PASAULINĖS LITERATŪROS BIBLIOTEKA

ŠVENTASIS RAŠTAS

SENASIS TESTAMENTAS

Iš lotynų k. vertė arkivyskupas
JUOZAPAS JONAS SKVIRECKAS

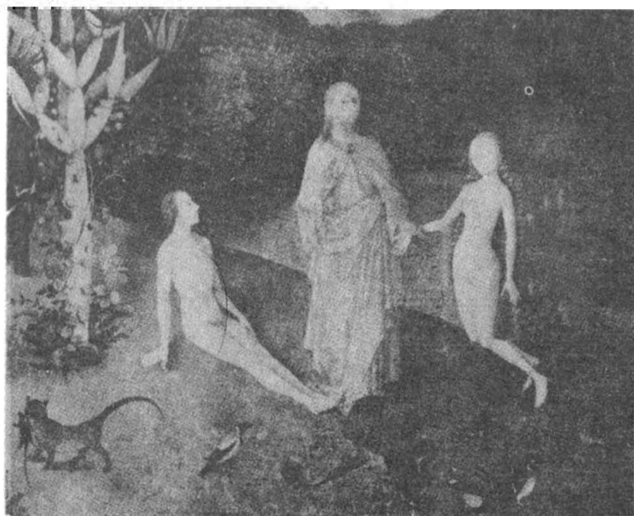

VILNIUS
1990

PASAULINĖS LITERATŪROS BIBLIOTEKA

Literatūra iki XIX a.

Dailininkas

ARVYDAS KAŽDAILIS

UDK

3-asis leidimas
2-asis leidimas — 1955 m.

4704020000—143
Š ——————— Neskelbta
M852(08)—90

ISBN 5-415-00801-2

PRADŽIOS KNYGA

Hebrajiškai B^{E}REŠITH

1. [1]Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. [2]O žemė buvo tyra ir
tuščia, ir tamsybės buvo viršum gelmių, ir Dievo Dvasia sklendeno vir-
šum vandenų.
[3]Ir Dievas tarė: Tepasidaro šviesa! Ir pasidarė šviesa. [4]Ir Dievas ma-
tė, kad šviesa buvo gera, ir jis atskyrė šviesą nuo tamsybių; [5]ir praminė
šviesą Diena, o tamsybes Naktimi; ir pasidarė vakaras ir rytas,— pir-
moji diena. [6]Dievas taip pat tarė: Tepasidaro tvirtuma tarp vandenų,
ir ji teatskiria vandenis nuo vandenų! [7]Ir Dievas padarė tvirtumą, ir
atskyrė vandenis, kurie buvo po tvirtuma, nuo buvusių viršum tvir-
tumos. Ir taip įvyko. [8]Ir Dievas praminė tvirtumą Dangumi; ir pasidarė
vakaras ir rytas,— antroji diena. [9]Dievas vėl tarė: Vandenys, kurie yra
po dangumi, tesusirenka į vieną vietą ir tepasidaro sausuma! Ir taip
įvyko. [10]Ir Dievas praminė sausumą Žeme, o susirinkusius vandenis
praminė Jūromis. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera. [11]Ir tarė: Žemė te-
išželdina žaliuojančias žoles ir duodančias sėklą ir vaisinius medžius,
duodančius vaisius, pagal jų rūšį, kurių sėkla būtų juose pačiuose,
viršum žemės! Ir taip įvyko. [12]Ir žemė išželdino žaliuojančią žolę ir
duodančią sėklą, pagal jos rūšį, ir medžius, duodančius vaisius ir tu-
rinčius kiekvienas sėklą, pagal jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai buvo
gera. [13]Ir pasidarė vakaras ir rytas, trečioji diena. [14]Dievas vėl tarė:
Tepasidaro žiburiai dangaus tvirtumoje ir teatskiria dieną ir naktį, ir
tebūna ženklais, kad pažymėtų laikus, ir dienas, ir metus; [15]ir tegul jie
žiba dangaus tvirtumoje, kad apšviestų žemę. Ir taip įvyko. [16]Taigi
Dievas padarė du didžiuoju žiburiu: didesnįjį žiburį dienai valdyti ir
mažesnįjį žiburį nakčiai valdyti, taip pat ir žvaigždes. [17]Ir jis jas patal-
pino dangaus tvirtumoje, kad žibėtų viršum žemės [18]ir valdytų dieną
ir naktį, ir atskirtų šviesą nuo tamsybių. Ir Dievas matė, kad tai buvo
gera. [19]Ir pasidarė vakaras ir rytas, ketvirtoji diena. [20]Dievas dar tarė:
Vandenys teišduoda plaukiančias gyvas esybes ir sparnuočius viršum

žemės po dangaus tvirtuma. [21]Ir Dievas sutvėrė didelius vandens gyvū-
nus ir visokias gyvas ir galinčias judėti esybes, kurias vandenys pa-
gamino, pagal jų rūšį, ir taip pat visus sparnuočius, pagal jų rūšį. Ir
Dievas matė, kad tai buvo gera. [22]Ir jis juos palaimino tardamas: Veis-
kitės ir daugėkite, ir pripildykite jūros vandenis; ir paukščiai tesidau-
gina viršum žemės. [23]Ir pasidarė vakaras ir rytas, penktoji diena.
[24]Dievas dar tarė: Žemė teišveda gyvas esybes, pagal jų rūšį, galvijus
ir šliužus, ir laukinius žvėris, visus pagal jų rūšį. Ir taip įvyko. [25]Ir Die-
vas padarė laukinius žvėris, pagal jų rūšį, ir galvijus, ir roplius, pagal
jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera, [26]ir tarė: Padarykime žmo-
gų, pagal mūsų paveikslą ir mūsų panašumą, ir jis tevaldo jūros žuvis
ir dangaus paukščius, ir žvėris, ir visą žemę, ir visus roplius, kurie kru-
ta ant žemės.

[27]Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą;
Pagal Dievo paveikslą jį sutvėrė;
Sutvėrė juodu, vyriškį ir moteriškę.

[28]Ir Dievas juodu palaimino ir tarė: Veiskitės ir dauginkitės, ir pripil-
dykite žemę, ir ją paverkite, ir viešpataukite jūros žuvims ir dangaus
paukščiams, ir visiems gyvuliams, kurie kruta ant žemės. [29]Ir Dievas
tarė: Štai aš jums daviau visokią žolę žemėje, turinčią sėklą, ir visus
medžius, turinčius savyje savo rūšies sėklą, kad būtų maistas jums
[30]ir visiems žemės gyvuliams, ir visiems dangaus paukščiams, ir vi-
siems krutantiems ant žemės, kuriuose yra gyvybės dvasia, kad turėtų
ko ėsti. Ir taip įvyko. [31]Ir Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir buvo
labai gera. Ir pasidarė vakaras ir rytas, šeštoji diena.

2. [1]Taip tat buvo padaryta dangus ir žemė, ir visas jų pagražinimas.
[2]Ir Dievas septintą dieną pabaigė savo darbą, kurį buvo padaręs; ir
ilsėjosi septintą dieną po viso savo darbo, kurį buvo atlikęs. [3]Ir jis pa-
laimino septintąją dieną ir ją pašventino, nes joje ilsėjos po viso darbo,
kurį tverdamas Dievas buvo atlikęs.

[4]Ta yra dangaus ir žemės istorija, kai buvo sutverti. Anuo metu, ka-
da Viešpats Dievas padarė dangų ir žemę, [5]joks laukinis krūmas dar
nebuvo išdygęs žemėje ir jokia žolė dar nebuvo iššėlus dirvoje; nes
Viešpats Dievas dar nebuvo davęs lietaus žemėje, ir nebuvo žmogaus,
kurs žemę įgyventų; [6]bet šaltinis kilo iš žemės ir drėkino visą žemės
paviršių. [7]Taigi Viešpats Dievas padarė iš žemės molio žmogų ir įkvė-
pė į jo veidą gyvybės kvapą, ir žmogus pasidarė gyva esybė. [8]O Vieš-

pats Dievas buvo pradžioje įveisęs linksmybių Rojų; jame patalpino
sutvertą žmogų. [9]Ir Viešpats Dievas išželdino iš žemės visokius me-
džius, gražius pasižiūrėti ir vedančius vaisius skanius valgyti; o taip
pat Rojaus viduryje gyvybės medį ir medį žinojimo gero ir pikto. [10]Ir
iš linksmybių vietos tekėjo upė Rojui sudrėkinti, kuri iš tenai skyrėsi
į keturias upes. [11]Ir vienai vardas buvo Pisonas; yra tai ta, kuri teka
aplink visą Hevilato šalį, kur randamas auksas. [12]Ir anos šalies auksas
yra labai geras; tenai randama bdelija ir onikso akmuo. [13]Ir antros
upės vardas Gehonas; yra tai ta, kuri teka aplink visą Etijopijos šalį.
[14]O trečios upės vardas Tigris; ji teka Asirijos link. Ketvirtoji gi upė
yra tai Eupratas. [15]Taigi Viešpats Dievas ėmė žmogų ir jį patalpino
linksmybių Rojuje, kad jį įgyventų ir sergėtų. [16]Ir jis jam įsakė, tar-
damas: Valgyk iš visų Rojaus medžių; [17]o iš medžio žinojimo gero ir
pikto nevalgyk; nes tą dieną, kurioje iš jo valgysi, neišvengiamai mirsi.
[18]Viešpats Dievas tarė taip pat: Negera žmogui būti vienam. Padaryki-
me jam padėjėją į jį panašią. [19]Taigi Viešpats Dievas, padaręs iš žemės
visus laukų gyvulius ir visus oro paukščius, juos atvedė prie Adomo,
kad matytų, kaip jis juos pramins; nes kaip Adomas praminė kiekvieną
gyvą esybę, tas ir yra jos vardas. [20]Ir Adomas praminė jų vardais vi-
sus gyvulius ir visus žemės žvėris; bet Adomui neatsirado padėjėja į jį
panaši. [21]Tuomet Viešpats Dievas siuntė ant Adomo gilų miegą; o jam
užmigus, išėmė vieną jo šonkaulių ir jo vietą užpildė mėsa. [22]Po to
Viešpats Dievas iš paimtojo iš Adomo šonkaulio padarė moteriškę ir
ją atvedė pas Adomą. [23]Ir Adomas tarė: Šitai dabar yra kaulas iš mano
kaulų ir kūnas iš mano kūno! Ji bus vadinama Žmona, nes iš žmogaus
paimta. [24]Todėlei žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie savo
moters; ir bus du viename kūne. [25]Ir abudu buvo nuogu, tai yra Ado-
mas ir jo moteris, ir nesigėdijo.

3. [1]O žaltys buvo gudresnis už visus žemės gyvulius, kuriuos Vieš-
pats Dievas buvo padaręs. Jis tarė moteriškei: Kodėl Dievas judviem
įsakė, kad nevalgytumėt iš visų Rojaus medžių? [2]Moteriškė jam at-
sakė: Mudu valgome vaisius iš Rojuje esančiųjų medžių, [3]tik vaisiaus
medžio, kurs yra Rojaus viduryje, Dievas mums įsakė nevalgyti ir ne-
prisiliesti, kad kartais nenumirtumėm. [4]O žaltys tarė moteriškei: Visai
judu nenumirsite; [5]nes Dievas žino, kad tą dieną, kurioje judu iš jo val-
gysite, atsidarys jūsų akys, ir būsite kaip dievai, ir žinosite, kas gera ir
kas pikta. [6]Taigi moteriškė matė, kad medis buvo geras valgyti ir gra-
žus akims, ir meilus pasižiūrėti; ir ėmė iš jo vaisių, ir suvalgė, ir davė

savo vyrui, ir jis valgė. [7]Ir jųdviejų akys atsidarė; o susipratę, kad buvo nuogi, juodu supynė figmedžio lapus, ir pasidirbo sau žiurstus. [8]Ir kai išgirdo balsą Viešpaties Dievo, vaikščiojančio Rojuje, popietinei vėsai prasidėjus, Adomas ir jo žmona pasislėpė nuo Viešpaties Dievo veido tarp Rojaus medžių. [9]Tuomet Viešpats Dievas pašaukė Adomą ir jam tarė: Kur tu esi? [10]Jis atsiliepė: Aš išgirdau tavo balsą Rojuje ir nusigandau, nes esu nuogas, ir pasislėpiau. [11]Dievas jam tarė: Kas tau nurodė, kad tu nuogas; ar tik nebūsi valgęs iš medžio, iš kurio aš tau įsakiau nevalgyti? [12]Ir Adomas tarė: Moteriškė, kurią man davei kaip draugę, davė man iš medžio, ir aš valgiau. [13]Tuomet Viešpats Dievas tarė moteriškei: Kam tu tai padarei? Ji atsakė: Žaltys mane apgavo, ir aš valgiau. [14]Ir Viešpats Dievas tarė žalčiui: Kadangi tu tai padarei, prakeiktas esi tarp visų žemės gyvulių ir žvėrių; tu slinksi ant savo pilvo ir ėsi žemę per visas savo gyvenimo dienas. [15]Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; ji sutrins tau galvą, o tu tykosi jos kulnies. [16]Tarė taip pat moteriškei: Aš padauginsiu tavo vargus ir tavo gimdymus; tu gimdysi sopuliuose ir būsi vyro valdžioje, o jis bus tavo valdovas. [17]Adomui gi tarė: Kadangi tu paklausei savo žmonos ir valgei iš medžio, iš kurio aš tau buvau įsakęs nevalgyti, žemė bus prakeikta dėl tavo pasielgimo: varguose tu iš jos maitinsies per visas savo gyvenimo dienas. [18]Ji tau želdins erškėčius ir usnis, ir tu valgysi lauko žolę. [19]Savo veido prakaite tu valgysi duoną, iki nesugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas, nes dulkė esi ir dulke vėl pavirsi. [20]Ir Adomas praminė savo žmoną vardu Jieva, nes ji buvo visų gyvųjų motina. [21]Viešpats Dievas padarė taip pat Adomui ir jo žmonai kailinius apdarus ir juodu jais apvilko; [22]ir tarė: Štai Adomas pasidarė kaip vienas iš mūsų, žinąs kas gera ir pikta; dabar tat, kad jis kartais neištiestų savo rankos ir neimtų taip pat iš gyvybės medžio, ir valgytų, ir gyventų per amžius... [23]Ir Viešpats Dievas išmetė jį iš linksmybių Rojaus, kad jis įgyventų žemę, iš kurios buvo paimtas. [24]O išvaręs Adomą pastatė ties linksmybės Rojumi cherubinus su liepsniniu ir švytruojančiu kalaviju, kad sergėtų kelią prie gyvybės medžio.

4. [1]O Adomas pažino savo žmoną Jievą, kuri tapo nėščia ir pagimdė Kainą sakydama: Gavau žmogų per Dievą. [2]Ir ji vėl pagimdė jo brolį Abelį. Buvo gi Abelis avių piemuo, o Kainas žemdirbys. [3]Po daugelio dienų atsitiko, kad Kainas atnašavo Viešpačiui iš žemės vaisių dovanas. [4]Taip pat ir Abelis aukojo iš savo bandos pirmonių ir iš jų riebalų. Tuomet Viešpats pažvelgė į Abelį ir į jo dovanas; [5]į Kainą gi ir į jo

dovanas nepažvelgė. Kainas labai įpyko ir jo veidas pasikei-
tė. [6]Tuomet Viešpats jam tarė: Kodėl įpykai? Ir kodėl tavo veidas
pasikeitė? [7]Argi, jei piktai darai, nusidėjimas nebus tuojau duryse? Jo
pageidimas tačiau tau palenktas ir tu turi jam viešpatauti. [8]Kainas tarė
savo broliui Abeliui: Išeikiva laukan! Juodviem esant lauke, Kainas pa-
kilo prieš savo brolį Abelį ir jį užmušė. [9]Tuomet Viešpats tarė Kainui:
Kur tavo brolis Abelis? Jis atsakė: Nežinau. Bene aš esu mano brolio
sargas? [10]Ir Viešpats jam tarė: Ką padarei? Tavo brolio kraujas šau-
kiasi į mane nuo žemės. [11]Dabar tat tu būsi prakeiktas ant žemės, kuri
atsivėrė ir priėmė iš tavo rankos tavo brolio kraują. [12]Kai tu ją dirbsi,
ji tau neduos savo vaisių. Tu būsi klajūnas ir pabėgėlis ant žemės! [13]Ir
Kainas tarė Viešpačiui: Mano nedorybė yra per daug didelė, kad aš
galėčiau nusipelnyti atleidimą. [14]Štai tu šiandien mane išvarai iš tos
šalies, ir aš turiu slėptis nuo tavo veido, ir būsiu klajūnas ir pabėgėlis
ant žemės. Taigi kiekvienas, kurs mane ras, užmuš mane. [15]Ir Viešpats
jam tarė: Anaiptol taip nebus; bet kiekvienas, kurs užmuštų Kainą,
bus septyngubai nubaustas. Ir Viešpats įdėjo Kainui žymę, kad nė
vienas radęs jo neužmuštų. [16]Tuomet Kainas, pasitraukęs iš Viešpaties
akivaizdos, gyveno kaip pabėgėlis šalyje į rytus nuo Rojaus.

[17]Kainas pažino savo žmoną, ji tapo nėščia ir pagimdė Enoką. Jis
pastatė miestą ir jį pramine savo sūnaus vardu Enokas. [18]Po to Enokui
gimė Iradas. Iradui gi gimė Maviaėlis, Maviaėliui gimė Matusaėlis,
ir Matusaėliui gimė Lamekas. [19]Tasai vedė dvi moteri; viena buvo
vardu Ada, o kitos vardas Sela. [20]Ada pagimdė Jabelį; jis buvo padang-
tėse gyvenančiųjų ir piemenų tėvas. [21]O jo brolio vardas buvo Jubalis;
tasai buvo arfininkų ir vamzdininkų tėvas. [22]Taip pat ir Sela pagimdė
Tubalkainą, kurs užsiimdavo visokių įnagių kalimu iš vario ir geležies.
Tubalkaino sesuo buvo Noema.

[23]Ir Lamekas sakė savo žmonoms:
Ada ir Sela, klausykitės mano balso;
Lameko moterys, stebėkite mano žodžius.
Aš užmušiau žmogų už mano žaizdą
Ir jaunikaitį už mano randą.
[24]Už Kainą bus atkeršyta septyngubai,
O už Lameką septynias dešimtis kartų septyngubai.

[25]Taip pat Adomas dar pažino savo moterį, ir ji pagimdė sūnų, ir
praminė jį vardu Setas, sakydama: Dievas man davė kitą palikuonį

vieton Abelio, kurį užmušė Kainas. 26O Setui gimė sūnus, kurį jis pra-
minė Enosu; tasai ėmė šauktis į Dievo vardą.

5. 1Ta yra Adomo giminės knyga. Tą dieną, kurioje Dievas sutvėrė
žmogų, jis jį padarė pagal Dievo panašumą. 2Vyrą ir moteriškę, juodu
jis sutvėrė ir palaimino, ir davė jiems Adomo vardą, tą dieną kurioje
buvo sutverti. 3Adomas gyveno šimtą tris dešimtis metų ir pagimdė
pagal savo paveikslą ir panašumą sūnų, ir praminė jį vardu Setas. 4Ir
buvo Adomo dienų, gimus Setui, aštuoni šimtai metų; ir jam gimė sūnų
ir dukterų. 5Viso amžiaus, kurį Adomas gyveno, pasidarė devyni šim-
tai trys dešimtys metų, ir jis mirė. 6Taip pat, kai Setas buvo šimto pen-
kerių metų, jam gimė Enosas. 7Gimus Enosui, Setas gyveno aštuonis
šimtus septynerius metus, ir jam gimė sūnų ir dukterų. 8Ir viso Seto
amžiaus pasidarė devyni šimtai dvylika metų, ir jis mirė. 9O Enosui,
kada jis turėjo devynias dešimtis metų, gimė Kainanas. 10Tam gimus,
jis gyveno aštuonis šimtus penkiolika metų, ir jam gimė sūnų ir dukte-
rų. 11Visų Enoso dienų buvo devyni šimtai penkeri metai, ir jis mirė.
12Kada Kainanui buvo septynios dešimtys metų, jam gimė Malaleėlis.
13Malaleėliui gimus, Kainanas gyveno aštuonis šimtus keturias de-
šimtis metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų. 14Ir viso amžiaus Kainanas
turėjo devynis šimtus dešimtį metų, ir mirė. 15Malaleėlis buvo šešių
dešimtų penkerių metų, ir jam gimė Jaredas. 16Gimus Jaredui, Mala-
leėlis gyveno aštuonis šimtus tris dešimtis metų, ir jam gimė sūnų ir
dukterų. 17Ir iš viso Malaleėlis turėjo amžiaus aštuonis šimtus devy-
nias dešimtis penkerius metus, ir mirė. 18Jaredui, pagyvenus šimtą še-
šias dešimtis dvejus metus, gimė Enokas. 19Ir gimus Enokui, Jaredas
gyveno aštuonis šimtus metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų. 20Ir visų Ja-
redo dienų pasidarė devyni šimtai šešios dešimtys dveji metai, ir jis
mirė. 21Toliau, Enokui turint šešias dešimtis penkerius metus, gimė
Matusalis. 22Enokas vaikščiojo su Dievu. Gimus Matusaliui, jis gyveno
tris šimtus metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų. 23Visų Enoko dienų
buvo trys šimtai šešios dešimtys penkeri metai. 24Jis vaikščiojo su Die-
vu, ir daugiau jo nematyta, nes Dievas jį atsiėmė. 25Kada Matusalis
buvo šimto aštuonių dešimtų septynerių metų, jam gimė Lamekas.
26Gimus Lamekui, Matusalis gyveno dar septynis šimtus aštuonias de-
šimtis dvejus metus, ir jam gimė sūnų ir dukterų. 27Ir visų Matusalio
dienų buvo devyni šimtai šešios dešimtys ir devyneri metai, ir jis mirė.
28O Lamekas gyveno šimtą aštuonias dešimtis dvejus metus, ir jam gimė
sūnus, 29ir praminė jį vardu Noė, sakydamas: Tasai mus paguos mūsų

rankų darbuose ir varguose ant žemės, kurią Dievas yra prakeikęs.
[30]Ir gimus Noei, Lamekas gyveno penkis šimtus devynias dešimtis pen-
kerius metus, ir jam gimė sūnų ir dukterų. [31]Ir buvo visų Lameko die-
nų septyni šimtai septynios dešimtys septyneri metai, ir jis mirė. Noei
gi, turint penkis šimtus metų, gimė Semas, Khamas ir Japhetas.

6. [1]Pradėjus žmonėms daugėti ant žemės ir pagimdžius dukterų,
[2]Dievo sūnūs, matydami žmonių dukteris, kad buvo gražios, ėmė jas
sau moterimis pagal savo nuožiūrą. [3]Dievas gi tarė: Mano dvasia ne-
pasiliks žmoguje amžiais, nes jis yra kūnas; ir jo amžius bus šimto dvi-
dešimties metų. [4]Anuo gi metu buvo ant žemės milžinų; nes, susidėjus
Dievo sūnums su žmonių dukterimis ir joms pagimdžius vaikų, tie
buvo galiūnai, vyrai garsūs nuo amžių. [5]Dievas, matydamas, kad buvo
didelis žmonių piktumas ant žemės ir kad visos jų širdies mintys yra
visuomet palinkusios į piktą, [6]gailėjosi, kad buvo sutvėręs žmogų ant
žemės, ir, skausmo apimtas, širdies gilumoje [7]tarė: Išnaikinsiu žmogų,
kurį sutvėriau, nuo žemės paviršiaus: nuo žmogaus iki gyvulių, nuo
kirminų iki oro paukščių, nes aš gailiuos juos padaręs. [8]Bet Noė rado
malonę Viešpaties akyse.
[9]Šita yra Noės istorija. Noė buvo teisus ir tobulas vyras savo kar-
toje; jis vaikščiojo su Dievu. [10]Jam buvo gimę trys sūnūs: Semas, Kha-
mas ir Japhetas. [11]O žemė buvo sugedusi Dievo akivaizdoje ir pripil-
dyta visokio nelabumo. [12]Dievas, išvydęs žemę esant sugedusią, nes
kiekvienas kūnas buvo pagadinęs savo kelią ant žemės, [13]tarė Noei:
Aš nusprendžiau padaryti galą kiekvienam kūnui. Jie pripildė žemę
nelabumo, ir aš juos išgaišinsiu draug su žeme. [14]Pasidirbk sau arką iš
išlygintų medžių; arkoje padarysi kambarėlius ir išsakuosi sakais iš
vidaus ir iš išorės. [15]Ir padarysi ją taip: arkos ilgumas bus trys šimtai
mastų, platumas penkios dešimtys mastų ir jos aukštumas trys dešim-
tys mastų. [16]Arkoje padarysi langą ir mastu pakelsi jos dangtį; o arkos
angą įtaisysi iš šalies; joje padarysi kambarėlius apatinius, vidurinius
ir aukštutinius. [17]Štai aš užvesiu tvano vandenis ant žemės, kad išgai-
šinčiau kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybės kvapas po dangumi. Vi-
sa, kas yra ant žemės, pražus. [18]Bet su tavim aš padarysiu mano san-
dorą; ir įeisite arkon tu ir tavo sūnūs, tavo žmona, ir tavo sūnų žmo-
nos kartu su tavim. [19]Arkon įsivesi iš visų gyvų esybių kiekvienos rū-
šies, kad pasiliktų gyvi kartu su tavim, po du, patiną ir patelę. [20]Iš
paukščių pagal jų rūšį ir iš galvijų pagal jų rūšį, ir iš visų žemės kir-
minų pagal jų rūšį; iš visų po du įeis kartu su tavim, kad galėtų išlikti

gyvi. 21 Taigi pasiimsi su savim visokio maisto, kas valgoma, ir sukrausi
pas save, ir tai bus maistas tau ir jiems. 22 Ir Noė padarė visa, ką jam
Dievas buvo įsakęs.

7. 1 Ir Viešpats jam tarė: Įeik į arką tu ir visi tavo namai, nes aš ma-
čiau, kad tu teisus mano akyse tarp šitos kartos. 2 Pasiimk iš visų ne-
suteptų gyvulių po septynetą, patinus ir pateles; o iš suteptų gyvulių
po dvejetą, po patiną ir patelę. 3 Taip pat ir iš oro paukščių po septyne-
tą, patinus ir pateles, kad rūšis išliktų gyva visos žemės paviršiuje, 4 nes
dar septynios dienos, ir aš imsiu lydinti ant žemės per keturias dešim-
tis dienų ir keturias dešimtis naktų, ir išnaikinsiu nuo žemės pavir-
šiaus visas esybes, kurias esu padaręs. 5 Noė tat padarė visa, ką jam
Viešpats buvo liepęs. 6 Jis buvo šešių šimtų metų, kada tvano vandenys
išsiliejo ant žemės. 7 Tuomet Noė ir jo sūnūs, jo žmona ir jo sūnų žmo-
nos kartu su juo įėjo į arką dėlei tvano vandenų. 8 Taip pat iš nesuteptų
ir suteptų gyvulių, ir iš paukščių, ir iš viso, kas kruta žemėje, 9 įėjo pas
Noę po du, patinėlis ir patelė, kaip Viešpats buvo Noei įsakęs.
10 Septynioms dienoms praslinkus, žemė aptvino tvano vandenimis.
11 Šešišimtaisiais Noės amžiaus metais, antrame mėnesyje, septynioliktą
mėnesio dieną pratrūko visi didžios gelmės šaltiniai ir atsisklendė dan-
gaus užtvankos; 12 ir lietus lijo ant žemės keturias dešimtis dienų ir ke-
turias dešimtis naktų. 13 Tą pačią dieną įėjo į arką Noė ir Semas, ir
Khamas, ir Japhetas, jo žmona ir trys jo sūnų žmonos kartu su jais.
14 Jie ir visokie gyvuliai, pagal savo rūšį, ir visokie galvijai, pagal savo
rūšį, ir visa, kas kruta žemėje, pagal savo rūšį, ir visokie kurie skraido,
pagal savo rūšį, visokie paukščiai ir visokie sparnuoti 15 įėjo pas Noę
į arką po du iš kiekvieno sutvėrimo, kuriame buvo gyvybės kvapas. 16 Ir
įėjusieji buvo patinas ir patelė iš kiekvieno sutvėrimo, kaip jam Dievas
buvo įsakęs; ir Viešpats jį užrakino iš oro.
17 Tvanas vyko žemėje per keturias dešimtis dienų: vanduo daugė-
jo ir pakėlė arką aukštyn nuo žemės; 18 labai patvino ir užtvindė visa
ant žemės; arka gi plūduriavo ant vandens. 19 Vandens be galo padau-
gėjo viršum žemės, ir visi aukšti kalnai po visu dangumi buvo jo ap-
dengti. 20 Vanduo buvo penkiolika mastų aukščiau už jo apdengtuosius
kalnus. 21 Ir pražuvo kiekvienas kūnas, kurs judėjo ant žemės, paukš-
čiai, gyvuliai, žvėrys, visokie kirminai, kurie šliaužioja ant žemės, ir
visi žmonės: 22 visa, kas turi gyvybės kvapą ant žemės, išmirė. 23 Taip
Dievas išnaikino visas esybes, buvusias žemėje, nuo žmogaus iki gyvu-
lio, kaip kirminus, taip ir oro paukščius; visa buvo išgaišinta žemėje;

pasiliko gi vienas Noė ir kartu su juo buvusieji arkoje. [24]O vanduo laikėsi viršum žemės šimtą penkias dešimtis dienų.

8. [1]Dievas, atsiminęs Noę ir visus gyvulius, ir visus galvijus, buvusius kartu su juo arkoje, sukėlė vėją viršum žemės, ir vanduo ėmė slūgti. [2]Gelmės šaltiniai ir dangaus užtvankos užsidarė, ir lietus iš dangaus buvo sulaikytas. [3]Vanduo traukėsi šalin nuo žemės, eidamas ir slūgdamas; ir ėmė eiti mažyn po šimto penkių dešimtų dienų. [4]Septintame mėnesyje dvidešimt septintą mėnesio dieną arka sustojo Armėnijos kalnuose. [5]O vanduo nuolat slūgo lig dešimtam mėnesiui; nes dešimtame mėnesyje pirmą mėnesio dieną pasirodė kalnų viršūnės. [6]Praslinkus keturioms dešimtims dienų, Noė, atidaręs arkoje įtaisytąjį langą, išleido juodvarnį, [7]kurs išskrido ir nebegrįžo, kolei neišdžiūvo vanduo ant žemės. [8]Paskui jį išleido taip pat karvelį, kad ištirtų, ar jau vanduo buvo nusekęs žemės paviršiuje. [9]Tasai gi, neradęs, kur galėtų pasilsėti jo koja, sugrįžo pas jį į arką, nes vanduo dar tebebuvo viršum visos žemės. Jis ištiesė ranką ir jį pagavęs įkėlė arkon. [10]Palaukęs gi dar kitas septynias dienas, jis vėl išleido iš arkos karvelį. [11]Tasai gi sugrįžo pas jį vakarop, nešdamas savo snape alyvos šakelę su žaliais lapais. Noė tat suprato, kad vanduo žemėje buvo išsekęs. [12]Jis tačiau palaukė dar kitas septynias dienas ir išleido karvelį, kurs daugiau pas jį nebesugrįžo. [13]Taigi šeši šimtai pirmaisiais metais, pirmame mėnesyje, pirmą mėnesio dieną vanduo išseko viršum žemės; o Noė, atvožęs arkos dangtį, pažvelgė ir pamatė, kad žemės paviršius buvo išdžiūvęs. [14]Antrame mėnesyje, dvidešimt septintą mėnesio dieną, žemė buvo sausa.

[15]Dievas kalbėjo Noei tardamas: [16]Išeik iš arkos tu ir draug su tavim tavo žmona, tavo sūnūs ir tavo sūnų žmonos. [17]Visus gyvulius su tavim esančius iš visokio sutvėrimo, kaip paukščius, taip ir žvėris, ir visus rėplius, kur rėplioja ant žemės, išsivesk kartu su savim; užplūskite žemę, veiskitės ir daugėkite ant jos. [18]Išėjo tat Noė ir jo sūnūs, jo žmona ir jo sūnų žmonos draug su juo. [19]Taip pat ir visi gyvuliai, galvijai ir rėpliai, kurie slankioja ant žemės, pagal savo rūšį, išėjo iš arkos.

[20]Noė pastatė Viešpačiui altorių ir, ėmęs iš visų nesuteptų galvijų ir paukščių, aukojo ant altoriaus deginamas aukas. [21]Viešpats užuodė meilų kvapą ir tarė: Niekuomet nebeprakeiksiu daugiau žemės dėl žmonių; nes žmogiškos širdies jausmas ir mintis yra palinkę į piktą iš jaunystės; taigi aš nebeištiksiu visokios gyvos esybės, kaip esu padaręs.

[22]Kolei žemė bus, nesiliaus buvę sėja ir pjūtis, šaltis ir šiluma, vasara
ir žiema, naktis ir diena.

9. [1]Tuomet Dievas laimino Noę ir jo sūnus ir jiems tarė: Veiskitės
ir daugėkite, ir pripildykite žemę. [2]Ir jūsų tebijo, ir tegul prieš jus dre-
ba visi žemės gyvuliai ir visi oro paukščiai, ir visa, kas ant žemės juda;
visos jūros žuvys atiduotos jūsų rankon. [3]Ir visa, kas juda ir gyva, bus
jums maistui; visa aš jums duodu, kaip kad žalią žolę daviau. [4]Tiktai
mėsos, kurioje tebėra kraujas, nevalgysite. [5]Nes jūsų gyvybės kraujo
aš pareikalausiu iš visų žvėrių; ir iš žmogaus rankos, ir iš rankos kiek-
vieno vyro, kaip jo brolio, aš pareikalausiu žmogaus gyvybės. [6]Kas nors
išlies žmogaus kraują, to kraujas bus išlietas; nes žmogus padarytas pa-
gal Dievo paveikslą. [7]Jūs gi veiskitės ir daugėkite, ir išsiplėskite ant
žemės, ir ją pripildykite.
[8]Tai taip pat Dievas sakė Noei ir jo sūnums kartu su juo: [9]Štai aš
padarysiu mano sandorą su jumis ir su jūsų palikuoniais po jūsų,
[10]ir su kiekviena gyva esybe, su jumis esančia, kaip tarp paukščių,
taip ir tarp galvijų, ir visų žemės gyvulių, kurie išėjo iš arkos, ir su vi-
sais žemės žvėrimis. [11]Aš padarysiu mano sandorą su jumis, ir daugiau
visi sutvėrimai jau nebebus pražudomi tvano vandeniu, ir nebebus
daugiau tvano, kad sunaikintų žemę. [12]Paskui Dievas tarė: Štai san-
doros ženklas, kurį aš duodu amžiniems laikams tarp manęs ir tarp
jūsų, ir kiekvienai gyvai su jumis esančiai esybei. [13]Aš dėsiu savo lanką
į debesis, ir jis bus ženklas sandoros tarp manęs ir tarp žemės. [14]Ir kai
aš aptrauksiu dangų debesimis, mano lankas pasirodys debesyse; [15]ir
aš atsiminsiu mano sandorą su jumis ir su visokia gyva esybe, gaivi-
nančia kūną; ir nebebus daugiau tvano vandenų išgaišinti kiekvienam
kūnui. [16]Ir lankas bus debesyse, ir aš jį matysiu, ir atsiminsiu amžiną
sandorą, padarytą tarp Dievo ir tarp kiekvienos gyvos esybės visokia-
me kūne, koks yra žemėje. [17]Dievas tarė Noei: Tai bus ženklas sando-
ros, kurią aš padariau tarp savęs ir tarp kiekvieno kūno viršum žemės.
[18]Taigi Noė turėjo sūnus, išėjusius iš arkos, Semą, Khamą ir Jap-
hetą. Khamas gi yra Kanaano tėvas. [19]Tie trys yra Noės sūnūs; ir iš
jų tai radosi visa žmonių giminė visoje žemėje. [20]Noė buvo žemdirbys.
Jis ėmė dirbti žemę ir įsiveisė vynuogyną. [21]Kartą, išgėręs vyno, jis
apsigėrė ir gulėjo apsinuoginęs savo padangtėje. [22]Khamas, Kanaano
tėvas, pamatęs, kad tėvas yra apsinuoginęs, pranešė dviem savo broliam
lauke. [23]Bet Semas ir Japhetas užsidėjo sau ant pečių apdarą ir atbulai
priėję apdengė savo tėvo nuogumą; kadangi juodviejų veidai buvo

nukreipti, todėl jie nematė savo tėvo nuogumo. 24Kai Noė išsiblaivė
nuo vyno ir patyrė, ką jam buvo padaręs jo jaunesnysis sūnus, 25tarė:
Prakeiktas Kanaanas; jis bus savo broliams vergų vergas. 26Jis dar sa-
kė: Pašlovintas tebūnie Viešpats Dievas Semo, o Kanaanas tebūna jo
vergas. 27Dievas teišplečia Japhetą, ir jis tegyvena Semo padangtėse,
o Kanaanas tebūna jo vergas. 28Noė po tvano gyveno dar tris šimtus
penkias dešimtis metų. 29O viso jo amžiaus buvo devyni šimtai penkios
dešimtys metų, ir jis mirė.

10. 1Ta yra Noės sūnų Semo, Khamo ir Japheto giminė; ir šitie sū-
nūs jiems gimė po tvano. 2Japheto sūnūs: Gomeras, Magogas, Mada-
jis, Javanas, Tubalis, Mosokhas ir Tiras. 3Toliau Gomero sūnūs: Aske-
nezas, Riphatas ir Togorma. 4O Javano sūnūs: Elisa, Tarsis, Ketimas
ir Dodanimas. 5Iš šitų gavo tautų salos gyventojus savo kraštuose;
kiekvienas su savo kalba ir su atskiromis gentimis savo tautose.
6Khamo sūnūs: Kušas, Mesraimas, Putas ir Kanaanas. 7Kušo sū-
nūs: Saba, Hevila, Sabata, Regma ir Sabatakha. Regmo sūnūs: Šaba
ir Dadanas. 8Kušui gimė taip pat Nemrodas. Jis pradėjo darytis galin-
gas ant žemės; 9buvo smarkus medžiotojas Dievo akyse. Iš to radosi
patarlė: smarkus medžiotojas Dievo akyse kaip Nemrodas. 10Jo kara-
lystės pradžia buvo Babilonas, Arakas, Akadas ir Kalanė Senaaro że-
mėje. 11Iš to krašto jis išėjo į Asurą ir pastatė Ninivę ir Miesto gatves,
ir Kalę, 12taip pat Reseną tarp Ninivės ir Kalės; tasai yra didelis mies-
tas. 13O iš Mesraimo gimė Ludiečiai ir Anamiečiai, Laabiečiai ir Nep-
tujiečiai. 14Petrusiečiai ir Kaslujiečiai, iš kurių kilo Pilistiečiai ir Kap-
toriečiai. 15Kanaanui gi gimė Sidonas, jo pirmagimis, Hetiečiai, 16Je-
busiečiai, Amoriečiai, Gergesiečiai, 17Hevejiečiai, Arakiečiai, Sinie-
čiai, 18Aradiečiai, Samariečiai ir Amatiečiai; ir paskui Kanaaniečių
tautos išsiplėtė. 19Ir Kanaano ribos tęsėsi nuo Sidono Geraros linkon iki
Gazai, Sodomos, Gomoros; Adamos ir Seboimo linkon iki Lesai. 20Tie
yra Khamo sūnūs pagal jų kartas, kalbas, gimines, žemes ir tautas.
21Gimė taip pat sūnų ir Semui, visų Ebero vaikų tėvui, vyresniajam
Japheto broliui. 22Semo sūnūs: Elamas, Asuras, Arphaksadas, Ludas
ir Aramas. 23Aramo sūnūs: Usas, Hulis, Geteras ir Mesas. 24Arphaksa-
dui gi gimė Salė, iš kurio gimė Eberas. 25Eberui gimė du sūnu: vienas
vardu Phalegas, nes jo laiku žemė buvo padalinta; o jo brolio vardas
Jektanas. 26Jektanui gimė Elmodadas, Salepas, Asarmotas, Jarė,
27Aduramas, Uzalis, Dekla, 28Ebalis, Abimaėlis, Saba, 29Opiras, Hevila,
Johabas; visi šitie buvo Jektano vaikai. 30O jų gyvenamoji vieta tęsėsi

nuo Messos lig Sepharui, vienam iš kalnų rytuose. [31]Tie yra Semo sū-
nūs pagal jų gimines, kalbas, šalis ir tautas.
[32]Šios yra Noės šeimos pagal jų kiltis ir tautybę. Iš jų radosi tautos
žemėje po tvano.

11. [1]Žemė tuomet turėjo vieną kalbą ir vienokius žodžius. [2]Eidami
iš rytų jie rado plynus laukus Senaaro žemėje ir čia apsigyveno. [3]Jie
kalbėjo vieni kitiems: Eikime, pasidirbkime plytų ir jas išdekime. Ir jie
naudojosi plytomis vietoje akmenų ir žemės sakais vietoje kalkių. [4]Jie
kalbėjo: Eiva, pasistatykime sau miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų
dangų, ir padarykime savo vardą garsų pirma negu išsiskirstysime į
visus kraštus. [5]O Viešpats nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį sta-
tė Adomo vaikai, [6]ir tarė: Štai jie yra viena tauta, ir visų viena kalba;
jie pradėjo šitai daryti; ir neatsisakys savo sumanymų, kolei jų pilnai
neįvykdys. [7]Eikite tat, nuženkime ir sumaišykime tenai jų kalbą, kad
nebesuprastų vienas kito. [8]Taip tat Viešpats juos išsklaidė po visas ša-
lis, ir jie liovėsi statę miestą. [9]Ir todėl jis buvo pramintas Babeliu, nes
tenai sumaišyta buvo visos žemės kalba; ir iš ten juos Viešpats išsklaidė
į visus kraštus.
[10]Šitie yra Semo palikuonys: Semas buvo šimto metų, kai jam gimė
Arphaksadas, dvejiems metams praslinkus po tvano. [11]Gimus Arphak-
sadui, Semas gyveno penkis šimtus metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų.
[12]Kada Arphaksadas turėjo trisdešimt penkerius metus, jam gimė Salė.
[13]Gimus Salei, Arphaksadas gyveno tris šimtus metų ir turėjo sūnų ir
dukterų. [14]Kada Salė turėjo tris dešimtis metų, jam gimė Eberas.
[15]Eberui gimus, Salė gyveno keturis šimtus trejus metus, ir jam gimė
sūnų ir dukterų. [16]Kada Eberas turėjo trisdešimt ketverius metus, jam
gimė Phalegas. [17]Phalegui gimus, Eberas gyveno keturis šimtus tris
dešimtis metų, ir jam gimė sūnų ir dukterų. [18]Kada Phalegui buvo
trisdešimt metų, jam gimė Revas. [19]Gimus Revui, Phalegas gyveno
du šimtu devynerius metus, ir jam gimė sūnų ir dukterų. [20]Kada Revui
buvo trisdešimt dveji metai, jam gimė Sarugas. [21]Gimus Sarugui, Re-
vas gyveno du šimtu septynerius metus, ir jam gimė sūnų ir dukterų.
[22]Kada Sarugas turėjo tris dešimtis metų, jam gimė Nakhoras. [23]Nak-
horui gimus, Sarugas gyveno du šimtu metų, ir jam gimė sūnų ir duk-
terų. [24]Kada Nakhoras turėjo dvidešimt devynerius metus, jam gimė
Tarė. [25]Tarei gimus, Nakhoras gyveno šimtą devyniolika metų, ir jam
gimė sūnų ir dukterų. [26]Kada Tarė turėjo septynias dešimtis metų,
jam gimė Abramas, Nakhoras ir Aranas.

[27]Šita yra Tarės giminė: Tarei gimė Abramas, Nakhoras ir Aranas.
Aranui gimė Lotas. [28]Aranas mirė pirm savo tėvo Tarės savo gimtame
krašte, Ure Khaldėjoje. [29]O Abramas ir Nakhoras vedė sau žmonas:
Abramo žmona buvo vardu Saraji, o Nakhoro žmonos vardas Melka,
duktė Arano, Melkos ir Jeskos tėvo. [30]Saraji buvo nevaisinga ir netu-
rėjo vaikų. [31]Taigi Tarė ėmė savo sūnų Abramą ir savo sūnaus Arano
sūnų Lotą, ir savo marčią, Abramo žmoną Sarają, ir juos išvedė iš
Uro Khaldėjoje, kad eitų į Kanaano žemę; o atėję lig Haranui, jie čia
apsigyveno. [32]Tarė mirė Harane, turėdamas du šimtu penkerius metus.

12. [1]Viešpats tarė Abramui: Išeik iš savo žemės ir iš savo giminės,
ir iš savo tėvo namų ir eik į žemę, kurią aš tau parodysiu. [2]Aš padarysiu
iš tavęs didelę tautą ir tave palaiminsiu, ir išaukštinsiu tavo vardą, ir tu
būsi palaimintas. [3]Aš palaiminsiu tave laiminančius ir prakeiksiu tave
keikiančius, ir visos žemės giminės bus t a v y j e palaimintos. [4]Taigi
Abramas išėjo, kaip jam Viešpats buvo įsakęs, ir su juo ėjo Lotas. Ab-
ramui buvo septyniasdešimt penkeri metai, kai jis išėjo iš Harano.
[5]Jis ėmė savo žmoną Sarają ir savo brolio sūnų Lotą, ir visą lobį, kurį
jie turėjo, ir visus žmones, kuriais buvo padauginę savo šeimyną Ha-
rane, ir išėjo, kad keliautų į Kanaano kraštą. Kada gi į jį buvo atėję,
[6]Abramas perėjo šalį iki Sikemo vietovei, iki garsiajam slėniui. Tame
krašte gyveno Kananiečiai. [7]Viešpats pasirodė Abramui ir jam tarė:
Šitą šalį aš duosiu tavo palikuonims. Jis pastatė tenai jam pasirodžiu-
siam Viešpačiui altorių. [8]Iš ten jis nužygiavo ligi kalnui, kurs buvo į
rytus nuo Betelio, ir čia ištiesė savo padangtę, turėdamas į vakarus
Betelį, o į rytus Hajį. Čia jis taip pat pastatė altorių Viešpačiui ir šau-
kėsi į jo vardą. [9]Paskui Abramas keliavo vis toliau ir toliau, eidamas
ir slinkdamas į pietus.

[10]Pasidarius tame krašte badui, Abramas pasitraukė į Egiptą, kad
čia kurį laiką pabuvotų; nes badas buvo apėmęs aną kraštą. [11]Kai buvo
beįeinąs į Egiptą, jis tarė savo žmonai Sarajai: Žinau, kad tu graži
moteriškė [12]ir kad tave išvydę Egiptiečiai sakys: Tai jo žmona. Jie mane
užmuš, o tave sau pasilaikys. [13]Sakykis tat, meldžiamoji, jog esi mano
sesuo, kad man būtų gera dėlei tavęs ir kad per tave būtų išlaikyta ma-
no gyvybė. [14]Iš tiesų kai Abramas įėjo į Egiptą, Egiptiečiai matė mo-
teriškę esant labai gražią [15]ir kunigaikščiai tai pranešė Faraonui, kurie
ją gyrė jo akyse. Moteriškė buvo tuojau paimta į Faraono namus. [16]Su
Abramu gi gerai elgtasi dėl jos; ir jis turėjo avių ir jaučių, ir asilų, ir
vergų, ir tarnaičių, ir asilių, ir kupranugarių. [17]Bet Viešpats ištiko

didžiausiomis slogomis Faraoną ir jo namus dėl Abramo žmonos Sa-
rajos. [18]Tuomet Faraonas pasišaukė Abramą ir jam tarė: Kas gi tai
yra, ką man padarei? Kodėl nepasakei, kad ji tavo žmona? Kam sakei
ją esant tavo seserį, taip kad aš norėjau ją imti sau kaip žmoną? Taigi
dabar štai tavo žmona, imk ją ir eik sau. [19]Ir Faraonas davė savo žmo-
nėms įsakymų apie Abramą, ir jie palydėjo jį, jo žmoną ir visa, ką jis
turėjo.

13. [1]Abramas tat išėjo iš Egipto: jisai ir jo žmona, ir visa, ką turėjo, ir
draug su juo Lotas į pietinę šalį. [2]Buvo gi jis labai turtingas ir turėjo
daug aukso ir sidabro. [3]Jis grįžo iš pietų tuo pačiu keliu, kuriuo buvo
atėjęs, į Betelį, iki tai vietai, kur pirma buvo ištiesęs savo padangtę,
tarp Betelio ir Hajo, [4]į vietą, kur buvo jo pirma pastatytas altorius, ir
tenai šaukėsi į Viešpaties vardą. [5]Buvusis su Abramu Lotas turėjo taip
pat avių būrius ir galvijų, ir padangčių. [6]Ir juodu negalėjo sutilpti
aname krašte, kad gyventų draug, nes juodviejų lobis buvo labai di-
delis, taip kad juodu negalėjo gyventi vienoje vietoje. [7]Todėl tai ir kilo
vaidai tarp Abramo ir Loto bandos piemenų. Anuo gi laiku tame krašte
gyveno Kananiečiai ir Peresiečiai. [8]Abramas tat tarė Lotui: Tenebūna,
prašau, vaidų tarp manęs ir tavęs, tarp mano piemenų ir tavo pieme-
nų; nes mudu esame broliai. [9]Štai visa šalis ties tavim; pasitrauk, mel-
džiamasis, nuo manęs; jei tu eisi kairėn, aš laikysiuos dešiniosios; jei
tu pasirinksi dešinę, aš eisiu kairėn. [10]Taigi Lotas, pakėlęs akis, matė
visą šalį aplink Jordaną, kuri, pirma negu Viešpats sugriovė Sodomą
ir Gomorą, visa buvo drėkinama kaip Viešpaties linksmybių Rojus
ir kaip Egiptas, siekiant iki Segorui. [11]Lotas pasirinko sau kraštą ap-
link Jordaną, pasitraukdamas į rytus. Taip du broliu atsiskyrė vienas
nuo kito. [12]Abramas gyveno Kanaano žemėje, o Lotas laikėsi miestų,
buvusių aplink Jordaną, ir gyveno Sodomoje. [13]Sodomos gi žmonės
buvo nedoriausi ir didžiausi nusidėjėliai prieš Viešpatį. [14]Ir Viešpats
sakė Abramui, kada nuo jo buvo atsiskyręs Lotas: Pakelk savo akis ir
pažvelk iš vietos, kurioje dabar esi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vaka-
rus. [15]Visą žemę, kurią matai, aš duosiu tau ir tavo palikuonims am-
žinai. [16]Ir aš padauginsiu tavo palikuonis kaip žemės dulkes. Jei kas
iš žmonių gali suskaityti žemės dulkes, galės taip pat suskaityti tavo
palikuonis. [17]Kelkis ir pereik žemę išilgai ir skersai, nes aš tau ją duo-
siu. [18]Abramas, suvyniojęs savo padangtę, nuėjo ir gyveno arti Mamb-
rės slėnio, kurs yra ties Ebronu; ir tenai jis pastatė Viešpačiui altorių.

14. [1]Anuo metu atsitiko, kad Senaaro karalius Amraphelis, Ponto

karalius Arijokhas, Elamitų karalius Khodorlaomoras ir Tautų ka-
ralius Tadalis [2]pradėjo karą su Sodomos karaliumi Bara, su Gomo-
ros karaliumi Bersa, su Adamos karaliumi Senaabu, su Seboimo ka-
raliumi Semeberiu ir su Balos, tai yra Segoro karaliumi. [3]Visi šitie su-
sirinko į Miškų slėnį, kur dabar yra Druskos jūra. [4]Nes jie dvylika me-
tų buvo tarnavę Khodorlaomorui ir tryliktais metais nuo jo atstojo.
[5]Taigi keturioliktais metais atėjo Khodorlaomoras ir buvusieji su juo
karaliai ir ištiko Raphaimus Astaroth-Karnaime, Zuziečius drauge
su jais, Emiečius Save-Karijataime [6]ir Khoriečius Seiro kalnuose iki
Parano lygumai, kuri yra tyruose. [7]Grįždami jie atėjo lig Misphato,
tai yra Kadeso šaltiniui, ir sunaikino visą Amalekiečių kraštą ir Amo-
riečius, gyvenusius Asason-Tamare. [8]Ir išėjo Sodomos karalius, Go-
moros karalius, Adamos karalius, Seboimo karalius, taip pat ir Balos,
tai yra Segoro karalius, ir sustatė savo eiles prieš anuos Miškų slėny-
je, [9]tai yra prieš Elamiečių karalių Khodorlaomorą, Tautų karalių
Tadalį, Senaaro karalių Amraphelį ir Ponto karalių Arijokhą: keturi
karaliai prieš penkis. [10]Miškų gi slėnyje buvo daug sakų šulinių. Tuo
būdu, kai Sodomos ir Gomoros karaliai gavo bėgti, jie į juos sukrito,
o išlikusieji pabėgo į kalnyną. [11]Laimėtojai paėmė visą Sodomos ir
Gomoros lobį ir visus valgomus daiktus ir nuėjo sau. [12]Jie pasiėmė
taip pat Sodomoje gyvenusį Abramo brolio sūnų Lotą ir visą jo lobį.
[13]Ir štai vienas pabėgusiųjų pranešė Abramui Ebrajui, gyvenusiam slė-
nyje Amoriečio Mambrės, Eskolio ir Anero brolio; nes šitie buvo pa-
darę su Abramu sandorą. [14]Išgirdęs tai Abramas, kad buvo sugautas
jo brolis Lotas, išsirinko iš drąsiausių savo namuose gimusių tarnų tris
šimtus aštuoniolika ir vijosi iki Danui. [15]Ir padalinęs savo būrį užpuolė
juos nakčia; juos sumušė ir vijosi iki Hobai, esančiai kairėje nuo Da-
masko. [16]Ir atsiėmė visą lobį ir savo brolį Lotą su jo turtu, moteris, o
taip pat ir visus žmones. [17]Kai jis grįžo nugalėjęs Khodorlaomorą ir
buvusius su juo karalius, išėjo jo pasitikti Sodomos karalius į Savės,
t. y. Karalių slėnį. [18]O Salemo karalius Melkisedekas, atnašaudamas
duoną ir vyną, nes jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas, [19]jį palaimino
ir tarė: Tebūna Abramas palaimintas aukščiausiojo Dievo, kurs sutvėrė
dangų ir žemę, [20]ir pašlovintas tebūnie aukščiausias Dievas, kurs davė
į tavo rankas neprietelius. Ir Abramas jam davė dešimtinę iš visų da-
lykų. [21]Sodomos gi karalius sakė Abramui: Atiduok man žmones, o
kitus dalykus imk sau. [22]Tasai gi jam atsakė: Keliu savo ranką į Vieš-
patį Dievą, aukščiausią dangaus ir žemės valdovą, [23]kad aš neimsiu
nieko iš to, kas tavo, nė siūlo galo, nė autuvo diržėlio, kad nesakytu-

mei: Aš padariau Abramą turtingą; [24]išskyrus tik tai, ką mano tarnai suvalgė ir kas priklauso su manim ėjusiems Anero, Eskolio ir Mambrės vyrams; jie ims savo dalis.

15. [1]Po tų atsitikimų Viešpats kalbėjo regėjime Abramui, tardamas: Nebijok, Abrame! Aš esu tavo gynėjas ir tavo labai didelis užmokestis. [2]O Abramas tarė: Viešpatie, Dieve! Ką gi man duosi? Aš mirsiu be vaikų; ir mano namų paveldėtojas yra šitas Eliezeris Damaskietis. [3]Man gi, pridūrė Abramas, nedavei palikuonio; ir štai mano tarnas bus mano tėvonis. [4]Ir Viešpats jam tuojau atsakė, tardamas: Ne šitas bus tavo tėvonis, bet kurs gims iš tavęs, tą tu turėsi tėvoniu. [5]Ir išvedęs jį laukan jam tarė: Pažvelk į dangų ir suskaityk žvaigždes, jei gali. Ir sakė jam: Tokie bus tavo palikuonys. [6]Abramas įtikėjo Dievui, ir tai buvo jam paskaityta į teisybę. [7]Ir Dievas jam kalbėjo: Aš esu Viešpats, kurs tave išvedžiau iš Uro Khaldėjoje, kad tau duočiau šitą žemę ir kad tu ją paveldėtumei. [8]O jisai tarė: Viešpatie, Dieve! Iš kur aš galiu žinoti, kad ją paveldėsiu? [9]Ir Viešpats atsakydamas tarė: Imk man treigę karvę, treigę ožką, treigį aviną, taip pat turklelį ir karvelį. [10]Jisai, visa tai ėmęs, pusiau padalino ir padėjo vienas dalis ties kitomis; paukščių gi nedalino. [11]Sparnuočiai atskrido ant gyvulių mėsos; bet Abramas varė juos šalin. [12]Saulei nusileidžiant, kietas miegas užėjo ant Abramo ir didelis išgąstis ir tamsybė jį apniko. [13]Ir jam buvo pasakyta: Žinok ir iš anksto patirk, kad tavo palikuonys bus ateiviai ne savam krašte; juos pavergs ir slėgs per keturis šimtus metų. [14]Bet aš teisiu tą tautą, kuriai jie turės vergauti; ir po to jie išeis su dideliu lobiu. [15]Tu gi nueisi ramybėje pas savo tėvus ir būsi palaidotas žiloje senatvėje. [16]Tik ketvirtoje kartoje jie sugrįš čia; nes Amoriečių neteisybių saikas iki šiol dar nėra pilnas. [17]Saulei tat nusileidus, pasidarė didelė tamsybė; tuomet pasirodė rūkstanti krosnis ir ugninis žiburys, einąs tarp padalintų mėsų. [18]Ir tą dieną Viešpats padarė su Abramu sandorą, tardamas: Aš duosiu tavo palikuonims šitą žemę nuo Egipto upės lig Didžiajai Euprato upei: [19]šalį Kiniečių, Keneziečių, Kedmoniečių, [20]Hetiečių, Pereziečių, taip pat Raphiečių [21]ir Amoriečių, Kananiečių, Gergesiečių ir Jebusiečių.

16. [1]Abramo žmona Saraji vis dar neturėjo vaikų. Ji turėjo tarnaitę Egiptietę vardu Agara. [2]Tuomet ji tarė savo vyrui: Štai Viešpats užrakino mane, kad negimdyčiau; įeik tat pas mano tarnaitę; gal nors

iš jos aš turėsiu vaiką. Ir jam sutinkant patenkinti prašymą, [3]ji ėmė sa-
vo tarnaitę Egiptietę ir ją davė savo vyrui į žmonas, dešimčiai metų
praslinkus po apsigyvenimo Kanaane. [4]Ir jis gyveno su ja kaip su žmo-
na. O ši, pasijutus esanti nėščia, ėmė niekinti savo valdovę. [5]Tuomet
Saraji tarė Abramui: Tu su manim elgiesi neteisingai; aš tau daviau
savo tarnaitę į žmonas, o ji, matydama save nėščią esant, mane nie-
kina. Viešpats tebūna teisėjas tarp manęs ir tavęs. [6]Abramas jai atsaky-
damas tarė: Štai tavo tarnaitė tavo rankose; daryk su ja, kaip tau tin-
ka. Tuomet Saraji ją baudė, ji todėl pabėgo. [7]Viešpaties gi angelas,
radęs ją tyrumoje prie vandens šaltinio, kurs yra kelyje į Surą tyruo-
se, [8]jai tarė: Agara, Sarajos tarnaite, iš kur ateini? Ir kur eini? Ji atsa-
kė: Aš bėgu nuo savo valdovės Sarajos. [9]Ir Viešpaties angelas jai tarė:
Sugrįžk pas savo valdovę ir nusižemink po jos ranka. [10]Ir dar jai sakė:
Aš daugin te padauginsiu tavo palikuonis, ir dėl daugumo jie bus nesu-
skaitomi. [11]Ir paskui jai kalbėjo: Štai esi nėščia ir pagimdysi sūnų, ir
praminsi jį vardu Ismaėlis, nes Viešpats išgirdo tavo prispaudimą. [12]Jis
bus žmogus smarkus: jo ranka prieš visus, ir visų rankos prieš jį; ir jis
gyvens šalia visų savų brolių. [13]Ji pavadino Viešpatį, kuris jai kalbėjo,
vardu: Tu Dievas, kurs mane matei. Juk tikrai, sakė ji, čia aš mačiau
iš užpakalio tą, kurs mane mato. [14]Todėl aną šulinį ji praminė Gyvojo
ir mane Matančiojo šuliniu. Jis yra tarp Kadeso ir Barado. [15]Ir Agara
pagimdė Abramui sūnų; o tasai jį praminė vardu Ismaėlis. Abramui
buvo aštuonios dešimtys šešeri metai, kada jam Agara pagimdė Is-
maėlį.

17. [1]Kai Abramas pradėjo devyniasdešimt devintuosius metus,
pasirodė jam Viešpats ir tarė: Aš esu visagalis Dievas; vaikščiok mano
akivaizdoje ir būk tobulas. [2]Aš padarysiu mano sandorą tarp manęs
ir tavęs ir be galo padauginsiu tavo palikuonis. [3]Abramas parpuolė
ant savo veido. [4]Dievas jam tarė: Tai aš esu, ir mano sandora su ta-
vim, ir tu būsi daugelio tautų tėvas. [5]Ir toliau tu nebesivadinsi Abra-
mu, bet tavo vardas bus Abraomas, nes aš tave paskyriau daugelio
tautų tėvu. [6]Ir padarysiu, kad tavo palikuonys daugėtų be galo, ir iš
tavęs rasis tautos, ir karaliai kils iš tavęs. [7]Aš patvirtinsiu savo sandorą
tarp manęs ir tavęs, ir tavo palikuonių po tavęs jų kartose kaip amžiną
sandorą, kad aš būčiau Dievas tavo ir tavo palikuonių po tavęs. [8]Ir aš
duosiu tau ir tavo palikuonims žemę, kur tu esi klajūnas, visą Kanaano
žemę, amžinon nuosavybėn; ir aš būsiu jų Dievas.

[9]Ir vėl Dievas kalbėjo Abraomui: Taigi laikysi mano sandorą ir tu,

ir tavo palikuonys po tavęs savo kartose. [10]Ta yra jums laikytina mano sandora tarp manęs ir jūsų, ir tavo palikuonių po tavęs: kiekvienas vyriškis jūsų tarpe bus apipjaustytas; [11]ir apipjaustysite jūsų kūną, kad tai būtų ženklas sandoros tarp manęs ir jūsų. [12]Kiekvienas vyriškas kūdikis, susilaukęs aštuonių dienų, bus apipjaustomas per visas jūsų kartas; bus apipjaustytas ir jūsų namuose gimęs vergas ir pirktinis, ir kiekvienas, kurs nėra iš jūsų giminės. [13]Ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora. [14]Vyriškis, kurio kūnas nebus apipjaustytas, bus išdildytas iš savo tautos, nes toksai paniekino mano sandorą.

[15]Dievas dar sakė Abraomui: Savo žmonos Sarajos nebevadinsi Saraji, bet Sara. [16]Aš ją palaiminsiu ir iš jos duosiu tau sūnų. Jį aš laiminsiu, ir iš jo rasis tautos, ir tautų karaliai kils iš jo. [17]Abraomas parpuolė ant savo veido; juokėsi ir sakė savo širdyje: Argi žmogui šimtamečiui gimtų sūnus? Ir argi devynių dešimtų metų Sara pagimdytų? [18]Ir jis tarė Dievui: Kad bent Ismaėlis pasiliktų gyvas tavo akivaizdoje! [19]Dievas tarė Abraomui: Tavo žmona Sara pagimdys tau sūnų, ir tu jį praminsi vardu Isaokas, ir aš savo sandorą padarysiu amžinąja sandora su juo ir su jo palikuoniais po jo. [20]Taip pat ir dėl Ismaėlio aš tave išklausiau: štai aš jį palaiminsiu ir padarysiu vaisingą, ir padarysiu labai skaitlingus jo palikuonis; dvylika kunigaikščių jam gims, ir aš iš jo padarysiu didelę tautą. [21]Bet savo sandorą aš padarysiu su Isaoku, kurį tau pagimdys Sara šituo laiku kitais metais. [22]Pabaigęs kalbą su Abraomu, Dievas pakilo nuo jo aukštyn.

[23]Abraomas gi ėmė savo sūnų Ismaėlį ir visus savo namuose gimusius vergus, ir visus, kuriuos buvo pirkęs: visus vyriškius iš savo namų žmonių tarpo, ir apipjaustė jų kūną tuojau tą pačią dieną, kaip jam Dievas buvo įsakęs. [24]Abraomui buvo devynios dešimtys devyneri metai, kada jis apipjaustė savo kūną. [25]O jo sūnui Ismaėliui buvo suėję trylika metų jo apipjaustymo laiku. [26]Abraomas ir jo sūnus Ismaėlis buvo apipjaustyti tą pačią dieną. [27]Ir draug apipjaustyti buvo visi jo namų vyriškiai, kaip pas jį gimę, taip pirktiniai ir svetimtaučiai.

18. [1]Viešpats pasirodė Mambrės slėnyje Abraomui, besėdinčiam savo padangtės angoje pačioje dienos kaitroje. [2]Pakėlus akis, štai pasirodė jam trys vyrai stovį šalia jo. Juos išvydęs, jis išbėgo iš padangtės angos jiems priešais, nusilenkė iki žemei [3]ir tarė: Viešpatie, jei radau tavo akyse malonę, neaplenk savo tarno. [4]Aš atnešiu truputį vandens. Nusiplaukite savo kojas ir pasilsėkite po medžiu. [5]Aš parnešiu duonos kąsnelį, kad pastiprintumėte savo širdį. Paskui eisite toliau, nes juk to-

dėlei jūs užsukote pas savo tarną! Jie tarė: Daryk, kaip sakei. [6]Abra-
omas pasiskubino į padangtę pas Sarą ir jai tarė: Skubėk įmaišyti tris
miltų saikelius ir iškepk papločių. [7]Patsai gi nubėgo pas bandą ir ėmė
iš ten jauną rinktinį veršiuką ir padavė tarnui, kurs skubiai jį išvirė.
[8]Ėmė taip pat sviesto ir pieno, ir išvirtąjį veršiuką ir padėjo ties jais.
Pats gi stovėjo šalia jų po medžiu.
[9]Pavalgę jie tam tarė: Kur tavo žmona Sara? Jis atsakė: Ten, pa-
dangtėje. [10]Vienas jų jam tarė: Aš sugrįšiu tavęs aplankyti šituo laiku
metams praslinkus, ir tavo žmona Sara turės sūnų. Tai išgirdusi, Sara
juokėsi už padangtės angos. [11]Buvo gi abudu seni ir iškaršę, ir Sarai
nebebūdavo to, kas darosi moteriškėms. [12]Taigi ji sau juokėsi, saky-
dama: Kada pasenau ir mano valdovas yra senas, argi dar užsiimčiau
kūno malonumais? [13]O Viešpats tarė Abraomui: Kodėl Sara juokiasi,
sakydama: Argi aš iš tikrųjų pagimdyčiau, senė būdama? [14]Argi yra kas
nors Dievui negalima? Kaip jau sakiau, aš sugrįšiu pas tave šituo pa-
čiu laiku kitais metais, ir Sara turės sūnų. [15]Sara gynėsi, tardama: Aš
nesijuokiau! Ji buvo labai nusigandusi. Viešpats gi tarė: Netiesa! Tu
juokeis.
[16]Pakilę tat vyrai iš tos vietos nukreipė savo akis Sodomos linkon,
o Abraomas ėjo kartu, juos palydėdamas. [17]Viešpats tarė: Argi aš ga-
lėsiu paslėpti nuo Abraomo, ką noriu daryti, [18]kad iš jo kils didelė ir
garbingiausia tauta ir jame t u r i b ū t i p a l a i m i n t o s visos že-
mės tautos? [19]Juk žinau, kad jis įsakys savo vaikams ir savo namams
po savęs sergėti Viešpaties kelią ir daryti teismą ir teisybę, kad Vieš-
pats įvykdytų visa dėl Abraomo, ką jam yra kalbėjęs. [20]Be to, Viešpats
tarė: Sodomos ir Gomoros šauksmas padaugėjo, ir jų nusidėjimas
pasidarė per daug sunkus. [21]Aš nužengsiu ir žiūrėsiu, ar pasiekusis
mane šauksmas sutinka su jų darbais, ar gal taip nėra, kad žinočiau.
[22]Ir jie pasuko iš ten ir nuėjo į Sodomą; Abraomas gi dar tebestovėjo
Viešpaties akivaizdoje. [23]Prisiartinęs jis tarė: Argi tu pražudysi teisųjį
su bedieviu? [24]Jei mieste rasis penkios dešimtys teisiųjų, ar jie pražus
drauge? Ir ar nepasigailėsi tos vietos dėl penkių dešimtų teisiųjų? Jei
jie bus tenai? [25]Tebūna toli nuo tavęs taip daryti, nužudyti teisųjį su
bedieviu ir teisųjį padaryti lygų bedieviui! Tai ne tavo būdas! Tu, kuris
teisi visą žemę, niekados nepadarysi tokio teismo. [26]Viešpats jam tarė:
Jei Sodomoje rasiu pačiame mieste penkias dešimtis teisiųjų, atleisiu
dėl jų visai vietai. [27]O Abraomas atsakydamas tarė: Nors esu dulkė
ir pelenai, bet, sykį pradėjęs, kalbėsiu į mano Viešpatį. [28]O jei lig pen-
kių dešimtų teisiųjų stigs penkių, argi dėl to, kad tik keturios dešimtys

penki, tu sunaikinsi visą miestą? Viešpats tarė: Nesunaikinsiu, jei ten
rasiu keturias dešimtis penkis! [29]Ir vėl į jį kalbėjo: O jei ten rasis keturios
dešimtys, ką padarysi? Tarė: Neištiksiu ir dėl keturių dešimtų.
[30]Meldžiu, Viešpatie, tarė Abraomas, nesirūstink, jei aš dar kalbėsiu.
O jei ten bus rasta trys dešimtys? Atsakė: Jei rasis ten trys dešimtys,
nieko nedarysiu. [31]Kartą pradėjęs, tarė: Dar kalbėsiu į mano Viešpatį.
O jei ten bus atrasta dvidešimt? Atsakė: Nežudysiu ir dėl dvidešimties.
[32]Vėl tarė: Maldauju, Viešpatie, nesirūstink, jei dar sykį atsiliepsiu. O
jei ten bus rasta dešimt? Ir jis tarė: Neišžudysiu ir dėl dešimties. [33]Baigęs
pokalbį su Abraomu, Viešpats nuėjo; o Abraomas sugrįžo į savo
vietą.

19. [1]Vakarop du angelu atėjo Sodomon. Lotas sėdėjo miesto vartuose.
Juodu pamatęs, jis atsikėlė, kad juos pasitiktų, nusilenkė iki žemei
[2]ir tarė: Meldžiu, Viešpačiai, užsukite į jūsų tarno namus ir ten
pasilikite: nusiplaukite sau kojas ir rytoj eisite savo keliu. Juodu tarė: O
ne, bet mudu pasiliksiva aikštėje. [3]Jis juodu labai maldavo, kad pas jį
apsistotų; ir kai juodu įėjo į jo namus, jis prirengė vaišes ir iškepė neraugintos
duonos; ir juodu valgė. [4]Bet juodviem dar neatsigulus, namus
apstojo miesto vyrai: jauni ir seni, visi iš visų miesto dalių. [5]Jie pasišaukė
Lotą ir jam tarė: Kur yra tuodu vyru, kuriuodu įėjo pas tave
nakčia? Išvesk juodu šen, kad mes juodu pažintume. [6]Išėjęs pas juos
Lotas ir užrakinęs paskui save duris, tarė: Mano broliai, nedarykite,
meldžiamieji, nedarykite tos gėdos. [8]Turiu dvi dukteri, kurios dar
nepažino vyro; aš jas išvesiu pas jus, ir darykite su juodviem kaip jums
tinka, kad tik jūs nedarytumėte nieko pikto aniems vyrams, nes juodu
įėjo po mano stogo pavėsiu. [9]Bet jie sakė: Eik šalin! Ir dar kalbėjo:
Tu atvykai čia kaip ateivis; argi tam, kad mus teistumei? Taigi su tavim
pačiu mes pasielgsime dar pikčiau kaip su anais. Ir jie veržėsi prie
Loto smarkiausiai ir jau buvo beišlaužią duris. [10]Ir štai du vyru ėmė
savo rankomis Lotą ir jį įvedė į vidų, o duris užrakino; [11]tuos gi, kurie
buvo lauke, ištiko aklumu, visus nuo mažiausio iki didžiausio, taip kad
jie nebegalėjo rasti angos. [12]O Lotui juodu sakė: Ar turi čia ką nors iš
savųjų, žentą ar sūnus, ar dukteris? Visus, kurie yra tavo, išvesk iš šito
miesto; [13]nes mes sunaikinsime šitą vietą, kadangi garsas apie juos pasidarė
labai didelis Viešpaties akyse, ir jis siuntė mudu jųjų pražudyti.
[14]Taigi Lotas išėjęs kalbėjosi su savo žentais, kurie turėjo vesti jo
dukteris, ir tarė: Kelkitės ir išeikite iš šitos vietos, nes Viešpats sunaikins
šitą miestą. Bet jiems atrodė, jog jis kalbąs juokaudamas.

15Išaušus du angelu liepė Lotui skubėti ir sakė: Kelkis, imk savo
žmoną ir abi dukteri, kurias turi, kad ir tu nežūtumei draug dėl miesto
kalčių. 16Jam užtrunkant, juodu ėmė jį, jo žmoną ir dvi dukteris už
rankų, nes Viešpats norėjo jį išgelbėti, 17ir jį išvedė, ir paliko už miesto;
tenai gi jam kalbėjo tardami: Gelbėk savo gyvybę, nežiūrėk atgal ir ne-
sustok visoje šalyje aplinkui: bet gelbėkis kalne, kad ir tu kartu nežūtu-
mei. 18O Lotas juodviem tarė: Meldžiu, mano Viešpatie, 19kadangi tavo
tarnas rado pas tave malonę ir man parodei taip didelį savo gailestin-
gumą, išgelbėdamas mano gyvybę; bet aš negaliu išsigelbėti kalne, taip
kad neištiktų manęs nelaimė ir nenumirčiau. 20Čia arti yra miestas, į
kurį aš galėčiau bėgti. Jis mažas, ir aš jame išsigelbėsiu. Argi jis ne ma-
žiukas, ir aš liksiu gyvas? 21O jis jam tarė: Štai ir tame išklausiau tavo
meldimą, kad nesugriaučiau miesto, kurį užtarei. 22Skubėk ir tenai
save gelbėk; nes nieko negalėsiu daryti, kolei tu ten neįeisi. Todėl anas
miestas buvo pramintas vardu Segoras. 23Saulei tekant, Lotas įėjo į Se-
gorą. 24Tuomet Viešpats lydino ant Sodomos ir Gomoros siera ir ugni-
mi, nuo Viešpaties, iš dangaus, 25ir sunaikino tuos miestus ir visą aplink
šalį, visus miestų gyventojus ir visus žemės augalus. 26O Loto žmona,
pažvelgus atgal, pavirto druskos statula. 27Abraomas, atsikėlęs rytą,
pažvelgė į Sodomą ir Gomorą, ir į visą anos šalies žemę iš ten, kur pir-
ma stovėjo ties Viešpačiu, ir matė kylančius aukštyn nuo žemės dū-
mus su liepsna kaip krosnies dūmus. 28O Dievas, kai griovė anos šalies
miestus, atsimindamas Abraomą, išvadavo Lotą nuo prapulties, kuria
ištiko miestus, kuriuose jis buvo gyvenęs.

30Lotas išėjo iš Segoro ir pasiliko kalne; taip pat abi jo dukteri kar-
tu su juo, nes bijojo pasilikti Segore; ir gyveno urve patsai ir draug su
juo dvi jo dukteri. 31Tuomet vyresnioji tarė jaunesniajai: Mudviejų
tėvas senas, ir nė vieno vyro neliko žemėje, kurs galėtų pas mudvi
įeiti pagal visos žemės paprotį. 32Eikš, nugirdykime jį vynu ir gulėki-
me su juo, kad galėtumėm išlaikyti palikuonis iš savo tėvo. 33Taigi
juodvi tą naktį davė savo tėvui gerti vyno. Ir vyresnioji įėjo ir gulėjo
su tėvu: o jis nepasijuto, nei kada duktė atsigulė, nei kada atsikėlė.
34Taip pat kitą dieną vyresnioji tarė jaunesniajai: Štai aš vakar gulė-
jau su savo tėvu; duokim jam gerti vyno dar, ir šią naktį ir tu su juo
gulėsi, kad palaikytumėm palikuonis iš mudviejų tėvo. 35Taigi juodvi
davė savo tėvui ir tą naktį gerti vyno, ir jaunesnioji duktė įėjus su juo
gulėjo; ir nė tuomet jis nepasijuto, nei kada ji atsigulė, nei kada atsi-
kėlė. 36Taigi dvi Loto dukterys pradėjo iš savo tėvo. 37Ir vyresnioji
pagimdė sūnų, ir praminė jį vardu Moabas; tasai yra Moabiečių tėvas

iki šiai dienai. [38]Taip pat jaunesnioji pagimdė sūnų ir praminė jį var-
du Amonas, kas reiškia mano tautos sūnus; jis yra Amoniečių tėvas
iki šiai dienai.

20. [1]Iš ten Abraomas išėjo į pietinę šalį ir gyveno tarp Kadeso ir
Suro, ir buvo Geraroje ateivis. [2]Apie savo žmoną Sarą jis sakė: Ji ma-
no sesuo. Tatgi Geraro karalius Abimelekas atsiuntė, kad ją pasiimtų.
[3]Bet Dievas atėjo naktį sapne pas Abimeleką ir jam tarė: Štai tu mirsi
dėl moteriškės, kurią atėmei, nes ji turi vyrą. [4]O Abimelekas nebuvo
jos palietęs ir tarė: Viešpatie, argi tu užmuši nežinančią ir teisingą
giminę? [5]Ar jis pats man nesakė: Ji mano sesuo? Ir ji taip pat sakė: Jis
mano brolis? Aš tai padariau pikto neišmananči širdimi ir nesutepto-
mis rankomis. [6]Ir Dievas jam tarė: Žinau, kad tai padarei nekalta šir-
dimi; todėl aš tave saugojau, kad man nenusidėtumei, ir neleidau jos
prisiliesti. [7]Dabar tat atiduok žmoną jos vyrui, nes jis pranašas; ir jis
melsis už tave, ir tu išliksi gyvas; o jei nenorėsi atiduoti, žinok, kad mir-
te numirsi tu ir visa, kas yra tavo. [8]Abimelekas, atsikėlęs tuojau nakčia,
sušaukė visus savo tarnus ir jiems visa tai papasakojo; visi labai nusi-
gando. [9]O Abimelekas pasišaukė taip pat Abraomą ir jam tarė: Ką
mums padarei? Kuo tau nusidėjome, kad ant manęs ir ant mano ka-
ralystės užvedi sunkią nuodėmę? Padarei mums, ko neturėjai daryti.
[10]Ir dar skųsdamasis kalbėjo: Ką gi tu manei, taip pasielgdamas? [11]Ab-
raomas atsakė: Aš sau galvojau: rasi šitoje vietoje nėra Dievo baimės,
ir mane užmuš dėl mano žmonos. [12]Pagaliau iš tikrųjų ji yra mano
sesuo: mano tėvo, bet ne mano motinos duktė; ir aš vedžiau ją į žmo-
nas. [13]O kada Dievas mane išvedė iš mano tėvo namų, aš jai tariau: Pa-
daryk man tą malonę, kiekvienoje vietoje, į kurią ateisime, sakyk, kad
aš tavo brolis. [14]Taigi Abimelekas ėmė avių ir jaučių, vergų ir vergių
ir davė Abraomui, ir atidavė jam jo žmoną Sarą, [15]ir tarė: Štai šalis
prieš jus! Gyvenk, kur tau patiks. [16]O Sarai jis sakė: Štai aš daviau tavo
broliui tūkstantį sidabrinių; tai bus tau akių gaubtei prieš visus, kurie
yra su tavim, visur kur nors tu eisi, ir atsimink, kad buvai sugauta. [17]O
Abraomui pasimeldus Dievas išgydė Abimeleką ir jo žmoną, ir jo tar-
naites, ir jos pagimdė, [18]nes Viešpats buvo užrakinęs visas įsčias Abi-
meleko namuose dėl Abraomo žmonos Saros.

21. [1]Viešpats aplankė Sarą, kaip buvo žadėjęs, ir įvykdė, ką buvo
sakęs. [2]Ir ji pradėjo įsčiose ir pagimdė sūnų savo senatvėje, tuo metu,
kurį jai Dievas iš anksto buvo apreiškęs. [3]Ir Abraomas praminė savo

sūnų, kurį jam pagimdė Sara, vardu Isaokas, [4]ir jį apipjaustė aštuntoje
dienoje, kaip jam Dievas buvo įsakęs. [5]Abraomas buvo šimto metų,
kai jam gimė Isaokas. [6]Ir Sara sakė: Dievas man padarė išdaigą; kas
tai sužinos, juoksis su manim. [7]Ir ji dar kalbėjo: Kas būtų įtikėjęs, kad
Abraomas išgirs, kad Sara žindo sūnų, kurį jam senam pagimdė.
[8]Tuo tarpu vaikas augo ir buvo nujunkytas; o Abraomas iškėlė di-
delį pokylį jo nujunkymo dieną. [9]Ir Sara, pamačius Egiptietės Agaros
sūnų žaidžiantį su savo sūnumi Isaoku, tarė Abraomui: [10]Išvaryk šitą
tarnaitę ir jos sūnų; nes tarnaitės sūnus nebus tėvonis su mano sūnumi
Isaoku. [11]Tai labai nepatiko Abraomui dėl jo sūnaus. [12]Bet Dievas jam
tarė: Nesisielok dėlei savo vaiko ir tarnaitės; visame, ką tau sakys Sara,
klausyk jos balso; nes per Isaoką bus tau pašaukti palikuonys. [13]Bet ir
tarnaitės sūnų aš padarysiu didele tauta, kadangi jis yra tavo palikuo-
nis. [14]Taigi Abraomas kėlėsi anksti rytą ir, ėmęs duonos ir rauktinę
su vandeniu, uždėjo jai ant pečių, atidavė vaiką ir ją išleido. O ji išė-
jus klaidžiojo Bersabėjos tyruose. [15]Išsibaigus rauktinėje vandeniui,
ji pametė vaiką po vienu iš tenai buvusių medžių [16]ir paėjo į šalį, ir
atsisėdo prieš jį atstu per kilpinio šūvį. Ji sakė: Negaliu matyti vaiką
mirštantį. Taigi, atsisėdusi prieš jį, ėmė graudžiai verkti. [17]Bet Dievas
išgirdo vaiko šauksmą, ir Dievo angelas kreipėsi iš dangaus į Agarą,
tardamas: Kas tau darosi, Agara? Nebijok, nes Dievas išklausė vaiko
balsą iš vietos, kur jis yra. [18]Kelkis, imk vaiką ir laikyk jį už rankos;
nes aš jį padarysiu didele tauta. [19]Ir Dievas jai atvėrė akis: tuomet ji
pamatė šulinį vandens, nuėjo, prisisėmė rauktinę ir davė vaikui gerti.
[20]Dievas buvo su juo. Jis augo, pasilikdamas tyruose, ir pasidarė jau-
nuolis — šaulys. [21]Jis gyveno Parano tyrumoje, o jo motina paėmė jam
žmoną iš Egipto žemės.
[22]Tuo pačiu metu Abimelekas ir jo kariuomenės vadas Pikolis kal-
bėjo Abraomui: Dievas yra su tavim visame, ką darai. [23]Prisiek tat per
Dievą, kad tu nekenksi man, mano palikuonims ir mano giminei; bet
elgsies su manim ir su šalimi, kurioje gyvenai kaip ateivis, su tuo pačiu
maloningumu, kurį iš manęs patyrei. [24]Abraomas tarė: Aš prisieksiu.
[25]Jis tačiau skundėsi Abimelekui dėl vandens šulinio, kurį jo tarnai
buvo atėmę prievarta. [26]O Abimelekas atsakė: Aš nežinau, kas tai pa-
darė. Tu man nieko nesakei, ir aš nieko negirdėjau iki šiai dienai. [27]Po
to Abraomas ėmė avių ir jaučių ir davė Abimelekui; ir juodu padarė
tarp savęs sandorą. [28]Abraomas pastatė atskirai septynis ėryčius iš
bandos. [29]Tuomet Abimelekas jam tarė: Ką reiškia šitie septyni ėry-
čiai, kuriuos pastatei skyrium? [30]Jis atsakė: Septynis ėryčius imsi iš ma-

no rankos, kad būtum man liudijimas, jog aš iškasiau šitą šulinį. 31 To-
dėl ana vieta buvo pavadinta Bersabėja, nes ten abudu prisiekė. 32 Ir
juodu padarė sandorą prie priesaikos šulinio. 33 O Abimelekas ir jo ka-
riuomenės vadas Pikolis pakilo ir sugrįžo į Palestiniečių žemę. Abra-
omas gi įveisė Bersabėjoje miškelį ir tenai šaukėsi į Viešpaties amžinojo
Dievo vardą, 34 ir ilgą laiką buvo ateivis Palestiniečių žemėje.

22. 1 Po šių atsitikimų Dievas mėgino Abraomą ir jam tarė: Abrao-
me, Abraome! O jis atsakė: Štai aš. 2 Dievas tarė: Imk savo vienatinį
sūnų Isaoką, kurį myli, eik į Regėjimo žemę ir tenai jį paaukok kaip
deginamąją auką viename kalne, kurį aš tau nurodysiu. 3 Taigi Abrao-
mas, atsikėlęs nakčia, prirengė savo asilą, ėmė su savim du bernioku
ir savo sūnų Isaoką ir, prisiskaldęs malkų deginimo aukai, nuėjo į
vietą, kurią jam Dievas buvo nurodęs. 4 Trečią gi dieną, pakėlęs akis,
pamatė aną vietą iš tolo 5 ir tarė dviem savo tarnam: Palaukite čia su
asilu; o aš ir vaikas nueisime ir pagarbinę sugrįšime pas judu. 6 Tuo-
met jis pasiėmė malkų deginimo aukai ir uždėjo ant savo sūnaus Isa-
oko; pats gi nešėsi rankose ugnies ir peilį. Juodviem draug beeinant,
7 Isaokas tarė savo tėvui: Mano tėve! Tasai atsakė: Ko nori, sūnau?
Štai, tarė, ugnis ir malkos! Kur yra auka deginimui? 8 Abraomas tarė:
Dievas parūpins, mano sūnau, sau auką deginimui. Juodu tat drauge
ėjo toliau 9 ir atėjo į vietą, kurią jam Dievas buvo nurodęs. Čia jis pa-
statė altorių, sudėjo ant jo malkas ir, surišęs savo sūnų Isaoką, paguldė
jį ant altoriaus viršum malkų krūvos. 10 Po to ištiesė ranką ir nutvėrė
peilį, kad paaukotų savo sūnų. 11 Bet štai Viešpaties angelas sušuko iš
dangaus: Abraome, Abraome! Jis atsakė: Štai aš. 12 Ir jam tarė: Ne-
tiesk savo rankos ant vaiko ir nieko jam nedaryk; dabar žinau, kad bi-
jai Dievo ir nepasigailėjai savo vienatinio sūnaus dėl manęs. 13 Tuomet
Abraomas pakėlė savo akis ir atsigręžęs pamatė aviną įsipainiojusį ra-
gais erškėtyne. Jis ėmė jį ir paaukojo kaip deginamąją auką sūnaus
vietoje. 14 Aną vietą jis praminė vardu: Viešpats mato. Todėlei iki šiai
dienai sakoma: Kalne Viešpats matys.

15 Viešpaties angelas šaukė Abraomą antrą kartą iš dangaus, tarda-
mas: 16 Aš prisiekiau pats per save, sako Viešpats, kadangi tu padarei
tą dalyką ir nepasigailėjai savo vienatinio sūnaus dėl manęs, 17 aš tave
palaiminsiu ir padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir
kaip smiltis, esančias jūros krante; tavo palikuonys paveldės savo ne-
prietelių vartus, 18 ir tavo palikuonyse b u s p a l a i m i n t o s visos
žemės tautos, nes tu buvai klusnus mano balsui. 19 Ir Abraomas su-

grįžo pas du savo tarnu ir nuėjo draug į Bersabėją, ir tenai gyveno.
[20]Po tų įvykių, pranešta Abraomui, kad ir Melka pagimdė jo broliui
Nakhorui sūnus, [21]pirmagimį Husą ir jo brolį Buzą, ir Siriečių tėvą
Kamuėlį, [22]Kasedą, Azavą, Pheldą, Jedlaphą [23]ir Batuėlį, kuriam gimė
Rebeka. Šituos aštuonis Melka pagimdė Abraomo broliui Nakhorui.
[24]O jo gulovė, vardu Roma, pagimdė Tabėę, Gamą, Taasą ir Maakhą.

23. [1]Sara gyveno šimtą dvidešimt septynerius metus. [2]Ji mirė Arbė-
jos mieste, tai yra Ebrone, Kanaano žemėje. Ir Abraomas atėjo jos
apraudoti ir apverkti. [3]Pakilęs nuo budynių, jis kalbėjo Heto vaikams,
tardamas: [4]Esu ateivis ir keleivis jūsų tarpe; duokite man nuosavybėn
kapą pas jus, kad palaidočiau savo numirėlę. [5]Heto vaikai atsakydami
tarė: [6]Klausyk mūsų, Tamsta! Tu esi Dievo kunigaikštis mūsų tarpe;
laidok savo numirėlę rinktinėse mūsų kapinėse; ir nė vienas mūsų ne-
atsakys tau savo kapo, kad palaidotumei jame tavo numirėlę. [7]Abrao-
mas atsikėlė ir nusilenkė prieš ano krašto žmones, tai yra prieš Heto
vaikus, ir jiems tarė: [8]Jei jūs sutinkate, kad aš palaidočiau savo numirė-
lę, paklausykite manęs ir mane užtarkite pas Ephroną, Sero sūnų, [9]kad
jis man duotų dvailą olą, kurią jis turi savo lauko gale; teduoda ją man
už pinigus, kiek ji jums atrodo verta, kad ji man būtų nuosavūs kapai.
[10]O Ephronas gyveno tarp Heto vaikų. Ir jis atsakė Abraomui, girdint
visiems, į aną miestą ateinantiems, ir tarė: [11]Ne, mano viešpatie! Ver-
čiau tu paklausyk, ką aš sakau: Aš tau atiduodu lauką ir jame esančią
olą mano tautos vaikų akyse; laidok savo numirėlę. [12]Abraomas nusi-
lenkė prieš ano krašto žmones [13]ir sakė Ephronui, visiems žmonėms
aplinkui stovint: Meldžiamasis, paklausyk manęs. Duosiu pinigų
už lauką; imk juos; ir taip aš jame palaidosiu savo numirėlę. [14]Ephro-
nas atsakė: [15]Mano viešpatie, paklausyk manęs: žemė, kurios reikalau-
ji, verta keturis šimtus sidabro siklių; tai jos kaina tarp manęs ir tavęs.
Bet kas tai yra? Laidok savo numirėlę! [16]Tai išgirdęs Abraomas atsvė-
rė pinigus, kurių pareikalavo Ephronas, Heto vaikams girdint, ketu-
ris šimtus sidabro siklių, patikrintais, visur imamais pinigais. [17]Ir kita-
dos Ephrono laukas, kuriame buvo dvaila ola, ties Mambre, kaip pats
laukas, taip ir ola, ir visi jo medžiai, kurie buvo jo plote aplinkui, buvo
pripažinti [18]Abraomui nuosavybėn, matant Heto vaikams ir visiems,
kurie lankydavo aną miestą. [19]Tuo būdu Abraomas palaidojo savo
žmoną Sarą dvailoje oloje, esančioje ties Mambre, tai yra Ebronu Ka-
naano žemėje. [20]Ir Heto vaikai patvirtino, kad laukas ir jame buvusi
ola priklausė Abraomui, kaip jo nuosavas kapas.

24. [1]Abraomas buvo pasenęs ir turėjo daug metų, ir Viešpats buvo jį visame palaiminęs. [2]Tuomet jis tarė vyriausiajam savo namų tarnui, kurs buvo užvaizdas viso, ką jis turėjo: Padėk savo ranką po mano kulšimi, [3]kad aš tave prisiekdyčiau per Viešpatį, dangaus ir žemės Dievą, kad neimsi mano sūnui žmonos iš dukterų Kananiečių, tarp kurių aš gyvenu, [4]bet kad eisi į mano šalį ir giminę ir iš ten paimsi mano sūnui Isaokui žmoną. [5]Tarnas atsakė: Jei moteriškė nenorės eiti šiton žemėn, argi aš turiu vesti tavo sūnų atgal į tą vietą, iš kurios tu išėjai? [6]Ir Abraomas tarė: Sergėkis vesti kada nors mano sūnų ten atgal. [7]Viešpats, dangaus Dievas, kurs mane ėmė iš mano tėvo namų ir iš mano gimtojo krašto, kurs man kalbėjo ir man prisiekė tardamas: Aš duosiu tavo palikuonims šitą žemę, jis pats siųs savo angelą prieš tave ir tu imsi mano sūnui iš tenai žmoną; [8]o jeigu moteriškė nenorės su tavim eiti, tu nebebūsi surištas priesaika; tik mano sūnaus nevesk ten atgal. [9]Tarnas tat padėjo ranką po savo valdovo, Abraomo, kulšimi ir prisiekė išpildyti tuos žodžius.

[10]Jis ėmė iš savo valdovo bandos dešimtį kupranugarių ir, nešdamos su savim iš visų jo gėrybių, išėjo ir nukeliavo Mezopotamijon į Nakhoro miestą. [11]Davęs kupranugariams atsigulti už miesto prie vieno vandens šulinio, vakarop, tuo metu, kada moterys paprastai išeina vandens semti, tarė: [12]Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, būk, meldžiu, šiandien su manim ir parodyk gailestingumą mano valdovui, Abraomui. [13]Štai aš stoviu prie vandens šaltinio, ir šito miesto gyventojų dukterys išeis vandens semti. [14]Taigi mergaitė, kuriai aš pasakysiu: Palenk savo ąsotį, kad aš atsigerčiau, ir ji atsakys — gerk, aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu,— tebūna ta, kurią tu skyrei savo tarnui Isaokui; ir iš to aš išmanysiu, kad tu padarei mano valdovui pasigailėjimą. [15]Ir jis dar nebuvo pabaigęs savyje tų žodžių, ir štai išėjo Rebeka, Abraomo brolio Nakhoro žmonos Melkos sūnaus Batuėlio duktė, turėdama ąsotį ant savo peties. [16]Ji buvo labai daili mergina; gražaus veido ir vyro nepažinta mergaitė. Ji nusileido prie šulinio, prisisėmė ąsotį ir grįžo. [17]Tuomet pasitiko ją tarnas ir tarė: Duok man iš savo ąsočio truputį vandens atsigerti. [18]Ji atsakė: Gerk, mano valdove! Ji greitai nuleido ąsotį ant savo rankos ir davė gert. [19]O jam atsigėrus, ji pridūrė: Ir tavo kupranugariams aš pasemsiu vandens, kolei visi atsigers. [20]Ir išpylus ąsotį į lovį, vėl nubėgo pas šulinį, sėmė vandenį ir davė visiems kupranugariams. [21]O jisai tylomis žiūrėjo į ją, norėdamas žinoti, ar Viešpats padarė jo kelionę laimingą, ar ne. [22]Kupranugariams atsigėrus, žmogus išsiėmė auksinius auskarus, sve-

riančius du sikliu, ir tiek pat apyrankių, kurios svėrė dešimtį siklių,
23 ir jai tarė: Kieno esi duktė? Pasakyk man, ar yra tavo tėvo namuose
vietos sustoti? 24 Ji atsakė: Aš duktė Batuėlio, Melkos sūnaus, kurį ji
pagimdė Nakhorui. 25 Ji dar pridūrė, tardama: Šiaudų, taip pat ir šieno,
pas mus daug ir vieta erta apsistoti. 26 Tuomet žmogus nusilenkė ir pa-
garbino Viešpatį, 27 tardamas: Pašlovintas tebūnie Viešpats, mano
valdovo Abraomo Dievas, kurs neatitraukė savo gailestingumo ir tie-
sos nuo mano valdovo ir kurs mane atvedė tiesiu keliu į mano valdovo
brolio namus. 28 Tuomet mergina nubėgo į savo motinos namus ir pa-
pasakojo visa, ką buvo išgirdusi.

29 Rebeka turėjo brolį vardu Labaną. Jis skubiai išėjo, kad eitų pas
žmogų prie šaltinio. 30 Pamatęs auskarus ir apyrankes ant savo sesers
rankų ir išgirdęs visa, ką ji pasakojo, sakydama: Tai man kalbėjo žmo-
gus,— jis atėjo pas vyrą, stovėjusį prie kupranugarių, arti vandens šal-
tinio, 31 ir jam tarė: Įeik, Viešpaties palaimintasis! Kodėl stovi lauke?
Aš prirengiau butą ir vietą kupranugariams. 32 Ir jis įsivedė jį į namus,
ir nuėmė naštą nuo kupranugarių, ir davė šiaudų ir šieno, ir vandens
jo ir draug su juo atėjusiųjų vyrų kojoms nuplauti. 33 Ir jam buvo
paduota valgyti. O jis sakė: Nevalgysiu, kolei nepasakysiu savo
reikalo. Tuomet Labanas tarė: Sakyk. 34 Ir jis kalbėjo: Esu Abraomo
tarnas, 35 ir Viešpats labai palaimino mano valdovą, ir jis pasidarė
galingas; ir jam davė avių ir jaučių, sidabro ir aukso, vergų ir
vergių, kupranugarių ir asilų. 36 Ir mano valdovo žmona Sara pa-
gimdė savo senatvėje mano valdovui sūnų, ir jis jam davė visa,
ką buvo turėjęs. 37 Ir mano valdovas mane prisiekdė, sakydamas:
Neimsi mano sūnui žmonos iš dukterų Kananiečių, kurių žemėje
aš gyvenu; 38 bet nuvyksi į mano tėvo namus ir iš mano giminės
paimsi mano sūnui žmoną. 39 Aš gi atsakiau mano valdovui: O jei
moteriškė nenorės eiti su manim? 40 Jis tarė: Viešpats, kurio aki-
vaizdoje aš vaikščioju, siųs savo angelą kartu su tavim ir ves tave
keliu; ir tu imsi mano sūnui žmoną iš mano giminės ir iš mano tėvo
namų. 41 Kai ateisi pas mano gimines, ir jei jie tau neduos, būsi
laisvas nuo mano prakeikimo. 42 Aš tat atėjau šiandien pas vandens
šulinį ir tariau: Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, jei tu
vedei mane keliu, kuriuo aš dabar einu, 43 štai aš stoviu ties van-
dens šuliniu, ir mergaitė, kuri išeis vandens semti, išgirs iš manęs:
Duok man iš savo ąsočio truputį vandens atsigerti, 44 o ji man tars:
Ir tu gerk, ir tavo kupranugariams aš pasemsiu; ta yra moteriškė,
kurią Viešpats skyrė mano valdovo sūnui. 45 Ir kai aš tai sau ty-

lomis svarsčiau, pasirodė ateinanti Rebeka su ąsočiu, kurį nešė
ant peties; ir nusileido prie šulinio, ir pasisėmė vandens. Ir aš
jai sakiau: Duok man truputį gerti. [46]Ji skubiai nukėlė ąsotį nuo pe-
ties ir man tarė: Ir tu gerk, ir tavo kupranugariams aš duosiu
gerti. Aš atsigėriau, o ji pagirdė ir kupranugarius. [47]Aš jos pak-
lausiau ir tariau: Kieno esi duktė? O ji atsakė: Esu duktė Nak-
horo sūnaus Batuėlio, kurį jam pagimdė Melka. Taigi aš įkabi-
nau auskarus jos veidui pagražinti ir užmoviau jai ant rankų apy-
rankes. [48]Ir kniūbsčias pagarbinau Viešpatį, šlovindamas mano val-
dovo Abraomo Dievą, kurs mane atvedė tiesiu keliu, kad imčiau
mano valdovo brolio dukterį jo sūnui. [49]Todėl, jei jūs norite parodyti
mano valdovui gailestingumą ir ištikimybę, pareikškite man; jeigu
kitaip tinka, ir tai pasakykite, kad eičiau kairėn ar dešinėn. [50]O
Labanas ir Batuėlis atsakė: Viešpats kalbėjo šitame atsitikime, todėl
mudu negalime nieko kito pasakyti, kaip tiktai kas jam tinka. [51]Štai
Rebeka stovi prieš tave, imk ją ir eik, ir tebūna tavo valdovo
sūnaus žmona, kaip Viešpats kalbėjo. [52]Tai išgirdęs, Abraomo tar-
nas parpuolė ir kniūbsčias pagarbino Viešpatį. [53]Ir išsiėmęs sidab-
rinius ir auksinius indus ir rūbus, padovanojo juos Rebekai; jis
davė taip pat dovanų jos broliams ir motinai. [54]Paskui iškelta po-
kylis, ir jie valgė, ir gėrė draug, ir pasiliko tenai. O rytą atsikė-
lęs tarnas kalbėjo: Leiskite mane eiti pas mano valdovą. [55]Jos
gi broliai ir motina atsakė: Tepasilieka mergina dar bent dešimt
dienų pas mus, o paskui galės eiti. [56]Netrukdykite manęs, sakė
jisai, nes Viešpats vedė mano kelią; leiskite man grįžti pas mano
valdovą. [57]Ir jie tarė: Pašaukime merginą ir pasiklauskime jos va-
lios. [58]Kai pašauktoji atėjo, jie ją klausė: Ar nori eiti su šituo
žmogumi? Ji atsakė: Eisiu. [59]Taigi jie išleido ją ir jos auklę, ir
Abraomo tarną ir jo žmones, [60]linkėdami savo seseriai laimės ir
sakydami: Tu mūsų sesuo! Būk motina tūkstančių tūkstančio ir
tavo vaikai tepaveldėja savo nprietelių vartus. [61]Taigi Rebeka ir
jos tarnaitės, užsisėdusios ant kupranugarių, sekė žmogų, kurs grei-
tai grįžo pas savo valdovą.

[62]Tuo gi pačiu metu Isaokas vaikščiojo keliu, vedančiu prie šu-
linio Gyvojo ir Matančiojo, nes jis gyveno pietiniame krašte. [63]Va-
karop jis buvo išėjęs pamąstyti į lauką ir pakėlęs akis pamatė
ateinančius iš tolo kupranugarius. [64]Rebeka, pamačius Isaoką, nusėdo
nuo kupranugario [65]ir tarė tarnui: Kas anas žmogus, kurs eina
mums priešais per lauką? Jis jai tarė: Tai mano valdovas. Tuo-

met ji greitai paėmė gaubtę ir apsidengė. [66]Tarnas papasakojo visa,
ką buvo atlikęs, Isaokui. [67]Tasai ją įsivedė į savo motinos Saros
padangtę ir paėmė ją į žmonas, ir taip labai mylėjo, kad sumažėjo
jo skausmas, kurs jį buvo apnikęs dėl jo motinos mirties.

25. [1]Abraomas vedė dar kitą moterį, vardu Keturą, [2]kuri jam
pagimdė Zamraną, Jeksaną, Madaną, Madianą, Jesboką ir Suę.
[3]Jeksanui gi gimė Saba ir Dadanas. Madano vaikai buvo Asurie-
čiai, Latusiečiai ir Loomiečiai. [4]Iš Madiano kilo Epha, Opheras,
Enokhas, Abida ir Eldaa; visi šitie yra Keturos vaikai. [5]Abraomas
atidavė visa, ką buvo turėjęs, Isaokui; [6]savo gi gulovių vaikams
jis davė dovanas ir juos atskyrė nuo savo sūnaus Isaoko dar prie
savo gyvos galvos, ir išleido rytų krašto linkon.
[7]Abraomui sukako šimtas septynios dešimtys penkeri metai, [8]ir
iškaršęs jis mirė geroje senatvėje, susilaukęs vėlaus amžiaus ir dienų
pilnybės; ir jis susijungė su savo tauta. [9]Du jo sūnu Isaokas ir
Ismaėlis jį palaidojo dvailoje oloje, esančioje Seoro sūnaus Ephrono
Hetiečio lauke, ties Mambre, [10]kurį buvo pirkęs iš Heto vaikų; tenai
yra palaidotas jisai ir jo žmona Sara. [11]Ir jam mirus Dievas laimino
jo sūnų Isaoką, kurs gyveno arti šulinio, vadinamo Gyvuoju ir
Matančiuoju.
[12]Ta yra giminė Abraomo sūnaus Ismaėlio, kurį jam pagimdė
Saros tarnaitė Agara Egiptietė; [13]ir tie yra jo sūnų vardai, kuriais
jie buvo vadinami savo giminėse. Ismaėlio pirmagimis Nabajotas,
paskui Kedaras, Adbeelis, Mabsamas, [14]taip pat Masma, Duma, Masa,
[15]Hadaras, Tema, Jeturas, Naphis ir Kedma. [16]Tie yra Ismaėlio
vaikai, ir tie jų buveinių ir miestų pavadinimai; dvylika kunigaikščių
jų giminėse. [17]Ir Ismaėlis susilaukė šimto trijų dešimtų septynerių
metų amžiaus, ir iškaršęs numirė, ir buvo sujungtas su savo tauta.
[18]O gyveno jis nuo Hevilos lig Surui, priešpriešais Egiptą, linkon
Asirijos. Jis mirė po akių visų savo brolių.
[19]Šita yra Abraomo sūnaus Isaoko istorija. Abraomui gimė Isa-
okas. [20]Būdamas keturių dešimtų metų, jis vedė moterį Rebeką,
Batuėlio Siriečio iš Mezopotamijos dukterį, o Labano seserį. [21]Ir
Isaokas maldavo Viešpatį už savo žmoną, kadangi ji buvo nevaisinga.
Viešpats jį išklausė ir davė Rebekai galią pastoti nėščia. [22]Bet kū-
dikiai užsigaudavo vienas į kitą jos įsčioje. Ji gi tarė: Jei taip turėjo
būti, kam reikėjo man pastoti nėščia? Ir ji nuėjo pasiteirauti Vieš-
paties, [23]kurs atsakydamas tarė: Dvi gimini yra tavo įsčioje, ir dvi

tautos išeis persiskyrusios iš tavo vidurių, ir viena tauta nugalės
kitą, ir vyresnysis tarnaus jaunesniajam. [24]Jau buvo atėjęs metas
gimdyti, ir štai pasirodė, kad jos įsčioje buvo dvyniai. [25]Kurs pirmas
išėjo, buvo rausvas ir visas plaukuotas, kaip kailis, ir praminta jį
vardu Esavas. Tuojau išėjo ir antras. Jis savo ranka laikė brolio
kulnį; todėl buvo pramintas Jokubu. [26]Kai kūdikiai gimė, Isaokas
buvo šešių dešimtų metų.
[27]Juodviem užaugus, Esavas pasidarė prityręs medžiotojas, mėgs-
tąs laukus; o Jokubas buvo ramus, mėgstąs namus. [28]Isaokas mylėjo
Esavą, nes valgydavo iš to, ką tasai sumedžiodavo; o Rebeka my-
lėjo Jokubą. [29]Vieną kartą Jokubas buvo išsiviręs miltienės. Atėjęs
pas jį iš lauko Esavas, nuvargęs, [30]sakė: Duok man savo rausvo
viralo, nes aš esu labai nuvargęs. Todėl jis gavo vardą Edomas.
[31]Jokubas jam tarė: Parduok man savo pirmgimystę. [32]Tasai atsakė:
Štai aš mirštu, ką man padės pirmgimystė? [33]Jokubas tarė: Prisiek
tat man. Esavas jam prisiekė ir pardavė pirmgimystę. [34]Ir taip
ėmęs duonos ir laišių viralo, pavalgė ir atsigėrė, ir sau nuėjo, nieku
versdamas tai, kad jis buvo pardavęs pirmgimystę.

26. [1]Kilus tame krašte badui po ano javų neužderėjimo, kurs
buvo atsitikęs Abraomo dienose, Isaokas nuėjo pas Abimeleką, Pa-
lestiniečių karalių, Geraron. [2]Ir pasirodė jam Viešpats, ir tarė:
Neik į Egiptą, bet sustok šalyje, kurią aš tau pasakysiu. [3]Būk joje
ateivis, ir aš būsiu su tavim, ir tave palaiminsiu; nes tau ir tavo
palikuonims aš duosiu visas šitas šalis, tesėdamas priesaiką, kurią
daviau tavo tėvui Abraomui. [4]Aš padauginsiu tavo palikuonis kaip
dangaus žvaigždes; ir duosiu tavo palikuonims visas šitas šalis; ir tavo
palikuonyse palaimintos bus visos žemės tautos, [5]dėl to kad
Abraomas buvo klusnus mano balsui ir sergėjo mano įsakymus ir
paliepimus, ir laikė apeigas ir įstatymus.
[6]Taigi Isaokas pasiliko Geraroje. [7]Paklaustas anos vietos vyrų
apie savo žmoną, jis atsakė: Ji mano sesuo. Nes jis bijojo išpažinti
ją esant jo žmoną, manydamas sau, kad kartais jo neužmuštų dėl jos
gražumo. [8]Jam ten bebūnant, praėjus daugeliui dienų, Palestiniečių
karalius Abimelekas, žiūrėdamas pro langą, pamatė jį meiliai juo-
kaujantį su savo žmona Rebeka. [9]Tuomet jis jį pasišaukė ir tarė:
Aišku, kad ji tavo žmona! Kam melavai ją esant tavo seserį? Jis
atsakė: Bijojau, kad nereiktų dėl jos mirti. [10]O Abimelekas tarė:
Kam mus apgavai? Galėjo kas nors iš žmonių susieiti su tavo

žmona, ir būtumei užvedęs ant mūsų didelę nuodėmę. Ir jis įsakė
visiems žmonėms tardamas: [11]Kas nors palies šito žmogaus žmoną,
mirte numirs.

[12]Isaokas pasėjo anoje žemėje javus ir gavo tais pačiais metais
šimteriopus vaisius, nes Viešpats jį laimino. [13]Žmogus pralobo ir
nuolat jam sekėsi: jis ėjo vis didyn, kolei pasidarė labai galingas.
[14]Jis turėjo taip pat avių ir galvijų būrius, ir labai daug šeimy-
nos. Šitai sukėlė Palestiniečių pavydą, [15]ir jie anuo metu, pripil-
dami žemės, užvertė visus šulinius, kuriuos buvo iškasę jo tėvo
Abraomo tarnai. [16]Pagaliau ir pats Abimelekas sakė Isaokui: Pa-
sitrauk nuo mūsų, nes pasidarei daug galingesnis už mus. [17]Ir jis iš
ten pasitraukė, kad eitų Geraros slėniu ir ten gyventų. [18]Jis vėl
atkasė kitus šulinius, kuriuos buvo iškasę jo tėvo Abraomo tarnai
ir kuriuos, jam mirus, kitados buvo užvertę Pilistimai; ir vadino
juos tais pačiais vardais, kuriais tėvas buvo pirma praminęs. [19]Jie
kasė ir slėnyje ir aptiko versmės vandenį. [20]Bet ir tenai Geraros
piemenys kėlė vaidus su Isaoko piemenimis, sakydami: Tai mūsų
vanduo. Todėl iš to, kas buvo atsitikę, jis davė šuliniui vardą Vaidai.
[21]Paskui jie iškasė dar kitą; ir dėl to taip pat jie riejosi; ir jis jį praminė
Neprietelystė. [22]Iš ten paėjęs, jis išsikasė dar kitą šulinį, dėl kurio
jie nebesiginčijo; taigi jis praminė jį Platybė, sakydamas: Dabar
Viešpats mus išplėtė ir davė mums augti žemėje.

[23]Iš tos vietos jis persikėlė į Bersabėją, [24]kur jam tą pačią naktį
pasirodė Viešpats ir tarė: Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas; nebijok,
nes aš esu su tavim; aš tave palaiminsiu ir padauginsiu tavo pa-
likuonis dėlei mano tarno Abraomo. [25]Taigi tenai jis pastatė altorių
ir šaukdamos į Viešpaties vardą ištiesė padangtę. O savo tarnams
jis įsakė kasti šulinį.

[26]Atėjus į tą vietą iš Geraros Abimelekui, jo prieteliui Okho-
zatui ir jo kareivių vadui Pikoliui, [27]Isaokas jiems sakė: Ko atė-
jote pas mane, žmogų, kurio nekenčiate ir išvarėte nuo savęs?
[28]Jie atsakė: Mes pamatėme, kad su tavim yra Viešpats, ir todėl
sau tarėme: Tebūna tarp mūsų priesaika ir padarykime sandorą,
[29]kad mums nedarytumei nieko pikta, kaip ir mes nieko tavo nepa-
lietėme ir nieko nedarėme, kas tave įžeistų; bet išleidome ramybėje,
praturtėjusį Viešpaties palaiminimu. [30]Jis tat iškėlė jiems pokylį,
ir jie valgė, ir gėrė. [31]Atsikėlę rytą, jie prisiekė vienas kitam; ir
Isaokas juos išleido ramybėje į jų šalį. [32]Tą pačią dieną Isaoko
tarnai atėjo ir pranešė jam apie šulinį, kurį buvo iškasę, sakydami:

Radome vandens. [33]Todėl jis jį praminė Apstumu. Ir miestui duota
vardas Bersabėja, kurs pasilieka iki šiai dienai.
[34]Esavas gi, turėdamas keturias dešimtis metų, vedė žmonas Be-
erio Hetiečio dukterį Juditą ir iš tos pačios vietos Elono dukterį
Basematą. [35]Abidvi jos nuliūdino Isaoko ir Rebekos širdį.

27. [1]Isaokas buvo pasenęs, ir jo akys aptemo, ir jis nebegalėjo re-
gėti. Jis pasišaukė vyresnįjį sūnų Esavą ir tarė: Mano sūnau! Tasai
atsakė: Aš čia. [2]O tėvas jam tarė: Matai, kad pasenau, ir nežinau
savo mirties dienos. [3]Imk savo ginklus, savo seidoką ir savo kilpinį,
išeik į laukus ir, ką nors sumedžioję̨s, [4]padaryk man iš to valgį,
kaip žinai, kokį aš mėgstu, ir man atnešk, kad aš valgyčiau ir
kad mano siela tave palaimintų pirma negu numirsiu. [5]Kai anas
išėjo į lauką, kad įvykdytų tėvo paliepimą, Rebeka, kuri visa girdėjo,
tarė savo sūnui Jokubui: Štai girdėjau tavo tėvą kalbant su tavo
broliu Esavu ir jam sakant: Atnešk man iš savo medžioklės ir
paruošk man valgį, kad valgyčiau ir kad tave palaiminčiau Vieš-
paties akivaizdoje pirma negu numirsiu. [8]Dabar tat, mano sūnau,
paklausyk mano patarimo [9]ir nuėjęs pas kaimenę atnešk man du
geriausiu ožiuku; o aš iš jų padarysiu tavo tėvui patiekalą, kaip
jis mėgsta valgyti. [10]Tu jam paduosi ir, kai jis pavalgys, tepalaimina
tave pirma negu numirs. [11]Jokubas jai atsakė: Žinai, kad mano
brolis Esavas žmogus gauruotas, o aš plikas; [12]jei mano tėvas mane
pačiupinės ir pajus, bijau, kad nemanytų, būk aš norėjęs iš jo
pasityčioti, ir tuo būdu aš užtraukčiau sau prakeikimą užuot palai-
minimo. [13]O motina jam tarė: Tas prakeikimas, mano sūnau, tek-
renta ant manęs; tik paklausyk mano balso ir nuėjęs atnešk, ką
sakiau. [14]Jis nuėjo, atnešė ir atidavė motinai. Ji pataisė valgius,
kaip žinojo mėgstant jo tėvą; [15]paskui apvilko Jokubą geriausiais
Esavo rūbais, kuriuos turėjo pas save namie, [16]ir ožiukų kailiais
apvyniojo jo rankas ir apdengė kaklo nuogumą; [17]ir padavė jam
valgius ir duoną, kurią buvo iškepusi. [18]Jis tai atnešęs tarė: Mano
tėve! Tasai gi atsakė: Klausau. Kas tu esi, mano sūnau? [19]Jokubas
tarė: Aš tavo pirmagimis Esavas; padariau, kaip man įsakei; kelkis,
sėskis ir valgyk iš mano medžioklės, kad tavo siela mane palaimintų.
[20]Isaokas vėl tarė savo sūnui: Kaipgi, mano sūnau, galėjai taip
greitai rasti? Jis atsakė: Dievo valia buvo, kad man veikiai pasi-
taikytų, ko norėjau. [21]Ir Isaokas tarė: Eikš, kad prisiliesčiau prie
tavęs, mano sūnau, ir įsitikinčiau, ar tu esi mano sūnus Esavas, ar

ne. 22Jis priėjo prie tėvo; o jį apčiupinėjęs Isaokas tarė: Balsas
būtų Jokubo, bet rankos yra Esavo rankos. 23Ir jis jo nepažino,
nes gauruotos rankos buvo jį padariusios panašų į vyresnįjį. Lai-
mindamas tat jį 24tarė: Tu esi mano sūnus Esavas? Jis atsakė:
Aš esu. 25O Isaokas tarė: Nešk, mano sūnau, valgius iš tavo me-
džioklės, kad mano siela tave palaimintų. O kada paduotuosius su-
valgė, davė jam taip pat vyno, kurio atsigėręs 26jam tarė: Prisi-
artink prie manęs ir pabučiuok mane, mano sūnau! 27Jis priėjo ir jį
pabučiavo. Ir tuojau, kaip tik pajuto jo rūbų kvapą, jį laimindamas
tarė: Štai mano sūnaus kvapas kaip kvapas pilno lauko, kurį Vieš-
pats palaimino. 28Dievas tau teduodie iš dangaus rasos ir iš žemės
riebumo javų ir vyno apstybę. 29Ir tau tetarnauja tautos, ir tenu-
silenkia prieš tave giminės; būk savo brolių valdovas, ir tavo mo-
tinos sūnūs tenusilenkia prieš tave; kas tave keiktų, pats tebūnie
prakeiktas; ir kas tave laimintų, teprisipildo palaiminimų.
30Vos tik Isaokas buvo pabaigęs savo žodžius ir Jokubui išėjus
laukan, atėjo Esavas 31ir atnešė tėvui išvirtus iš savo medžioklės
valgius, sakydamas: Kelkis, mano tėve, ir valgyk iš tavo sūnaus
medžioklės, kad tavo siela mane palaimintų. 32Ir Isaokas jam tarė:
Kas gi tąt tu esi? Jis atsakė: Aš tavo pirmagimis sūnus Esavas.
33Isaokas labai nusigando ir, nustebęs labiau negu tikėtina, tarė:
Tai kas gi yra anas, kurs jau pirma man atnešė iš to, ką buvo sume-
džiojęs, ir aš valgiau iš viso pirma negu tu atėjai? Ir aš jį lai-
minau, ir jis bus palaimintas. 34Esavas, išgirdęs tėvo žodžius, suriko
dideliu balsu ir labai nusiminęs sakė: Palaimink taip pat ir mane,
mano tėve! 35Jis tarė: Tavo brolis atėjo apgaulingai ir paėmė tavo
palaiminimą. 36O anas pridūrė: Teisingai praminta jį vardu Jokubas;
nes štai jis antrą kartą mane apgavo; pirma jis atėmė mano pirm-
gimystę, o dabar vyliumi išgavo taip pat mano palaiminimą. Ir dar
sakė tėvui: Nejaugi pas tave nebeliko ir man palaiminimo? 37Isaokas
atsakė: Aš jį įstačiau tavo valdovu ir jam pavergiau visus jo brolius;
aš jį įtvirtinau javais ir vynu; ir po to, mano sūnau, ką aš galėčiau
dar tau padaryti? 38Esavas jam tarė: Argi tik vieną teturi, tėve,
palaiminimą? Maldauju palaiminti taip pat ir mane. Ir kad jis bal-
siai raudojo, 39sugraudentas Isaokas tarė: Žemės riebume ir dangaus
rasoje iš aukštybių 40bus tavo palaiminimas. Gyvensi iš kalavijo
ir tarnausi savo broliui; ir ateis laikas, kada nusikratysi ir atriši
jo jungą nuo savo sprando.

41Esavas tat nekentė visuomet Jokubo dėl palaiminimo, kuriuo

jį tėvas buvo palaiminęs, ir tarė savo širdyje: Ateis dienos gedėjimo mano tėvo, ir aš užmušiu savo brolį Jokubą. [42]Tai buvo pranešta Rebekai. Ji pasiuntė, kad pašauktų savo sūnų Jokubą, ir jam tarė: Štai tavo brolis Esavas graso tave užmušti. [43]Dabar tat, mano sūnau, paklausyk mano balso ir atsikėlęs bėk pas mano brolį Labaną į Haraną; [44]su juo pagyvensi kurį laiką, iki kolei neatsileis tavo brolio įtūžimas [45]ir nepasiliaus jo pyktis, ir jis neužmirš to, ką jam esi padaręs; paskui aš nusiųsiu ir tave iš ten pergabendinsiu čia. Kam gi aš turėčiau nustoti abiejų sūnų vieną dieną? [46]Ir Rebeka tarė Isaokui: Man įgriso mano gyvenimas dėl Heto dukterų. Jei dar ir Jokubas ims žmoną iš šito krašto giminės, aš nebenoriu ir gyva būti.

28. [1]Taigi Isaokas pasišaukė Jokubą, jį palaimino ir jam įsakė tardamas: Neimk žmonos iš Kanaano giminės, [2]bet kelkis ir keliauk į Sirijos Mezopotamiją, į tavo motinos tėvo Batuėlio namus, ir imk sau iš ten žmoną iš tavo avyno Labano dukterų. [3]O Visagalis Dievas tave tepalaimina ir teaugina, ir teišplečia tave, kad iš tavęs kiltų daugybė tautų; [4]ir tesuteikia Abraomo palaiminimą tau ir tavo palikuonims po tavęs, kad paveldėtumei tavo keleivystės žemę, kurią jis yra žadėjęs tavo seneliui. [5]Taip Isaokas išleido jį, ir jis iškeliavo, ir nuėjo į Sirijos Mezopotamiją, pas Siriečio Batuėlio sūnų Labaną, savo motinos Rebekos brolį.

[6]Esavas gi, matydamas, kad jo tėvas buvo palaiminęs Jokubą ir jį išsiuntęs į Sirijos Mezopotamiją, kad iš ten vestų žmoną; ir kad kai palaimino, buvo jam įsakęs, tardamas: Neimsi žmonos iš Kanaano dukterų; [7]ir kad Jokubas, paklusdamas savo gimdytojams, buvo išėjęs Sirijon, [8]įsitikino, kad jo tėvas nenoromis žiūrėjo į Kanaano dukteris, todėl [9]nuėjo pas Ismaėlį ir vedė žmoną, be tų, kurias pirma turėjo, Maeletą, Abraomo sūnaus Ismaėlio dukterį, o Nabajoto seserį.

[10]Taigi Jokubas, išėjęs iš Bersabėjos, keliavo į Haraną. [11]O atvykęs į vieną vietą ir norėdamas čia pasilsėti, saulei jau nusileidus, ėmė iš ten gulėjusių akmenų ir, pasidėjęs sau po galva, miegojo toje pačioje vietoje. [12]Ir matė sapne kopėčias, stovinčias žemėje, o jų viršų siekiantį dangų; taip pat užžengiančius ir nužengiančius jomis Dievo angelus [13]ir Viešpatį, pasirėmusį ant kopėčių ir jam tariantį: Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas ir Isaoko Dievas; žemę, kurioje miegi, aš duosiu tau ir tavo palikuonims. [14]Ir tavo palikuonys

bus kaip žemės dulkės: išsiplėsi į vakarus ir rytus, į šiaurę ir į pietus;
ir *palaimintos bus tavyje* ir tavo palikuonyse visos žemės
giminės. [15]Ir aš būsiu tavo sargas, kur nors tu eisi, ir tave atvesiu
atgal į šitą žemę; ir nepaliksiu, kolei neįvykdysiu visa, ką pasakiau.
[16]Pabudęs iš miego, Jokubas tarė: Iš tikrųjų Viešpats yra šitoje
vietoje, ir aš nežinojau. [17]Ir nusigandęs kalbėjo: Kaipgi baisi šita
vieta! Čia ne kas kita, kaip tik Dievo namai ir dangaus vartai.
[18]Atsikėlęs tat rytą, Jokubas ėmė akmenį, kurį buvo sau pasidėjęs
po galva, ir pastatė jį paminklu, išpildamas ant jo aliejaus. [19]Ir jis
pavadino miestą Betelis, kurs pirma buvo vadinamas Luza. [20]Jis
padarė taip pat įžadą, sakydamas: Jei Dievas bus su manim ir
mane sergės kelyje, kuriuo aš einu, ir man duos duonos valgyti ir
rūbų apsivilkti, [21]ir aš laimingai sugrįšiu į mano tėvo namus, tai
Viešpats bus mano Dievas [22]ir šitas akmuo, kurį pastačiau pamink-
lu, bus vadinamas Dievo Namais; ir iš viso, ką man duosi, aš
tau atnašausiu dešimtinę.

29. [1]Eidamas tat toliau, Jokubas atvyko į rytų šalį. [2]Ir pamatė
lauke šulinį, taip pat tris būrius avių, kurios buvo prie jo sugu-
lusios, nes iš jo girdydavo gyvulius, ir ant jo angos buvo užristas
didelis akmuo. [3]Buvo gi paprotys, kad suvarę visas avis nurisdavo
akmenį ir pagirdę kaimenes vėl jį užrisdavo ant šulinio angos. [4]Jis
tarė piemenims: Broliai, iš kur esate? Tie atsakė: Iš Harano. [5]Juos
toliau klausdamas, jis tarė: O gal pažįstate Nakhoro sūnų Labaną?
Jie atsakė: Pažįstame. [6]Jis tarė: Ar sveikas? Jie vėl atsakė: Sveikas.
Štai jo duktė Rakelė ateina su savo kaimene. [7]O Jokubas kalbėjo:
Diena dar nesibaigia ir dar ne metas ginti bandas į tvartus; pa-
girdykite pirma avis ir ginkite jas ganyklon. [8]Jie atsakė: Negalime,
kolei neatgins visų galvijų ir kolei nenurisime nuo šulinio angos
akmens, kad pagirdytumėm bandas. [9]Jie dar tebesikalbėjo, ir štai
Rakelė atėjo su savo tėvo avimis, nes ji pati ganė bandą. [10]Išvydęs ją
Jokubas ir žinodamas ją esant savo brolaitę ir avis esant savo
avyno Labano, nurito akmenį, kuriuo buvo uždaromas šulinys, [11]ir
pagirdęs bandą ją pabučiavo ir ėmė balsiai verkti, [12]ir jai pasisakė
esąs jos tėvo brolis ir Rebekos sūnus. Ji gi pasiskubino duoti žinią
savo tėvui. [13]Tasai išgirdęs, kad atėjo jo sesers sūnus Jokubas,
atbėgo jo pasitikti ir jį, apkabinęs ir išbučiavęs, nusivedė į savo
namus. O išgirdęs kelionės priežastis [14]atsakė: Mano kaulas ir mano
kūnas esi. Vienam mėnesiui praslinkus, [15]jam kalbėjo: Argi dėl to,

kad tu mano brolis, man tarnausi dykai? Sakyk, ką nori gauti
algos?
[16]Labanas turėjo dvi dukteris: vyresniosios vardas buvo Lija,
jaunesnioji gi buvo vadinama Rakelė. [17]Bet Lija buvo traiškanotom
akim, Rakelė gi gražaus veido ir dailios išvaizdos. [18]Jokubas ją
buvo pamilęs. Jis tarė: Aš tau tarnausiu už tavo jaunesniąją dukterį
Rakelę septynerius metus. [19]Labanas atsakė: Aš mieliau tau ją duosiu
negu kitam vyrui; pasilik pas mane. [20]Jokubas tat tarnavo už Ra-
kelę septynerius metus, ir tai jam pasirodė kaip keletas dienų;
taip ją labai mylėjo. [21]Ir jis tarė Labanui: Duok man mano žmoną, nes
jau atėjo metas, kad aš pas ją įeičiau. [22]Tasai, sukvietęs didelį prie-
telių skaičių į puotą, iškėlė vestuves. [23]Ir vakare įvedė pas jį·savo
dukterį Liją, [24]duodamas dukteriai tarnaitę vardu Zelpą. Jokubas
įėjo pas ją, kaip tai buvo įprasta. Bet rytui išaušus, pamatė, kad tai
Lija, [25]ir tarė savo uošviui: Kas gi tai yra, ką norėjai padaryti?
Argi ne už Rakelę aš tau tarnavau? Kam mane apgavai? [26]La-
banas atsakė: Pas mus nėra papročio, kad jaunesniosios pirmos
tekėtų už vyro. [27]Pabaik šitų vestuvių savaitę, ir aš tau duosiu taip
pat aną už darbą, kuriuo man turėsi tarnauti dar kitus septynerius
metus. [28]Jokubas sutiko ir savaitei praėjus vedė moterystėn Rakelę,
[29]kuriai tėvas buvo davęs tarnaitę Balą. [30]Pasiekęs tat pageidautą apsi-
vedimą, labiau mylėjo antrąją negu pirmąją; ir tarnavo pas jį kitus
septynerius metus.
[31]O Viešpats matydamas, kad jis paniekina Liją, padarė ją vai-
singą, kai tuo tarpu jos sesuo pasiliko nevaisinga. [32]Ji pradėjus pagimdė
sūnų ir praminė jį vardu Rubenas, sakydama: Viešpats išvydo mano
paniekinimą; dabar mano vyras mane mylės. [33]Ir ji vėl pastojo nėščia,
ir pagimdė sūnų, ir tarė: Kadangi Viešpats išgirdo mane esant
paniekintą, man davė dar ir šitą, ir praminė jį vardu Simeonas.
[34]Ji pradėjo trečią kartą ir pagimdė kitą sūnų, ir tarė: Taip pat
dabar mano vyras laikysis manęs, nes aš jam pagimdžiau tris sūnus,
ir praminė jį vardu Levis. [35]Ji pastojo ketvirtą kartą nėščia ir
pagimdė sūnų, ir tarė: Dabar aš šlovinsiu Viešpatį, ir todėl praminė
jį Judu. Po to liovėsi gimdžiusi.

30. [1]Rakelė, matydama save esant nevaisingą, pavydėjo savo se-
seriai ir tarė savo vyrui: Duok man vaikų, kitaip aš mirsiu. [2]Įpy-
kęs Jokubas jai atsakė: Argi aš esu Dievas? Juk jis tau nedavė
tavo įsčios vaisiaus. [3]Bet ji sakė: Turiu tarnaitę Balą; įeik pas ją,

kad ji pagimdytų ant mano kelių ir kad iš jos aš turėčiau vaikų.
[4]Ir ji jam davė moterystėn Balą, kuri, [5]įėjus pas ją vyrui, pas-
tojo nėščia ir pagimdė sūnų. [6]Ir Rakelė tarė: Viešpats parodė man savo
teisingumą ir išklausė mano balso, duodamas man sūnų; ir todėl
praminė jį vardu Danas. [7]Ir vėl Bala pradėjo, ir pagimdė kitą,
[8]dėlei kurio Rakelė sakė: Dievas man davė varžytis su mano sese-
rimi, ir aš nugalėjau; ir pavadino jį Nephtaliu.

[9]Lija, pasijutus, kad liovėsi gimdžiusi, davė vyrui savo tarnaitę Zel-
pą. [10]Tai pastojus nėščia ir gimdant sūnų, [11]ji tarė: Laimingai; ir todėl
pavadino jį vardu Gadas. [12]Zelpa pagimdė taip pat antrą. [13]O Lija tarė:
Tai mano laimei, kadangi moterys vadins mane laiminga; ir todėlei
pavadino jį Aseru. [14]O Rubenas, išėjęs kviečiapjūtės metu laukan, rado
mandragorų, kurias atnešė savo motinai Lijai. Ir Rakelė tarė: Duok
man tavo sūnaus mandragorų dalį. [15]Ji atsakė: Ar dar maža tau rodo-
si, kad iš manęs atėmei vyrą, jog nori atimti ir mano sūnaus mandrago-
ras? Rakelė tarė: Tegul jis guli su tavim šią naktį už tavo sūnaus mand-
ragoras. [16]Ir grįžtant vakarop Jokubui iš lauko, išėjo jo pasitikti Lija
ir tarė: Įeisi pas mane, nes aš tave samdyte pasamdžiau už mano sūnaus
mandragoras. Ir jis gulėjo su ja tą naktį. [17]Dievas išklausė jos maldų,
ir ji pastojo nėščia, ir pagimdė penktą sūnų, [18]ir tarė: Dievas davė man
užmokestį, nes aš daviau savo vyrui mano tarnaitę. Ir praminė jį vardu
Isakharas. [19]Lija vėl pastojus nėščia pagimdė šeštą sūnų ir [20]tarė:
Dievas apdovanojo mane gera dovana; dar ir šį kartą mano vyras bus
su manim, nes aš jam pagimdžiau šešis sūnus; ir todėlei praminė jį var-
du Zabulonas. [21]Po šito ji pagimdė dukterį vardu Diną.

[22]Viešpats atsiminė Rakelę: ją išklausė ir padarė vaisingą. [23]Ji pasto-
jo nėščia ir pagimdė sūnų, tardama: Dievas nuėmė nuo manęs panie-
kinimą. [24]Ir praminė jį vardu Juozapas, sakydama: Viešpats tepriduo-
da man dar kitą sūnų!

[25]Gimus gi Juozapui, Jokubas tarė savo uošviui: Paleisk mane, kad
grįžčiau į tėvynę ir į savo kraštą! [26]Duok man mano žmonas ir mano
vaikus, už kuriuos tau tarnavau, kad aš sau eičiau; tu žinai mano tar-
nystę, kaip aš tau tarnavau. [27]Labanas jam tarė: O kad aš rasčiau ta-
vo akyse malonę! Iš patyrimo žinau, kad Dievas mane palaimino dėl
tavęs; [28]nustatyk pats, kokį užmokestį tau turėčiau duoti. [29]O jis atsakė:
Tu žinai, kaip aš tau tarnavau ir kaip tavo lobis padidėjo mano ranko-
se. [30]Maža teturėjai pirma negu aš pas tave atėjau, o dabar tu pralobai
ir Viešpats tave palaimino su mano įėjimu; taigi teisinga, kad aš kada
nors pasirūpinčiau ir savo namais. [31]Tuomet Labanas sakė: Ką gi aš

tau turiu duoti? O jis tarė: Aš nieko nenoriu, bet jei padarysi, ko aš
reikalauju, vėl ganysiu ir sergėsiu tavo galvijus. 32 Apeik visas savo
bandas ir atskirk visas lopiniuotąsias ir dėmėtomis vilnomis avis; vi-
sos pilkos, dėmėtos ir lopiniuotos avys, o taip pat ir ožkos bus man
mano atlyginimas. 33 Ir vėliau, kada ateis sutartas laikas, mano teisingu-
mas duos man liudijimą tavo akivaizdoje; ir visa, kas nebus lopiniuota
ir dėmėta, ir pilka, kaip tarp avių, taip tarp ožkų, parodys mano vagys-
tę. 34 O Labanas tarė: Sutinku, tebus, kaip prašai. 35 Ir jis tą dieną at-
skyrė ožkas ir avis, ir ožius, ir avinus lopiniuotus ir dėmėtus; visą gi
bandą vienokios spalvos, tai yra balta ir juoda vilna, atidavė į savo sū-
nų rankas. 36 Ir jis nustatė, kad tarp jo ir žento, kurs ganė kitas jo ban-
das, būtų trijų dienų kelionės atstumas.

37 Jokubas tat, ėmęs žalias jovarų, migdolų ir medžliepių lazdeles,
vietomis jas nulupinėjo taip, kad tose vietose, kur žievė buvo nulupta,
pasirodė baltumas; kurgi nenulupinėta, pasiliko žalia; ir tuo būdu
pasidarė margumas. 38 Ir jis jas dėjo į lovius, kur buvo pilamas vanduo,
kad atėjus gerti bandos turėtų jas po akimis ir į jas žiūrėdamos burkštų-
si. 39 Ir atsitiko, kad pačiame burkštimosi karštyje avys matė lazdeles
ir gimdė lopiniuotus ir dėmėtus, ir įvairiaspalvius ėryčius. 40 Jokubas
perskyrė savo bandą ir dėjo lazdeles į lovius prieš avių akis; ir visi
baltieji ir juodieji buvo Labano, kiti gi Jokubo, bandoms esant kita nuo
kitos atskirtoms. 41 Taigi, kada avys burkštėsi ankstyvuoju metu, Joku-
bas dėjo lazdeles į vandens lovius prieš avinų ir avelių akis, kad į jas
žiūrėdami apsiveistų; 42 kada gi būdavo vėlyvasis burkštimas ir paskuti-
nis apsiveisimas, jis jų nedėdavo. Taip vėlyvosios teko Labanui, o anks-
tyvosios Jokubui. 43 Ir žmogus be galo pralobo, ir turėjo daug bandų,
tarnaičių ir tarnų, kupranugarių ir asilų.

31. 1 Girdėdamas, kad Labano sūnūs rūgojo ir sakė: Jokubas paėmė
visa, kas buvo mūsų tėvo, ir, jo lobiu praturtėjęs, pasidarė šlovingas;
2 be to, pastebėjęs, kad ir paties Labano veidas buvo jo atžvilgiu nebe
toks pat kaip anksčiau; 3 o labiausiai kadangi Viešpats jam sakė: Grįžk
į savo tėvų žemę, į savo giminę, ir aš būsiu su tavim; 4 jis nusiuntė ir
pasišaukė Rakelę ir Liją į lauką, kur ganė bandas, 5 ir juodviem tarė:
Matau, kad jūsų tėvo veidas mano atžvilgiu nebe toks kaip anksčiau.
O mano tėvo Dievas buvo su manim. 6 Jūs žinote, kad aš tarnavau jūsų
tėvui visomis savo jėgomis. 7 Bet jūsų tėvas mane apgaudinėjo ir keitė
mano atlyginimą dešimtį kartų; tačiau Dievas jam neleido manęs nu-
skriausti. 8 Kai jis sakė: Lopiniuotos bus tavo atlyginimas, visos avys

gimdė lopiniuotus ėryčius; o kai jis sakė priešingai: Visas baltąsias
gausi algon — visos bandos gimdė baltas; [9]tuo būdu Dievas ėmė jūsų
tėvo lobį ir man davė. [10]Mat avių apsiveisimo metui atėjus, aš pakėliau
akis ir mačiau sapne margus ir dėmėtus, ir nevienokios vilnos patinus
einant prie patelių. [11]Ir Dievo angelas man tarė sapne: Jokubai! O aš
atsakiau: Aš čia. [12]Jis tarė: Pakelk savo akis ir matyk visus margus,
lopiniuotus ir dėmėtus patinus einant prie patelių; nes aš mačiau visa,
ką tau padarė Labanas. [13]Aš esu Betelio Dievas, kur tu patepei akmenį
ir padarei man įžadą. Dabar tat kelkis, išeik iš šito krašto ir grįžk į savo
gimtąją šalį. [14]O Rakelė ir Lija atsakė: Bene lieka mudviem dar kokia
dalis iš lobio ir tėvonystės mūsų tėvo namuose? [15]Argi jis nepalaikė
mudviejų tarsi svetimomis ir ar nepardavė, ir nesuvalgė mūsų užmo-
kesčio? [16]Bet Dievas ėmė mūsų tėvo lobį ir jį atidavė mums ir mūsų
vaikams; todėl daryk visa, ką tau Dievas įsakė.
[17]Taigi Jokubas pakilo ir, susodinęs savo vaikus ir žmonas ant kup-
ranugarių, iškeliavo. [18]Jis pasiėmė visą savo lobį ir bandas, ir ką tik bu-
vo įsigijęs Mezopotamijoje ir keliavo pas savo tėvą Isaoką Kanaano
žemėn.
[19]Tuo metu Labanas buvo išėjęs avių kirpti, ir Rakelė pasivogė
savo tėvo dievaičius. [20]Jokubas nenorėjo pasisakyti savo uošviui, kad
žadąs bėgti. [21]Ir kada buvo išėjęs jis pats, o taip pat visa, kas jam pri-
derėjo, ir persikėlęs per upę leidosi Galaado kalno linkon, [22]trečią
dieną buvo pranešta Labanui, kad Jokubas pabėgęs. [23]Tasai ėmė savo
brolius, jį vijosi septynias dienas ir jį pavijo Galaado kalnuose. [24]Ir jis
matė sapne Dievą, kurs jam sakė: Sergėkis kalbėti ką nors šiurkščiai
prieš Jokubą.
[25]Kai Labanas su savo broliais pavijo Jokubą, jis buvo ištiesęs savo
padangtę kalne. Tuomet ir šis ištiesė savo padangtę tame pačiame Ga-
laado kalne. [26]Ir tarė Jokubui: Kodėl taip pasielgei, kad slapčia nuo
manęs išsivarei mano dukteris tarsi karo belaisves? [27]Kodėl norėjai iš-
bėgti slapčia ir man nepasisakei, kad palydėčiau tave su džiaugsmu ir
bubinais, ir kanklėmis? [28]Neleidai man pabučiuoti mano sūnų ir duk-
terų; paikai padarei; o dabar, tiesa, [29]mano ranka įstengtų tau atsily-
ginti piktumu, bet jūsų tėvo Dievas vakar man tarė: Sergėkis kalbėti
prieš Jokubą ką nors šiurkščiai. [30]Tiek to; tu geidei eiti pas savuosius
ir pasiilgai savo tėvo namų; bet kam pavogei mano dievaičius? [31]Joku-
bas atsakė: Tau nežinant išėjau, nes bijojau, kad neatimtumei prievar-
ta savo dukterų. [32]Bet kad man prikaišioji vagystę, tai tas, pas ką rasi
savo dievaičius, tebus nužudytas mūsų brolių akyse. Ieškok ir, ką tik

pas mane rasi savo, atsiimk. Tai sakydamas jis nežinojo, kad Rakelė
buvo pavogus dievaičius. [33]Tuomet Labanas įėjo į Jokubo ir Lijos,
ir abiejų tarnaičių padangtes, bet nieko nerado. O kai jis įėjo į Rake-
lės padangtę, [34]ji skubiai paslėpė dievaičius po kupranugario balnu ir
atsisėdo ant viršaus; jam gi iškratant visą padangtę ir nieko nerandant,
[35]ji tarė: Tenepyksta mano valdovas, kad negaliu prieš tave atsikelti;
nes dabar atsitiko, kaip su moterimis darosi. Taip ieškančiojo uolumas
buvo apviltas. [36]Tuomet Jokubas, supykęs ir bardamos, tarė: Už kurią
mano kaltę ir už kurį mano nusidėjimą su tokiu užsidegimu mane vi-
jaisi [37]ir iškratei visus mano rakandus? Ką gi radai iš viso tavo namų
lobio? Padėk čia ties mano broliais ir tavo broliais, ir jie tepadaro tarp
mudviejų teismą. [38]Argi todėl aš buvau su tavim dvidešimt metų? Tavo
avys ir ožkos nebuvo bergždžios; tavo bandos avinų aš nesuvalgiau
[39]nei žvėries sugautų aš tau nerodžiau, bet atlygindavau visą nuostolį;
net kas buvo pavogta, iš manęs reikalavai. [40]Dieną kentėjau kaitrą, o
naktį šaltį, ir miegas bėgo nuo mano akių. [41]Taip aš tau tarnavau tavo
namuose dvidešimt metų, keturiolika už dukteris ir šešerius už tavo
bandas; tu keitei taip pat mano atlyginimą dešimtį sykių. [42]Jei nebūtų
buvęs su manim mano tėvo Abraomo Dievas, kurio bijojo Isaokas, rasi
dabar būtumei mane paleidęs pliką; Dievas pažvelgė į mano suspaudi-
mą ir į mano rankų darbą ir vakar tave sudraudė. [43]Labanas jam at-
sakė: Mano yra dukterys ir vaikai, ir tavo bandos, ir visa, ką matai,
yra mano; ką aš galiu daryti savo vaikams ir savo vaikų vaikams?
[44]Eikš tat ir padarykime sandorą, kad tai būtų paliudijimas tarp manęs
ir tavęs. [45]Taigi Jokubas ėmė akmenį ir pastatė jį paminklu. [46]Ir tarė
savo broliams: Atneškite akmenų. Jie surinkę padarė krūvą ir ant jos
valgė. [47]Tai Labanas pavadino Liudytojo kauburiu, o Jokubas Liudi-
jimo krūva, kiekvienas pagal savo kalbos privalumą. [48]Ir Labanas ta-
rė: Šitas kauburys bus šiandien liudytojas tarp manęs ir tavęs; ir todėl
jis buvo pramintas vardu Galaadas, tai yra Liudytojo kauburys. [49]Vieš-
pats tepažvelgia ir tegul teisia tarp mudviejų, kada atsitrauksime vie-
nas nuo kito. [50]Jei tu varginsi mano dukteris ir jei įsivesi kitas žmonas
virš jų, nėra kito mūsų sankalbos liudytojo, tik Dievas, kurs čia yra ir
tai mato. [51]Ir jis dar sakė Jokubui: Štai šitas kauburys ir akmuo, kurį
pastačiau tarp savęs ir tavęs, [52]bus liudytojas; šitas kauburys, sakau,
ir akmuo tebūna liudijimas, jei aš jį pereisiu, eidamas pas tave, ar tu
pro jį praeisi, manydamas man ką pikta, [53]Abraomo Dievas ir Nakhoro
Dievas, juodviejų tėvo Dievas tebūnie teisėjas tarp mudviejų. Joku-
bas tat prisiekė per Tą, kurio bijojo jo tėvas Isaokas, [54]ir, atnašavęs

aukas kalne, pasivadino savo brolius, kad valgytų duonos. Pavalgę
jie tenai pasiliko. [55]Labanas, anksti atsikėlęs, pabučiavo savo sūnus ir
dukteris, juos palaimino ir sugrįžo į savo vietą.

32. [1]Taip pat ir Jokubas nuėjo tuo keliu, kuriuo buvo pradėjęs. Jį
pasitiko Dievo angelai. [2]Juos pamatęs, jis tarė: Tai yra Dievo stovykla;
ir praminė aną vietą vardu Mahanajim, tai yra Stovykla. [3]Po to jis
siuntė pasiuntinius pirm savęs pas savo brolį į Seiro žemę Edomo kraš-
tan [4]ir jiems sakė, tardamas: Taip kalbėkite mano valdovui Esavui.
Tai sako tavo brolis Jokubas: Buvau ateivis pas Labaną ir pasilikau
iki šiai dienai. [5]Turiu jaučių ir asilų, ir avių, ir tarnų, ir tarnaičių; ir
dabar tai pranešu mano valdovui, kad rasčiau tavo akyse malonę. [6]Ir
pasiuntiniai sugrįžo pas Jokubą, tardami: Buvome nuėję pas tavo bro-
lį Esavą, ir štai jis skuba tavęs pasitikti su keturiais šimtais vyrų. [7]Joku-
bas labai nusigando ir baimės apimtas padalino su juo buvusius žmo-
nes, o taip pat bandas ir avis, ir jaučius, ir kupranugarius į du būriu,
[8]sakydamas: Jei Esavas ateis prie vieno būrio ir jį ištiks, išsigelbės ki-
tas būrys, kurs pasiliks. [9]Jokubas dar tarė: Mano tėvo Abraomo Dieve
ir mano tėvo Isaoko Dieve, Viešpatie, kurs man tarei: Grįžk į savo že-
mę ir į savo gimtąją vietą, ir aš tau gera darysiu; [10]aš nevertas visų tavo
gailestingumų ir tavo ištikimybės, kurią laikei savo tarnui. Juk aš tik
su lazda perėjau šitą Jordaną, o dabar grįžtu su dviem būriais. [11]Išgel-
bėk mane iš mano brolio Esavo rankos, nes aš jo labai bijau, kad kar-
tais atėjęs neužmirštų motinos su vaikais. [12]Tu sakeis man gerai dary-
siąs ir išplėsiąs mano palikuonis kaip jūros smiltis, kurios dėl daugumo
negali būti suskaitytos. [13]Išmiegojęs tenai aną naktį, atskyrė iš to, ką
turėjo, savo broliui Esavui dovanas: [14]du šimtu ožkų ir dvidešimt avinų,
[15]tris dešimtis žindančių kupranugarių su jų kumeliukais, keturias de-
šimtis karvių, dvidešimt jaučių, dvidešimt asilių ir dešimtį asilaičių [16]ir
išsiuntė per savo tarnus visus būrius atskirai, jiems sakydamas: Eikite
pirm manęs, ir tebūna tarpas tarp vienos ir kitos bandos. [17]Pirmajai
jis įsakė, tardamas: Jei pasitiksite mano brolį Esavą ir paklaus tavęs,
kieno tu esi ar kur eini, ar kieno tai, ką tu geni, [18]atsakysi: Tavo tarno
Jokubo; jis išsiuntė dovanas mano valdovui Esavui; ir jis pats paskui
ateina. [19]Taip pat jis davė paliepimus antrajam ir trečiajam, ir vi-
siems, kurie ginė bandas, tardamas: Kalbėkite tais pačiais žodžiais
Esavui, kai jį sutiksite, [20]ir pridurkite: Pats tavo tarnas Jokubas eina
paskui mus, nes jis sakė: Aš jį permaldausiu dovanomis, kurios eina
pirma, ir paskui jį išvysiu; gal jis manęs pasigailės. [21]Taigi dovanos ėjo

pirm jo, o pats jis pasiliko tą naktį savo stovykloje. [22]Anksti atsikėlęs,
jis ėmė dvi savo žmonas ir tiek pat tarnaičių su vienuolika sūnų ir per-
brido Jaboko brastą. [23]Jis pergabeno taip pat visa, kas jam priklausė,
ir [24]pasiliko pats vienas. Ir štai vienas vyras grūmėsi su juo iki ryto.
[25]Tasai matydamas, kad jo negali įveikti, prisilietė jo strėnos gyslos,
ir ji tuojau padžiūvo. [26]Po to tarė Jokubui: Paleisk mane, nes jau aušta.
Jokubas atsakė: Aš tavęs nepaleisiu, jei manęs nepalaiminsi. [27]Tuomet
vyras tarė: Kuo tu vardu? Jis atsakė: Jokubas. [28]O anas tarė: Toliau
tavo vardas bus nebe Jokubas, bet Israėlis; nes jei buvai galingas prieš
Dievą, kaipgi labiau būsi galingas prieš žmones? [29]Jokubas jį paklausė:
Pasakyk man, kaip tavo vardas? Anas atsakė: Kam klausies mano var-
do? Ir jį palaimino toje pačioje vietoje. [30]O Jokubas praminė aną vie-
tą vardu Phanuelis, sakydamas: Mačiau Dievą veidu į veidą, ir mano
siela išliko gyva. [31]Ir tuojau užtekėjo saulė, kaip tik jis praėjo pro
Phanuelį; pats gi jis šlubavo viena koja. [32]Todėl Israėlio vaikai neval-
go iki šiai dienai gyvulių gyslos, kuri padžiūvo Jokubo strėnoje; kadan-
gi buvo prisilietęs jo strėnos gyslos ir ji pasidarė nejautri.
33. [1]Jokubas, pakėlęs savo akis, pamatė ateinantį Esavą ir su juo
keturis šimtus vyrų; jis atskyrė Lijos ir Rakelės, ir abiejų tarnaičių vai-
kus [2]ir pastatė abidvi tarnaiti ir juodviejų vaikus pirmoje eilėje, o Liją
ir jos vaikus antroje eilėje, Rakelę gi ir Juozapą paskutinėje. [3]Ir pats
išėjęs priekin nusilenkė iki žemei septynis kartus, kolei neprisiartino
jo brolis. [4]Taigi Esavas, bėgdamas priešais savo broliui, jį apkabino ir,
puolęs jam ant kaklo, jį bučiavo ir verkė. [5]Pakėlęs akis, jis pamatė mo-
teris ir jų vaikus ir tarė: Kas gi yra šitie? Ir ar jie tavo? Jokubas
atsakė: Tai kūdikiai, kuriuos Dievas dovanojo man, tavo tarnui.
[6]Ir prisiartinusios tarnaitės ir jų vaikai nusilenkė prieš jį. [7]Priėjo
taip pat Lija su savo vaikais ir nusilenkė. Po to patys paskutiniai nu-
silenkė Juozapas ir Rakelė. [8]Tuomet Esavas tarė: Ką reiškia tie bū-
riai, kuriuos pasitikau? Atsakė: Kad rasčiau malonę pas mano val-
dovą. [9]O jisai tarė: Aš turiu labai daug, mano brolau! Kas tavo, tebūna
tau. [10]Ir Jokubas sakė: O ne, meldžiamasis! Bet jei radau tavo akyse
malonę, priimk iš mano rankos dovanėlę; nes taip aš regėjau tavo vei-
dą, tarsi būčiau Dievo veidą regėjęs; būk man gailiaširdis [11]ir priimk
palaiminimą, kurį tau atnešiau ir kurį man dovanojo Dievas visa su-
teikdamas. Brolio prispirtas, jis priėmė [12]ir tarė: Eikiva drauge, ir aš
būsiu tavo kelionės draugininkas. [13]O Jokubas tarė: Žinai, mano val-
dove, kad aš turiu su savim silpnučius vaikus ir apsiveisusias avis ir
karves; jei aš jas greičiau varydamas pavarginsiu, visos bandos išgaiš

viena diena. [14]Teeinie mano valdovas pirm savo tarno, ir aš seksiu pa-
mažu jo pėdomis, kaip matysiu, kad gali mano vaikai, kolei neateisiu
pas mano valdovą į Seirą. [15]Esavas atsakė: Meldžiu tave, kad bent iš
esančių su manim žmonių pasiliktų tavo kelionės draugininkai. Jis
tarė: Nėra reikalo! Man reikia tik, kad rasčiau tavo akyse malonę,
mano valdove. [16]Taigi Esavas sugrįžo tą dieną Seiran keliu, kuriuo
buvo atėjęs. [17]O Jokubas atėjo Sokotan. Ten jis pasistatė namus ir iš-
tiesė padangtes, ir praminė aną vietą vardu Sokotas, tai yra Padangtės.
[18]Jis nuvyko į Sikemiečių miestą Salemą, esantį Kanaano žemėje,
po to kai buvo sugrįžęs iš Sirijos Mezopotamijos, ir apsigyveno prie
miesto. [19]Jis nusipirko lauko dalį, kurioje buvo ištiesęs padangtes iš
Sikemo tėvo Emoro vaikų už šimtą ėryčių. [20]Ir pastatęs tenai altorių,
šaukėsi ant jo į galingiausiąjį Israėlio Dievą.

34. [1]Lijos duktė Dina išėjo pasižiūrėti ano krašto moterų. [2]Ją išvy-
dęs Emoro Hevejiečio sūnus Sikemas, tos šalies kunigaikštis, pamilo,
pagavo ir gulėjo su ja, ją išprievartaudamas. [3]Ir jo širdis prisirišo prie
jos, o liūdinčią jis maldė meiliais žodžiais. [4]Nuėjęs pas savo tėvą Emorą
tarė: Imk man šitą mergaitę moterystėn. [5]Tai išgirdęs Jokubas, nesant
namie jo sūnų, nes jie galvijus ganė, tylėjo, kolei jie nesugrįš. [6]O kada
Sikemo tėvas Emoras atėjo kalbėtis su Jokubu, [7]štai jo sūnūs sugrįžo
iš lauko ir išgirdę, kas buvo atsitikę, labai įpyko, kadangi anas buvo
bjauriai pasielgęs prieš Israėlį ir, begėdiškai apsieidamas su Jokubo
dukterimi, buvo padaręs nedorą dalyką.
[8]Taigi Emoras jiems kalbėjo: Mano sūnaus Sikemo širdis prisirišo
prie jūsų dukters; duokite jam ją į žmonas [9]ir darykime vieni su kitais
moterystes: savo dukteris duokite mums, o mūsų dukteris veskite [10]ir
gyvenkite su mumis; mūsų žemė jūsų valdžioje, įgyvenkite, verskitės
ir ją valdykite. [11]O ir Sikemas sakė jos tėvui ir broliams: Trokštu rasti
pas jus malonę, ir ką tik nutarsite, aš duosiu. [12]Padidinkite kraitį ir
reikalaukite dovanų, ir noriai duosiu, ko prašysite; tiktai man duokite
šitą mergaitę moterystėn. [13]Jokubo sūnūs atsakė Sikemui ir jo tėvui
apgaulingai, būdami įtūžę dėl jų seseriai padarytos prievartos: [14]Nega-
lime daryti, ko geidžiate, nei duoti mūsų sesers neapipjaustytam žmo-
gui; tai uždrausta ir mums labai bjauru; [15]bet galėsime derintis su ju-
mis tuomet, jei norėsite būti į mus panašūs, jei pas jus visi vyriškos ly-
ties bus apipjaustyti; [16]tuomet duosime ir imsime mainais jūsų ir mūsų
dukteris, gyvensime su jumis ir būsime viena tauta. [17]O jei jūs nenorite
apsipjaustyti, atsiimsime savo dukterį ir eisime sau. [18]Jų sumanymas

patiko Emorui ir jo sūnui Sikemui; [19]jaunikaitis neatidėliojo ir sutiko įvykdyti tuojau, kas buvo reikalaujama, nes labai mylėjo mergaitę ir buvo žymiausias visuose savo tėvo namuose. [20]Ir juodu, įėjusiu į miesto vartus, kalbėjo žmonėms: [21]Šitie vyrai ramūs ir nori su mumis gyventi; tegul jie prekiauja mūsų žemėje ir ją teįgyvena, nes, būdama erta ir plati, ji privalo apdirbėjų; mes imsime jų dukteris moterystėn ir savąsias jiems duosime. [22]Yra tačiau viena kliūtis, kuri trukdo taip didelį gerumą; mes turėtumė apipjaustyti visus mūsų vyriškius, sekdami tos tautos paprotį, [23]tuomet ir jų lobis, ir galvijai, ir visa, ką jie turi, bus mūsų; reikia tik šiame pritarti, o gyvendami draug padarysime vieną tautą. [24]Ir visi sutiko, ir apipjaustė visus vyriškius. [25]Ir štai trečią dieną, kada žaizdų skaudėjimas būna didžiausias, du Jokubo sūnu Simeonas ir Levis, Dinos broliai, pasigriebę kalavijus, įėjo drąsiai į miestą ir, užmušę visus vyriškius, [26]nužudė taip pat Emorą ir Sikemą, atsiimdami iš Sikemo namų savo seserį Diną. [27]Juodviem išėjus, užpuolė užmuštuosius kiti Jokubo sūnūs ir apiplėšė miestą, keršindami už apgėdinimą, [28]ėmė jų avis ir galvijus, ir asilus, visa naikindami, kas buvo namuose ir laukuose; [29]nusivedė taip pat nelaisvėn jų vaikus ir moteris. [30]Kada tai buvo drąsiai padaryta, Jokubas tarė Simeonui ir Leviui: Susielojote mane ir padarėte mane neapkęstinu šitos žemės gyventojams Kananiečiams ir Pereziečiams; mūsų nedaug, jie susirinkę ištiks mane, ir pražūsių aš ir mano namai. [31]Jie atsakė: Argi jiems buvo leista pasielgti su mūsų seserimi kaip su paleistuve?

35. [1]Tuo tarpu Dievas kalbėjo Jokubui: Kelkis ir eik į Betelį, ten gyvenk ir padaryk altorių Dievui, kurs tau pasirodė, kai bėgai nuo savo brolio Esavo. [2]Taigi Jokubas, sušaukęs visus savo namus, tarė: Meskite šalin svetimus dievus, kurie yra tarp jūsų, ir apsikuopkite, ir pakeiskite savo rūbus. [3]Kelkitės ir eikime į Betelį, kad pastatytume tenai altorių Dievui, kurs mane išklausė mano suspaudimo dienoje ir buvo su manim mano kelionėje. [4]Jie tat jam atidavė visus svetimus dievaičius, kuriuos turėjo, ir buvusius jų ausyse auskarus, o jis tai užkasė po ąžuolu, esančiu už Sikemo miesto. [5]Jiems išėjus, Dievo siųsta išgąstis apėmė visus miestus aplinkui, ir jie nedrįso vytis pasitraukiančiųjų. [6]Taigi Jokubas ir su juo visi žmonės atėjo į Luzą, esančią Kanaane, pramintą Beteliu. [7]Tenai jis pastatė altorių ir praminė aną vietą vardu Dievo namai; nes toje vietoje jam buvo pasirodęs Dievas, kada bėgo nuo savo brolio. [8]Tuo pačiu metu mirė Rebekos auklė Debora ir buvo palaidota prie Betelio po ąžuolu, ir ana vieta buvo praminta vardu

Raudos ąžuolas. [9]O Dievas vėl pasirodė Jokubui, kada jis jau buvo su-
grįžęs iš Sirijos Mezopotamijos, ir jį palaimino, [10]tardamas: Nebesiva-
dinsi daugiau Jokubu, bet tavo vardas bus Israėlis. Ir praminė jį Israė-
liu, [11]ir jam tarė: Aš esu visagalis Dievas; veiskis ir daugėk; tautos ir
tautų daugybė kils iš tavęs, ir karaliai išeis iš tavo strėnų. [12]Ir žemę, ku-
rią daviau Abraomui ir Isaokui, aš duosiu tau ir tavo palikuonims po
tavęs. [13]Ir Dievas atstojo nuo jo. [14]Jis gi pastatė toje vietoje, kurioje
jam buvo kalbėjęs Dievas, akmeninį paminklą ir ant jo išliejo liejamų
aukų, ir apipylė aliejumi, [15]ir praminė tą vietą vardu Betelis.
[16]Iš ten išėjęs, jis atvyko pavasario metu žemėn, kuria einama Ep-
hraton; čia Rakelė gimdė, [17]bet gimdymas buvo sunkus, ir ji atsirado
pavojuje. Pribuvėja jai tarė: Nebijok, nes ir šį kartą turėsi sūnų. [18]Ka-
dangi skausmai buvo taip dideli, kad siela jau buvo beišeinanti ir mir-
tis buvo jau čia pat, ji praminė savo sūnų vardu Benoni, tai yra: mano
skausmo sūnus; tėvas gi jį pavadino Benjaminu, tai yra Dešiniosios sū-
numi. [19]Rakelė tat numirė ir buvo palaidota prie kelio, vedančio
Ephraton, tai yra Betliejun. [20]O Jokubas pastatė ant jos kapo paminklą.
Tasai yra Rakelės kapo paminklas pasiliekąs iki šiai dienai.
[21]Išėjęs iš ten, jis ištiesė padangtę už Bandos bokšto. [22]Jam gyve-
nant aname krašte, Rubenas nuėjo ir miegojo su savo tėvo gulove Ba-
la; tai jam visai nepasiliko paslaptimi. Jokubo sūnų buvo dvylika. [23]Li-
jos sūnūs: pirmagimis Rubenas, toliau Simeonas, Levis, Judas, Isakha-
ras ir Zabulonas. [24]Rakelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas. [25]Rake-
lės tarnaitės Balos sūnūs: Danas ir Nephtalis. [26]Lijos tarnaitės Zelpos
sūnūs: Gadas ir Aseras. Šitie yra Jokubo sūnūs, kurie jam gimė Sirijos
Mezopotamijoje.
[27]Jis dar nuėjo pas savo tėvą Isaoką į Arbėjos miestą Mambrę, tai
yra Ebroną, kur buvo ateiviais Abraomas ir Isaokas. [28]Ir Isaokui su-
kako šimtas aštuonios dešimtys metų amžiaus. [29]Nukaršęs senatvėje
jis mirė; ir buvo sujungtas su savo tauta, pasenęs ir turėdamas amžiaus
pilnybę; jį palaidojo du jo sūnūs Esavas ir Jokubas.

36. [1]Šitie yra Esavo palikuonys; jis taip pat ir Edomas. [2]Esavas vedė
žmonas iš Kanaano dukterų: Elono Hetiečio dukterį Adą ir Sebeono
Hevejiečio dukters Anos dukterį Oolibamą, [3]taip pat Ismaėlio dukterį,
o Nabajoto seserį Basematą. [4]Ada pagimdė Eliphazą; Basemata pa-
gimdė Rahuelį. [5]Oolibama pagimdė Jehų, Iheloną ir Korę. Šitie yra
Esavo sūnūs, kurie jam gimė Kanaano žemėje. [6]Esavas pasiėmė savo
žmonas ir sūnus, ir dukteris, ir visus savo namų žmones, ir lobį, ir gal-

vijus, ir visa, ką galėjo turėti Kanaano žemėje, ir nuėjo į kitą šalį, ir
pasitraukė nuo savo brolio Jokubo; [7]nes abudu buvo labai turtingi ir
negalėjo gyventi drauge, ir juodviejų negalėjo sutalpinti jų keleivys-
tės žemė dėl bandų daugybės. [8]Esavas gyveno Seiro kalnuose. Jis yra
taip pat ir Edomas.
[9]Šitos yra Edomiečių tėvo Esavo giminės Seiro kalnuose [10]ir šitie
jo sūnų vardai. Esavo žmonos Ados sūnus Eliphazas; taip pat jo žmonos
Basematos sūnus Rahuelis. [11]O Eliphazo sūnus buvo Temanas, Oma-
ras, Sephas, Gatamas ir Kenezas. [12]Esavo sūnaus Eliphazo gulovė buvo
Tamna; ji jam pagimdė Amaleką; šitie yra Esavo žmonos Ados sūnūs.
[13]O Rahuelio sūnūs buvo Nahatas ir Zara, Samma ir Meza; šitie yra
Esavo žmonos Basematos sūnūs. [14]Sūnūs, kuriuos pagimdė Esavo žmo-
na Sebeono dukters Anos duktė Oolibama, buvo šitie: Jehus, Ihelonas
ir Korė.
[15]Šitie yra Esavo vaikų kunigaikščiai, Esavo pirmgimio Eliphazo
sūnūs: kunigaikštis Temanas, kunigaikštis Omaras, kunigaikštis Sep-
has, kunigaikštis Kenezas, [16]kunigaikštis Korė, kunigaikštis Gatamas,
kunigaikštis Amalekas; šitie yra Eliphazo sūnūs Edomo žemėje ir šitie
Ados sūnūs. [17]Taip pat Esavo sūnaus Rahuelio šitie yra sūnūs: kuni-
gaikštis Nabatas, kunigaikštis Zara, kunigaikštis Samma, kunigaikš-
tis Meza. Tie tai yra Rahuelio kunigaikščiai Edomo žemėje: jie yra
Esavo žmonos Basematos sūnūs. [18]O šitie buvo Esavo žmonos Ooliba-
mos sūnūs: kunigaikštis Jehus, kunigaikštis Ihelonas, kunigaikštis Korė.
Šitie yra Esavo žmonos Anos dukters Oolobamos kunigaikščiai. [19]Šitie
yra Esavo sūnūs ir šitie jų kunigaikščiai; jis gi ir Edomas.
[20]Šitie yra Seiro Horiečio sūnūs, vietiniai gyventojai: Lotanas, So-
balis, Sebeonas, Ana, [21]Disonas, Eseras ir Disanas. Šitie yra Seiro sū-
nūs, Horiečių kunigaikščiai, Edomo žemėje. [22]O Lotanas turėjo sūnus
Horį ir Hemaną; o Lotano sesuo buvo Tamna. [23]Ir šitie Sobalio sūnūs:
Alvanas, Manahatas, Ebalis, Sephas ir Onamas. [24]Ir šitie Sebeono sū-
nūs: Aja ir Ana. Ana yra tas, kuris rado tyruose karštus vandenis, ga-
nydamas savo tėvo Sebeono asilus. [25]Jis turėjo sūnų Disoną ir dukterį
Oolibamą. [26]Disono sūnūs yra šie: Hamdanas, Esebanas, Jetramas ir
Kharanas. [27]Taip pat šitie yra Esero sūnūs: Balaanas, Zavanas ir Aka-
nas. [28]O Disanas turėjo sūnus Husą ir Aramą. [29]Šitie yra Horiečių ku-
nigaikščiai: kunigaikštis Lotanas, kunigaikštis Tobalis, kunigaikštis
Sebeonas, kunigaikštis Ana, [30]kunigaikštis Disonas, kunigaikštis Ese-
ras, kunigaikštis Disanas. Šitie yra Horiečių kunigaikščiai, viešpatavu-
sieji Seiro žemėje.

[31]Karaliai gi, karaliavusieji Edomo žemėje pirma negu Israėlio vaikai turėjo karalių, buvo šitie: [32]Beoro sūnus Bela, o jo miesto vardas Benaba. [33]Bela mirė, ir jo vietoje karaliavo Zaros sūnus Jobabas iš Bosros. [34]Mirus Jobabui, jo vietoje karaliavo Husamas iš Temaniečių žemės. [35]Taip pat šitam mirus, jo vietoje karaliavo Badado sūnus Adadas, kurs sumušė Madianiečius Moabo krašte; ir jo miesto vardas Avitas. [36]Mirus Adadui, jo vietoje karaliavo Semla iš Masrekos. [37]O šitam mirus, jo vietoje karaliavo Saulius nuo Rohoboto upės. [38]Ir šitam mirus, jo įpėdiniu karalystėje buvo Akhoboro sūnus Balananas. [39]Taip pat šitam mirus, jo vietoje karaliavo Adaras, o jo miesto vardas Phau; jo žmona buvo vadinama Meetabelė, Mezaabo dukters Matredos duktė.

[40]Šitie yra Esavo kunigaikščių vardai pagal jų kilmę, vietas ir pavardes: kunigaikštis Tamna, kunigaikštis Alva, kunigaikštis Jetetas, [41]kunigaikštis Oolibama, kunigaikštis Ela, kunigaikštis Pinonas, [42]kunigaikštis Kenezas, kunigaikštis Temanas, kunigaikštis Mabsaras, [43]kunigaikštis Magdiėlis, kunigaikštis Hiramas. Šitie yra Edomo kunigaikščiai, gyvenusieji jų užvaldytoje žemėje; jis taip pat yra Esavas, Idumėjiečių tėvas.

37. [1]Jokubas gyveno Kanaano žemėje, kurioje jo tėvas buvo ateivis. [2]Ir šita yra jo istorija.

Juozapas, kada jam buvo sukakę šešiolika metų, dar vaikas būdamas, ganė kartu su savo broliais bandą. Jis būdavo su savo tėvo žmonų Balos ir Zelpos sūnumis. Jis įskundė tėvui savo brolius dėl jų bjauraus nusikaltimo. [3]Israėlis mylėjo Juozapą labiau už visus savo sūnus, nes jam buvo gimęs senatvėje; jis jam pasiūdino margą apdarą. [4]Jo broliai, matydami jį esant tėvo mylimą labiau už kitus sūnus, jo nekentė ir negalėjo su juo draugiškai kalbėti. [5]Atsitiko taip pat, kad jis kartą broliams papasakojo savo sapną; tai sužadino dar didesnę neapykantą. [6]Jis jiems sakė: Paklausykite mano sapno, kurį sapnavau! [7]Man rodėsi, kad mes rišame lauke pėdus, ir mano pėdas lyg kad atsikėlė ir stovėjo, o jūsų pėdai aplink stovėdami nusilenkė prieš mano pėdą. [8]Jo broliai atsakė: Bene būsi mūsų karalius? Ar gal mes būsime paduoti tavo valdžion? Tie tai sapnai ir šnekos dar labiau pakurstė pavydą ir neapykantą. [9]Jis sapnavo dar kitą sapną, kurį pasakodamas broliams tarė: Mačiau sapne, lyg kad saulė ir mėnulis, ir vienuolika žvaigždžių nusilenktų prieš mane. [10]O kada tai papasakojo savo tėvui ir broliams, barė jį jo tėvas ir tarė: Ką reiškia tas sapnas, kurį sapnavai? Argi aš ir tavo

motina, ir tavo broliai nusilenksime prieš tave iki žemei? [11]Taigi jo bro-
liai jam pavydėjo; o tėvas tylomis svarstė tą dalyką.
[12]Kada jo broliai, ganydami tėvo bandas, buvo prie Sikemo, [13]Israė-
lis jam tarė: Tavo broliai gano avis Sikemo šalyje; eikš, aš tave siųsiu
pas juos. Jis atsakė: [14]Štai aš! Tuomet tėvas tarė: Eik ir pažiūrėk, ar visa
gerai klojasi tavo broliams ir galvijams, ir man pranešk, kas darosi.
Išsiųstas iš Ebrono slėnio, jis nuėjo į Sikemą. [15]Tenai vienas vyras jį
rado klaidžiojantį po lauką ir paklausė, ko ieškąs. [16]O jis atsakė: Ieškau
savo brolių. Pasakyk man, kur jie gano bandas. [17]Ir vyras jam tarė:
Jie pasitraukė iš šitos vietos; girdėjau juos sakant: Eikime į Dotainą!
Juozapas tat nuėjo paskui savo brolius ir rado juos Dotaine. [18]Jie, pa-
matę jį iš tolo pirma negu prie jų prisiartino, manė jį užmušti [19]ir
kalbėjosi tarp savęs: Štai ateina sapnuotojas. [20]Eikite, užmuškime jį ir
įmeskime į seną šulinį, ir sakysime: Laukinis žvėris jį prarijo, ir tuomet
pasirodys, ką jam padės jo sapnai. [21]Tai išgirdęs, Rubenas stengėsi jį
išlaisvinti iš jų rankų ir sakė: [22]Neužmuškite jo ir neišliekime kraujo;
bet įmeskite jį į šitą šulinį, kurs yra tyruose, ir palikite savo rankas ne-
suteptas. Jis taip kalbėjo, norėdamas atimti jį iš jų rankų ir sugrąžinti
tėvui. [23]Kaip tik Juozapas atėjo pas brolius, jie išvilko jį iš jo ilgo, mar-
go rūbo [24]ir įmetė senan šulinin, kuriame nebuvo vandens.
[25]Po to, susėdę duonos valgyti, pamatė keliauninkus Ismaėlaičius
ateinant iš Galaado ir jų kupranugarius nešant kvepalus ir sakus, ir
miros sultis Egiptan. [26]Judas tat tarė savo broliams: Ką mums pravers,
jei užmušime mūsų brolį ir paslėpsime jo kraują? [27]Geriau yra jį par-
duoti Ismaėlaičiams ir nesutepti mūsų rankų; nes jis yra mūsų brolis
ir mūsų kūnas. Broliai pritarė tiems žodžiams. [28]Einant pro šalį Ma-
dianiečiams pirkliams, jie, ištraukę jį iš šulinio, pardavė Ismaėlai-
čiams už dvidešimt sidabrinių; tie gi nusivedė jį Egiptan. [29]Rubenas,
sugrįžęs prie šulinio, neberado vaikino [30]ir, perplėšęs rūbus, prieida-
mas prie brolių, tarė: Žuvo vaikinas, ir kur aš eisiu? [31]Jie gi ėmė jo
rūbą, pamirkė ožio kraujuje, kurį buvo papjovę, [32]ir išsiuntė nunešti
pas tėvą ir pasakyti: Štai ką radome. Žiūrėk, ar tai tavo sūnaus rūbas,
ar ne? [33]Pažinęs jį, tėvas tarė: Rūbas mano sūnaus; laukinis žvėris jį
suėdė, skersnagis prarijo Juozapą. [34]Ir perplėšęs rūbus apsivilko ašuti-
ne, ilgą laiką apraudodamas savo sūnų. [35]Susirinkus visiems jo vai-
kams tėvo skausmo maldyti, jis nenorėjo priimti paguodos, bet tarė:
Raudodamas nužengsiu pas savo sūnų į mirusiųjų buveinę. Tuo tarpu
kai jis nepaliaujamai verkė, [36]Madianiečiai pardavė Juozapą Egipte
Faraono kamarponiui ir kareivių vadui Putipharui.

38. 1Tuo pačiu metu Judas, pasitraukęs nuo savo brolių, nuėjo pas
vieną vyrą Odolamietį, vardu Hiramą. 2Jis ten pamatė vieno Kananie-
čio, vardu Suės, dukterį ir, paėmęs ją moterystėn, įėjo pas ją. 3Ji pra-
dėjo ir pagimdė sūnų, ir praminė jį vardu Heras. 4Ir vėl ji pradėjo ir,
pagimdžiusi sūnų, pavadino jį Onanu. 5Ji pagimdė taip pat trečią, kurį
praminė Sela; tam gimus, ji nebeturėjo daugiau vaikų. 6Judas davė
savo pirmgimiui Herui žmoną vardu Tamarą. 7Bet Judo pirmgimis
Heras buvo netikęs Viešpaties akivaizdoje, ir jis jam siuntė mirtį. 8Ju-
das tat tarė savo sūnui Onanui: Ieik pas savo brolio žmoną ir gyvenk
su ja, kad duotumei savo broliui palikuonių. 9Jis, žinodamas ne sau
gimsiant sūnus, įeidamas pas savo brolio žmoną elgėsi taip, kad ji ne-
galėtų pastoti motina, nenorėdamas, kad vaikai gimtų brolio vardu.
10Ir užtat Viešpats jį ištiko, nes darė bjaurų dalyką. 11Todėl Judas tarė
savo marčiai Tamarai: Būk našlė savo tėvo namuose, kolei neužaugs
mano sūnus Sela; nes jis bijojo, kad ir tasai nenumirtų kaip jo broliai.
Ji nuėjo sau ir gyveno savo tėvo namuose.
12Praslinkus ilgokam laikui, mirė Suės duktė, o Judo žmona. Ge-
dulo skausmui praėjus, Judas ir bandos piemuo Odolamietis Hiras nu-
ėjo pas savo avių kirpėjus į Tamną. 13Buvo pranešta Tamarai, kad jos
šešuras eina į Tamną avių kirpti. 14Nusivilkus našlystės rūbus, ji pasi-
ėmė gaubtę ir, pakeitus apdarą, atsisėdo kryžkelėje, kur einama į
Tamną; dėl to, kad Sela buvo užaugęs ir nebuvo jai duotas vyru. 15Pa-
matęs ją Judas ir spėliodamas esant kekšę, nes ji buvo apsidengus savo
veidą, kad nebūtų pažinta, 16priėjęs prie jos, tarė: Leisk man su tavim
sugulti, nes nežinojo ją esant jo marčią. Jai atsakius: Ką man duosi
už sugulimą su manim? 17jis tarė: Atsiųsiu tau ožiuką iš bandos. Ir jai
vėl sakant: Pakęsiu, ko tu nori, jei man duosi užstatą, kolei atsiųsi, ką
žadi, 18Judas tarė: Kokio nori užstato, kad tau duočiau? Ji atsakė: Ta-
vo žiedo, apyrankės ir lazdos, kurią turi rankoje. Iš šio sugulimo mote-
riškė tapo nėščia. 19Po to ji atsikėlė, nuėjo ir, nusivilkus apdarą, kurį
buvo pasiėmus, apsivilko našlystės rūbais. 20Judas nusiuntė per savo
piemenį Odolamietį ožiuką, kad atsiimtų užstatą, kurį buvo davęs mo-
teriškei. Tasai, jos neradęs, 21pasiklausė anos vietos žmonių: Kur yra
moteriškė, sėdėjusi kryžkelėje? Visiems atsakant: Šitoje vietoje nebuvo
kekšės, 22jis sugrįžo pas Judą ir jam tarė: Aš jos neradau; tačiau anos
vietos žmonės man sakė, kad ten niekuomet nesėdėjusi paleistuvė.
23Judas tarė: Tesižino. Ji tikrai negalės mūsų kaltinti už melagystę, o
aš nusiunčiau ožiuką, kurį buvau žadėjęs, ir tu jos neradai. 24Bet štai
po trijų mėnesių pranešė Judui, sakydami: Tavo marti Tamara virto

paleistuve ir, regisi, esanti nėščia. O Judas tarė: Išveskite ją, kad būtų
sudeginta. [25]Vedama mirti, ji nusiuntė pas savo šešurą, tardama: Aš
pastojau nėščia iš vyro, kurio yra šitie daiktai; pažink, kieno yra žie-
das, apyrankė ir lazda. [26]Jis, pažinęs savo duotuosius daiktus, tarė:
Ji už mane teisesnė, nes aš jos nedaviau savo sūnui Selai. Tačiau dau-
giau jis jos nepažinojo. [27]O atėjus gimdymo metui, pasirodė įsčioje esą
dvyniai. Ir pačiame kūdikių užgimime vienas iškišo ranką, kurią pri-
buvėja perrišo raudonu siūlu, sakydama: [28]Šitas išeis pirmas. [29]Bet jam
atitraukus ranką, išėjo antrasis, o moteriškė tarė: Kam dėl tavęs per-
plyšo plėvė? Dėl to jis buvo pramintas vardu Pharesas. [30]Paskui išėjo
jo brolis, ant kurio rankos buvo raudonas siūlas; jį praminė Zara.

39. [1]Taigi Juozapas buvo nuvestas Egiptan, ir jį nupirko vyras
Egiptietis, Faraono kamarponis ir kareivių vadas Putipharas, iš rankų
Ismaėlaičių, kurie jį buvo atvedę. [2]Viešpats buvo su juo, ir jam viskas
sekėsi; jis gyveno savo valdovo namuose, [3]kurs geriausiai žinojo, kad
Viešpats yra su juo, laiduodamas jam pasisekimą visuose jo užsimo-
jimuose. [4]Juozapas rado malonę pas savo valdovą ir jam tarnavo.
Jis jį padarė visa ko užvaizdu. Taip jis valdė pavestus sau namus ir visa,
kas jam buvo paduota. [5]Viešpats palaimino Egiptiečio namus ir pa-
daugino kaip namuose, taip ir laukuose visą jo lobį; [6]jis gi pats nieku
kitu nesirūpino, kaip tik duona, kurią valgė.

Juozapas buvo gražaus veido ir dailios išvaizdos. [7]Taip kad po dau-
gelio dienų jo valdovė atkreipė savo akis į Juozapą ir tarė: Gulėk su
manim. [8]Bet jis atmetė jos nedorą siūlymą ir jai tarė: Štai mano valdo-
vas visa man taip patikėjo, kad net nežino, ką jis turi savo namuose;
[9]ir nėra nieko, kas nebūtų mano valdžioje ar nebūtų man pavesta, iš-
skyrus tave, kuri esi jo žmona, kaipgi tat aš galiu daryti tą piktumą ir
nusidėti mano Dievui? [10]Tokiomis kalbomis moteriškė vargino jauni-
kaitį kasdien, o jis gynėsi nuo svetimoterystės. [11]Kartą, Juozapui įėjus
į namus, kad atliktų kurį ten darbą, ir niekam kitam neesant, [12]ji,
nutvėrus jo rūbo skverną, tarė: Gulėk su manim. Jis, palikęs jos ran-
kose apdarą, ištrūko ir išbėgo laukan. [13]Moteriškė, matydama savo
rankose apdarą ir save esant paniekintą, [14]pasišaukė pas save savo na-
mų žmones ir jiems tarė: Štai įvedė čia vyrą Ebrajį, kad su manim dar-
kiai elgtųsi; tasai įėjo pas mane, kad su manim sugultų; bet man sušu-
kus [15]jis, išgirdęs mano balsą, paliko apdarą, kurį aš laikau, ir išbėgo
laukan. [16]Kaltinimui patvirtinti ji parodė sugrįžusiam į namus vyrui
sulaikytą apdarą [17]ir tarė: Įėjo pas mane tarnas Ebrajis, kurį tu

atvedei, kad su manim darkiai pasielgtų; [18]o išgirdęs mane šau-
kiant, paliko apdarą, kurį laikiau, ir išbėgo laukan. [19]Tai išgirdęs
ir įtikėjęs žmonos žodžiams, valdovas labai įpyko; [20]ir padavė
Juozapą kalėjiman, kur buvo sergimi karaliaus kaliniai, ir jis buvo
ten užrakintas.
[21]O Viešpats buvo su Juozapu ir jo pasigailėjęs davė jam rasti
malonės kalėjimo užvaizdo akyse, [22]kurs padavė į jo rankas visus
kalinius, laikomus kalėjime; ir kas tik tenai darėsi, buvo po juo;
[23]ir pats nieku nebesirūpino, visa jam pavedęs; nes Viešpats buvo
su juo ir jam duodavo pasisekimo visuose darbuose.

40. [1]Po šių įvykių pasitaikė, kad du Egipto karaliaus rūmų valdi-
ninkai, jo vynpilys ir duonkepys, nusikalto savo valdovui. [2]Ir įpykęs
ant jųdviejų Faraonas, nes vienas buvo vynpilių viršininkas, kitas
duokepių, [3]įmetė juodu kareivių vado kalėjiman, kuriame buvo ap-
kaltas ir Juozapas. [4]O kalėjimo sargas padavė juodu Juozapui,
kurs jiems ir tarnavo. Kiek laiko praslinkus, kai juodu tebebuvo
laikomi kalėjime, [5]abudu sapnavo tą pačią naktį sapną, kurio iš-
aiškinimas juodviem galėjo pritikti. [6]Įėjęs rytą pas juodu Juozapas
ir pamatęs juos nuliūdusius, [7]teiravosi, sakydamas: Kodėl judviejų
veidas šiandien labiau nuliūdęs negu paprastai? [8]Juodu atsakė: Mudu
sapnavome sapną, ir nėra kas mudviem išaiškintų. Ir tarė juod-
viem Juozapas: Argi ne nuo Dievo pridera išaiškinimas? Pasakykite
man, ką sapnavote? [9]Pirmasis papasakojo savo sapną vynpilių vir-
šininkas: aš mačiau ties savim vynmedį, [10]kuriame buvo trys šakelės;
pamažu jis sukrovė spurgus, pražydo ir pagaliau prisirpo vynuogės;
[11]aš gi laikiau savo rankoje Faraono taurę, nuskyniau tat uogas ir
išspaudžiau taurėn, kurią laikiau, ir daviau taurę Faraonui. [12]Juozapas
atsakė: Šitas yra sapno išaiškininmas; trys šakelės yra dar trys dienos,
[13]po kurių Faraonas atsimins tavo tarnystę ir tau sugrąžins pirma
buvusią vietą, ir tu jam davinėsi taurę žiūrėdamas savo pareigų,
kaip tai darydavai pirma. [14]Kai tau bus gera, atsimink mane; pa-
sigailėk manęs ir paminėk Faraonui, kad mane išleistų iš šito ka-
lėjimo, [15]nes aš vogčia paimtas esu iš Ebrajų žemės ir čia ne-
kaltas įmestas duobėn. [16]Duonkepių viršininkas, matydamas, kad buvo
išmintingai išaiškinęs sapną, tarė: Ir aš sapnavau, kad ant savo
galvos turėjau tris miltų pintines [17]ir pintinėje, buvusioje aukščiau
už kitas, aš nešiau visokius valgius, kurie daromi duonkepių būdu,
ir paukščiai lesė iš jos. [18]Juozapas atsakė: Toks yra sapno išaiški-

nimas: trys pintinės yra dar trys dienos, [19]po kurių Faraonas nukirs-
dins tau galvą ir tave pakabins ant kryžiaus, ir paukščiai draskys
tavo kūną.

[20]O po trijų dienų buvo Faraono gimimo sukaktuvės. Ta proga
jis iškėlė visiems savo rūmų valdininkams dideles vaišes; o pokylio
metu jis prisiminė vyno pilstytojų viršininką ir vyriausiąjį duon-
kepį [21]ir vieną sugrąžino į jo vietą, kad vėl jam padavinėtų taurę,
[22]kitą gi pakorė ant kartuvių, taip kad sapnų aiškintojo tikrumas
pasitvirtino. [23]Tačiau vynpilių viršininkas savo gerbūvyje užmiršo
savo sapno aiškintoją.

41. [1]Po dvejų metų Faraonas sapnavo sapną. Jis tarėsi stovįs
paupyje; [2]iš upės išėjusios septynios labai gražios ir riebios karvės
ir ganėsi pelkėtose vietose; [3]išsinėrusios iš upės taip pat kitos sep-
tynios karvės, bjaurios ir labai suliesėjusios, ir ganėsi pačiame upės
krante žaliuojančiose vietose, [4]ir prarijo anas, kurios buvo nuosta-
baus grožio ir riebumo. Nubudęs Faraonas [5]vėl užmigo ir sap-
navo sapną; būk septynios pilnos ir dailios varpos iššėlusios iš vieno
šiaudo; [6]išdygę taip pat kita tiek menkų ir karščio nusvilintų varpų,
[7]ir jos prarijusios visą pirmųjų gražumą. Pabudęs, išgąsčio apim-
tas Faraonas, [8]kai tik išaušo, siuntė, kad sušauktų visus Egipto
žynius ir visus išminčius ir, jiems susirinkus, papasakojo sapną, bet
nė vienas negalėjo jo išaiškinti.

[9]Tuomet pagaliau vyno pilstytojų viršininkas atsiminė ir tarė:
Išpažįstu savo kaltybę; [10]susirūstinęs savo tarnams karalius buvo
liepęs įmesti mane ir duonkepių viršininką kareivių vado kalėjiman.
[11]Vieną naktį abudu sapnavome sapną, pranašaujantį būsimus dalykus.
[12]Tenai buvo jaunikaitis Ebrajis, to paties kareivių vado tarnas;
jam papasakoję sapnus, [13]išgirdome tai, ką patvirtino paskesnieji
atsitikimai; nes aš buvau sugrąžintas savo pareigoms, o anas pa-
kartas ant kryžiaus. [14]Karaliui įsakius, Juozapas buvo tuojau iš-
vestas iš kalėjimo ir, nukirpus plaukus bei apvilkus kitais rūbais,
pastatytas prieš karalių. [15]Tasai jam tarė: Sapnavau sapnus, ir nėra
kas juos išaiškintų; girdėjau, kad tu juos atspėji puikiai. [16]Juoza-
pas atsakė: Dievas, o ne aš duos Faraonui palankų atsakymą. [17]Fa-
raonas tat papasakojo, ką buvo sapnavęs: Aš tariausi stovįs paupyje
[18]ir mačiau iš upės iškopiant septynias labai gražias ir nutukusias
karves, kurios besiganydamos ėdė pelkės žolę. [19]Ir štai šias sekė
kitos septynios karvės taip bjaurios ir liesos, kad niekuomet tokių

nesu matęs Egipto žemėje. [20]Jos, prarijusios ir suvirškinusios pirmą-
sias, [21]neparodė jokio soties ženklo, bet pasiliko taip pat liesos
ir bjaurios kaip pirma. Nubudęs ir vėl miego nugalėtas, [22]sapnavau
kitą sapną: septynios pilnos ir gražios varpos išdygo ant vieno
šiaudo. [23]Taip pat išžėlė iš šiaudo kitos septynios menkos ir karšto
vėjo nusvilintos varpos, [24]kurios prarijo pirmųjų gražumą. Aš papa-
sakojau sapną žyniams, ir nėra kas išaiškintų. [25]Juozapas atsakė:
Karaliaus sapnas yra vienas. Dievas parodė Faraonui, ką jis pada-
rysiąs. [26]Septynios gražios karvės ir septynios pilnos varpos yra sep-
tyneri gausybės metai ir turi tą pačią reikšmę sapne. [27]Taip pat
septynios menkos ir liesosios karvės, po anų iškopusios, ir septynios
plonos ir deginančio vėjo ištiktos varpos yra septyneri būsimojo bado
metai. [28]Tai vyks šitokia eile: [29]štai ateis septyneri didelio derlingumo
metai visoje Egipto žemėje, [30]po kurių eis kiti septyneri metai
tokio nederliaus, kad bus užmirštas visas pirma buvusis apstumas, nes
badas sunaikins visą žemę [31]ir gausybės didumą praris stokos di-
dumas. [32]O kad antrą kartą sapnavai tą patį dalyką, yra tai tikrumo
ženklas, kad Dievo žodis įvyks ir greitai išsipildys. [33]Dabar tai
karalius tepasirūpina surasti išmintingą ir veiklų vyrą ir jį tepa-
daro Egipto žemės viršininku, [34]kurs įstatytų užvaizdus visose šalyse
ir po penktą javų dalį per septynerius derliaus metus, [35]kurie jau
tuojau bus, surinktų į kluonus ir kad visi javai būtų supilti po Faraono
valdžia ir laikomi miestuose, [36]ir būtų prirengti septynerių būsimų
metų badui, kurs vargins Egiptą, idant kraštas nebūtų sunaikintas
stokos.
[37]Patarimas patiko Faraonui ir visiems jo tarnams, [38]ir jis jiems
kalbėjo: Argi galėsime rasti tokį vyrą, kurs būtų pilnas Dievo dva-
sios kaip šitas? [39]Tarė tat Juozapui: Kadangi tau Dievas nurodė visa,
ką kalbėjai, argi aš galėsiu rasti išmintingesnį ar tau lygų? [40]Tu
būsi ant visų mano namų, ir tavo įsakymų klausys visi žmonės;
vien tik sostu būsiu už tave viršesnis. [41]Faraonas dar sakė Juo-
zapui: Štai aš tave statau ant visos Egipto žemės. [42]Ir jis ėmė nuo
savo rankos žiedą ir jį užmovė ant jo rankos, ir jį apvilko ploniausios
drobės apdaru, ir užkabino jam ant kaklo auksinę grandinę. [43]Paskui
jį pasodino į savo antrąjį vežimą ir pirma einančiam šaukliui įsakė
skelbti, kad visi lenktųsi prieš jį ir žinotų, kad jis yra visos Egipto
žemės viršininkas. [44]Karalius taip pat sakė Juozapui: Aš Faraonas;
be tavo paliepimo niekas nepakrutins visoje Egipto žemėje rankos
ar kojos. [45]Ir pakeitė jo vardą, ir jį praminė Egiptiečių kalboje

Pasaulio Gelbėtoju, ir davė jam žmoną Heliopolies kunigo Putip-
harės dukterį Asenetę. Tuomet Juozapas iškeliavo į Egipto žemę.
46Jis buvo trijų dešimtų metų, kada stojo karaliaus Faraono aki-
vaizdon ir apvažiavo visus Egipto kraštus.
47Atėjo septynerių metų derlius; ir surišti į pėdus javai buvo
surinkti į Egipto kluonus; 48taip pat visas javų apstumas buvo suk-
rautas kiekviename mieste. 49Kviečių apstumas buvo taip didelis,
kad galėjo būti palygintas su jūros smiltimis, ir jų daugumas per-
viršijo saiką.
50Pirma negu atėjo badas, Juozapui gimė du sūnu, kuriuos jam
pagimdė Heliopolies kunigo Putipharės duktė Asenetė. 51Ir jis pra-
minė savo pirmgimį vardu Manasas, sakydamas: Dievas padarė, kad
užmirščiau visus savo vargus ir savo tėvo namus. 52Antrajam davė
vardą Ephraimas, sakydamas: Dievas davė man augti mano neturto
žemėje.
53Praslinkus septyneriems apstumo metams, buvusiems Egipte,
54prasidėjo septyneri stokos metai, kuriuos buvo nusakęs Juozapas,
ir prasidėjo badas visuose kraštuose; tik Egipto žemėje buvo duonos.
55O ir čia prasidėjus badui, žmonės šaukėsi į Faraoną, prašydami
maisto. Jis jiems atsakė: Eikite pas Juozapą ir, ką tik jis jums sakys,
darykite. 56Badas ėjo kasdien didyn visoje žemėje. Tuomet Juozapas
atidarė visus kluonus ir pardavinėjo Egiptiečiams, nes ir juos buvo
prislėgęs badas. 57Ir iš kitų kraštų ateidavo Egiptan, kad pirktųsi mais-
to ir apsigintų nuo bado.

42. 1Jokubas, išgirdęs, kad javai parduodami Egipte, tarė savo sū-
nums: Kodėl nesirūpinate? 2Girdėjau, kad Egipte parduodami kvie-
čiai; nueikite ir nupirkite, ko mums reikia, kad galėtumėm išlikti
gyvi ir nežūtumėm nuo bado. 3Taigi dešimt Juozapo brolių iške-
liavo javų pirkti Egipte; 4mat Benjaminas Jokubo buvo paliktas
namie, kurs sakė jo broliams: Kad jam kartais kelyje neatsitiktų
kas pikta. 5Jie įėjo į Egipto žemę kartu su kitais, keliavusiais duonos
pirktis; nes badas buvo Kanaano žemėje.
6Juozapas buvo valdovu Egipto žemėje, ir pagal jo valią javai
buvo parduodami kitoms tautoms. Kai jo broliai atėjo ir nusilenkė
prieš jį, 7jis juos pažino, bet į juos kalbėjo šiurkščiau, lyg kad į svetimus,
klausdamas: Iš kur atėjote? Jie atsakė: Iš Kanaano žemės nusipirkti,
ko maistui reikia. 8Ir nors jis pažino brolius, tačiau jų nebuvo pa-
žintas. 9Atsiminęs sapnus, kuriuos kitados buvo sapnavęs, tarė į juos:

Jūs esate žvalgai ir atėjote apžiūrėti silpnesnių šalies vietų. [10]Jie tarė:
Ne taip yra, valdove! Tavo tarnai atėjo duonos pirktis. [11]Mes visi
esame vieno vyro sūnūs; atėjome su ramybe; tavo tarnai neturi
jokių piktų sumanymų. [12]Jis jiems atsakė: Netiesa! Jūs atėjote ap-
žiūrėti, kur yra krašto nesustiprintos vietos. [13]O jie kalbėjo: Mūsų,
tavo tarnų, yra dvylika brolių, vieno vyro sūnų Kanaano žemėje; visų
jauniausias yra su mūsų tėvu; vieno gi visai nebėra. [14]Jis tarė:
Tai ir yra, ką aš sakiau; jūs esate žvalgai. [15]Dabar aš jus ištirsiu.
Vardan Faraono sveikatos! Jūs iš čia neišeisite, kolei neateis jūsų jau-
nesnysis brolis. [16]Siųskite vieną iš jūsų ir teatvedie jį; jūs būsite
apkalti, kolei nebus ištirta, ar tai, ką jūs sakėte, yra tiesa ar melas;
nes kitaip, kaip gyvas Faraonas, jūs esate žvalgai. [17]Taigi jis juos
įmetė kalėjiman trims dienoms.

[18]Trečioje dienoje, išvedęs iš kalėjimo, jis jiems tarė: Darykite,
ką sakiau, ir išliksite gyvi; nes aš bijau Dievo. [19]Jei esate ramūs,
vienas jūsų brolis tepasilieka surištas kalėjime; jūs gi eikite ir vežkite
javus, kuriuos nusipirkote, į savo namus [20]ir atveskite pas mane
jūsų jauniausiąjį brolį, kad galėčiau ištirti jūsų žodžius ir nenu-
mirtumėte. Jie padarė, kaip buvo pasakęs, [21]ir kalbėjosi tarp savęs:
Teisingai kenčiame, nes nusikaltome mūsų broliui; matėme jo sielos
sielvartą, kai mus maldavo, ir neišklausėme; todėlei atėjo mums šitas
suspaudimas. [22]Ir vienas jų, Rubenas, tarė: Argi aš jums nesakiau: ne-
darykite neteisybės vaikui, o jūs manęs nepaklausėte? Štai reikalau-
jama jo kraujo. [23]O jie nežinojo, kad Juozapas supranta, nes jis
kalbėjo su jais per vertėją. [24]Tuomet jis nusigręžė truputį ir verkė.
Netrukus vėl atsigręžė ir jiems kalbėjo. [25]Ir ėmęs Simeoną, ir jį
surišdinęs jų akyse, liepė tarnams pripildyti jų maišus grūdų ir sudėti
atgal kiekvieno pinigus į jo maišą, be to, duoti kelionei paviržio.
Tie tai padarė.

[26]Anie, sukrovę javus ant asilų, iškeliavo. [27]Vienas, atsirišęs maišą,
kad duotų užeigoje gyvuliui pašaro, ir pamatęs maišo viršuje pini-
gus, [28]tarė savo broliams: Man atiduota pinigai; štai guli maiše. Jie
nustebę ir nusigandę kalbėjo vienas kitam: Kas gi tai yra, ką mums
Dievas padarė? [29]Jie atėjo pas savo tėvą Jokubą Kanaano žemėn ir
jam papasakojo visa, kas jiems buvo atsitikę, tardami: [30]Ano krašto
valdovas kalbėjo į mus šiurkščiai ir manė, kad mes esame šalies
žvalgai. [31]Mes jam atsakėme: Esame ramūs ir nieko netykojame.
[32]Esame dvylika brolių, gimę iš vieno tėvo; vieno visai nebėra,
jauniausias yra su mūsų tėvu Kanaano žemėje. [33]Jis mums tarė:

Aš tai ištirsiu, kad jūs esate ramūs; palikite vieną jūsų brolį pas mane,
imkite jūsų namams reikiamą maistą ir eikite sau, [34]ir atveskite
jūsų jauniausiąjį brolį pas mane, kad žinočiau, kad jūs nesate žvalgai
ir kad galėtumėt atgal atsiimti šitą, kurs laikomas kalėjime, ir kad
paskui jums būtų leista pirktis, ko norite. [35]Tai pasakę, išpildami
javus, kiekvienas atrado maišo viršuje įrištus pinigus. Jiems visiems
nusigandus, [36]jų tėvas Jokubas tarė: Padarėte, kad liksiu be vaikų:
Juozapo nebėra, Simeonas laikomas kalėjime ir Benjaminą jūs norite
išsivežti. Visos tos nelaimės krito ant manęs. [37]Rubenas jam atsakė:
Užmušk du mano sūnu, jei aš jo tau atgal neatvesiu; duok jį į
mano rankas, ir aš jį tau sugrąžinsiu. [38]O jis atsakė: Mano sūnus neis su
jumis; jo brolis mirė, ir liko jis vienas; jei jam atsitiks kokia nelaimė ša-
lyje, į kurią einate, jūs įvarysite mano žilus plaukus su skausmu
į mirusiųjų buveinę.

43. [1]Tuo tarpu badas skaudžiai slėgė visą žemę. [2]O suvalgius maistą,
kurį buvo atsigabenę iš Egipto, Jokubas tarė savo sūnums: Grįž-
kite ir nupirkite mums truputį maisto. [3]Judas atsakė: Anas vyras
mums pasakė ir prisiekdamas tarė: Neišvysite mano veido, jei neat-
sivesite su savim jūsų jauniausiojo brolio. [4]Jei tat nori jį siųsti su mu-
mis, mes eisime drauge ir nupirksime, ko tau reikia. [5]O jei nenori,
mes neisime, nes anas vyras, kaip ne sykį sakėme, mums paskelbė
tardamas: Neišvysite mano veido be savo jauniausiojo brolio. [6]Is-
raėlis jiems tarė: Mano nelaimei tai padarėte, kad jam pasisakėte
turį dar kitą brolį. [7]O jis atsakė: Žmogus mūsų paklausė iš eilės
apie mūsų giminę: ar gyvas tėvas, ar turime brolių; ir mes jam
atsakėme iš eilės pagal tą, ko mus klausinėjosi; argi mes galėjome
žinoti, kad jis pasakys: Atsiveskite su savim jūsų brolį? [8]Taip pat
Judas sakė savo tėvui: Leisk vaikiną su manim, kad eitumėm ir ga-
lėtumėm išlikti gyvi, kad nenumirtumėm mes ir mūsų kūdikiai.
[9]Aš laiduoju už vaikiną; iš mano rankos jo reikalauk; jei aš jo
neatvesiu atgal ir tau neatiduosiu, būsiu tau nusikaltęs amžinai. [10]Jei
nebūtų buvę atidėliota, jau būtumėm antrą kartą sugrįžę. [11]Taigi
jų tėvas Israėlis jiems tarė: Jei taip reikia, darykite ką norite;
pasiimkite su savim geriausių žemės vaisių ir nuneškite anam vyrui
dovanų truputį sakų ir medaus, storakso, miros sulčių, pistacijos
riešutų ir migdolų. [12]Taip pat pinigų neškitės su savim dvigubai;
nuneškite atgal ir tuos, kuriuos radote maišuose; gal tai buvo pa-
daryta per klaidą. [13]Imkite taip pat ir jūsų brolį ir eikite pas vyrą.

[14]O mano Visagalis Dievas tepadaro jį jums maloningą, kad jis
sugrąžintų su jumis jūsų brolį, kurį laiko surištą, ir šitą Benjaminą;
aš gi pasiliksiu kaip našlaitis be vaikų. [15]Taigi vyrai ėmė dovanų
ir dvigubai pinigų, ir Benjaminą ir nukeliavo Egiptan, ir stojo
prieš Juozapą.
[16]Jis, išvydęs juos drauge su Benjaminu, įsakė savo namų už-
vaizdui tardamas: Vesk vyrus į namus ir papjauk gyvulių, ir pri-
renk puotą, nes jie valgys su manim pietus. [17]Tasai padarė, kaip
jam buvo įsakyta, ir įvedė vyrus į namus. [18]Tenai jie nusigandę
sakė vienas kitam: Esame įvesti dėl pinigų, kuriuos pirma parsi-
vežėme savo maišuose, kad primestų neteisingą kaltinimą ir prievarta
pavergtų ir mus, ir mūsų asilus. [19]Todėl, beįeinant į vidų prisi-
artinę prie namų užvaizdo, [20]jie jam kalbėjo: Meldžiame Tamstą,
kad mūsų paklausytumei. Jau pirma buvome atvykę javų pirkti;
[21]o nusipirkę, kada atėjome į užeigą, atrišę savo maišus radome
jų viršuje pinigus, kuriuos dabar tiek pat sveriančius atnešėme at-
gal. [22]Bet mes atsinešėme dar ir kitų pinigų, kad pirktumėm, ko
mums reikia. Mes nenujaučiame, kas juos būtų įdėjęs į mūsų maišus.
[23]Jis atsakė: Būkite ramūs ir nebijokite. Jūsų Dievas ir jūsų tėvo
Dievas davė jums turtų į jūsų maišus; nes pinigus, kuriuos man davėte,
aš tikrai gavau. Ir atvedė prie jų Simeoną. [24]Kai jie buvo įvesti į
namus, jiems atnešė vandens, ir jie nusiplovė sau kojas. Jis taip pat
davė pašaro jų asilams. [25]Jie rengė dovanas, laukdami, kolei neateis
Juozapas vidudieny, nes buvo girdėję, kad tenai valgys pietus.
[26]Taigi Juozapas įėjo į savo namus, ir jie jam atidavė dova-
nas, kurias laikė savo rankose, ir nusilenkė iki žemei. [27]O jis,
maloningai atsakęs į pasveikinimą, paklausė jų tardamas: Ar sveikas
jūsų senas tėvas, apie kurį man buvote kalbėję? Ar dar gyvas? [28]Jie
atsakė: Tavo tarnas, mūsų tėvas, sveikas; jis dar gyvas. Ir nusi-
lenkdami parpuolė prieš jį. [29]O Juozapas, pakėlęs akis, pamatė
savo tikrąjį brolį ir tarė: Ar tai šitas jūsų mažasis brolis, apie
kurį man buvote kalbėję? Ir vėl tarė: Dievas tebūnie tau maloningas,
mano sūnau! [30]Ir jis pasiskubino išeiti, nes jis buvo susijaudinęs dėl
savo brolio ir ašaros jam veržėsi iš akių; įėjęs į savo kambarį, jis
verkė. [31]Vėl nusiplovęs veidą, išėjo ir susilaikydamas tarė: Atneškite
valgius. [32]Kada buvo atnešta skyrium Juozapui ir skyrium broliams,
taip pat kartu valgiusiems Egiptiečiams skyrium, mat Egiptiečiams
yra uždrausta valgyti kartu su Ebrajais, nes jie laiko tokį pokylį
suteptu, [33]jie sėdėjo ties juo, pirmgimis pagal savo pirmgimystę ir

jauniausias pagal savo amžių. Jie labai stebėjosi [34]pasiėmę dalis,
kurias iš jo buvo gavę; ir visų didžiausia dalis teko Benjaminui, taip
kad penkis kartus buvo didesnė negu kitų. Ir jie gėrė, ir linksmai
pokyliavo su juo.

44. [1]Juozapas įsakė savo namų užvaizdui tardamas: Pripilk jų mai-
šus javų kiek gali tilpti ir įdėk kiekvieno pinigus į jo maišo viršų.
[2]Mano gi sidabrinę taurę ir kainą, kurią davė už kviečius, įdėk
jaunesniajam į jo maišo viršų. Ir buvo taip padaryta. [3]Rytui išaušus,
jie buvo išleisti su asilais. [4]Ir jau buvo iškeliavę iš miesto, ir truputį
paėję, kai Juozapas, pasišaukęs namų užvaizdą, tarė: Kelkis ir vykis
vyrus, ir suėmęs sakyk: Kam atsilyginote piktu už gerą? [5]Taurė,
kurią pavogėte, yra ta pati, iš kurios mano valdovas geria ir kuria
paprastai buria; jūs padarėte pikčiausią dalyką. [6]Tasai padarė, kaip
buvo lieptas: juos sugavo ir jiems kalbėjo pagal įsakymą. [7]Jie at-
sakė: Kodėl mūsų valdovas taip kalba? Lyg kad tavo tarnai būtų
padarę taip bjaurų dalyką? [8]Pinigus, kuriuos radome maišų pa-
viršiuje, mes atnešėme atgal pas tave iš Kanaano žemės ir kaipgi
tat galima manyti, kad mes būtume vogę iš tavo valdovo namų
auksą ar sidabrą? [9]Pas kurį nors iš tavo tarnų bus rasta, ko ieškai,
tenumiršta, ir mes būsime mūsų valdovo vergai. [10]Jis jiems tarė:
Tebūna pagal jūsų nutarimą; pas kurį nors bus rasta, tas tebūna
mano vergas, jūs gi būsite nekalti. [11]Taigi skubiai nukėlė maišus
žemėn, kiekvienas atrišo savąjį. [12]Juos iškratęs, pradėdamas nuo
vyriausiojo iki jauniausiam, rado taurę Benjamino maiše. [13]Jie perp-
lėšė savo rūbus ir, atgal sukrovę naštą ant asilų, sugrįžo į miestą.
[14]Judas pirmasis įėjo pas Juozapą, broliais vedinas, nes jis dar
nebuvo išėjęs iš vietos, ir visi kartu sukniubo prieš jį ant žemės.
[15]Jis jiems tarė: Kodėl jūs norėjote tai padaryti? Ar nežinote, kad
nėra man lygaus mokėjime žyniuoti? [16]Judas jam tarė: Ką atsakysime
mano valdovui? Ar ką kalbėsime, ar kuo galėsime pasiteisinti? Dievas
rado tavo tarnų neteisybę; štai visi esame mano valdovo vergai,
ir mes, ir tas, pas kurį rasta taurė. [17]Juozapas atsakė: Saugok Dieve,
kad aš taip daryčiau; kas taurę pavogė, tas tebūnie mano vergas; jūs
gi eikite sau laisvi pas jūsų tėvą. [18]O arčiau priėjęs Judas drąsiai
kalbėjo: Mano valdove, leisk savo vergui atsiliepti keletu žodžių į tavo
ausis ir nepyk ant savo tarno; nes po Faraono tu [19]mano valdovas. Tu
klauseis pirmiau savo vergų: Ar turite tėvą arba brolį? [20]Ir mes
atsakėme tau, mano valdove: Mes turime pasenusį tėvą ir jauną

brolį, jam gimusį senatvėje, kurio tikrasis brolis mirė; ir jį vieną
jam tepaliko jo motina; tėvas gi jį myli nuoširdžiai. 21Tu sakei savo
vergams: Atveskite jį pas mane, kad jį pamatyčiau savo akimis.
22Mes minėjome mūsų valdovui: Vaikinas negali palikti savo tėvo,
nes jei paliktų, tėvas numirs. 23Ir tu kalbėjai savo vergams: Jei
neateis kartu su jumis jūsų jauniausias brolis, neišvysite daugiau
mano veido. 24Nukeliavę tat pas tavo tarną, mūsų tėvą, jam papa-
sakojome visa, ką mano valdovas kalbėjo. 25Ir mūsų tėvas tarė:
Grįžkite ir nupirkite mums truputį maisto. 26Mes jam tarėme: Ne-
galime eiti! Nebent mūsų jauniausias brolis keliaus su mumis, tada
eisime drauge, kitaip gi, jam neinant, nedrįstame stoti prieš ano
vyro veidą. 27Jis į tai atsakė: Jūs žinote, kad du sūnu man pagimdė
mano žmona. 28Išėjo vienas, ir jūs sakėte: Žvėris jį prarijo, ir iki
šiolei jis neatsiranda. 29Jei atsiimsite ir šitą ir jam kas nors atsi-
tiks kelyje, įvarysite mano žilus plaukus į požemius. 30Taigi, jei aš
ateisiu pas tavo tarną, mūsų tėvą, ir su manim nebus vaikino,
kadangi su jo siela yra surišta ano siela, 31ir jis išvys jo su mumis
nesant, jis numirs, ir tavo tarnai įvarys jo žilus plaukus su skausmu
į požemius. 32Verčiau aš tebūsiu tavo vergas, kurs už jį laidavau
ir apsižadėjau, sakydamas: Jei jo neatvesiu atgal, būsiu nusikaltęs
savo tėvui visuomet. 33Taigi aš tavo vergas pasiliksiu užuot vaikino
mano valdovo tarnyboje, o vaikinas tegul eina su savo broliais. 34Nes
aš negaliu sugrįžti pas savo tėvą be vaikino, kad nebūčiau liudy-
tojas didelės nelaimės, prislėgsiančios mano tėvą.

45. 1Juozapas nebegalėjo ilgiau susilaikyti akyse daugelio tenai
buvusių; todėl įsakė visiems išeiti laukan, kad nebūtų nė vieno svetimo,
kada jis turėjo duotis pažinti broliams. 2Ir jis ėmė taip garsiai
verkti, kad tai išgirdo visi Egiptiečiai ir visi Faraono namai. 3Paskui
jis tarė savo broliams: Aš esu Juozapas; ar dar gyvas mano tėvas?
Broliai, apimti didžiausio išgąsčio, negalėjo atsakinėti. 4Jis jiems
kalbėjo maloniai: Prisiartinkite prie manęs! O jiems prisiartinus:
Aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį pardavėte Egiptan. 5Nebijokite
ir nesisielokite labai, mane pardavę šitan kraštan; nes dėl jūsų
išgelbėjimo Dievas mane siuntė pirm jūsų į Egiptą. 6Nes tik dveji
metai, kaip badas prasidėjo šalyje; ir dar lieka penkeri, kuriais
nebus galima nei arti, nei pjauti. 7Dievas mane siuntė pirma, kad
jūs būtumėte laikomi šalyje ir galėtumėte turėti maisto jūsų gyvy-
bei palaikyti. 8Ne jūsų sumanymu, bet Dievo valia aš čia atsiųs-

tas. Jis mane padarė tarsi Faraono tėvų ir visų jo namų valdovu,
ir visos Egipto žemės kunigaikščiu. [9]Skubėkite ir eikite pas mano
tėvą, ir jam tarsite: Tai sakydina tavo sūnus Juozapas: Dievas mane
padarė visos Egipto žemės valdovu, ateik pas mane, kad nenumir-
tumei, [10]ir gyvensi Geseno krašte, ir būsi arti manęs tu ir tavo
sūnūs, ir tavo sūnų sūnūs, tavo avys ir tavo galvijai, ir visa, ką turi.
[11]Tenai tave maitinsiu, nes dar lieka penkeri bado metai, kad ne-
žūtumėte tu ir tavo namai, ir visa, ką turi. [12]Štai jūsų akys ir mano
brolio Benjamino akys mato, kad aš pats į jus kalbu savo burna.
[13]Nupasakokite mano tėvui visą mano šlovę ir visa, ką matėte Egipte;
skubėkite jį atvesti pas mane. [14]Ir puolęs savo broliui Benjaminui
ant kaklo, ir jį apkabinęs verkė, tam taip pat verkiant ant jo kaklo.
[15]Juozapas pabučiavo taip pat visus savo brolius ir ant kiekvieno
apsiverkė, ir tuomet jie išdrįso į jį kalbėti.

[16]Ir pasidarė žinoma, ir imta garsiai šnekėti karaliaus rūmuose:
Atėjo Juozapo broliai! Faraonas apsidžiaugė, o taip pat visa jo
šeima. [17]Ir jis kalbėjo Juozapui, kad įsakytų savo broliams: Sukrovę
naštą ant gyvulių, eikite Kanaano žemėn; [18]imkite iš ten savo tėvą ir
gimines ir ateikite pas mane, ir aš jums duosiu visas Egipto gė-
rybes, kad maitintumėtės žemės riebumu. [19]Liepk taip pat imti
iš Egipto žemės vežimų jų vaikams ir moterims vežti ir sakyk:
Imkite savo tėvą ir skubėkite kuo greičiausiai čia ateiti. [20]Ir nepa-
likite nieko iš savo rakandų, nes visos Egipto gėrybės bus jūsų.
[21]Israėlio sūnūs padarė, kaip jiems buvo liepta. Juozapas jiems davė
vežimų pagal Faraono paliepimą ir paviržio kelionei. [22]Jis liepė
taip pat atnešti kiekvienam po dvejus rūbus; Benjaminui gi davė
tris šimtus sidabrinių kartu su penkiais geriausiais rūbais; [23]tiek
pat pinigų ir rūbų nusiuntė savo tėvui, pridėdamas dar dešimtį
asilų, apkrautų visokiais Egipto turtais, ir tiek pat asilių, kurios
nešė javus ir maistą kelionei. [24]Taigi jis išleido savo brolius ir
išeinantiems tarė: Nesivaidykite kelyje. [25]Jie, iškeliavę iš Egipto,
atėjo į Kanaano žemę pas savo tėvą Jokubą [26]ir jam pranešė sakydami:
Tavo sūnus Juozapas gyvas ir jis valdo visą Egipto žemę. Tai
išgirdęs Jokubas jautėsi tarsi pabudęs iš gilaus miego, tačiau jiems
netikėjo. [27]Bet jie jam pasakojo visa iš eilės. O kada pamatė veži-
mus ir visa, ką buvo atsiuntęs, jo dvasia atgijo, [28]ir jis tarė: Gana
man, jei dar mano sūnus Juozapas gyvas; eisiu ir jį pamatysiu
pirma negu numirsiu.

46. 1Israėlis, iškeliavęs su visu, ką turėjo, atėjo prie Priesaikos
šulinio ir, atnašavęs tenai savo tėvo Isaoko Dievui aukas, 2išgirdo jį
nakčia regėjime šaukiantį ir jam tariantį: Jokube, Jokube! Jis jam
atsakė: Štai aš. 3Dievas jam tarė: Aš esu galingiausias tavo tėvo Dievas.
Nebijok! Eik Egiptan, nes aš tenai padarysiu iš tavęs didelę tautą.
4Aš ten eisiu kartu su tavim ir aš tave iš ten atgal grąžinsiu,
o Juozapas savo rankomis užspaus tavo akis. 5Taigi Jokubas pakilo
nuo Priesaikos šulinio; ir jo sūnūs ėmė jį draug su savo vaikais ir
žmonomis į vežimus, kuriuos Faraonas buvo atsiuntęs vežti seneliui
6ir visam, ką jis turėjo Kanaano žemėje; ir jis atvyko Egiptan su
visais savo palikuonimis, 7su savo sūnumis ir vaikaičiais, su dukte-
rimis ir draug su visa savo gimine.
8Šitie yra Israėlio sūnų vardai, kai jis draug su savo vaikais
įėjo į Egiptą. Pirmgimis Rubenas. 9Rubeno sūnūs: Enokhas, Phalius,
Hesronas ir Kharmis. 10Simeono sūnūs: Jamuėlis, Jaminas, Ahodas,
Jakhinas, Soharas ir kananietės sūnus Saulius. 11Levio sūnūs: Ger-
sonas, Kaatas ir Meraris. 12Judo sūnūs: Heras, Onanas, Sela, Pa-
resas ir Zara. Bet Heras ir Onanas mirė Kanaano žemėje. O Pa-
resui gimė du sūnūs: Hesronas ir Hamulis. 13Isakharo sūnūs: Tola,
Pua, Ijobas ir Semronas. 14Zabulono sūnūs: Saredas, Elonas ir
Jahelėlis. 15Šitie yra Lijos sūnūs, kuriuos ji pagimdė Sirijos Me-
zopotamijoje, ir taip pat jos duktė Dina; iš viso jos sūnų ir dukterų
trys dešimtys trys sielos. 16Gado sūnūs: Sephijonas, Haggis, Sunis,
Esebonas, Heris, Arodis ir Arelis. 17Asero sūnūs: Jamnė, Jesua,
Jesuis ir Berija; taip pat jo sesuo Sara. Berijo sūnūs: Heberis
ir Melkijėlis. 18Šitie yra Zelpos sūnūs, kurią Labanas buvo davęs
savo dukteriai Lijai. Ir šituos šešiolika sielų ji pagimdė Jokubui.
19Jokubo žmonos Rakelės du sūnu: Juozapas ir Benjaminas. 20Juo-
zapui gimė Egipto žemėje du sūnu, kuriuodu jam pagimdė He-
liopolies kunigo Putipharės duktė Asenetė: Manasas ir Ephraimas.
21Benjamino sūnūs: Bela, Bekhoras, Asbelis, Gera, Naamanas, Ekhis,
Rosas, Mophimas, Ophimas ir Aredas. 22Šitie yra Rakelės sūnūs,
kuriuos ji pagimdė Jokubui; iš viso keturiolika sielų. 23Dano sūnus: Hu-
simas. 24Nephtalio sūnūs: Jasiėlis, Gunis, Jeseris ir Salemas. 25Šitie yra
sūnūs Balos, kurią Labanas buvo davęs savo dukteriai Rakelei, ir šituos
ji pagimdė Jokubui: viso septynios sielos. 26Viso sielų, įėjusių Egiptan
su Jokubu ir iš jo kilusių, be jo sūnų žmonų, šešios dešimtys šešios.
27Juozapo gi sūnų, jam gimusių Egipto žemėje, dvi sielos. Ir visų Joku-
bo namų sielų, įėjusių Egiptan, buvo septynios dešimtys.

28 Jis nusiuntė Judą pirm savęs pas Juozapą jam žinios nunešti,
kad jį pasitiktų Gesene. 29 O kada Jokubas tenai atvyko, Juozapas,
pasikinkęs savo vežimą, nuvažiavo ton pačion vieton tėvo pasitikti;
jį išvydęs puolė jam ant kaklo ir apsikabinęs verkė. 30 Tėvas tarė
Juozapui: Jau linksmas numirsiu, nes mačiau tavo veidą ir palieku
tave gyvą. 31 O jis kalbėjo savo broliams ir visiems savo tėvo na-
mams: Eisiu ir pranešiu Faraonui, ir jam sakysiu: Mano broliai
ir mano tėvo namiškiai, buvusieji Kanaano žemėje, atėjo pas mane;
32 jie vyrai avigoniai ir užsiima bandų auginimu; jie atsivarė draug
su savim savo avis ir galvijus, ir visa, ką galėjo turėti. 33 Ir kai
jis jus pasišauks ir tars: Koks jūsų užsiėmimas? 34 atsakykite: Mes,
tavo vergai, esame piemenys nuo mūsų jaunystės iki dabar; kaip
mes, taip ir mūsų tėvai. Taipgi sakysite, kad galėtumėte apsigy-
venti Geseno žemėje; nes Egiptiečiai bjaurisi visais avigoniais.

47. 1 Taigi Juozapas įėjęs pranešė Faraonui tardamas: Mano tėvas
ir broliai, jų avys ir galvijai, ir visa, ką jie turi, atvyko iš Kanaano
žemės ir štai sustojo Geseno krašte. 2 Jis pastatė taip pat kara-
liaus akivaizdon penkis jauniausius iš savo brolių, 3 kuriuos tasai
paklausė: Koks jūsų užsiėmimas? Jie atsakė: Esame avigoniai ir
mes, tavo vergai, ir mūsų tėvai. 4 Mes atėjome pabūti kurį laiką
tavo žemėje, nes nebėra žolės tavo vergų bandoms, vis didyn ei-
nant badui Kanaano žemėje, ir meldžiame paliepti, kad mes, tavo
vergai, pasiliktumėm Geseno krašte. 5 Taigi karalius tarė Juozapui:
Tavo tėvas ir tavo broliai atėjo pas tave. 6 Egipto žemė yra prieš
tave; apgyvendink juos geriausioje vietoje ir atiduok jiems Geseno
kraštą. O jei žinai tarp jų tinkamus vyrus, įstatyk juos mano bandų
viršininkais. 7 Paskui Juozapas įvedė pas karalių savo tėvą ir pastatė
jo akivaizdon. Jokubas, jį palaiminęs 8 ir jo paklaustas: Kiek yra metų
tavo amžiaus? 9 atsakė: Mano keleivystės dienų šimtas trys dešimtys
metų; jos negausingos ir blogos ir nepasiekė dienų, kurias kelei-
viavo mano tėvai; 10 ir palaiminęs karalių jis išėjo laukan. 11 O Juo-
zapas davė savo tėvui ir broliam valdyti geriausią Egipto žemės
vietą Rameséje, taip kaip buvo įsakęs Faraonas, 12 ir maitino juos
ir visus savo tėvo namus, duodamas kiekvienam valgių.

13 Nes visose šalyse nebuvo duonos, ir badas buvo prislėgęs žemę,
ypač gi Egiptą ir Kanaaną. 14 Iš tų šalių Juozapas surinko už
parduodamus javus pinigus ir juos sukrovė į karaliaus iždą. 15 O

pristigus pirkėjams pinigų, visas Egiptas atėjo pas Juozapą ir sakė:
Duok mums duonos; kodėl mes turėtumėm mirti tavo akyse dėl
pinigų stokos? [16]Jis jiems atsakė: Atveskite savo galvijus, ir aš
jums duosiu už juos duonos, jei nebeturite pinigų. [17]Juos atvedus,
jis jiems davė maisto už arklius, už avis, už jaučius ir už asilus;
ir juos maitino tais metais mainais už galvijus. [18]Ir jie atėjo taip pat
ir kitais metais, ir jam tarė: Neslėpsime nuo mūsų valdovo, jog
pristigus pinigų nebetekome taip pat ir galvijų; ir tau ne paslaptis, kad
atskyrus mūsų kūnus ir žemę, mes nieko nebeturime, [19]kodėl gi
tat turėtume mirti tavo akyse? Ir mes, ir mūsų žemė būsime tavo;
pirk mus karaliaus vergijon ir suteik sėklų, kad, žūnant artojui,
žemė nepavirstų tyrais. [20]Taigi Juozapas nupirko visą Egipto žemę,
kiekvienam parduodant savo dalį dėl bado didumo. Jis pavergė
Faraonui ją [21]ir visus jos gyventojus nuo vieno Egipto galo iki
kitam, [22]atskyrus kunigų žemę, kuri jiems buvo karaliaus duota.
Jiems buvo taip pat suteikiamas paskirtas maistas iš viešų kluonų;
ir todėl jie nebuvo priversti parduoti savo nuosavybės. [23]Tuomet
Juozapas tarė žmonėms: Štai, kaip matote, ir jūs, ir jūsų žemė
priderate Faraonui; imkite sėklą ir apsėkite laukus, [24]kad galėtumėt
turėti vaisius. Penktą dalį duosite karaliui, keturias dalis palieku
jums sėklai ir jūsų šeimų bei vaikų maistui. [25]Jie atsakė: Mūsų
išgelbėjimas tavo rankose; tik mūsų valdovas tepažvelgia į mus,
ir su džiaugsmu tarnausime karaliui. [26]Nuo ano laiko lig dabartinei
dienai visoje Egipto žemėje atiduodama karaliams penkta dalis, ir
tai pavirto tarsi įstatymu; atskyrus kunigų žemę, kuri pasiliko laisva
nuo tos sutarties.

[27]Israėlis tat gyveno Egipte, tai yra Geseno žemėje, ir ją valdė;
jis išsiplėtė, be galo padaugėjo. [28]Ir gyveno joje septyniolika metų;
ir jam sukako gyvenimo dienų iš viso šimtas keturios dešimtys sep-
tyneri metai. [29]Ir, matydamas artėjant savo mirties dieną, pasišaukė
savo sūnų Juozapą ir jam tarė: Jei radau malonę tavo akyse, padėk
savo ranką po mano kulšimi, kad man suteiksi tą gailestingumą ir
ištikimybę ir manęs nepalaidosi Egipte; [30]bet aš ilsėsiuos su savo
tėvais, ir tu mane paimsi iš šitos žemės, ir palaidosi mano pranokėjų
kape. Juozapas jam atsakė: Aš padarysiu, ką liepei. [31]O jisai tarė:
Taigi prisiek man. Jam prisiekiant, Israėlis pagarbino Dievą, nusigrę-
žęs guolio galvūgalin.

48. [1]Po tų atsitikimų buvo pranešta Juozapui, kad jo tėvas ser-

ga. Jis ėmęs du savo sūnu, Manasą ir Ephraimą, leidosi kelionėn.
[2]Ir buvo pasakyta seneliui: Štai tavo sūnus Juozapas ateina pas
tave. Jis, sukaupęs savo jėgas, atsisėdo guolyje [3]ir įėjusiems tarė:
Visagalis Dievas man apsireiškė Luzoje, kuri yra Kanaano žemėje,
mane palaimino [4]ir tarė: Aš tave išplėsiu ir padauginsiu, ir pa-
darysiu iš tavęs tautų minias, ir tau, ir tavo palikuonims po tavęs
duosiu šitą žemę valdyti amžinai. [5]Du tat sūnu, tau gimusiu Egipto
žemėje pirma negu aš atėjau čia pas tave, bus mano: Ephraimas ir
Manasas bus laikomi manaisiais kaip Rubenas ir Simeonas. [6]Kiti gi,
kurie tau gims paskui juos, bus tavo ir bus vadinami savo brolių var-
dais dalyse, kurias jie paveldės. [7]Nes man ateinant iš Mezopota-
mijos, mirė Rakelė Kanaano žemėje, pačiame kelyje; buvo gi pa-
vasario metas. Ir aš keliavau Ephraton ir ją palaidojau šalia kelio
į Ephratą, kuri kitu vardu vadinama Betleemas.
[8]O pamatęs du jo sūnu, tarė į jį: Kas yra šituodu? [9]Jis atsakė:
Tai du mano sūnu, kuriuodu man Dievas padovanojo šitoje vietoje.
Privesk, tarė, juodu prie manęs, kad aš juos palaiminčiau. [10]Nes
Israėlio akys buvo aptemusios dėl didelės senatvės, ir jis nebegalėjo
aiškiai matyti. Pabučiavęs privestuosius prie savęs ir juodu apka-
binęs, [11]jis tarė savo sūnui: Man dar teko pamatyti tavo veidą; be to,
Dievas man parodė tavo palikuonis. [12]Ir ėmęs juodu iš tėvo prieg-
lobsčio, Juozapas nusilenkė iki žemei. [13]Ir pastatė Ephraimą savo
dešinėn, tai yra ties Jokubo kaire; Manasą gi savo kairėn, taigi
ties tėvo dešine, ir juodu priartino prie jo. [14]Tasai ištiesęs dešinę
ranką, padėjo ant jaunesniojo brolio Ephraimo galvos, kairę gi ant
galvos Manaso, kurs buvo vyresnysis, sukryžiuodamas rankas. [15]Jo-
kubas laimino du Juozapo sūnu ir tarė: Dievas, kurio akivaizdoje vaikš-
čiojo mano tėvai Abraomas ir Isaokas, Dievas, kurs yra mano
ganytojas iš mano jaunystės iki šiai dienai, [16]Angelas, kurs mane
išgelbėjo iš visokio piktumo, tepalaimina šituodu vaiku; ir juodu
tesivadina mano vardu ir mano tėvų Abraomo ir Isaoko vardais, ir
labai tedaugėja žemėje. [17]Juozapui nepatiko matant, kad jo tėvas
buvo padėjęs savo dešinę ranką ant Ephraimo galvos, jis todėl,
ėmęs tėvo ranką, mėgino ją pakelti nuo Ephraimo galvos ir perkelti
ant Manaso galvos. [18]Jis tarė tėvui: Ne taip turi būti, tėve; nes šitas
yra pirmgimis; padėk savo dešinę ant jo galvos. [19]O jis nesutik-
damas tarė: Žinau, mano sūnau, žinau; ir iš šito kils tautos, ir jis
padaugės; bet jo jaunesnysis brolis bus už jį didesnis: jo palikuonys
išaugs į tautas. [20]Taigi jis tuo metu juodu palaimino, tardamas: Ta-

vyje bus palaimintas Israėlis ir bus sakoma: Tepadaro tau Dievas
kaip Ephraimui ir Manasui. Taip jis įstatė Ephraimą viršesniu už
Manasą. [21]Paskui jis tarė savo sūnui Juozapui: Štai aš mirštu,
bet Dievas bus su jumis ir nuves jus atgal į jūsų tėvų žemę.
[22]Aš tau duodu viena dalimi daugiau už tavo brolius, kurią atėmiau
iš Amoriečių savo kalaviju ir kilpiniu.

49. [1]Jokubas sušaukė savo sūnus ir jiems tarė: Susirinkite, kad
paskelbčiau, kas jums turi atsitikti paskučiausiomis dienomis. [2]Susi-
rinkite ir klausykite, Jokubo vaikai, paklausykite savo tėvo Israėlio.
[3]Rubene, mano pirmgimi, tu mano galybė ir mano skausmo pra-
džia, pirmasis dovanose, didžiausias valdžioje. [4]Ūmus kaip vanduo.
Tu neaugsi, nes įsiveržei į savo tėvo patalą ir sutepei jo guolį.
[5]Simeonas ir Levis — broliai. Juodu — maištingi neteisybės įran-
kiai. [6]Jųdviejų sumanymuose tenedalyvauja mano siela ir jųdviejų
susirinkimuose tenesijungia mano garbė; nes savo įtūžime jie užmušė
žmones ir sauvaliaudami jie sugriovė mūrą. [7]Prakeiktas jųdviejų
įtūžimas, nes nuožmus, ir jųdviejų pyktis, nes žiaurus; padalinsiu
juodu Jokube ir išskirstysiu juodu Israėlyje.
[8]Judai, tave šlovins tavo broliai; tavo ranka ant tavo neprie-
telių sprandų; tau nusilenks tavo tėvo sūnūs. [9]Judas jaunas liūtas.
Tu, mano sūnau, pakilai dėlei grobio. Ilsėdamos atsigulei kaip liūtas,
kaip liūtienė; kas drįs jį pažadinti? [10]N e b u s a t i m t a iš Judo val-
dovo lazda ir vadas iš jo palikuonių, kolei neateis Siųstinasis; o jo ilgė-
sis tautos. [11]Mano sūnau! Jis riša prie vynuogyno savo asilaitį ir prie
vynmedžio savo asilę. Jis skalbs vyne savo rūbą ir vynuogių sunkoje
savo apsiaustą. [12]Jo akys gražesnės už vyną, jo dantys baltesni už pieną.
[13]Zabulonas gyvens pajūryje, prie uosto, siekdamas iki Sidonui.
[14]Isakharas — stiprus asilas, išsitiesęs savo užtvaroje. [15]Jis patyrė
poilsio gerumą ir žemės puikumą. Jis palenkė savo petį, kad neštų naš-
tą, ir virto muitą mokančiu bernu.
[16]Danas teis savo tautą kaip ir kiekviena gentis Israėlyje. [17]Danas
tebus žaltys kelyje ir angis take, kurs įkanda arkliui kulnis, taip kad jo
raitelis nukristų atbulas. [18]Iš tavęs, Viešpatie, aš laukiu i š g a n y m o .
[19]Gadas, puolamas priešų, atsikerta jiems atgal.
[20]Riebi Asero duona, ir jis tieks karaliams skanumynus.
[21]Nephtalis — ištrūkęs briedis. Jis — gražbylys.
[22]Juozapas vis auga ir auga. Jis dailus pasižiūrėti; jo atžalos ske-
čiasi ant mūro. [23]Bet šauliai jį įerzino ir su juo vaidijosi, ir jam pavydė-

jo. [24]Jo kilpinis pasiliko stipriai įtemptas; ir galingojo Jokubo Dievo rankos atrišo jo pečių ir rankų pančius. Iš ten išėjo ganytojas ir Israėlio uola. [25]Tavo tėvo Dievas bus tavo padėjėjas ir tavo Visagalis tave palaimins dangaus palaiminimais iš aukštybių ir palaiminimais gelmės, esančios apačioje, palaiminimais krūčių ir įsčios. [26]Tavo tėvo palaiminimai perviršija jo tėvų palaiminimus, kolei neateis amžinųjų kalvų troškimas. Tegul jis nužengia ant Juozapo galvos ir ant momens Nazarajo tarp savo brolių.

[27]Benjaminas — plėšrus vilkas; rytą jis ės grobį ir vakare dalins išplėšas.

[28]Visi šitie yra dvylika Israėlio giminių; tai jiems kalbėjo jų tėvas ir kiekvieną palaimino atskiru palaiminimu.

[29]Ir jis jiems įsakė, tardamas: Štai aš esu susijungęs su mano tauta. Palaidokite mane su mano tėvais dvailoje oloje, esančioje Hetiečio Ephrono lauke, [30]ties Mambre Kanaano žemėje, kurią kartu su lauku Abraomas nusipirko iš Hetiečio Ephrono, kad turėtų nuosavą kapą. [31]Tenai palaidojo jį ir jo žmoną Sarą; tenai palaidotas Isaokas su savo žmona Rebeka; tenai guli palaidota taip pat Lija. [32]Pabaigęs nurodymus, kuriuos davė sūnums, Jokubas įkėlė kojas į guolį ir numirė, ir susijungė su savo tauta.

50. [1]Tai matydamas Juozapas puolė ant savo tėvo veido, raudodamas ir jį bučiuodamas. [2]Ir jis liepė buvusiems jo tarnystėje gydytojams išbalzamuoti tėvą. [3]Jiems paliepimą vykdant, praslinko keturios dešimtys dienų, nes toksai buvo lavonų balzamavimo būdas. Ir Egiptas jo verkė septynias dešimtis dienų. [4]Pasibaigus raudojimo metui, Juozapas kalbėjo Faraono namiškiams: Jei radau malonę jūsų akyse, tai pasakykite Faraonui: [5]Kadangi mano tėvas mane prisaikino, tardamas: Štai aš mirštu; tu mane palaidosi mano kape, kurį sau išsikasiau Kanaano žemėje. Taigi aš eisiu ir palaidosiu savo tėvą, o paskui sugrįšiu! [6]Faraonas jam tarė: Eik ir palaidok savo tėvą, kaip esi prisaikintas. [7]Jam einant, ėjo draug su juo visi aukštesnieji Faraono namų seniūnai ir visi Egipto žemės vyresnieji, [8]Juozapo namai draug su jo broliais, tik be vaikų, bandų ir galvijų, kuriuos jie buvo palikę Geseno žemėje. [9]Jis turėjo tarp palydovų vežimus ir raitelius, ir buvo pasidaręs nemažas būrys. [10]Jie atvyko prie Atado klojimo, esančio anapus Jordano, kur kėlė pakasynas dideliu ir graudžiu raudojimu per septynias dienas. [11]Tai pamatę Kanaano žemės gyventojai kalbėjo: Tas didelis raudojimas, tai Egiptiečių. Ir todėl ana vieta buvo praminta vardu

Egiptiečių Raudojimas. [12]Taigi Jokubo sūnūs padarė, kaip jis
jiems buvo įsakęs: [13]jį nugabeno Kanaano žemėn ir palaidojo dvai-
loje oloje, kurią draug su lauku Abraomas buvo pirkęs nuosaviems
kapams iš Hetiečio Ephrono ties Mambre.
[14]Juozapas, palaidojęs tėvą, sugrįžo Egiptan kartu su savo broliais ir
visais palydovais. [15]Jokubui mirus, Juozapo broliai bijojo ir kalbėjosi
tarp savęs: Kad jis kartais neatsimintų iškentėtos neteisybės ir mums
neatkeršytų už visa pikta, kurį padarėme. [16]Taigi jie nusiuntė jam pa-
sakyti: Tavo tėvas mums liepė pirma negu numirė, [17]kad mes tau sa-
kytume, kas seka, jo žodžiais: Maldauju, kad užmirštumei savo brolių
piktadarystę, nusidėjimą ir piktumą, kurį padarė. Mes taip pat mel-
džiame atleisti šitą neteisybę tavo tėvo Dievo tarnams. Juozapas, tai
išgirdęs, apsiverkė. [18]Ir jo broliai atėjo pas jį, kniūbsti nusilenkė jam
iki žemei ir tarė: Esame tavo vergai. [19]Jis jiems atsakė: Nebijokite;
argi mes galime priešintis Dievo valiai? [20]Jūs turėjote apie mane piktų
sumanymų, bet Dievas tai pavertė į gera, kad mane išaukštintų, kaip
dabar matote, ir kad išgelbėtų daugelį tautų. [21]Nebijokite; aš maitin-
siu jus ir jūsų vaikus. Jis juos nuramino ir meiliai bei romiai kalbėjo.
[22]Jis gyveno Egipte su visais savo tėvo namais ir susilaukė šimto dešim-
ties metų amžiaus. Ir matė Ephraimo sūnus iki trečiajai kartai. Taip
pat Manaso sūnaus Makhiro sūnūs gimė ant Juozapo kelių. [23]Po tų at-
sitikimų jis kalbėjo savo broliams: Po mano mirties Dievas jus aplan-
kys ir išves iš šitos žemės į šalį, kurią prisiekė duoti Abraomui, Isaokui
ir Jokubui. [24]Ir juos prisaikinęs, ir pasakęs: Dievas jus aplankys; išsi-
neškite draug su savim iš šitos vietos mano kaulus, [25]jis numirė, baigęs
šimtą dešimtį savo amžiaus metų. Ir išbalzamuotas jis buvo padėtas į
kapą Egipte.

IŠĖJIMO KNYGA

Hebrajiškai $V^{E'}$*ELLE* $Š^{E}$*MOTH*

1. [1]Šitie yra vardai Israėlio sūnų, kurie įėjo draug su Jokubu į
Egiptą; kiekvienas jų įėjo su savo šeimomis: [2]Rubenas, Simeonas,
Levis, Judas, [3]Isakharas, Zabulonas ir Benjaminas, [4]Danas ir Neph-
talis, Gadas ir Aseras. [5]Iš viso kilusių iš Jokubo buvo septynios de-
šimtys sielų; Juozapas gi buvo Egipte. [6]Mirus jam, visiems jo broliams
ir visai anai kartai, [7]Israėlio sūnūs augo ir tartum želmuo pasidarė
gausūs. Labai įsigalėję, jie apgyveno visą šalį.
[8]Tuo tarpu atsirado Egipte naujas karalius, kurs nieko nežinojo
apie Juozapą. [9]Jis tarė savo tautai: Štai Israėlio sūnų tauta yra gau-
sesnė ir galingesnė už mus. [10]Eiva, prislėkime ją gudriai, kad kartais
dar labiau nepadaugėtų ir jei kiltų prieš mus karas, kad neprisidėtų
prie mūsų neprietelių ir kad mus nugalėję nepasitrauktų iš šalies.
[11]Taigi jis jiems paskyrė baudžiavos viršininkus, kad juos prislėgtų
sunkiais darbais. Taip jie turėjo pastatyti Faraonui sandėlių miestus
Pitomą ir Ramesę. [12]Bet juo labiau juos slėgė, juo labiau jie daugėjo
ir plėtėsi. [13]Ir Egiptiečiai ėmė nekęsti Israėlio sūnų, ir juos vargino,
tyčiodamies iš jų. [14]Jie kartino jiems gyvenimą sunkiais darbais
prie molio, prie plytų ir juos slėgė visokia baudžiava prie žemės ūkio
darbų. [15]Egipto karalius davė paliepimą taip pat Ebrajų pribuvėjoms,
kurių viena buvo vardu Sephora, o kita Phua, [16]ir joms sakė: Kada
būsite pakviestos prie Ebrajų moterų ir ateis gimdymo metas, jei
būtų vyriškos lyties, užmuškite jį, o jei mergaitė, palikite. [17]Bet
pribuvėjos bijojo Dievo ir nedarė, kaip Egipto karaliaus buvo įsaky-
ta, bet palikdavo gyvus ir berniukus. [18]Pasišaukęs tat jas pas save
karalius tarė: Kas gi tai yra, ką jūs darote? Kodėl paliekate berniukus
gyvus? [19]Jos atsakė: Ebrajų moterys ne tokios kaip Egiptietės; jos
pačios moka sau padėti gimdymo metu ir pagimdo pirma, negu mes
pas jas ateiname. [20]Dievas tat darė gera pribuvėjoms; ir tauta ėjo
didyn, ir labai stiprėjo. [21]O kadangi pribuvėjos bijojo Dievo, jis ir

joms suteikė gausingus palikuonis. [22]Faraonas tat davė įsakymą visai savo tautai tardamas: Visus gimusius vyriškos lyties vaikus meskite į upę, o mergaites palikite gyvas.

2. [1]Kuriam laikui praslinkus, vienas vyras iš Levio namų ėjo ir vedė žmoną iš savo giminės, [2]kuri pastojo nėščia ir pagimdė sūnų; matydama, kad jis buvo dailus, slėpė jį tris mėnesius. [3]Nebegalėdama gi daugiau slėpti, ji ėmė meldinę pintinę, ištepė ją asfaltu ir sakais, įdėjo į vidų kūdikėlį ir jį padėjo nendryne upės krante; [4]o jo sesuo stovėjo iš tolo ir žiūrėjo, kas bus toliau. [5]Ir štai Faraono duktė atėjo į upę maudytis, o jos tarnaitės vaikščiojo upės pakraščiu. Pamačius tarp meldų pintinę, ji siuntė vieną iš savo tarnaičių ir liepė ją atnešti. [6]Atidengus ir pamačius joje verkiantį kūdikį, ji jo gailėdamasi tarė: Tai vienas iš Ebrajų kūdikių. [7]Tuomet kūdikio sesuo prisiartino prie jos ir tarė: Ar nenorėtum, kad aš eičiau ir tau pašaukčiau Ebrajų moteriškę, kuri galėtų kūdikėlį žindyti? [8]Ji atsakė: Eik. Mergaitė nuėjo ir pavadino savo motiną. [9]Faraono gi duktė jai kalbėjo: Imk šitą vaiką ir žindyk jį man; aš tau mokėsiu algą. Moteriškė paėmė ir žindė kūdikį, o paaugėjusį atidavė Faraono dukteriai, [10]kuri jį padarė savo įsūniu ir jį praminė vardu Mošė; nes, ji sakė, aš jį ištraukiau iš vandens.

[11]Kai kartą Mošė, jau užaugęs, lankė savo brolius ir pastebėjo jų prispaudimą, ir pamatė, kaip vienas Egiptietis mušė vieną iš jo brolių Ebrajų, [12]apsidairęs aplinkui ir nieko arti nematydamas, jis užmušė Egiptietį ir pakasė jį smėlin. [13]Išėjęs kitą dieną, jis pamatė du besivaidijančiu Ebraju ir tarė darančiam neteisybę: Kam muši tavo artimą? [14]Tasai atsakė: Kas tave įstatė mūsų viršininku ir teisėju? Bene nori tu ir mane užmušti, kaip vakar užmušei Egiptietį? Mošė nusigando ir tarė: Kaipgi tasai dalykas išėjo aikštėn? [15]Ir Faraonas išgirdo apie tai, ir ieškojo Mošės užmušti. Jis, pabėgęs iš po jo akių, sustojo Madianiečių šalyje ir sėdėjo prie šulinio. [16]Madianiečių kunigas turėjo septynias dukteris; jos atėjo vandens pasisemti ir, pripildę lovius, norėjo pagirdyti savo tėvo bandas. [17]Bet atėjo piemenys ir jas nuvarė. Tuomet Mošė atsikėlė ir apgynęs mergaites pagirdė jų avis. [18]Kai jos grįžo pas savo tėvą Raguėlį, tasai tarė: Kodėl atėjote anksčiau negu paprastai? [19]Jos atsakė: Vienas Egiptietis mus apgynė nuo piemenų rankų; be to, jis dar sėmė kartu su mumis vandenį ir davė avims gerti. [20]Taigi jis sakė: Kur jis yra? Kodėl jūs palikote žmogų? Pašaukite jį su mumis pavalgyti.

[21]Mošė tat prisiekė su juo gyvensiąs ir vedė jo dukterį Sephorą.

[22]Ta jam pagimdė sūnų, kurį jis praminė Gersamu, sakydamas: Bu-
vau ateivis svetimoje šalyje. Ji dar pagimdė antrą, kurį jis praminė
Eliėzeriu, tardamas: Mano tėvo Dievas, mano padėjėjas, išgelbėjo
mane iš Faraono rankų.
[23]Daug laiko praslinkus, mirė Egipto karalius; ir Israėlio sūnūs,
vaitodami dėl darbų sunkumo, balsiai šaukė, ir jų šauksmas pakilo
nuo darbų Dievop. [24]Jis išgirdo jų vaitojimą ir atsiminė sandorą, pa-
darytą su Abraomu, Isaoku ir Jokubu. [25]Viešpats pažvelgė į Israėlio
sūnus ir ėmė jais rūpintis.

3. [1]Mošė ganė savo uošvio, Madianiečių kunigo Jetro, avis ir,
nuvaręs bandą į tyrų gilumą, atėjo prie Dievo kalno Horebo. [2]Ir
Viešpats jam pasirodė ugnies liepsnoje iš krūmo vidurio. Jis matė
krūmą degantį ir nesudegantį. [3]Mošė tat tarė: Eisiu ir pamatysiu tą
nuostabų reiškinį, kodėl krūmas nesudega. [4]Viešpats gi, matydamas,
kad jis eina pasižiūrėti, pašaukė jį iš vidurio krūmo ir tarė: Moše,
Moše! Šis atsakė: Aš čia. [5]O jisai tarė: Nesiartink čia! Atrišk nuo
savo kojų avalynę, nes vieta, kurioje stovi, yra šventa žemė. [6]Ir dar
sakė: Aš tavo tėvo Dievas, Abraomo Dievas, Isaoko Dievas ir Jokubo
Dievas. Mošė užsidengė savo veidą, nes nedrįso pažvelgti į Dievą.
[7]Viešpats jam tarė: Aš mačiau mano tautos prispaudimą Egipte ir
girdėjau jos šauksmą dėl kietumo tų, kurie prižiūri darbus; [8]ir, žino-
damas jos skausmą, nužengiau jos išgelbėti iš Egiptiečių rankų ir
išvesti iš ano krašto į gerą ir ertą žemę, į žemę plūstančią pienu ir
medum, į vietoves Kananiečių, Hetiečių, Amoriečių, Pereziečių,
Heviečių ir Jebusiečių. [9]Taigi Israėlio sūnų šauksmas atėjo pas mane,
ir aš mačiau jų prispaudimą, kuriuo jie Egiptiečių slegiami. [10]Bet eikš,
ir aš tave siųsiu pas Faraoną, kad išvestumei mano tautą, Israėlio sū-
nus iš Egipto.
[11]Mošė tarė Dievui: Kas aš esu, kad eičiau pas Faraoną ir išvesčiau
Israėlio sūnus iš Egipto? [12]Jis jam sakė: Aš būsiu su tavim, ir tai bus
tau ženklas, kad aš tave siunčiau: kaip išvesi mano tautą iš Egipto,
atnašausi Dievui auką šitame kalne. [13]Mošė tarė Dievui: Štai aš eisiu
pas Israėlio sūnus ir jiems sakysiu: Jūsų tėvų Dievas mane siuntė pas
jus. Jei jie man tars, koksai yra jo vardas, ką aš jiems atsakysiu?
[14]Dievas tarė Mošei: *Aš esu, kursai esu*. Ir pridūrė: Taip
sakysi Israėlio sūnums: *Kursai yra* mane siuntė pas jus. [15]Ir
vėl Dievas kalbėjo Mošei: Tai sakysi Israėlio sūnums: Viešpats, jūsų
tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Isaoko Dievas ir Jokubo Dievas mane

siunčia pas jus. Toks mano vardas per amžius, ir taip mano vardas
minėtinas per kartų kartas. [16]Eik, surink Israėlio vyresniuosius ir
jiems sakysi: Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Isaoko ir
Jokubo Dievas man pasirodė ir tarė: Aš jus aplankiau ir mačiau visa,
kas jums atsitiko Egipte, [17]ir nutariau jus išvesti iš Egipto prispau-
dimo į Kananiečių ir Hetiečių, ir Amoriečių, ir Pereziečių, ir Hevie-
čių, ir Jebusiečių žemę, į žemę plūstančią pienu ir medum. [18]Ir jie
klausys tavo balso. Ir įeisite tu ir Israėlio vyresnieji pas Egipto ka-
ralių, ir jam sakysite: Viešpats, Ebrajų Dievas, mus pašaukė; mes
eisime trijų dienų kelią į tyrus Viešpačiui, mūsų Dievui, aukos atna-
šauti. [19]Bet aš žinau, kad Egipto karalius jūsų neleis išeiti, jei nebus
priverstas galinga ranka. [20]Taigi aš ištiesiu savo ranką ir ištiksiu
Egiptą visokiais savo stebuklais, kuriuos darysiu jų tarpe; po to jis
jus paleis. [21]Ir aš padarysiu, kad šita tauta rastų malonę Egiptiečių
akyse, ir iškeliaudami neišeisite tuščiomis rankomis, [22]bet kiekviena
moteriškė tegul paprašys iš savo kaimynės ir iš šeimininkės sidabrinių
ir auksinių indų ir rūbų; tuos jūs užkrausite ant savo sūnų ir dukterų
ir taip imsite iš Egipto grobį.

4. [1]Mošė atsakydamas tarė: Jie man netikės ir neklausys mano
balso, bet sakys: Viešpats tau nepasirodė. [2]Tarė tat jam: Ką tu laikai
savo rankoje? Jis atsakė: Lazdą. [3]O Viešpats tarė: Mesk ją žemėn.
Jis numetė, ir ji pavirto angim, taip kad Mošė leidosi bėgti šalin. [4]Ir
Viešpats tarė: Ištiesk savo ranką ir nutverk ją už uodegos. Jis ištiesė
ir paėmė, ir ji pavirto lazda. [5]Tai kad tikėtų, tarė jis, jog tau pasirodė
Viešpats, jų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Isaoko ir Jokubo Dievas.
[6]Ir vėl Viešpats sakė: Įkišk ranką į savo antį. Ir įkišo, o kai ištraukė,
ji buvo raupsuota ir išrodė balta kaip sniegas. [7]Dar tarė: Vėl įkišk
savo ranką į savo antį. Įkišo ir, kai antrą sykį ištraukė, ji buvo tokia
pat kaip kitas kūnas. [8]Jei tau, sakė, netikės ir nepaklausys pirmojo
ženklo balso, įtikės antrojo ženklo balsui. [9]O jei netikės net tiem dviem
ženklam ir neklausys tavo balso, imk iš upės vandens ir jį išliek sausu-
moje, ir ką tik semsi iš upės pavirs krauju.

[10]Mošė tarė: Maldauju, Viešpatie! Nesu ir niekuomet nebuvau iš-
kalbingas, o kai tik prabilai į tavo tarną, mano liežuvis dar sunkiau
apsiverčia ir dar mažiau greitas. [11]Viešpats jam atsakė: Kas sutvėrė
žmogaus burną? Ir kas padarė nebylį ir kurtinį, regintį ir aklą? Argi
ne aš? [12]Taigi eik, ir aš būsiu tavo burnoje, ir tave pamokysiu, ką tu-
rėsi pasakyti. [13]O jis tarė: Maldauju, Viešpatie! Siųsk tą, kurį turi

siųsti. 14 Viešpats susirūstinęs Mošei tarė: Žinau, kad tavo brolis Aaro-
nas, levitas, yra iškalbingas; štai jis išeis tavęs pasitikti ir tave pamatęs
džiaugsis širdingai. 15 Kalbėk jam ir dėk mano žodžius į jo burną; ir
aš būsiu tavo burnoje ir jo burnoje ir judviem parodysiu, ką turite
daryti. 16 Jis kalbės už tave žmonėms ir bus tavo burna, tu gi jam
būsi vadovas tame, kas yra Dievo. 17 Imk taip pat savo rankon šitą
lazdą, kuria turėsi daryti ženklus.
18 Mošė nuėjo ir sugrįžo pas savo uošvį Jetrą, ir jam tarė: Aš eisiu ir
grįšiu pas savo brolius Egiptan pasižiūrėti, ar dar tebėra gyvi. Jetras
jam tarė: Eik ramybėje. 19 Viešpats tat tarė Mošei Madianiečių ša-
lyje: Eik ir grįžk Egiptan, nes išmirė visi, kurie ieškojo tavo gyvybės.
20 Mošė tat ėmė savo žmoną ir savo sūnus, susodino juos ant asilo ir
grįžo Egiptan, nešdamos rankoje Dievo lazdą.
21 O Viešpats kalbėjo jam grįžtančiam į Egiptą: Žiūrėk, kad visus
ženklus, kuriuos sudėjau į tavo ranką, padarytumei Faraono akyse.
Aš sukietinsiu jo širdį, ir jis neišleis tautos. 22 Ir tu jam sakysi: Tai
sako Viešpats: Israėlis yra mano pirmgimis sūnus. 23 Aš tau įsakiau:
Paleisk mano sūnų, kad man tarnautų; ir tu nenorėjai jo paleisti; štai
aš užmušiu tavo pirmgimį sūnų. 24 Ir jam esant kelyje, Viešpats jį
pasitiko užeigoje ir norėjo jį užmušti. 25 Sephora tuojau ėmė aštriausią
titnagą ir apipjaustė savo sūnų, ir palietė jo kojas, ir tarė: Tu man kru-
vinas sužadėtinis. 26 Ir jį paleido, kaip tik buvo pasakius: kruvinas
sužadėtinis dėl apipjaustymo. 27 O Viešpats tarė Aaronui: Eik pasitik-
ti Mošės į tyrus. Tasai iškeliavo pas Dievo kalną jam priešais ir jį pa-
bučiavo. 28 Ir Mošė papasakojo Aaronui visus Viešpaties žodžius,
kuriais jį buvo siuntęs, ir ženklus, kuriuos jam buvo įsakęs daryti.
29 Juodu atėjo draug ir surinko visus Israėlio sūnų vyresniuosius.
30 Aaronas kalbėjo visus žodžius, kuriuos Viešpats buvo pasakęs Mo-
šei; ir padarė ženklus tautos akyse, 31 ir tauta įtikėjo. Ir išgirdę, kad
Viešpats aplankė Israėlio sūnus ir kad pažvelgė į jų prispaudimą, jie
kniūbsti pagarbino.

5. 1 Paskui Mošė ir Aaronas atėjo ir tarė Faraonui: Tai sako Vieš-
pats, Israėlio Dievas: Paleisk mano tautą, kad man atnašautų auką
tyruose. 2 Jis atsakė: Kas yra Viešpats, kad aš klausyčiau jo balso ir
išleisčiau Israėlį? Nepažįstu Viešpaties ir Israėlio neišleisiu. 3 Tuo-
met juodu tarė: Ebrajų Dievas mus pašaukė, kad eitumėm trijų
dienų kelią į tyrus ir atnašautumėm Viešpačiui, mūsų Dievui, auką,
kad kartais mes nebūtumėm ištikti maru ar kalaviju. 4 Egipto kara-

lius jiems tarė: Moše ir Aarone, kam judu atitraukiate žmones nuo
jų darbų? Eikite prie savo baudžiavos. 5 Faraonas kalbėjo: Krašto
gyventojai yra gausūs; matote, kaip žmonės padaugėjo; o kas bebūtų,
jei juos dar nuo darbų paliuosuotumėte?
6 Jis tat tą pačią dieną įsakė darbų prižiūrėtojams bei žmonių už-
vaizdams, tardamas: 7 Nebeduokite daugiau tiems žmonėms šiaudų
plytoms gaminti, kaip iki šiol; bet tegul jie patys eina ir prisirenka
kvietienojų. 8 O plytų reikalaukite iš jų tokio pat skaičiaus kaip pirma
ir nė kiek nesumažinkite; nes jie dykinėja ir todėl rėkauja, sakydami:
Mes turime eiti atnašauti mūsų Dievui auką. 9 Tebūna prispausti
darbais ir juos tevykdo, kad neklausytų melagingų žodžių. 10 Taigi
darbų prižiūrėtojai ir užvaizdai išėję kalbėjo žmonėms: Taip sako
Faraonas: Nebeduosiu jums šiaudų; 11 eikite ir prisirinkite jų, kur tik
galėsite rasti; tačiau jūsų darbas nė kiek nebus sumažintas. 12 Ir
žmonės išsiskirstė po visą Egipto žemę šiaudų rinkti. 13 O darbų
prižiūrėtojai juos spaudė, sakydami: Atlikite savo darbą kasdien, kaip
paprastai darydavote pirma, kada jums duodavo šiaudų. 14 Ir dar-
bų užvaizdai iš Israėlio sūnų buvo nuplakti Faraono pristovų, kurie
sakė: Kodėl jūs nei vakar, nei šiandien nepadarėte tiek pat plytų kaip
pirma? 15 Ir užvaizdai iš Israėlio sūnų atėjo pas Faraoną ir šaukė,
sakydami: Kodėl taip elgies su tavo tarnais? 16 Mums nebeduoda
šiaudų ir reikalauja tiek pat plytų; štai mus, tavo tarnus, plaka rykštė-
mis ir neteisiai elgiasi su tavo žmonėmis. 17 Jis tarė: Jūs dykinėjate
ir todėl sakote: Eime ir atnašausime auką Viešpačiui. 18 Eikite tat
ir dirbkite; šiaudų jums nebeduos, o jūs atiduosite įprastą plytų
skaičių.
19 Israėlio sūnų užvaizdai matė, kaip jiems bloga, kadangi buvo
pasakyta: Nė kiek nebus sumažintas kasdien padirbtinų plytų skai-
čius. 20 Jie pasitiko Mošę ir Aaroną, kuriuodu ten stovėjo, laukdami
išeinančiųjų nuo Faraono, 21 ir juodviem tarė: Viešpats tepažvelgia
ir tegul teisia, nes judu padarėte, kad mumis bjaurisi Faraonas ir jo
tarnai; ir davėte jam kalaviją, kad mus užmuštų. 22 O Mošė vėl krei-
pėsi į Viešpatį ir tarė: Viešpatie! Kam prislėgei šitą tautą? Kam mane
siuntei? 23 Nes kaip tiktai aš įėjau pas Faraoną, kad kalbėčiau tavo
vardu, jis dar labiau prispaudė tavo tautą, ir tu jų neišlaisvinai.

6. 1 Viešpats tarė Mošei: Dabar matysi, ką padarysiu Faraonui; nes,
stiprios rankos prislėgtas, jis juos paleis,— galingos rankos prispaus-
tas, jis juos išvarys iš savo žemės. 2 Ir Viešpats dar kalbėjo Mošei,

tardamas: Aš esu Viešpats. [3]Aš pasirodžiau Abraomui, Isaokui ir
Jokubui kaip Visagalis Dievas, bet savo vardo A d o n a i aš jiems
neapreiškiau. [4]Aš padariau su jais sandorą, kad jiems duosiu Kanaano
žemę, jų keleivystės žemę, kurioje buvo ateiviais. [5]Ir išgirdau Israėlio
sūnų vaitojimą dėl darbų, kuriais juos Egiptiečiai prispaudė, ir at-
siminiau savo sandorą. [6]Todėl sakyk Israėlio sūnums: Aš Viešpats,
kurs jus išvesiu iš Egiptiečių kalėjimo ir išlaisvinsiu iš jų vergijos;
aš išgelbėsiu jus savo pakelta ranka ir dideliais teismais. [7]Ir paimsiu
jus sau kaip tautą, ir būsiu jūsų Dievas; ir jūs žinosite, kad aš Vieš-
pats, jūsų Dievas, kurs jus būsiu išvedęs iš Egipto kalėjimo [8]ir įvedęs
į žemę, kurią, pakėlęs savo ranką, pažadėjau duoti Abraomui, Isao-
kui ir Jokubui. Aš ją duosiu jums paveldėti. Aš Viešpats.

[9]Mošė tat visa papasakojo Israėlio sūnums; bet jie jo neklausė dėl
dvasios suspaudimo ir sunkiausių darbų. [10]Tuomet Viešpats kalbėjo
Mošei, tardamas: [11]Nueik ir sakyk Egipto karaliui Faraonui, kad
išleistų Israėlio sūnus iš savo žemės. [12]Mošė atsakė Viešpaties akivaiz-
doje: Štai manęs neklauso Israėlio sūnūs ir kaipgi klausys Faraonas,
ypač kad aš esu neapipjaustytomis lūpomis. [13]Ir Viešpats kalbėjo
Mošei ir Aaronui, ir juodviem davė paliepimą į Israėlio sūnus ir į
Egipto karalių Faraoną, kad juodu išvestų Israėlio sūnus iš Egipto
žemės.

[14]Šitie yra šeimynų vyresnieji pagal jų gimines: Israėlio pirmgimio
Rubeno sūnūs: Enokhas, Pallus, Hesronas ir Kharmis. [15]Tos yra
Rubeno giminės. Simeono sūnūs: Jamuėlis, Jaminas, Ahodas, Jakhi-
nas, Soaras ir Kananietės sūnus Saulius. Tos yra Simeono giminės.
[16]Ir šitie yra Levio sūnų vardai pagal jų gimines: Gersonas, Kaatas
ir Meraris. O Levio amžiaus buvo šimtas trys dešimtys septyneri
metai. [17]Gersono sūnūs: Lobnis ir Semėjis pagal jų gimines. [18]Kaato
sūnūs: Amramas, Isaaras, Hebronas ir Oziėlis. Kaato gi amžiaus buvo
šimtas trys dešimtys treji metai. [19]Merario du sūnūs: Moholis ir Mu-
sis; tie yra Levio palikuonys pagal jų šeimynas. [20]Amramas vedė savo
tėvo brolio dukterį Jokhabedą, kuri jam pagimdė Aaroną ir Mošę,
Amramo gi amžiaus buvo šimtas trisdešimt septyneri metai. [21]Isaaro
sūnūs buvo: Korė, Nephegas ir Zekhris. [22]O Oziėlio sūnūs: Misaėlis,
Elisaphanas ir Setris. [23]Aaronas ėmė žmoną Aminadabo dukterį, o
Naasono seserį Elžbietą, kuri jam pagimdė Nadabą, Abijų, Eleazarą
ir Itamarą. [24]Korės sūnūs buvo: Aseras, Elkana ir Abijasaphas. Šitos
yra Korių šeimynos. [25]Aarono gi sūnus Eleazaras vedė žmoną iš
Putiėlio dukterų, kuri jam pagimdė Pineesą. Šitie yra vardai levitų

šeimynų pagal jų gimines. [26]Tiem dviem, Aaronui ir Mošei, Viešpats
įsakė išvesti iš Egipto žemės Israėlio vaikus jų būriais. [27]Tai juodu
kalbėjo Egipto karaliui Faraonui, kad leistų išvesti Israėlio vaikus
iš Egipto. Tasai yra Mošė ir Aaronas [28]tą dieną, kurioje Viešpats
kalbėjo Mošei Egipto žemėje.
[29]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: Aš Viešpats; sakyk Egipto kara-
liui Faraonui visa, ką aš tau sakiau. [30]O Mošė tarė Viešpaties aki-
vaizdoje: Štai aš esu neapipjaustytomis lūpomis; kaipgi manęs klau-
sys faraonas.

7. [1]Ir Viešpats tarė Mošei: Štai aš tave įstačiau Faraono Dievu;
o tavo brolis Aaronas bus tavo pranašas. [2]Tu jam sakysi visa, ką aš
tau liepiu; o jis kalbės Faraonui, kad išleistų iš savo žemės Israėlio
sūnus. [3]Bet aš sukietinsiu jo širdį ir padauginsiu Egipto žemėje savo
ženklus ir įstabumus. [4]Jis judviejų neklausys. Bet aš ištiesiu savo
ranką ant Egipto ir didžiausiais teismais išvesiu iš Egipto žemės mano
kariuomenę ir tautą, Israėlio sūnus. [5]Ir Egiptiečiai žinos, kad aš esu
Viešpats, kurs būsiu ištiesęs savo ranką ant Egipto ir išvedęs iš jų
tarpo Israėlio sūnus. [6]Taigi Mošė ir Aaronas įvykdė visa, pasielgdami
taip, kaip Viešpats jiems buvo įsakęs. [7]Mošei buvo aštuonios dešim-
tys metų, Aaronui aštuonios dešimtys treji, kai juodu kalbėjo Faraonui.
[8]Ir Viešpats tarė Mošei ir Aaronui: [9]Kada judviem Faraonas pa-
sakys: Parodykite ženklus, tu tarsi Aaronui: Imk savo lazdą ir numesk
ją ties Faraonu, ir ji pavirs angimi. [10]Taigi Mošė ir Aaronas, įėję pas
Faraoną, padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs: Aaronas metė ties Fa-
raonu ir jo tarnais lazdą, kuri pavirto angimi. [11]O Faraonas sušaukė
išminčius bei burtininkus, ir jie padarė panašiai Egiptiškais žavėjimais
ir kitais slaptingais būdais. [12]Kiekvienas metė savo lazdą, ir jos pa-
virto slibinais; bet Aarono lazda prarijo jų lazdas. [13]Ir Faraono šir-
dis sukietėjo, jis jųdviejų neklausė, taip kaip Viešpats buvo sakęs.
[14]Viešpats tarė Mošei: Faraono širdis sukietėjo, ir jis nenori išleisti
tautos. [15]Eik pas jį rytą. Štai jis eis prie vandens. Pasitiksi jį upės kran-
te, nešdamas savo rankoje lazdą, kuri buvo pavirtusi angimi, [16]ir
jam sakysi: Viešpats, Ebrajų Dievas, mane siuntė pas tave ir liepė
sakyti: Išleisk mano tautą, kad man aukotų tyruose, o tu iki dabar
nenorėjai klausyti. [17]Taigi Viešpats tau sako: Iš to pažinsi, kad esu
Viešpats: štai ištiksiu mano rankoje esančia lazda upės vandenį, ir
pavirs krauju. [18]Ir žuvys, esančios vandenyje, išdvės, ir vanduo pra-
dės dvokti, taip kad Egiptiečiams bus sunku gerti upės vandenį.

19Viešpats dar kalbėjo Mošei: Sakyk Aaronui: Imk savo lazdą ir iš-
tiesk savo ranką ant Egipto vandenų ir ant jų upių, ir upelių, ir balų,
ir ant visų ežerų vandens ir tepavirsta krauju, ir tebūna kraujas
visoje Egipto žemėje, kaip mediniuose, taip ir akmeniniuose induose.
20Mošė ir Aaronas padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs, ir pakėlęs lazdą
ištiko upės vandenį Faraono ir jo tarnų akyse, ir jis pavirto krauju.
21Ir buvusios upėje žuvys nutroško, ir upė pasmirdo, ir Egiptiečiai
negalėjo gerti upės vandens, ir kraujas buvo visoje Egipto žemėje.
22Bet ir Egipto burtininkai padarė panašiai savo žavėjimais; todėl
Faraono širdis sukietėjo ir jis jųdviejų neklausė, kaip Viešpats buvo
sakęs. 23Jis nusigręžė ir įėjo į savo namus, ir neėmė dar ir tą kartą
į širdį. 24O visi Egiptiečiai kasėsi upės pakraščiais vandens atsigerti,
nes vandens iš upės negalėjo gerti. 25Ir praėjo septynios dienos, kaip
Viešpats buvo ištikęs upę.

8. 1Viešpats dar tarė Mošei: Įeik pas Faraoną ir jam sakyk: Tai
sako Viešpats: Išleisk mano tautą, kad man aukotų; 2o jei nenori iš-
leisti, štai aš ištiksiu visą kraštą varlėmis. 3Ir upė knibždės nuo var-
lių. Jos iškops ir įeis į tavo namus, į tavo miegamąjį kambarį, į tavo
guolį ir į tavo tarnų namus, pas tavo pavaldinius, ir į tavo krosnis,
ir į tavo valgių liekanas; 4ir pas tave, ir pas tavo tautą, ir pas visus tavo
tarnus įeis varlės. 5Viešpats tarė Mošei: Sakyk Aaronui: Ištiesk savo
lazdą ant upių ir ant upelių, ir ant balų ir išvesk varles ant visos Egip-
to žemės. 6Ir Aaronas ištiesė savo ranką ant Egipto vandenų, ir išėjo
varlės, ir apdengė Egipto žemę. 7Bet ir burtininkai savo žavėjimais
padarė panašiai, ir jie užvedė varles ant Egipto žemės. 8Faraonas gi
pasišaukė Mošę ir Aaroną ir juodviem tarė: Melskite Viešpatį, kad
atimtų varles nuo manęs ir nuo mano tautos, ir aš išleisiu tautą, kad
aukotų Viešpačiui. 9Mošė atsakė Faraonui: Paskirk man laiką, kada
turiu melstis už tave, už tavo tarnus ir už tavo tautą, kad varlės būtų
išvarytos nuo tavęs ir iš tavo namų, ir nuo tavo tarnų, ir nuo tavo
tautos ir pasiliktų tiktai upėje. 10Jis atsakė: Rytoj. O anas tarė: Pa-
darysiu pagal tavo žodį, kad žinotumei, jog nėra lygaus Viešpačiui,
mūsų Dievui. 11Ir varlės pasitrauks nuo tavęs ir nuo tavo namų, ir
nuo tavo tarnų, ir nuo tavo tautos, ir pasiliks tiktai upėje. 12Mošė ir
Aaronas išėjo nuo Faraono; ir Mošė šaukėsi į Viešpatį pagal savo
pažadėjimą, kurį jis buvo padaręs Faraonui apie varles. 13Ir Viešpats
padarė pagal Mošės žodį; ir varlės išdvėsė namuose ir kiemuose, ir
laukuose. 14Ir jas surinko į didžiausias krūvas, ir pasmirdo žemė. 15O

Faraonas, matydamas, kad jam duota ramybė, sukietino savo širdį
ir jųdviejų neklausė, kaip Viešpats buvo sakęs.
[16]O Viešpats tarė Mošei: Sakyk Aaronui: Ištiesk savo lazdą ir už-
gauk žemės dulkes, ir teatsiranda mašalai visoje Egipto žemėje.
[17]Juodu tai padarė. Aaronas ištiesė ranką, laikydamas lazdą, ir ištiko
žemės dulkės, ir atsirado mašalų ant žmonių ir ant galvijų; visos že-
mės dulkės pavirto mašalais visoje Egipto žemėje. [18]Ir burtininkai
mėgino padaryti panašiai savo žavėjimais, kad išvestų mašalus, ir ne-
galėjo; o mašalų buvo kaip ant žmonių, taip ir ant galvijų. [19]Tuomet
burtininkai tarė Faraonui: Čia yra Dievo pirštas. O Faraono širdis
sukietėjo, ir jis jųdviejų neklausė, kaip Viešpats buvo sakęs.
[20]Viešpats dar sakė Mošei: Kelkis dienai brėkštant ir stok Faraono
akivaizdoje, kai jis išeis prie vandens; ir jam sakysi: Tai sako Vieš-
pats: Išleisk mano tautą, kad man aukotų; [21]o jei jos neišleisi, štai
užleisiu ant tavęs ir ant tavo tarnų, ir ant tavo žmonių, ir į tavo na-
mus visokių rūšių muses, taip kad Egiptiečių namai ir visa žemė,
kur jie bus, prisipildys visokios veislės musėmis. [22]Ir tą dieną padarysiu
nuostabią Geseno žemę, kurioje yra mano tauta, kad tenai nebus
musių, ir žinosi, jog aš Viešpats visos žemės. [23]Ir taip atskirsiu mano
tautą nuo tavo tautos. Tas ženklas bus rytoj. [24]Ir Viešpats taip pa-
darė. Pikčiausių musių daugybė apniko Faraono ir jo tarnų namus
ir visą Egipto žemę. Ir šios musės sugadino visą žemę. [25]Faraonas
pasišaukė Mošę ir Aaroną ir juodviem tarė: Eikite ir aukokite jūsų
Dievui šitoje žemėje. [26]Bet Mošė atsakė: Taip negali būti, nes mes
aukosime Viešpačiui mūsų Dievui aukas, kurių Egiptiečiai baisisi;
o jei papjausime aukoms Egiptiečių akyse tai, ką jie garbina, mus
akmenimis užmuš. [27]Mes eisime trijų dienų kelią į tyrus ir aukosime
Viešpačiui, mūsų Dievui, kaip mums įsakė.
[28]O Faraonas tarė: Aš jus išleisiu, kad aukotumėte jūsų Dievui
tyruose; tik neatsitolinkite per daug; melskitės už mane. [29]Mošė tarė:
Išėjęs aš melsiu Viešpatį, ir rytoj musės pasitrauks nuo Faraono ir
nuo jo tarnų, ir nuo jo tautos; bet tu daugiau neklaidink, neišleisda-
mas tautos aukoti Viešpačiui. [30]Ir, išėjęs nuo Faraono, Mošė meldėsi
į Viešpatį, [31]kurs padarė pagal jo žodžius ir atėmė muses nuo Fa-
raono, nuo jo tarnų ir nuo jo tautos, ir net nė viena nepasiliko. [32]O Fa-
raono širdis taip sukietėjo, kad ir šituo atveju jis neišleido tautos.

9. [1]O Viešpats tarė Mošei: Įeik pas Faraoną ir jam kalbėk: Tai
sako Viešpats, Ebrajų Dievas: Išleisk mano tautą, kad man aukotų.

2O jei dar atsisakai ir juos sulaikai, 3štai aš ištiesiu mano ranką, ir
sunkiausias maras ištiks tavo arklius, asilus, kupranugarius, jaučius
ir avis, 4ir Viešpats padarys nuostabų skirtumą tarp Israėlio lobio ir
Egiptiečių lobio, taip kad visai nieko nežus iš to, kas pridera Israėlio
sūnums. 5Ir Viešpats paskyrė laiką, tardamas: Rytoj Viešpats įvykdys
tą žodį krašte. 6Sekančią tat dieną Viešpats padarė, ką buvo sakęs,
ir visi Egiptiečių gyvuliai išgaišo, o iš Israėlio sūnų gyvulių nežuvo
nė vienas. 7Faraonas nusiuntė pažiūrėti, ir nebuvo nieko išgaišusio
iš to, ką turėjo Israėlis. Bet Faraono širdis sukietėjo, ir jis nepaleido
tautos.

8Paskui Viešpats tarė Mošei ir Aaronui: Imkite iš krosnies po
rieškučias pelenų, ir Mošė teberia juos į orą Faraono akyse. 9Taip
tebus dulkių ant visos Egipto žemės; ir atsiras ant žmonių ir ant gal-
vijų votys ir pūslės visoje Egipto žemėje. 10Taigi juodu ėmė iš krosnies
pelenų ir stojo prieš Faraoną; Mošė išbėrė pelenus aukštyn, ir pasi-
darė pūslių su votimis ant žmonių ir ant galvijų. 11Burtininkai ne-
galėjo pasirodyti Mošei į akis dėl vočių, kurios buvo ant jų ir visoje
Egipto žemėje. 12Bet Viešpats sukietino Faraono širdį, ir tasai jųdviejų
nepaklausė, kaip Viešpats buvo kalbėjęs Mošei.

13Viešpats dar tarė Mošei: Kelkis rytą ir stok prieš Faraoną, ir jam
sakysi: Tai sako Viešpats, Ebrajų Dievas: Išleisk mano tautą, kad
man aukotų; 14nes šį kartą aš siųsiu visas savo slogas ant tavo šir-
dies ir ant tavo tarnų, ir ant tavo tautos, kad žinotumei nesant man
lygaus visoje žemėje. 15Jau dabar, ištiesdamas ranką, aš būčiau ga-
lėjęs ištikti tave ir tavo tautą maru, ir būtumei išnykęs nuo žemės;
16bet aš tave įstačiau, kad ant tavęs parodyčiau savo galybę ir kad
mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje. 17Ar dar tu sulaikai mano
tautą ir nenori jos išleisti? 18Štai rytoj šitą pačią valandą aš lydinsiu
be galo dideliais ledais, kokių niekada nėra buvę Egipte nuo jo įkū-
rimo dienos iki šiolei. 19Taigi jau dabar siųsk ir surink visus savo
galvijus ir visa, ką turi lauke; nes ant žmonių ir ant galvijų, ir viso,
kas rasis lauke ar kas bus nesurinkta nuo lauko, nukris ledai, ir žus.
20Kai kurie iš Faraono tarnų, pabijoję Viešpaties žodžio, liepė bėgti
savo vergams ir parvarė gyvulius namo. 21Kiti gi, paniekinę Viešpa-
ties šneką, paliko savo vergus ir galvijus laukuose. 22Ir Viešpats tarė
Mošei: Ištiesk savo ranką dangun, kad visoje Egipto žemėje kristų
ledai ant žmonių, ant galvijų ir ant visko, kas auga šio krašto dirvose.
23Ir Mošė ištiesė lazdą dangun, o Viešpats davė griausmus ir krušą,
ir pasiskleidžiančius žemėje žaibus; Viešpats lydino ledais Egipto

žemėje. [24]Ir ledai krito sumaišyti kartu su ugnimi ir buvo tokio didumo, kokio niekados anksčiau nematyta visoje Egipto žemėje nuo pat atsiradimo tos tautos. [25]Kruša išmušė visoje Egipto žemėje visa, kas buvo laukuose, nuo žmogaus iki galvijui; ir visa, kas augo dirvose, išmušė kruša ir sulaužė visus šalies medžius. [26]Tiktai Geseno žemėje, kur buvo Israėlio sūnūs, ledų nekrito. [27]Faraonas siuntė, kad pasišauktų Mošę ir Aaroną, ir juodviem tarė: Šį kartą aš nusidėjau; Viešpats teisingas; aš ir mano tauta bedieviai. [28]Melskite Viešpatį, kad liautųsi Dievo griausmai ir kruša; idant aš jus paleisčiau ir jūs čia visai nebepasiliktumėte. [29]Mošė tarė: Išėjęs iš miesto, ištiesiu savo delnus į Viešpatį, ir liausis griausmai, ir nebebus krušos, kad žinotumei, jog Viešpaties yra žemė. [30]Bet aš žinau, kad nei tu, nei tavo tarnai dar nebijote Viešpaties Dievo. [31]Taigi linai ir miežiai buvo pažeisti, nes miežiai buvo išplaukėję ir linai jau žydėjo; [32]bet kviečiai ir rugiai nebuvo pažeisti, kadangi buvo vėlyvesni. [33]Ir Mošė, išėjęs nuo Faraono iš miesto, ištiesė rankas į Viešpatį; ir griausmai, ir kruša liovėsi, ir nebenukrito daugiau nei lašo vandens ant žemės. [34]Faraonas, matydamas, kad liovėsi lietus, kruša ir griausmai, dar padidino nusidėjimą; [35]jo ir jo tarnų širdis pasidarė dar sunkesnė ir be galo sukietėjo, ir neišleido Israėlio vaikų, kaip Viešpats buvo paskelbęs per Mošę.

10. [1]Viešpats vėl tarė Mošei: Įeik pas Faraoną, nes aš sukietinau jo ir jo tarnų širdis, kad daryčiau šituos savo ženklus ant jo [2]ir kad pasakotumei, girdint tavo sūnums ir tavo vaikaičiams, kiek kartų aš ištikau Egiptiečius ir kiek savo stebuklų aš tarp jų padariau, ir kad jūs žinotumėte, jog aš esu Viešpats. [3]Mošė tat ir Aaronas įėjo pas Faraoną ir jam tarė: Tai sako Viešpats, Ebrajų Dievas: Iki kolei tu nenorėsi man pasiduoti? Išleisk mano tautą, kad man aukotų. [4]O jei dar priešiniesi ir nenori jos išleisti, štai rytoj aš įvesiu į tavo ribas skėrius, [5]kurie apdengs žemės paviršių, taip kad jos visai nebesimatys, ir bus suėsta visa, kas dar liko nuo krušos; nes jie nugrauš visus medžius, žaliuojančius laukuose. [6]Jie pripildys tavo, tavo tarnų ir visų Egiptiečių namus tokia daugybe, kokios nėra matę tavo tėvai ir seneliai nuo to meto, kaip užgimė žemėje, iki šiai dienai. Ir Mošė apsigręžė ir išėjo nuo Faraono. [7]Faraono gi tarnai jam sakė: Iki kolei kentėsime tą papiktinimą? Išleisk žmones, kad aukotų Viešpačiui, savo Dievui. Argi nematai, kad Egiptas žūna? [8]Ir jie pašaukė Mošę ir Aaroną atgal pas Faraoną, kurs juodviem tarė: Eikite, aukokite

Viešpačiui, savo Dievui; bet kas gi yra tie, kurie turi eiti? 9Mošė tarė:
Eisime su mūsų kūdikiais ir seneliais, su mūsų sūnumis ir dukterimis,
su avimis ir bandomis; nes tai yra iškilminga Viešpaties, mūsų Dievo
šventė. 10O Faraonas atsakė: Taip tebūna Viešpats su jumis, kaip aš
išleisiu jus ir jūsų kūdikius. Kas gi abejoja, kad jūs turite pikčiausius
sumanymus? 11Ne. Eikite tiktai vyrai ir aukokite Viešpačiui, nes to
ir jūs patys prašėte. Ir tuojau juodu išvaryta iš Faraono akių. 12Tuomet
Viešpats tarė Mošei: Ištiesk savo ranką ant Egiptiečių žemės, kad
skėriai ant jos ateitų ir surytų visus žalumynus, kurie dar liko nuo
krušos. 13Ir Mošė ištiesė lazdą ant Egipto žemės; Viešpats padarė,
kad karštas vėjas pūstų visą dieną ir naktį. Ir rytui išaušus karštas
vėjas pakėlė skėrius, 14kurie užėjo ant visos Egipto žemės ir nusileido
visuose Egiptiečių kraštuose nesuskaitomi, kokių nebuvo buvę iki
tolei ir nebus po to. 15Ir jie apdengė visą žemės paviršių naikindami
visa. Taip buvo suryta žemės žolė ir medžių vaisiai, kurie buvo likę
nuo krušos; ir neliko nieko žaliuojančio ant medžių ir ant kitų augalų
visame Egipte. 16Todėlei Faraonas skubiai pasišaukė Mošę ir Aaroną
ir juodviem tarė: Nusidėjau Viešpačiui, jūsų Dievui ir jums. 17Bet
dabar atleiskite man nusidėjimą dar šį kartą ir melskite Viešpatį,
jūsų Dievą, kad atimtų nuo manęs šitą mirtį. 18Ir Mošė, išėjęs iš
Faraono, maldavo Viešpatį, 19o Jis sukėlė smarkiausią vėją iš vakarų
ir pakeltus skėrius įmetė į Raudonąją jūrą. Neliko nė vieno visose
Egipto ribose. 20Bet Viešpats sukietino Faraono širdį, ir jis neišleido
Israėlio vaikų.

21O Viešpats tarė Mošei: Ištiesk savo ranką į dangų, ir tepasidaro
ant Egipto žemės taip tirštos tamsybės, kad jas būtų galima užčiuopti.
22Ir Mošė ištiesė savo ranką į dangų; ir pasidarė baisios tamsybės
visoje Egipto žemėje per tris dienas. 23Negalėjo matyti vienas kito ir
nepasijudino iš vietos, kurioje buvo; visur gi, kur gyveno Israėlio
sūnūs, buvo šviesa. 24Ir Faraonas pasišaukė Mošę ir Aaroną ir juod-
viem tarė: Eikite, aukokite Viešpačiui; tiktai jūsų avys ir bandos te-
pasilieka; jūsų kūdikiai teeina draug su jumis. 25Mošė tarė: Duosi
mums taip pat atnašų ir deginamų aukų, kad mes jas atnašautume
Viešpačiui, mūsų Dievui. 26Visos mūsų bandos eis kartu su mumis;
nepasiliks nei nago iš to, ko reikia Viešpaties, mūsų Dievo, tarnys-
tei, labiausiai mums nežinant, kas reikia aukoti, kolei neateisime į
pačią vietą. 27O Viešpats sukietino Faraono širdį, ir jis nenorėjo
jų išleisti. 28Faraonas tarė Mošei: Atstok nuo manęs ir saugokis iš-
vysti daugiau mano veidą; tą dieną, kurią man pasirodysi, numirsi.

29Mošė atsakė: Bus taip, kaip kalbėjai; daugiau tavo veido nebe-
matysiu.

11. 1Viešpats tarė Mošei: Dar viena sloga aš paliesiu Faraoną ir
Egiptą, ir po to jis jus išleis, privers išeiti. 2Sakysi tai visai tautai,
kad vyrai paprašytų iš savo prietelių ir moterys iš savo kaimynių
sidabrinių ir auksinių indų. 3O Viešpats padarys, kad jo tauta rastų
malonę Egiptiečių akyse. Mošė gi buvo labai žymus vyras Egipto
žemėje, Faraono tarnų ir visos tautos akyse. 4Ir jis tarė: Tai sako
Viešpats: Vidurnaktyje aš pereisiu Egiptą, 5ir Egiptiečių žemėje
numirs kiekvienas pirmgimis, nuo Faraono pirmgimio, kurs sėdi jo
soste, lig pirmgimiui tarnaitės, esančios prie girnų, ir visi galvijų
pirmgimiai. 6Ir visoje Egipto žemėje bus didelis šauksmas, kokio
nebuvo anksčiau ir nebus paskui. 7Pas visus Israėlio sūnus nuo
žmogaus iki gyvuliui šuo nesuurzgės, kad žinotumėte, kaip dideliu
stebuklu Viešpats atskiria Egiptiečius nuo Israėlio. 8Ir visi šitie tavo
tarnai ateis pas mane ir man nusilenks, sakydami: Išeik tu ir visa tavo
valdžioje esanti tauta. Po to mes išeisime. 9Ir jis išėjo nuo Faraono
be galo įpykęs. O Viešpats tarė Mošei: Faraonas jūsų neklausys, kad
daugelis stebuklų įvyktų Egipto žemėje. 10Mošė gi ir Aaronas padarė
visus aprašytuosius stebuklus Faraono akyse. Bet Viešpats sukietino
Faraono širdį, ir jis neišleido Israėlio vaikų iš savo žemės.

12. 1Viešpats dar kalbėjo Mošei ir Aaronui Egipto žemėje: 2Šitas
mėnuo bus jums mėnesių pradžia; tai bus pirmasis tarp metų mėnesių.
3Kalbėkite visam Israėlio sūnų susirinkimui ir jiems sakykite: Dešim-
toje šito mėnesio dienoje kiekvienas tegul pasiima avinėlį savo
šeimynoms ir savo namams. 4O jei skaičius yra per daug mažas, kad
jo būtų gana avinėliui suvalgyti, tepasiima savo kaimyną, kurs su-
jungtas su jo namais, kad pasidarytų sielų skaičius, kurio galėtų
pakakti avinėliui suvalgyti. 5Avinėlis gi bus be kliaudos, patinėlis,
metinis; tomis pačiomis sąlygomis galėsite imti ožiuką. 6Jį palaiky-
site iki keturioliktai šio mėnesio dienai, ir visa Israėlio sūnų daugybė
aukos jį vakarop. 7Ir ims jo kraujo, ir pateps abi staktas ir viršuslenks-
tį namų, kuriuose jie valgys. 8Ir aną naktį valgys jo mėsą, iškeptą
ugnyje, ir neraugintą duoną su laukiniais salotais. 9Nevalgysite iš
jo nieko žalio nei virto vandenyje, bet tik keptą ugnyje; suvalgysite
taip pat galvą su kojomis ir viduriais. 10Ir nieko iš jo nepaliks iki
rytui; jeigu kas liktų, sudeginsite ugnyje. 11Valgysite gi jį taip: su-

juosite savo strėnas, ant kojų turėsite kurpes, rankose laikysite lazdas ir valgysite skubiai, nes tai yra Viešpaties Paskha, tai yra Perėjimas. [12]Ir tą naktį aš pereisiu Egipto žemę ir užmušiu visus pirmgimius Egipto žemėje, kaip tarp žmonių, taip ir tarp galvijų. Ir visiems Egipto dievams padarysiu teismą aš, Viešpats. [13]O kraujas bus jums ženklas namuose, kuriuose būsite; ir matysiu tą kraują, ir jus aplenksiu; ir naikinanti sloga jūsų nepalies, kai aš užgausiu Egipto žemę.

[14]Ta gi diena bus jums atminimas, ir ją švęsite iškilmingai Viešpačiui jūsų kartose amžinu tarnavimu. [15]Septynias dienas valgysite neraugintą duoną. Jau pirmąją dieną nebebus raugo jūsų namuose. Kas nors valgytų raugintos duonos nuo pirmosios lig septintajai, tas žus Israėliui. [16]Pirmoji diena bus šventa ir iškilminga, ir septintoji diena bus švenčiama su lygia iškilme, jose nedirbsite jokio darbo, išskyrus tai, ko reikia valgymui. [17]Ir laikysite įsakymą apie neraugintą duoną, nes tą pačią dieną aš išvesiu jūsų gretas iš Egipto žemės; ir laikysite tą dieną jūsų kartose kaip amžiną šventę. [18]Pirmame mėnesyje nuo keturioliktos dienos vakaro valgysite neraugintas duonas iki dvidešimt pirmos to paties mėnesio dienos vakarui. [19]Per septynias dienas nebus randama raugo jūsų namuose; kas valgytų raugintos duonos, tas bus išskirtas iš Israėlio bendruomenės, vis tiek, ar tai bus ateivis, ar vietinis krašto gyventojas. [20]Nevalgysite nieko įrauginto; visuose savo butuose valgysite neraugintą duoną.

[21]O Mošė sušaukė visus Israėlio sūnų vyresniuosius ir jiems tarė: [22]Eikite, imkite gyvulius jūsų šeimynoms ir aukokite Paskhą. Hisopo saujelę pamirkysite kraujuje, padėtame ant slenksčio, ir juo apšlakstysite viršuslenkstį ir abi staktas; nė vienas jūsų teneišeina iš savo namų angos iki rytui. [23]Nes Viešpats pereis užmušinėdamas Egiptiečius, o pamatęs ant viršuslenksčio ir ant abiejų staktų kraują, aplenks namų angą ir neleis žudytojui įeiti į jūsų namus ir pažeisti. [24]Laikykite tai kaip įstatą, duotą tau ir tavo vaikams per amžius. [25]Ir įėję į žemę, kurią Viešpats jums duos, kaip yra žadėjęs, laikysite tas apeigas. [26]Ir kai jūsų vaikai jus klaus: Ką reiškia šita religinė apeiga? [27]jūs sakysite: Šita yra Viešpaties perėjimo diena, kada aplenkė Israėlio sūnų namus Egipte, užmušdamas Egiptiečius ir palikdamas nepaliestus mūsų namus. Ir tauta nusilenkusi pagarbino. [28]O Israėlio sūnūs išėję padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei ir Aaronui.

[29]Ir vidurnaktyje atsitiko, kad Viešpats užmušė visus pirmgimius Egipto žemėje, nuo Faraono pirmgimio, kurs sėdėjo jo soste, lig pirmgimiui belaisvės, buvusios kalėjime, ir visus galvijų pirmgimius.

[30]Ir naktį atsikėlė Faraonas ir visi jo tarnai, ir visas Egiptas; ir kilo
didelis šauksmas Egipte, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų gulėjęs
numirėlis.
[31]Ir pasišaukęs nakčia Mošę ir Aaroną Faraonas tarė: Kelkitės
ir eikite sau nuo mano tautos, jūs ir Israėlio sūnūs; eikite, aukokite
Viešpačiui, kaip sakote. [32]Pasiimkite su savim savo avis ir galvijus,
kaip reikalavote, o išeidami mane palaiminkite. [33]O Egiptiečiai skatino
tautą greitai išeiti iš jų krašto, sakydami: Mes visi išmirsime. [34]Taigi
žmonės ėmė įmaišytus miltus, kolei dar nebuvo įrauginti, ir surišę
į apsiaustus užsidėjo sau ant pečių. [35]Israėlio sūnūs padarė taip pat,
kaip buvo įsakęs Mošė, ir paprašė sau iš Egiptiečių sidabrinių ir auk-
sinių indų ir daug apdarų. [36]O Viešpats palankiai nuteikė tautai
Egiptiečius, kad jiems duotų; taip jie paėmė sau Egiptiečių grobį.
[37]Israėlio sūnūs iškeliavo iš Ramesės Sokotan apie šešis šimtus
tūkstančių pėstininkų vyrų, neskaitant vaikų. [38]Bet ir nesuskaitoma
paprasta liaudis ėjo draug su jais, o taip pat be galo daug avių, galvi-
jų ir įvairių gyvulių. [39]Jie išsikepė neraugintos duonos papločius iš
tešlos, kurią jau įmaišytą išsinešė iš Egipto. Jie negalėjo jos įrau-
ginti, kadangi Egiptiečiai spyrė juos išeiti ir neleido nė trumpam
pasilikti; taip pat nebuvo kada pasitaisyti ką nors iš valgių. [40]Ketu-
ris šimtus trisdešimt metų Israėlio sūnūs pasiliko Egipte. [41]Jiems
praslinkus, visa Viešpaties kariuomenė išėjo viena diena iš Egipto
žemės. [42]Ta naktis, kurioje Viešpats juos išvedė iš Egipto žemės,
turi būti pašvęsta Viešpačiui; ją turi laikyti visi Israėlio sūnūs per savo
kartas.
[43]Ir Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui: Tas yra šventas įstatymas
apie Paskhą: nė vienas svetimtautis jos nevalgys. [44]O kiekvienas
pirktinis tarnas bus apipjaustytas ir taip valgys. [45]Ateivis ir samdyti-
nis jos nevalgys. [46]Ji bus suvalgyta vienuose namuose; nieko iš jos
mėsos neišnešite laukan ir nesulaužysite nė vieno jos kaulo. [47]Visas
Israėlio sūnų susirinkimas taip darys. [48]O jei kuris svetimtautis
norės apsigyventi jūsų buveinėje ir daryti Viešpaties Paskhą, pirma
bus apipjaustytas jis ir visi jo vyriškiai ir tuomet galės švęsti kaip
pridera; ir bus kaip žemės čiabuvis; o jei kas nebus apipjaustytas,
jos nevalgys. [49]Tas bus įstatymas laikytinas vietiniams gyventojams
ir pasiliekantiems jūsų tarpe ateiviams. [50]Ir visi Israėlio sūnūs pa-
darė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei ir Aaronui. [51]Viešpats tą pa-
čią dieną išvedė gretomis Israėlio sūnus iš Egipto žemės.

13. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Pašvęsk man visus
pirmgimius, kurie atveria motinos įsčią tarp Israėlio sūnų, kaip iš
žmonių, taip ir iš galvijų; nes visa yra mano. [3]Ir Mošė tarė tautai:
Atsiminkite šitą dieną, kurią išėjote iš Egipto ir iš vergijos namų, nes
Viešpats jus išvedė galinga ranka iš šitos vietos, kad nevalgytumėte
raugintos duonos. [4]Išeinate šiandien naujųjų vaisių mėnesyje. [5]Ir
kada Viešpats tave įves į Kananiečių, Hetiečių, Amoriečių, Heviečių
ir Jebusiečių žemę, kurią tau duoti prisiekė tavo tėvams, į žemę
plūstančią pienu ir medum, jūs švęsite šitame mėnesyje tą šventą
apeigą. [6]Septynias dienas valgysite neraugintą duoną ir septintoje
dienoje bus Viešpaties iškilmė. [7]Neraugintą duoną valgysite septy-
nias dienas; nieko rauginto nepasirodys pas tave ir visose tavo ri-
bose. [8]Ir savo sūnui pasakosi tą dieną, tardamas: Tai yra, ką man
Viešpats padarė, kuomet išėjau iš Egipto. [9]Ir bus tarsi ženklas ant
tavo rankos ir tarsi paminklas ties tavo akim, ir kad Viešpaties įsta-
tymas visuomet būtų tavo burnoje, nes Viešpats galinga ranka tave
išvedė iš Egipto. [10]Laikysi tą įstatymą kas metai paskirtą dieną.
[11]Ir kada Viešpats tave įves į Kananiečių žemę, kaip prisiekė tau ir
tavo tėvams, ir ją tau duos, [12]atskirsi Viešpačiui visa, kas atveria
įsčią, ir visus gyvulių pirmgimius vyriškos lyties pašvęsi Viešpačiui.
[13]Pirmgimį asilaitį pavaduosi avinu; o jei neišpirksi, tai užmuši.
Kiekvieną gi pirmgimį tarp tavo sūnų išpirksi pinigais. [14]Ir kada tavo
sūnus paklaus tave rytoj, tardamas: Kas tai yra? jam atsakysi: Vieš-
pats mus išvedė galinga ranka iš Egipto žemės, iš vergijos namų.
[15]Nes sukietėjus Faraonui ir nenorint mūsų išleisti, Viešpats užmušė
visus pirmgimius Egipto žemėje, nuo žmogaus pirmgimio iki galvijų
pirmgimiui; todėl aš aukoju Viešpačiui visus vyriškosios lyties, kurie
atveria įsčią, ir visus pirmgimius tarp mano sūnų aš išperku. [16]Taigi
tai bus tarsi ženklas ant tavo rankos ir tarsi kas pakabinta atminimui
tarp tavo akių; kadangi galinga ranka Viešpats mus išvedė iš Egipto.
[17]Taigi Faraonui išleidus tautą, Dievas jų nevedė keliu per Pilisti-
mų žemę, kuri arti yra, su ta mintimi, kad kartais pamatę kilstančius
prieš save karus, jie neimtų gailėtis ir nesugrįžtų Egiptan; [18]bet vedė
juos aplinkui tyrų keliu, link Raudonosios jūros. Išėjo gi Israėlio sū-
nūs iš Egipto žemės apsiginklavę. [19]Mošė pasiėmė su savim taip pat
Juozapo kaulus, nes jis buvo prisiekdęs Israėlio sūnus, tardamas:
Dievas jus aplankys; išsineškite su savim iš čia mano kaulus. [20]Ir iš-
ėję iš Sokoto, jie sustojo Etame, pačiuose tyrų pakraščiuose. [21]Vieš-
pats gi ėjo pirm jų dieną debesies stulpe, o naktį ugnies šule, kad

rodytų jiems kelią, kad jis būtų keliavedys vienu ir kitu metu. [22]Niekuomet neatstodavo nuo tautos dieną debesies šulas, o naktį ugnies šulas.

14. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: Sakyk Israėlio sūnums: [2]tegul apsigręžia ir sustoja ties Phihahirotu, kurs yra tarp Magdalo ir jūros, priešais Beelsephoną; prieš jį pajūriu ištieskite savo stovyklas. [3]Faraonas sakys apie Israėlio sūnus: Jie suspausti aname krašte ir tyrai juos laiko uždarytus. [4]Ir aš sukietinsiu jo širdį, jis jus vysis; ir aš būsiu pašlovintas Faraone ir visoje jo kariuomenėje; ir Egiptiečiai žinos, kad aš esu Viešpats. Jie tai įvykdė.

[5]Egiptiečių karaliui buvo pranešta, kad tauta išbėgusi. Faraono ir jo tarnų širdis atsimainė prieš tautą, ir jie tarė: Ką gi mes padarėme išleisdami Israėlį, kad mums nebetarnautų? [6]Jis tat pasikinkydino savo vežimą ir pasiėmė draug su savim visus savo žmones. [7]Ir ėmė šešis šimtus rinktinių vežimų ir kiek tik buvo kitų vežimų Egipte, ir visus kariuomenės vadus. [8]Taip Viešpats sukietino Egipto karaliaus Faraono širdį, ir jis vijosi Israėlio sūnus; bet jie buvo išėję vedami galinga ranka. [9]Ir Egiptiečiai, besivydami išėjusių pėdomis, juos užklupo stovyklose jūros krante. Visi gi Faraono raiteliai ir vežimai, ir visa kariuomenė buvo Phihahirote ties Beelsephonu. [10]Faraonui prisiartinus, Israėlio sūnūs, pakėlę akis, pamatė už savęs Egiptiečius; jie labai nusigando ir šaukėsi į Viešpatį. [11]Ir tarė Mošei: Nejaugi nebuvo kapų Egipte, kad tu mus išvedei, idant numirtumėme tyruose? Ką gi padarei, išvesdamas mus iš Egipto? [12]Argi tau nekalbėjome šiais žodžiais Egipte: Pasitrauk nuo mūsų, kad tarnautumėm Egiptiečiams? Nes daug geriau buvo jiems tarnauti, negu numirti tyruose. [13]Mošė tarė tautai: Nebijokite, stovėkite ir žiūrėkite į didelius Viešpaties veiksmus, kuriuos šiandien padarys; nes Egiptiečių, kuriuos dabar matote, jau daugiau niekuomet nebematysite. [14]Viešpats kovos už jus, o jūs tylėsite.

[15]Ir Viešpats tarė Mošei: Ko šauki į mane? Sakyk Israėlio sūnums, kad eitų. [16]Tu gi pakelk savo lazdą ir ištiesk savo ranką ant jūros, ir ją perskirk, kad Israėlio sūnūs eitų sausu dugnu per jūros vidurį. [17]O aš sukietinsiu Egiptiečių širdį, kad jus vytųsi. Ir būsiu pašlovintas Faraone ir visoje jo kariuomenėje, ir jo vežimuose bei raiteliuose. [18]Ir Egiptiečiai žinos, kad aš Viešpats, kada būsiu pašlovintas Faraone ir jo vežimuose bei jo raiteliuose. [19]Tuomet Dievo angelas, kurs ėjo prieš Israėlio gretas, pakilęs nuėjo į jų užpakalį, o draug

su juo debesies stulpas, palikęs priešakį, [20]atsistojo užpakalyje tarp
Egiptiečių stovyklos ir Israėlio stovyklos. Stovėjo debesis iš vienos
pusės tamsus, o iš kitos apšviečiąs naktį, taip kad vieni prie kitų ne-
galėjo prisiartinti per visą naktį. [21]O Mošei ištiesus ranką ant jūros,
Viešpats, pučiant visą naktį smarkiausiam ir karštam vėjui, ją nu-
sekdino ir išdžiovino, ir vanduo persiskyrė. [22]Ir Israėlio sūnūs ėjo
išdžiūvusios jūros viduriu, nes vanduo stovėjo kaip mūras jų dešinėje
ir kairėje. [23]Paskui juos vydamiesi ėjo jūros viduriu Egiptiečiai ir
visi Faraono arkliai, jo vežimai ir raiteliai. [24]Ryto aušrai brėkštant,
Viešpats pažvelgė į Egiptiečių stovyklas iš ugnies ir debesies stulpo
ir sunaikino jų kariuomenę; [25]iškraipė vežimų tekinius, ir jie krito
ant dugno. Egiptiečiai tat tarė: Bėkime nuo Israėlio, nes Viešpats
kovoja už juos prieš mus. [26]Ir Viešpats tarė Mošei: Ištiesk savo ranką
ant jūros, kad vandenys sugrįžtų ant Egiptiečių, ant jų vežimų ir
raitelių. [27]Mošei ištiesus ranką ant jūros, ji, pradedant aušti, sugrįžo
į pirmykštę vietą; ir bėgančius Egiptiečius pasitiko vanduo; Viešpats
juos apsiautė iš visų pusių bangomis. [28]Ir vanduo sugrįžo, ir apdengė
visus Faraono kariuomenės vežimus ir raitelius, kurie vydamies buvo
įėję į jūrą, ir neliko iš jų net nė vieno. [29]O Israėlio sūnūs ėjo toliau
sausu jūros viduriu, ir vandenys jiems buvo tarsi mūras dešinėje ir
kairėje. [30]Viešpats išgelbėjo aną dieną Israėlį iš Egiptiečių rankų.
[31]Ir matė negyvus Egiptiečius jūros krante ir galingą ranką, kurią
Viešpats buvo prieš juos ištiesęs; ir tauta bijojo Viešpaties, ir įtikėjo
Viešpačiui ir jo tarnui Mošei.

15. [1]Tuomet Mošė ir Israėlio sūnūs giedojo Viešpačiui šitą gies-
mę ir sakė:

Aš giedosiu Viešpačiui, nes jis prakilniausias,
Žirgą ir vežimą jis įmetė į jūrą.
[2]Mano jėga ir mano stiprybė yra Viešpats,
Jis pasidarė mano gelbėtojas.
Jis yra mano Dievas, ir jį aš skelbsiu;
Mano tėvo Dievas, ir jį aš šlovinsiu;
[3]Viešpats yra kovotojas;
Viešpats yra jo vardas.
[4]Faraono vežimus ir jo kariuomenę jis įmetė į marias;
Rinktinius jo vadus paskandino Raudonojoje jūroje.
[5]Bangos apdengė juos,
Į gelmes nugrimzdo kaip akmuo.

6 Tavo dešinė, Viešpatie, kurs esi nepalyginamas galybe;
Tavo dešinė, Viešpatie, užgavo neprietelius.
7 Aukščiausia savo didybe tu nutrėmei savo priešus;
Siuntei savo rūstybę, kuri prarijo juos kaip šiaudą.
8 Tavo narso papūtimu susiliejo vandenys,
Sustojo bangos kaip pylimas,
Sustingo vilnys viduryje jūros.
9 Neprietelis tarė: Vysiuos, sugausiu, pasidalinsiu grobiu,
Mano įtūžimas bus pasotintas;
Išsitrauksiu iš makščių kalaviją,
Apiplėš juos mano ranka.
10 Tu papūtei savo vėju, ir jūra apdengė juos,
Jie nuskendo kaip švinas smarkiuose vandenyse.
11 Kas tarp dievų yra tau lygus, Viešpatie?
Kas lygus tau, kurs esi kilnus šventumu;
Garbingas šlovingumu, kurs darai stebuklus?
12 Tu ištiesei savo dešinę,
Ir juos prarijo žemė.
13 Savo malone vedei tautą, kurią atpirkai,
Vedei ją savo galybe į savo šventąją buveinę.
14 Tautos išgirdo ir ėmė drebėti;
Baimė pagavo Philistėjos gyventojus.
15 Tuomet buvo išgąsdinti Edomo kunigaikščiai,
Moabo vadai ėmė drebėti,
Sustingo visi Kanaano gyventojai.
16 Juos apėmė išgąstis ir pasibaisėjimas;
Dėl tavo peties stiprumo jie sustingo kaip akmuo,
Kolei perėjo tavo tauta, Viešpatie,
Kolei perėjo tavo tauta, kurią įsigijai.
17 Tu įvedei juos ir įsodinai juos savo tėvonystės kalne,
Vietoje, kurią prirengei gyventi, Viešpatie,
Šventovėje, Viešpatie, kurią padarė tavo rankos.
18 Viešpats karalius per amžius ir visados.

19 Nes Faraono žirgai kartu su vežimais ir jo raiteliais įžengė į
jūrą, ir Viešpats užvedė atgal ant jų jūros vandenis; o Israėlio sūnūs
ėjo sausu dugnu per jos vidurį.

20 Marija tat pranašė, Aarono sesuo, ėmė į savo rankas būbinėlį ir
paskui ją ėjo visos moterys su būbinėliais ir šokiais. 21 Ji pirmoji
vedė giesmę ir sakė:

Giedokime Viešpačiui, nes jis tikrai kilnus,
Žirgą ir vežimą jis įmetė į jūrą.

[22]Mošė vedė Izraėlį nuo Raudonosios jūros, ir jie įėjo į Suro tyru-
mą; keliavo tris dienas tyrais ir neaptiko vandens. [23]Jie atėjo į Marą
ir negalėjo gerti Maros vandens, nes buvo kartus, todėl ši vieta ir
buvo vadinama Mara, tai yra kartumas. [24]Tauta murmėjo prieš
Mošę, sakydama: Ką gersime? [25]Jisai šaukėsi į Viešpatį; o jis jam
parodė medį, kurį kai įmetė į vandenį, šis pasidarė saldus. Tenai
Dievas davė tautai įsakymus ir įstatymus ir tenai ją bandė, [26]tar-
damas: Jei klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso ir darysi, kas
teisinga jo akyse, ir būsi paklusni jo paliepimams, ir laikysi visus jo
įsakymus, neištiksiu tavęs nė viena iš visų tų ligų, kurias buvau
siuntęs Egiptui; nes aš Viešpats, tavo gydytojas. [27]Izraėlio sūnūs atėjo
į Elimą, kur buvo dvylika vandens šaltinių ir septynios dešimtys pal-
mių, ir sustatė savo stovyklas prie vandens.

16. [1]Iš Elimo jie ėjo toliau, ir visa Izraėlio sūnų daugybė atėjo į
Sino tyrumą, esančią tarp Elimo ir Sinajaus, penkioliktoje antrojo
mėnesio dienoje po to, kai buvo išėję iš Egipto žemės. [2]Ir visa Izraė-
lio sūnų bendruomenė murmėjo prieš Mošę ir Aaroną tyrumoje.
[3]Ir Izraėlio sūnūs juodviem sakė: Verčiau būtumėm numirę per Vieš-
paties ranką Egipto žemėje, kai sėdėjome prie puodų su mėsa ir val-
gėme duonos lig sočiai. Kam judu mus išvedėte į šituos tyrus, kad
numarintumėte visą daugybę badu? [4]O Viešpats tarė Mošei: Štai
aš jums lydinsiu duona iš dangaus; žmonės teeina ir tegul kasdien
renkasi, kiek pakanka vienai dienai, kad juos išbandyčiau, ar jie
elgiasi pagal mano įstatymą, ar ne. [5]O šeštą dieną tegul prirengia,
ką atsineš; ir tebūna dusyk tiek, kiek paprastai prisirenka kas dieną.
[6]Tuomet Mošė ir Aaronas tarė visiems Izraėlio sūnums: Šį vakarą
žinosite, kad Viešpats jus išvedė iš Egipto žemės, [7]o rytoj rytą maty-
site Viešpaties šlovę; nes jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš Viešpatį;
o mudu kas esame, kad jūs prieš mudu murmėjote? [8]Ir Mošė dar
sakė: Šį vakarą Viešpats jums duos valgyti mėsos ir rytą duonos lig
sočiai, nes išgirdo jūsų murmėjimus, kuriais prieš jį murmėjote; nes
mudu kas gi esame? Ir jūsų murmėjimas buvo ne prieš mudu, bet prieš
Viešpatį. [9]Mošė tarė taip pat Aaronui: Sakyk visai Izraėlio sūnų ben-
druomenei: Prisiartinkite Viešpaties akivaizdon, nes jis išgirdo jūsų
murmėjimą. [10]Ir Aaronui tebekalbant visai Izraėlio sūnų bendruo-

menei, jie pažvelgė į tyrus, ir štai Viešpaties šlovė pasirodė debesyje.
[11]O Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [12]Išgirdau Israėlio sūnų mur-
mėjimus; sakyk jiems: Vakare valgysite mėsos ir rytą pasisotinsite
duona, ir žinosite, kad aš esu Viešpats, jūsų Dievas. [13]Atėjo tat va-
karas, ir pakilusios putpelės apdengė stovyklas; taip pat rytą rasa
gulėjo aplink stovyklas. [14]Ir jai apdengus žemės paviršių, pasirodė
tyrumoje kažin kas smulkaus ir tarsi piestoje sugrūsto, panašaus į
šerkšną žemėje. [15]Tai pamatę Israėlio sūnūs sakė vienas kitam:
Manhu? Tai reiškia: Kas tai yra? Nes jie nežinojo, kas tai būtų.
Mošė jiems tarė: Tai yra duona, kurią Viešpats jums davė valgyti.
[16]Ir tai yra, ką Viešpats įsakė: Kiekvienas teprisirenka iš to, kiek
pakanka pavalgyti; taip pasiimsite po gomorą kiekvienam asmeniui
pagal jūsų sielų skaičių, kurios gyvena padangtėje. [17]Israėlio sūnūs
tai padarė, vienas daugiau, kitas mažiau. [18]Ir suseikėjo gomorais:
ir nei tie, kurie buvo daugiau susirinkę, neturėjo daugiau, nei ku-
rie mažiau buvo atsinešę, nerado mažiau; bet kiekvienas buvo su-
rinkęs tiek, kiek galėjo suvalgyti. [19]Ir Mošė jiems tarė: Nė vienas
tenepalieka nieko iš to rytdienai. [20]O jie nepaklausė ir kai kurie iš
jų šį tą pasiliko ligi rytui; bet atsirado kirminų, ir supuvo. Ir užsi-
rūstino ant jų Mošė. [21]Taigi kiekvienas rinkdavosi rytą, kiek galėjo pa-
kakti pavalgyti; o kai saulė imdavo kaitinti, sutirpdavo. [22]Šeštoje dieno-
je surinko maisto dvigubai, tai yra po du gomoru kiekvienam žmogui.
Visi daugybės vyresnieji atėjo ir tai papasakojo Mošei, [23]kurs jiems
tarė: Tai yra, ką Viešpats kalbėjo: Rytoj yra šabato poilsis, pašvęstas
Viešpačiui; ką tik turėsite dirbti, dirbkite, ir kas reikia išvirti, virki-
te; ir kas pasiliks, atidėkite lig rytdienai. [24]Jie taip padarė, kaip
Mošė buvo įsakęs, ir nesupuvo, ir tame nebuvo rasta kirminų. [25]Mošė
tarė: Valgykite tai šiandien, kadangi yra Viešpaties šabatas; šiandien
nebus rasta lauke. [26]Šešias dienas rinkite, o septintą dieną yra Vieš-
paties šabatas, todėlei nieko nebus rasta. [27]Ir atėjo septintoji diena.
Kai kurie iš tautos išėjo rinkti, bet nieko nerado. [28]O Viešpats tarė
Mošei: Iki kolei jūs nenorėsite laikyti mano paliepimų nei mano
įstatymo? [29]Žiūrėkite, kad Viešpats jums davė šabatą ir todėl jums
davė šeštoje dienoje maisto dvigubai; tegul kiekvienas pasilieka pas
save ir nei vienas teneišeina iš savo vietos septintoje dienoje. [30]Ir
tauta sergėjo septintoje dienoje šabato poilsį. [31]Ir Israėlio namai pra-
minė maistą vardu Man. Ir buvo jis baltas tarsi koriandro grūdai, o
jo skonis kaip kvietinės tešlos su medum. [32]Mošė tarė: Štai ką Vieš-
pats yra įsakęs: Pripilk jos gomorą ir tebūna laikoma būsimom kartom,

kad žinotų, kokia duona jus maitinau tyruose, kada buvote išvesti iš Egipto žemės. [33]Ir Mošė tarė Aaronui: Imk vieną indą ir įpilk į jį manos, kiek gali sutilpti gomore, ir padėk ties Viešpačiu, kad būtų palaikyta jūsų palikuonims, [34]kaip Viešpats įsakė Mošei. Ir Aaronas tai padėjo padangtėje, kad būtų laikoma. [35]O Israėlio sūnūs valgė maną keturias dešimtis metų, kolei neatėjo į gyvenamąją žemę; tuo maistu jie buvo penimi, kolei nepasiekė Kanaano žemės ribų. [36]Gomoras yra dešimta efos dalis.

17. [1]Taigi visa Israėlio sūnų daugybė iš Sino tyrumos ėjo savo stotimis, kaip Viešpats įsakydavo, ir sustojo Raphidime, kur tautai nebuvo vandens atsigerti. [2]Jie bardami Mošę sakė: Duok mums vandens atsigerti. Mošė atsakė: Ko jūs barate mane? Kam gundote Viešpatį? [3]O tauta tenai troško dėl vandens stokos ir murmėjo prieš Mošę, sakydami: Kam mus išvedei iš Egipto, kad numarintumei troškuliu mus ir mūsų vaikus, ir mūsų galvijus? [4]O Mošė šaukėsi į Viešpatį ir sakė: Ką aš darysiu šitai tautai? Dar truputį, ir jie mane užmuš akmenimis. [5]Ir Viešpats tarė Mošei: Eik į tautos priekį ir imk su savim iš Israėlio vyresniųjų, ir lazdą, kuria ištikai upę, imk su savim ir eik. [6]Štai aš tenai stovėsiu ties tavim ant Horebo uolos; tu ištiksi uolą, ir iš jos išeis vanduo, kad tauta atsigertų. Mošė taip padarė Israėlio vyresniųjų akyse [7]ir praminė aną vietą vardu Gundymas dėl Israėlio sūnų barnies ir dėl to, kad jie gundė Viešpatį, sakydami: Ar yra Viešpats tarp mūsų, ar ne?

[8]Tuomet Amalekas atėjo ir kovojo prieš Israėlį Raphidime. [9]Ir Mošė tarė Jošuei: Pasirink vyrų ir išėjęs kovok su Amaleku; rytoj aš stovėsiu ant kalnelio viršaus, turėdamas savo rankoje Dievo lazdą. [10]Jošuė padarė, kaip Mošė buvo kalbėjęs, ir kovojo prieš Amaleką; o Mošė, Aaronas ir Huras užėjo ant kalnelio viršaus. [11]Kada Mošė laikė pakeltas rankas, pergalėdavo Israėlis, o jei bent kiek nuleisdavo, pergalėdavo Amalekas. [12]Bet Mošės rankos pasidarė sunkios; todėl jie paėmė akmenį ir padėjo po juo, o jis ant jo atsisėdo; Aaronas gi ir Huras laikė jo rankas iš abiejų šonų. Ir atsitiko, kad jo rankos nepavargo iki saulei nusileidžiant. [13]Ir Jošuė privertė bėgti Amaleką ir jo tautą kalavijo ašmenimis. [14]O Viešpats tarė Mošei: Tai įrašyk atminimui knygon ir perskaityk Jošuei girdint; nes aš išdildysiu Amaleko atminimą iš po dangaus. [15]Mošė pastatė altorių ir praminė jį vardu Viešpats mano išaukštinimas, sakydamas: [16]Viešpaties sosto ranka ir Viešpaties karas bus prieš Amaleką per visas kartas.

18. [1]Madijaniečių kunigas ir Mošės uošvis Jetras, išgirdęs visa,
ką Dievas buvo padaręs Mošei ir savo tautai Israėliui ir kad Viešpats
buvo išvedęs Israėlį iš Egipto, [2]ėmė Mošės žmoną Sephorą, kurią jis
buvo atgal pasiuntęs, [3]ir du jo sūnu, kurių vienas buvo vadinamas
Gersamu, nes tėvas buvo pasakęs: Buvau ateivis svetimoje žemėje,
[4]kitas gi Eliezeriu, nes buvo ištaręs: Mano tėvo Dievas mano padė-
jėjas ir išgelbėjo mane nuo Faraono kalavijo. [5]Mošės tat uošvis Jet-
ras ir du jo sūnu, ir jo žmona atėjo pas Mošę į tyrumą, kur buvo
jo stovykla ties Dievo kalnu, [6]ir nusiuntė pasakyti Mošei: Aš, tavo
uošvis Jetras, ateinu pas tave, taip pat tavo žmona ir du tavo sūnu
draug su ja. [7]Jis, išėjęs pasitikti savo uošvio, nusilenkė jam ir jį pa-
bučiavo; ir juodu pasisveikino ramybės žodžiais. Jetrui įėjus pa-
dangtėn, [8]Mošė papasakojo savo uošviui visa, ką Viešpats buvo pa-
daręs Faraonui ir Egiptiečiams dėl Israėlio, ir visus vargus, jiems
atsitikusius kelionėje, ir kad Viešpats juos buvo išgelbėjęs. [9]Jetras
džiaugėsi dėl viso gero, kurį Viešpats padarė Israėliui, ir kad jį iš-
gelbėjo iš Egiptiečių rankos, [10]ir tarė: Pašlovintas tebūna Viešpats,
kurs jus išlaisvino iš Egiptiečių rankos ir iš Faraono rankos, kurs
išgelbėjo savo tautą iš Egipto rankos. [11]Dabar pažinau, kad didis yra
Viešpats ant visų dievų, nes jie pasielgė su tauta išdidžiai. [12]Mošės
tat uošvis Jetras aukojo Dievui deginamąsias aukas ir atnašas; ir atėjo
Aaronas ir visi Israėlio vyresnieji duonos valgyti kartu su juo Vieš-
paties akivaizdoje.

[13]Sekančią dieną Mošė sėdosi teisti žmonių, kurie prie jo ėjo nuo
ryto lig vakarui. [14]Išvydęs jo uošvis visa, ką jis darė žmonėms, tarė:
Kas gi tai yra, ką darai su žmonėmis? Kodėl sėdi tu vienas, ir visi
žmonės laukia nuo ryto lig vakarui? [15]Mošė jam atsakė: Žmonės
pas mane ateina pasiklausti Dievo nutarimo. [16]Ir kai jiems atsitinka
koks ginčas, jie ateina pas mane, kad būčiau jų teisėjas ir paskelbčiau
Dievo paliepimus ir įstatymus. [17]O jisai tarė: Negerai darai; [18]neiš-
mintingu darbu vargini save ir šituos žmones, kurie yra su tavim;
dalykas perviršija tavo jėgas; vienas jo negali nuveikti. [19]Bet pa-
klausyk mano žodžių ir patarimų, ir Dievas bus su tavim. Būk tu
tautai tarpininkas tuose dalykuose, kurie paliečia Dievą; kad pra-
neštumei, ko iš jo prašo, [20]ir rodytumei žmonėms apeigas ir būdą,
kaip reikia garbinti, ir kelią, kuriuo turi eiti, ir darbą, kurį turi atlik-
ti. [21]Bet išsirink iš visos tautos veiklius ir dievobaimingus vyrus,
mylinčius tiesą ir neapkenčiančius godumo, ir iš jų paskirk tūkstan-
tininkus, šimtininkus, penkiasdešimtininkus ir dešimtininkus, [22]kurie
visokiu metu teistų žmones; visus didesnius dalykus jie tepraneša tau,

ir patys tegul teisia tik mažesniuosius; ir bus tau lengviau padalinus
naštą tarp kitų. [23]Jei tai padarysi, įvykdysi Dievo paliepimą ir galėsi
sergėti visus jo įsakymus, ir visi šitie žmonės sugrįš į savo vietą
ramybėje. [24]Tai išgirdęs Mošė padarė visa, kaip jam uošvis buvo
pataręs. [25]Jis išrinko veiklius vyrus iš viso Israėlio ir įstatė juos tau-
tos viršininkais: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais
ir dešimtininkais. [26]Jie teisė žmones kiekvienu atveju; jie sprendė
tačiau tik mažesnės svarbos dalykus, o svarbesnius pranešdavo Mo-
šei. [27]Ir jis išleido savo uošvį, kurs sugrįžo į savo šalį.

19. [1]Trečiame mėnesyje po išėjimo iš Egipto žemės Israėlio sūnūs
atėjo tą pačią dieną į Sinajaus tyrumą. [2]Jie mat, išėję iš Raphidimo,
atėjo lig Sinajaus tyrumai ir čia apsistojo; ir čia Israėlis ištiesė pa-
dangtes ties kalnu.
[3]O Mošė užkopė pas Dievą, ir Viešpats jį pašaukė nuo kalno vir-
šaus, ir tarė: Tai sakysi Jokubo namams ir paskelbsi Israėlio sūnums:
[4]Jūs patys matėte, ką padariau Egiptiečiams ir kaip jus nešiojau ant
aro sparnų, ir kaip jus pas save pasiėmiau. [5]Jei tat klausysite mano
balso ir laikysite mano sandorą, jūs būsite mano nuosavybė tarp
visų tautų; nes mano yra visa žemė. [6]Ir jūs man būsite kunigiška ka-
ralija ir šventoji tauta. Štai ką kalbėsi Israėlio sūnums. [7]Mošė
atėjo ir, sušaukęs visus amžiumi vyresnius iš tautos, jiems paskelbė
visa, ką Viešpats buvo liepęs pasakyti. [8]Ir visa tauta atsakė kartu:
Visa, ką Viešpats kalbėjo, padarysime.
Kai Mošė pranešė Viešpačiui tautos žodžius, [9]jis jam tarė: Jau
dabar ateisiu pas tave debesies tamsybėje, kad tauta girdėtų mane
su tavim kalbantį ir tau tikėtų visuomet. Mošė tat pranešė tautos
žodžius Viešpačiui, [10]kurs jam tarė: Eik pas tautą ir juos pašventink
šiandien ir rytoj; ir teišplauna savo rūbus, [11]ir tebūna prisirengę
trečiajai dienai, nes trečioje dienoje Viešpats nužengs visos tautos
akivaizdoje į Sinajaus kalną. [12]Tu paskirsi tautai ribas aplinkui ir
jiems sakysi: Sergėkitės užeiti į kalną ir prisiliesti jo ribų; kiekvienas,
kurs prisilies kalno, mirte numirs. [13]Ranka jo nepalies, bet bus
akmenimis užmuštas ar pervertas vilyčiomis; vis tiek ar tai bus gyvu-
lys, ar žmogus, neišliks gyvas. Kai atsilieps trimitas, tuomet tegu
žengia į kalną. [14]Mošė nuėjo nuo kalno pas tautą ir ją pašventino.
Ir kada jie išplovė savo rūbus, [15]jis jiems tarė: Būkite prisirengę
trečiajai dienai ir nesiartinkite prie savo moterų.
[16]Trečiajai dienai atėjus, kai jau buvo išaušęs rytas, štai pasigirdo

griausmai ir ėmė žaibuoti, tirščiausias debesis apdengė kalną ir tri-
mito skardas skambėjo vis smarkiau; tauta, būdama stovyklose, nu-
sigando. [17]Mošė juos išvedė iš stovyklų Dievui priešais, ir jie sustoj-
jo prie kalno pašlaitės. [18]O visas Sinajaus kalnas smilko, nes Viešpats
buvo ant jo nužengęs ugnyje, ir dūmai iš jo kilo kaip iš krosnies, ir
visas kalnas buvo baisus. [19]Ir trimito skardas pamažu didėjo, ir skam-
bėjo vis toliau ir plačiau. Mošė kalbėjo, ir Dievas jam atsakinėjo.
[20]Ir Viešpats nužengė į Sinajaus kalną, į pačią kalno viršūnę, ir pa-
sišaukė Mošę į jo viršų. Kada ten buvo užkopęs, [21]jam tarė: Nueik ir
įspėk tautą, kad kartais neperžengtų ribų, norėdami pamatyti Vieš-
patį, ir kad tuo būdu nežūtų jų didžiausia daugybė. [22]Taip pat kuni-
gai, kurie artinasi prie Viešpaties, tepasišventina, kad jų neištiktų.
[23]Ir Mošė tarė Viešpačiui: Žmonės negalės užžengti į Sinajaus kalną,
nes tu paskelbei ir liepei tardamas: Paskirk ribas aplink kalną ir jį
pašventink. [24]Viešpats jam tarė: Eik, nuženk; paskui užžengs ir
draug su tavim Aaronas; o kunigai ir tauta tenepereina ribų ir te-
nežengia pas Viešpatį, kad kartais jų neužmuštų. [25]Ir Mošė nužen-
gė pas žmones ir visa jiems papasakojo.

20. [1]Ir Viešpats kalbėjo visus šituos žodžius: [2]Aš esu Viešpats,
tavo Dievas, kurs tave išvedžiau iš Egipto žemės, iš vergijos namų.
[3]Neturėsi svetimų dievų mano akivaizdoje. [4]Nedirbsi sau drožinio
nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštybėse danguje ir kas
yra žemumoje ant žemės, nei į tai, kas yra vandenyse po žeme.
[5]Nesilenksi jiems ir negarbinsi: Aš esu Viešpats, tavo Dievas, galin-
gas ir pavydus, atkeršijąs vaikams lig trečiajai ir ketvirtajai kartai
už tėvų neteisybę, kurie manęs neapkenčia, [6]ir pasigailįs lig tūkstan-
tinei kartai tų, kurie mane myli ir sergi mano įsakymus.

[7]Neimsi Viešpaties, tavo Dievo, vardo dovanai; nes Viešpats ne-
laikys nekaltu to, kurs ims Viešpaties, savo Dievo, vardą veltui.

[8]Atsimink, kad švęstumei šabato dieną. [9]Šešias dienas darbuosies ir
dirbsi visus savo darbus. [10]O septintoje dienoje yra Viešpaties, tavo
Dievo, šabatas; joje nedirbsi jokio darbo tu ir tavo sūnus, ir tavo
duktė, tavo tarnas ir tavo tarnaitė, tavo gyvulys ir ateivis, kurs yra
pas tave. [11]Nes per šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, jū-
rą ir visa, kas juose yra, ir ilsėjosi septintoje dienoje; todėl Viešpats
palaimino šabato dieną ir ją pašventino.

[12]Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kad būtumei ilgaamžis žemėje,
kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.

[13]Neužmuši.
[14]Nesvetimoteriausi.
[15]Nevogsi.
[16]Nekalbėsi prieš savo artimą neteisaus liudijimo.
[17]Negeisi tavo artimo namų ir netrokši jo žmonos nei tarno, nei
tarnaitės, nei jaučio, nei asilo, nei jokių dalykų, kurie yra jo.
[18]Visa gi tauta girdėjo griausmus ir trimito skardą ir matė žaibus,
ir smilkstantį kalną, o nusigandę ir baimės apimti stovėjo iš tolo,
[19]sakydami Mošei: Tu mums kalbėk ir klausysime. Tenekalba mums
Viešpats, kad kartais nenumirtumėm. [20]Ir Mošė tarė tautai: Nebijo-
kite; nes Dievas atėjo, kad jus ištirtų ir kad jo baimė būtų jumyse, ir
kad nenusidėtumėt. [21]O tauta stovėjo iš tolo. Mošė gi prisiartino
prie tamsaus debesies, kuriame buvo Dievas.
[22]Be to, Viešpats dar kalbėjo Mošei: Tu sakysi Israėlio sūnums:
Jūs matėte, kad aš jums kalbėjau iš dangaus. [23]Nedarysite sau si-
dabrinių dievų ir auksinių dievų sau nedirbsite. [24]Padarysite man
altorių iš žemės ir ant jo aukosite jūsų deginamąsias aukas ir dėkojimo
atnašas, jūsų avis ir jaučius kiekvienoje vietoje, kurioje bus mano
vardo atminimas. Aš pas tave ateisiu ir tave palaiminsiu. [25]Ir jei
man statysi akmeninį altorių, tenebus jis iš tašytų akmenų, nes pa-
keldamas ant jo kaltą, jį padarysi suteptą. [26]Nei laiptais nežengsi
ant mano altoriaus, kad nebūtų atidengtas tavo nuogumas.

21. [1]Tie yra įstatai, kuriuos jiems patieksi: [2]jei pirksi vergą Ebrajį,
jis tau tarnaus šešerius metus; septintuose gi išeis laisvas be išsipir-
kimo. [3]Su kokiu apdaru įėjo, su tokiu ir teišeina; jei turėjo žmoną,
ir žmona išeis draug. [4]O jei jo šeimininkas duos jam žmoną ir ji pa-
gimdytų sūnus ir dukteris, moteriškė ir jos vaikai bus jo šeimininko,
pats gi jis išeis su savo apdarais. [5]O jei vergas sakys: Aš myliu mano
šeimininką ir žmoną, ir vaikus, nenoriu būti laisvas, [6]jo šeimininkas
statys jį Dievo teisėjų akyse; jis bus privestas prie angos ir staktų ir
perdurs jo ausį yla, ir bus jam vergas amžinai.
[7]Jei kas parduos savo dukterį vergijon, ji neišeis, kaip išeina
paprastai vergės. [8]Jei ji nepatiks akims savo šeimininko, kuriam
buvo atiduota, jis ją paleis; jis negalės jos parduoti į svetimą tautą,
ją paniekinęs. [9]O jei ją duos moterystėn savo sūnui, elgsis su ja kaip
su dukterimi. [10]O jei jam ims kitą, duos vergei, kas jai pridera už
moterystę, apdarus ir jos mergystės užmokestį. [11]Jei tų trijų dalykų
nepadarys, išeis dovanai be išsipirkimo.

[12]Kas užgautų žmogų, norėdamas užmušti, mirte tenumiršta. [13]O
kas neturėjo tos minties, bet Dievas jį padavė į jo rankas, paskirsiu
tau vietą, į kurią bus galima pabėgti. [14]Jei kas tačiau užmuštų savo
artimą panaudodamas klastą, tokį atitrauksi net nuo mano altoriaus,
kad numirtų. [15]Kas užgautų savo tėvą ar savo motiną, mirte tenu-
miršta. [16]Kas pavogtų žmogų ir jį parduotų, paaiškėjus jo kaltybei,
mirte tenumiršta. [17]Kas piktžodžiautų savo tėvui ar motinai, mirte
tenumiršta. [18]Jei susivaidytų vyrai ir vienas užgautų kitą akmeniu
ar kumščiu, o tasai nemirtų, bet gulėtų patale, [19]jei jis paskui atsi-
kels ir vaikščios lauke, pasiremdamas savo lazda, užgavėjas nebus
baudžiamas, tačiau atsilygins už sugaištį darbuose ir išlaidas gydy-
tojams. [20]Kas užgautų savo vergą ar vergę lazda ir numirtų jo ran-
kose, bus nubaustas. [21]O jei išgyvens vieną ar dvi dieni, nebus bau-
džiamas, nes tai yra jo pinigai. [22]Jei susivaidytų vyrai ir kurs norint
užgautų nėščią moteriškę, taip kad ji išsimestų, bet pati išliktų gyva,
užmokės tiek, kiek moteriškės vyras pareikalaus ir nuteis tarpinin-
kai. [23]Bet jei moteriškė iš to numirtų, jis atiduos gyvybę už gyvybę;
[24]akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją, [25]įdeginimą
už įdeginimą, žaizdą už žaizdą, randą už randą. [26]Jei kas užgautų
savo vergui ar vergei akį ir padarytų juos vienakiais, paleis juos
laisvus už akį, kurią išplėšė. [27]Taipogi jei kas išmuštų savo vergui
ar vergei dantį, juos taip pat paleis laisvus.

[28]Jei jautis ragu įdurtų vyrą ar moteriškę ir tie numirtų, bus už-
muštas akmenimis; ir nevalgys jo mėsos; tačiau jaučio savininkas
bus nekaltas. [29]Bet jei jautis jau ir seniau badydavos ir apie tai buvo
pranešta jo savininkui, ir jis jo neuždarė, ir užbadytų vyrą ar mote-
riškę, tuomet ir jautis bus užmuštas akmenimis, ir jo savininką užmuš.
[30]O jei jam bus paskirtas išsipirkimas, duos už savo gyvybę, kiek tik
bus pareikalauta. [31]Taip pat jei jautis ragu nudurtų vaiką ar mergai-
tę, nuteisimas bus toks pat. [32]Jei subadytų vergą ar vergę, duos jo
savininkui tris dešimtis sidabro siklių, jautis gi bus užmuštas akmeni-
mis. [33]Jei kas atidengtų šulinį ar išsikastų ir jo nepridengtų, o į jį
įkristų jautis ar asilas, [34]šulinio savininkas užmokės gyvulio kainą, bet
kas išgaišo bus jo. [35]Jei kieno jautis sužeistų svetimą jautį ir tasai
išgaištų, parduos gyvąjį jautį ir pasidalins jo kaina, ir nustipusio
maita pasidalins tarp savęs. [36]O jei žinojo, kad jautis jau seniau ba-
dydavos ir jo savininkas jo nesergėjo, atiduos jautį už jautį, o maitą
sau pasiims visą.

22. [1]Jei kas pavogtų jautį ar avį ir pasipjautų ar parduotų, su-
grąžins už vieną jautį penkis ir už vieną avį keturias. [2]Jei vagis būtų
užkluptas besilaužiant į namus ar pasikasant ir sužeistas numirtų,
užgavėjas nebus kaltas už išlietą kraują. [3]Bet jei tai įvykdytų saulei
užtekėjus, bus padaręs žmogžudystę ir pats numirs. Jei vagis neturėtų
kuo atsilyginti už vagystę, pats bus parduotas. [4]Jei pas jį būtų rasta,
ką pavogė gyva, ar tai jautis, ar asilas, ar avis, atiduos dvigubai.
[5]Jei kas pažeistų lauką ar vynuogyną, paleidęs savo gyvulį nuga-
nydamas, kas svetima, ką tik turės geriausio savo lauke ar vynuo-
gyne, atlygins pagal nuostolio įkainojimą. [6]Jei pakilus ugnis apimtų
erškėčius ir sudegintų javų krūvas ar tebeaugančius javus dirvoje,
kas ugnį sukūrė, atlygins už nuostolį.
[7]Jei kas pavestų prieteliui sergėti pinigus ar kokį rakandą, ir iš
to, kurs priėmė, būtų pavogta, jei atsiras vagis, jis atiduos dvigubai.
[8]Jei vagis pasilieka nežinomas, namų savininkas bus nuvestas pas
Dievo teisėjus ir prisieks, kad jis neištiesęs rankos prie savo artimo
dalyko. [9]Apgaulės tarpusavį ginčą: ar tai būtų jautis, ar asilas, ar
avis, ar rūbas, ar koks kitas dalykas, kuriuo gali būti padaryta skriau-
da, ištirs Dievo teisėjai, ir nuteisus kaltasis atlygins dvigubai savo
artimui. [10]Jei kas pavestų savo artimui sergėti asilą, jautį, avį ar
kokį kitą gyvulį, ir išgaištų ar sumenkėtų, ar būtų neprietelių pa-
griebtas, ir niekas to nematytų, [11]turės prisiekti, kad neištiesęs savo
rankos prie artimo dalyko, ir savininkas priims priesaiką, o anas
nebus priverstas grąžinti. [12]O jei būtų pavogta, atlygins savininkui už
nuostolį. [13]Jei būtų žvėries sudraskyta, nuneš pas jį, kas suplėšyta,
ir nereikės atlyginti.
[14]Kas pasiskolintų iš artimo ką nors iš tų dalykų, ir sumenkėtų ar
nustiptų, savininkui kitur esant, bus priverstas atlyginti. [15]O jei
savininkas būtų čia pat, negrąžins, ypač jei buvo paskolinta kaip
užmokestis už darbą.
[16]Jei kas apgautų mergaitę dar nesužadėtą ir gulėtų su ja, duos jai
kraitį ir ims ją moterystėn. [17]Jei mergaitės tėvas nenorėtų jos leisti,
užmokės tėvui tiek pinigų, kiek mergaitės ištekėdamos paprastai
gauna.
[18]Žyniams neleisi gyviems likti. [19]Kas paleistuvaus su galviju, mir-
te numirs. [20]Kas aukoja kitiems dievams, o ne vienam Viešpačiui,
bus užmuštas.
[21]Ateivio nenuliūdinsi ir jo nevarginsi, nes ir jūs patys buvote
ateiviai Egipto žemėje. [22]Našlės ir našlaičio neskriausite. [23]Jei juos

pažeisite, šauksis į mane, ir aš išklausysiu jų šauksmą; [24]užsidegs
mano rūstybė, ir aš jus ištiksiu kalaviju, ir jūsų žmonos bus našlės,
o jūsų vaikai našlaičiai.
[25]Jei paskolinsi pinigų beturčiui iš mano tautos, kurs su tavim
gyvena, nespausi kaip plėšikas ir palūkanomis neapsunkinsi. [26]Jei
paimtumei iš savo artimo apdarą kaip užstatą, sugrąžinsi jam prieš
saulei nusileidžiant, [27]nes tai vienatinis apvalkalas jo kūnui apdeng-
ti, ir jis neturi kito, kuriame miegotų; jei į mane šauksis, aš jį išklau-
sysiu, nes esu gailiaširdis.
[28]Nekalbėsi piktai prieš Dievo teisėjus ir tavo tautos kunigaikščiui
nepiktžodžiausi. [29]Tavo dešimtinių ir tavo pirmonių nesivėlinsi ati-
duoti; pirmgimį tavo sūnų man atiduosi. [30]Taip pat padarysi su jau-
čiais ir avimis; septynias dienas tebūna su savo motina, o aštuntoje
dienoje jį man atiduosi. [31]Jūs man būsite šventi vyrai; mėsos, kurios
pirma paragaus žvėrys, nevalgysite, bet išmesite šunims.

23. [1]Nepriimsi melagingų žodžių ir neprisidėsi savo ranka, kad me-
lagingai liudytumei už bedievį. [2]Neisi paskui minią pikto daryti; ir
teisme nepritarsi daugumos sprendimui, pažeisdamas tiesą. [3]Nepatai-
kausi taip pat ir beturčiui teisme. [4]Jei sutiksi beklaidžiojantį savo
neprietelio jautį ar asilą, nuvesk pas jį. [5]Jei matysi tave neapken-
čiančiojo asilą parpuolusį po našta, nepraeisi pro šalį, bet padėsi jam
jį pakelti. [6]Nenukrypsi nuo teisybės beturčio byloje. [7]Bėgsi nuo me-
lagystės. Neužmuši nekalto ir teisiojo, nes aš bjauriuos bedieviu.
[8]Nepriimsi dovanų, kurios apakina net išmintinguosius ir iškraipo
teisiųjų žodžius. [9]Nebūsi įkyrus keleiviui; jūs juk žinote ateivio jaus-
mus, nes ir patys buvote ateiviai Egipto žemėje.
[10]Šešerius metus sėsi savo žemėje ir rinksi jos vaisius; [11]o septin-
taisiais metais paliksi ją pūdymu ir duosi pasilsėti, kad iš jos mai-
tintųsi tavo tautos beturčiai; ir kas tik paliks, teėda laukiniai žvėrys;
taip darysi savo vynuogyne ir alyvų darže. [12]Šešias dienas dirbsi, o
septintą dieną ilsėsies, leisdamas taip pat pasilsėt savo jaučiui ir asi-
lui bei atsigauti tavo tarnaitės sūnui ir ateiviui.
[13]Laikykite visa, ką jums sakiau. Neprisiekite svetimųjų dievų var-
du, jis tenebus girdimas iš jūsų burnos.
[14]Tris sykius kas metai mano garbei švęsite šventes. [15]Laikysi
neraugintos duonos iškilmę. Naujų vaisių mėnesyje, kuriame išėjai
iš Egipto, per septynias dienas, kaip tau įsakiau, valgysi neraugintą
duoną; ir nepasirodysi mano akyse tuščiomis rankomis. [16]Švęsi taip

pat pjūties, savo darbo pirmųjų vaisių iš to, ką pasėsi savo lauke,
šventę. Švęsi pagaliau derliaus šventę metų pabaigoje; kai būsi suva-
lęs nuo lauko visus tavo vaisius. [17]Tris kartus metuose visi tavo vyriš-
kiai pasirodys Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdon. [18]Neaukosi su
raugu mano aukos kraujo, ir mano iškilmės aukos taukai nepasiliks lig
rytui. [19]Tavo žemės vaisių pirmones atneši į Viešpaties, tavo Dievo,
namus. Nevirsi ožiuko jo motinos piene.
[20]Štai aš siųsiu savo angelą, kad eitų pirm tavęs ir tave sergėtų
kelyje, ir vestų į vietą, kurią prirengiau. [21]Paisyk jo ir klausyk jo balso;
nedrįsk jam priešintis, nes jei nusidėsi, nepaliks nenubaudęs, kadangi
mano vardas yra jame. [22]O jei klausysi jo balso ir darysi visa, ką
sakau, aš būsiu neprietelis tavo neprieteliams ir užgausiu tave už-
gaunančius. [23]Mano angelas eis pirm tavęs ir tave nuves pas Amorie-
čius ir Hetiečius, ir Pereziečius, Kananiečius ir Heviečius, ir Jebu-
siečius, kuriuos aš sunaikinsiu. [24]Negarbinsi jų dievų ir jiems netar-
nausi; nedarysi, kaip jie daro, bet juos sunaikinsi ir sulaužysi jų
statulas. [25]Tarnausite Viešpačiui, jūsų Dievui, kad laiminčiau tavo
duoną ir vandenį ir atimčiau ligas iš jūsų tarpo. [26]Nebus tavo žemėje
nevaisingų ir bergždžių, ir tavo amžiaus dienų nesutrumpinsiu. [27]Aš
siųsiu mano baimę pirm tavęs ir išnaikinsiu kiekvieną tautą, pas kurią
ateisi; ir visus tavo neprietelius priversiu nuo tavęs bėgti. [28]Aš iš-
siųsiu pirma negu įeisi širšuolius, ir jie išvys Hevejiečius ir Kana-
niečius, ir Hetiečius. [29]Aš jų neišvarysiu vienais metais iš po tavo
akių, kad žemė nepavirstų tyrais ir neprivistų tau priešingų žvėrių.
[30]Išvarysiu juos pamažu iš po tavo akių, kolei nesustiprėsi ir neapimsi
žemės. [31]Paskirsiu gi tavo ribas nuo Raudonosios jūros iki Palestinie-
čių jūrai ir nuo tyrumos lig upei. Paduosiu į tavo rankas žemės
gyventojus ir juos išmesiu iš po tavo akių. [32]Nedarysi sandoros su
jais nei su jų dievais. [33]Tenegyvena jie tavo žemėje, kad kartais
neįvestų tavęs į nuodėmę prieš mane, jei tarnautumei jų dievams,
kas tau būtų tikrai prapultis.

24. [1]Dar sakė Mošei: Užženk pas Viešpatį tu ir Aaronas, Nada-
bas ir Abijus, ir septynios dešimtys vyresniųjų iš Israėlio, ir pagar-
binsite iš tolo. [2]Tik vienas Mošė užžengs pas Viešpatį, o jie nesiartins
nei tauta neužeis su juo. [3]Mošė tat atėjo ir papasakojo tautai visus
Viešpaties žodžius ir įsakymus; o visa tauta atsakė vienu balsu: Įvyk-
dysime visus Viešpaties žodžius, kuriuos jis pasakė.
[4]Mošė surašė visus Viešpaties žodžius ir rytą atsikėlęs pastatė

altorių prie kalno pašlaitės ir dvylika akmeninių šulų pagal dvylika
Israėlio giminių. 5Jis siuntė jaunikaičius iš Israėlio sūnų, ir jie aukojo
deginamąsias aukas ir atnašavo Viešpačiui veršius, kaip dėkojimo
atnašas. 6Taigi Mošė ėmė pusę kraujo ir supylė į taures; likusią gi dalį
išliejo ant altoriaus. 7Ir ėmęs sandoros knygą, skaitė, girdint tautai; o
jie tarė: Visa, ką Viešpats kalbėjo, padarysime ir būsime klusnūs. 8Jis
gi, ėmęs kraujo, apšlakstė juo tautą ir tarė: Tasai yra kraujas sando-
ros, kurią Viešpats su jumis padarė apie visa tai, kas pasakyta.
9O Mošė ir Aaronas, Nadabas ir Abijus, ir septynios dešimtys iš
Israėlio vyresniųjų užžengė 10ir matė Israėlio Dievą ir po jo kojomis
tarsi dalyką, padarytą iš safyro akmens, panašų į dangų, kai būna
giedra. 11Ir ant tų iš Israėlio sūnų, kurie stovėjo iš tolo, jis neištiesė
rankos; ir jie matė Dievą, ir valgė, ir gėrė.
12O Viešpats tarė Mošei: Užkopk pas mane į kalną ir būk tenai;
aš tau duosiu akmenines plokštes ir įstatymą bei paliepimus, kuriuos
parašiau, kad juos pamokytumei. 13Tuomet pakilo Mošė ir jo tarnas
Jošuė. O Mošė, eidamas į Dievo kalną, 14tarė vyresniesiems: Laukite
čia, kolei pas jus nesugrįšime. Turite draug su jumis Aaroną ir Hurą;
jei iškils koks klausimas, kreipkitės į juodu. 15Kai Mošė užžengė, debe-
sis apdengė kalną. 16Ir Viešpaties šlovė pasiliko ant Sinajaus, prideng-
dama jį debesimi per šešias dienas, o septintoje dienoje Dievas pa-
šaukė Mošę iš tamsybių. 17Viešpaties gi šlovės išvaizda buvo kaip de-
ganti ugnis kalno viršūnėje, matoma Israėlio sūnums. 18Ir Mošė,
įėjęs į debesies vidurį, užėjo į kalną ir buvo tenai keturias dešimtis
dienų ir keturias dešimtis naktų.

25. 1Ir Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: 2Sakyk Israėlio sūnums, kad
man atneštų pirmones: jas imsite iš kiekvieno laisva valia aukojan-
čio žmogaus. 3Tie gi yra dalykai, kuriuos turite imti: auksą, sidabrą,
varį, 4mėlyną ir raudoną purpurą, dusyk dažytą karmaziną, baltą
ploną drobę, ožkų plaukus, 5raudonai nudažytus avinų kailius ir mė-
lynus kailius, akacijos medžius, 6aliejų lempoms žibinti, kvepalus
tepamajam aliejui ir gero kvapo smilkalus, 7onikso akmenis ir bran-
gius akmenis antpečiui ir krūtinės apdarui pagražinti. 8Ir padarys
man šventyklą,— ir gyvensiu tarp jų. 9Ją padarys pagal pavyzdį
padangtės, kurią tau parodysiu, ir visų rakandų, vartojamų jos tar-
nyboje. Padarysite gi ją taip:
10Padirbkite iš akacijos medžio skrynią, kurios ilgumas tebūna
pustrečio masto, platumas pusantro masto, aukštumas taip pat pusantro

masto. [11]Ją paauksinsi tyriausiu auksu viduje ir iš oro pusės ir jos viršuje padarysi auksinį vainiką aplinkui [12]ir keturis auksinius žiedus, kuriuos pritaisysi prie keturių skrynios kampų: du žiedu tebūna viename šone ir du kitame. [13]Padarysi taip pat iš akacijos medžio karteles ir jas aptrauksi auksu, [14]ir įversi į žiedus, esančius skrynios šonuose, kad jomis galėtų būti nešiojama. [15]Jos visuomet bus žieduose ir niekados nebus iš jų ištrauktos. [16]Ir įdėsi skrynion liudijimą, kurį tau duosiu. [17]Padarysi ir maldytuvę iš tyriausio aukso; jos ilgumas bus pustrečio masto ir platumas pusantro. [18]Patalpinsi taip pat du iš aukso nukaltu cherubinu iš abiejų žinyno šalių. [19]Vienas cherubas tebūna ant vieno šono, o antras ant kito. [20]Ir teuždengia abudu maldytuvės šonu, ištiesę sparnus ir apsiausdami žinyną, teveizdi vienas į kitą atkreiptais veidais į maldytuvę, kuria turi būti uždengta skrynia. [21]Joje padėsi liudijimą, kurį tau duosiu. [22]Iš ten tau suteiksiu įsakymus; ir nuo maldytuvės iš tarp dviejų cherubinų, būsiančių ant liudijimo skrynios, aš tau kalbėsiu visa, ką per tave įsakysiu Israėlio sūnums.

[23]Padarysi iš akacijos medžio taip pat stalą, turintį du mastu ilgumo ir vieną mastą platumo, ir pusantro masto aukštumo, [24]ir paauksuosi jį tyriausiu auksu; aplink jį padarysi auksinę briauną [25]ir ant pačios briaunos išrašytą vainiką, keturiais pirštais aukštą, ir ant jo kitą auksinį vainiką. [26]Prirengsi taip pat keturis auksinius žiedus ir juos pritaisysi ant keturių to paties stalo kampų prie kiekvienos kojos. [27]Auksiniai žiedai bus po vainiku, kad į juos būtų įveriamos kartelės ir kad stalas būtų galima nešioti. [28]Taip pat iš akacijos medžio padarysi tas karteles ir jas aptrauksi auksu stalui nešti. [29]Ir padirbdinsi iš tyriausio aukso dubenis, taures, smilkytuvus ir puodelius, kuriais turi būti aukojami skystimai. [30]Ir dėsi ant stalo padėtines duonas visuomet mano akivaizdoje.

[31]Padarysi ir žibintuvą, nukaltą iš tyriausio aukso: jo liemenį ir šakas, taures, buoželes ir iš jo išeinančias lelijas. [32]Šešios šakos eis iš jo šonų, trys iš vieno šono ir trys iš kito, [33]trys riešuto pavidalo taurelės draug su buožele ir viena lelija bus ant vienos šakos; ir ant kitos šakos taip pat trys taurelės draug su buožele ir lelija; toks pat bus darbas šešių šakų, kurios turi būti išvestos iš liemens; [34]ant paties gi žibintuvo liemens bus keturios riešuto pavidalo taurelės, kiekviena su buožele ir lelija. [35]Trijose liemens vietose bus po kamuolėlį, kiekvienas po dviem šakom, kurių išeinančių iš vieno liemens viso bus šešios. [36]Taigi ir kamuolėliai, ir šakos išeis iš jo paties, visa

nukalta iš tyriausio aukso. [37]Padarysi taip pat septynias lempas ir jas pastatysi ant žibintuvo, kad šviestų viena prieš kitą. [38]Taip pat gnybliai ir indas, kuriame nuognaibos bus gesinamos, tebūna iš tyriausio aukso. [39]Žibintuvas su visais savo priedais svers iš viso talentą tyriausio aukso. [40]Žiūrėk, kad visa padarytum pagal pavaizdą, kurs tau parodytas kalne.

26. [1]Padangtę gi padarysi taip: prirengsi iš plonos suktinių siūlų drobės, mėlyno ir raudono purpuro ir dusyk dažyto karmazino dešimtį išsiuvinėtų dangalų. [2]Dangalas bus dvidešimt aštuonių mastų ilgumo ir keturių platumo. Visi dangalai bus vienokio didumo. [3]Penki dangalai bus susegti vienas su kitu ir penki kiti taip pat sujungti. [4]Prie abiejų kraštutinių dangalų šonų pritaisysi mėlynas kilpeles, kad viena su kita galėtų būti susegamos. [5]Dangalai turės po penkias dešimtis kilpelių, taip iš abiejų šonų pritaisytų, kad kilpelė būtų ties kilpele ir kad viena su kita galėtų būti susegta. [6]Padarysi taip pat penkias dešimtis auksinių kabių, kuriomis abiejų dangalų šonai turės būti sukabinami, kad būtų viena padangtė.

[7]Padarysi taip pat iš ožkų plaukų vienuolika uždangų padangtei apdengti iš viršaus. [8]Uždangos ilgumas bus trys dešimtys mastų, o platumas keturi. Visos uždangos bus lygios. [9]Penkias iš jų sujungsi atskirai ir atskirai sujungsi kitas šešias, taip kad šeštąją uždangą sudėtumei dvilinką ant padangtės priešakio. [10]Padarysi taip pat penkias dešimtis kilpų prie šono vienos uždangos, kad galėtų būti susegta su kita, ir penkias dešimtis kilpų prie šono kitos uždangos, kad su ana būtų sujungta. [11]Padarysi ir penkias dešimtis varinių sagčių, kuriomis būtų sukabinamos kilpos, kad iš viso pasidarytų viena uždanga. [12]Atliekančia dalimi nuo stogo uždengimo, tai yra vienos uždangos likusia puse, pridengsi padangtės galą. [13]Išilgai iš abiejų šonų uždangos kabės nuleistos po vieną mastą, kad pridengtų padangtės šonus. [14]Padangtei pridengti padirbsi dar vieną uždangą iš raudonai dažytų avinų kailių ir virš tos kitą iš mėlynų kailių.

[15]Padirbdinsi taip pat padangtei iš akacijos medžio lentų, kurios reikės pastatyti stačios. [16]Kiekvienos iš jų ilgumas bus dešimt mastų, o platumas pusantro masto. [17]Lentos turės šonuose po du išsikišimu, kuriais viena lenta bus sukabinama su kita; ir taip bus padarytos visos lentos. [18]Dvidešimt iš jų bus pietiniame šone, kurs atgręžtas į pietus. [19]Joms nuliesi keturias dešimtis sidabrinių pakojų, kad po dviem kiekvienos lentos kertėm būtų pakišama du pakoju. [20]Taip pat

kitame padangtės šone, kurs atgręžtas į šiaurę, bus dvidešimt lentų,
[21]turinčių keturias dešimtis sidabrinių pakojų, padėtinų po du kiek-
vienos lentos apačion. [22]O padangtės šaliai, atgręžtai į vakarus, pa-
dirbdinsi šešias lentas [23]ir vėl kitas dvi lentas, kurios turės būti pas-
tatytos sąsparose iš padangtės galo. [24]Ir bus sujungtos nuo apačios
lig viršui, ir visas laikys vienas sunėrimas. Dvi lentos, stovėsiančios
sąsparose, taip pat bus sujungiamos su kitomis. [25]Ir iš viso bus aš-
tuonios lentos, o jų sidabrinių pakojų šešiolika, skaitant po du pakoju
kiekvienai lentai. [26]Padirbsi iš akacijos medžio ir penkis užkaiščius
lentoms laikyti viename padangtės šone [27]ir kitus penkis kitame,
ir tiek pat galui į vakarus. [28]Jie bus perkišti ties lentų viduriu nuo
vieno galo iki kitam. [29]Pačias lentas paauksinsi ir joms nuliesi auksines
grandis, į kurias įverti užkaiščiai laikys lentas; ir užkaiščius aptrauksi
auksine skarda. [30]Ir pastatysi padangtę pagal pavaizdą, kurs tau paro-
dytas kalne.

[31]Padarysi ir užkabą iš mėlyno ir raudono purpuro, dusyk dažyto
karmazino ir iš plonos suktinių siūlų drobės su išsiuvinėtais gražiais
vaizdais. [32]Ją pakabinsi ant keturių akacijos medžio šulų, kurie bus
paauksinti ir turės auksines galvenas, o sidabrinius pakojus. [33]Užkaba
bus prikabinta grandimis. Viduje už užkabos pastatysi liudijimo skry-
nią. Ta užkaba atskirs šventąją vietą nuo švenčiausios. [34]Padėsi taip
pat ir maldytuvę viršum liudijimo skrynios švenčiausioje vietoje.
[35]Stalą pastatysi šiapus užkabos ir ties stalu žibintuvą pietiniame pa-
dangtės šone; nes stalas stovės šiauriniame šone. [36]Padirbdinsi ir
padangtės angai užkabą iš mėlyno ir raudono purpuro, iš dusyk da-
žyto karmazino ir iš plonų suktinių linų siūlų, išaustą įvairiomis
spalvomis. [37]Ir paauksinsi penkis akacijos medžio šulus, prieš ku-
riuos bus pakabinta užkaba; šulų galvenos bus auksinės, o pakojai
variniai.

27. [1]Padirbdinsi dar iš akacijos medžio altorių penkiais mastais
ilgą ir tiek pat platų, tai yra keturkampį, ir trimis mastais aukštą.
[2]O keturiuose kampuose išeis iš jo ragai; ir jį aptrauksi variu. [3]Ir
padarysi jo reikalams puodus pelenams supilti, reples, šakutes ir ang-
lims indą; visus rykus įtaisysi iš vario. [4]Padirbdinsi dar tinklo pavi-
dalo narinę, prie kurios keturių kampų bus keturios varinės gran-
dys. [5]Ją įdėsi po altoriaus vainiku; ir narinė sieks lig altoriaus vidu-
riui. [6]Padirbdinsi taip pat iš akacijos medžio altoriui dvi kartis, ku-
rias aptrauksi varine skarda [7]ir įversi į grandis, ir jos bus iš abiejų

šonų altoriui nešti. 8 Jį padarysi nepripildytą viduje, bet tuščią ir
dyką, kaip tau parodyta kalne.
9 Padarysi taip pat padangtei prieangį, kurio pietiniame šone, at-
gręžtame į pietus, bus užkabos iš baltos plonos suktinių siūlų drobės.
Vienas jos šonas bus šimtu mastų ilgas. 10 Ir padarysi dvidešimt šulų
su tiek pat varinių pakojų. Jie turės sidabrines galvenas su savo pag-
ražinimais. 11 Taip pat ir šiauriniame šone išilgai bus užkabos per
šimtą mastų, dvidešimt šulų ir tiek pat varinių pakojų, ir sidabrinių
galvenų su jų pagražinimais. 12 Prieangio gi platume, kurs atgręžtas
į saulėleidžius, bus užkabos per penkias dešimtis mastų ir dešimt
šulų, ir tiek pat pakojų. 13 Taip pat ir tas prieangio platumas, kurs
atgręžtas į saulėtekius, bus penkių dešimtų mastų; 14 iš jų penkiolika
mastų nuo vieno šono bus paskirta užkaboms draug su trimis šulais
ir su tiek pat pakojų. 15 Taip pat nuo kito šono per penkiolika mastų
bus užkabos, trys šulai ir tiek pat pakojų. 16 Prieangio gi įėjime bus
dvidešimties mastų užkaba iš mėlyno ir raudono purpuro, iš dusyk
dažyto karmazino ir plonos suktinių siūlų drobės su išmezgimais.
Ji turės keturis šulus su tiek pat pakojų. 17 Visi prieangio šulai aplin-
kui bus aptraukti varine skarda, turės sidabrines galvenas ir varinius
pakojus. 18 Prieangio išilgai bus šimtas mastų, skersai penkios dešim-
tys mastų ir bus penkiais mastais aukštas. Jo užkabos bus padarytos
iš baltos plonos suktinių siūlų drobės ir turės varinius pakojus. 19 Vi-
sus padangtės rakandus visiems jos reikalams ir apeigoms, taip pat
jo ir prieangio baslelius padarysi iš vario.
20 Įsakyk Israėlio sūnums, kad tau atneštų tyriausio aliejaus iš
alyvmedžių, išspausto piestoje, idant visuomet žibėtų lempa 21 liudiji-
mo padangtėje šiapus užkabos, kuri pakabinta prieš liudijimą. Ją
statys Aaronas ir jo sūnūs, kad žibėtų lig rytui Viešpaties akivaiz-
doje. Ta tarnystė bus amžina Israėlio sūnums per visas jų kartas.

28. 1 Imk taip pat pas save iš Israėlio sūnų tarpo savo brolį Aaroną
draug su jo sūnumis, kad jie man eitų kunigystės pareigas: Aaronas,
Nadabas ir Abijus, Eleazaras ir Itamaras. 2 Ir padarysi savo broliui
Aaronui šventą apdarą šlovei ir pagražinimui. 3 Ir sakysi visiems
išmintingos širdies, kuriuos aš pripildžiau išmanymo dvasios, kad
padarytų Aaronui apdarus, kuriuose pašvęstas man tarnautų. 4 Ap-
darai gi, kuriuos padarys, bus šitie: krūtinės apdaras, antpetis, tunika,
siaura drobinė jupa, nuometas ir juosta. Padarys šventus apdarus
tavo broliui Aaronui ir jo sūnums, kad jie man eitų kunigystės parei-

gas. [5]Ir ims auksą, mėlyną ir raudoną purpurą, dusyk dažytą karma-
ziną ir baltą ploną drobę.
[6]Antpetį padarys iš aukso, mėlyno ir raudono purpuro, dusyk da-
žyto karmazino ir baltos plonos suktinių linų siūlų drobės, audžiant
įvairiomis spalvomis. [7]Jis turės du galu, kurie savo kraštais sieks vie-
nas kitą ties abiem šonais, taip kad pasidarys vienas apvalkalas. [8]Pats
gi audeklas ir visas išmarginimo darbas bus iš aukso, mėlyno ir rau-
dono purpuro, dusyk dažyto karmazino ir baltų suktinių linų siūlų.
[9]Ir imsi du onikso akmenėliu, ir juose išdroši Israėlio sūnų vardus:
[10]šešis vardus viename akmenėlyje ir šešis kitus antrame, paeiliui
kaip vienas po kito gimęs. [11]Kaip skaptoriai ir brangių akmenų drožė-
jai daro, taip išpjausi juose Israėlio sūnų vardus ir, įsodinęs akmenė-
lius į auksą, [12]padėsi ant kiekvienos antpečio šalies kaip atminimo
ženklą apie Israėlio sūnus. Ir Aaronas nešios jų vardus Viešpaties
akivaizdoje ant abiejų pečių atminimo dėlei. [13]Padarysi iš aukso taip
pat sagtis [14]ir iš tyriausio aukso dvi grandinėles su sukabinėtais na-
reliais, kuriuodu įversi į sagtis.
[15]Padirbdinsi taip pat ir ištarminį krūtinės apdarą, margai išaustą,
kaip ir antpetis, iš aukso, mėlyno ir raudono purpuro, dusyk dažyto
karmazino ir baltų suktinių linų siūlų. [16]Jis bus keturkampis ir dvi-
linkas; kaip išilgai, taip ir skersai jis turės sprindį, [17]ir jį apsodinsi ke-
turiomis akmenėlių eilėmis. Pirmoje eilėje bus sarderis, topazas ir
smaragdas; [18]antroje rubinas, safyras ir jaspis; [19]trečioje ligurijus,
agatas ir ametistas; [20]ketvirtoje chrizolitas, oniksas ir berilas. Jie bus
įsodinti į auksą savo eilėse. [21]Ant jų bus Israėlio sūnų vardai; dvylika
vardų bus išpjauta; kiekviename akmenyje vardas vienos iš dvylikos
giminių. [22]Krūtinės apdarui padarysi iš tyriausio aukso su supintais
nariais grandinėles, [23]taip pat du auksiniu žiedu, kuriuodu pritaisysi
prie dviejų aukštutinių krūtinės apdaro kampų, [24]ir auksines grandi-
nėles įversi į žiedus, esančius jo kampuose, [25]ir tų grandinėlių galus
prisegsi sagtimis prie abiejų antpečio šalių ties krūtinės apdaru.
[26]Padirbdinsi taip pat du auksiniu žiedu, kuriuodu pritaisysi prie
žemųjų krūtinės apdaro kampų iš apačios toje pusėje, kuri prisig-
laudžia prie antpečio. [27]Ir vėl du kitu auksiniu žiedu, kurie turi būti
pritaisyti prie abiejų antpečio šonų žemai, kur yra apatinis sujungi-
mas, kad krūtinės apdaras galėtų būti sukabintas su antpečiu. [28]Ir
bus sumegzta mėlyna juosta antpečio žiedai su krūtinės apdaro žie-
dais, kad dailus sumezgimas pasiliktų tvirtas ir kad krūtinės apdaras
negalėtų būti atskirtas nuo antpečio. [29]Ir Aaronas nešios Israėlio

sūnų vardus ištarminiame apdare ant savo krūtinės, kada eis į šventyklą, kaip amžiną atminimo ženklą Viešpaties akivaizdoje. [30]O į ištarminį krūtinės apdarą įdėsi Mokslą ir Tiesą; tai bus ant Aarono krūtinės, kai jis įeis Viešpaties akivaizdon; ir nešios ant savo krūtinės Israėlio sūnų teismą Viešpaties akivaizdoje visuomet.

[31]Padarysi taip pat antpečiui visą mėlyną jupą, [32]kurios viduryje iš viršaus bus skylė galvai įkišti, o aplinkui ją atsiūlė, kaip paprastai būna rūbų pakraščiuose, kad veikiai neplyštų. [33]O prie apatinės jupos siūlės padarysi aplinkui iš mėlyno ir raudono purpuro ir dusyk dažyto karmazino tarsi granatinius obuolėlius, perpintus varpeliais, [34]taip kad būtų auksinis varpelis ir granatinis obuolėlis, ir vėl kitas auksinis varpelis ir granatinis obuolėlis. [35]Ir apsivilks Aaronas, eidamas savo tarnystę, kad girdėtųsi skambėjimas, kada įeina į šventyklą Viešpaties akivaizdon ir išeina, ir kad nenumirtų.

[36]Padarysi iš tyriausio aukso skardelę, kurioje išpjausi auksakalio darbu: Šventumas Viešpačiui! [37]Ją pririši mėlynu kaspinu, ir bus ant kunigiško nuometo, [38]ties vyriausiojo kunigo kakta. Ir Aaronas nešios visus Israelio sūnų nusikaltimus visose jų dovanose ir atnašose, kurias jie aukoja ir pašvenčia. O skardelė bus visuomet ant jo kaktos, kad Viešpats jam būtų maloningas. [39]Išausdinsi taip pat siaurą jupą iš baltų plonų lininių siūlų; padarysi ir kunigišką nuometą iš baltos plonos drobės ir juostą su dailiais išsiuvinėjimais.

[40]Toliau padarysi Aarono sūnums drobines jupas ir juostas, ir kunigiškus nuometus, kad tai būtų šlovei ir pagražinimui, [41]ir visais šitais apdarais apvilksi savo brolį Aaroną ir, draug su juo jo sūnus. Ir visų pašventinsi rankas, ir juos pašvęsi, kad man eitų kunigystės pareigas. [42]Padarysi ir drobines kelnes, kad pridengtų jų kūno nuogumą nuo kulšių lig strėnų; [43]ir dėvės jas Aaronas ir jo sūnūs, kai eis į liudijimo padangtę ar kai artinsis prie altoriaus, kad tarnautų šventykloje, kad būdami nusikaltę nenumirtų. Tas įstatas bus amžinas Aaronui ir jo palikuonims po jo.

29. [1]Bet ir tai padarysi, kad jie man būtų įšvęsti kunigais. Imk iš bandos veršį ir du avinu be kliaudos, [2]ir neraugintos duonos, ir ragaišio be raugo, apšlakstyto aliejumi, taip pat papločių be raugo, apipiltų aliejumi; visa tai padarysi iš kvietinių miltų; [3]ir sudėjęs pintinėje atnašausi; o be to, veršį ir du avinu. [4]Aaroną ir jo sūnus pastatysi prie liudijimo padangtės angos; o apiplovęs tėvą kartu su jo sūnumis vandeniu, [5]apvilksi Aaroną jo apdarais, tai yra balta ir mė-

lyna jupa, antpečiu ir krūtinės apdaru, ir tai apjuosi juosta; [6]ir jam
ant galvos uždėsi kunigišką nuometą, o ant nuometo šventąją skar-
delę, [7]ir išpilsi jam ant galvos tepamojo aliejaus, ir tuo būdu jis bus
pašvęstas. [8]Liepsi prieiti taip pat jo sūnums ir apvilksi drobinėmis
jupomis ir apjuosi juosta, [9]būtent Aaroną ir jo sūnus, ir jiems uždėsi
kunigiškus nuometus, ir bus man kunigais amžinai tarnystei. Paš-
ventinęs jų rankas, [10]atvesi veršį ties liudijimo padangte, Aaronas ir
jo sūnūs uždės jam ant galvos rankas, [11]ir jį papjausi Viešpaties
akivaizdoje, prie liudijimo padangtės angos. [12]Ir, ėmęs veršio kraujo,
patepsi savo pirštu ant altoriaus ragų, likusį gi kraują išliesi prie jo
pašaknies. [13]Ir imsi visus taukus, pridengiančius vidurius, ir kepenų
tinklą, ir du inkstu, ir ant jųdviejų esančius taukus, ir paaukosi su-
degindamas ant altoriaus. [14]Veršio gi mėsą, kailį ir mėšlus sudeginsi
lauke už stovyklos, nes tai yra auka už nuodėmę. [15]Imsi taip pat vieną
aviną, ant kurio galvos Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas. [16]Jį papjo-
vęs, imsi jo kraujo ir išpilsi aplink altorių. [17]Patį gi aviną sukaposi į
gabalus; o apiplautus jo vidurius ir kojas sudėsi ant supjaustytos
mėsos ir ant jo galvos; [18]ir paaukosi visą aviną, sudegindamas ant
altoriaus; tai yra atnaša Viešpačiui ir auka, kurios kvapas jam labai
meilus. [19]Imsi taip pat kitą aviną, ant kurio galvos Aaronas ir jo
sūnūs uždės rankas; [20]jį papjovęs, imsi jo kraujo ir patepsi ant Aarono
ir jo sūnų dešinės ausies pakremzlės ir ant dešinės rankos nykščio, ir
ant didžiojo dešinės kojos piršto, ir išliesi kraują ant altoriaus aplin-
kui. [21]O ėmęs kraujo, kurs yra ant altoriaus, ir tepamojo aliejaus, ap-
šlakstysi Aaroną ir jo apdarus, sūnus ir jų apdarus. Ir pašventinęs
juos ir jų apdarus, [22]imsi iš avino riebumą, uodegą ir taukus, apden-
giančius vidurius, ir kepenų tinklelį, ir abudu inkstu, ir ant jų
esančius taukus ir dešinį petį,— nes tai yra pašventimo avinas,—
[23]ir vieną duonos kepalą, aliejumi apšlakstytą ragaišį, paplotį iš
neraugintų duonų pintinės, padėtos Viešpaties akivaizdoje, [24]ir visa
padėsi ant Aarono ir jo sūnų rankų, ir taip pašventinsi pakeliant
Viešpaties akivaizdoje. [25]Ir visa atimsi iš jų rankų, ir sudeginsi ant
altoriaus kaip deginamąją auką, kad būtų meiliausias kvapas Vieš-
paties akivaizdoje, nes tai jo atnaša. [26]Iš avino, kuriuo bus pašvęstas
Aaronas, imsi taip pat krūtinę ir ją pašventinsi, pakeliant Viešpa-
ties akivaizdoje, ir tai bus tavo dalis. [27]Pašventinsi taip pat pašvęstą
krūtinę ir petį, kurį atskyrei iš avino, [28]kuriuo pašvęsta Aaronas ir
jo sūnūs. Tai bus dalis amžina teise Aaronui ir jo sūnums iš Israėlio
sūnų, nes tai yra pirmonės ir pradžia jų dėkojimo aukų, kurias atna-

šauja Viešpačiui. [29]Šventą gi apdarą, kuriuo naudosis Aaronas, po
jo turės jo sūnūs, kad jame būtų patepami ir būtų pašventinamos jų
aukos. [30]Septynias dienas juo vilkės tas iš jo sūnų, kurs jo vieton bus
įstatytas vyriausiuoju kunigu ir kurs eis liudijimo padangtėn, kad
tarnautų šventykloje. [31]O ėmęs pašventinimo aviną, išvirsi jo mėsą
šventoje vietoje; [32]ir ją valgys Aaronas ir jo sūnūs. Taip pat pintinėje
esančias duonas jie valgys liudijimo padangtės prieangyje, [33]kad
tai būtų atnaša, kuria Dievas permaldaujamas, ir kad aukojančių
rankos būtų pašventintos. Svetimasis jų nevalgys, nes jos šventos.
[34]O jei liktų iš pašvęstos mėsos ar iš duonos lig rytui, liekanas su-
deginsi ugnyje; nebus valgoma, nes pašvęsta. [35]Visa, ką tau įsakiau,
padarysi su Aaronu ir jo sūnumis. Septynias dienas šventinsi jų ran-
kas [36]ir permaldauti už nuodėmę kasdien aukosi veršį. Ir paaukojęs
permaldavimo auką, apvalysi altorių ir patepsi jį, kad jis vėl būtų
pašventintas. [37]Septynias dienas valysi ir šventinsi altorių, ir jis bus
labai šventas; kiekvienas, kurs jo prisiliestų, bus pašventintas.

[38]Štai ką darysi ant altoriaus: aukosi visuomet kasdien du metiniu
avinėliu, [39]vieną avinėlį rytą ir vieną vakare; [40]dešimtą dalį miltų,
apšlakstytų išspaustu aliejumi, kurio saikas būtų ketvirta hino dalis,
ir tiek pat vyno liejamai aukai draug su vienu avinėliu. [41]Kitą gi
avinėlį aukosi vakarop tuo pačiu būdu, kaip daroma rytmetinė auka,
ir taip, kaip pasakėme, kad būtų meilus kvapas. [42]Tai auka Vieš-
pačiui, aukotina amžinai per jūsų kartas prie liudijimo padangtės
angos Viešpaties akivaizdoje, kur aš nužengsiu kalbėtis su tavim.
[43]Tenai duosiu Israėlio sūnums įsakymus, ir altorius bus pašvęstas
mano šlove. [44]Pašventinsiu ir liudijimo padangtę draug su altoriumi,
ir Aaroną su jo sūnumis, kad man eitų kunigų pareigas. [45]Ir gyvensiu
tarp Israėlio sūnų, ir būsiu jų Dievas. [46]Ir jie žinos, kad aš Viešpats,
jų Dievas, kurs juos išvedžiau iš Egipto žemės, kad pasilikčiau jų
tarpe, aš Viešpats, jų Dievas.

30. [1]Padirbsi taip pat iš akacijos medžio altorių smilkalams degin-
ti, [2]turintį vieną mastą ilgumo ir platumo, tai yra keturkampį, ir
dviem mastais aukštą. Iš jo išeis ragai. [3]Aptrauksi jį tyriausiu auksu:
viršų, šonus ir ragus. Padarysi jam auksinį vainiką aplinkui [4]ir po
du auksiniu žiedu po vainiku prie dviejų šonų, kad į juos būtų įvertos
kartelės ir altorius būtų nešiojamas. [5]Taip pat ir karteles padarysi iš
akacijos medžio ir paauksinsi. [6]Ir pastatysi altorių prie užkabos, pa-
kabintos prieš liudijimo skrynią ties maldytuve, kuria uždengiamas

liudijimas, kur tau kalbėsiu. [7]Ir Aaronas degins ant jo rytą skaniai
kvepiantį smilkalą; kada taisys lempas, jis jį uždegs, [8]ir kai jas statys
vakarop, uždegs jį kaip amžiną smilkymo auką Viešpaties akivaiz-
doje per jūsų kartas. [9]Neaukosite ant jo kitaip pataisyto smilkalo nei
atnašų, nei aukų ir nedarysite liejamų aukų. [10]Vieną kartą metuose
Aaronas ant jo ragų atliks permaldavimą; jis permaldaus ant jo su
aukos už nuodėmę krauju kartą metuose per jūsų kartas. Jis bus
švenčiausias Viešpačiui.
[11]Ir Viešpats kalbėjo Mošei tardamas: [12]Kada imsi skaityti Israėlio
sūnus, kiekvienas duos užmokestį už savo sielą Viešpačiui, ir ant jų
neateis sloga, kai bus suskaitomi. [13]Štai ką duos kiekvienas įeinąs į
skaičių: pusę tokio siklio, koks priimtas šventykloje. Siklis turi dvi-
dešimt šeštokų. Pusė siklio bus aukojama Viešpačiui. [14]Visi, kuriems
suskaitant bus dvidešimt ar daugiau metų, duos mokestį. [15]Kaip
turtingas, taip ir beturtis duos ne daugiau ir ne mažiau kaip pusę
siklio. [16]Israėlio sūnų sudėtus pinigus atiduosi liudijimo padangtės rei-
kalams, kad tai būtų atminimas apie juos Viešpaties akyse ir kad jis
pasigailėtų jų sielų.
[17]Viešpats kalbėjo Mošei ir sakė: [18]Padirbdinsi taip pat varinę
praustuvę prausimuisi su jos pastovu ir ją pastatysi tarp liudijimo
padangtės ir altoriaus. Įpylus vandens, [19]Aaronas ir jo sūnūs mazgos
joje savo rankas ir kojas, [20]kai turės įeiti į liudijimo padangtę, ir tada
gaus artintis prie altoriaus, idant ant jo aukotų smilkalus Viešpačiui,
[21]kad kartais nenumirtų. Tai bus amžinas įstatas jam ir jo palikuonims
per visas kartas.
[22]Viešpats kalbėjo Mošei, [23]tardamas: Imk kvepalų: pirmosios ir
rinktinės miros penkis šimtus siklių ir pusę tiek cinamono, tai yra du
šimtu penkias dešimtis siklių, taip pat kvepiančios nendrės du šimtu
penkias dešimtis siklių, [24]kasijos gi penkis šimtus siklių tokio svarumo,
koks priimtas šventykloje, ir vieną hiną aliejaus iš alyvmedžio; [25]ir
padarysi šventą tepamąjį aliejų, tepalą, padarytą vaistininkų būdu,
[26]ir juo patepsi liudijimo padangtę ir sandoros skrynią, [27]ir stalą su jo
rakandais, žibintuvą su jo priedais, smilkymo [28]ir aukų altorius
ir visus prietaisus, priderančius jų tarnybai. [29]Pašventinsi
visa, ir bus labai šventa; kas jų prisiliestų, bus pašventintas.
[30]Patepsi Aaroną ir jo sūnus ir juos pašventinsi, kad man eitų kuni-
gystės pareigas. [31]Taip pat Israėlio sūnums sakysi: Tas tepamasis alie-
jus bus man šventas visose jūsų kartose. [32]Žmogaus kūnas juo nebus
tepamas, ir kito, sudėto iš tokių pat dalių, nedarysite, nes jis yra

pašventintas ir jums bus šventas. [33]Kuris tokį pat padarytų ir kuris
iš jo duotų pašaliečiui, bus išdildytas iš savo tautos.
[34]Viešpats tarė Mošei: Imk kvepalų: miros sakų ir onikso, ir gero
kvapo galbano, ir labai perregimų sakų, visų vienokį svarą; [35]ir
padarysi smilkalą, sumaišytą vaistininkų būdu, rūpestingai išmaišytą
ir tyrą, ir verčiausią pašventinimo. [36]Ir visa sutrynęs į smulkiausius
miltelius, padėsi iš jo ties liudijimo padangte, toje vietoje, kur tau
rodysiuos. Smilkalas bus jums labai šventas. [37]Tokio mišinio neda-
rysite savo reikalams, nes tai pašvęsta Viešpačiui. [38]Kiekvienas,
kuris sau pasidarytų tokį pat, kad jo kvapu naudotųsi, žus iš savo
tautos.

31. [1]Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Štai aš įvardžiai pavadinau
Huro sūnaus Urio sūnų Beseleėlį iš Judo giminės [3]ir jį pripildžiau
Dievo dvasios, išminties, proto ir kiekvieno amato mokslo, [4]kad
apsvarstytų visa, kas dailiai galima padaryti iš aukso, sidabro, vario,
[5]marmuro, brangių akmenų ir įvairaus medžio; [6]ir daviau jam
padėjėją Akhisamekho sūnų Ooliabą iš Dano giminės; ir kiekvieno
sumaningojo širdin įdėjau išminties, kad darytų visa, ką tau
įsakiau, [7]sandoros padangtę ir liudijimo skrynią, ir ant jos esančią
maldytuvę, ir visus padangtės rakandus, [8]ir stalą su jo priedais,
tyriausio aukso žibintuvą su jo priedais, ir altorius smilkymo [9]ir
deginamųjų aukų, ir visus jų rykus, praustuvę su jos pastovu, [10]šven-
tus tarnystės apdarus kunigui Aaronui ir jo sūnums, kad savo pa-
reigas eitų šventuose apdaruose, [11]tepamąjį aliejų ir kvepiančius smil-
kalus šventyklai; visa, ką tau įsakiau, jie padarys.
[12]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [13]Kalbėk Israėlio sūnums ir
jiems sakyk: Žiūrėkite, kad laikytumėte mano šabatą, nes tai yra
ženklas tarp manęs ir tarp jūsų per jūsų kartas, kad žinotumėte, jog
aš Viešpats, kurs jus pašventinu. [14]Sergėkite mano šabatą, nes jis
jums šventas; kas jį suteptų, mirte numirs; kas dirbtų jame darbą,
to siela žus iš jo tautos tarpo. [15]Šešias dienas dirbsite darbą; septin-
toje dienoje yra šabatas, šventas poilsis Viešpačiui; kiekvienas, kurs
tą dieną dirbtų darbą, numirs. [16]Israėlio sūnūs tesergi šabatą ir jį
tešvenčia savo kartose. Jis yra amžinas [17]tarp manęs ir Israėlio sū-
nų ir nuolatinis ženklas; nes Viešpats per šešias dienas padarė dangų
ir žemę ir septintoje liovėsi dirbęs. [18]Baigęs kalbėti, Viešpats davė
Mošei Sinajaus kalne dvi akmenines liudijimo plokštes, parašytas
Dievo pirštu.

32. [1]Tauta, matydama Mošę užtrunkant nužengti nuo kalno, susirinkus aplink Aaroną tarė: Skubėk, padaryk mums dievus, kurie eitų pirm mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko Mošei, kurs mus išvedė iš Egipto žemės. [2]Aaronas jiems tarė: Imkite iš jūsų žmonų, sūnų ir dukterų ausų auksinius auskarus ir atneškite pas mane. [3]Ir tauta padarė, ką buvo liepęs, ir atnešė auskarus prie Aarono. [4]Tasai ėmęs juos ištirpino ir iš jų nuliedino veršį. Ir jie tarė: Štai tavo dievai, Israėli, kurie tave išvedė iš Egipto žemės. [5]Tai pamatęs Aaronas pastatė prieš jį altorių ir per šauklį paskelbė tardamas: Rytoj Viešpaties iškilmė. [6]Ir atsikėlę rytą aukojo deginamąsias aukas ir dėkojimo atnašas, ir tauta susėdo valgyti ir gerti, ir atsikėlė žaisti.

[7]O Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: Eik, nužengk; tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nusidėjo. [8]Veikiai atstojo nuo kelio, kurį jiems parodei. Jie sau nusiliedino veršį ir jį pagarbino; jam aukojo aukas ir tarė: Šitie yra tavo dievai, Israėli, kurie tave išvedė iš Egipto žemės. [9]Ir Viešpats dar sakė Mošei: Matau, kad tai kieto sprando tauta; [10]leisk man, kad mano rūstybė užsidegtų prieš juos ir kad juos sunaikinčiau, ir padaryčiau iš tavęs didelę tautą. [11]O Mošė maldavo Viešpatį, savo Dievą, tardamas: Kodėl, Viešpatie, tavo rūstybė sukyla prieš tavo tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės su didele galybe ir stipria ranka? [12]Meldžiu, kad nesakytų Egiptiečiai: Išvedė juos apgaulingai, kad užmuštų kalnuose ir išnaikintų nuo žemės; teatsileidžia tavo rūstybė ir duokis permaldaujamas už tavo tautos nedorybę. [13]Atsimink savo tarnus, Abraomą, Isaoką ir Israėlį, kuriems pats per save prisiekei tardamas: Padauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir visą šitą žemę, apie kurią kalbėjau, duosiu jūsų palikuonims, ir valdysite ją visuomet. [14]Ir Viešpats davėsi permaldaujamas, kad nedarytų pikta, kurį norėjo daryti savo tautai.

[15]Ir Mošė sugrįžo nuo kalno, nešdamas savo rankoje dvi liudijimo plokštes, abipusiai aprašytas. [16]Kaip plokštės, taip ir jose įrėžtas raštas buvo Dievo darbas. [17]O Jošuė, išgirdęs šūkaujančios tautos triukšmą, tarė Mošei: Karo šauksmas girdisi stovykloje. [18]Tasai atsakė: Tai ne šauksmas raginančių į kovą ir ne klyksmas skatinančių bėgti, bet veikiau dainuojančių balsus aš girdžiu. [19]Prisiartinęs prie stovyklos, jis išvydo veršį ir šokius. Jį pagavo toks pyktis, kad išmetė iš rankos dvi plokštes ir jas sudaužė prie kalno pašlaitės. [20]Ir nutvėręs veršį, kurį buvo pasidarę, sudegino ir sutrynė į dulkes, kurias subėrė vandenin ir iš jo davė gerti Israėlio sūnums. [21]Ir tarė Aaronui: Ką tau padarė šita tauta, kad ant jos užvedei didžiausią nuodėmę?

[22]Tasai jam atsakė: Tenesirūstina mano valdovas, nes tu žinai tą tau-
tą, kad ji greita daryti pikta. [23]Jie man tarė: Padirbk mums dievus,
kurie eitų pirm mūsų, nes kas atsitiko tam Mošei, kur mus išvedė iš
Egipto žemės, mes nežinome. [24]Aš jiems tariau: Kas iš jūsų turi aukso?
Jie atnešė ir man davė; aš jį įmečiau ugnin, ir išėjo šitas veršis.
[25]Mošė tat, matydamas tautą esant apnuogintą, nes Aaronas buvo
ją apiplėšęs dėl nešvankaus darkesio ir pastatęs nuogą tarp nepriete-
lių, [26]ir stovėdamas stovyklos vartuose tarė: Jei kas yra Viešpaties,
tesusijungia su manim. Ir susirinko prie jo visi Levio sūnūs, [27]kuriems
jis tarė: Tai sako Viešpats, Israėlio Dievas: Kiekvienas vyras teapsi-
juosia kalaviju aplink savo strėnas. Eikite stovyklos viduriu išilgai
nuo vartų lig vartų, ir kiekvienas teužmuša savo brolį ir prietelį, ir
artimą. [28]Ir Levio sūnūs padarė, kaip Mošė buvo pasakęs, ir tą dieną
krito apie dvidešimt tris tūkstančius žmonių. [29]Ir Mošė tarė: Jūs
pašventėte šiandien savo rankas Viešpačiui, kiekvienas savo sūnuje
ir brolyje, kad jums būtų duotas palaiminimas.
[30]Sekančią gi dieną Mošė kalbėjo tautai: Nusidėjote didžiausia
nuodėme; užžengsiu pas Viešpatį, gal jį kaip nors permaldausiu už
jūsų nusikaltimą. [31]Ir sugrįžęs pas Viešpatį tarė: Šita tauta, pasida-
rydama sau auksinius dievus, labai nusidėjo. Bet aš maldauju, kad
atleistum jiems tą kaltę; [32]o jei ne, išdildyk mane iš knygos, kurią para-
šei. [33]Viešpats jam atsakė: Kas man nusideda, tą išdildysiu iš mano kny-
gos. [34]Tu gi eik ir vesk tą tautą, kur aš tau sakiau. Mano Angelas eis
pirm tavęs. O kai laikas ateis, aš juos nubausiu už jų nuodėmę. [35]Taigi
Viešpats ištiko tautą už nusikaltimą dėl veršio, kurį Aaronas buvo
padaręs.

33. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei tardamas: Eik, traukis iš šitos vietos
tu ir tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, į šalį, apie kurią pri-
siekiau Abraomui, Isaokui ir Jokubui, sakydamas: Aš ją duosiu tavo
palikuonims. [2]Aš siųsiu pirm tavęs Angelą, kad išmesčiau Kananie-
čius ir Amoriečius, ir Hetiečius, ir Peresiečius, ir Heviečius, ir Jebu-
siečius [3]ir kad tu įeitumei į žemę, plūstančią pienu ir medum; pats
tačiau neisiu su tavim, kadangi tu esi kieto sprando tauta; kad kartais
nesunaikinčiau tavęs kelyje. [4]Tauta, išgirdus tuos skaudžius žodžius,
labai nuliūdo, ir nė vienas nepasipuošė savo paprastais pagražinimais.
[5]Ir Viešpats tarė Mošei: Kalbėk Israėlio sūnums: Tu esi kietasprandė
tauta; jei dar kartą eičiau draug su tavim, aš tave sunaikinsiu. Jau
dabar nusiimk savo papuošalus, kad žinočiau, ką turiu su tavim pa-

daryti. [6]Israėlio tat sūnūs nusiėmė nuo savęs savo papuošalus prie
Horebo kalno.
[7]Taip pat Mošė ėmė ir ištiesė padangtę toli už stovyklos ir ją pra-
minė vardu Sandoros Padangtė. Ir visi žmonės, kurie turėdavo kokį
klausimą, išeidavo iš stovyklos pas Sandoros Padangtę. [8]Kai Mošė
eidavo padangtėn, visi žmonės pakildavo ir kiekvienas, stovėdamas
savo padangtės angoje, sekdavo jį akimis, kolei neįeidavo padangtėn.
[9]O jam įėjus į Sandoros Padangtę, debesies šulas nusileisdavo ir sto-
vėdavo prie angos, ir kalbėdavosi su Moše. [10]Visi, matydami, kad
debesies šulas stovėjo prie padangtės angos, pakildavo ir atiduodavo
pagarbą iš savo padangčių angos. [11]Ir Viešpats kalbėjosi su Moše
veidas į veidą, kaip paprastai žmogus kalbasi su savo prieteliu. Ir
jam grįžtant į stovyklą, jo tarnas, Nuno sūnus, jaunikaitis Jošuė,
neatstodavo nuo padangtės.
[12]O Mošė tarė Viešpačiui: Liepi išvesti šitą tautą ir man nepasakai,
ką žadi siųsti draug su manim, ypač kad pasakei: Aš tave pažinau
įvardžiai, ir radai malonę mano akyse. [13]Jei tat radau malonę tavo
akyse, parodyk man savo veidą, kad tave pažinčiau ir rasčiau malo-
nę tavo akyse; žiūrėk, jog šie žmonės yra tavo tauta. [14]Ir Viešpats tarė:
Aš pats eisiu pirm tavęs ir duosiu tau poilsį. [15]Mošė tarė: Jei tu pats
neisi priekyje, nesiųsk mūsų iš šitos vietos. [16]Juk iš ko kito aš ir tavo
tauta galėsime žinoti, kad radome malonę tavo akyse, jei ne iš to,
kad su mumis eisi, idant įsigytumėm šlovę visose tautose, kurios
gyvena žemėje.
[17]O Viešpats tarė Mošei: Ir tą prašymą, kurį išreiškei, patenkinsiu,
nes radai pas mane malonę ir tave patį aš pažįstu įvardžiai. [18]Jis tarė:
Parodyk man savo šlovę. [19]Viešpats atsakė: Aš tau parodysiu visa,
kas gera, ir garsiai ištarsiu prieš tave Viešpaties vardą. Ir pasigailėsiu,
ko norėsiu, ir būsiu maloningas tam, kurs man įtiks. [20]Ir dar tarė:
Negalėsi matyti mano veido, nes žmogus negali manęs matyti ir likti
gyvas. [21]Ir vėl tarė: Štai vieta prie manęs! Atsistosi ant uolos. [22]Kai
mano šlovė eis pro šalį, tave pastatysiu uolos plyšyje ir pridengsiu
savo dešine, kolei nepraeisiu. [23]Po to atimsiu savo ranką, ir matysi
mane iš užpakalio, mano gi veido negalėsi matyti.

34. [1]O paskui tarė: Nusitašyk sau dvi akmenines plokštes kaip
pirmosios, ir jose aš parašysiu žodžius, kuriuos turėjo tavo sudaužy-
tosios plokštės. [2]Rytą būk prisirengęs tuojau užžengti į Sinajaus kal-
ną ir stovėti su manim kalno viršūnėje. [3]Nė vienas su tavim teneuž-

žengia ir nė vieno tenesimato visame kalne. Taip pat jaučiai ir avys
tenesigano ties kalnu. [4]Jis tat nusitašė iš akmens dvi plokštes, kokios
buvo pirma, ir, atsikėlęs nakčia, užėjo į Sinajaus kalną, kaip Viešpats
jam buvo įsakęs, nešdamasis su savim plokštes. [5]Viešpats nužengė de-
besyje. Mošė radosi šalia jo. Jis šaukėsi Viešpaties vardo. [6]Ir šiam
pro jį praeinant jis tarė: Valdove, Viešpatie, gailestingasis ir malonin-
gasis, kantrusis, gerasis ir ištikimasis Dieve. [7]Tu sergi gailestingumą
tūkstančiams; tu atleidi neteisybę, nusikaltimus ir nuodėmes; tavo
akyse tačiau nė vienas nėra iš savęs nekaltas; tu baudi už tėvų ne-
teisybę sūnus ir vaikaičius lig trečiajai ir ketvirtajai kartai! [8]Ir Mošė
skubiai nusilenkė iki žemei ir kniūbsčias pagarbindamas [9]tarė: Jei
radau malonę tavo akivaizdoje, Viešpatie, maldauju, kad eitumei
draug su mumis, nes tauta yra kietasprandė, ir kad atimtumei mūsų
neteisybes bei nuodėmes, ir mus paveldėtumei!
[10]Viešpats atsakė: Aš, visiems matant, padarysiu sandorą ir darysiu
ženklus, kokių niekuomet neregėta žemėje ir jokiose tautose, kad
šita tauta, kurioje esu, matytų, jog tai, ką aš darysiu, yra baisus
Viešpaties darbas.
[11]Sergėk visa, ką šiandien tau įsakau. Aš išvarysiu tavo akivaizdoje
Amoriečius ir Kananiečius, Hetiečius ir Peresiečius, Heviečius ir
Jebusiečius. [12]Žiūrėk, kad kada nors nesueitum į prietelystę su anos
žemės gyventojais, nes tai tau prapultį atneš. [13]Priešingai, sugriauk
jų altorius, sutrupink statulas ir girias iškirsk. [14]Negarbink svetimo
dievo, nes Viešpats turi pavydžiojo vardą: jis yra pavydusis Dievas.
[15]Nedaryk sandoros su anų kraštų žmonėmis, kad kas nors iš jų, pa-
leistuvavę su savo dievais ir pagarbinę jų stabus, nepasikviestų tavęs
jų aukų valgyti. [16]Neimsi savo sūnums žmonų iš jų dukterų, kad
jos, pačios paleistuvavusios, neatvestų ir tavo sūnų į paleistuvystę
su jų dievais.
[17]Nedirbsi sau lietinių dievų. [18]Laikysi neraugintų duonų iškilmę.
Septynias dienas valgysi neraugintas duonas, kaip tau įsakiau, nau-
jų vaisių mėnesio metu; nes pavasario mėnesyje išėjai iš Egipto.
[19]Visi vyriškos lyties, kurie atveria įsčią, bus mano. Iš visų gyvulių,
kaip iš jaučių, taip iš avių, bus mano. [20]Asilo pirmgimį atpirksi
avinu; o jei jo neišpirksi, jį užmuši. Pirmgimius tavo sūnus atpirksi;
nepasirodysi mano akivaizdoje tuščiomis rankomis. [21]Šešias dienas
dirbsi; septintą dieną liausies aręs ir pjovęs. [22]Darysi savaičių, tai yra
pirmųjų pjūties vaisių šventę, o taip pat javų suvalymo, metams bai-
giantis, iškilmę. [23]Tris kartus metuose visi tavo vyriškiai pasirodys

visagalinčiojo Viešpaties, Israėlio Dievo, akivaizdoje. [24]Kada būsiu
atėmęs tautas iš po tavo akių ir išplėtęs tavo ribas, nė vienas netykos
tavo žemės, tau einant ir pasirodant tris kartus metuose, Viešpaties,
tavo Dievo, akivaizdoje. [25]Neaukosi mano atnašos kraujo su raugu;
ir nieko neliks iki rytui iš Paskhos iškilmės aukos. [26]Tavo žemės
vaisių pirmones atnašausi Viešpaties, tavo Dievo, namuose. Nevirsi
ožiuko jo motinos piene.

[27]Viešpats tarė Mošei: Užsirašyk sau šituos žodžius, kuriais ir su
tavim, ir su Israėliu padariau sandorą. [28]Jis tat buvo tenai su Vieš-
pačiu keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis naktų; nevalgė
duonos ir negėrė vandens; ir Viešpats parašė plokštėse dešimtį sando-
ros žodžių. [29]Nužengdamas nuo Sinajaus kalno, Mošė nešėsi dvi
liudijimo plokštes ir nežinojo, kad iš jo veido dėl pašnekesio su Vieš-
pačiu ėjo spinduliai. [30]Aaronas ir Israėlio sūnūs, matydami spindintį
Mošės veidą, bijojo prie jo prisiartinti. [31]Tik jam pašaukus, Aaronas
ir visi bendruomenės vadai atėjo pas jį. Ir jis jiems kalbėjo. [32]Po
to susirinko prie jo visi Israėlio sūnūs; jis jiems įsakė visa, ką buvo
girdėjęs iš Viešpaties Sinajaus kalne. [33]Baigęs pašnekesį, jis užsidėjo
sau ant veido gaubtę. [34]Įeidamas prie Viešpaties ir su juo kalbėdamas,
ją nusiimdavo, kolei vėl neišeidavo, ir tuomet kalbėdavo Israėlio
sūnums visa, kas jam būdavo įsakyta. [35]Jie matydavo, kaip išeinančio
Mošės veidas spindėdavo; bet jis, kiek kartų jiems kalbėdavo, vis užsi-
dengdavo savo veidą.

35. [1]Mošė, surinkęs visą Israėlio sūnų minią, jiems tarė: Štai ką
Viešpats liepė padaryti: [2]Šešias dienas dirbsite darbus; septinta diena
bus jums šventa, šabatas, Viešpaties poilsio diena; kas dirbtų joje
darbą, bus užmuštas. [3]Nekursite ugnies šabato dienomis visuose savo
butuose. [4]Mošė kalbėjo visai Israėlio sūnų miniai: Štai įsakymas,
kurį Viešpats davė, tardamas: [5]Atskirkite pas save Viešpačiui pir-
mones. Kiekvienas laisva valia ir savaime teatnašauja jas Viešpačiui:
aukso, sidabro ir vario, [6]mėlyno ir raudono purpuro, dusyk dažyto
karmazino ir baltos plonos drobės, ožkų plaukų, [7]raudonai dažytų
avinų kailių ir mėlynų kailių, akacijos medžio, [8]aliejaus lempoms
žibinti ir tepalui padaryti ir skanaus kvapo smilkalų, [9]onikso akme-
nėlių ir perlų antpečiui ir krūtinės apdarui pagražinti. [10]Kas tik iš
jūsų yra išmintingas, teateina ir tedaro, ką Viešpats liepia, [11]būtent:
padangtę ir jos dangalą, ir apvalkalą, žiedus ir lentas su kartimis,
baslelius ir pakojus; [12]skrynią ir jos kartis, maldytuvę ir užkabą, ku-

ri prieš ją bus pakabinta; [13]stalą su kartimis ir rykais, ir padėtinėmis
duonomis; [14]žibintuvą žiburiams laikyti, jo rykus ir lempas, ir aliejų
žibinti; [15]smilkalų altorių ir kartis, tepamąjį aliejų ir smilkalus iš
kvepalų; užkabą padangtės angai, [16]deginamųjų aukų altorių, jo va-
rinę narinę su jo kartimis ir rykais, praustuvę ir jos ramstį; [17]prie-
angio užkabas su šulais ir pakojėmis, užkabą prieangio įėjime; [18]pa-
dangtės ir prieangio baslelius su jų virvelėmis; [19]apdarus, vartoja-
mus tarnaujant šventykloje, vyriausiojo kunigo Aarono ir jo sūnų
drabužius kunigiškų pareigų atlikimui.
[20]Tuomet visa Israėlio sūnų daugybė, išsiskirsčiusi iš po Mošės
akių, [21]nedelsdami sunešė su didžiausiu noru ir dievotumu Vieš-
pačiui pirmones liudijimo padangtės darbui atlikti. Ko tik reikėjo
Dievo tarnystei ir šventiems apdarams, [22]davė vyrai ir moterys:
sagtis ir auskarus, žiedus ir apyrankes; visi auksiniai indai buvo ats-
kirti kaip dovana Viešpačiui. [23]Kas tik turėjo mėlyno ir raudono
purpuro, dusyk dažyto karmazino, baltos plonos drobės ir ožkos
plaukų, raudonai dažytų ir mėlynų avinų kailių, [24]sidabro ir vario;
ir akacijos medžio, tarnaujančio įvairiems reikalams, visa atnešė ir
paaukojo Viešpačiui. [25]Bet ir sumaningos moterys davė, ką buvo su-
verpusios: mėlyno ir raudono purpuro ir karmazino gijų, ir plonų li-
ninių siūlų, [26]ir ožkų plaukų, visa atiduodamos laisva valia. [27]Ku-
nigaikščiai gi atnešė onikso akmenų ir perlų antpečiui ir krūtinės ap-
darui, [28]ir kvepalų, ir aliejaus lempoms žibinti ir tepalui padaryti,
ir skaniausio kvapo smilkalams prirengti. [29]Visi vyrai ir moterys su
dievotumu atnešė dovanas, kad būtų atlikti darbai, kuriuos Viešpats
buvo įsakęs per Mošę. Visi Israėlio sūnūs atnašavo Viešpačiui savo
valia.
[30]Tuomet Mošė tarė Israėlio sūnums: Štai Viešpats įvardžiai pa-
šaukė Huro sūnaus Urio sūnų Beseleėlį iš Judo giminės [31]ir jį pri-
pildė Dievo dvasios, išminties ir proto, ir žinojimo, ir visokio mokslo,
[32]kad apsvarstytų ir padarytų visa, kas galima padaryti iš aukso,
sidabro ir vario, [33]o taip pat ištašant akmenis ir atliekant dailidės
darbus. Visa, ką tik menininkas gražaus sumanyti gali, [34]davė į jo
širdį. Be to, dar pašaukė Akhisamekho sūnų Ooliabą iš Dano giminės.
[35]Abudu apdovanojo išmintimi, kad atliktų kaip medžio darbus, taip
audimo iš įvairių gijų ir taip pat išsiuvinėjimo mėlynu ir raudonu
purpuru, dusyk dažytu karmazinu ir baltais lininiais siūlais; kad visa
išaustų parodydami taip pat ir kūrybinės dvasios.

36. [1]Taigi Beseleėlis ir Ooliabas ėmėsi darbo su visais sumanin-
gais vyrais, kuriems Viešpats buvo davęs išminties ir proto, kad mo-
kėtų gražiai padaryti, ko reikėjo šventyklai, visa, kaip Viešpats buvo
įsakęs. [2]O Mošė pasišaukė juodu ir visus sumaningus vyrus, kuriems
Viešpats buvo davęs išminties ir kurie savo noru apsiėmė dirbti dar-
bą, [3]ir jiems padavė visas Israėlio sūnų dovanas. Šiems uoliai besi-
darbuojant, tauta kas rytą dar vis nešė savanoriškai dovanas. [4]Todėl
darbininkai buvo priversti nueiti [5]ir sakyti Mošei: Tauta atnašauja
daugiau nekaip reikia. [6]Mošė tat liepė per šauklį garsiai paskelbti:
Nei vyras, nei moteris tegul nieko nebeatnašauja šventyklos darbams.
Ir taip liautasi atnašauti dovanas, [7]nes buvo pakankamai sunešta
ir net per daug.
[8]Ir padarė išmanantieji padangtės darytojai iš baltos plonos suk-
tinių siūlų drobės, iš mėlyno ir raudono purpuro ir dusyk dažyto kar-
mazino dešimtį dangalų, pagražintų vaizdais ir išaustų įvairiomis
spalvomis. [9]Kiekvienas jų buvo dvidešimt aštuonių mastų ilgumo ir
keturių platumo; visų dangalų buvo vienoks didumas. [10]Ir sujungė
penkis dangalus vieną su kitu ir kitus penkis sujungė taip pat. [11]Be
to, padarė mėlynas kilpas vienos sudėtinės uždangos pakraščiais
iš abiejų šonų ir taip pat pakraščiais kitos sudėtinės uždangos, [12]taip
kad kilpos būtų viena ties kita ir kad uždangos galėtų būti sujungtos.
[13]Nuliejo taip pat penkias dešimtis auksinių žiedų, kurie turėjo būti
įkabinti į uždangų kilpas, kad pasidarytų viena padangtė. [14]Padarė
ir vienuolika dangalų iš ožkų plaukų padangtės viršui apdengti.
[15]Kiekvienas dangalas buvo trisdešimt mastų ilgumo ir keturių mastų
platumo; visi dangalai buvo vienokio didumo. [16]Penkis iš jų sujun-
gė atskirai ir šešis kitus vėl atskirai. [17]Ir padarė penkias dešimtis
kilpelių vienos sudėtinės uždangos pakraščiais ir penkias dešimtis
kitos sudėtinės uždangos pakraščiais, kad abidvi galėtų būti sukabintos
draug; [18]taip pat ir penkias dešimtis sagčių, kuriomis būtų suka-
bintos dvi sudėtinės uždangos, kad iš visų uždangų pasidarytų vienas
apsiaustas. [19]Padarė taip pat padangtės apvalkalą iš raudonai nu-
dažytų kailių ir viršuje to kitą dangtį iš mėlynų kailių.
[20]Iš akacijos medžio padarė lentas padangtei, kad ji jomis būtų
stačiomis pastatyta. [21]Kiekviena lenta buvo dešimt mastų ilgumo ir
pusantro masto platumo. [22]Jos turėjo po du išsikišimu, kad vieną su
kita būtų galima sujungti. Taip buvo padarytos visos padangtės
lentos. [23]Dvidešimt iš jų buvo dešiniam šonui, atgręžtam į pietus,
[24]draug su keturiomis dešimtimis sidabrinių pakojų, kadangi kiek-

viena lenta turėjo po du pakoju po abiem kertėm prie šonų išsiki-
šimų. [25]Taip pat tam šonui, kurs atgręžtas į šiaurę, padarė dvidešimt
lentų [26]draug su keturiomis dešimtimis sidabrinių pakojų, po du pa-
koju kiekvienai lentai. [27]Iš vakarų gi, tai yra tam padangtės šonui,
kurs atgręžtas į jūrą, padarė šešias lentas [28]ir dvi kitas kiekvienai pa-
dangtės sąsparai iš užpakalio, [29]kuriuodvi buvo sujungtos nuo apa-
čios lig viršui ir darė su kitomis vieną sunėrimą, [30]kad būtų iš viso
aštuonios lentos ir turėtų šešiolika sidabrinių pakojų, tai yra po du
pakoju po kiekviena lenta. [31]Be to, vieno ir kito šono lentoms laikyti
[32]padarė po penkias kartis; ir kitas penkias kartis vakariniam padang-
tės šonui, atgręžtam į jūrą. [33]Padarė dar kitą kartį, kuri eitų ties lentų
viduriu nuo sąsparos lig sąsparai. [34]Pačias gi lentas paauksino, o jų
pakojus nuliejo iš sidabro ir padarė joms auksinius žiedus, kad į
juos galėtų būti įvertos kartys, kurias aptraukė auksine skarda.
[35]Padarė taip pat užkabą iš mėlyno ir raudono purpuro, iš karma-
zino ir baltos plonos suktinių siūlų drobės, išaustą įvairiomis spal-
vomis ir dailiai pagražintą vaizdais; [36]o jai palaikyti padirbo tris pa-
auksuotus stulpelius su auksuotomis galvenomis ir su sidabriniais
pakojais. [37]Ir padangtės įėjimui padarė užkabą iš mėlyno ir raudono
purpuro, karmazino ir baltos plonos suktinių siūlų drobės, visą iš-
siuvinėtą, [38]ir penkis auksu aptrauktus stulpelius su jų galvenomis,
kuriems pakojus nuliejo iš vario.

37. [1]Beseleėlis padarė iš akacijos medžio skrynią pustrečio masto
ilgumo, pusantro platumo ir pusantro aukštumo, ją aptraukė tyriau-
siu auksu iš vidaus ir iš oro; [2]ir jai padarė auksinį vainiką aplinkui.
[3]Nuliejo keturis auksinius žiedus keturioms jos kertėms: du žiedu
vienam šonui ir du kitam. [4]Padarė taip pat iš akacijos medžio kar-
teles, kurias aptraukė auksu [5]ir įvėrė į žiedus, buvusius skrynios
šonuose, jai nešioti. [6]Padarė ir maldytuvę, tai yra žinyną, iš tyriau-
sio aukso pustrečio masto ilgumo ir pusantro platumo. [7]Iškalė dar
iš aukso du cherubinus, kuriuodu patalpino ant abiejų maldytuvės
šonų: [8]vieną cherubą viršuje vieno šono ir antrą viršuje kito šono,
abu ant abiejų maldytuvės kraštų [9]su ištiestais sparnais, apgaubian-
čiais maldytuvę; atgręžti vienas į kitą ir žvelgią į maldytuvę.
[10]Padarė dar ir stalą iš akacijos medžio dviejų mastų ilgumo,
vieno platumo ir pusantro aukštumo. [11]Jį aptraukė tyriausiu auksu,
padarydami auksinę briauną aplinkui, [12]ant kurios uždėjo plaštakos
aukščio išrašytą vainiką, o ant šio kitą auksinį vainiką. [13]Nuliejo ir

keturis auksinius žiedus, kuriuos pritaisė ant keturių kampų prie
kiekvienos stalo kojos [14]po vainiku; ir į juos įvėrė karteles, kad sta-
las galėtų būti nešiojamas. [15]Kartelės buvo iš akacijos medžio, ap-
trauktos auksu. [16]Padarė taip pat iš tyro aukso rykus įvairiems
stalo reikalams: dubenius, taures, puodelius ir smilkytuvus, kuriais
reikia aukoti skystimai. [17]Nukalė ir žibintuvą iš tyro aukso. Iš jo lie-
mens ėjo šakos, taurelės, buoželės ir lelijos; [18]šešios šakos iš abiejų
šonų: trys iš vienos šalies ir trys iš kitos; [19]trys riešuto pavidalo tau-
relės, taip pat buoželės ir lelijos, buvo ant vienos šakos; ir trys
riešuto pavidalo taurelės, taip pat buoželės ir lelijos, buvo ant kitos
šakos. Šešios šakos, ėjusios iš žibintuvo liemens, buvo vienodos.
[20]O ant paties liemens buvo keturios riešuto pavidalo taurelės, kiek-
viena gi su buožele ir lelija; [21]ir kamuolėliai po dviem šakom trijose
vietose, taip kad iš viso darėsi šešios šakos, išeinančios iš vieno lie-
mens. [22]Taigi ir kamuolėliai, ir šakos buvo su juo iš viena, visa nu-
kalta iš tyriausio aukso. [23]Padarė iš tyriausio aukso ir septynias
lempas su jų gnybliais ir indus nuognaiboms, kuriuose jos turėjo
būti užgesinamos. [24]Žibintuvas su visais savo priedais svėrė talentą
aukso.

[25]Padarė iš akacijos medžio ir smilkymo altorių. Jis buvo ketur-
kampis, vieno masto ilgumo ir platumo ir dviejų aukštumo. Ketu-
riose jo kertėse buvo po ragą. [26]Jį aptraukė tyriausiu auksu: jo na-
rinę, šonus ir ragus. [27]Jam padarė auksinį vainiką aplinkui ir po du
auksiniu žiedu po vainiku prie kiekvieno šono kartelėms įverti, kad
altorius būtų galima nešioti. [28]Pačias gi karteles padarė iš akacijos
medžio ir jas aptraukė auksine skarda.

[29]Prirengė taip pat aliejaus pašvenčiamam patepimui ir smilkalų
iš tyriausių kvepalų, taip, kaip tai daro vaistininkai.

38. [1]Padarė ir deginamųjų aukų altorių iš akacijos medžio pen-
kių mastų ilgumo, tiek pat platumo ir trijų aukštumo, [2]su ragais
kampuose; ir jį aptraukė varine skarda. [3]Jo reikalams prirengė iš
vario įvairius rykus: puodus, reples, šakutes, kablius ir anglims indus.
[4]Jam padarė iš vario išpintą narinę, o po ja altoriaus viduryje židi-
nį[5] ir nuliejo keturias grandis keturioms narinės kertėms, kad būtų
įveriamos kartys nešiojimui. [6]Taip pat ir jas padarė iš akacijos me-
džio ir aptraukė varine skarda, [7]ir įvėrė į grandis, kurios altoriaus
šonuose buvo išsikišusios. Altorius buvo sukaltas iš lentų ir vidu-
ryje buvo tuščias.

[8]Padarė ir praustuvę su jos ramsčiu iš budėjusių ties padangtės
anga moterų veidrodžių vario.
[9]Padarė ir prieangį. Jo pietiniame šone buvo šimto mastų ilgumo
užkabos, padarytos iš plonos suktinių siūlų drobės, [10]ir dvidešimt
varinių šulų su jų pakojais; šulų galvenos ir visas pagražinimo dar-
bas buvo iš sidabro. [11]Šiauriniame šone buvo tiek pat užkabų, šulų,
pakojų ir šulų galvenų vienaip ir iš tos pačios naugės padarytų. [12]Va-
kariniame gi šone buvo per penkias dešimtis mastų užkabos, dešimt
šulų su jų pakojais iš vario, kai tuo tarpu jų galvenos ir visas darbo
pagražinimas buvo iš sidabro. [13]Pagaliau rytiniam šonui prirengė taip
pat per penkias dešimtis mastų užkabas; [14]iš vieno krašto buvo pen-
kiolika mastų užkabų su trimis šulais ir jų pakojais, [15]ir iš kito, nes
ties viduriu buvo padarytas įėjimas prie padangtės, buvo taip pat
per penkiolika mastų užkabos, trys šulai ir tiek pat pakojų. [16]Visos
padangtės užkabos buvo išaustos iš baltų suktinių siūlų. [17]Šulų pa-
kojai buvo variniai, o jų galvenos su visais savo pagražinimais sidab-
rinės; bet ir pačius šulus jis aptraukė sidabru. [18]Įėjime padarė iš
mėlyno ir raudono purpuro, karmazino ir baltų plonų suktų siūlų dro-
bės išsiuvinėtą užkabą, kuri buvo dvidešimtimi mastų ilga, plati
gi buvo penkiais mastais pagal aukštumą, kurį turėjo visos prieangio
užkabos. [19]Įėjime buvo keturi šulai su variniais pakojais ir su sidab-
rinėmis galvenomis bei pagražinimais. [20]Padarė taip pat padangtės
ir prieangio baslelius aplinkui iš vario.
[21]Ši yra liudijimo padangtės apyskaita, kurią padarė, Mošei lie-
piant, Aarono sūnus, kunigas Itamaras, Levitų padedamas; [22]kaip ją
buvo padirbęs pagal Viešpaties įsakymą Mošei Huro sūnaus Urio
sūnus Beseleėlis iš Judo giminės [23]drauge su savo bendradarbiu
Akhisamekho sūnum Ooliabu iš Dano giminės, kurs buvo geriausias
dailininkas, išmanąs kaip dailidės darbą, taip ir audimą įvairiomis
spalvomis bei išsiuvinėjimą mėlynu ir raudonu purpuru, karmazinu
ir baltais lininiais siūlais. [24]Aukso šventyklos darbams iš viso suvar-
tota dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai trys dešimtys siklių,
tokių, kokie priimti šventykloje; ir visa tai buvo laisvai suaukota;
[25]suaukota tų, kurie įėjo į sąrašą, turėdami dvidešimt ir daugiau
metų, tai yra šešių dešimtų trijų tūkstančių penkių šimtų penkių
dešimtų, nešiojančių ginklus. [26]Be to, buvo šimtas sidabro talentų, iš
kurių nulieta pakojai šventyklai ir įėjimui, kur pakabinta užkaba.
[27]Šimtas pakojų buvo padaryta iš šimto talentų, skaitant kiekvienam
pakojui po vieną talentą. [28]Iš tūkstančio gi septynių šimtų septynių

dešimtų penkių padarė galvenas šulams ir juos pačius aptraukė si-
dabru. 29Taip pat vario buvo suaukota septynios dešimtys du tūkstan-
čiai talentų ir dar keturi šimtai siklių; 30iš to nulieta pakojai liudi-
jimo padangtės įėjime ir jo varinis altorius su jo narine, ir visi jo
reikalams paskirtieji rykai, 31ir prieangio pakojai kaip aplinkui,
taip ir jo įėjime, ir padangtės bei prieangio basleliai aplinkui.

39. 1Iš mėlyno gi ir raudono purpuro, karmazino ir plonos drobės
padarė apdarus, kuriais turėjo vilkėti Aaronas, tarnaudamas šven-
tykloje, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
2Padarė antpetį iš aukso, mėlyno ir raudono purpuro, dusyk da-
žyto karmazino ir baltų suktų lininių siūlų. 3Jį išaudė įvairiaspalvį;
ir supjaustęs auksines skardas padarė iš jų gijas, kad jos galėtų būti
įmegztos į minėtųjų spalvų audinį. 4Du jo galu buvo sujungti vienas
su kitu savo kraštais ties abiem šonais. 5Padarė ir juostą iš tų pačių
spalvų, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. 6Prirengė ir du onikso
akmenėliu; juos įtvirtino aukse su išdrožtais ant jų perlų skaptorių
būdu Israėlio sūnų vardais; 7juodu padėjo ant dviejų antpečio šalių,
kad būtų atminimas apie Israėlio sūnus, kaip Viešpats buvo įsakęs
Mošei.
8Padarė ir krūtinės apdarą, išaustą įvairiomis spalvomis, taip pat
kaip ir antpetis, iš aukso, mėlyno ir raudono purpuro, dusyk dažyto
karmazino ir baltų suktinių siūlų. 9Jis buvo keturkampis, dvilinkas,
sprindžio didumo. 10Ir patalpino ant jo keturias brangakmenių eiles.
Pirmoje eilėje buvo sarderis, topazas ir smaragdas; 11antroje rubinas,
safyras ir jaspis; 12trečioje ligurijus, agatas ir ametistas; 13ketvirtoje
chrizolitas, oniksas ir berilas. Eilėmis sustatyti brangakmeniai buvo
įtvirtinti aukse. 14Pačiuose akmenėliuose buvo išdrožta dvylikos Is-
raėlio giminių vardai, kiekviename po vieną vardą. 15Krūtinės ap-
darui padarė iš tyriausio aukso nupintas grandinėles, 16dvi sagti ir
tiek pat auksinių žiedų. Žiedus pritvirtino iš abiejų antpečio šalių
17ir prie jų prikabino dvi auksines grandinėles, kurias įvėrė į sagtis,
išsikišančias krūtinės apdaro kampuose. 18Visa iš viršaus ir iš apačios
taip buvo viena prie kito pritaikyta, kad antpetis ir krūtinės apdaras
buvo surišti draug, 19prispausti juosta ir stipriau suveržti žiedais,
kuriuos jungė mėlynas kaspinas, kad nekabėtų palaidai ir vienas nuo
kito neatsiskirtų, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
20Padarė taip pat antpečiui pritaikytą mėlyną jupą. 21Jos viršuje
ties viduriu buvo skylė galvai, o aplink ją austinė atsiūlė; 22apačioje

gi prie kojų buvo granatiniai obuolėliai iš mėlyno ir raudono purpu-
ro, karmazino ir baltų suktinių siūlų [23]ir varpeliai iš tyriausio aukso,
kurie buvo prisegti tarp granatinių obuolėlių aplink apatinę jupos
siūlę. [24]Auksiniai varpeliai ir granatiniai obuolėliai ėjo vienas po kito.
Vyriausias kunigas vaikščiojo jais pasipuošęs, kai ėjo tarnystės pa-
reigas, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
[25]Padarė taip pat austines jupas Aaronui ir jo sūnums, [26]kunigiš-
kus nuometus su jų vainikėliais [27]ir kelnes iš baltos linų drobės. [28]O
juostą išaudė langeliais iš baltų suktinių siūlų, mėlyno ir raudono pur-
puro ir dusyk dažyto karmazino, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
[29]Padarė pagaliau iš tyriausio aukso ir šventą kaktos papuošimui
skardelę ir joje įrėžė žodžius: Šventumas Viešpačiui. [30]Ją pririšo prie
vyriausiojo kunigo nuometo mėlynu kaspinu, kaip Viešpats buvo
įsakęs Mošei.
[31]Taigi visos padangtės ir liudijimo dangalų darbas buvo baigtas;
ir Israėlio sūnūs padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mošei. [32]Ir ati-
davė padangtę ir dangalus, ir visus rakandus, žiedus, lentas, šulus ir
pakojus, [33]uždangą iš raudonai dažytų avinų kailių ir kitą apvalkalą
iš mėlynų kailių, [34]užkabą, skrynią, karteles, maldytuvę, [35]stalą su
jo rykais ir padėtinėmis duonomis, [36]žibintuvą, lempas ir jų prietaisus
su aliejumi, [37]auksinį altorių ir tepalą, ir smilkalą iš kvepalų, [38]ir
užkabą padangtės įėjimui, [39]varinį altorių su narine ir kartimis, ir
visais jo rykais, praustuvę su jos ramsčiu, prieangio užkabas ir šulus
su jų pakojais, [40]užkabą prieangio įėjimui, jo virveles ir baslius. Nestigo
nieko iš sudėtinių dalių, kurios buvo liepta padaryti padangtės ir
sandoros uždangos tarnystei. [41]Taip pat ir apdarus, kuriais šven-
tykloje naudojasi kunigai, tai yra Aaronas ir jo sūnūs, [42]atidavė Is-
raėlio sūnūs, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. [43]O Mošė, pamatęs,
kad visa yra padaryta, juos palaimino.

40. [1]Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Pirmame mėnesyje, pir-
moje mėnesio dienoje ištiesi liudijimo padangtę [3]ir pastatysi joje
skrynią, ir pakabinsi prieš ją užkabą. [4]Įneši stalą ir padėsi ant jo,
kas yra liepta. Žibintuvas su savo lempomis [5]ir auksinis altorius,
ant kurio deginami smilkalai, stovės ties liudijimo skrynia. Padangtės
įėjime pakabinsi užkabą [6]ir prieš ją pastatysi deginamųjų aukų al-
torių, [7]o tarp altoriaus ir padangtės praustuvę, kurią pripilsi vandens.
[8]Aplink prieangį ir jo įėjime pakabinsi užkabas [9]ir ėmęs tepamojo
aliejaus patepsi padangtę su visais jos rakandais, kad būtų pašvęsta;

[10]deginamųjų aukų altorių ir visus jo rykus, [11]praustuvę su jos ramsčiu, visa pašvęsi tepamuoju aliejumi, kad būtų labai šventa.

[12]Aaroną ir jo sūnus privesi prie liudijimo padangtės durų ir apiplautus vandeniu [13]apvilksi šventais rūbais, kad man tarnautų, ir patepsi, kad būtų jiems suteikta amžina kunigystė.

[14]Mošė padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs. [15]Taigi pirmame antrųjų metų mėnesyje, pirmą mėnesio dieną, padangtė buvo pastatyta. [16]Mošė pastatė ją ir sustatė lentas ir pakojus, ir užkaiščius, ir pastatė šulus, [17]ir ištiesė padangtės dangalą, ir ant jo uždėjo apvalkalą, kaip Viešpats buvo įsakęs. [18]Įdėjo taip pat skrynion liudijimą, prie apačios įvėrė karteles, o viršum padėjo maldytuvę. [19]Kai įnešė padangtėn skrynią, pakabino prieš ją užkabą, kad įvykdytų Dievo paliepimą. [20]Pastatė ir stalą liudijimo padangtėje, jos šiauriniame šone šiapus užkabos, [21]ir ant jo sudėjo eilėmis padėtines duonas, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. [22]Pastatė ir žibintuvą liudijimo padangtėje ties stalu pietiniame šone [23]ir padėjo tvarkoje lempas, kaip Viešpaties buvo įsakyta. [24]Pastatė ir auksinį altorių po liudijimo uždanga ties užkaba [25]ir sudegino ant jo smilkalą, padarytą iš kvepalų, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. [26]Pakabino ir užkabą liudijimo padangtės įėjime [27]ir pastatė deginamųjų aukų altorių liudijimo prieangyje ir ant jo aukojo deginamąją auką bei atnašas, kaip Viešpats buvo liepęs. [28]Pastatė tarp liudijimo padangtės ir altoriaus taip pat praustuvę ir ją pripylė vandens. [29]O Mošė, Aaronas ir jo sūnūs mazgojo savo rankas ir kojas, [30]kai eidavo sandoros padangtėn ir artindavos prie altoriaus, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. [31]Pastatė dar aplink padangtę ir altorių prieangį ir pakabino jo įėjime užkabą.

Kai visa buvo baigta, [32]debesis apdengė liudijimo padangtę ir Viešpaties šlovė ją pripildė. [33]Ir Mošė negalėjo įeiti liudijimo padangtėn, apdengiant ją debesiui ir nuo Viešpaties Didenybės einant spinduliams; nes debesis visa buvo apdengęs. [34]Ir kai debesis palikdavo padangtę, Israėlio sūnūs ėjo toliau savo būriais; [35]o jei kabėdavo iš viršaus, pasilikdavo toje pačioje vietoje. [36]Nes Viešpaties debesis dieną laikėsi viršum padangtės, naktį gi rodėsi liepsna, matant visai Israėlio tautai visose jų stovyklose.

KUNIGŲ KNYGA

Hebrajiškai VAIIGRA'

1. 1 Viešpats pasišaukė Mošę ir jam kalbėjo iš liudijimo padangtės,
tardamas: 2 Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sakyk: Jei kas nors iš
jūsų norės aukoti Viešpačiui auką, teatnašaus iš jaučių ar avių.
3 Jei jo dovana turės būti deginamoji auka iš galvijų, teatveda patiną
be kliaudos prie liudijimo padangtės angos, kad sau permaldautų
Viešpatį, 4 ir teuždeda ranką ant aukos galvos, kad ji būtų meili ir
praverstų jam apsivalyti. 5 Jis papjaus veršį Viešpaties akivaizdoje,
o Aarono sūnūs, kunigai, aukos jo kraują, išliedami aplink altorių,
esantį ties padangtės anga; 6 ir nulupę aukai kailį, sąnarius sukapos
į dalis; 7 ir sukurs ant altoriaus ugnį, padėję pirma malkų krūvą.
8 Ant viršaus dės eilėje sukapotus sąnarius, tai yra galvą ir visa, kas
sujungta su kepenimis, 9 vidurius ir kojas, nuplautas vandenyje; ir
kunigas tai sudegins ant altoriaus, kad būtų deginamoji auka ir
meilus kvapas Viešpačiui.

10 O jei atnaša yra iš smulkesnių gyvulių, tai yra deginamoji auka
iš avių ir ožkų, jis atnašaus patiną be kliaudos; 11 ir papjaus altoriaus
šone, kurs atgręžtas į šiaurę, Viešpaties akivaizdoje, o jo kraują
Aarono sūnūs išlies ant altoriaus aplinkui; 12 ir padalins sąnarius,
galvą ir visa, kas sujungta su kepenimis, o vidurius ir kojas nuplaus
vandenyje ir dės ant malkų, po kuriomis turi būti sukurta ugnis. 13 Ir
kunigas sudegins visą atnašą, kad būtų deginamoji auka ir meiliausias
kvapas Viešpačiui.

14 O jei deginamoji auka Viešpačiui bus daroma iš paukščių, ji
bus iš turklelių ar jaunų karvelių. 15 Kunigas nuneš šią auką prie
altoriaus, nusuks jai galvą ir iš atvertos žaizdos išvarvins kraują ant
altoriaus briaunos. 16 Gurklį ir plunksnas numes rytinėje altoriaus
pusėje, ten, kur paprastai pilami pelenai. 17 Sparnus sulaužys, bet
nesukapos ir nesupjaustys, ir sudegins ant altoriaus, sukūręs po

malkomis ugnį. Tai yra deginamoji auka ir meiliausiojo kvapo atnaša Viešpačiui.

2. [1]Jei kas atnašautų Viešpačiui duoninę auką, ji bus iš miltų, aliejaus ir smilkalų. [2]Ją atneš pas Aarono sūnus, kunigus, kurių vienas ims pilną saują smulkių miltų ir aliejaus, ir visus smilkalus ir kaip atminimą susmilkys ant altoriaus, kad būtų meiliausias kvapas Viešpačiui. [3]Kas gi bus likę iš aukos, tai bus Aarono ir jo sūnų kaip švenčiausia dalis iš Viešpaties atnašų.

[4]O kai atnašausi duoninę auką, keptą krosnyje, tai bus duona be raugo iš smulkių miltų, apšlakstyta aliejumi, ir nerauginti ragaišiai, aptepti aliejumi. [5]Jei tavo duoninė auka būtų nuo skardos, ji bus iš smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi ir be raugo; [6]ją padalinsi į kąsnelius ir ant jos užpilsi aliejaus. [7]O jei duoninė auka būtų nuo narinės, smulkūs miltai taip pat bus apšlakstyti aliejumi. [8]Atnašaudamas ją Viešpačiui, paduosi kunigui į rankas, [9]kurs paaukojęs ims iš duoninės aukos atminimą ir susmilkys ant altoriaus, kad būtų meilus kvapas Viešpačiui. [10]O kas liks, bus Aarono ir jo sūnų kaip švenčiausia dalis iš Viešpaties atnašos. [11]Kiekviena duoninė auka, atnašaujama Viešpačiui, bus daroma be raugo; nei raugas, nei medus nebus deginama aukoje Viešpačiui. [12]Iš šių dalykų teatnašausite tik pirmonių dovanas; bet tai nebus dedama ant altoriaus, kad būtų meilus kvapas. [13]Visas duonines aukas, kurias atnašausi, pasūdysi druska; ir tavo Dievo sandoros druskos niekuomet nestigs tavo duoninėje aukoje. Druską aukosi kiekvienoje savo atnašoje.

[14]Jeigu atnašautumei Viešpačiui duoninę auką iš tavo javų pirmonių, iš tebežaliuojančių varpų, suspraginsi jas ugnyje, sugrūsi jas kaip kruopas ir taip atnašausi tavo pirmones Viešpačiui, [15]užpildamas ant viršaus aliejaus ir pridėdamas smilkalų, nes tai yra duoninė Viešpaties auka. [16]O kunigas sudegins kaip atminimą iš tavo dovanos dalį sugrūstų kruopų ir aliejaus, ir visą smilkalą.

3. [1]Jei kieno atnaša turėtų būti dėkojimo auka ir jis norėtų aukoti iš galvijų, atnašaus Viešpačiui patiną ar patelę be kliaudos. [2]Jis uždės ranką savo aukai ant galvos, ir ji bus papjauta liudijimo padangtės įėjime, o Aarono sūnūs, kunigai, išlaistys kraują aplink altorių. [3]Ir iš dėkojimo aukos jis atnašaus, kaip dovaną Viešpačiui, taukus, apdengiančius vidurius, ir kiek tik yra taukų viduje, [4]abudu inkstu su taukais, apdengiančiais paslėpsnius, ir draug su inkstais ke-

penų tinklelį; [5]ir tai sudegins ant altoriaus kaip deginamą auką,
sukūrę po malkomis ugnį, kad būtų skaniausio kvapo atnaša Vieš-
pačiui.

[6]Jei kas atnašautų dėkojimo auką iš avių, jo atnaša bus patinas
ar patelė be kliaudos. [7]Jei atnašaują Viešpaties akivaizdoje ėrytį,
[8]uždės ranką ant galvos savo atnašos, kuri bus papjauta liudijimo
padangtės prieangyje; o Aarono sūnūs išlaistys jo kraują aplink al-
torių; [9]ir iš dėkojimo aukos atnašaus Viešpačiui kaip auką taukus,
uodegą [10]su inkstais, riebumą, pridengiantį pilvą ir visus vidurius,
ir abudu inkstu su taukais, esančius prie paslėpsnio, ir su inkstais
kepenų tinklelį. [11]Kunigas tai sudegins ant altoriaus kaip ugnies
maistą ir atnašą Viešpačiui. [12]Jei būtų atnašaujama ožka, kurs ją
aukoja, [13]uždės ranką ant jos galvos ir ją papjaus liudijimo padangtės
įėjime; ir Aarono sūnūs išlaistys jos kraują aplink altorių. [14]Ir ims
iš jos sudeginti Viešpačiui ugnyje taukus, apdengiančius pilvą ir
dengiančius visus vidurius, [15]du inkstu su tinklu, esančiu ant jų prie
paslėpsnio, ir kepenų taukus su inkstais. [16]Ir kunigas tai sudegins
ant altoriaus kaip ugnies maistą ir kad būtų meiliausias kvapas.
Visi taukai bus Viešpaties [17]amžinu įstatu jūsų kartose ir visose
jūsų buveinėse. Visai nevalgysite nei kraujo, nei taukų.

4. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Sakyk Israėlio sūnums:
Jei kas nežiniomis peržengtų kurį nors iš Dievo įsakymų ir taip
nusidėtų, padarydamas, kas uždrausta; [3]jei taip nusidėtų patep-
tasis kunigas ir įvestų nuodėmėn tautą, atnašaus už savo nuodė-
mę Viešpačiui veršį be kliaudos. [4]Jis atves jį prie liudijimo padang-
tės angos Viešpaties akivaizdon, padės ranką ant jo galvos ir jį pap-
jaus Viešpačiui. [5]Paskui pasisems veršio kraujo ir jį įsineš liudijimo
padangtėn; [6]ir padažęs pirštą kraujuje, juo pašlakstys septynis kartus
Viešpaties akivaizdoje ties šventyklos užkaba; [7]ir to paties kraujo
padės ant ragų meiliausių Viešpačiui smilkalų altoriaus, kurs yra
liudijimo padangtėje; visą gi likusį kraują išpils ant deginamųjų aukų
altoriaus papėdės padangtės įėjime. [8]Ir išims veršio už nuodėmę tau-
kus, kaip tuos, kurie apdengia vidurius, taip ir visus viduje esančius;
[9]abudu inkstu ir esantį ant jų prie paslėpsnio tinklelį ir kepenų taukus
su inkstais, [10]taip kaip imama iš dėkojimo aukos veršio, ir tai
sudegins ant deginamųjų aukų altoriaus; [11]kailį gi ir visą mė-
są su galva ir kojomis, su viduriais ir mėšlu, [12]ir su likusia mėsa
išgabens už stovyklos į nesuteptą vietą, kur paprastai išpilami pele-

nai; ir tai padegs ant malkų krūvos, ir bus sudeginta išpiltųjų pelenų
vietoje.
[13]O jei visa Israėlio minia nežiniomis ir netyčiomis padarytų ką
nors, kas priešinga Dievo paliepimui, [14]bet paskui suprastų savo
nuodėmę, atnašaus už savo nusidėjimą veršį. Jį atves prie padangtės
angos. [15]Tautos vyresnieji uždės rankas ant jo galvos Viešpaties
akivaizdoje. Papjovus gi veršį Viešpaties akivaizdoje, [16]pateptasis
kunigas įneš jo kraujo liudijimo padangtėn [17]ir, padažęs pirštą,
šlakstys septynis kartus ties užkaba; [18]ir to paties kraujo padės ant
Viešpaties akivaizdoje liudijimo padangtėje esančio altoriaus ragų;
likusį gi kraują išlies prie papėdės deginamųjų aukų altoriaus, kurs
yra ties liudijimo padangtės anga. [19]Ir ims visus veršio taukus, ir su-
degins ant altoriaus, [20]darydamas visa taip, kaip yra daręs anksčiau,
permaldavimo veršį aukodamas; ir meldžiantis už juos kunigui,
Viešpats bus jiems gailestingas. [21]Patį gi veršį išgabens už stovyklos
ir sudegins kaip aukščiau minėtąjį veršį; nes jis aukojamas už dau-
gybės nuodėmę.
[22]Jei nusidėtų kunigaikštis, iš nežinių padarydamas ką nors, kas
uždrausta Viešpaties įstatymo, [23]ir paskui suprastų savo nuodėmę,
atnašaus Viešpačiui kaip auką ožį be kliaudos. [24]Jis uždės savo
ranką ant jo galvos ir jį paaukos toje vietoje, kur paprastai aukojamos
deginamosios aukos Viešpaties akivaizdoje, nes tai yra auka už nuo-
dėmę. [25]Kunigas padažys pirštą kraujuje aukos už nuodėmę
ir juo prisilies deginamųjų aukų altoriaus ragų, o likusį kraują
išpils prie jo papėdės. [26]Taukus gi sudegins ant altoriaus, kaip pap-
rastai daroma dėkojimo aukose; ir kunigas melsis už jį ir už jo nuo-
dėmę, ir bus jam atleista.
[27]Jei kas iš paprastų žmonių nusidėtų nežiniomis ir padarytų ką
nors, kas uždrausta Viešpaties įstatymu, ir taip nusikalstų, [28]ir pa-
žintų savo nuodėmę, jis atnašaus ožką be kliaudos. [29]Jis uždės ranką
ant galvos aukos už nuodėmę ir ją atnašaus deginamųjų aukų vietoje.
[30]Kunigas, padažęs pirštą aukos kraujuje, juo prisilies deginamųjų
aukų altoriaus ragų, o likusį kraują išlies prie altoriaus papėdės.
[31]Paskui, ėmęs visus taukus, kaip paprastai imama iš dėkojimo aukų,
sudegins ant altoriaus, kad būtų meilus kvapas Viešpačiui; ir melsis
už jį, ir bus jam atleista. [32]O jei atnašaus auką už nuodėmę iš avių,
ims avelę be kliaudos, [33]uždės ranką ant jos galvos ir ją atnašaus
toje vietoje, kur paprastai aukojama deginamosios aukos. [34]Kunigas
prisilies deginamųjų aukų altoriaus ragų savo pirštu, padažytu aukos

kraujuje, o likusį kraują išlies prie altoriaus papėdės. [35]Ėmęs taip
pat visus taukus, kaip paprastai imama dėkojimo aukai skirto avino
taukai, juos sudegins ant altoriaus kaip smilkalą Viešpačiui ir melsis
už jį ir už jo nuodėmę, ir bus jam atleista.

5. [1]Jei kas nusidėtų tuo, kad išgirdęs prisiekiančiojo balsą, o taip
pat galėdamas būti liudytoju to, ką pats matė ar iš kitur žino, ir ne-
pasakytų, toksai bus atsakingas už kaltę. [2]Kas prisiliestų kurio nors
nešvarumo, ar tai būtų žvėries papjautas kūnas, ar dvėsena, ar kurio
nors roplio maita, ir neatkreiptų dėmesio į savo susitepimą, bus kal-
tas ir nusidėjęs. [3]Ir jei prisiliestų žmogaus kūno nešvarumo, iš visų
tų nešvarumų, kuriais paprastai susitepama, nors tuo tarpu to ir
nežinotų, bet paskui tai paaiškėtų, jis turėtų kaltę. [4]Kas nesąmoningai
prisiektų, t. y. nejučiomis savo lūpomis išsitartų darysiąs tą ar kita,
patvirtindamas tai priesaika ir žodžiais ir po to suprastų savo kaltę,
[5]tedaro atgailą už nuodėmę [6]ir teatnašauja iš bandos jauną avį ar
ožką; ir kunigas melsis už jį ir už jo nuodėmę. [7]O jei neišsigali atna-
šauti avies ar ožkos, teatnašauja Viešpačiui du turkleliu ar du jaunu
karveliu, vieną už nuodėmę, o antrą deginamajai aukai. [8]Ir atiduos
juos kunigui, kurs, atnašaudamas pirmąjį už nuodėmę, nusuks jam
galvą, taip tačiau, kad ji nenutrūktų visiškai, bet laikytųsi kaklo,
[9]krauju apšlakstys altoriaus šoną, o kiek bus likę, išvarvins prie jo
papėdės, nes tai aukojama už nuodėmę. [10]Antrą gi sudegins kaip
deginamąją auką, kaip paprastai daroma. Ir kunigas melsis už jį ir už
jo nuodėmę, ir bus jam atleista. [11]O jei jo ranka neišsigalės duoti
dviejų turklelių ar dviejų jaunų karvelių, atnašaus už savo nuodėmę
dešimtą efos dalį miltų; nepils į juos nė kiek aliejaus ir nepridės smil-
kalų, nes tai aukojama už nuodėmę. [12]Ir atiduos juos kunigui, kurs,
pasiėmęs pilną jų saują, sudegins ant altoriaus atminimui to, kurs at-
našavo, [13]melsdamas už jį ir jį apvalydamas; likusią gi dalį sau pasiims
kaip dovaną.

[14]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [15]Jei kas suklydęs peržengtų
apeigas tame, kas Viešpačiui pašvęsta, ir taip nusidėtų, atnašaus už
savo nusikaltimą iš bandos aviną be kliaudos, koks galima nupirkti už
du sikliu tokio svarumo kaip šventyklos; [16]atlygins taip pat padarytąjį
nuostolį ir pridės penktą dalį viršaus; ir tai atiduos kunigui, kurs
melsis už jį, aukodamas aviną, ir bus jam atleista. [17]Jei kas nusidėtų
nežiniomis ir padarytų ką nors iš to, kas Viešpaties įstatymu uždraus-
ta, ir, padaręs nuodėmę, suprastų savo neteisybę, [18]ims iš bandos avi-

ną be kliaudos pagal didumą ir svarbumą nuodėmės ir atiduos kuni-
gui, kurs už jį melsis, nes buvo padaręs nežinodamas, ir bus jam atleis-
ta, [19]kadangi nesąmoningai nusikalto Viešpačiui.

6. [1]Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Kas nusidėtų ir paniekí-
nęs Viešpatį nenorėtų sugrąžinti savo artimui paskolinto dalyko,
kurį tasai jam buvo patikėjęs, arba ką nors prievarta išplėštų ar
primestų kam nors neteisingą kaltinimą, [3]ar, radęs pamestą dalyką,
išsigintų, dar melagingai prisiekdamas, ar padarytų ką nors kita iš
daugelio dalykų, kuriais žmonės paprastai nusideda, [4]supratęs nusi-
kaltimą, sugrąžins [5]savininkui, kuriam buvo padaręs skriaudą, pilnai
visa, ką apgavimu norėjo įsigyti, be to, duos penktą dalį viršaus;
[6]už savo gi nuodėmę atnašaus iš bandos aviną be kliaudos, pagal nusi-
kaltimo didumą ir svarbumą, ir atiduos jį kunigui, [7]kurs melsis už jį
Viešpaties akivaizdoje, ir jam bus atleistos visos jo padarytos kaltės.
[8]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [9]Įsakyk Aaronui ir jo sū-
nums: Tasai yra įstatas apie deginamąją auką: ji turės degti ant
altoriaus visą naktį lig rytui; ugnis bus iš to paties altoriaus. [10]Kunigas
apsivilks jupa ir drobinėmis kelnėmis, išims sudegintos aukos pele-
nus ir juos supils greta altoriaus. [11]Po to nusivilks minėtuosius apda-
rus ir apsivilkęs kitais išneš pelenus už stovyklos ir švariausioje vietoje
juos baigs deginti lig dulkių. [12]Ugnis gi ant altoriaus kūrensis visuo-
met; ją palaikys kunigas, pridėdamas kas rytą malkų, ant kurių visų
pirma dės deginamąją auką, o po to degins dėkojimo aukų taukus.
[13]Ta ugnis yra nuolatinė ir niekuomet neužges ant altoriaus.
[14]Tasai yra įstatas apie duoninę auką ir liejamą auką, kurias Aaro-
no sūnūs atnašaus Viešpaties akivaizdoje ties altoriumi. [15]Kunigas
ims saują smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, ir visą padėtąjį ant
miltų smilkalą ir tai susmilkys ant altoriaus kaip atminimą, kad būtų
meiliausias kvapas Viešpačiui. [16]Likusią gi smulkių miltų dalį valgys
Aaronas kartu su savo sūnumis. Jie tai valgys neįraugintą ir šventoje
vietoje, padangtės prieangyje. [17]Nebus gi įrauginta dėl to, kad jos
dalis aukojama kaip smilkalas Viešpačiui. Bus labai šventa, taip pat
kaip auka už nuodėmę ir nusikaltimą. [18]Tik Aarono giminės vyriškiai
ją valgys. Tai bus amžinas įstatas jūsų kartose apie aukas Viešpačiui.
Kiekvienas, kurs jų prisiliestų, bus pašventintas.
[19]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [20]Tai yra Aarono ir jo sūnų
atnaša, kurią jie turi aukoti Viešpačiui savo patepimo dienoje: atna-
šaus dešimtą efos dalį smulkių miltų kaip amžiną duoninę auką; pusę

jų rytą ir pusę vakare. [21]Jie, apšlakstyti aliejumi, bus iškepti skardoje.
Atnašaus gi juos šiltus, kad būtų meiliausias kvapas Viešpačiui, [22]tasai
kunigas, kurs bus teisėtas tėvo įpėdinis, ir visa bus sudeginama ant
altoriaus; [23]nes kiekviena duoninė kunigų auka bus ugnyje sudegin-
ta, ir nė vienas iš jos nevalgys.
[24]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [25]Sakyk Aaronui ir jo sūnums:
Tasai yra įstatas apie auką už nuodėmę: ji bus atnašaujama Viešpa-
ties akivaizdoje toje vietoje, kur atnašaujama deginamoji auka; ji yra
labai šventa. [26]Kunigas, kurs ją atnašauja, valgys ją šventoje vietoje
padangtės prieangyje. [27]Kas tik prisiliestų jos mėsos, bus pašventinta.
Jei jos krauju apsitaškytų apdaras, bus išplautas šventoje vietoje.
[28]Molinis gi indas, kuriame ji buvo išvirta, bus sudaužytas; o jei indas
bus varinis, bus ištrintas ir išplautas vandeniu. [29]Kiekvienas kunigų
giminės vyriškis valgys jos mėsos, nes ji labai šventa. [30]Nebus tačiau
valgoma, bet bus sudeginta ugnyje ta auka už nuodėmę, kurios krau-
jas turi būti įnešamas liudijimo padangtėn permaldavimui šventyk-
loje.

7. [1]Štai įstatas aukos už nusikaltimą. Ji labai šventa; [2]todėl, kur
bus atnašaujama deginamoji auka, bus taip pat atnašaujama ir auka
už nusikaltimą; jos kraujas bus išlietas aplink altorių. [3]Aukos iš jos
uodegą ir taukus, pridengiančius vidurius, [4]abudu inkstus ir taukus,
esančius prie paslėpsnio, ir kepenų tinklelį su inkstais. [5]Ir kunigas
tai sudegins ant altoriaus; tai yra auka, deginama Viešpačiui už nusi-
kaltimą. [6]Kiekvienas kunigų giminės vyriškis valgys tos mėsos šventoje
vietoje, nes ji labai šventa. [7]Auka už nusikaltimą bus atnašaujama
kaip ir auka už nuodėmę; įstatas apie vieną ir kitą auką bus tas pats.
Ji priderės kunigui, kurs ją atnašaus. [8]Kunigas, kurs atnašauja degi-
namąją auką, gaus jos kailį. [9]Ir kiekviena smulkių miltų auka, kepa-
ma krosnyje, kas tik prirengiama ant narinės ar skardos, bus to ku-
nigo, kurs ją atnašauja; [10]vis tiek, ar bus apšlakstyta aliejumi, ar sausa,
lygiai bus padalinta kiekvienam iš Aarono sūnų.
[11]Tasai yra įstatas apie dėkojimo auką, atnašaujamą Viešpačiui.
[12]Jei bus daroma auka padėkojimui, atnašaus dovaną be raugo, apš-
lakstytą aliejumi, ir ragaišį be raugo, apteptą aliejumi, ir keptus miltus,
ir papločius, įmaišytus su aliejumi; [13]taip pat įraugintas duonas, atne-
šamas atminimui prie dėkojimo aukos; [14]viena iš jų bus atnašaujama
Viešpačiui kaip pirmonė ir teks kunigui, kurs išlies aukos kraują.
[15]Jos mėsa bus suvalgyta tą pačią dieną ir nieko iš jos neliks lig rytui.

[16]Jei kas atitesėdamas apžadą ar laisva valia atnašautų auką, ji bus
taip pat suvalgoma tą pačią dieną; bet jei kas iš jos liktų rytdienai, dar
leista valgyti. [17]Kas gi pasiliktų lig trečiajai dienai, bus sudeginta
ugnyje. [18]Jei kas valgytų iš dėkojimo aukos mėsos trečioje dienoje,
jo atnaša pasidarys kaip nebuvusi ir nepravers atnašaujančiam; o
net kas save tokiu valgiu suteptų, bus užsitraukęs ant savęs kaltybę.
[19]Mėsa, kuri prisiliestų ko nors sutepto, nebus valgoma, bet bus su-
deginta ugnyje. Kiekvienas, kurs bus nesuteptas, valgys tos aukos
mėsos; [20]suteptasis gi, kurs valgytų dėkojimo aukos mėsos, atnašautos
Viešpačiui, žus iš savo tautos. [21]Ir kas prisiliestų žmogaus ar galvijo
nešvarumų, ar kokio kito dalyko, kurs gali sutepti, ir valgytų tos mė-
sos, žus iš savo tautos.

[22]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [23]Sakyk Israėlio sūnums:
Nevalgysite avies ir jaučio, ir ožkos taukų. [24]Nustipusio ir žvėries
sudraskyto gyvulio taukais naudositės įvairiems reikalams. [25]Jei kas
valgytų taukus, kurie reikia atnašauti ir susmilkyti Viešpačiui, tas
žus iš savo tautos. [26]Neimsite maistui jokio gyvio kraujo, ar tai būtų
paukščių, ar galvijų. [27]Kiekvienas, kurs valgytų kraują, žus iš savo
tautos.

[28]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [29]Kalbėk Israėlio sūnums
ir sakyk: Kas atnašauja Viešpačiui dėkojimo auką, teatnašauja draug
ir pridėtinę dovaną, tai yra jos duoninę auką su aliejumi. [30]Jis
laikys savo rankomis aukos taukus ir krūtinę; o kai bus atnašavęs abu-
du dalyku Viešpačiui ir pašventinęs, atiduos kunigui, [31]kurs taukus
susmilkys ant altoriaus; krūtinė gi teks Aaronui ir jo sūnums. [32]Taip
pat dešinys dėkojimo aukų petys teks kaip dalis kunigui. [33]Kurs iš
Aarono sūnų atnašaus kraują ir taukus, tas gaus ir dešinį petį kaip savo
dalį. [34]Nes aš ėmiau iš Israėlio sūnų iš jų dėkojimo aukų pakėlimo
krūtinę ir atskyrimo petį ir atidaviau kunigui Aaronui ir jo sūnums
amžinu įstatu iš visos Israėlio tautos.

[35]Tos yra Aarono ir jo sūnų patepimo teisės Viešpaties apeigose
dieną, kurioje juos Mošė pastatė, kad eitų kunigystės pareigas,
ir tai Viešpats įsakė, kad jiems būtų Israėlio sūnų duodama amžinu
įstatu jų kartose. [37]Tasai yra įstatas apie deginamąją auką ir apie
auką už nuodėmę ir už nusikaltimą, ir apie pašventinimo ir dėkojimo
aukas, [38]kur[illegible] Viešpats davė Mošei Sinajaus kalne, kai liepė Israėlio
sūnums atnašauti jų aukas Viešpačiui Sinajaus tyrumoje.

8. [1]Viešpats kalbėjo Mošei, sakydamas: [2]Imk Aaroną draug su jo

sūnumis, jų apdarus, tepamojo aliejaus, veršį už nuodėmę, du avinu
ir pintinę su neraugintomis duonomis [3]ir sušauki visą susirinkimą
prie padangtės angos. [4]Mošė padarė, kaip Viešpats buvo liepęs. Jis
sušaukė visą minią prie padangtės angos [5]ir jai kalbėjo: Štai ką Vieš-
pats įsakė padaryti.
[6]Jis tuojau pastatė Aaroną ir jo sūnus ir juos apiplovė. [7]Po to
apvilko vyriausiąjį kunigą drobine jupa ir apjuosė juosta; apvilko jį
taip pat mėlynu apsiaustu ir uždėjo ant viršaus antpetį, [8]kurį suver-
žė kaspinu, o prie jo pritaikė krūtinės apdarą, kuriame buvo Moks-
las ir Tiesa. [9]Galvą pridengė nuometu ir ant jo ties kakta pritaisė
šventimu pašventintą auksinę skardelę, kaip Viešpats buvo įsakęs.
[10]Paskui ėmė tepamojo aliejaus, kuriuo patepė padangtę su visais jos
rakandais. [11]Pašvęsdamas altorių, jį septynis kartus apšlakstė ir patepė
kaip jį, taip ir visus jo rykus; be to, pašventino aliejumi ir praustuvę su
jos ramsčiu. [12]Pagaliau patepė ir pašventė Aaroną, išpildamas jam
ant galvos aliejų. [13]Taip pat atvestus jo sūnus apvilko drobinėmis jupo-
mis ir apjuosė juostomis, ir uždėjo nuometus, kaip Viešpats buvo liepęs.
[14]Tuomet atnašavo veršį už nuodėmę. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo
jam ant galvos savo rankas, [15]o Mošė jį atnašavo; pasisėmęs jo kraujo
ir pamirkęs pirštą, patepė altoriaus ragus aplinkui; jį apvalęs ir paš-
ventinęs, išpylė likusį kraują prie jo papėdės; [16]taukus gi, buvusius
ant vidurių, ir kepenų tinklelį, ir abudu inkstu su jų taukais susmilkė
ant altoriaus; [17]o veršį su kailiu, mėsa ir mėšlu sudegino už stovyklos,
kaip Viešpats buvo liepęs. [18]Atnašavo taip pat deginamajai aukai aviną.
Aaronas ir jo sūnūs padėjo jam ant galvos savo rankas, [19]ir jis jį
atnašavo: kraują išliejo aplink altorių, [20]o patį aviną sukapojo į gaba-
lus ir jo galvą, sąnarius ir taukus susmilkė ugnyje, [21]nuplovęs pirma
vidurius ir kojas; jis sudegino vienu kartu visą aviną ant altoriaus, nes
tai buvo deginamoji meiliausio kvapo auka Viešpačiui, kaip jis jam
buvo įsakęs. [22]Paskui atnašavo antrą aviną kunigams pašvęsti. Aaronas
ir jo sūnūs uždėjo ant jo galvos savo rankas, o [23]Mošė jį atnašavo.
Jis ėmė jo kraujo ir prisilietė dešinės Aarono ausies pakremzlės ir
dešinės jo rankos nykščio, taip pat ir kojos. [24]Liepė prieiti ir Aarono
sūnums, ir patepęs papjautojo avino krauju kiekvieno jų dešinės ausies
pakremzlę, taip pat dešinės rankos ir kojos nykščius, likusį kraują
išliejo ant altoriaus aplinkui; [25]taukus gi ir uodegą, ir visą riebumą,
apdengiantį vidurius, ir kepenų tinklelį su jų taukais ir dešiniu pe-
timi atskyrė. [26]Ėmęs gi iš neraugintų duonų pintinės, pastatytos Vieš-
paties akivaizdoje, duoną be raugo ir aliejumi apšlakstytą paplotį, ir

ragaišį, padėjo ant taukų ir dešiniojo peties, [27]ir visa draug padavė
Aaronui ir jo sūnums; kai jie tai pakėlė Viešpaties akivaizdoje, [28]ėmęs
atgal iš jų rankų, jis susmilkė ant deginamųjų aukų altoriaus,
nes tai buvo pašventimo atnaša, kad būtų meiliausias aukos
kvapas Viešpačiui. [29]O pakėlęs pašventimo avino krūtinę Viešpaties
akivaizdoje, ėmė ją kaip savo dalį, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
[30]Ir ėmęs tepalo ir buvusio ant altoriaus kraujo, pašlakstė ant Aarono
ir jo apdarų, ant jo sūnų ir jų apdarų.

[31]O pašventinęs juos jų apdaruose, jiems įsakė tardamas: Virkite
mėsą ties padangtės anga ir tenai ją valgykite; valgykite taip pat pašventimo
duoną, sudėtą į pintinę, kaip Viešpats man įsakė, tardamas:
Aaronas ir jo sūnūs jas valgys. [32]O kas tik liks mėsos ir duonos, bus
ugnyje sudeginta. [33]Nuo padangtės angos neatsitraukite septynias
dienas iki dienai, kurioje pasibaigs jūsų pašventimo laikas; nes po
septynių dienų baigiasi pašventimas, [34]kaip ir dabar buvo padaryta,
kad aukos apeiga būtų įvykdyta. [35]Dieną ir naktį pasiliksite prie
padangtės, atlikdami Viešpaties sargybas, kad nenumirtumėte; nes
taip man įsakyta. [36]O Aaronas ir jo sūnūs padarė visa, ką Viešpats
buvo sakęs per Mošę.

9. [1]Atėjus aštuntai dienai, Mošė pasišaukė Aaroną ir jo sūnus, ir
Israėlio vyresniuosius ir tarė Aaronui: [2]Imk iš bandos veršiuką už
nuodėmę ir aviną deginamajai aukai, abudu be kliaudos, ir juos atnašauk
Viešpaties akivaizdoje. [3]Israėlio sūnums sakyk: Imkite ožį
už nuodėmę, veršiuką ir avinėlį, metinius ir be kliaudos, deginamajai
aukai, [4]jautį ir aviną dėkojimo aukai ir aukokite juos Viešpaties akivaizdoje,
atnašaudami prie kiekvienos aukos aliejumi apšlakstytų
miltų, nes šiandien jums pasirodys Viešpats. [5]Jie tat visa, ką Mošė buvo
liepęs, atgabeno prie padangtės angos; o Mošė, kreipdamasis į čia
susirinkusią minią, [6]tarė: Tai yra, ką Viešpats įsakė; išpildykite, ir
jums pasirodys jo šlovė. [7]Tuomet tarė Aaronui: Prisiartink prie altoriaus
ir atnašauk auką už savo nuodėmę; atnašauk deginamąją auką
ir maldauk už save ir už tautą; atnašauk taip pat žmonių auką ir
melskis už juos, kaip Viešpats įsakė.

[8]Aaronas tuojau prisiartino prie altoriaus ir atnašavo už savo
nuodėmę veršį. [9]Jo sūnūs padavė jam aukos kraują, o jis, pamirkęs
jame pirštą, prisiliete altoriaus ragų, likusį gi kraują išliejo prie jo
papėdės. [10]Taukus ir inkstus, ir kepenų tinklą, iš kurių daroma auka
už nuodėmę, sudegino ant altoriaus, kaip Viešpats buvo Mošei įsa-

kęs; [11]o mėsą ir kailį sudegino už stovyklos. [12]Paskui atnašavo ir
deginamąją auką. Jo sūnūs jam padavė jos kraujo, kurį jis išliejo
aplink altorių. [13]Padavė taip pat sukapotą į gabalus pačią auką su
galva ir atskirais sąnariais; visa tai jis sudegino ant altoriaus, [14]apip-
lovęs pirma vandeniu vidurius ir kojas. [15]Po to jis atnašavo ožį už
tautos nuodėmę. Pagaliau, apvalęs altorių, [16]atnašavo deginamąją
auką, [17]pridėjęs prie šios dar duoninę auką su aliejumi, kuri atnašau-
jama draug, ir tai susmilkė ant altoriaus, neskaitant rytinės degina-
mosios aukos atnašavimo. [18]Atnašavo taip pat jautį ir aviną, kaip
tautos dėkojimo auką: jo sūnūs jam padavė kraują, kurį jis išliejo
ant altoriaus aplinkui. [19]Jaučio gi taukus ir avino uodegą, ir inkstus
su taukais, ir kepenų tinklelį [20]padėjo ant krūtinių; o kai taukai buvo
sudeginti ant altoriaus, [21]Aaronas atskyrė jų krūtines ir dešinius pe-
čius ir pakėlė Viešpaties akivaizdoje, kaip Mošė buvo įsakęs. [22]Ir
ištiesęs rankas į tautą ją palaimino. Ir taip pabaigęs aukas už nuodė-
mę, deginamąsias ir dėkojimo aukas, jis nužengė nuo altoriaus.
[23]Paskui Mošė ir Aaronas įėjo liudijimo padangtėn ir vėl išėję
palaimino tautą. Ir Viešpaties šlovė pasirodė visai daugybei; [24]ir
štai išėjusi nuo Viešpaties ugnis prarijo deginamąją auką ir buvusius
ant altoriaus taukus. Tai išvydusi minia, parpuolusi kniūbsčia ant
žemės, šlovino Viešpatį.

10. [1]Du Aarono sūnu, Nadabas ir Abijus, ėmė smilkytuvus, įsi-
dėjo ugnies ir smilkalo ir atnašavo Viešpaties akivaizdoje svetimą
ugnį, kas juodviem nebuvo įsakyta. [2]Tuomet išsiveržė nuo Viešpaties
ugnis, ir ji juodu prarijo; taip jie numirė Viešpaties akivaizdoje.
[3]Mošė gi tarė Aaronui: Štai ką sakė Viešpats: Pasirodysiu šventas
tuose, kurie prie manęs artinasi, ir būsiu pašlovintas visos tautos aki-
vaizdoje. Tai girdėdamas Aaronas tylėjo. [4]O Mošė, pasišaukęs Aarono
dėdės Ozijėlio du sūnu Misaėlį ir Elisaphaną, juodviem tarė: Eikite
ir atimkite jūsų brolius nuo šventyklos, ir išneškite už stovyklos.
[5]Ir juodu, tuojau priėję, paėmė juos, kaip gulėjo, apvilktus drobi-
nėmis jupomis, ir išnešė laukan, kaip juodviem buvo liepta. [6]O Mošė
sakė Aaronui ir dviem jo sūnum Eleazarui ir Itamarui: Neatiden-
kite savo galvų ir neplėšykite savo apdarų, kad kartais nenumirtu-
mėte ir nesukiltų rūstybė prieš visą bendruomenę. Jūsų broliai ir
visi Israėlio namai teaprauda gaisrą, kurį Viešpats uždegė; [7]jūs gi
neisite nuo padangtės angos, nes kitaip žūsite; kadangi švento patepi-
mo aliejus yra ant jūsų. Jie padarė visa, kaip Mošė buvo įsakęs.

[8]Paskui Viešpats tarė Aaronui: [9]Vyno ir visa, kas gali nugirdyti,
negersite tu ir tavo sūnūs, kai įeinate liudijimo padangtėn, kad ne-
numirtumėte; nes tai yra amžinas įsakymas per visas jūsų kartas.
[10]Jums reikia mokėti atskirti tarp to, kas šventa ir nešventa, kas sutepta
ir nesutepta, [11]ir mokyti Israėlio sūnus visų mano įstatų, kuriuos Vieš-
pats jiems paskelbė per Mošę.

[12]Ir Mošė kalbėjo Aaronui ir dviem likusiem jo sūnum, Eleazarui
ir Itamarui: Imkite aukos dalį, kuri liko iš duoninės aukos Viešpačiui,
ir ją valgykite be raugo prie altoriaus, nes ji labai šventa. [13]Valgy-
kite gi šventoje vietoje, kas tau ir tavo sūnums duota iš Viešpaties
aukų, kaip man įsakyta; [14]taip pat krūtinę, kuri buvo atnašauta, ir
petį, kurs atskirtas, valgysite tyriausioje vietoje tu ir draug su tavim
tavo sūnūs ir tavo dukterys; nes tai atidėta tau ir tavo vaikams iš
išganingų Israėlio sūnų atnašų. [15]Petys, krūtinė ir taukai, kurie su-
deginami ant altoriaus, buvo pakelti Viešpaties akivaizdoje, todėl
jie turi priderėti tau amžinu įstatu, kaip Viešpats yra įsakęs. [16]Tuo
tarpu Mošė, ieškodamas ožio, kurs buvo atnašautas už nuodėmę, rado
jį sudegintą ir, supykęs ant dviejų likusiųjų Aarono sūnų Eleazaro
ir Itamaro, tarė: [17]Kodėl nesuvalgėte šventoje vietoje aukos už nusi-
dėjimą, kuri yra labai šventa ir duota jums, kad atimtumėte dau-
gybės neteisybę ir už juos melstumėtės Viešpaties akivaizdoje, [18]ypač
kad jos kraujo neįnešta į šventyklos vidų ir kad turėjote ją valgyti
šventoje vietoje, kaip man įsakyta? [19]Aaronas atsakė: Šiandien buvo
atnašauta auka už nuodėmę ir deginamoji auka Viešpaties akivaiz-
doje, man gi atsitiko, ką matai, kaipgi aš galėjau ją valgyti ar įtikti
Dievui jo tarnyboje su nuliūdusia širdimi? [20]Tai girdėdamas Mošė
priėmė pasiteisinimą.

11. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui, tardamas: [2]Sakykite Is-
raėlio sūnums: Tie yra iš visų žemės gyvių, kuriuos jums leista val-
gyti. [3]Galite valgyti kiekvieną gyvulį, kurs turi skeltą nagą ir gro-
muliuoja; [4]nevalgysite ir laikysite suteptu tą, kurs, nors gromuliuoja,
bet turi neskeltą nagą, kaip kupranugaris ir kiti. [5]Suteptas yra ir
uolinis opšrus, nes ir jis, nors gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą;
[6]taip pat kiškis, kadangi ir jis, nors gromuliuoja, bet turi neskeltą
nagą. [7]Ir kiaulė, kuri, nors turi skeltą nagą, bet negromuliuoja. [8]Tų
mėsos nevalgysite ir neliesite jų maitos, nes jie jums yra sutepti.

[9]Iš vandens gyvių šie yra leista valgyti: valgykite visus, kurie turi
pelekus ir žvynus, nežiūrint ar jie būtų jūroje, ar upėse, ar tven-

kiniuose. 10 Tais gi, kurie kruta ir gyvena vandenyje, bet neturi pe-
lekų ir žvynų, jūs bjaurėsitės 11 ir bodėsitės; nevalgysite jų mėsos ir
vengsite jų maitos. 12 Visi neturintieji pelekų ir žvynų vandenyje bus
laikomi suteptais.
13 Tie yra iš paukščių, kurių jūs neturite valgyti ir kurių jums reikia
vengti: aras, grifas ir jūros erelis; 14 peslys ir vanagėlis su visa jo
rūšimi; 15 visa varnų rūšis ir kas tik į ją panašu; 16 strausas ir pelėda,
žuvėdra ir vanagas su visa jo rūšimi; 17 apuokas, naras ir ibis; 18 gulbė,
pelikanas ir porfyra; 19 geršė ir visa kėkštų rūšis; taip pat tutlis ir
šikšnosparnis. 20 Visais iš sparnuotųjų, kurie vaikščioja keturiomis ko-
jomis, jūs bjaurėsitės. 21 Jums leista tačiau valgyti tuos keturkojus
sparnuočius, kurie turi paskutines blauzdas ilgesnes ir jomis šokinėja
ant žemės, 22 kaip antai visa skėrių rūšis, atakas, ofiomachas ir did-
žiogiai su visomis jų rūšimis. 23 Bet jūs bodėsitės tų sparnuočių,
kurie vaikščioja keturiomis kojomis. 24 Jei kas nors prisiliestų jų
maitos, susiteps ir bus suteptas iki vakarui; 25 ir jei kam reiktų nešti
kurį nors iš jų nustipusį, tas išplaus savo rūbus ir bus suteptas iki sau-
lėleidžiui.
26 Kiekvienas gyvulys, kurs kad ir turi nagą, bet neskeltą, ir neg-
romuliuoja, bus laikomas suteptu; kas jo prisiliestų, susiteps. 27 Kas iš
visų gyvulių, turinčių keturias kojas, eina letenomis, tie bus sutepti;
kas prisiliestų jų maitos, bus suteptas iki vakarui; 28 ir kas neštų to-
kią maitą, išplaus savo drabužius ir bus suteptas iki vakarui; nes
visa tai yra jums sutepta.
29 Iš roplių, kurie juda ant žemės, bus laikoma suteptais: žebenkš-
tis, pelė ir krokodilas su visa jų rūšimi; 30 laukinė pelė ir chamele-
onas; salamandra, žalioji driežlė ir kurmis. 31 Visa tai bus sutepta.
Kas prisiliestų jų maitos, bus suteptas iki vakarui. 32 Ir jei kas nors
iš jų maitos nukristų ant ko nors, ar tai būtų medinis indas, ar ap-
daras, ar kailis, ar ašutinė, ar šiaip kuriam nors reikalui vartojamas ry-
kas, bus sutepta, dėl to bus panertas vandenin ir bus laikomas suteptu
iki vakarui, po to bus jau švarus. 33 Jei kas iš jų įkristų į molinį indą,
jis bus suteptas ir turės būti sudaužytas. 34 Kiekvienas maistas, kurį
valgysite, jei ant jo bus užpilta iš tokio indo vandens, bus suteptas;
ir kiekvienas skystimas, geriamas iš tokio indo, bus suteptas; 35 ir visa,
ant ko nukristų kas nors iš tokios maitos, bus sutepta; ir krosnis, ir
katilas bus sudaužyti, nes bus sutepti. 36 Tik šaltiniai, šuliniai ir viso-
kių tvenkinių vanduo bus nesutepti; bet kas prisiliestų iš jų išimtos
maitos, susiteps. 37 Jei kristų ant sėklos, jos nesuteps, 38 bet jei sėklą

kas apipiltų vandeniu ir paskui ją paliestų maita, ji bus sutepta.
[39]Jei nustiptų gyvulys, kurį jums leista valgyti, kas jo maitos
prisiliestų, bus suteptas iki vakarui. [40]Ir kas valgytų ką nors iš jo ar
neštų, išplaus savo drabužius ir bus suteptas iki vakarui.
[41]Visais, kurie šliaužia ant žemės, jūs bjaurėsitės ir jų nevalgysite.
[42]Nevalgysite visų keturkojų, kurie slenka pilvu ar turi daugiau
kojų, arba šliaužia žeme, nes tai pasibjaurėtina.
[43]Nesutepkite savo sielų ir nieko iš jų nepalieskite, kad nebūtumėt
sutepti. [44]Nes aš esu Viešpats, jūsų Dievas; būkite šventi, nes aš esu
šventas. Nesutepkite savo sielų nė vienu šliužu, kurie kruta ant žemės.
[45]Nes aš esu Viešpats, kurs jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau
jūsų Dievas. Būsite šventi, nes aš esu šventas.
[46]Tasai yra įstatymas apie gyvulius ir paukščius, ir visus gyvius,
kurie kruta vandenyje ir slankioja ant žemės, [47]kad patirtumėte skirtu-
mą tarp nesutepto ir sutepto ir žinotumėte, kas leista valgyti ir kas
reikia atmesti.

12. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Kalbėk Israėlio sūnums
ir jiems sakyk: Jei moteriškė, pastojus nėščia, pagimdytų berniuką,
ji bus septynias dienas sutepta kaip savo mėnesinės negalės metu.
[3]Aštuntoje dienoje kūdikis bus apipjaustytas, [4]bet ji pasiliks dar tris-
dešimt tris dienas savo apsivalymo kraujuje. Nieko, kas šventa, ji
neprisilies ir neis į šventyklą, kolei nepasibaigs jos apsivalymo dienos.
[5]O jei pagimdytų mergaitę, bus sutepta dvi savaites, kaip mėnesinės
negalės metu, ir šešias dešimtis šešias dienas pasiliks savo apsiva-
lymo kraujuje.
[6]Kuomet bus pasibaigusios jos apsivalymo dienos už sūnų ar už
dukterį, nuneš prie liudijimo padangtės angos metinį avinėlį degi-
namai aukai ir jauną karvelį ar turklelį aukai už nuodėmę ir atiduos
kunigui, [7]kurs tai atnašaus Viešpaties akivaizdoje ir melsis už ją,
ir taip ji bus apvalyta nuo savo kraujo plūdimo. Tasai yra įstatas
apie gimdančią berniuką ar mergaitę. [8]O jei neturėtų iš ko ir neiš-
sigalėtų atnašauti avinėlio, ims du turkleliu ar du jaunu karveliu,
vieną deginamai aukai, o kitą aukai už nuodėmę; ir kunigas melsis už
ją, ir taip ji bus apvalyta.

13. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui ir tarė: [2]Žmogus, ant kurio
kūno odos atsirastų kitokios spalvos taškas ar šašas, ar blizganti vieta,
turinti raupsų ligos išvaizdą, bus atvestas pas kunigą Aaroną ar pas

kurį nors iš jo sūnų. 3Jei tasai pamatys šašą ant odos ir pastebės, kad
plaukai yra pabalę ir raupsų išvaizdą turinti vieta, lyginant su sveiko
kūno oda, yra įdubusi, tai bus įrodymas, jog tikrai yra raupsų liga,
ir jo nutarimu žmogus bus atskirtas. 4O jei ant odos bus blizgantis
baltas taškas, bet nebus įdubęs, lyginant su kitu kūnu, ir plaukai bus
pirmykštės spalvos, kunigas uždarys jį septynioms dienoms 5ir sep-
tintą dieną jį patikrins; jei tariami raupsai nebus padidėję ir nebus
peržengę pirmykščių ribų odoje, jį uždarys dar kitoms septynioms
dienoms 6ir septintą dieną vėl patikrins; jei taškas bus tamsesnis ir
nepadidėjęs ant odos, paskelbs žmogų esant nesuteptą, nes tai šašai;
ir jis išplaus savo drabužius, ir bus nesuteptas. 7Bet jei po to, kaip jį
matė kunigas ir pripažino nesuteptu, šašas padidėtų, bus pas jį vėl
atvestas 8ir bus paskelbtas suteptu.
9Jei pas ką atsirastų raupsų žymės, jis bus atvestas pas kunigą,
10ir tasai jį apžiūrės. Jei oda bus pabalus ir plaukų spalva pasikeitus,
o taip pat matysis gyva mėsa, 11tai bus ženklas, kad raupsai įsisenėję
ir įaugę į odą. Taigi kunigas paskelbs jį suteptą, bet neuždarys, nes jo
susitepimas aiškus. 12Jei raupsai išsiplėstų taip, kad apdengtų visą odą
nuo galvos iki kojų, ką tik galima matyti akimis, 13kunigas jį apžiūrės
ir nutars, kad jo raupsai visų tyriausi, nes jie visi pabalo, ir todėl
žmogus yra nesuteptas. 14O jei jame pasirodys gyva mėsa, 15tuomet
bus kunigo paskelbtas suteptu ir bus laikomas tarp suteptų; nes jei
gyva mėsa apsikrečia raupsais, ji yra sutepta. 16O jei vėl pabals ir pa-
dengs visą žmogų, 17kunigas jį apžiūrės ir paskelbs esant nesuteptą.
18Jei kam ant kūno odos rastųsi votis ir pagytų, 19bet voties vie-
toje pasirodytų baltas ar rausvas randas, toks žmogus bus atvestas
pas kunigą. 20Šis gi, jei rastų tariamų raupsų vietą, lyginant su kitu
kūnu, įdubusią ir plaukus pabalusius, paskelbs jį suteptą, nes votyje
atsirado raupsų liga. 21Bet jei plaukai bus pirmykštės spalvos ir ran-
das apytamsis ir ne žemesnis už aplink esantį kūną, uždarys jį sep-
tynioms dienoms; 22ir jei po to jis padidėtų, pripažins jį raupsuotą,
23o jei bus pasilikę toje pačioje vietoje, tai bus ženklas, jog tai yra tik
voties randas, ir žmogus bus nesuteptas.
24Jei kūno oda, kurią nudegino ugnis, sugijus turėtų baltą ar raus-
vą randą, 25kunigas ją apžiūrės ir jei ras ją pabalusią ir jos vietą že-
mesnę už likusią odą, paskelbs žmogų suteptą, nes rande radosi raup-
sų liga. 26O jei plaukų spalva nebus pakitėjusi ir taškas ne žemesnis
už likusį kūną ir pačios sužeistos vietos išvaizda būtų apytamsė, už-
darys jį septynioms dienoms 27ir apžiūrės septintoje dienoje; jei raupsai

ant odos padidėtų, paskelbs jį suteptą, 28o jei baltumas pasiliks savo vietoje ir bus neryškus, tai yra tik įdeginimo žaizda, ir todėl žmogus bus laikomas nesuteptu, nes yra įdeginimo randas.

29Jei kuriam vyrui ar moteriškei atsirastų raupsai ant galvos ar ant smakro, juos apžiūrės kunigas. 30Ir jei jų vieta bus gilesnė už likusį kūną ir plaukai pageltę ir plonesni negu paprastai, paskelbs juos suteptais, nes yra galvos ir smakro raupsai. 31O jei matys, kad taško vieta lygi su aplinkui esančiu kūnu ir kad plaukai juodi, jį uždarys septynioms dienoms 32ir septintą dieną vėl apžiūrės. Jei taškas nepadidės ir plaukai bus tos pačios spalvos, ir taško vieta lygi kitam kūnui, 33žmogus bus nuskustas, išskyrus taško vietą, ir bus uždarytas kitoms septynioms dienoms. 34Jei septintoje dienoje pasirodys, kad taškas stovi savo vietoje ir ne žemesnis už kitą kūną, paskelbs jį nesuteptą, ir jis, išsiplovęs savo drabužius, bus nesuteptas. 35O jei po paskelbimo nesuteptu taškas ant odos vėl padidės, 36nebetyrinės daugiau, ar pageltę plaukai, nes aiškiai yra suteptas. 37Pagaliau jei taškas nebus padidėjęs ir plaukai bus juodi, pažins, kad žmogus pagijo, ir drąsiai tepaskelbia jį nesuteptą.

38Jei kuriam vyrui ar moteriškei pasirodytų ant odos baltumas, 39apžiūrės juos kunigas. Jei atras, kad blizgantis ant odos baltumas yra apytamsis, težino, kad tai ne raupsai, bet baltos spalvos taškas, ir kad žmogus nesuteptas.

40Jei kuriam vyrui slenka nuo galvos plaukai, jis darosi plikagalvis ir yra nesuteptas. 41O jei plaukai nuslinko nuo kaktos, jis pasidarė plikakaktis ir yra nesuteptas. 42O jei ant nuplikusios galvos ar kaktos atsirado balta ar rausva spalva 43ir tai pamatys kunigas, paskelbs jį be svyravimo turinčiu raupsus, kurie atsirado ant plikės.

44Kiekvienas raupsais sergantis ir kunigo nutarimu atskirtas 45nešios perplėštą drabužį, laikys atidengtą galvą, burną turės uždengtą apdaru ir šauks, kad jis yra subjaurintas ir suteptas. 46Visą laiką, kolei bus raupsuotas ir suteptas, gyvens vienas už stovyklos.

47Jei raupsus turėtų vilnonis ar drobinis drabužis 48metmenyse ar ataudųose, ar kailis, ar kas nors padaryta iš kailio, 49jei būtų apkrėsta baltu ar rausvu tašku, bus laikoma raupsais ir bus parodyta kunigui, 50kurs juos apžiūrėjęs uždarys septynioms dienoms, 51ir jei, vėl apžiūrėdamas septintoje dienoje, atras padidėjusius, tai bus pasilieką raupsai, ir jis pripažins suteptą drabužį ir visa, kur jie buvo rasti; 52ir todėl bus sudeginta ugnyje. 53O jei matys tašką nepadidėjusį, 54liepė išplauti tai, ant ko yra tariami raupsai, ir uždarys kitoms sep-

tynioms dienoms. 55 Ir pamatęs, kad jo pirmykštė išvaizda nesugrįžo,
nors raupsai ir nepadidėjo, palaikys suteptu ir sudegins ugnyje, nes
raupsai įsigraužia į apdaro paviršių ar persisunkia kiaurai. 56 Jei,
drabužį išplovus, raupsų vieta bus tamsesnė, ją atplėš ir atskirs nuo
drabužio. 57 Bet jei pasirodys toliau tose vietose, kurios pirma buvo
nesuteptos, reiškia, raupsai yra lakioją ir klaidžioją; todėl visa bus
sudeginta ugnyje. 58 Jei taškų nebeatsiras, išplaus antrą kartą vande-
nyje tai, kas sutepta, ir bus nesutepta. 59 Tasai yra įstatas apie raup-
sus vilnoniame ar drobiniame drabužyje, ant metmenų ar ataudų ir
ant kiekvieno apdaro iš kailio, kaip jie reikia pripažinti nesuteptais
ar suteptais.

14. 1 Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: 2 Šios yra apeigos, kai raup-
suotas reikia paskelbti nesuteptu. Jis bus atvestas pas kunigą, 3 kurs
išeis iš stovyklos ir, radęs jį išgijusį iš raupsų, 4 įsakys jam atnašauti
už save du gyvu valgomu žvirbliu, kedro medžio, raudonos vilnos
ir hisopo. 5 Vieną iš žvirblių lieps papjauti moliniame indę ant tekan-
čio vandens, 6 kitą gi gyvą draug su kedro medžiu, raudona vilna ir
hisopu padažys papjautojo žvirblio kraujuje 7 ir juo pašlakstys septy-
nis kartus apvalomąjį, kad būtų teisėtai nesuteptas; gyvąjį gi žvirblį
paleis, kad skristų į laukus. 8 Po to žmogus išplaus savo drabužius,
nusiskus visus kūno plaukus ir apsiplaus vandeniu, ir taip apvalytas
įeis į stovyklą, bet savo padangtėn dar neis per septynias dienas.
9 Septintą dieną jis nusiskus savo galvos plaukus, barzdą, antakius ir
viso kūno plaukus ir dar kartą išplaus savo drabužius, ir nuplaus savo
kūną. 10 Aštuntą dieną ims du avinėliu be kliaudos ir metinę avelę be
kliaudos, ir duoninei aukai tris dešimtines smulkių miltų, apšlakstytų
aliejumi, ir atskirai aliejaus šeštinę. 11 O apvalymo apeigas atlieką̨s
kunigas pastatys jį ir visa tai Viešpaties akivaizdon liudijimo padang-
tės angoje. 12 Po to ims avinėlį ir atnašaus jį už nusikaltimą; ims taip
pat aliejaus šeštinę ir visa tai atnašaus Viešpaties akivaizdoje. 13 Avi-
nėlį atnašaus šventoje vietoje, kur atnašaujama permaldaujamoji
ir deginamoji auka. Nes kaip už nuodėmę, taip ir už nusikaltimą auka
priklauso kunigui ir yra labai šventa. 14 Kunigas, ėmęs už nusikaltimą
atnašautos aukos kraujo, palies juo apvalomojo dešinės ausies pak-
remzlę, dešinės rankos nykštį ir didįjį kojos pirštą; 15 ir iš aliejaus šeš-
tinės įsipils savo kairiojon rankon, 16 ir padažęs jame dešinį pirštą,
pašlakstys ties Viešpačiu septynis kartus. 17 Likusį gi kairėje rankoje
aliejų išlies ant apvalomojo dešinės ausies pakremzlės ir ant dešinės

rankos ir kojos nykščių, ir ant kraujo, išlieto už nusikaltimą, 18ir
ant jo galvos. 19Paskui melsis už jį Viešpaties akivaizdoje ir atnašaus
auką už nuodėmę; o po to aukos deginamąją auką 20ir ją padės ant
altoriaus draug su duonine auka, apšlakstyta aliejumi, ir taip žmogus
bus teisėtai apvalytas.

21O jei yra beturtis ir neišsigali surasti paminėtųjų dalykų, ims
atnašai už nusikaltimą avinėlį, kad kunigas pasimelstų už jį, ir dešim-
tą dalį smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, duoninei aukai, ir aliejaus
šeštinę, 22taip pat du turkleliu ar du jaunu karveliu, kuriuodviejų
vienas tebūna už nuodėmę, o antras deginamajai aukai. 23Tai jis atneš
aštuntoje savo apsivalymo dienoje kunigui prie liudijimo padangtės
angos Viešpaties akivaizdon. 24Kunigas, ėmęs avinėlį už nusikaltimą
ir aliejaus šeštinę, pakels draug 25ir, papjovęs avinėlį, jo krauju
pateps dešinės apvalomojo ausies pakremzlę ir dešinės jo rankos
bei kojos nykščius; 26aliejaus gi dalį išpils savo kairėn rankon,
27kuriame padažęs savo dešinės rankos pirštą, pašlakstys septynis
kartus ties Viešpačiu 28ir prisilies dešinės apvalomojo ausies pa-
kremzlės ir dešinės jo rankos bei kojos nykščių toje vietoje, kur yra
išlietasis už nusikaltimą kraujas. 29Likusią gi aliejaus dalį, esančią kai-
rėje rankoje, išpils ant apvalomojo galvos, kad permaldautų už jį
Viešpatį. 30Atnašaus taip pat turklelį ar jauną karvelį, 31vieną už nuo-
dėmę ir kitą deginamajai aukai su jos duonine atnaša, apšlakstytą
aliejumi. 32Ta yra auka raupsuotojo, kurs negali visa turėti savo ap-
sivalymui.

33Ir Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui, ir tarė: 34Kaip būsite
įėję į Kanaano žemę, kurią aš jums duosiu paveldėti, jei atsirastų
raupsų liga namuose, 35jų savininkas eis, pareikš kunigui ir sakys:
Man regisi, lyg kad raupsų liga esanti mano namuose. 36Kunigas,
pirma negu patikrins namus, ar jie raupsuoti, lieps išnešti iš jų visa,
kad visi juose esą dalykai nebūtų sutepti. Paskui įeis ir apžiūrės namų
raupsus. 37Ir pamatęs ant jų sienų tarsi duobeles, gilesnes už kitą
paviršių, suteptas balsvais ar rausvais taškais, 38išeis iš namų angos
ir tuojau juos uždarys septynioms dienoms. 39Septintą dieną sugrį-
žęs, juos apžiūrės; ir jei ras raupsus padidėjusius, 40lieps išlupti
akmenis, ant kurių yra raupsai, ir juos išmesti už miesto sutepton
vieton, 41pačių gi namų vidų nuskusti aplinkui ir nuoskutas išpilti
už miesto sutepton vieton, 42ir įdėti kitus akmenis išluptųjų vieton,
ir kitu moliu ištepti namus. 43O jei, išplėšus akmenis ir nuskutus
dulkes, ir kitu moliu ištepus, 44įėjęs kunigas pamatys vėl pasirodžiu-

sius raupsus ir sienas taškuotas, reiškia, raupsai yra pasilieką ir namai todėl yra sutepti. [45]Juos tuojau sugriaus, o jų akmenis ir medžius, ir sutrupas išmes sutepton vieton už miesto. [46]Kas įeitų į namus, kai jie uždaryti, bus suteptas iki vakarui; [47]ir kas juose miegotų ar ką nors valgytų, išplaus savo drabužius. [48]O jei įėjęs kunigas matys raupsus nepadidėjus namuose, kai jie buvo naujai ištepti, juos apvalys, paskelbdamas nesuteptus. [49]Jiems apvalyti ims du žvirbliu, kedro medžio ir raudonos vilnos bei hisopo [50]ir, papjovęs vieną žvirblį moliniame inde ant tekančio vandens, [51]ims kedro medį, hisopą, raudoną vilną ir gyvąjį žvirblį, visa padažys papjautojo žvirblio kraujuje ir tekančiame vandenyje ir apšlakstys namus septynis kartus, [52]ir juos apvalys kaip žvirblio krauju, taip ir tekančiu vandeniu, ir gyvuoju žvirbliu, ir kedro medžiu, ir hisopo bei raudona vilna. [53]Ir, paleidęs gyvąjį žvirblį skristi laisvą į laukus, melsis už namus, ir jie bus teisėtai apvalyti.

[54]Tasai yra įstatas apie visokius raupsus ir piktšašius, [55]apie raupsus drabužiuose ir namuose, [56]ant randų, nušašimų, blizgančių taškų ir apie įvairius pakitėjimus jų spalvose, [57]kad būtų galima žinoti, kada kas yra nesutepta ar sutepta.

15. [1]Viešpats kalbėjo Mošei bei Aaronui ir tarė: [2]Kalbėkite Israėlio sūnums ir jiems sakykite: Vyriškis, turįs sėklos plūdimą, bus suteptas. [3]Jis bus laikomas pasidavęs šiai ydai, kai atskirais atvejais ištekėjusi sėkla prilimpa prie jo kūno ir sustingsta. [4]Kiekvienas guolis, kur jis miegotų, ir vieta, kur sėdėtų, bus sutepta. [5]Jei kas iš žmonių prisiliestų jo patalo, išplaus savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [6]Jei sėdėtų, kur anas sėdėjo, turės išplauti savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [7]Jei kas prisiliestų jo kūno, išplaus savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [8]Jei toks žmogus spjautų ant nesuteptojo, tasai išplaus savo rūbus ir apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [9]Balnas, ant kurio jis sėdėtų, bus suteptas. [10]Ir visa, kas rastųsi po tuo, kurs turi sėklos plūdimą, bus sutepta iki vakarui. Kas neštų ką nors iš tokių dalykų, išplaus savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [11]Kiekvienas, kurio toksai prisiliestų, nenusiplovęs pirma rankų, išplaus savo rūbus ir apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [12]Molinis indas, kurio prisiliestų, turi būti sudaužytas; medinis gi indas bus išplautas vandeniu.

[13]Jei pagytų, kurs serga tokia negale, suskaitys septynias dienas
po savo apsivalymo ir, išplovęs drabužius ir visą kūną tekančiame
vandenyje, bus nesuteptas. [14]Aštuntoje gi dienoje ims du turkleliu
ar du jaunu karveliu ir ateis Viešpaties akivaizdon prie liudijimo
padangtės angos, ir paduos juodu kunigui, [15]kurs iš vieno darys auką
už nuodėmę, o iš kito deginamąją auką ir melsis už jį Viešpaties aki-
vaizdoje, kad būtų apvalytas nuo savo sėklos plūdimo.
[16]Vyriškis, kuriam pasitaiko paprastas susitepimas, apiplaus van-
deniu visą savo kūną ir bus suteptas iki vakarui. [17]Jis išplaus van-
deniu drabužį ir kailį, kurį turėjo, ir tai bus sutepta iki vakarui.
[18]Moteriškė, su kuria jis sugultų, apsiplaus vandeniu ir bus sutepta
iki vakarui.
[19]Moteriškė, turinti mėnesinį kraujo plūdimą, bus atskirta septy-
nioms dienoms; [20]kiekvienas, kurs jos prisiliestų, bus suteptas iki
vakarui; [21]ir visa, ant ko ji gulėtų ar sėdėtų savo atskyrimo dienomis,
bus sutepta. [22]Kas prisiliestų jos patalo, išplaus savo rūbus ir pats
apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas lig vakarui. [23]Kas nors prisiliestų
bet kurio rakando, ant kurio ji sėdėjo, išplaus savo apdarus ir pats
apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [24]Jei sugultų su ja
vyras mėnesinio kraujo metu, bus suteptas septynias dienas; ir kiek-
vienas guolis, ant kurio ji miegotų, bus suteptas.
[25]Moteriškė, kuri turi kraujo plūdimą ilgesnį laiką ne mėnesinės
negalės metu ar kuriai mėnesinio kraujo plūdimas užsitęsia ilgiau,
negu įprasta, bus sutepta, kolei kentės tą negalę, kaip mėnesinės
negalės metu. [26]Kiekvienas patalas, ant kurio ji miegotų, ir rakan-
das, ant kurio sėdėtų, bus suteptas. [27]Kas jų prisiliestų, išplaus savo
apdarus ir pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakarui. [28]Jei
kraujas sustotų ir liautųsi plūdęs, atskaitys septynias savo apsivalymo
dienas, [29]o aštuntoje dienoje atnašaus už save kunigui du turkleliu
ar du jaunu karveliu prie liudijimo padangtės angos. [30]Tasai iš vieno
darys auką už nuodėmę, o iš kito deginamąją auką ir melsis Viešpaties
akivaizdoje už ją ir už susitepimo plūdimą. [31]Taigi judu mokysite Isra-
ėlio sūnus, kad sergėtųsi susibjaurinimo ir kad nenumirtų savo pur-
vuose, jei suteptų jų tarpe esančią mano padangtę.
[32]Tasai yra įstatas apie turintį sėklos plūdimą ir susitepimą sugu-
limu, [33]ir apie tą, kuri mėnesinės negalės metu atskiriama ar kuri
turi nuolatinį kraujo plūdimą, ir apie žmogų, kurs su ja sugultų.

16. [1]Mirus dviem Aarono sūnum, kurie žuvo atnašaudami svetimą

ugnį, Viešpats kalbėjo Mošei [2]ir jam įsakė, tardamas: Sakyk savo
broliui Aaronui, kad neitų kiekvienu metu į šventyklą, esančią už
užkabos ties maldytuve, kuria uždengta skrynia, kadangi gali nu-
mirti, nes aš pasirodysiu debesyje viršum žinyno. [3]Prieš įeidamas
štai ką jis turės padaryti: atnašaus veršį už nuodėmę ir aviną degina-
majai aukai, [4]apsivilks drobine jupa, kūno nuogumą pridengs dro-
binėmis kelnėmis, apsijuos drobine juosta, o ant galvos užsidės
drobinį nuometą. Šitie apdarai yra šventi. Pirma negu jais apsivilks,
apsiplaus savo kūną. [5]Ir ims iš visos Israėlio sūnų daugybės du ožiu
aukai už nuodėmę ir vieną aviną deginamajai. [6]Ir atvedęs veršį, ir
pasimeldęs už save ir už savo namus, [7]pastatys du ožiu Viešpaties
akivaizdon liudijimo padangtės angoje [8]ir mesdamas burtus atskirs
vieną Viešpačiui, o antrą išsiuntimui; [9]ant kurio kris burtas Viešpa-
čiui, tą atnašaus už nuodėmę; [10]kurs gi turi būti išsiųstinuoju ožiu,
tą statys gyvą Viešpaties akivaizdon, kad darytų ant jo maldas ir
jį išvarytų į tyrus.
[11]Tai reikiamai atlikęs, aukos veršį; jį atnašaus melsdamas už
save ir už savo namus. [12]Po to, ėmęs smilkytuvą, kurį bus pripildęs
altoriaus žarijų, ir ranka pasėmęs sumaišytų smilkalų smilkymui,
įeis už užkabos į švenčiausiąją vietą; [13]ten užpils ant ugnies smilka-
lų, kad kvapių dūmų debesėlis apdengtų žinyną, esantį ant liudiji-
mo, ir kad jis nenumirtų. [14]Pasiims taip pat veršio kraujo ir pirštu
pašlakstys septynis kartus ties maldytuve saulėtekio linkon. [15]Paskui
atnašaus ožį už tautos nuodėmę ir įneš jo kraujo už užkabos, da-
rydamas visa, kaip įsakyta apie veršio kraują, kad pašlakstytų ties
žinynu, [16]ir taip apvalys šventyklą nuo Israėlio sūnų susitepimų ir
nuo jų peržengimų, ir nuo visų nuodėmių. Tą pat padarys liudijimo
padangtei, ištiestai jų tarpe, tarp jų gyvenamųjų vietų nešvarumų.
[17]Nė vieno žmogaus tenebūna padangtėje, kada vyriausias kunigas
įeina šventyklon melstis už save ir už savo namus, ir už visą Israėlio
susirinkimą, kolei jis neišeis. [18]Išėjęs gi prie altoriaus, esančio Vieš-
paties akivaizdoje, tesimeldžia už save ir, ėmęs veršio ir ožio kraujo,
teišlieja ant jo ragų aplinkui, [19]ir, pirštu šlakstydamas septynis kar-
tus, teapvalo jį ir tepašventina nuo visų Israėlio sūnų nešvarumų.
[20]Kai bus apvalęs šventyklą ir padangtę, ir altorių, tuomet teatveda
gyvąjį ožį [21]ir, uždėjęs abidvi rankas jam ant galvos, teišpažįsta visas
Israėlio sūnų neteisybes ir visus jų nusikaltimus, ir nuodėmes, ir,
jais prakeikdamas jo galvą, jį išsiųs per tam tikrą žmogų į tyrumą.
[22]O kai ožys nuneš visus jų nusikaltimus į tyrus ir bus paleistas dy-

kumoje, [23]Aaronas sugrįš liudijimo padangtėn, nusivilks apdarus,
kuriais buvo apsirengęs įeidamas šventyklon, ir, juos tenai palikęs,
[24]nuplaus savo kūną šventoje vietoje ir apsivilks savo rūbais. Po to
išėjęs aukos savo ir tautos deginamąją auką, permaldaudamas kaip
už save, taip ir už tautą, [25]ir susmilkys ant altoriaus taukus, paauko-
tus už nuodėmes. [26]Tasai gi, kurs nuves išsiųstinąjį ožį, nuplaus savo
drabužius ir kūną vandeniu ir taip įeis į stovyklą. [27]Veršį gi ir ožį,
kuriuodu buvo paaukoti už nuodėmę ir kuriuodviejų kraujas buvo
įneštas šventyklon permaldavimui atlikti, išgabens už stovyklos ir su-
degins ugnyje visa, kaip odas, taip mėsą ir mėšlą; [28]o tas, kuris tai
sudegins, apsiplaus vandeniu savo drabužius ir kūną ir taip įeis į
stovyklą.

[29]Šis bus jums amžinai laikytinas įstatas: septintame mėnesyje,
dešimtoje mėnesio dienoje, varginsite savo sielas ir jokio darbo ne-
dirbsite, nei čiabuvis, nei jūsų tarpe pasilieką̨s svetimtautis. [30]Ta diena
bus jūsų permaldavimas ir apsivalymas nuo visų jūsų nuodėmių;
jūs būsite apvalyti Viešpaties akivaizdoje. [31]Nes tai yra ilsėjimosi
šabatas, ir jūs varginsite savo sielas, vykdydami amžinai laikytiną
įstatą. [32]Permaldaus gi kunigas, kurs yra pateptas ir kurio rankos
pašventintos, kad eitų kunigystės pareigas vietoje savo tėvo; ir apsi-
vilks drobine jupa ir šventais apdarais, [33]ir apvalys šventyklą ir liu-
dijimo padangtę, ir altorių, taip pat kunigus ir visą tautą. [34]Tai bus
jums amžinai laikytinas įstatas, kad melstumėtės už Israėlio sūnus
ir už visas jų nuodėmes vieną kartą metuose. Ir atliko visa, kaip
Viešpats buvo Mošei įsakęs.

17. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Sakyk Aaronui ir jo sūnums,
ir visiems Israėlio vaikams ir jiems tark: Štai ką Viešpats paliepė,
sakydamas: [3]Kiekvienas žmogus iš Israėlio namų, kurs papjautų
jautį ar avį, ar ožką stovykloje ar už stovyklos [4]ir neatnašautų aukos
Viešpačiui prie padangtės angos, bus kaltas kraujo, lyg kad būtų
išliejęs kraują, ir taip žus iš savo tautos tarpo. [5]Todėl Israėlio sūnūs
savo pjautinus gyvulius, užuot papjovę lauke, turi atvesti pas ku-
nigą, kad jie būtų pašvęsti Viešpačiui ties liudijimo padangtės anga,
ir turi juos atnašauti Viešpačiui kaip dėkojimo aukas. [6]Kunigas iš-
lies kraują ant Viešpaties altoriaus ties liudijimo padangtės anga ir
susmilkys taukus, kad būtų meilus kvapas Viešpačiui. [7]Tuo būdu
nebeatnašaus daugiau savo aukų piktoms dvasioms, su kuriomis
paleistuvavo. Tai bus amžinai laikytinas įstatas jiems ir jų palikuo-

nims. [8]Ir jiems sakysi: Kiekvienas, ar jis būtų iš Israėlio namų, ar iš
ateivių, gyvenančių jūsų tarpe, kurs atnašautų deginamąją auką ar
darytų kitokią atnašą [9]ir jos neatvestų prie liudijimo padangtės
angos, kad būtų paaukota Viešpačiui, žus iš savo tautos.
[10]Jei kurs nors žmogus iš Israėlio namų ir iš pasiliekančių jūsų
tarpe ateivių valgytų kraują, aš atgręšiu savo veidą prieš jo sielą
ir jį išdildysiu iš jo tautos, [11]nes kūno gyvybė yra kraujuje ir aš
jums jį daviau, kad juo permaldautumėte ant altoriaus už savo sielas;
kraujas tebus permaldavimui už sielas. [12]Todėl aš tariau Israėlio
sūnums: Nė vienas nei iš jūsų, nei iš pasiliekančių jūsų tarpe atei-
vių nevalgys kraujo. [13]Kiekvienas žmogus iš Israėlio sūnų ir iš pasi-
liekančių jūsų tarpe ateivių, jei pagautų medžiodamas ar spąstais
žvėrį ar paukštį, kuriuos leista valgyti, teišlieja jo kraują ir jį tepri-
dengia žeme, [14]nes kiekvieno kūno gyvybė yra kraujuje; todėl aš
tariau Israėlio sūnums: Nevalgysite kraujo iš jokio kūno, nes kūno
gyvybė yra kraujuje; ir kas jį valgytų, žus.
[15]Kas iš vietinių gyventojų ar ateivių valgytų maitą ar tai, kas
žvėries sudraskyta, išplaus savo drabužius ir pats apsiplaus vande-
niu; liks suteptas iki vakarui ir po to bus jau švarus; [16]bet jei neiš-
plaus savo drabužių ir kūno, nešios savo neteisybę.

18. [1]Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Kalbėk Israėlio sūnums
ir jiems sakyk: Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. [3]Jūs nesielgsite, kaip
elgiamasi Egipto žemėje, kurioje gyvenote, ir nesilaikysite Kanaano
šalies, kurion aš jus įvesiu, papročių; nepasisavinsite jų gyvenimo
taisyklių. [4]Vykdysite mano nutarimus ir laikysite mano įsakymus,
ir pagal juos elgsitės. Aš Viešpats, jūsų Dievas. [5]Laikykite mano
įstatus ir nutarimus, kuriuos vykdydamas žmogus bus jais gyvas. Aš
Viešpats.
[6]Nė vienas vyras nesiartins prie moters, kuri yra sujungta su juo
kraujo giminyste, siekdamas jos nuogumą atidengti. Aš Viešpats.
[7]Neatidengsi nei savo tėvo, nei savo motinos nuogumo. Ji tavo mo-
tina, todėl neatidengsi jos nuogumo. [8]Neatidengsi tavo tėvo moters
nuogumo; nes tai tavo tėvo nuogumas. [9]Neatidengsi nuogumo tavo
sesers, kuri yra tavo tėvo ar tavo motinos duktė, gimusi namie ar
kur kitur. [10]Neatidengsi tavo sūnaus dukters ar dukters dukros nuo-
gumo, nes tai tavo nuogumas. [11]Neatidengsi nuogumo tavo pamotės
dukters, kurią ji pagimdė tavo tėvui ir kuri yra tavo sesuo. [12]Ne-
atidengsi tavo tėvo sesers nuogumo, nes tai tavo tėvo kūnas. [13]Ne-

atidengsi tavo motinos sesers nuogumo, nes tai tavo motinos kūnas. [14]Neatidengsi tavo dėdės nuogumo ir nesiartinsi prie jo žmonos, nes ji sujungta su tavimi gentyste. [15]Neatidengsi tavo marčios nuogumo, nes ji tavo sūnaus žmona, ir neapnuoginsi jos gėdos. [16]Neatidengsi tavo brolio žmonos nuogumo, nes tai tavo nuogumas. [17]Neatidengsi tavo žmonos ir jos dukters nuogumo. Neimsi dukters jos sūnaus ar dukters jos dukros, kad atidengtumei jos nuogumą, nes tai jos kūnas, ir toks sugulimas yra kraujo gėda. [18]Neimsi tavo žmonos sesers į guloves ir neatidengsi jos nuogumo anai gyvai tebesant.

[19]Nesiartinsi prie moteriškės, sergančios mėnesine negale, ir neatidengsi jos gėdos. [20]Nesugulsi su savo artimo žmona ir nesusitepsi vienydamos su ja. [21]Neduosi, kad kuris nors iš tavo vaikų būtų pašvęstas stabui Molokhui ir nesubjaurinsi tavo Dievo vardo. Aš Viešpats. [22]Nesugulsi su vyriškiu kaip su moteriške, nes tai baisus bjaurumas. [23]Nesijungsi su jokiu gyvuliu ir su juo nesusitepsi. Moteriškė nepasiduos galvijui ir nesijungs su juo, nes tai baisi kaltybė.

[24]Nesusitepsite visais tais būdais, nes taip susitepė visos tautos, kurias aš išmesiu iš po jūsų akių. [25]Taip yra sutepta žemė. Aš aplankysiu jos piktadarystes, kad ji išvemtų savo gyventojus. [26]Laikykite, kaip čiabuviai, taip ir jūsų tarpe pasilieką svetimtaučiai, mano įstatus ir nutarimus ir nedarykite nė vieno iš anų bjaurumų. [27]Nes visus tuos baisius bjaurumus darė šio krašto gyventojai, buvusieji pirm jūsų, ir jį sutepė. [28]Sergėkitės tat, kad ir jūsų neišvemtų panašiai, jei tolygiai elgsitės, kaip išvėmė pirm jūsų buvusią tautą. [29]Kiekvienas žmogus, kurs darytų ką nors iš tų bjaurumų, žus iš savo tautos tarpo. [30]Laikykite mano paliepimus. Nedarykite to, ką darė pirm jūsų buvusieji, ir tais dalykais nesusitepkite. Aš Viešpats, jūsų Dievas.

19. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Kalbėk visai Israėlio sūnų bendruomenei ir jiems sakyk: Būkite šventi, nes aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas. [3]Kiekvienas tebijo savo tėvo ir savo motinos. Laikykite mano šabatus. Aš Viešpats, jūsų Dievas. [4]Nesikreipkite į stabus ir nedarykite sau lietinių dievų. Aš Viešpats, jūsų Dievas. [5]Jei atnašausite dėkojimo auką Viešpačiui, kad jis jums būtų maloningas, [6]suvalgysite ją tą pačią dieną, kurioje buvo atnašauta, ir sekančią dieną; o kas liks lig trečiai dienai, sudeginsite ugnyje. [7]Jei kas jos valgytų po dviejų dienų, bus suteptas ir nusikals bedievyste. [8]Ir nešios savo neteisybę, nes sutepė, kas Viešpačiui pašvęsta, ir jo siela žus iš jo tautos.

9 Pjaudamas savo žemės javus, jų nekirsi prie pat pažemės ir
nerinksi pasilikusių varpų; 10 taip pat ir vynuogyne nerinksi nukri-
tusių kekių ir uogų, bet paliksi, kad jas galėtų susirinkti beturčiai
ir ateiviai. Aš Viešpats, jūsų Dievas. 11 Nevogsite. Nemeluosite. Ne-
apgaudinėsite savo artimo. 12 Neprisieksi melagingai mano vardu ir
nesutepsi tavo Dievo vardo. Aš Viešpats. 13 Nekaltinsi neteisingai savo
artimo ir jo neprievartausi. Tavo samdytinio alga nepasiliks pas
tave lig rytui. 14 Nekeiksi kurtinio ir nedėsi kliūties prieš aklą; bet
bijosi Viešpaties, tavo Dievo, nes aš Viešpats. 15 Nedarysi neteisybės
ir neteisi neteisingai. Neatsižiūrėsi, ar tai bus beturtis, ar žymus ga-
liūnas. Teisingai teisi savo artimą. 16 Neapkalbėsi ir neliežuvausi
tautoje. Netykosi savo artimo kraujo. Aš Viešpats. 17 Nelaikysi širdyje
neapykantos prieš savo brolį, bet veikiau jį viešai pabark, kad pats
neturėtumei dėl jo nuodėmės. 18 Neieškok keršto ir neatsimink savo
tautiečių neteisybės. Mylėsi savo prietelį kaip pats save. Aš Vieš-
pats.

19 Laikysite mano įstatymus. Neleisi apsivaisinti skirtingos rūšies
gyvuliams. Savo lauko neapsėsi mišria sėkla. Nedėvėsi drabužio,
išausto iš dvejopų gijų. 20 Jei kuris nors vyras lytiškai paliestų mote-
rį, kuri yra vergė ir yra subrendusi ištekėti, bet nėra atgavusi lais-
vės išpirkimo ar dovanos keliu, abudu bus nuplakti, bet ne mirtinai,
nes ji nebuvo laisva. 21 Už savo gi nusikaltimą jis atnašaus Viešpačiui
prie liudijimo padangtės angos aviną. 22 Kunigas melsis už jį ir už
jo nuodėmę Viešpaties akivaizdoje, ir jis bus jam vėl maloningas, ir
nuodėmė bus atleista. 23 Kai būsite įėję į žemę ir pasisodinsite vaisinių
medžių, jūs turėsite atlikti jų apipjaustymą: išaugantieji pirmieji
vaisiai bus jums sutepti ir jų nevalgysite; 24 o ketvirtais metais visi
jų vaisiai bus pašvęsti Viešpaties šlovei; 25 penktais gi metais valgysite
vaisius, susirinkdami tuos, kuriuos išduoda. Aš Viešpats, jūsų Dievas.

26 Nieko nevalgysite su krauju. Nežyniausite ir netikėsite sapnams.
27 Nesikirpsite plaukų aplink galvą ir nesiskusite barzdos. 28 Dėl nu-
mirėlio nedarysite nei įsipjovimų, nei kokių nors vaizdų ar ženklų
savo kūne. 29 Neduosi tavo dukters paleistuvystėn, kad nesusiteptų
žemė ir neprisipildytų bjauriomis kaltėmis. 30 Laikykite mano šabatus
ir gerbkite mano šventyklą. Aš Viešpats. 31 Nesikreipkite prie bur-
tininkų ir nieko nesiteiraukite pas žynius, kad per juos nesusitep-
tumėte. Aš Viešpats, jūsų Dievas.

32 Atsistok prieš žilą galvą ir gerbk senio asmenį, ir bijok Viešpaties,
tavo Dievo. Aš Viešpats. 33 Jei jūsų žemėje gyventų ateivis ir pasi-

liktų jūsų tarpe, to jam neprikaišiokite, [34]bet tebūna jūsų tarpe lyg
kad čiabuvis, ir jį mylėsite kaip patys save. Nes ir jūs buvote ateiviai
Egipto žemėje. Aš Viešpats, jūsų Dievas. [35]Nedarykite jokios netei-
sybės teisme, matavime, svaruose ir seikėjime. [36]Tebūna teisingi svars-
čiai ir lygūs svarai, teisinga efa ir lygus hinas. Aš Viešpats, jūsų Die-
vas, kurs jus išvedžiau iš Egipto žemės.
[37]Laikykite visus mano įsakymus ir visus nutarimus ir juos vyk-
dykite. Aš Viešpats.

20. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [2]Tai sakysi Israėlio sūnums:
Jei kas iš Israėlio sūnų ir iš ateivių, gyvenančių Israėlio tarpe,
paaukotų kurį savo vaiką stabui Molokhui, tebus nubaustas mirtimi;
jo tautiečiai jį užmuš akmenimis. [3]Ir aš atgręšiu prieš jį savo veidą, ir
jį iškirsiu iš jo tautos tarpo, dėl to kad davė iš savo vaikų Molokhui
ir subjaurino mano šventyklą, ir sutepė mano šventą vardą. [4]O jei
tautiečiai, apsileisdami ir lyg kad nieku versdami mano liepimą,
paleistų žmogų, davusį iš savo vaikų Molokhui, ir nenorėtų jo
užmušti, [5]aš atgręšiu savo veidą prieš aną žmogų ir prieš jo giminę
ir iškirsiu kaip jį, taip ir visus, kurie pritarė jo paleistuvystei su
Molokhu, iš jo tautos tarpo. [6]Jei kas nors kreiptųsi prie burtininkų
ir žynių ir su jais paleistuvautų, aš atgręšiu prieš jį savo veidą ir jį
išnaikinsiu iš jo tautos tarpo. [7]Pasišventinkite ir būkite šventi, nes
aš esu Viešpats, jūsų Dievas. [8]Sergėkite mano įsakymus ir juos vyk-
dykite. Aš Viešpats, kurs darau jus šventais.
[9]Kas keiktų savo tėvą ar motiną, tebus užmuštas. Jis keikia tėvą
ir motiną, jo kraujas tebūna ant jo.
[10]Jei kas paleistuvautų su kito moterimi, svetimoteriautų su savo
artimo žmona, abu, ir svetmoteris, ir svetmoterė, bus užmušami. [11]Jei
kas nusidėtų su savo pamote, atidengdamas savo tėvo nuogumą, abu
turi žūti; jų kraujas tebūna ant jų. [12]Jei kas sugultų su savo marčia,
abu tenumiršta, nes padarė didelį nusikaltimą; jų kraujas tebūna
ant jų. [13]Jei kas paleistuvautų su vyriškiu kaip su moteriške, abu
bjauriai nusikalstų, ir todėl abu mirte tenumiršta. Jų kraujas te-
būna ant jų. [14]Jei kas, vedęs dukterį, vestų dar ir jos motiną, pa-
darytų didelį nusikaltimą. Toks bus gyvas sudegintas su juodviem;
ir bjaurus nusikaltimas nepasiliks jūsų tarpe. [15]Kas paleistuvautų
su didesniu ar mažesniu gyvuliu, tebus pasmerktas mirti; gyvulį
taip pat užmuškite. [16]Moteriškė, kuri pasiduotų kuriam nors gyvu-
liui, bus užmušta akmenimis draug su juo; jų kraujas tebūna ant

jų. [17]Kas imtų sau savo seserį, savo tėvo dukterį ar savo motinos
dukterį ir matytų jos nuogumą, ir ji pažvelgtų į jo nuogumą, abudu
bus padarę bjauriausią dalyką; todėl bus užmušti savo tautos akivaiz-
doje, nes vienas prieš kitą atidengė savo nuogumą, ir neš savo
neteisybę. [18]Kas sugultų su moteriške jos mėnesinės negalės metu ir
atidengtų jos nuogumą, ir ji atidengtų savo kraujo šaltinį, abu
bus sunaikinti iš savo tautos tarpo. [19]Neatidengsi tavo tėvo sesers
ir tavo motinos sesers nuogumo. Kas tai daro, apnuogina savo kūno
gėdą, ir abu neš savo neteisybę. [20]Kas sugultų su savo tėvo brolio
ar motinos brolio žmona ir atidengtų savo gentainės nuogumą, abu
neš bausmę už nuodėmę, mirdami be vaikų. [21]Kas vestų sau savo
brolio žmoną, neleistinai pasielgtų, atidengdamas savo brolio nuo-
gumą; bus be vaikų.
[22]Sergėkite mano įstatus ir nutarimus ir juos vykdykite, kad ir jūsų
neišvemtų žemė, kurion įeisite ir gyvensite. [23]Nesielkite pagal įsta-
tus pagonių, kuriuos aš išvarysiu iš po jūsų akių. Jie visa tai darė,
ir aš jų bodėjaus. [24]Jums gi sakau: paveldėkite jų žemę, kurią jums
duosiu tėvonystėn, žemę, plūstančią pienu ir medum. Aš Viešpats,
jūsų Dievas, kurs jus atskyriau nuo kitų tautų. [25]Atskirkite tat ir
jūs nesuteptą galviją nuo sutepto ir nesuteptą paukštį nuo sutepto,
kad nesusiteptumėte savo sielų gyvuliais, paukščiais ir visais gyviais,
krutančiais žemėje ir kuriuos jums parodžiau esant suteptus. [26]Jūs
būsite man šventi, nes šventas esu aš, Viešpats, ir jus atskyriau nuo
kitų tautų, kad jūs būtumėte mano.
[27]Vyriškis ar moteriškė, kuriuose būtų burtininkystės ar žynia-
vimo dvasia, turi mirti; juos užmuš akmenimis, jų kraujas tebūna
ant jų.

21. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei: Sakyk Aarono sūnums, kuni-
gams, ir jiems tark: Tenesusitepa kunigas dėl mirusių savo piliečių,
[2]nebent būtų artimi giminės, tai yra tėvas, motina, sūnus ar duktė,
o taip pat brolis [3]ir vyro nepaliesta, neištekėjusi sesuo. [4]Net dėl
savo tautos kunigaikščio jis nesusiteps. [5]Neskus galvos nei barzdos ir
nedarys įsipjovimų savo kūne. [6]Bus šventi savo Dievui ir nesuteps
jo vardo. Jie juk aukoja Viešpaties smilkymus ir Dievo duonas, todėl
privalo būti šventi. [7]Jie neves moterimi kekšės nei paniekintos pa-
leistuvės, nei tos, kuri savo vyro atstumta, kadangi yra pašvęsti savo
Dievui [8]ir atnašauja padėtines duonas. Tebūna tat šventi, nes šventas
esu aš, Viešpats, kurs juos pašventinau. [9]Jei kunigo duktė būtų su-

gauta paleistuvystėje ir subjaurintų savo tėvo vardą, bus liepsnose sudeginta.

[10]Vyriausias kunigas, tai yra viršiausias tarp savo brolių kunigas, ant kurio galvos išlieta tepamojo aliejaus ir kurio rankos pašvęstos kunigystei, ir apvilktas šventais apdarais, neatidengs savo galvos, savo drabužių neperplėš [11]ir visai neįeis prie jokio numirėlio; nesusiteps taip pat dėl savo tėvo ir motinos; [12]ir neišeis iš šventos vietos, kad nesuteptų šventyklos, nes švento jo Dievo patepimo aliejus yra ant jo. Aš Viešpats. [13]Moterimi ves mergaitę. [14]Neims nei našlės, nei atstumtos, nei nupuolusios, nei kekšės, bet tik mergaitę iš savo tautos, [15]kad tuo būdu nesumaišytų savo giminės kraujo su paprasta liaudimi, nes aš Viešpats, kurs jį pašventinu.

[16]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [17]Sakyk Aaronui: Jei kas nors iš tavo palikuonių per visas kartas turėtų kliaudą, neatnašaus savo Dievui duonų [18]ir nesiartins prie tarnystės: ar jis bus aklas, ar raišas, ar mažanosis, ar didžianosis, ar kreivanosis, [19]arba turėtų sulaužytą koją ar ranką, [20]ar būtų kuprotas, ar traiškanotakis, ar apvilktakis, ar turėtų nuolatinius šašus, ar niežus ant kūno, ar kylėtas; [21]nė vienas iš kunigo Aarono palikuonių, turįs kliaudą, nesiartins atnašauti aukų Viešpačiui ir duonų savo Dievui; [22]tačiau valgys duonas, atnašaujamas šventykloje, [23]bet neįeidamas už užkabos ir nesiartindamas prie altoriaus, nes turi kliaudą ir jam neleista sutepti mano šventyklos. Aš Viešpats, kurs juos pašventinu. [24]Mošė tat kalbėjo Aaronui ir jo sūnums, ir visam Israėliui visa, kas jam buvo liepta.

22. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Sakyk Aaronui ir jo sūnums, kad jie pagarbiai atsineštų į tuos dalykus, kurie yra Israėlio sūnų pašvęsti, ir nesuteptų man pašvęstųjų dalykų, kuriuos jie aukoja, vardo. Aš Viešpats. [3]Sakyk jiems ir jų palikuonims: Kiekvienas jūsų palikuonių žmogus, kurs, būdamas susitepęs, prisiartintų prie to, kas pašvęsta ir ką Israėlio sūnūs atnašavo Viešpačiui, žus Viešpaties akivaizdoje. Aš esu Viešpats. [4]Kas iš Aarono palikuonių būtų raupsuotas ar sirgtų kūno susitepimu, nevalgys to, kas man pašvęsta, kolei nepagis. Kas prisiliestų prie sutepto per sąlytį su numirėliu ar prie turėjusio sėklos išsiliejimą [5]arba kas prisiliestų slankiojančio gyvio ar kurio nors nešvaraus dalyko, kurio prisilietimas sutepa, [6]bus suteptas iki vakarui ir nevalgys pašvęstųjų dalykų; bet, nuplovęs savo kūną vandeniu [7]ir saulei nusileidus, bus apvalytas ir galės

valgyti pašvęstus dalykus, nes tai jo maistas. [8]Jie nevalgys nugaišusio
nei žvėries sudraskyto gyvulio ir tais dalykais nesusiteps. Aš esu Vieš-
pats. [9]Telaiko mano įsakymus, kad neapsunkintų savęs nusidėjimu
ir nenumirtų šventykloje, ją sutepę. Aš Viešpats, kurs juos pašven-
tinu. [10]Joks svetimtautis nevalgys pašvęstų dalykų; jų nevalgys taip
pat kunigo įnamis ir samdytinis. [11]Bet kunigo vergas, nupirktas už
pinigus arba gimęs jo namuose, galės valgyti tuos dalykus. [12]Jei
kunigo duktė ištekės už ko nors iš tautos, ji nevalgys nei pašvęstų
dalykų, nei pirmonių. [13]Bet jei ji liktų našlė ar būtų atstumta ir
neturėtų vaikų, ir sugrįžtų į savo tėvo namus, valgys savo tėvo
maistą, kaip tai paprastai darydavo, būdama mergaitė. Nė vienas
svetimtautis neturi teisės jų valgyti. [14]Kas nežiniomis suvalgytų iš
pašvęstų dalykų, pridės penktą dalį prie to, ką suvalgė, ir atiduos ku-
nigui šventyklon. [15]Tenesutepa kunigai Israėlio sūnų pašvęstų da-
lykų, kuriuos jie atnašauja Viešpačiui, [16]kad neužsikrautų ant savęs
savo nusikaltimo neteisybės, valgydami šventas dovanas. Aš Viešpats,
kurs juos pašventinu.

[17]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [18]Kalbėk Aaronui ir jo
sūnums, ir visiems Israėlio vaikams ir jiems sakyk: Jei kas iš Israėlio
namų ir gyvenančių jūsų tarpe ateivių norėtų aukoti savo auką
ar tai iš įžado, ar laisva valia, tai, ką jis atneštų deginamajai Viešpa-
ties aukai, [19]kad per jus būtų paaukota, turės būti patinėlis be kliau-
dos iš galvijų, avių ar ožkų. [20]Jei turėtų kliaudą, jūs neaukosite,
nes tai nebus priimtina. [21]Jei kas atnašautų Viešpačiui dėkojimo
auką iš įžado ar laisva valia, kad jo auka būtų priimtina, ji turės
būti iš galvijų ar avių be kliaudos; joje neturi būti jokios kliaudos.
[22]Jei gyvulys būtų aklas, luošas, turėtų žaizdos randą ar būtų deder-
viniuotas ar šašuotas, ar su niežais, tokių neatnašausite Viešpačiui
ir nieko iš jų nedeginsite ant altoriaus. [23]Galviją ir avį su nupjauta
ausimi ir uodega galima pamaldumo dėlei atnašauti, bet įžado tokiuo
negalima atitesėti. [24]Neatnašausite Viešpačiui jokio gyvulio su pers-
paustais, sutrintais, išpjautais ar išluptais kiaušiniais; šito niekada
nedarysite jūsų žemėje. [25]Iš svetimtaučio rankos neatnašausite jūsų
Dievui nei duonos, nei kito, ką jis norėtų duoti, nes visa tai yra
sugedę ir sutepta; jūs to neimsite. [26]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir
tarė: [27]Gimus veršiukui, ėryčiui ar ožiukui, jie pasiliks septynias
dienas prie savo motinos tešmens; aštuntoje gi dienoje ir vėliau galės
būti atnašaujami Viešpačiui. [28]Nei galvijas, nei avis nebus pjaunami
tą pačią dieną su savo vaikais. [29]Kai pjausite dėkojimo auką

Viešpačiui, kad ji būtų priimtina, 30 ją suvalgysite tą pačią dieną, ir nieko iš jos nepasiliks lig sekančios dienos rytui. Aš Viešpats. 31 Sergėkite mano paliepimus ir juos vykdykite. Aš Viešpats. 32 Nesutepkite mano švento vardo, kad aš būčiau pašventintas Israėlio sūnų tarpe. Aš Viešpats, kurs jus pašventinu, 33 ir jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš Viešpats.

23. 1 Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: 2 Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sakyk: Šitos yra Viešpaties dienos, kurias vadinsite šventomis. 3 Šešias dienas dirbsite darbą; septintoji diena, kadangi tai yra šabato poilsis, bus vadinama šventa; joje nedirbsite jokio darbo. Tai yra Viešpaties šabatas visose jūsų gyvenimo vietose. 4 Šitos yra šventos Viešpaties dienos, kurias turite švęsti savo metu. 5 Pirmame mėnesyje keturioliktą mėnesio dieną vakarop yra Viešpaties Paskha 6 ir penkiolikta to paties mėnesio diena yra Neraugintų Viešpaties duonų iškilmė. Neraugintas duonas valgysite septynias dienas. 7 Pirmoji diena bus jums iškilmingiausia ir šventa, joje nedirbsite jokio vergiško darbo. 8 Per septynias dienas atnašausite Viešpačiui deginamą auką. Septintoji diena bus iškilmingesnė ir šventesnė; joje nedirbsite jokio vergiško darbo. 9 Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: 10 Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sakyk: Kai būsite įėję į žemę, kurią aš jums duosiu, ir būsite pradėję pjauti javus, atnešite varpų pėdus, kaip jūsų pjūties pirmones, pas kunigą, 11 kurs dienoje po šabato pakels pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad jis jums būtų maloningas, ir jį pašventins. 12 Ir tą pačią dieną, kurioje pašvenčiamas pėdas, bus papjautas metinis avinėlis be kliaudos deginamai Viešpaties aukai. 13 Ir draug su juo bus atnašaujama duoninė auka iš dviejų dešimtinių smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, kad būtų susmilkyta kaip meiliausias kvapas Viešpačiui; taip pat liejamai aukai ketvirta hino dalis vyno. 14 Nei duonos, nei keptų grūdų, nei kruopų iš naujų javų nevalgysite iki tai dienai, kurioje iš jų atnašausite jūsų Dievui. Tai amžinai laikytinas įsakymas per visas kartas ir visose jūsų gyvenamose vietose.

15 Nuo tos sekančios po šabato dienos, kurioje aukosite pirmonių pėdą, atskaitysite septynias pilnas savaites. 16 Tą gi dieną, kurioje pasibaigs septynios savaitės, tai yra po penkiasdešimt dienų, atnašausite Viešpačiui naują auką. 17 Kiekvienas jūsų namas aukos dvi pirmonių duonas iš dviejų įraugintų smulkių miltų dešimtinių, kurias iškepsite kaip pirmones Viešpačiui. 18 Draug su duonomis atna-

šausite septynis metinius avinėlius be kliaudos ir vieną veršį iš ban-
dos, ir du avinu, ir tai bus deginama auka draug su jų duonine ir
liejamąja auka, kad būtų meiliausias kvapas Viešpačiui. [19]Papjau-
site taip pat ožį už nuodėmę ir du metiniu avinėliu dėkojimo aukai.
[20]Kunigas juos pakels draug su pirmonių duonomis Viešpaties aki-
vaizdoje, ir po to visa bus jam naudotis. [21]Ir vadinsite šitą dieną iš-
kilmingiausia ir švenčiausia; nedirbsite joje jokio vergiško darbo.
Tai bus amžinai laikytinas įstatymas visose jūsų buveinėse ir kartose.
[22]O pjaudami jūsų žemės javus, jų nekirsite prie pat pažemės ir
nerinksite pasiliekančių varpų, bet jas paliksite beturčiams ir kelei-
viams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
[23]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [24]Sakyk Israėlio sūnums:
Septintame mėnesyje pirmą mėnesio dieną bus jums šabatas. Trimi-
tų skardas jį primins, ir bus vadinamas šventas. [25]Nedirbsite joje
jokio vergiško darbo ir atnašausite Viešpačiui deginamąją auką.
[26]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [27]Dešimta to paties septinto mė-
nesio diena bus iškilmingiausia permaldavimo diena ir bus vadi-
nama šventa: joje apsimarinsite ir atnašausite Viešpačiui deginamąją
auką. [28]Jokio vergiško darbo nedirbsite tos dienos metu, nes tai
permaldavimo diena, kad jums būtų maloningas Viešpats, jūsų
Dievas. [29]Kiekvienas, kurs savęs nevargintų tą dieną, žus iš savo
tautos, [30]ir kas tik dirbtų kurį nors darbą, tą išdildysiu iš jo tautos.
[31]Jokio tat darbo joje nedirbsite. Tai bus amžinai laikytinas įstatas
per visas kartas ir visose jūsų gyvenamose vietose. [32]Yra tai poilsio
šabatas. Jūs varginsite savo sielas devintoje mėnesio dienoje:
nuo vakaro iki vakarui jūs švęsite savo šabatus.
[33]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [34]Sakyk Israėlio sūnums:
Nuo penkioliktos to paties mėnesio dienos bus per septynias dienas
padangčių šventė Viešpačiui. [35]Pirmoji diena bus vadinama iškil-
mingiausia ir švenčiausia; joje nedirbsite jokio vergiško darbo. [36]Per
septynias dienas atnašausite Viešpačiui deginamąsias aukas. Taip
pat aštuntoji diena bus labai iškilminga ir šventa, ir joje atnašausi-
te Viešpačiui deginamąją auką; nes tai susiėjimo ir susirinkimo diena;
nedirbsite joje jokio vergiško darbo. [37]Šitos yra Viešpaties šventės,
kurias vadinsite labai iškilmingomis ir šventomis; jose atnašausite
Viešpačiui atnašas, deginamąsias aukas ir liejamąsias aukas, kaip
reikalauja kiekvienos dienos taisyklės, [38]neskaitant Viešpaties šaba-
tų, jūsų dovanų ir to, ką atnašausite iš įžado ar ką laisva valia duo-
site Viešpačiui. [39]Taigi nuo penkioliktos septinto mėnesio dienos,

kada būsite suvalę visus savo žemės vaisius, švęsite Viešpaties šventę
per septynias dienas; pirmoje ir aštuntoje bus šabatas, tai yra poilsis.
[40]Pirmą dieną pasiimsite sau gražiausio medžio vaisių, palmių ša-
kelių, lapuoto medžio šakų ir paupio gluosnių ir linksminsitės Vieš-
paties, jūsų Dievo, akivaizdoje. [41]Švęsite jo iškilmę per septynias
dienas kas metai; tai bus amžinai laikytinas įstatas jūsų kartose.
Švęsite tą šventę septintame mėnesyje [42]ir septynias dienas gyvensi-
te palapinėse, [43]kad jūsų palikuonys patirtų, jog buvau apgyvendinęs
Israėlio sūnus padangtėse, kai juos išvedžiau iš Egipto žemės. Aš
Viešpats, jūsų Dievas.
[44]Ir Mošė kalbėjo Israėlio sūnums apie Viešpaties iškilmes.

24. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: [2]Įsakyk Israėlio sūnums,
kad tau atneštų tyriausio ir skaisčiausio alyvmedžių aliejaus lempoms
nuolat žibinti [3]sandoros padangtėje šiapus liudijimo užkabos. Jas
statys Aaronas nuo vakaro iki rytui Viešpaties akivaizdoje. Ši tar-
nystė ir apeiga bus amžinai laikytina jūsų kartose. [4]Lempos bus
statomos ant tyriausio aukso žibintuvo Viešpaties akivaizdoje.
[5]Imsi taip pat smulkių miltų ir iš jų iškepsi dvylika duonų, kiek-
vieną gi iš dviejų dešimtinių; [6]jas padėsi ant tyriausio aukso
stalo Viešpaties akivaizdoje po šešias viena ties kita. [7]Ir ant jų padėsi
tyriausių smilkalų, kad tai būtų duona, aukojama Viešpačiui kaip
atminimas. [8]Kas šabatas jos bus pakeičiamos Viešpaties akivaizdoje
kitomis, imamomis iš Israėlio sūnų pagal amžinai laikytiną sutartį,
[9]ir priklausys Aaronui ir jo sūnums, kad jas valgytų šventoje vietoje;
nes tai labai šventas dalykas iš Viešpaties aukų amžinai laikytinu įsta-
tymu.
[10]Štai išėjo moteriškės Israėlaitės sūnus, kurį ji buvo pagimdžiusi
iš vyro Egiptiečio Israėlio vaikų tarpe, ir susivaidijo su Israėlaičiu
stovykloje. [11]Jį atvedė pas Mošę, kadangi jis piktžodžiavo Dievo
vardui ir jį keikė. (Jo gi motina buvo vadinama Salumita, ir bu-
vo Dabrio duktė iš Dano giminės.) [12]Ir įmetė jį kalėjiman, kolei nepa-
tirs, ką palieps Viešpats, [13]kurs kalbėjo Mošei [14]ir tarė: Išvesdink
piktžodžiautoją už stovyklos, ir visi, kurie girdėjo, teuždeda savo
rankas ant jo galvos, ir visa tauta teužmuša jį akmenimis. [15]Israėlio
sūnums sakysi: Kas piktžodžiautų savo Dievui, atsakys už savo nuo-
dėmę, [16]ir kas piktžodžiautų Viešpaties vardui, turės žūti; visuomenė
užmuš jį akmenimis, ar jis bus čiabuvis, ar ateivis. Kas piktžodžiau-
tų Viešpaties vardui, mirte tenumiršta. [17]Kas užgautų ir užmuštų

žmogų, mirte tenumiršta. [18]Kas užmuštų gyvulį, duos kitą, tai yra
gyvybę už gyvybę. [19]Kas sužalotų ką nors iš savo tautiečių, jam
bus padaryta taip, kaip jis padarė: [20]įlaužimas už įlaužimą, akis už
akį, dantis už dantį; kokią padarys skriaudą, tokią pats bus privers-
tas priimti. [21]Kas užmuštų galviją, atiduos kitą, kas užmuštų žmogų,
bus nubaustas. [22]Lygus bus tarp jūsų teismas, ar nusidėtų ateivis,
ar čiabuvis: nes aš esu Viešpats, jūsų Dievas. [23]Mošė kalbėjo Israė-
lio sūnums; ir jie išvedė tą, kurs buvo piktžodžiavęs, už stovyklos
ir užmušė akmenimis. Israėlio sūnūs padarė, kaip Viešpats buvo
įsakęs Mošei.

25. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei Sinajaus kalne, tardamas: [2]Kalbėk
Israėlio sūnums ir jiems sakyk: Kai būsite įėję į žemę, kurią aš jums
duosiu, tešvęs ji Viešpaties garbei šabatą. [3]Šešerius metus sėsi savo
dirvoje ir šešerius metus karpysi savo vynuogyną ir rinksi jo vaisius;
[4]septintais gi metais bus žemės šabatas, Viešpaties poilsis: dirvos
neapsėsi ir vynuogyno nekarpysi. [5]Ką žemė išduos savaime, nepjausi
ir vynuogių nuo tavo jaunų vynmedžio šakelių nerinksi kaip uoga-
vimo metu; nes tai yra žemės poilsio metai. [6]Maistu jums, tai yra:
tau, tavo tarnui ir tarnaitei, tavo samdytiniui ir ateiviui, kurs pas
tave pasilieka; [7]taip pat tavo galvijams ir gyvuliams bus visa, kas
savaime išaugs.

[8]Atskaitysi taip pat septynias metų savaites, tai yra septynis kar-
tus septynerius, kas sudaro iš viso keturias dešimtis devynerius
metus, [9]ir septintame mėnesyje dešimtą mėnesio dieną permaldavimo
metu trimituosi trimitu visoje jūsų žemėje, [10]ir pašventinsi penkias-
dešimtuosius metus, ir paskelbsi visiems tavo žemės gyventojams
atleidimą; nes tai yra jubiliejaus metai. Kiekvienas sugrįš prie
savo nuosavybės ir kiekvienas grįš į pirmykštę šeimyną; [11]nes tai
jubiliejus ir penkiasdešimti metai. Nesėsite ir taip pat nepjausite to,
kas savaime užaugs dirvose, ir uogų nuo jaunų vynmedžio šakų
kaip uogavimo metu nerinksite, [12]nes turite švęsti jubiliejų. Valgy-
site, ką betarpiai aptiksite.

[13]Jubiliejaus metais kiekvienas sugrįš prie savo buvusios nuosa-
vybės. [14]Parduodant ar perkant ką nors iš viengenčio, neskriausite
viens kito, bet pirksi iš jo atsižvelgdamas į metų skaičių nuo jubilie-
jaus, [15]ir jis tau parduos žiūrėdamas laukiamų vaisių. [16]Juo daugiau
metų bus likę po jubiliejaus, juo didesnis bus ir užmokestis; o juo
mažiau laiko suskaitysi, juo pigesne ir kaina bus parduodama; nes jis

tau parduos derlių skaičių. [17]Neskriauskite savo vientaučių, bet kiek-
vienas tebijo savo Dievo, nes aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
[18]Laikykite mano įsakymus, sergėkite mano nutarimus ir juos
vykdykite, kad galėtumėte be baimės gyventi žemėje [19]ir kad žemė
duotų jums vaisių, kuriais pasisotintumėte, nebijodami niekieno už-
puolimo. [20]O jei klaustumėte, sakydami: Ką valgysime septintais
metais, jei nesėsime ir nerinksime savo vaisių? [21]Aš jums suteiksiu
savo palaiminimą šeštaisiais metais, ir jie išduos trejų metų vaisius.
[22]Ir pasėsite aštuntais metais, o senus javus valgysite lig devintų
metų; kolei nauji neužaugs, valgysite senuosius.
[23]Taip pat žemė nebus parduodama amžinai, nes ji mano, o jūs
esate ateiviai ir mano nuomininkai. [24]Todėl visa jūsų valdomoji žemė
bus parduodama su išpirkimo sąlyga. [25]Jei nuskurdęs tavo brolis
parduotų savo mažą nuosavybę, jo giminaitis norėdamas gali išpirkti,
ką anas buvo pardavęs. [26]O jei jis neturėtų giminaičio ir pats galėtų
rasti užmokestį išpirkimui, [27]bus suskaitytas pelnas nuo to laiko, kai
jis pardavė, ir kas bus likę, sugrąžins pirkėjui ir taip gaus atgal savo
nuosavybę. [28]O jei jo ranka negalėtų rasti tiek, kiek reikia užmokėti,
pirkėjas turės, ką yra nusipirkęs, lig jubiliejaus metų; nes tais metais
kiekvienas pardavinys sugrįš prie savo šeimininko ir pirmojo savi-
ninko.
[29]Kas parduotų namus tarp miesto sienų, bus jam leista išpirkti,
kolei nebus sukakę vieneri metai. [30]Jei neišpirks ir apskriti metai
bus praėję, pirkėjas ir jo palikuonis juos valdys amžinai, ir namų
nebebus galima išpirkti net ir jubiliejuje. [31]O jei namai būtų sodžiuje,
kurs neturi sienų, bus parduodami kaip laukai; jei nebus išpirkti
anksčiau, jubiliejuje sugrįš prie savo savininko. [32]Levitų trobos, esan-
čios miestuose, visuomet gali būti išpirktos. [33]Jei nebus išpirktos,
jubiliejuje sugrįš prie savininkų, nes namai Levitų miestuose yra jų
turtas tarp Israėlio sūnų. [34]Jų gi priemiesčio laukai neturi būti par-
duodami, nes tai amžina nuosavybė.
[35]Jei tavo brolis nuskurstų ir taptų beturčiu, ir jį priimtumei
kaip ateivį ir svetimtautį, ir jis su tavim gyventų, [36]neimsi iš jo pa-
lūkanų nei daugiau, kaip davei. Bijok savo Dievo, kad tavo brolis
galėtų pas tave gyventi. [37]Savo pinigų jam neduosi dėl palūkanų ir
nereikalausi iš jo daugiau javų, negu davei. [38]Aš Viešpats, jūsų Die-
vas, kurs jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad jums duočiau Kanaano
žemę ir būčiau jūsų Dievas.
[39]Jei neturto priverstas tavo brolis pats tau parsiduotų, jo neslėgsi

tarnų vergyste, [40]bet bus kaip samdytinis ir nuomininkas; jis dirbs
pas tave lig jubiliejaus metų [41]ir paskui išeis su savo vaikais, ir su-
grįš į savo giminę ir prie savo tėvų nuosavybės: [42]nes jie mano tar-
nai, ir aš juos išvedžiau iš Egipto žemės; jie neturi būti parduodami
vergų sąlygomis. [43]Neprievartauk jo, bet bijok tavo Dievo. [44]Vergą
ir vergę jūs teimsite iš aplink jus esančių tautų [45]ir iš ateivių, pasi-
liekančių jūsų tarpe, ar kurie iš jų bus gimę jūsų žemėje; šiuos ga-
lėsite turėti vergais. [46]Juos paliksite įpėdinystės teisėmis savo pali-
kuonims ir valdysite amžinai; savo gi brolių, Israėlio sūnų, neprie-
vartaukite. [47]Jei jūsų tarpe pralobtų ateivis ir svetimtautis ir jam
ar kuriam nors iš jo palikuonių parsiduotų nuskurdęs tavo brolis,
[48]jis, parsidavęs, galės būti išpirktas. Jį galės išpirkti, jei norės, kuris
nors iš jo brolių, [49]dėdė, brolėnas, giminaitis ar gentainis. Ir jis pats,
jei pajėgs, galės išsipirkti. [50]Jis suskaitys metus nuo savo parsida-
vimo lig jubiliejaus metų ir atskaitys iš sumos, už kurią buvo parsi-
davęs, savo vergystės laikotarpio, lyg būtų buvęs samdytinis, užmo-
kestį. [51]Jei daug bus likę metų lig jubiliejui, pagal juos atiduos už-
mokestį. [52]Jei maža, padarys apyskaitą su juo pagal metų skaičių
ir atiduos pirkėjui už liekančius metus, [53]atskaitęs algą už tuos,
kuriuos ištarnavo pirma. Svetimasis neprievartaus jo tavo akivaiz-
doje. [54]O jei jis tuo būdu negalės būti išpirktas, išeis jubiliejaus me-
tais kartu su savo vaikais; [55]nes Israėlio sūnūs yra mano tarnai, ku-
riuos aš išvedžiau iš Egipto žemės.

26. [1]Aš Viešpats, jūsų Dievas: Nedirbsite sau stabo ir drožinio ir
nestatysite savo žemėje šulų nei dėsite paminklinių akmenų, kad
juos garbintumėte. Nes aš esu Viešpats, jūsų Dievas. [2]Švęskite mano
šabatus ir pagarboje laikykite mano šventyklą. Aš Viešpats.
[3]Jei elgsitės pagal mano įsakymus ir laikysite mano paliepimus,
ir juos vykdysite, duosiu jums lietaus savo metu [4]ir žemė želdins
savo augalus, ir medžiai bus pilni vaisių. [5]Javų kūlimas užtruks lig
vynuogių rinkimui ir uogavimas lig sėjai; valgysite savo duonos
lig sočiai ir gyvensite savo žemėje be baimės. [6]Duosiu ramybę jūsų
krašte: miegosite ir nebus kas gąsdintų. Pašalinsiu plėšriuosius žvėris
ir kalavijas nepereis per jūsų ribas. [7]Vysite savo neprietelius, ir jie
kris prieš jus. [8]Penki iš jūsų vys šimtą svetimųjų ir šimtas iš jūsų de-
šimtį tūkstančių: jūsų neprieteliai kris po kalaviju jūsų akivaizdoje.
[9]Aš pažvelgsiu į jus ir pagausinsiu jus; jūs daugėsite, ir aš patvirtinsiu
su jumis mano sandorą. [10]Valgysite senus praeitųjų metų vaisius ir,

naujiems užėjus, išmesite senuosius. [11]Ištiesiu savo padangtę jūsų
tarpe ir neatstumsiu jūsų nuo savęs. [12]Vaikščiosiu tarp jūsų ir būsiu
jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. [13]Aš Viešpats, jūsų Dievas,
kurs jus išvedžiau iš Egiptiečių žemės, kad jiems nevergautumėte,
ir kurs sutraukiau jūsų sprandų pančius, kad vaikščiotumėte stati.

[14]O jei manęs neklausysite ir nevykdysite visų mano paliepimų,
[15]jei paniekinsite mano įstatus ir nieku versite mano nutarimus,
nenorėdami daryti to, kas mano paskirta, ir išardydami mano san-
dorą, [16]štai ką aš jums darysiu: ūmai jus aplankysiu neturtu ir karšt-
ligėmis, kurios užtemdys jūsų akis ir sunaikins jūsų gyvybę. Vel-
tui sėsite sėklą, nes ji bus nepriETelių suryta. [17]Atgręšiu mano veidą
prieš jus, ir sukniubsite prieš savo nepriETelius, ir būsite pavergti
tiems, kurie jūsų neapkenčia; bėgsite net ir niekam nesivejant.
[18]O jei nė taip nebūsite man klusnūs, padidinsiu dėl jūsų nuodė-
mių jūsų baudimą septyngubai [19]ir sutrinsiu jūsų atkaklumo puiky-
bę. Ir duosiu jums dangų iš viršaus kaip geležį ir žemę kaip varį.
[20]Niekais nueis jūsų darbas, žemė neduos augalų ir medžiai neduos
vaisių.

[21]Jei dar man priešinsitės ir nenorėsite manęs klausyti, aš dar
septyngubai padidinsiu jums smūgius dėl jūsų nuodėmių. [22]Siųsiu
jums laukinius žvėris, kad naikintų jus ir jūsų gyvulius ir taip nu-
teriotų, kad jūsų keliai pasidarytų tušti.

[23]O jei nė taip nenorėsite suprasti mano įspėjimo ir vis man prie-
šinsitės, [24]tai aš taip pat eisiu prieš jus ir užgausiu jus dėl jūsų
nuodėmių septyngubai, [25]ir leisiu, kad pakiltų kalavijas ant jūsų,
keršijąs už mano sandorą. Kai subėgsite į miestus, aš siųsiu į jūsų
tarpą marą, ir būsite paduoti į nepriETelių rankas. [26]Kai atimsiu
maisto paramą, dešimts moterų keps duoną vienoje krosnyje ir
duos ją atsveriant; ir valgysite, ir nepasisotinsite.

[27]O jei nė taip manęs neklausysite ir elgsitės prieš mane, [28]aš
taipgi eisiu prieš jus ir atkreipsiu prieš jus rūstybę, ir bausiu jus dėl
jūsų nuodėmių septyngubomis slogomis, [29]taip kad jūs valgysite
jūsų sūnų ir jūsų dukterų kūnus. [30]Ir išardysiu jūsų aukštas vietas,
ir sutrupinsiu statulas. Krisite tarp jūsų stabų griuvėsių, ir jumis
bjaurėsis mano siela. [31]Jūsų miestus aš paversiu tyruma ir jūsų
šventyklas padarysiu tuščias, ir daugiau nebepriimsiu meiliausio
kvapo. [32]Aš sunaikinsiu jūsų žemę, ir stebėsis dėl jos jūsų nepriete-
liai, kai bus jos gyventojai. [33]Jus gi išsklaidysiu tarp tautų ir lai-

kysiu ištrauktą iš makščių paskui jus kalaviją; jūsų žemė bus pames-
ta ir jūsų miestai sugriauti.
[34]Tuomet žemė tikrai pajus savo šabatus per visas jos apleidimo
dienas; jums esant [35]neprietelių žemėje, ji švęs šabatą ir ilsėsis savo
apleidimo šabatais, nes nepasilsėjo jūsų šabatais, kada joje gyvenote.
[36]Kas jūsų išliks, tų širdis neprietelių šalyje pripildysiu baimės; juos
gąsdins krentančio lapo šlamėjimas ir jie bėgs kaip nuo kalavijo.
Kris, niekam nesivejant, [37]ir sukniubs vieni ant kitų, lyg kad bėg-
dami iš kovos; niekas iš jūsų nedrįs priešintis neprieteliams. [38]Žūsite
tarp tautų, ir neprietelių žemė jus sunaikins. [39]O jei ir iš tų kai
kurie pasiliks, džius savo neteisybėse neprietelių žemėje ir kentės
už savo tėvų ir savąsias nuodėmes, [40]kolei neišpažins savųjų ir savo
pranokėjų neteisybių, kuriomis man nusikalto ir man priešinosi.
[41]Taigi ir aš tolei eisiu prieš juos ir tremsiu juos į neprietelių žemę,
kolei neparaus iš gėdos jų neapipjaustyta širdis. Tuomet jie melsis
už savo nedorybes. [42]Ir aš atsiminsiu mano sandorą, kurią padariau
su Jokubu ir Isaoku, ir Abraomu. Atsiminsiu taip pat žemę, [43]kuri,
jų palikta, džiaugiasi savo šabatais, kęsdama dėl jų apleidimą. Jie
gi melsis už savo nuodėmes, nes buvo atmetę mano nutarimus ir
paniekinę mano įstatus. [44]Tačiau ir neprietelių žemėje jiems esant,
aš ne visai juos atmesiu ir nepaniekinsiu taip, kad būtų sunaikinti
ir kad išardyčiau mano su jais sandorą. Nes aš esu Viešpats, jų Die-
vas; [45]ir atsiminsiu mano pirmykštę sandorą, kada juos išvedžiau iš
Egipto žemės tautų akivaizdoje, kad būčiau jų Dievas. Aš Viešpats.
Šitie yra nutarimai ir įsakymai, ir įstatai, kuriuos Viešpats davė
tarp savęs ir tarp Israėlio sūnų Sinajaus kalne per Mošę.

27. [1]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [2]Kalbėk Israėlio sū-
nums ir jiems sakyk: Kas padarytų apžadą ir pažadėtų Dievui savo
gyvybę, sumokės nustatytą kainą. [3]Jei bus vyriškis nuo dvidešimt lig
šešiasdešimt metų, duos penkias dešimtis siklių, tokių kaip šventyk-
los; [4]jei moteriškė, trisdešimt. [5]Nuo penkių gi lig dvidešimtų metų
vyriškis duos dvidešimt siklių, moteriškė dešimtį. [6]Nuo vieno mė-
nesio lig penkių metų už berniuką bus duodama penki sikliai, už
mergaitę trys. [7]Šešių dešimtų metų ir vyresnis vyriškis duos penkio-
lika siklių, moteriškė dešimtį. [8]Jei bus beturtis ir paskirtos sumos
neišsigalės sumokėti, kreipsis į kunigą, ir kiek tasai matys ir nusta-
tys, kad gali duoti, tiek duos.
[9]O jei kas pasižadėtų duoti gyvulį, kurs gali būti papjautas aukai

Viešpačiui, tasai bus pašvęstas [10]ir negalės būti pakeistas nei geres-
niu, nei menkesniu; o jei pakeistų, tuomet abu: ir tasai, kuriuo pa-
keistas, ir tas, kurs pakeistas, bus pašvęsti Viešpačiui. [11]Jei kas
pasižadėtų duoti suteptą gyvulį, kurs negali būti papjautas aukai
Viešpačiui, jis bus atvestas prie kunigo, [12]kurs nuspręs, ar jis geras,
ar blogas, ir paskirs kainą. [13]Ir jei atnašaujantis norės jį išpirkti,
pridės prie įkainojimo dar penktą dalį viršaus.

[14]Jei kas pasižadėtų aukoti savo namus, pašvęsdamas juos Viešpa-
čiui, kunigas apžiūrės, ar jie geri, ar blogi, ir bus parduoti už tokią
kainą, kurią jis nustatys. [15]O jei tasai, kurs buvo pasižadėjęs, pano-
rėtų juos atpirkti, pridės prie paskirtos kainos dar penktą dalį viršaus
ir turės namus.

[16]Jei pasižadėtų atiduoti savo paveldėtą dirvą, pašvęsdamas Vieš-
pačiui, jos vertė bus nustatyta pagal sėją. Jei žemė apsėjama trimis
dešimtimis saikų miežių, bus parduota už penkias dešimtis sidabro
siklių. [17]Jei jis pasižada duoti dirvą tuojau po jubiliejaus metų, kiek
gali būti verta, tiek bus ir įkainojama; [18]o jei kuriam laikui pras-
linkus, kunigas apskaičiuos pinigus pagal skaičių metų, liekančių
lig jubiliejui, ir taip kaina bus sumažinta. [19]Jei atpirkti dirvą pano-
rės tasai, kurs pažadėjo atiduoti, pridės penktą dalį viršaus prie pas-
kirtos kainos ir ją paveldės. [20]O jei nenori išpirkti, bet bus parduota
kam kitam, tasai, kurs padarė įžadą, paskiau nebegalės jos išpirkti,
[21]nes, atėjus jubiliejaus metui, bus pašvęsta Viešpačiui, o pašvęsta-
sis lobis pridera prie kunigų teisių. [22]Jei pirktinė, o ne iš pranokėjų
paveldėta dirva būtų pažadėta Viešpačiui, [23]kunigas apskaičiuos
jos kainą pagal skaičių metų lig jubiliejui, ir tiek duos Viešpačiui
tasai, kurs buvo padaręs įžadą. [24]Jubiliejuje gi sugrįš prie pirmojo
savininko, kurs ją buvo pardavęs ir ją valdė kaip savo tėviškės dalį.
[25]Kiekvienas kainojimas bus daromas šventyklos sikliais. Siklis susi-
deda iš dvidešimties šeštokų.

[26]Pirmgimių, kurie pridera Viešpačiui, niekas negalės nei pašvęsti,
nei įžadu žadėti; ar tai bus jautis, ar avis; jie yra Viešpaties. [27]O
jei gyvulys yra suteptas, atnašaujantis atpirks pagal savo įkainojimą
ir pridės viršaus penktą kainos dalį; jei atpirkti nenorėtų, bus par-
duotas kitam už tiek, kiek bus tavo įkainota.

[28]Visa, kas Viešpačiui pašvenčiama, ar tai bus žmogus, ar gyvulys,
ar dirva, nebus parduodama ir negalės būti atpirkta. Kas tik kartą
bus pašvęsta, bus labai šventa Viešpačiui. [29]Žmogaus gyvybė, kartą
paaukota, negalės būti išpirkta, bet turės mirti.

30Visos žemės dešimtinės, ar tai iš javų, ar iš medžių vaisių, yra
Viešpaties ir jam pašvenčiamos. 31O jei kas norėtų atpirkti savo
dešimtines, pridės viršaus penktą jų vertės dalį. 32Visos dešimtinės
iš jaučių, avių ir ožkų; visa, kas tik eina po piemens lazda, kiekviena
dešimta galva bus pašvęsta Viešpačiui. 33Nebus renkama nei geros,
nei menkos ir nebus viena kita pakeičiama; jei kas pakeistų, ir ta,
kuria pakeista, ir pati pakeistoji bus pašvęsta Viešpačiui ir nebus
išpirkta.
34Šitie yra įsakymai, kuriuos Viešpats davė Mošei dėl Israėlio
sūnų Sinajaus kalne.

SKAIČIŲ KNYGA

Hebrajiškai VAJ^{E}DABBER

1. [1]Antrais Israėlaičių išėjimo iš Egipto metais, pirmą antrojo
mėnesio dieną Viešpats kalbėjo Mošei Sinajaus tyrumoje liudijimo
padangtėje ir tarė: [2]Suskaitykite visą Israėlio sūnų bendruomenę
pagal jų gimines ir šeimas, imant įvardžiai visus, kiek tik yra
vyriškosios lyties, [3]turinčių dvidešimt metų ir daugiau, visus pajė-
gius vyrus Israėlyje. Juos suskaitysite jų būriais tu ir Aaronas.
[4]Ir su judum bus paskirų genčių ir šeimų vyresnieji. [5]Jų vardai yra
šitie: iš Rubeno Sedeuro sūnus Elisuras; [6]iš Simeono Surisadajo
sūnus Salamiėlis; [7]iš Judo Aminadabo sūnus Naasonas; [8]iš Isakharo
Suaro sūnus Natanaėlis; [9]iš Zabulono Helono sūnus Eliabas; [10]iš
dviejų gi Juozapo sūnų, iš Ephraimo Amiudo sūnus Elisama, iš Mana-
so Padasuro sūnus Gamaliėlis; [11]iš Benjamino Gedeono sūnus Abi-
danas; [12]iš Dano Amisadajo sūnus Ahiezeris; [13]iš Asero Okhrano
sūnus Phegiėlis; [14]iš Gado Duelio sūnus Eliasaphas; [15]iš Nephtalio
Enano sūnus Ahira.

[16]Šitie yra tautos kunigaikščiai, paskirų genčių ir šeimų prakil-
nieji, Israėlio kariuomenės vadai. [17]Mošė ir Aaronas ėmė juos su vi-
sa tautos daugybe. [18]Ir surinko pirmą antrojo mėnesio dieną, ir su-
rašė žmones pagal gimines ir namus, ir šeimas, kiekvieną galvą
atskirai ir įvardžiai, visus turėjusius dvidešimt metų ir daugiau,
[19]kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei. Jie buvo suskaityti Sinajaus ty-
rumoje.

[20]Iš Israėlio pirmgimio Rubeno visų vyriškių, turėjusių dvidešimt
ir daugiau metų, tinkančių eiti karan, surašyta įvardžiai atskirų
vyrų pagal jų kilmę, gimines ir namus [21]keturios dešimtys šeši
tūkstančiai penki šimtai. [22]Iš Simeono sūnų visų vyriškių, turėjusių
dvidešimt ir daugiau metų, tinkančių eiti karan, surašyta įvardžiai
atskirų vyrų pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus [23]penkios

dešimtys devyni tūkstančiai trys šimtai. 24 Iš Gado sūnų, turėjusių
dvidešimt ir daugiau metų, tinkančių eiti karan, surašyta įvardžiai
atskirų vyrų pagal kilmę, gimines ir gentystės namus 25 keturios de-
šimtys penki tūkstančiai šeši šimtai penkios dešimtys. 26 Iš Judo
sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, galėjusių traukti karan,
pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus atskirų vyrų įvardžiai
27 surašyta septynios dešimtys keturi tūkstančiai šeši šimtai. 28 Iš Isakha-
ro sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, tinkančių eiti karan,
pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus atskirų žmonių įvardžiai
29 surašyta penkios dešimtys keturi tūkstančiai keturi šimtai. 30 Iš Za-
bulono sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, galinčių traukti
karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus surašyta įvardžiai
atskirų vyrų 31 penkios dešimtys septyni tūkstančiai keturi šimtai. 32 Iš
dviejų Juozapo sūnų Ephraimo vaikų, turėjusių dvidešimt ir daugiau
metų, galėjusių traukti karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės na-
mus surašyta įvardžiai atskirų vyrų 33 keturios dešimtys tūkstančių pen-
ki šimtai. 34 Toliau Manaso sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų,
galėjusių traukti karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus su-
rašyta įvardžiai atskirų vyrų 35 trys dešimtys du tūkstančiu du šimtu.
36 Iš Benjamino sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, visų, galėju-
sių traukti karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus surašyta
įvardžiai atskirų asmenų 37 trys dešimtys penki tūkstančiai keturi šimtai.
38 Iš Dano sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, galėjusių traukti
karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus surašyta įvardžiai at-
skirų žmonių 39 šešios dešimtys du tūkstančiu septyni šimtai. 40 Iš Asero
sūnų, visų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, galėjusių eiti karan,
pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus surašyta įvardžiai atski-
rų vyrų 41 keturios dešimtys vienas tūkstantis penki šimtai. 42 Iš Nephta-
lio sūnų, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų, visų, galėjusių trauk-
ti karan, pagal jų kilmę, gimines ir gentystės namus surašyta įvardžiai
atskirų vyrų 43 penkios dešimtys trys tūkstančiai keturi šimtai.

44 Šitie yra, kuriuos surašė Mošė ir Aaronas, ir dvylika Israėlio
vyresniųjų, kiekvieną pagal jo gentystės namus. 45 Iš viso Israėlio
sūnų, pagal jų namus ir šeimas, turėjusių dvidešimt ir daugiau metų,
galėjusių traukti karan, buvo 46 šeši šimtai trys tūkstančiai penki
šimtai penkios dešimtys. 47 Levitai gi nebuvo tarp jų surašyti pagal jų
giminės šeimas.

48 Ir Viešpats kalbėjo Mošei, ir tarė: 49 Levio giminės nesurašinėk

ir nedėk jų skaičiaus draug su Israėlio sūnumis; 50bet paskirk juos prie liudijimo padangtės ir visų jos rykų, ir prie viso, kas pridera šventai tarnybai. Jie neš padangtę ir visus jos rakandus ir eis savo tarnybą, ir turės stovyklas aplink padangtę. 51Kai reikės eiti, Levitai išardys padangtę; sustojus gi stovyklose, jie ją išties. Kas tik iš svetimųjų prisiartintų, bus užmuštas. 52Israėlio sūnūs statys savo stovyklas kiekvienas savo dalyje bei savo karinėje eilėje, 53o Levitai turės savo stovyklas aplinkui padangtę, kad neateitų ant Israėlio sūnų bendruomenės rūstybė, ir bus sargyboje prie liudijimo padangtės. 54Israėlio tat sūnūs padarė visa, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.

2. 1Ir Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui, tardamas: 2Israėlio sūnūs turės stovyklas aplink sandoros padangtę pagal savo giminių namus, kiekvienas savo būryje, prie ženklo ir vėliavos.

3Į saulėtekius išties padangtes Judas savo kariuomenės būriais; ir jo sūnų vadas bus Aminadabo sūnus Naasonas; 4ir visų jo giminės tinkančių eiti karan skaičius septynios dešimtys keturi tūkstančiai šeši šimtai. 5Šalia jo turės savo stovyklas visi iš Isakharo giminės, kurių vadas yra Suaro sūnus Natanaėlis; 6ir visų jo kariautojų skaičius penkios dešimtys keturi tūkstančiai keturi šimtai. 7Zabulono giminėje vadas yra Helono sūnus Eliabas. 8Visos jo giminės kariuomenės tinkančių į karą penkios dešimtys septyni tūkstančiai keturi šimtai. 9Visų, priderančių Judo stovyklai, bus šimtas aštuonios dešimtys šeši tūkstančiai keturi šimtai, ir jie eis savo būriais pirmieji.

10Pietiniame šone Sedeuro sūnus Elisuras bus vadu Rubeno sūnų stovyklose; 11ir visų jo kariuomenės kariaujančiųjų, kurių surašyta keturios dešimtys šeši tūkstančiai penki šimtai. 12Šalia jo turės stovyklas visi iš Simeono giminės, kurių vadas yra Surisadajo sūnus Salamiėlis; 13ir visos jo kariuomenės kariaujančiųjų, kuriuos surašyta, penkios dešimtys devyni tūkstančiai trys šimtai. 14Gado giminėje vadas yra Duėlio sūnus Eliasaphas; 15ir visų jo kariuomenės kariaujančiųjų, kuriuos surašyta, keturios dešimtys penki tūkstančiai šeši šimtai penkios dešimtys. 16Visų, priderančių Rubeno stovyklai, šimtas penkios dešimtys vienas tūkstantis keturi šimtai penkios dešimtys, skaitant jų būriais; jie turės eiti antroje vietoje.

17Liudijimo gi padangtė bus nešama, einant Levitams jų tarnybą ir einant savo būriais. Kaip ji bus sustatoma, taip bus ir išardoma. Kiekvienas eis savo vietoje ir tvarkoje.

[18]Į vakarus bus Ephraimo sūnų stovyklos, kurių vadas yra Amiu-
do sūnus Elisama; [19]o visų jo kariuomenėje tinkančių į karą ir sura-
šytų keturios dešimtys tūkstančių penki šimtai. [20]Ir su jais bus giminė
Manaso sūnų, kurių vadas yra Padasuro sūnus Gamaliėlis; [21]ir visų
jo kariuomenėje tinkančių į karą, kurių surašyta, trys dešimtys
du tūkstančiu du šimtu: [22]Benjamino sūnų giminėje vadas bus Ge-
deono sūnus Abidanas; [23]ir visų jo kariuomenėje tinkančių į karą,
kurių surašyta, trys dešimtys penki tūkstančiai keturi šimtai. [24]Visų
surašytųjų Ephraimo stovyklose šimtas aštuoni tūkstančiai vienas
šimtas. Savo būriais jie eis trečioje eilėje.

[25]Į šiaurę turės stovyklas Dano sūnūs, kurių vadas yra Amisadajo
sūnus Ahiezeris; [26]visų jo kariuomenėje tinkančių į karą, kurių
surąšyta, šešios dešimtys du tūkstančiu septyni šimtai. [27]Šalia jo išties
padangtes Asero giminė, kurių vadas yra Okhrano sūnus Phegiėlis;
[28]visų kariuomenėje tinkančių į karą, kurių surašyta, keturios de-
šimtys vienas tūkstantis penki šimtai. [29]Nephtalio sūnų vadas bus
Enano sūnus Ahira; [30]o visų jo kariuomenėje tinkančių į karą,
kurių surašyta, penkios dešimtys trys tūkstančiai keturi šimtai; [31]viso
Dano stovyklose surašytųjų bus šimtas penkios dešimtys septyni
tūkstančiai šeši šimtai; jie eis paskutiniais.

[32]Tasai yra Israėlio sūnų skaičius, pagal jų giminystės namus ir
pagal padalintos kariuomenės būrius, šeši šimtai trys tūkstančiai
penki šimtai penkios dešimtys. [33]Levitų gi nesurašinėta tarp Israėlio
sūnų, nes taip Viešpats buvo įsakęs Mošei. [34]Ir Israėlio sūnūs darė
visa tai, kaip Viešpats buvo liepęs. Jie sustodavo stovyklose savo
būriais ir ėjo savo tėvų šeimomis ir namais.

3. [1]Šitie yra Aarono ir Mošės palikuonys tą dieną, kurioje Vieš-
pats kalbėjo Sinajaus kalne. [2]Ir šitie yra Aarono sūnų vardai: jo
pirmgimis Nadabas, toliau Abijus, Eleazaras ir Itamaras. [3]Šitie yra
vardai Aarono sūnų, kunigų, kurie buvo patepti ir kurių rankos
pripildyta ir pašvęsta, kad eitų kunigystės pareigas. [4]Bet Nadabas
ir Abijus, kai atnašavo svetimą ugnį Viešpaties akivaizdoje Sinajaus
tyrumoje, mirė nepalikdami vaikų; o kunigystės pareigas ėjo savo
tėvo Aarono akivaizdoje Eleazaras ir Itamaras.

[5]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [6]Liepk prisiartinti Levio giminei
ir ją pastatyk kunigo Aarono akivaizdoje, kad jam tarnautų ir
stovėtų sargyboje, [7]ir rūpintųsi viskuo, kas pridera daugybės tar-
nybai ties liudijimo padangte, [8]ir kad sergėtų padangtės rykus, eida-

mi prie jos tarnybą. [9]Ir padovanosi Levitus [10]Aaronui ir jo sūnums,
kuriems jie Israėlio sūnų atiduoti. Aaroną gi ir jo sūnus paskirsi ku-
nigystės pareigoms. Kas iš pašaliečių prisiartintų tarnauti, numirs.
[11]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [12]Aš ėmiau Levitus iš Israėlio
sūnų už visus pirmgimius, kurie atveria įsčią tarp Israėlio sūnų;
ir Levitai bus mano; [13]nes mano yra kiekvienas pirmgimis nuo to,
kai ištikau pirmgimius Egipto žemėje; aš sau pašvenčiau visus, kurie
pirmieji gimsta Israėlyje, nuo žmogaus iki gyvuliui; jie yra mano.
Aš Viešpats.
[14]Viešpats kalbėjo Mošei Sinajaus tyrumoje ir tarė: [15]Suskai-
tyk Levio sūnus pagal jų tėvo namus ir šeimas, visus vyriškius,
turinčius vieną mėnesį amžiaus ir daugiau. [16]Mošė juos suskaitė,
kaip Viešpats buvo įsakęs; [17]ir buvo rasta Levio sūnų jų vardais
Gersonas, Kaatas ir Meraris. [18]Gersono sūnūs: Lebnis ir Semėjis.
[19]Kaato sūnūs: Amramas ir Jesaaras, Hebronas ir Oziėlis. [20]Merario
sūnūs: Moholis ir Musis.
[21]Iš Gersono buvo dvi šeimos: Lebnių ir Semėjų; [22]ir jų, turėjusių
mėnesį amžiaus ir daugiau, vyriškos lyties suskaityta septyni tūks-
tančiai penki šimtai asmenų. [23]Tie turi statyti stovyklas ties padangtės
galu į vakarus, [24]vadovaujant Laėlio sūnui Eliasaphui. [25]Ir turi
sergėti sandoros padangtėje [26]pačią padangtę ir jos uždangą, ir
užkabą, kuria užtiesiama sandoros padangtės anga, ir prieangio
užkabas, o taip pat užkabą, kuri pakabinama padangtės prieangio
įėjime, ir kas tik pridera altoriaus tarnybai, padangtės virves ir vi-
sus jos rakandus.
[27]Kaato giminei priklausys Amramų, Jesaarų, Hebronų ir Oziė-
lių šeimos. Tos yra iš Kaato kilusios šeimos, suskaitytos jų vardais;
[28]jose viso vyriškių, nuo vieno mėnesio ir daugiau, buvo aštuoni
tūkstančiai šeši šimtai. Jie sergės šventyklą [29]ir turės stovyklas pie-
tiniame šone. [30]O jų vadas bus Oziėlio sūnus Elisaphanas. [31]Sergės
gi jie skrynią ir stalą, ir žibintuvą, altorius ir šventyklos indus,
vartojamus tarnyboje, ir užkabą, ir visus tolygius rakandus. [32]O Levi-
tų vadų kunigaikštis, kunigo Aarono sūnus Eleazaras, bus ant tų,
kuriems pavesta sergėti šventyklą.
[33]O iš Merario yra kilusios Moholių ir Musių giminės, kurias
surašyta jų vardais; [34]jose viso vyriškių, turėjusių vieną mėnesį
amžiaus ir daugiau, buvo šeši tūkstančiai du šimtai. [35]Jų vadas yra
Abihaiėlio sūnus Sirijėlis; jų stovyklos bus šiauriniame šone. [36]Jiems
bus pavesta sergėti padangtės lentos ir kartys, šulai ir jų pakojai,

ir visa, kas tai tarnybai pridera; [37]taip pat prieangio šulai, statomi
aplinkui, su jų pakojais, ir basleliai su virvėmis.
[38]Ties sandoros padangte, tai yra rytiniame šone, turės stovyklas
Mošė ir Aaronas kartu su savo sūnumis, sergėdami šventyklą Israė-
lio sūnų tarpe. Kas tik prisiartintų svetimas, numirs.
[39]Visų Levitų vyriškos lyties, turėjusių vieną mėnesį amžiaus ir
daugiau, kuriuos Mošė ir Aaronas, Viešpačiui paliepus, suskaitė
pagal jų šeimas, buvo dvidešimt du tūkstančiu.
[40]Ir Viešpats tarė Mošei: Suskaityk Israėlio sūnų pirmgimius vy-
riškos lyties, turinčius vieną mėnesį amžiaus ir vyresniuosius, ir
turėsi jų skaičių. [41]Ir imsi man Levitus užuot visų Israėlio sūnų
pirmgimių. Aš esu Viešpats. Ir visus jų gyvulius užuot visų pirmgi-
mių iš Israėlio sūnų gyvulių. [42]Mošė tat suskaitė, kaip Viešpats buvo
įsakęs, Israėlio sūnų pirmgimius; [43]ir buvo vyriškių, pažymėtų jų
vardais, turėjusių vieną mėnesį amžiaus ir daugiau, dvidešimt du
tūkstančiu du šimtu septynios dešimtys trys. [44]Viešpats kalbėjo Mošei
ir tarė: [45]Imk Levitus užuot Israėlio sūnų pirmgimių ir Levitų gy-
vulius užuot jų gyvulių, ir bus Levitai mano. Aš esu Viešpats. [46]Iš-
pirkti gi dviem šimtam septynioms dešimtims trims, kuriais Israėlio
sūnų pirmgimiai perviršija Levitų skaičių, [47]imsi nuo kiekvienos
galvos po penkis siklius, tiek sveriančius kaip šventyklos. Siklis susi-
deda iš dvidešimties šeštokų. [48]Ir atiduosi pinigus Aaronui ir jo sū-
nums kaip užmokestį už tuos, kiek yra viršaus. [49]Mošė tai ėmė
pinigus už tuos, kiek buvo viršaus ir kuriuos išpirko nuo Levitų,
[50]už Israėlio sūnų pirmgimius tūkstantį tris šimtus šešias dešimtis
penkis siklius, tokius kaip šventyklos, [51]ir atidavė Aaronui ir jo
sūnums, vykdydamas įsakymą, kurį Viešpats jam buvo davęs.

4. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui ir tarė: [2]Suskaityk visus
Kaato sūnus iš Levitų tarpo jų namais ir šeimomis, [3]nuo trijų dešimtų
metų ir vyresnius iki penkių dešimtų metų, visus, kurie įeina, kad
stovėtų ir tarnautų sandoros padangtėje. [4]Ta bus Kaato sūnų tar-
nyba: sandoros padangtėn ir jos švenčiausion dalin [5]įeis Aaronas
ir jo sūnūs, kai reikės pajudinti stovyklą, ir nuims užkabą, paka-
bintą ties anga, ir jon suvynios liudijimo skrynią, [6]ir dar apdengs
mėlynų kailių uždanga, ir ant viršaus užties visą mėlyną apsiaustą, ir
įvers kartis. [7]Taip pat padėtinių duonų stalą įvynios mėlynan ap-
siaustan ir draug su juo sudės smilkytuvus ir grūstuvus, taures ir
puodelius liejamoms aukoms pilti; duonos bus ant jo visuomet. [8]Ir

ant viršaus užties žydriai raudoną apsiaustą, kurį vėl apdengs mels-
vų kailių uždanga, ir įvers kartis. 9Ims taip pat mėlyną apsiaustą, ku-
riuo apdengs žibintuvą su jo lempomis ir replėmis, ir gnybliais, ir
visais aliejaus indais, kurių reikia lempoms žibinti, 10ir ant jų visų
uždės melsvų kailių uždangą, ir įvers kartis. 11Taip pat ir auksinį
altorių įvynios mėlynan apsiaustan ir ant viršaus užties uždangą
iš melsvų kailių, ir įvers kartis. 12Visus rykus, kurie vartojami šven-
tyklos tarnyboje, įvynios mėlynan apsiaustan ir ant viršaus užties
uždangą iš melsvų kailių, ir įvers kartis. 13Altorių gi apvalys nuo
pelenų ir jį apvynios raudono purpuro apsiaustu; 14ir sudės draug
su juo visus rykus, kurie vartojami jo tarnyboje, tai yra indus anglims,
šakutes, trišakius, kablius ir kastuvus. Visus altoriaus rykus apdengs
draug melsvų kailių uždanga ir įvers kartis. 15Kai Aaronas ir jo sū-
nūs bus suvynioję šventyklą ir visus jos rykus, keliant stovyklas, tuo-
met įeis Kaato sūnūs nešti, kas suvyniota; ir neprisilies prie šventy-
klos rykų, kad nenumirtų. Tai yra ką Kaato sūnūs neš iš sandoros
padangtės. 16Jų viršininkas bus kunigo Aarono sūnus Eleazaras, ir
jis rūpinsis aliejumi lempoms žibinti ir sudėtinuoju smilkalu, ir
visuomet atnašaujama duonine auka, ir tepamuoju aliejumi, ir visu,
kas pridera padangtės tarnybai, ir visais šventykloje esančiais ry-
kais. 17Viešpats dar kalbėjo Mošei ir Aaronui ir tarė: 18Neleiskite
Kaato giminei žūti iš Levitų tarpo, 19bet tai jiems padarykite, kad iš-
liktų gyvi ir nenumirtų, jei prisiliestų labai šventų dalykų. Aaronas
ir jo sūnūs įeis ir patys paskirstys kiekvienam darbą, ir padalins, ką
kas turi nešti. 20Kiti gi neturi iš žingeidumo žiūrėti, kas yra šventyk-
loje, kolei ji nebus suvyniota, nes kitaip numirs.
21Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: 22Imk taip pat visą Gersono
sūnų skaičių su jų namais ir šeimomis, ir giminėmis, 23nuo trijų
dešimtų metų ir vyresnius lig penkių dešimtų metų. Suskaityk vi-
sus, kurie įeina ir tarnauja sandoros padangtėje. 24Ta yra Gersono
giminės tarnyba: 25jie turės nešti padangtės dangalus ir sandoros
dangtį, antrąjį apvalkalą ir visa pridengiančią melsvų kailių uždan-
gą, ir užkabą, kuri sandoros padangtės įėjime kabo, 26prieangio už-
kabas ir užkabą, esančią įėjime ties padangte. Visa, kas pridera al-
toriui, virveles ir tarnybos rykus, 27liepiant Aaronui ir jo sūnums,
neš Gersono sūnūs; ir kiekvienas tegul žino, kas jam reikia nešti.
28Ta yra Gersono giminės tarnyba sandoros padangtėje; jie bus po
kunigo Aarono sūnaus Itamaro valdžia.
29Suskaitysi taip pat Merario sūnus jų tėvų šeimomis ir namais

30 nuo trijų dešimtų metų ir vyresnius lig penkių dešimtų metų, visus,
kurie įeina savo pareigų atlikti ir tarnybos vykdyti prie liudijimo
sandoros. 31 Štai jų našta: jie neš padangtės lentas ir jos užkaiščius,
šulus ir pakojus, 32 taip pat prieangio šulus, statomus aplinkui su jų
pakojais, basleliais ir virvėmis. Visus rykus ir rakandus ims suskaity-
tus ir taip neš. 33 Tai yra Merario sūnų giminės pareiga ir tarnyba
sandoros padangtėje; jie bus kunigo Aarono sūnaus Itamaro val-
džioje.
34 Taigi Mošė ir Aaronas, ir susirinkimo vyresnieji suskaitė Kaato
sūnus jų tėvų giminėmis ir namais 35 nuo trijų dešimtų ir vyresnius lig
penkių dešimtų metų, visus, kurie įeina sandoros padangtės tarny-
bon; 36 ir jų buvo du tūkstančiu septyni šimtai penkios dešimtys.
37 Tąsai yra Kaato giminės skaičius, kurie įeina sandoros padangtėn;
juos suskaitė Mošė ir Aaronas, kaip Viešpats buvo įsakęs per Mošę.
38 Suskaityta taip pat ir Gersono sūnūs jų tėvų giminėmis ir namais
39 nuo trijų dešimtų metų ir vyresni lig penkių dešimtų metų, visi,
kurie įeina tarnauti sandoros padangtėje; 40 ir jų rasta du tūkstančiu
šeši šimtai trys dešimtys. 41 Tai yra Gersono giminė, kurią suskaitė
Mošė ir Aaronas, kaip Viešpats buvo įsakęs. 42 Suskaityta taip pat ir
Merario sūnūs jų giminėmis ir namais 43 nuo trijų dešimtų metų ir
vyresni lig penkių dešimtų metų, visi, kurie įeina pareigų vykdyti
sandoros padangtėje, 44 ir rasta trys tūkstančiai du šimtu. 45 Tasai yra
Merario sūnų skaičius, kuriuos suskaitė Mošė ir Aaronas, kaip Vieš-
pats buvo liepęs per Mošę. 46 Visų suskaitytųjų tarp Levitų ir kuriuos
Mošė ir Aaronas, ir Israėlio kunigaikščiai suskaitydino įvardžiai jų
tėvų giminėmis ir namais 47 nuo trijų dešimtų metų ir vyresnius lig
penkių dešimtų metų, įeinančių padangtėn tarnauti ir naštų nešti,
48 buvo draug aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuonios dešimtys.
49 Juos suskaitė Mošė, kaip Viešpats buvo įsakęs, kiekvieną pagal jo
pareigą ir naštą, kaip jam Viešpats buvo liepęs.

5. 1 Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: 2 Įsakyk Israėlio sūnums, kad
išmestų iš stovyklos visus raupsuotus ir kas tik turi kūno susitepimą,
ir kas tik susitepęs numirėliu. 3 Išmeskite kaip vyriškius, taip mote-
riškes iš stovyklos, kad jos nesuteptų, nes aš pasilieku jūsų tarpe.
4 Ir Israėlio sūnūs taip padarė, ir juos išmetė už stovyklos, kaip Vieš-
pats buvo kalbėjęs Mošei.
5 Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: 6 Sakyk Israėlio sūnums: Jei
vyriškis ar moteriškė padarytų kurią nors iš visų nuodėmių, kurios

žmonėms paprastai atsitinka ir neapsižiūrėjęs peržengtų Viešpaties
paliepimą, ir taip nusikalstų, [7]išpažins savo nuodėmę ir atiduos tam,
kuriam nusikalto, patį dalyką ir, be to, penktą dalį jo vertės viršaus.
[8]O jei nebūtų to, kurs atsiimtų, duos Viešpačiui, ir tai priderės kunigui, neskaitant avino, kurs atnašaujamas permaldavimui, kad būtų
apsivalymo auka.
[9]Taip pat visos pirmonės, kurias atnašauja Israėlio sūnūs, pridera kunigui, [10]ir visa, kas tik pavienių asmenų atnašaujama šventykloje ir atiduodama į kunigo rankas, bus jo. [11]Viešpats dar kalbėjo
Mošei ir tarė: [12]Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sakyk: Jei kieno žmona suklystų ir, paniekinus savo vyrą, [13]nusidėtų su kitu vyriškiu ir
jos vyras to negalėtų susekti, bet svetmoterystė pasiliktų slapta ir
negalėtų būti patvirtinta liudytojais, nes jos nenutverta svetmoteriaujant; [14]jei moterystės pavydo dvasia sukeltų vyrą prieš jo moterį, kuri
ar iš tikrųjų yra susitepus, arba kaltinama neteisingai įtarta, [15]jis
ją atves pas kunigą ir atneš už ją aukai dešimtą efos dalį miežienių
miltų; nepils ant jų aliejaus ir nedės smilkalų, nes tai moterystės
pavydo duoninė auka ir atnaša, kuria tardoma svetmoterystė. [16]Taigi
kunigas ją prives ir pastatys Viešpaties akivaizdoje; [17]ir ims pašventinto vandens molinian indan ir įmes į jį truputį žemės nuo padangtės aslos. [18]Stovint moteriškei Viešpaties akivaizdoje, jis atidengs
jos galvą ir padės jai ant rankos duoninę ir atminimo auką, ir moterystės pavydo atnašą, pats gi laikys karčiausio vandens, ant kurio
jis yra ištaręs prakeikimus; [19]ir prisiekdys ją, ir tars: Jei svetimas vyras su tavim nemiegojo ir jei nesusitepei, pametus savo vyro patalą,
tau nekenks šitas karčiausias vanduo, ant kurio ištariau prakeikimus. [20]Bet jei atsitraukei nuo savo vyro ir susitepei, ir nusidėjai su
kitu vyru, [21]tau ateis šitie prakeikimai: Viešpats tepaduoda tave prakeikimui ir tepadaro iš tavęs pavyzdį visiems savo tautoje; tesupūdina tavo kulšis ir išsipūtusi tavo įsčia teperplyšta; [22]prakeiktas vanduo
teįeina į tavo pilvą ir išsipučiant įsčiai tesupūna kulšys. Moteriškė
gi atsakys: Amen, amen. [23]O kunigas surašys ant lakštelio tuos prakeikimus ir juos nuplaus karčiausiu vandeniu, ant kurio ištarė prakeikimus, [24]ir duos jai gerti. Kai jį išgers, [25]kunigas ims iš jos rankos
duoninę moterystės pavydo auką ir ją pakels Viešpaties akivaizdoje,
ir ją padės ant altoriaus, būtent toje eilėje, kad pirma [26]ims iš to,
kas atnašaujama, pilną aukos saują ir sudegins ant altoriaus; o paskui
duos moteriškei gerti karčiausio vandens. [27]Kai ji tai išgers, jei ji
sutepta ir, paniekinus savo vyrą, nusikalto svetmoteryste, prakeikimo

vanduo pereis į ją ir, pilvui išsipūtus, supus kulšys; ir bus moteriškė pra-
keikimas ir pavyzdys visai tautai. 28O jei bus nesusitepus, tai jai
nekenks ir turės vaikų. 29Tasai yra moterystės pavydo įstatas. Jei mo-
teriškė pasitrauktų nuo savo vyro ir jei susiteptų, 30ir jei vyras, mo-
terystės pavydo dvasios pakurstytas, ją atvestų Viešpaties akivaizdon,
o kunigas jai padarytų visa, kas čia parašyta, 31vyras bus be kaltės, o ji
atsiims bausmę už savo kaltybę.

6. 1Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: 2Kalbėk Israėlio sūnums
ir jiems sakyk: Vyriškis ar moteriškė, kai bus padarę apžadą pasiš-
ventinti ir norės pasišvęsti Viešpačiui, 3susilaikys nuo vyno ir nuo
viso, kas gali nugirdyti. Negers acto iš vyno nei iš jokio kito·gėralo
ir nieko, kas iš vynuogių išspaudžiama; nevalgys nei šviežių vynuogių,
nei džiovintų 4per visą laiką, kolei pasilieka pašvęsti apžadu Vieš-
pačiui; nevalgys nieko, kas imama iš vynuogyno, nuo sausos uogos
ligi grūdeliui. 5Visą jo atskyrimo metą skustuvas nepereis per jo galvą,
kolei visai nepasibaigs laikas, kuriam pasišventė Viešpačiui. Bus šven-
tas, augant jo galvos plaukams. 6Visą savo pašventimo laiką ne-
siartins prie numirėlio 7ir nesusiteps net nei savo tėvo, nei motinos,
nei brolio, nei sesers laidotuvėmis. Nes jo Dievo pašventimas yra
ant jo galvos. 8Per visas savo atskyrimo dienas bus šventas Viešpačiui.
9O jei kas nors ūmai numirtų jo akivaizdoje, susiteps jo pašventimo
galva, kurią tuojau nuskus tą pačią savo apsivalymo dieną ir antrą
kartą septintoje. 10Aštuntoje gi dienoje atnašaus kunigui liudijimo
sandoros įėjime du turkleliu ar du jaunu karveliu, 11o kunigas iš
vieno darys auką už nuodėmę, o iš antro deginamąją auką ir melsis
už jį, nes nusidėjo prie numirėlio, ir pašventins tą dieną jo galvą,
12ir pašvęs Viešpačiui jo atsiskyrimo dienas, atnašaudamas metinį
avinėlį už nuodėmę, taip tačiau, kad pirmosios dienos nesiskaitys,
nes jo pasišventimas buvo suteptas.

13Tasai yra pašventimo įstatas: pasibaigus dienoms, kurias buvo
paskyręs apžadu, kunigas jį atves prie sandoros padangtės angos
14ir atnašaus jo dovaną Viešpačiui, metinį avinėlį be kliaudos degi-
namajai aukai ir metinę avelę be kliaudos už nuodėmę, ir aviną be
kliaudos, kaip dėkojimo auką, 15taip pat neraugintų, aliejumi apšlaks-
tytų duonų pintinę ir papločių be raugo, apteptų aliejumi, ir prie
kiekvieno jo liejamąją auką. 16Kunigas tai atnašaus Viešpaties
akivaizdoje ir darys auką už nuodėmę, o taip pat ir deginamąją auką.
17Aviną gi papjaus kaip dėkojimo auką Viešpačiui, atnašaudamas

draug neraugintų duonų pintinę ir priderančias pagal paprotį lieja-
mas aukas. 18Tuomet ties sandoros padangtės anga bus nuskusti
nazarajui jo pašventimo plaukai; ir kunigas ims jo plaukus, ir dės
ant ugnies, sukurtos po dėkojimo auka. 19Ir ims išvirtą avino petį ir
vieną ragaišį be raugo iš pintinės, ir vieną neraugintą paplotį, ir
duos į nazarajo rankas, po to kaip jo galva bus nuskusta. 20Ir vėl
visa iš jo ėmęs pakels Viešpaties akivaizdoje; ir pašvęstieji dalykai
priderės kunigui taip pat kaip krūtinė, kuri buvo liepta atskirti, ir
kulšis. Po to nazarajis gali gerti vyno. 21Tasai yra įstatas apie naza-
rajį, kai jis bus pažadėjęs savo atnašą Viešpačiui savo pasišventimo
metu, neskaitant to, ką dar išsigalės duoti jo ranka. Kaip jis buvo
pasižadėjęs savo širdyje, taip ir padarys savo pasišventimui baigti.
22Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: 23Sakyk Aaronui ir jo sūnums:
Taip jūs laiminsite Israėlio sūnus ir taip jiems sakysite: 24Tepalai-
mina tave Viešpats ir tesergie tave; 25Viešpats teparodo tau savo
veidą ir tebūna tau maloningas. 26Viešpats teatgręžia į tave savo
veidą ir teduoda tau ramybę. 27Ir jie šauks mano vardą ant Israėlio
sūnų, ir aš juos palaiminsiu.

7. 1Atsitiko gi, kad tą dieną, kurioje Mošė pabaigė padangtę ir ją
pastatė, ją patepė ir pašventino kartu su visais jos rykais, o taip pat
altorių ir visus jo rykus, 2Israėlio kunigaikščiai, kurie buvo šeimų
vyresnieji ir kiekvienos giminės ir suskaitytųjų viršininkai, atnašavo
3Viešpaties akivaizdoje dovanų šešis pridengtus vežimus su dvylika
jaučių. Vežimus kunigaikščiai dovanojo po du susidėję ir kiekvienas
po jautį ir tai atgabeno ties padangte. 4O Viešpats tarė Mošei: 5Imk
tai iš jų, kad būtų vartojama padangtės tarnyboje, ir atiduosi Levi-
tams pagal jų tarnybos pareigas. 6Taigi Mošė, ėmęs vežimus ir jau-
čius, atidavė juos Levitams. 7Du vežimu ir keturis jaučius davė Ger-
sono sūnums, kaip jiems buvo reikalas. 8Keturis kitus vežimus ir aš-
tuonis jaučius davė Merario sūnums, kad naudotųsi savo pareigose
ir tarnyboje po kunigo Aarono sūnaus Itamaro valdžia. 9Kaato gi
sūnums nedavė vežimų ir jaučių, nes jie tarnauja pačioje šventykloje
ir naštas neša savo pečiais.
10Taip pat altoriui pašvęsti tą dieną, kurioje jis buvo pateptas,
kunigaikščiai atnešė savo dovanas prie altoriaus. 11O Viešpats tarė
Mošei: Visi kunigaikščiai teatnašauja padieniais dovanas altoriui paš-
vęsti.
12Pirmą dieną davė savo dovaną Aminadabo sūnus Naasonas iš

Judo giminės. [13]Joje buvo sidabrinis dubuo, sveriąs šimtą trisdešimt
siklių, ir sidabrinė taurė, sverianti septynias dešimtis siklių, tokių
kaip šventyklos, abudu pilni smulkių aliejumi apšlakstytų miltų
duoninei aukai, [14]toliau grūstuvėlis, sveriąs dešimtį auksinių siklių,
pilnas smilkalų, [15]jautis iš bandos ir avinas, ir metinis avinėlis de-
ginamajai aukai, [16]ožys aukai už nuodėmę [17]ir du jaučiu, penki avi-
nai, penki ožiai ir penki metiniai avinėliai dėkojimo aukai. Tai buvo
Aminadabo sūnaus Naasono dovana.

[18]Antrą dieną kunigaikštis iš Isakharo giminės Suaro sūnus Nata-
naėlis dovanojo [19]sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt siklių,
sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tiek sveriančių kaip
šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei
aukai, [20]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų,
[21]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [22]ir
ožį aukai už nuodėmę, [23]ir dėkojimo aukai du jaučiu, penkis avinus,
penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Suaro sūnaus Na-
tanaėlio atnaša.

[24]Trečią dieną Zabulono sūnų kunigaikštis Helono sūnus Elijabas
[25]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt siklių, sidabrinę
taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svarumo kaip šventyk-
los, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei aukai,
[26]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų, [27]jautį
iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [28]ir ožį aukai
už nuodėmę, [29]ir dėkojimo aukai du jaučiu, penkis avinus, penkis
ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Helono sūnaus Elijabo
atnaša.

[30]Ketvirtą dieną Rubeno sūnų kunigaikštis Sedeuro sūnus Elisū-
ras [31]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt siklių,
sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svarumo
kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duo-
ninei aukai, [32]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smil-
kalų, [33]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai,
[34]ir ožį aukai už nuodėmę, [35]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis
avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Sedeuro
sūnaus Elisūro atnaša.

[36]Penktą dieną Simeono sūnų kunigaikštis Surisadajo sūnus Sala-
miėlis [37]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt siklių,
sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tiek sveriančių
kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duo-

ninei aukai, [38]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smil-
kalų, [39]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai,
[40]ir ožį aukai už nuodėmę, [41]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis
avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Surisadajo
sūnaus Salamiėlio atnaša.
[42]Šeštą dieną Gado sūnų kunigaikštis Duėlio sūnus Elisaphanas
[43]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių, si-
dabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tiek sveriančių kaip
šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei
aukai, [44]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų,
[45]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [46] ir
ožį aukai už nuodėmę, [47]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis avi-
nus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Duėlio sūnaus
Elisaphano atnaša.
[48]Septintą dieną Ephraimo sūnų kunigaikštis Amijudo sūnus Eli-
sama [49]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis sik-
lių, sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svarumo
kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų
duoninei aukai, [50]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną
smilkalų, [51]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai
aukai, [52]ožį aukai už nuodėmę [53]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis
avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amijudo
sūnaus Elisamos atnaša.
[54]Aštuntą dieną Manaso sūnų kunigaikštis Padasuro sūnus Gama-
liėlis [55]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių,
sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svarumo kaip
šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei
aukai, [56]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų,
[57]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [58]ir
ožį aukai už nuodėmę, [59]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis
avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Padasuro
sūnaus Gamaliėlio atnaša.
[60]Devintą dieną Benjamino sūnų kunigaikštis Gedeono sūnus Abi-
danas [61]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių,
sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svarumo kaip
šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei
aukai, [62]ir auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų,
[63]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [64]ir
ožį aukai už nuodėmę, [65]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis avi-

nus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Gedeono sūnaus Abidano atnaša.

[66]Dešimtą dieną Dano sūnų kunigaikštis Amisadajo sūnus Ahiezeris [67]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių, sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svorio kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei aukai, [68]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų, [69]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [70]ir ožį aukai už nuodėmę, [71]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amisadajo sūnaus Ahiezerio atnaša.

[72]Vienuoliktą dieną Asero sūnų kunigaikštis Okhrano sūnus Phegiėlis [73]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių, sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svorio kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei aukai, [74]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų, [75]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [76]ir ožį aukai už nuodėmę, [77]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Okhrano sūnaus Phegiėlio atnaša.

[78]Dvyliktą dieną Nephtalio sūnų kunigaikštis Enano sūnus Ahira [79]dovanojo sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą tris dešimtis siklių, sidabrinę taurę, turinčią septynias dešimtis siklių, tokio svorio kaip šventyklos, abudu pilnu smulkių aliejumi apšlakstytų miltų duoninei aukai, [80]auksinį grūstuvėlį, sveriantį dešimtį siklių, pilną smilkalų, [81]jautį iš bandos ir aviną, ir metinį avinėlį deginamajai aukai, [82]ir ožį aukai už nuodėmę, [83]ir dėkojimo aukoms du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Enano sūnaus Ahiros atnaša.

[84]Tos tai buvo Israėlio kunigaikščių dovanos altoriaus pašventime, tą dieną, kurioje jis buvo pateptas: dvylika sidabrinių dubenų, dvylika sidabrinių taurių, dvylika auksinių grūstuvėlių; [85]o kadangi kiekviename dubenyje buvo šimtas trys dešimtys siklių sidabro ir kiekvienoje taurėje buvo septynios dešimtys siklių, todėl visi sidabriniai indai draug svėrė du tūkstančiu keturis šimtus siklių, tokių kaip šventyklos; [86]o dvylikoje auksinių grūstuvėlių, pilnų smilkalų, kurių kiekvienas svėrė dešimtį tokių kaip šventyklos siklių, viso buvo aukso šimtas dvidešimt siklių; [87]jaučių iš bandos deginamajai aukai buvo dvylika,

avinų dvylika, metinių avinėlių dvylika, taip pat ir jiems prideranti
liejamoji auka; ožių aukai už nuodėmę buvo dvylika; [88]dėkojimo
aukoms jaučių dvidešimt keturi, avinų šešios dešimtys, ožių šešios
dešimtys, metinių avinėlių šešios dešimtys. Tos dovanos buvo atnašau-
tos altoriaus pašventime, kai jį patepta.
[89]Kai Mošė įeidavo sandoros padangtėn pasiklausti žinyno, jis
girdėdavo balsą atsiliepiančiojo į jį nuo maldytuvės, kuri buvo ant
liudijimo skrynios tarp dviejų cherubinų, iš kur jam buvo kalbama.

8. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Kalbėk Aaronui ir jam sakyk:
Kai dėsi septynias lempas, žibintuvas tegul bus pastatytas pietiniame
šone. Taigi įsakyk, kad lempos būtų atgręžtos šiaurėn į padėtinių
duonų stalą; nes jos turės šviesti ton pusėn, kuri yra ties žibintuvu.
[3]Aaronas taip padarė ir padėjo lempas ant žibintuvo, kaip Viešpats
buvo įsakęs Mošei. [4]Žibintuvo gi darbas buvo toks: nukalta buvo iš
aukso kaip vidurinis kotas, taip ir visa, kas buvo išsikišę iš jo šakų
abiejuose šonuose. Mošė buvo padaręs žibintuvą pagal pavaizdą,
kurį jam Viešpats parodė.
[5]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [6]Imk Levitus iš Israėlio sūnų
tarpo ir juos apvalysi [7]su šitomis apeigomis: tegul jie bus apšlakstyti
apvalomuoju vandeniu ir tenusiskuta visus savo kūno plaukus. O kai
išsiplaus savo drabužius ir bus apvalyti, [8]jie ims veršį iš bandos ir jo
duoninei aukai aliejumi apšlakstytų smulkių miltų; kitą gi jautį iš ban-
dos tu imsi aukai už nuodėmę [9]ir pastatysi Levitus ties sandoros pa-
dangte, sušaukęs visą Israėlio sūnų daugybę. [10]O Levitams stovint
Viešpaties akivaizdoje, Israėlio sūnūs dės ant jų savo rankas; [11]ir
Aaronas atnašaus Levitus kaip dovaną iš Israėlio sūnų Viešpaties
akivaizdoje, kad jie eitų jo tarnybą. [12]Levitai gi dės savo rankas ant
galvų jaučių, kurių vieną papjausi aukai už nuodėmę, o kitą degina-
majai Viešpaties aukai, kad už juos melstumeis. [13]Ir pastatysi Levi-
tus Aarono ir jo sūnų akivaizdoje, ir juos pašvęsi kaip paaukotus
Viešpačiui, [14]ir išskirsi juos iš Israėlio sūnų tarpo, kad jie būtų mano.
[15]Paskui jie įeis sandoros padangtėn, kad man tarnautų. Taip tai
juos apvalysi ir pašvęsi, kad būtų auka Viešpačiui, nes jie man pado-
vanoti Israėlio sūnų. [16]Aš juos ėmiau vieton pirmgimių, kurie atveria
motinos įsčią Israėlyje; [17]nes visi Israėlio sūnų pirmgimiai yra mano,
kaip iš žmonių, taip ir iš galvijų. Aš juos pašvenčiau nuo tos dienos,
kurioje ištikau visus pirmgimius Egipto žemėje, [18]ir ėmiau Levitus
už visus Israėlio sūnų pirmgimius, [19]ir juos padovanojau iš tautos tarpo

Aaronui ir jo sūnums, kad man tarnautų vieton Israėlio sandoros
padangtėje ir melstųsi už juos, kad nebūtų tautoje slogos, jei kas iš-
drįstų artintis prie šventyklos.
[20]O Mošė bei Aaronas ir visa Israėlio sūnų daugybė padarė su
Levitais, ką Viešpats buvo įsakęs Mošei: [21]jie buvo apvalyti ir išsiplo-
vė savo drabužius, Aaronas gi statė juos kaip auką Viešpaties aki-
vaizdoje ir už juos meldėsi, [22]kad apvalyti įeitų prie savo pareigų
sandoros padangtėn Aarono ir jo sūnų akivaizdoje. Kaip Viešpats
buvo Mošei įsakęs apie Levitus, taip ir padaryta.
[23]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [24]Tasai yra įstatas apie Levi-
tus: kurie turi dvidešimt penkerius metus ir vyresni, įeis tarnauti san-
doros padangtėje; [25]o sukakus penkioms jų amžiaus dešimtims metų,
liausis tarnavę; [26]ir bus savo brolių tarnais sandoros padangtėje,
kad sergėtų, kas jiems bus pavesta, pačių gi darbų nedirbtų. Tai įsa-
kysi apie Levitus ir apie jų tarnybos pareigas.

9. [1]Antrais metais, po to kai buvo išėję iš Egipto žemės, pirmame
mėnesyje Viešpats kalbėjo Mošei Sinajaus tyrumoje ir tarė: [2]Israėlio
sūnūs tegul daro Paskhą savo laiku, [3]keturioliktą šito mėnesio dieną
vakarop, laikydami visas jos apeigas ir taisykles. [4]Mošė tat liepė
Israėlio sūnums daryti Paskhą; [5]o jie ją šventė savo laiku keturioliktą
mėnesio dieną vakarop prie Sinajaus kalno. Israėlio sūnūs padarė
visa tai, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
[6]O štai kai kurie, susitepę žmogaus lavonu, tą dieną negalėjo daryti
Paskhos; jie, atėję pas Mošę ir Aaroną, [7]juodviem tarė: Mes esame
susitepę žmogaus lavonu; kodėl gi iš mūsų bus atimta teisė atnašauti
savo laiku auką Viešpačiui Israėlio sūnų tarpe? [8]Mošė jiems atsakė:
Palaukite, kad pasiteiraučiau, ką apie jus įsakys Viešpats. [9]O Vieš-
pats kalbėjo Mošei ir tarė: [10]Sakyk Israėlio sūnums: Jei kas iš jūsų
tautos susiteptų lavonu ar būtų toli kelionėje, tedaro Viešpačiui Paskhą
[11]antrame mėnesyje, keturioliktą mėnesio dieną vakarop; jie ją valgys
su nerauginta duona ir laukiniais salotais; [12]nieko iš jos nepaliks lig
ryto ir jokio jos kaulo nesulaužys; laikys visas Paskhos apeigas. [13]O
jei kas yra nesuteptas ir nebuvo kelionėje, ir tačiau nedarė Paskhos,
jo siela bus išdildyta iš jo tautos, nes neatnašavo Viešpačiui aukos
savo metu; jis pats neš savo nuodėmę. [14]Jei būtų tarp jūsų svetimtautis
ir ateivis, jie darys taip pat Viešpačiui Paskhą, laikydami jos apeigas
ir taisykles. Tas pat įstatas bus jumyse kaip ateiviui, taip ir vietiniam
gyventojui.

[15]Taigi tą dieną, kurioje buvo ištiesta padangtė, ją apdengė debe-
sis. O nuo vakaro lig rytui viršum padangtės buvo lyg kad ugnies
išvaizda. [16]Taip darėsi visuomet: dieną ją apdengdavo debesis, o naktį
lyg kad ugnies išvaizda. [17]Kai padangtę apdengiąs debesis pakildavo,
tuomet Israėlio sūnūs leisdavosi kelionėn ir toje vietoje, kur debesis
sustodavo, jie statydavo stovyklas. [18]Viešpačiui liepiant jie pradėdavo
eiti ir jam įsakant ištiesdavo padangtes. Visą metą, kurį debesis lai-
kydavosi ant padangtės, jie pasilikdavo toje pačioje vietoje. [19]Ir jei
pasitaikydavo, kad ilgą laiką joje pasilikdavo, Israėlio sūnūs stovėjo
Viešpaties sargyboje ir nėjo toliau, [20]kolei debesis tebebuvo ant pa-
dangtės. Viešpačiui liepiant ištiesdavo padangtes ir jam įsakant išar-
dydavo. [21]Jei debesis būdavo nuo vakaro lig rytui ir tuojau dienai
brėkštant palikdavo padangtę, jie ėjo toliau; o jei pasitraukdavo,
dienai ir nakčiai praslinkus, tuomet ir jie ardydavo padangtes. [22]O
jei dvi dieni ar visą mėnesį, ar ilgesnį laiką būdavo ant padangtės,
Israėlio sūnūs pasilikdavo toje pačioje vietoje ir nėjo toliau; o kai
tik pasitraukdavo, tuojau jie keldavosi iš stovyklų. [23]Viešpaties įsa-
kymu, jie ištiesdavo padangtes ir, jo įsakymu, ėjo toliau; ir stovėjo
Viešpaties sargyboje, kaip jis paliepdavo per Mošę.

10. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Pasidirbdink sau du tri-
mitu, nukaltu iš sidabro, kuriem dviem galėtumei sušaukti visus
žmones, kai reikės trauktis iš stovyklos. [3]Sutrimitavus trimitais, visa
minia susirinks prie tavęs ties sandoros padangtės anga. [4]Jei sut-
rimituosi vieną kartą, ateis pas tave kunigaikščiai ir Israėlio daugybės
viršininkai. [5]O jei trimitavimas bus ilgesnis ir su pertrūkiais, pakils
pirmi tie, kurie turi stovyklą rytų šone. [6]Trimituojant antrą sykį ir
tokiu pat būdu, pakels savo padangtes stovintieji pietuose; ir tokiu
pat būdu darys likusieji, trimituojant trimitais į kelionę. [7]O kuomet
reikės sušaukti tautą, trimitavimas bus paprastas ir ne su pertrūkiais.
[8]Trimituos gi Aarono sūnūs, kunigai; ir tai bus amžinai laikytinas
įstatas jūsų kartose. [9]Jei išeisite iš jūsų žemės karan su neprieteliais,
kurie prieš jus kovoja, skardžiai trimituosite trimitais, ir tai primins
apie jus Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje, kad jus išgelbėtų iš jūsų
nepriętelių rankų. [10]Kai turėsite pokylius ar iškilmingas šventes, ar
pirmas mėnesio dienas, trimituosite trimitais prie deginamųjų aukų ir
dėkojimo aukų, kad tai apie jus primintų jūsų Dievui. Aš Viešpats,
jūsų Dievas.
[11]Antrais metais, antrame mėnesyje, dvidešimtą mėnesio dieną,

debesis pakilo nuo sandoros padangtės, [12]ir Israėlio sūnūs išėjo savo
būriais iš Sinajaus tyrumos, ir debesis nusileido Parano tyrumoje.
[13]Ir pirmieji pakilo iš stovyklų, kaip Viešpats buvo liepęs per Mošę,
[14]Judo sūnūs savo būriais; o jų kunigaikštis buvo Aminadabo sūnus
Naasonas. [15]Isakharo sūnų giminėje kunigaikštis buvo Suaro sūnus
Natanaėlis. [16]Zabulono giminėje kunigaikštis buvo Helono sūnus
Eliabas. [17]Paskui buvo išardyta padangtė, kuria nešini išėjo Gersono
ir Merario sūnūs. [18]Išėjo taip pat Rubeno sūnūs savo būriais ir savo
tvarkoje; jų kunigaikštis buvo Sedeuro sūnus Elisūras. [19]Simeono
gi sūnų giminėje kunigaikštis buvo Surisadajo sūnus Salamiėlis.
[20]Toliau Gado giminėje kunigaikštis buvo Duėlio sūnus Eliasaphas.
[21]Išėjo taip pat ir Kaatiečiai, nešdami šventyklą. Padangtė buvo tolei
nešama, kolei neatėjo į jos pastatymo vietą. [22]Pakilo iš stovyklų ir
Ephraimo sūnūs savo būriais, kurių kariuomenėje kunigaikštis buvo
Amijudo sūnus Elisama. [23]Manaso gi sūnų giminėje kunigaikštis buvo
Padasuro sūnus Gamaliėlis. [24]O Benjamino giminėje vadas buvo Gede-
ono sūnus Abidanas. [25]Visų paskučiausiai išėjo iš stovyklų savo bū-
riais Dano sūnūs, kurių kariuomenėje kunigaikštis buvo Amisadajo
sūnus Ahiezeris. [26]Asero gi sūnų giminėje kunigaikštis buvo Okhrano
sūnus Phegiėlis. [27]Ir Nephtalio sūnų giminėje kunigaikštis buvo Ena-
no sūnus Ahira. [28]Ta yra Israėlio sūnų stovyklų tvarka ir išėjimas jų
būriais, kai jie traukdavosi iš vietos.

[29]O Mošė tarė Madijaniečio Raguėlio sūnui Hobabui, savo genčiui:
Mes einame į vietą, kurią Viešpats mums duos; eikš su mumis, kad mes
tau gera darytumėm, nes Viešpats žadėjo Israėliui gėrybių. [30]Tasai
jam atsakė: Aš neisiu su tavim, bet grįšiu į savo žemę, kurioje gimiau.
[31]O jis sakė: Nepalik mūsų; nes tu žinai, kuriose vietose tyruose mums
reikia statyti stovyklas, ir būsi mūsų keliavedys. [32]O kai būsi su mumis
atėjęs, mes tau duosime, kas tik bus geriausia iš lobio, kurį Vieš-
pats žadėjo mums duoti.

[33]Taigi jie ėjo nuo Viešpaties kalno trijų dienų kelią, o Viešpaties
sandoros skrynia ėjo pirm jų, parūpindama vietas stovykloms. [34]Taip
pat Viešpaties debesis, jiems einant, buvo ant jų dienos metu. [35]Skry-
nią pakeliant Mošė sakė: Kelkis, Viešpatie! Ir teišsisklaido tavo nep-
rieteliai, ir tegul bėga nuo tavo veido, kurie tavęs neapkenčia. [36]Kaigi
būdavo pastatoma, jis tardavo: Sugrįžk, Viešpatie, prie Israėlio kariuo-
menės daugybės.

11. [1]Tuo tarpu kilo tautos murmėjimas prieš Viešpatį, koks būna

dejuojančių dėl nuovargio. Tai išgirdęs Viešpats susirūstino. Ir už-
sidegusi prieš juos Viešpaties ugnis sunaikino pačiame gale buvusią
stovyklų dalį. 2Tautai ėmus šauktis į Mošę, Mošė meldėsi į Viešpatį,
ir ugnis užgeso. 3Ir praminė tą vietą vardu Gaisras, nes prieš juos
buvo užsidegusi Viešpaties ugnis.
4Nes mišrioji liaudis, kuri su jais buvo išėjusi, užsidegė pageidi-
mais; jie susėdo ir verkė, ir sujungę su savim taip pat Israėlio sūnus
sakė: Kas mums duos mėsos valgyti? 5Atsimename žuvis, kurias
valgėme Egipte dovanai; mums ateina į atmintį agurkai ir melionai,
ir porai, ir svogūnai, ir česnakai. 6Mūsų siela išdžiūvo, o mūsų akys nie-
ko kito nemato, kaip tiktai maną. 7Mana gi buvo kaip koriandro grū-
dai bdelijos spalvos. 8Žmonės vaikščiojo aplinkui ir ją rinkosi, malė
girnomis ar susitrindavo grūstuvuose, virė puoduose ir darė iš jos
ragaišėlius, turėjusius duonos su aliejumi skonį. 9Nusileidžiant naktį
rasai ant stovyklos, krisdavo draug ir mana.
10Taigi Mošė išgirdo raudančius žmones, kiekvieną savo šeimoje ir
savo padangtės angoje. O Viešpaties rūstybė labai užsidegė; bet ir
Mošei dalykas pasirodė nepakenčiamas, 11ir jis tarė Viešpačiui: Kam
vargini savo tarną? Kodėl nerandu malonės tavo akyse? Ir kodėl
sudėjai ant manęs visos šitos tautos naštą? 12Argi visa šita daugybė
manyje prasidėjo arba ar aš ją pagimdžiau, kad man sakai: Nešiok
juos savo prieglobstyje, kaip kad auklė nešioja kūdikėlį, ir nunešk
į žemę, dėl kurios prisiekei jų tėvams? 13Iš kur aš imsiu mėsos, kad
duočiau tokiai daugybei? Jie rauda prieš mane, sakydami: Duok
mums mėsos valgyti. 14Aš negaliu pakelti visos šitos tautos, nes ji man
per sunki. 15O jei tau kitaip rodosi, maldauju, verčiau užmušk mane
ir tegul randu tavo akyse malonę, kad nebūčiau varginamas taip
dideliais piktumais.
16O Viešpats tarė Mošei: Surink man septynias dešimtis vyrų iš
Israėlio senesniųjų, apie kuriuos tu žinai, kad jie tautos senesnieji
ir viršininkai, ir nuvesi juos prie sandoros padangtės angos, ir pas-
tatysi tenai kartu su savim, 17kad aš nužengčiau ir tau kalbėčiau,
ir imčiau iš tavo dvasios, ir jiems duočiau, idant draug su tavim neštų
tautos naštą ir ne tu vienas būtumei apsunkintas.
18Taip pat tautai sakysi: Pasišventinkite, rytoj valgysite mėsos;
nes aš išgirdau jus sakant: Kas mums duos mėsos valgyti? Gera mums
buvo Egipte. Viešpats jums duos mėsos valgyti 19ne vieną dieną, nei
dvi ar penkias ir net ne dvidešimt, 20bet visą mėnesį, kolei neišeis
jums per nosis ir neįgris, nes jūs atstūmėte Viešpatį, kurs yra jūsų

tarpe, ir raudojote jo akivaizdoje, sakydami: Kam mes išėjome iš
Egipto? 21 Ir Mošė tarė: Šitos tautos yra šeši šimtai tūkstančių pėsti-
ninkų, ir tu sakai: Duosiu jiems visą mėnesį valgyti mėsos? 22 Argi
bus papjauta tokia daugybė avių ir jaučių, kad galėtų pakakti valgyti?
Arba susirinks vienon vieton visos jūros žuvys, kad juos pasotintų?
23 Viešpats atsakė jam: Argi Viešpaties ranka yra negalinga? Jau
dabar matysi, ar mano žodžiai bus įvykdyti.
24 Taigi Mošė atėjo ir papasakojo tautai Viešpaties žodžius, ir su-
rinko iš Israėlio sūnų septynias dešimtis senesniųjų, kuriuos sustatė
aplink padangtę. 25 O Viešpats nužengė debesyje ir jam kalbėjo; ir
ėmė buvusios Mošėje dvasios, ir davė septynioms dešimtims vyrų.
O kai ant jų nusileido dvasia, jie ėmė pranašauti ir paskiau nebesi-
liovė. 26 Buvo gi pasilikę stovyklose du vyru, kurių dviejų vienas buvo
vadinamas Eldadas, o kitas Medadas, ant kurių buvo nusileidusi
dvasia; nes ir juodu buvo įtrauktu į sąrašą, bet nebuvo atėję prie pa-
dangtės. 27 Juodviem pranašaujant stovyklose, atbėgo vaikinas ir pas-
kelbė Mošei, tardamas: Eldadas ir Medadas pranašauja stovyklose.
28 Tuojau Nuno sūnus Jošuė, rinktinis tarp daugelio, tarė: Mano val-
dove Moše, uždrausk juodviem. 29 Bet jis tarė: Kam pavydi dėl manęs?
Kadgi visa tauta pranašautų ir kad Viešpats jiems duotų savo Dva-
sios! 30 O Mošė ir Israėlio senesnieji sugrįžo į stovyklas.
31 Po to išėjęs nuo Viešpaties vėjas atnešė pagautas iš už jūros
putpeles ir paleido į stovyklą tokiame plote, kokį galima apeiti per
vieną dieną, aplinkui iš visų stovyklų pusių, ir jos skraidė ore per
du mastu aukštumo nuo žemės. 32 Atsikėlus tat tauta rinkosi putpe-
les visą tą dieną ir naktį, ir sekančią dieną ir prisirinko ko mažiau-
sia po dešimtį saikų, ir jas džiovino aplink stovyklas. 33 Mėsa dar tebe-
buvo jų dantyse ir dar nebuvo pritrūkę to maisto, o štai Viešpaties rūs-
tybė užsidegė prieš tautą, ir ją ištiko labai didelė sloga. 34 Ir ana vieta
buvo praminta Pageidimo kapinėmis; nes tenai palaidojo tautą, kuri
buvo pasidavus geiduliams. Išėję gi iš Pageidimo kapinių, atėjo
į Haserotą ir tenai pasiliko.

12. 1 O Marija ir Aaronas kalbėjo prieš Mošę dėl jo žmonos Etio-
pės 2 ir tarė: Argi Viešpats kalbėjo tik per vieną Mošę? Argi nekalbėjo
taip pat ir mudum? Tai išgirdęs Viešpats, 3 nes Mošė buvo romiausias
vyras iš visų žmonių, gyvenusių žemėje, 4 tuojau kalbėjo į jį ir į Aaroną
bei Mariją: Išeikite tiktai jūs trys prie sandoros padangtės. Jiems
išėjus, 5 Viešpats nužengė debesies šule ir stovėjo padangtės įėjime,

šaukdamas Aaroną ir Mariją. O kuomet juodu atėjo, [6]jis juodviem
tarė: Klausykite mano žodžių: jei kas tarp jūsų yra Viešpaties pra-
našas, aš jam apsireikšiu regėjime ar kalbėsiu jam sapne. [7]Bet ne
toksai mano tarnas Mošė, kurs visuose mano namuose yra ištiki-
miausias; [8]nes su juo aš kalbuos burna į burną, ir jis mato Viešpatį
atvirai, o ne per priedangas ir vaizdus, kodėl tat judu nebijote kal-
bėti prieš mano tarną Mošę?
[9]Ir susirūstinęs juodviem nuėjo. [10]Pasitraukė taip pat ir buvusis ant
padangtės debesis. Ir štai Marija pasirodė pabalus nuo raupsų kaip
sniegas. O pažvelgęs į ją Aaronas ir pamatęs ją apdengtą raupsais
[11]tarė Mošei: Maldauju, mano valdove, nepalik ant mudviejų to nu-
sidėjimo, kurį kvailai padarėva, [12]kad šita netaptų lyg numirusi ir lyg
gemalas, kurs išmetamas iš jo motinos įsčios; nes štai jau jos kūno
pusė sugraužta raupsų. [13]Taigi Mošė šaukėsi į Viešpatį ir tarė: Maldau-
ju, o Dieve, išgydyk ją. [14]Viešpats jam atsakė: Jei jos tėvas būtų spjo-
vęs jai veidan, argi nebūtų turėjusi rausti bent septynias dienas iš
gėdos? Tebūna atskirta septynias dienas už stovyklos ir paskui bus
pašaukta atgal. [15]Taigi Marija buvo septynias dienas atskirta už sto-
vyklos, ir tauta nesijudino iš vietos, kolei Marija nebuvo pašaukta
atgal.

13. [1]Po to tauta išėjo iš Haseroto ir ištiesė padangtes Párano ty-
rumoje. [2]Tenai Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [3]Siųsk vyrus apžiūrėti
Kanaano žemės, kurią duosiu Israėlio sūnums, po vieną kunigaikštį
iš kiekvienos giminės. [4]Mošė padarė, ką Viešpats buvo liepęs, ir iš-
siuntė iš Parano tyrumos vyrus kunigaikščius, kurių šitie buvo vardai:
[5]iš Rubeno giminės Zekhuro sūnų Samuą, [6]iš Simeono giminės Hurio
sūnų Sáphatą, [7]iš Judo giminės Jephonės sūnų Kalebą, [8]iš Isakharo
giminės Juozapo sūnų Igalį, [9]iš Ephraimo giminės Nuno sūnų Ošeę,
[10]iš Benjamino giminės Raphaus sūnų Phaltį, [11]iš Zabulono giminės
Sodio sūnų Gedijėlį, [12]iš Juozapo giminės Manaso šakos Susio sūnų
Gadį, [13]iš Dano giminės Gemalio sūnų Amiėlį, [14]iš Asero giminės Mi-
kolo sūnų Sturą, [15]iš Nephtalio giminės Vapsio sūnų Nahabį, [16]iš
Gado giminės Makhio sūnų Guėlį. [17]Tie yra vardai vyrų, kuriuos
Mošė išsiuntė žemės apžiūrėti; Nuno gi sūnų Ošeę jis praminė Jošue.
[18]Taigi Mošė juos išsiuntė apžiūrėti Kanaano žemės ir jiems tarė:
Pakilkite aukštyn per pietų šalį ir nuėję į kalnus [19]apžiūrėkite žemę,
kokia ji yra; ir tautą, kuri joje gyvena, ar ji galinga, ar silpna; ar
mažas jos skaičius, ar didelis; [20]pati žemė ar gera, ar bloga; kokie

miestai, apmūryti ar be mūrų; [21]žemė ar riebi, ar liesa, ar miškuota,
ar be medžių. Būkite drąsūs ir mums atneškite iš anos žemės vaisių.
Buvo gi tai tuo metu, kada jau galima valgyti ankstyvosios vynuogės.
[22]O jie nuėję ištyrinėjo žemę nuo Sino tyrumos iki Rohobui, ten
kur einama į Ematą. [23]Jie patraukė į pietus ir atėjo į Ebroną, kur bu-
vo Enako sūnūs Akhimanai, Sisajai ir Tolmajai; Ebronas gi pastatytas
septyneriais metais anksčiau už Egipto miestą Tanį. [24]Ir nuėjo iki
Vynuogių slėniui, nusipjovė šaką su jos uogomis ir ją nešė ant karties
du vyru. Ėmė taip pat granatinių obuolių ir figų tos vietos, [25]kuri
buvo praminta Neheleskoliu, tai yra Vynuogių slėniu, nes iš ten Is-
raėlio sūnūs atsinešė vynuogių kekę. [26]Taip žemės tyrinėtojai, apėję
visą šalį, sugrįžo po keturių dešimtų dienų [27]ir atėjo pas Mošę ir
Aaroną, ir visą Israėlio sūnų susirinkimą į Parano tyrumą, tai yra
į Kadesą, ir kalbėjo juodviem ir visai daugybei, ir parodė žemės
vaisius; [28]ir pasakojo, tardami: Buvome nuėję į žemę, į kurią mus
siuntei; ji tikrai paplūdus pienu ir medum, kaip galima pažinti iš šitų
vaisių; [29]bet turi stipriausius gyventojus ir didelius apmūrytus mies-
tus. Tenai matėme Enako palikuonis. [30]Amalekas gyvena pietuose,
Hetiečiai ir Jebusiečiai, ir Amoriečiai kalnuose, Kananiečiai gi gy-
vena prie jūros ir Jordano slėnyje. [31]Tuo tarpu Kalebas, tildydamas
tautos murmėjimą, kilstantį prieš Mošę, tarė: Eikime ir paveldėkime
žemę, nes mes galime ją paimti. [32]Bet kiti su juo buvusieji sakė: Mes
visai negalime eiti pas tą tautą, nes ji už mus stipresnė. [33]Ir jie apšau-
kė žemę, kurią buvo apžiūrėję, Israėlio sūnų akyse, sakydami: Žemė,
kurią apžiūrėjome, praryja savo gyventojus; tauta, kurią matėme,
labai aukšto ūgio. [34]Tenai matėme kažin kokias baidykles, Enako
sūnus iš milžinų giminės, su kuriais lyginami mes išrodėme lyg
skėriai.

14. [1]Taigi visa minia šūkaudama raudojo tą naktį [2]ir visi Israėlio
sūnūs murmėjo prieš Mošę ir Aaroną, ir sakė: [3]Verčiau būtumėme
numirę Egipte ir verčiau žūtumėme šitoje plačioje tyrumoje, ir Vieš-
pats neįvestų mūsų į tą žemę, kad tik mes nekristumėme po kalaviju
ir mūsų žmonos ir vaikai nebūtų nuvesti nelaisvėn. Argi ne geriau
sugrįžti Egiptan? [4]Ir vienas kitam kalbėjo: Pasiskirkime sau vadą ir
sugrįžkime Egiptan? [5]Tai išgirdę Mošė ir Aaronas puolė kniūbsti ant
žemės visos Israėlio sūnų daugybės akivaizdoje. [6]Bet Nuno sūnus Jošuė
ir Jephonės sūnus Kalebas, kuriuodu taip pat apžiūrėjo žemę, per-
plėšė savo rūbus [7]ir kalbėjo visai Israėlio sūnų daugybei: Žemė, kurią

apėjome, labai gera. [8]Jei Viešpats bus maloningas, jis mus įves į ją
ir atiduos žemę, plūstančią pienu ir medum. [9]Nebūkite maištinin-
kais prieš Viešpatį ir nebijokite anos žemės tautos, nes mes juos gali-
me praryti kaip duoną; nuo jų atstojo visa priedanga; Viešpats yra
su mumis, nebijokime. [10]Šaukiant gi visai miniai ir norint juodu ak-
menimis užmušti, Viešpaties šlovė pasirodė visiems Israėlio sūnums
viršum sandoros uždangos.
[11]Ir Viešpats tarė Mošei: Iki kolei šita tauta man piktžodžiaus?
Kodėl gi netikės man, nežiūrint visų stebuklų, kuriuos padariau jų
akyse? [12]Taigi aš juos ištiksiu maru ir sunaikinsiu; tave gi padarysiu
kunigaikščiu didelės tautos ir stipresnės už šitą. [13]O Mošė tarė Vieš-
pačiui: Argi tam, kad Egiptiečiai, iš kurių tarpo tu išvedei šitą tautą,
[14]ir anos žemės gyventojai, kurie girdėjo, jog tu, Viešpatie, esi šitoje
tautoje ir duodies matomas veidu į veidą, ir jog tavo debesis juos
pridengia, ir tu debesies šule eini pirm jų dieną ir ugnies šule naktį,
išgirstų, [15]kad užmušei taip didelę daugybę tarsi vieną žmogų, ir
idant sakytų: [16]Jis negalėjo įvesti tautos į žemę, apie kurią buvo pri-
siekęs, todėl juos užmušė tyruose. [17]Tebūna tat pašlovinta Viešpaties
galybė, kaip prisiekei, tardamas: [18]Viešpats kantrus ir labai gailestin-
gas, atimąs neteisybę ir nusikaltimus ir nieko nepaliekąs be bausmės;
kurs aplankai tėvų nuodėmes sūnuose iki trečiai ir ketvirtai kartai.
[19]Atleisk, maldauju, šitos tautos nuodėmę pagal tavo gailestingumo
daugybę, kaip pasigailėjai išeinančių iš Egipto iki šitai vietai. [20]O
Viešpats tarė: Atleidžiu pagal tavo žodį. [21]Kaip aš gyvas esu, visa
žemė bus pilna Viešpaties šlovės, [22]bet visi žmonės, kurie matė mano
didenybę ir stebuklus, kuriuos padariau Egipte ir tyrumoje, ir mane
gundė jau dešimtį kartų, ir neklausė mano balso, [23]neišvys žemės, apie
kurią aš prisiekiau jų tėvams, ir niekas iš tų, kurie man piktžodžia-
vo, jos nematys. [24]Savo tarną Kalebą, kurs kitokios dvasios pilnas
mane sekė, aš įvesiu į aną žemę, kurią jis apėjo; ir jo palikuonys ją
paveldės. [25]Kadangi Amalekiečiai ir Kananiečiai gyvena slėniuose,
todėl rytoj pakilkite iš stovyklos ir sugrįžkite į tyrumą Raudonosios
jūros keliu.
[26]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir Aaronui, tardamas: [27]Iki kolei
ta pikčiausia minia murmės prieš mane? Aš girdėjau Israėlio sūnų
dejavimus. [28]Sakyk tat jiems: Aš esu gyvas, sako Viešpats; taip kaip
jūs kalbėjote man girdint, taip jums padarysiu. [29]Šitoje tyrumoje gulės
jūsų lavonai. Visi, kurie esate surašyti nuo dvidešimties metų ir
vyresni ir murmėjote prieš mane, [30]neįeisite į žemę, dėl kurios aš

pakėliau savo ranką, kad jus ten apgyvendinčiau, išskyrus Jephonės
sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jošuę. [31]Jūsų gi kūdikius, apie kuriuos
jūs sakėte, kad būsią neprietelių grobis, įvesiu, idant matytų žemę,
kuri jums nepatiko. [32]Jūsų lavonai gulės tyrumoje. [33]Jūsų vaikai
klaidžios tyrumoje keturias dešimtis metų ir nešios jūsų paleistuvystę,
kolei tėvų lavonai nebus supuvę tyrumoje, [34]pagal keturių dešimtų
dienų skaičių, kuriose tyrinėjote žemę; metai bus paskaityti už dieną.
Keturias dešimtis metų imsite bausmę už savo neteisybes ir žinosite
mano pagiežą, [35]nes kaip kalbėjau, taip padarysiu visai šitai pikčiau-
siai miniai, kuri sukilo prieš mane; ji pražus šitoje tyrumoje ir numirs.
[36]Taigi visi vyrai, kuriuos Mošė buvo išsiuntęs žemės apžiūrėti ir kurie
sugrįžę padarė, kad visa daugybė murmėjo prieš jį, apšaukdami žemę,
būk ji esanti bloga, [37]numirė ir buvo ištikti Viešpaties akivaizdoje.
[38]Nuno gi sūnus Jošuė ir Jephonės sūnus Kalebas liko gyvi iš visų,
kurie buvo išėję žemės apžiūrėti.

[39]O Mošė kalbėjo visus šituos žodžius visiems Israėlio sūnums,
ir tauta labai nuliūdo. [40]Ir štai atsikėlę anksti rytą užėjo ant kalno
viršaus ir tarė: Esame pasiryžę eiti į vietą, apie kurią Viešpats kal-
bėjo, nes nusidėjome. [41]Mošė jiems tarė: Kodėl peržengiate Vieš-
paties žodį? Taip jūs nieko gero nelaimėsite. [42]Neikite, nes Vieš-
pats nebus su jumis, kad nekristumėte prieš jūsų neprietelius. [43]Ama-
lekiečiai ir Kananiečiai yra prieš jus. Jūs krisite po jų kalaviju, nes
nenorėjote klausyti Viešpaties, ir Viešpats nebus su jumis. [44]Bet jie
apakinti užėjo į kalno viršūnę. Tačiau Viešpaties liudijimo skrynia
ir Mošė nesitraukė iš stovyklos. [45]Ir atėjo Amalekiečiai ir Kananiečiai,
gyvenusieji kalnuose, ir mušdami juos bei kapodami vijosi iki Hormai.

15. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Kalbėk Israėlio sūnums ir
jiems sakyk: Kai būsite įėję į žemę, kurioje apsigyvensite ir kurią
aš jums duosiu, [3]ir atnašausite Viešpačiui iš jaučių ar iš avių degina-
mąją ar kitą kruviną auką, vykdydami apžadus ar laisva valia atna-
šaudami dovanas, ar savo iškilmėse padarydami meilų kvapą Viešpa-
čiui, [4]kiekvienas, kurs aukoja, atnašaus duoninę auką iš dešimtos efos
dalies smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, kurio saikas bus ketvirta
hino dalis; [5]ir taip pat duos prie deginamosios aukos ar kitos kruvinos
aukos tiek pat vyno liejamai aukai prie kiekvieno avinėlio; [6]ir prie
kiekvieno avino bus duoninė auka iš dviejų dešimtinių smulkių
miltų, kurie tebūnie apšlakstyti trečia hino dalimi aliejaus. [7]Taip
pat ir vyno liejamai aukai atnašaus trečią to paties saiko dalį, kad

būtų meilus kvapas Viešpačiui. [8]Kuomet gi darysi deginamąją ar
kitą kurią kruviną auką iš jaučių apžadui atitesėti ar dėkojimo
aukoms, [9]duosi prie kiekvieno jaučio tris dešimtines smulkių miltų,
apšlakstytų aliejumi, kurio tebūnie pusė hino; [10]ir vyno liejamai aukai
tokį pat saiką, kad būtų labai meilaus kvapo atnaša Viešpačiui.
[11]Taip darysi [12]prie kiekvieno jaučio ir avino, ir avinėlio, ir ožio.
[13]Kaip vietiniai gyventojai, taip ir svetimtaučiai [14]atnašaus aukas su
tomis pačiomis apeigomis. [15]Vienoks bus įsakymas ir nutarimas
kaip jums, taip ir ateiviams jūsų žemėje.
[16]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [17]Kalbėk Israėlio sūnums ir
jiems sakyk: [18]Kai būsite atėję į žemę, kurią aš jums duosiu, [19]ir
valgysite ano krašto duoną, atskirkite Viešpačiui pirmones [20]iš savo
valgių. Kaip atskiriate pirmones iš klojimo, [21]taip ir iš savo valgių
duosite pirmones Viešpačiui.
[22]O jei nežiniomis išleistumėte ką nors iš to, ką Viešpats yra kal-
bėjęs Mošei [23]ir per jį jums įsakęs nuo tos dienos, kurioje pradėjo
duoti įsakymus, ir paskiau, [24]ir visa daugybė užmirštų tai padaryti,
atnašaus veršį iš bandos deginamajai aukai, kad būtų meiliausias
kvapas Viešpačiui, draug su jos duonine ir liejamąja auka, kaip rei-
kalauja apeigos, ir ožį aukai už nuodėmę; [25]ir kunigas melsis už
visą Israėlio sūnų daugybę, ir bus jiems atleista, nes nusidėjo nety-
čiomis; tačiau jie susmilkys ugnyje auką Viešpačiui už save ir už
savo nuodėmę, ir už savo klaidą; [26]ir bus atleista visai Israėlio tautai
ir jų tarpe pasiliekantiems svetimtaučiams, nes visos tautos kaltybė
kilo iš nežinių. [27]O jei kas vienas nusidėtų nežiniomis, atnašaus
metinę ožką už savo nuodėmę; [28]ir kunigas melsis už jį, nes neži-
niomis nusidėjo Viešpaties akivaizdoje; ir jam išmels dovanojimą,
ir bus jam atleista. [29]Kaip vietiniams gyventojams, taip ir ateiviams
bus vienoks įstatas, visiems, kurie nusidėtų nežiniomis. [30]Bet tasai,
kursai nusikalstų kuo nors iš puikybės, ar jis bus pilietis, ar svetim-
tautis, žus iš savo tautos (kadangi buvo maištininkas prieš Dievą);
[31]nes paniekino Viešpaties žodį ir nieku pavertė jo įsakymą; todėl
bus išdildytas ir neš savo neteisybę.
[32]Atsitiko, kad Israėlio sūnūs, tebebūdami tyruose ir radę žmogų,
renkantį malkas šabato dieną, [33]atvedė jį pas Mošę ir Aaroną, ir
visą daugybę, [34]kurie jį uždarė kalėjiman, nežinodami ką su juo
turi padaryti. [35]O Viešpats tarė Mošei: Tasai žmogus mirte tenumirš-
ta; visa minia teužmuša jį už stovyklos. [36]Ir išvedę jį laukan užmušė
jį akmenimis, ir jis mirė, kaip Viešpats buvo įsakęs.

[37]Viešpats dar tarė Mošei: [38]Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sa-
kyk, kad sau pasidarytų savo apdarų kampuose kutus, įdėdami į
juos mėlynas juosteles; [39]pažvelgdami į juos teatsimena visus Vieš-
paties įsakymus ir tegul neina paskui savo mintis ir akis, paleistuvau-
dami įvairiais dalykais, [40]bet verčiau atsimindami Viešpaties įsaky-
mus juos tevykdo ir tebūna šventi savo Dievui. [41]Aš Viešpats, jūsų
Dievas, kurs jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas.

16. [1]O štai iš Levio sūnų Kaato sūnaus Isaaro sūnus Korė ir iš
Rubeno sūnų du Eliabo sūnūs Datanas ir Abironas, ir taip pat Pe-
leto sūnus Honas [2]sukilo prieš Mošę, ir dar kiti du šimtai penkios
dešimtys vyrų iš Israėlio sūnų, žymiausieji susirinkime, kurie santa-
rybų metu buvo sušaukiami įvardžiai; [3]ir sustoję prieš Mošę ir Aaroną
jie tarė: Gana judum, nes visa daugybė susideda iš šventųjų, ir tarp
jų yra Viešpats. Kodėl judu keliatės viršum Viešpaties tautos? [4]Tai
išgirdęs, Mošė puolė kniūbsčias ant veido [5]ir kalbėjo Korei ir visai
daugybei: Rytoj, tarė jis, Viešpats paskelbs, kas jam pridera ir
šventuosius ims prie savęs; ir ką bus išrinkęs, priartins prie savęs.
[6]Taigi štai ką padarykite: kiekvienas tegul ima savo smilkytuvą, tu,
Korė, ir visas tavo būrys, [7]ir pasisėmę rytoj ugnies, užberkite ant
viršaus smilkalų Viešpaties akivaizdoje; ir ką jis bus išrinkęs, tas
bus šventas. Jūs keliatės labai aukštai, Levio sūnūs! [8]Ir jis vėl tarė
Korei: Klausykite, Levio sūnūs! [9]Argi dar jums maža, kad jus
Israėlio Dievas išskyrė iš visos tautos ir sujungė su savim, idant
eitumėt jo tarnybą padangtėje ir stovėtumėt visos tautos akivaizdoje
ir jai tarnautumėte? [10]Argi dėl to jis leido prisiartinti prie savęs tau
ir visiems tavo broliams, Levio sūnums, kad jūs reikalautumėt dar
ir kunigystės [11]ir visa tavo gauja sukiltų prieš Viešpatį? Nes kas gi
yra Aaronas, kad prieš jį murmate? [12]Taigi Mošė nusiuntė pašaukti
dviejų Eliabo sūnų Datano ir Abirono. O juodu atsakė: Mudu nei-
siva. [13]Ar dar tau maža, kad mus išvedei iš žemės, plūdusios pienu
ir medum, idant užmuštumei tyruose, jog tu nori ir viešpatauti
mums? [14]Gražiai tu mus įvedei žemėn, kurioje teka pieno ir medaus
upeliai, ir davei mums paveldėti laukus ir vynuogynus! Ar ir akis
mums nori išlupti? Mudu neinava. [15]Ir labai įpykęs Mošė tarė Vieš-
pačiui: Nežiūrėk į jų aukas; tu žinai, kad aš niekuomet neėmiau
iš jų nei asilaičio ir nė vieno iš jų nenuskriaudžiau.

[16]Paskui jis tarė Korei: Tu ir visas tavo būrys rytoj stokitės ats-
kirai Viešpaties akivaizdoje ir Aaronas skyrium; [17]imkite kiekvienas

savo smilkytuvus ir įsidėkite į juos smilkalų, atnašaudami Vieš-
pačiui du šimtu penkias dešimtis smilkytuvų; taip pat Aaronas te-
laiko savo smilkytuvą. [18]Kaip jie tai buvo padarę, čia pat stovint
Mošei ir Aaronui, [19]ir surinko prieš juodu visą daugybę prie pa-
dangtės angos, visiems pasirodė Viešpaties šlovė. [20]Ir Viešpats kal-
bėjo Mošei ir Aaronui ir tarė: [21]Atsiskirkite iš šitos sueigos tarpo, kad
juos ūmai sunaikinčiau. [22]Juodu puolė kniūbsti ant veido ir tarė:
Galingiausias visokio kūno dvasių Dieve! Argi vienam nusidėjus
tavo rūstybė siaus prieš visus? [23]Tuomet Viešpats tarė Mošei: [24]Įsakyk
visai tautai, kad atsiskirtų nuo Korės, Datano ir Abirono padangčių.
[25]O Mošė pakilo ir ėjo prie Datano ir Abirono, sekant paskui jį
Israėlio vyresniesiems, [26]ir jis tarė miniai: Pasitraukite nuo žmonių
bedievių padangčių ir neprisilieskite, kas jiems pridera, kad neįsi-
painiotumėte į jų nuodėmes. [27]Ir visiems pasitraukus nuo padangčių
aplinkui, Datanas ir Abironas išėję stovėjo savo padangčių įėjime
draug su žmonomis ir vaikais, ir su visa gauja. [28]Mošė tarė: Iš to
pažinsite, kad Viešpats mane siuntė daryti visa, ką matote, ir kad
aš tai neėmiau iš savo širdies: [29]jei jie žus paprasta žmonių mirtimi
ir juos aplankys sloga, kokios ir kiti būna aplankomi, tai manęs Vieš-
pats nesiuntė; [30]bet jei Viešpats padarys naują dalyką, kad žemė,
atvėrus savo nasrus, praris juos ir jie gyvi nužengs į mirusiųjų bu-
veinę, žinosite, kad jie piktžodžiavo Viešpačiui. [31]Taigi tuojau, kai
tik jis liovėsi kalbėjęs, žemė pratrūko po jų kojomis [32]ir, atvėrus
savo nasrus, prarijo juos su jų padangtėmis ir visu jų lobiu. [33]Ir
jie gyvi nugrimzdo į mirusiųjų buveinę, apdengti žemėmis, ir žuvo
iš tautos tarpo. [34]O visas Israėlis, kurs stovėjo aplinkui, žūnantiems
sušukus, ėmė bėgti ir sakė: Kad kartais žemė ir mūsų neprarytų.
[35]Bet išėjo nuo Viešpaties ugnis, ir ji užmušė du šimtu penkias de-
šimtis vyrų, kurie atnašavo smilkalus.
[36]Po to Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [37]Įsakyk Aarono sūnui
Eleazarui, kunigui, kad imtų smilkytuvus, pamestus gaisre, ir išsklais-
tytų ugnį į visas puses, nes jie pašvęsti [38]nusidėjėlių mirtimi; ir tegul
juos perkaldina į skardas ir teprisega prie altoriaus, nes juose buvo
atnašautas smilkalas Viešpačiui ir jie pašventinti, kad Israėlio sūnūs
juos matytų kaip ženklą ir atsiminimą. [39]Taigi kunigas Eleazaras
ėmė varinius smilkytuvus, kuriuose aukojo gaisro prarytieji, ir per-
kalė juos į skardas, ir prisegė prie altoriaus, [40]kad paskiau Israėlio
sūnūs būtų įspėjami, idant nė vienas svetimasis ir kas nėra iš Aarono
palikuonių nesiartintų smilkalų atnašauti Viešpačiui, kad nenu-

kentėtų, kaip nukentėjo Korė ir visas jo būrys, kada Viešpats kal-
bėjo Mošei.
[41]O sekančią dieną visa Israėlio sūnų daugybė murmėjo prieš
Mošę ir Aaroną ir sakė: Judu užmušėte Viešpaties tautą. [42]Kylant
gi maištui ir sumišimui einant didyn, [43]Mošė ir Aaronas nubėgo prie
sandoros padangtės. O kai jon įėjo, ją apdengė debesis ir pasirodė
Viešpaties šlovė. [44]Ir Viešpats tarė Mošei: [45]Išeikite iš šitos daugybės
tarpo, o aš juos tuojau sunaikinsiu. Tuomet juodu puolė kniūbsti
ant žemės, [46]ir Mošė tarė Aaronui: Imk smilkytuvą ir, pasisėmęs
ugnies iš altoriaus, užberk ant viršaus smilkalų ir eik greitai prie
tautos, kad už juos melstumeis, nes jau išėjo nuo Viešpaties rūsty-
bė, ir sloga siaučia. [47]O kai Aaronas tai padarė ir nubėgo į vidurį mi-
nios, kurią jau naikino gaisras, jis atnašavo smilkalus [48]ir, stovėdamas
tarp mirusiųjų ir gyvųjų, meldėsi už tautą, ir sloga liovėsi. [49]Ištik-
tųjų gi buvo keturiolika tūkstančių septyni šimtai, neskaitant tų,
kurie žuvo Korės maište. [50]Ir Aaronas sugrįžo pas Mošę prie sandoros
padangtės angos po to, kaip mirimas buvo pasiliovęs.

17. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Kalbėk Israėlio sūnums
ir imk iš jų po vieną lazdą iš kiekvienos giminės, dvylika lazdų nuo
visų giminių kunigaikščių, ir kiekvieno vardą parašysi ant jo lazdos;
[3]Aarono gi vardas bus ant Levio giminės lazdos, ir viena lazda
atstovaus visas atskiras šeimynas. [4]Jas padėsi sandoros padangtėje
ties liudijimu, kur tau kalbėsiu. [5]Ką iš šitųjų būsiu išrinkęs, to
lazda pražys, ir neleisiu prie savęs Israėlio sūnų dejavimų, kuriais
jie prieš judu murma. [6]O Mošė kalbėjo Israėlio sūnums; ir visi kuni-
gaikščiai jam davė lazdas nuo kiekvienos giminės; ir buvo dvylika
lazdų, neskaitant Aarono lazdos. [7]Kai Mošė jas buvo padėjęs Vieš-
paties akivaizdoje liudijimo padangtėje, [8]įėjęs vėl sekančią dieną
rado pražydusią lazdą Aarono iš Levio namų; o susikrovus pumpu-
rams, buvo pasidarę žiedai, kurie, lapams išsiplėtus, pavirto migdo-
lais. [9]Mošė tat išnešė visas lazdas iš po Dievo akių prie visų Israėlio
sūnų; ir jie matė, ir kiekvienas atsiėmė savo lazdą. [10]Tuomet Vieš-
pats tarė Mošei: Įnešk atgal Aarono lazdą liudijimo padangtėn,
kad būtų laikoma kaip Israėlio sūnų maišto ženklas ir kad nurimtų
jų dejavimas prieš mane, ir kad nenumirtų. [11]Mošė padarė, kaip
Viešpats buvo įsakęs. [12]O Israėlio sūnūs tarė Mošei: Štai mes sunai-
kinti, visi žuvome. [13]Kas tik artinasi prie Viešpaties padangtės, tas
miršta; argi mes turime būti sunaikinti visi iki vienam?

18. 1Viešpats tarė Aaronui: Tu ir tavo sūnūs, ir draug su tavim
tavo tėvo namai nešiosite nusikaltimus prieš šventyklą: ir tu, ir tavo
sūnūs draug pakelsite nuodėmes prieš jūsų kunigystę. 2Bet imk su
savim ir tavo brolius iš Levio giminės, tavo tėvo palikuonis, ir jie
tebūna drauge, ir tegul tau tarnauja; tu gi ir tavo sūnūs tarnausite
Liudijimo padangtėje. 3Levitai bus pasiryžę vykdyti tavo įsakymus
ir visus padangtės darbus, tačiau taip, kad jie nesiartins prie padangtės
rakandų ir prie altoriaus, idant ir jie nenumirtų, ir jūs nežūtumėte
drauge. 4Tebūna gi jie su tavim ir tesergi budriai padangtę, ir rūpi-
nasi visomis jos apeigomis. Svetimasis nesimaišys tarp jūsų. 5Būkite
budrūs šventyklos sargyboje ir altoriaus tarnyboje, kad nesukiltų
rūstybė prieš Israėlio sūnus. 6Aš jums daviau jūsų brolius Levitus iš
Israėlio sūnų tarpo ir atidaviau kaip dovaną Viešpačiui, kad eitų
jo padangtės tarnybą. 7Tu gi ir tavo sūnūs sergėkite savo kunigystės
pareigas; visa, kas pridera altoriaus tarnybai ir kas yra už užkabos,
bus kunigų aprūpinama; jei kas svetimas prisiartintų, bus užmuštas.
8Viešpats dar kalbėjo Aaronui: Štai aš tau duodu teisę palaikyti
sau mano pirmones. Visa, kas Israėlio sūnų pašvenčiama, atiduodu
tau ir tavo sūnums už kunigystės pareigas; tas įstatas bus amžinas.
9Tataigi štai ką imsi iš to, kas pašvenčiama ir atnašaujama Viešpa-
čiui. Kiekviena atnaša ir duoninė auka, ir kas tik man atiduodama
už nuodėmę ir nusikaltimą, ir kas darosi labai šventa, bus tavo ir
tavo sūnų. 10Tai valgysi šventoje vietoje: tiktai vyriškiai valgys tų
dalykų, nes jie tau pašvęsti. 11Pirmones gi, kurias Israėlio sūnūs apsi-
žada duoti ir atnašauja, duodu tau ir tavo sūnums, ir tavo dukterims
amžina teise: kas tavo namuose yra nesuteptas, jas valgys. 12Kas tik
yra geriausia iš aliejaus ir vyno, ir javų, ką jie atnašauja kaip pir-
mones Viešpačiui, duodu tau. 13Visi pirmieji vaisiai, kuriuos išduoda
žemė ir kurie atnešami Viešpačiui, tarnaus tavo reikalams; kas tavo
namuose nesuteptas, juos valgys. 14Visa, ką Israėlio sūnūs atiduos,
atitesėdami apžadą, bus tavo. 15Kas tik pirmas gimsta iš kiekvienos
motinos įsčios, ką atnašauja Viešpačiui, ar tai būtų iš žmonių, ar iš
gyvulių, priderės tau; tačiau taip, kad už žmogaus pirmgimį imsi
užmokestį ir kiekvieną suteptą gyvulį leisi išpirkti. 16Atpirkimas
įvyks, vienam mėnesiui praslinkus, penkiais sidabro sikliais tokio
svorio kaip šventyklos. Siklis susideda iš dvidešimties šeštokų. 17Jau-
čio gi ir avies, ir ožkos pirmgimio neleisi išpirkti, nes jie pašvęsti
Viešpačiui; tiktai jų kraują išliesi ant altoriaus ir taukus susmilkysi
kaip meiliausią kvapą Viešpačiui; 18mėsa gi bus tavo reikalams; taip

pat tavo bus pašvęstoji krūtinė ir dešinys petys. 19Visas pirmones
šventyklai, kurias Israėlio sūnūs atnašauja Viešpačiui, duodu tau ir
tavo sūnums, ir tavo dukterims amžina teise. Tai yra amžina druskos
sandora Viešpaties akivaizdoje tau ir tavo sūnums. 20Viešpats dar
tarė Aaronui: Jų žemėje nieko nepaveldėsite ir neturėsite tarp jų
dalies: aš tavo dalis ir tėvonystė Israėlio sūnų tarpe.
21Levio gi sūnums duodu nuosavybėn visas Israėlio dešimtines
už tarnybą, kuria jie man tarnauja sandoros padangtėje, 22kad
Israėlio sūnūs daugiau nebesiartintų prie padangtės ir nedarytų mir-
tingos nuodėmės, 23vien Levio sūnums man tarnaujant šventykloje
ir nešiojant tautos nuodėmes; tai bus amžinai laikytinas įstatas jūsų
kartose. Jie nieko daugiau nepaveldės, 24pasitenkindami atiduoda-
momis dešimtinėmis, kurias aš atskyriau jų naudai ir reikalams.
25Paskui Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: 26Įsakyk Levitams ir
paskelbk: Gavę iš Israėlio sūnų dešimtines, kurias jums daviau, jų
pirmones atnašaukite Viešpačiui, tai yra dešimtą dešimtinės dalį,
27kad tai jums būtų palaikyta pirmonių atnašavimu, kaip iš klojimų,
taip ir iš spaustuvų. 28Iš visų tų dalykų, iš kurių imate pirmones,
atnašaukite Viešpačiui ir duokite kunigui Aaronui. 29Visa, ką atnašau-
site iš dešimtinių ir atskirsite kaip dovaną Viešpačiui, bus geriausi ir
rinktiniai dalykai. 30Dar jiems sakysi: Jei atnašausite iš dešimtinių
rinktinius ir geriausius dalykus, tai bus jums palaikyta, lyg kad būtu-
mėte davę iš klojimo ir iš spaustuvo. 31Ir valgysite dešimtines visose
savo vietose kaip jūs, taip ir jūsų šeimos; nes tai užmokestis už tarnybą,
kurią einate liudijimo padangtėje. 32Ir nenusidėkite, palaikydami sau
geriausius ir riebiausius dalykus, kad nesuteptumėte Israėlio sūnų
atnašų ir kad nenumirtumėte.

19. 1Viešpats kalbėjo Mošei ir Aaronui ir tarė: 2Šita yra kruvinos
aukos apeiga, kurią Viešpats įsakė: Liepk Israėlio sūnums atvesti
pas tave žalą karvę, visai užaugusią, be jokios kliaudos ir dar nene-
šiojusią jungo: 3ją duosite kunigui Eleazarui, kurs, išvedęs iš sto-
vyklos, papjaus ją visų akivaizdoje; 4ir, pirštą padažęs jos kraujuje,
pašlakstys septynis kartus ties padangtės anga; 5paskui ją sudegins,
visiems matant, atiduodamas liepsnai kaip jos kailį ir mėsą, taip
kraują ir mėšlą. 6Kunigas įmes liepsnon, kurioje dega karvė, taip
pat kedro medžio, hisopo ir dusyk dažyto karmazino; 7ir tik tuomet,
apiplovęs savo drabužius ir kūną, įeis į stovyklą ir bus suteptas iki
vakarui. 8Bet ir tasai, kurs ją bus sudeginęs, nusiplaus savo drabužius

ir kūną ir bus suteptas iki vakarui. [9]Kas nors gi nesuteptas susems
karvės pelenus ir juos išpils už stovyklos tyriausioje vietoje, kad jie
būtų Israėlio sūnų daugybės sergimi ir vartojami šlakstomajam
vandeniui padaryti; nes karvė sudeginta kaip auka už nuodėmę.
[10]Taip pat tasai, kurs neš karvės pelenus, išplaus savo drabužius ir
bus suteptas iki vakarui.

Tai bus Israėlio sūnums ir jų tarpe pasiliekantiems ateiviams
šventas ir amžinai laikytinas įstatas. [11]Kas paliečia žmogaus lavoną
ir todėlei yra septynias dienas suteptas, [12]bus apšlakstytas šituo
vandeniu trečią ir septintą dieną ir taip bus apvalytas. Jei trečioje
dienoje nebus apšlakstytas, septintoje negalės būti apvalytas. [13]Kiek-
vienas, kurs palies mirusio žmogaus lavoną ir nebus apšlakstytas
šituo mišiniu, suteps Viešpaties padangtę ir žus iš Israėlio; kadangi
jis neapšlakstytas permaldavimo vandeniu, jis bus suteptas, ir jo
susitepimas pasiliks ant jo.

[14]Šitas yra įstatas apie žmogų, mirštantį padangtėje: visi, kurie
įeina į jo padangtę, ir visi tenai esantieji rykai bus sutepti septynias
dienas. [15]Indas, kurs neturi dangčio ir iš viršaus neaprištas, bus su-
teptas. [16]Jei kas lauke paliestų užmušto ar savaime mirusio žmogaus
lavoną ar jo kaulą, ar karstą, bus suteptas septynias dienas. [17]Ir ims
sudegintos už nuodėmę aukos pelenų ir, ėmęs indan tekančio van-
dens, užpils ant jų; [18]ir nesuteptas žmogus, padažęs jame hisopą,
apšlakstys visą padangtę ir visus rykus, ir suteptus tokiu prisilietimu
žmones; [19]ir taip nesuteptas šlakstys suteptąjį trečioje ir septintoje
dienoje; o apvalytasis septintoje dienoje apiplaus ir save, ir savo dra-
bužius ir bus suteptas iki vakarui. [20]Jei kas nebus tuo būdu apvalytas,
jo siela žus iš susirinkimo tarpo; nes jis sutepė Viešpaties šventyklą
ir nebuvo apšlakstytas šlakstomuoju vandeniu. [21]Tas įsakymas bus
amžinai laikytinas įstatas. Taip pat tasai, kurs šlaksto vandeniu, išplaus
savo drabužius; kiekvienas, kurs prisiliestų apvalomojo vandens, bus
suteptas iki vakarui. [22]Ko tik prisiliestų suteptasis, visa padarys sutepta;
ir kas prisiliestų ko nors iš tų dalykų, bus suteptas iki vakarui.

20. [1]Pirmame mėnesyje visa Israėlio sūnų daugybė atėjo į Sino
tyrumą; ir tauta pasiliko Kadese. Tenai mirė Marija ir buvo palai-
dota toje pačioje vietoje. [2]O kai tautai pristigo vandens, jie susirinko
prieš Mošę ir Aaroną [3]ir padarę sumišimą tarė: Verčiau būtumėme
žuvę tarp mūsų brolių Viešpaties akivaizdoje! [4]Kam atvedėte Vieš-
paties susirinkimą į tyrus, kad mes ir mūsų galvijai numirtumėm?

[5]Kam mus išvedėte iš Egipto ir atvedėte į šitą blogiausią vietą, kur
negalima sėti ir neauga nei figos, nei vynuogės, nei granatiniai obuo-
liai, be to, nėra nė vandens atsigerti? [6]Mošė ir Aaronas, palikę dau-
gybę, įėjo sandoros padangtėn, puolė kniūbsti ant žemės, šaukėsi į
Viešpatį ir tarė: Viešpatie Dieve! Išgirsk šitos tautos šauksmą ir at-
verk jiems savo iždą, gyvojo vandens šaltinį, kad, jiems pasisotinus,
liautųsi jų murmėjimas. Ir ant juodviejų pasirodė Viešpaties šlovė.
[7]Ir Viešpats kalbėjo Mošei, tardamas: [8]Imk lazdą ir surink tautą
tu ir tavo brolis Aaronas, ir jų akyse kalbėkite uolai, ir ji duos van-
dens, ir kai išgausi iš uolos vandens, atsigers visa daugybė ir jų gal-
vijai. [9]Taigi Mošė ėmė Viešpaties akivaizdoje buvusią lazdą, kaip
jam buvo įsakęs, [10]ir surinkęs daugybę ties uola, jiems tarė: Klausy-
kite, maištininkai ir netikėliai: argi mudu galėsiva iš šitos uolos iš-
gauti jums vandens? [11]Ir kai Mošė pakėlė ranką, užgaudamas lazda
du kartu uolą, ištryško vandens labai apsčiai, taip kad buvo ko gerti
tautai ir galvijams. [12]Bet Viešpats tarė Mošei ir Aaronui: Kadangi
manim netikėjote ir neparodėte mano šventumo Israėlio sūnų aki-
vaizdoje, judu neįvesite šitos tautos į žemę, kurią jiems duosiu. [13]Ta-
sai yra Prieštaravimo vanduo, kur Israėlio sūnūs murmėjo prieš
Viešpatį, ir jis parodė jų tarpe savo šventumą.

[14]Tuo tarpu Mošė išsiuntė iš Kadeso pas Edomo karalių pasiun-
tinius, kurie turėjo sakyti: Štai ką sakydina tavo brolis Israėlis:
Tu žinai visus vargus, kurie mus sutiko, [15]kaip mūsų tėvai buvo
nuėję Egiptan ir mes ten gyvenome ilgą laiką, ir kaip Egiptiečiai
slėgė mus ir mūsų tėvus, [16]kaip šaukėmės į Viešpatį ir jis mus išklausė,
ir siuntė Angelą, kurs mus išvestų iš Egipto. Štai sustoję Kadeso
mieste, kurs yra pačiame tavo sienų pakraštyje, [17]maldaujame, kad
mums būtų leista pereiti per tavo žemę. Mes neisime dirvomis nei
vynuogynais, negersime vandens iš tavo šulinių, bet trauksime vieš-
keliu, nenukrypdami nei dešinėn, nei kairėn, kolei nepereisime tavo
sienų. [18]Edomas jam atsakė: Neisi per mano sienas, nes kitaip aš
pasitiksiu tave su ginklais. [19]O Israėlio sūnūs sakė: Mes eisime pap-
rastu keliu ir jei gersime tavo vandens, mes ir mūsų gyvuliai, duo-
sime, kas teisinga; nebus jokio sunkumo atsilyginime; tiktai kad ga-
lėtume greitai pereiti. [20]Bet jis atsakė: Nepereisi. Ir tuojau išėjo
priešais su begaline daugybe ir galinga kariuomene; [21]jis nenorėjo
išklausyti prašančiojo ir neleido pereiti per savo sienas. Todėlei
Israėlis pasisuko šalin nuo jo.

[22]Taigi, pakilę iš Kadeso stovyklų, jie atėjo prie Horo kalno,

kurs yra Edomo žemės sienose. [23]Tenai Viešpats kalbėjo Mošei
[24]ir tarė: Aaronas tegul susijungia su savo tauta; nes jis neįeis į
žemę, kurią aš nutariau duoti Israėlio sūnums, dėl to kad jis netikėjo
mano burnos žodžiams prie Prieštaravimo vandens. [25]Imk Aaroną
ir draug su juo jo sūnų ir nusivesi juodu ant Horo kalno; [26]o išvil-
kęs tėvą iš jo drabužių, jais apvilksi jo sūnų Eleazarą. Aaronas bus
suvalytas ir tenai mirs. [27]Mošė padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs;
ir jie užžengė į Horo kalną visos daugybės akivaizdoje. [28]Ir išvilkęs
Aaroną iš jo apdarų, jais apvilko jo sūnų Eleazarą. [29]Anam mirus
kalno viršuje, jis nužengė su Eleazaru. [30]Visa giminė, matydama,
kad Aaronas buvo miręs, apraudojo jį tris dešimtis dienų visose
savo šeimose.

21. [1]O Kananiečių karalius Aradas, kurs gyveno pietuose, išgir-
dęs, kad Israėlis atėjo žvalgų keliu, kovojo prieš jį ir nugalėjęs jį
bandė imti jo grobį. [2]Bet Israėlis, darydamas Viešpačiui apžadą,
tarė: Jei atiduosi šitą tautą į mano rankas, sugriausiu jos miestus.
[3]Viešpats išklausė Israėlio maldas ir atidavė Kananiečius, kuriuos
jie nugalabijo, o jo miestus sugriovė ir praminė aną vietą Horma, tai
yra Iškeikimas.

[4]O nuo Horo kalno jie ėjo keliu, vedančiu prie Raudonosios
jūros, kad apeitų aplinkui Edomo žemės. Tautai nusibodo kelionė
ir vargas, [5]ji kalbėjo prieš Dievą ir Mošę ir tarė: Kam mus išvedei iš
Egipto, kad numirtumėme tyruose? Trūksta duonos, nėra vandens;
mūsų sielai jau įgriso tas menkiausias valgis. [6]Todėlei Viešpats
siuntė prieš tautą ugninių žalčių, kuriems ėmus gelti ir daugeliui
žmonių mirštant, [7]jie atėjo pas Mošę ir tarė: Nusidėjome, nes kal-
bėjome prieš Viešpatį ir tave; melsk, kad atimtų nuo mūsų žalčius.
Taigi Mošė meldėsi už tautą; [8]o Viešpats jam tarė: Padaryk varinį
žaltį ir jį pakelk kaip ženklą: kas įgeltas į jį pažvelgs, liks gyvas.
[9]Taigi Mošė padirbdino v a r i n į ž a l t į ir pakėlė jį kaip ženklą;
kai į jį pažvelgdavo, įgeltieji pagydavo.

[10]Israėlio sūnūs eidami toliau sustojo Obote. [11]Iš ten išėję, ištiesė
padangtes Jeabarime, tyrumoje, kuri yra ties Moabu iš tyrų pusės.
[12]O iš ten pasitraukę, atėjo prie Zaredo upelio. [13]Jį palikę, sustojo
ties Arnonu, esančiu tyrumoje ir tekančiu pro Amoriečių sienas, nes
Arnonas yra Moabo siena ir atskiria Moabiečius nuo Amoriečių.
[14]Todėl Viešpaties Karų knygoje pasakyta: kaip padarė Raudonojoje
jūroje, taip padarys Arnono upeliuose. [15]Upelių uolos pasilenkė, kad

ilsėtųsi Are ir prisišlietų Moabiečių sienose. [16]Iš šitos vietos pasirodė
šulinys, apie kurį Viešpats kalbėjo Mošei: Surink tautą ir duosi jai
vandens. [17]Tuomet Israėlis giedojo šitą giesmę:

Tepakilsta šulinys. Jie drauge giedojo:
[18]Šulinys, kurį kunigaikščiai iškasė
    ir daugybės vadai prirengė
per įstatymo davėją ir savo lazdomis.

Iš tų tyrų jie atėjo į Mataną; [19]iš Matanos į Nahaliėlį; iš Nahaliėlio
į Bamotą; [20]ir iš Bamoto į slėnį Moabo šalyje arti Pasgos kalno,
kurs yra šalia tyrumos.
[21]O Israėlis nusiutė pas Amoriečių karalių Sehoną pasiuntinius ir
sakydino: [22]Maldauju, kad man būtų leista pereiti per tavo žemę;
mes nenukrypsime į dirvas ir vynuogynus, negersime vandens iš
šulinių, eisime vieškeliu, kolei nepereisime per tavo sienas. [23]Bet
jis nenorėjo leisti, kad Israėlis eitų per jo sienas; dargi surinkęs
kariuomenę ėjo jam priešais į tyrus ir atėjo į Jasą, ir kovojo prieš
jį. [24]Israėlis jį sumušė kalavijo ašmenimis ir paėmė jo žemę nuo
Arnono iki Jebokui ir lig Amono sūnų; nes Amoniečių sienos buvo
ginamos stiprios sargybos. [25]Taigi Israėlis paėmė visus jo miestus
ir apsigyveno Amoriečių miestuose, tai yra Hesebone ir jo mieste-
liuose. [26]Hesebonas buvo miestas Amoriečių karaliaus Sehono,
kurs buvo kovojęs prieš Moabo karalių ir buvo atėmęs visą jam
priklausančią žemę iki Arnonui. [27]Todėl sakoma patarlėje:

Ateikite Hesebonan;
    tebūna pastatytas bei sustiprintas Sehono miestas!
[28]Ugnis išėjo iš Hesebono,
    liepsna iš Sehono miesto
    ir prarijo Moabiečių Arą
    ir Arnono aukštumų gyventojus.
[29]Vargas tau, Moabe;
    žuvai, Khamoso tauta!
    Jis leido savo sūnus vyti
    ir savo dukteris davė nelaisvėn
    Amoriečių karaliui Sehonui.
[30]Jų jungas numestas nuo Hesebono iki Dibonui;
    nuvargę jie atėjo iki Nophei ir iki Medabai.

[31]Taigi Israėlis apsigyveno Amoriečių žemėje. [32]O Mošė išsiuntė

apžiūrėti Jazerio, ir jie paėmė jo miestelius, ir nugalėjo gyventojus.
[33]Jie pasisuko ir ėjo aukštyn Basano keliu; ten juos pasitiko
Basano karalius Ogas su visa savo tauta, kad su jais kovotų Edrajyje.
[34]O Viešpats tarė Mošei: Nebijok jo, nes aš atidaviau į tavo rankas
jį ir visą jo tautą, ir žemę; ir padarysi su juo, kaip padarei su Amo-
riečių karaliumi Sehonu, gyvenusiu Hesebone. [35]Taigi jie užmušė
ir tą draug su jo sūnumis ir visa jo tauta, visus iki vienam, ir paėmė
jo žemę.

22. [1]Išėję iš šitos vietos, jie sustojo Moabo lygumoje, kur anapus
Jordano yra Jerikas. [2]O Sephoro sūnus Balakas, matydamas visa,
ką Israėlis buvo padaręs Amoriečiui, [3]ir kad jo labai bijojo Moabie-
čiai, ir kad jie neįstengtų pasipriešinti jo užpuolimui, [4]tarė Madia-
niečių vyresniesiems: Šita tauta sunaikins visus gyvenančius mūsų
sienose taip, kaip jautis nuėda žolę iki šaknų. Jis gi buvo tuo metu
Moabo karalius. [5]Taigi jis išsiuntė pasiuntinius pas žynių Beoro
sūnų Balaamą, gyvenusį prie Amono sūnų krašto upės, kad jį pa-
šauktų ir jam sakytų: Štai išėjo iš Egipto tauta, kuri apdengė žemės
paviršių ir dabar sustojo ties manim. [6]Ateik tat ir prakeik tą tautą,
nes ji galingesnė už mane, kad aš galėčiau kaip nors ją sumušti ir
išmesti iš savo žemės: nes žinau tą būsiant palaimintą, ką palaiminsi,
ir tą prakeiktą, ant ko tu mesi prakeikimą. [7]O Moabo vyresnieji ir
Madiano senesnieji išėjo, turėdami rankose užmokestį už žyniavi-
mą. Kai jie buvo atėję pas Balaamą ir jam papasakojo visus Balako
žodžius, [8]jis atsakė: Pasilikite čia šią naktį, ir aš atsakysiu, ką tik
man pasakys Viešpats. Jiems pasiliekant pas Balaamą, atėjo Dievas
ir jam tarė: [9]Ko nori čia pas tave šitie žmonės? [10]Jis atsakė: Moabie-
čių karalius Sephoro sūnus Balakas atsiuntė pas mane, [11]sakydamas:
Štai išėjusi iš Egipto tauta apdengė žemės paviršių; ateik ir ją pra-
keik, kad aš įstengčiau kaip nors su ja kovoti ir ją išvaryti. [12]O Die-
vas tarė Balamui: Neik su jais ir nekeik tautos, nes ji yra palaiminta.
[13]Jis, atsikėlęs rytą, tarė kunigaikščiams: Eikite į savo žemę, nes Vieš-
pats man uždraudė eiti su jumis. [14]Sugrįžę kunigaikščiai tarė Ba-
lakui: Balaamas nepanorėjo ateiti su mumis. [15]Jis vėl siuntė daug
daugiau ir aukštesnės kilmės pasiuntinių, negu buvo siuntęs pirma.
[16]Jie, atėję pas Balaamą, tarė: Sephoro sūnus Balakas taip sako:
Negaišk ateiti pas mane; [17]esu pasiryžęs pagerbti tave ir tau duoti,
ko tik norėsi; ateik ir prakeik šitą tautą. [18]Balaamas atsakė: Jei
Balakas man duotų pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negalėsiu

perkeisti Viešpaties, mano Dievo, žodžio, kad kalbėčiau ar daugiau, ar mažiau. [19]Meldžiu pasilikti čia dar šią naktį, kad aš galėčiau žinoti, ką man vėl atsakys Viešpats. [20]Taigi naktį atėjo pas Balaamą Dievas ir jam tarė: Jei tie žmonės atėjo tavęs pasišaukti, kelkis ir eik su jais; bet tu taip turėsi daryti, kaip aš tau įsakysiu. [21]Balaamas, atsikėlęs rytą, pabalnojo savo asilę ir iškeliavo su jais.

[22]O Dievas susirūstino. Ir Viešpaties angelas stojosi kelyje prieš Balaamą, kurs sėdėjo ant asilės ir turėjo su savim du bernu. [23]Asilė, pamačiusi stovintį kelyje angelą su ištrauktu iš makščių kalaviju, pasisuko iš kelio ir ėmė eiti dirva. Mušant ją Balaamui ir norint atvesti atgal į kelią, [24]angelas atsistojo ankštumoje tarp dviejų sienų, kuriom buvo aptverti vynuogynai. [25]Pamačiusi jį asilė šliejosi prie sienos ir prispaudė sėdinčiojo ant jos koją. O jis vėl ją mušė. [26]Bet angelas, nuėjęs į dar siauresnę vietą, kur ji negalėjo pasukti nei dešinėn, nei kairėn, atsistojo priešais. [27]Tuomet asilė, pamačius stovintį angelą, sukniubo po sėdinčiojo ant jos kojomis; tasai įpykęs dar smarkiau daužė lazda jos šonus. [28]Tuomet Viešpats atvėrė asilės nasrus, ir ji kalbėjo: Ką aš tau padariau? Kam mane muši? Ir štai jau trečią kartą? [29]Balaamas atsakė: Nes nusipelnei ir tyčiojais iš manęs; kadgi turėčiau kalaviją, aš tave užmuščiau. [30]Asilė tarė: Argi aš ne tavo gyvulys, kuriuo visuomet jodinėdavai iki šiai dienai? Pasakyk, ar aš tau kada nors dariau panašiai? O jis tarė: Niekuomet. [31]Viešpats tuojau atvėrė Balaamui akis, ir jis pamatė stovintį kelyje su ištrauktu iš makščių kalaviju angelą ir jį pagarbino kniūbsčias. [32]O angelas jam tarė: Kam muši trečią kartą savo asilę? Aš atėjau tau priešintis, nes tavo kelionė netikusi ir man priešinga; [33]ir jei asilė nebūtų pasukusi iš kelio ir nepasitraukus, man pasipriešinant, būčiau tave užmušęs, o ji būtų išlikusi gyva. [34]Balaamas tarė: Nusidėjau nežinodamas, kad tu stovi prieš mane; ir dabar, jei tau netinka, kad aš eičiau, aš sugrįšiu. [35]Angelas tarė: Eik su jais ir sergėkis ką kita kalbėti, kaip tiktai ką aš tau įsakysiu. Taigi jis nuėjo su kunigaikščiais.

[36]Tai išgirdęs Balakas išėjo jo pasitikti lig Moabiečių miesto, kurs yra pačiame Arnono sienų pakraštyje, [37]ir tarė Balaamui: Aš išsiunčiau pasiuntinius tavęs pašaukti; kodėl ne tuojau atėjai pas mane? Ar ne dėl to, kad aš negalėčiau atsilyginti už tavo atėjimą? [38]Tasai jam atsakė: Štai aš čia, bet argi aš galėsiu kalbėti ką kita, kaip tik tai, ką Dievas bus įdėjęs į mano burną? [39]Taigi juodu keliavo drauge ir atvyko į miestą, kurs buvo pačiame jo karalystės

pakraštyje. [40]O Balakas, papjovęs jaučių ir avių, nusiuntė Balaamui
ir su juo buvusiems kunigaikščiams dovanų.
[41]Rytui išaušus, nuvedė jį į Baalo aukštumas, ir jis pamatė pačią
kraštinę tautos dalį.

23. [1]Tuomet Balaamas tarė Balakui: Pastatydink man čia septynis
altorius ir prirenk tiek pat veršių ir tokį pat avinų skaičių. [2]Kada
buvo padaryta, kaip Balaamas pasakė, abudu uždėjo po veršį
ir aviną ant kiekvieno altoriaus; [3]ir Balaamas tarė Balakui:
Pastovėk truputį prie savo deginamosios aukos, kolei aš eisiu pa-
žiūrėti, ar nepasitiks manęs Viešpats, ir ką tik jis lieps, aš tau kal-
bėsiu. [4]Kai jis greitai nuėjo, jį sutiko Dievas. O Balaamas jam kal-
bėjo: Septynis, tarė jis, pastatydinau altorius ir uždėjau ant jų po
veršį ir aviną. [5]Viešpats įdėjo žodį į jo burną ir tarė: Grįžk atgal
pas Balaką ir tai kalbėk. [6]Sugrįžęs rado stovintį Balaką prie savo
deginamosios aukos su visais Moabiečių kunigaikščiais [7]ir, ėmęs kal-
bėti prilyginimais, jis sakė:

Iš Aramo mane atvedė Balakas,
  Moabiečių karalius iš saulėtekio kalnų.
Ateik, tarė, ir prakeik Jokubą;
  skubėk ir linkėk pikta Israėliui.
[8]Kaipgi aš keikčiau, ko Dievas nekeikia?
  Kaipgi aš bjaurėčiaus, kuo nesibjauri Viešpats?
[9]Aš jį matau nuo uolų viršūnių
  ir į jį žiūriu nuo kauburių.
Tauta gyvena viena
  ir nepaskaityta tarp tautų.
[10]Kas galėtų suskaityti Jokubo dulkes
  ir sužinoti Israėlio palikuonių skaičių?
Kadgi mano siela numirtų teisiųjų mirtimi
  ir kad mano galas būtų panašus į jųjų!

[11]O Balakas tarė Balaamui: Kas gi tai yra, ką darai? Aš tave
pasišaukiau, kad prakeiktumei mano neprietelius, o tu, priešingai,
juos laimini. [12]Tasai jam atsakė: Argi aš galiu ką kita kalbėti, kaip
tik tai, ką yra liepęs Viešpats?
[13]Taigi Balakas tarė: Eikš su manim į kitą vietą, iš kur matysi
Israėlio dalį ir viso negalėsi matyti; iš ten jį prakeik. [14]Ir kai jį nu-
vedė į aukštą vietą Pasgos kalno viršūnėje, Balaamas pastatydino

septynis altorius ir, padėjęs ant viršaus po veršį ir po aviną, [15]tarė
Balakui: Stovėk čia šalia savo deginamosios aukos, kolei aš eisiu pasi-
tikti. [16]O sutikęs jį Viešpats ir įdėjęs į jo burną žodį, tarė: Grįžk
pas Balaką ir tai jam kalbėk. [17]Sugrįžęs jis rado jį stovintį prie
savo deginamosios aukos ir draug su juo Moabiečių kunigaikščius.
Balakas jam tarė: Ką tau Viešpats kalbėjo? [18]O jis, ėmęs kalbėti pri-
lyginimais, tarė:

Stokis, Balake, ir klausyk;
išgirsk, Sephoro sūnau.
[19]Dievas ne kaip žmogus, kad meluotų,
ir ne kaip žmogaus sūnus, kad keistųsi.
Taigi, ką jis pasakė, argi nepadarys?
Ką kalbėjo, argi neįvykdys?
[20]Aš atvestas laiminti,
palaiminimo sutūrėti negaliu.
[21]Nėra stabo Jokube
ir nesimato statulos Israėlyje.
Viešpats, jo Dievas, yra su juo,
ir karaliaus pergalės šauksmas jame.
[22]Dievas jį išvedė iš Egipto:
jo galybė kaip nosragio.
[23]Nėra žyniavimo Jokube
nei burtininkystės Israėlyje.
Savo metu bus pasakyta Jokubui
Ir Israėliui, ką yra padaręs Dievas.
[24]Štai tauta pakils kaip liūtienė
ir atsistos kaip liūtas;
neatsiguls, kolei teberyja grobį
ir tebegeria užmuštųjų kraują!

[25]O Balakas tarė Balaamui: Tu jų nekeik, bet ir nelaimink. [26]Ta-
sai atsakė: Argi aš tau nesakiau, jog ką tik man Dievas lieps, aš
darysiu.

[27]Eikš, tarė jam Balakas, ir nuvesiu tave į kitą vietą; rasi patiks
Dievui, kad iš ten juos prakeiktumei. [28]Ir užvestas į viršūnę Phogoro
kalno, kurs yra ties tyrais, [29]Balaamas jam tarė: Pastatydink man
čia septynis altorius ir prirenk tiek pat veršių ir tokį pat avinų skai-
čių. [30]Balakas padarė, kaip Balaamas buvo sakęs: ir uždėjo po
veršį ir po aviną ant kiekvieno altoriaus.

24. [1]O Balaamas, matydamas įtinkant Viešpačiui, kad jis laimina
Israėlį, visai nebėjo, kaip eidavo pirma ieškoti žyniavimo, bet, atgręžęs savo veidą į tyrus [2]ir pakeldamas akis, pamatė Israėlį, pasiliekantį padangtėse savo giminėmis, ir, Dievo dvasios pagautas, [3]ėmė
kalbėti prilyginimais ir tarė:

Beoro sūnus Balaamas tarė;
tarė žmogus, kurio užverta akis;
[4]tarė, kurs Dievo žodžius girdi,
kurs matė Visagalinčiojo regėjimą,
kurs krenta, ir taip atsiveria jo akys.
[5]Kaipgi gražios tavo padangtės, Jokube!
ir tavo buveinės, Israėli!
[6]Kaip miškuoti slėniai,
kaip aplaistyti sodai paupiuose,
kaip Viešpaties ištiestos padangtės
lyg kad kedrai arti vandens!
[7]Iš jo kibiro tekės vanduo
ir jo sėkla pavirs daugeliu vandenų.
Dėl Agago bus atimtas jo karalius
ir bus išplėšta jo karalystė.
[8]Dievas jį išvedė iš Egipto;
jo galybė kaip nosragio.
Jie praris sau priešingas tautas
ir jų kaulus sutrupins,
ir pervers vilyčiomis.
[9]Atsigulęs jis miegojo kaip liūtas
ir kaip liūtienė, kurios niekas nedrįs pažadinti.
Kas tave laimina, ir pats bus palaimintas;
kas keiktų, ir pats bus laikomas prakeiktu.

[10]Balakas, supykęs ant Balaamo, suplojęs rankomis, tarė: Aš tave
pasišaukiau prakeikti mano nepritelių, kuriuos tu, priešingai,
trečią kartą palaimini. [11]Grįžk į savo vietą. Buvau, tiesa, nutaręs
didžiai tave pagerbti, bet Viešpats atėmė iš tavęs tau paskirtąją pagarbą. [12]Balaamas atsakė Balakui: Argi aš nesakiau tavo pasiuntiniams, kuriuos buvai pas mane atsiuntęs: [13]Jei Balakas man duotų
pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negalėsiu aplenkti Viešpaties, mano Dievo, žodžių, idant išimčiau iš savo širdies ar ką gera, ar
bloga; bet ką tik man Viešpats pasakys, tai aš kalbėsiu! [14]Tačiau,

grįždamas pas savo tautą, duosiu patarimą, ką tavo tauta darys šitai tautai paskučiausiais laikais.

15 Taigi jis, ėmęs kalbėti prilyginimais, vėl tarė:
Tarė Beoro sūnus Balaamas;
tarė žmogus, kurio užverta akis.
16 Tarė, kurs Viešpaties žodžius girdi,
kurs žino Aukščiausiojo mokslą
ir mato Visagalinčiojo regėjimus,
kuriam krentant atsiveria akys.
17 Aš jį matysiu, bet ne dabar,
į jį veizdėsiu, bet ne iš arti.
Žvaigždė užtekės iš Jokubo
ir lazda pakils iš Israėlio;
ir užgaus Moabo vadus,
ir sunaikins visus Seto sūnus.
18 Ir Idumėja bus jo nuosavybė;
Seiro tėvonystė teks jojo neprieteliams;
Israėlis gi veiks galingai.
19 Iš Jokubo bus, kurs turi viešpatauti
ir pražudyti miesto liekanas.
20 O išvydęs Amaleką, ėmė kalbėti prilyginimais ir tarė:
Amalekas yra pirmasis tarp tautų,
bet jo galas — žuvimas.
21 Pamatė taip pat Kinietį ir, ėmęs kalbėti prilyginimais, tarė:
Stipri, tiesa, tavo buveinė;
bet jei ir ant uolos krautumei savo lizdą
22 ir būtumei išrinktasis tarp Kino palikuonių,
kolei gi galėsi pasilikti?
Nes Asuras pagaus tave.
23 Ir, ėmęs kalbėti prilyginimais, jis tarė:
Vargas, kas išliks gyvas,
kai tai Dievas darys!
24 Jie atvyks laivais iš Italijos,
nugalės Asiriečius ir sunaikins Ebrajus,
ir galų gale patys žus.

25 Paskui Balaamas pakilo ir sugrįžo į savo vietą; taip pat Balakas sugrįžo keliu, kuriuo buvo atėjęs.

25. [1]O anuo metu Israėlis gyveno Setime, ir tauta ėmė paleistu-
vauti su Moabo dukterimis, [2]kurios juos kvietė prie savo aukų.
Tenai jie valgė ir garbino jųjų dievus. [3]Ir Israėlis pasišventė Beelphe-
gorui. Susirūstinęs Viešpats [4]tarė Mošei: Imk visus tautos kunigaikš-
čius ir juos pakark ant kartuvių saulei šviečiant, kad mano įpykimas
būtų nugręžtas nuo Israėlio. [5]Taigi Mošė tarė Israėlio teisėjams:
Kiekvienas tegul užmuša savo artimus, kurie yra pasišventę Beelphe-
gorui.
[6]O štai vienas iš Israėlio sūnų įėjo savo brolio akivaizdoje pas
Madianietę paleistuvę, matant Mošei ir visai Israėlio sūnų miniai,
kurie verkė ties padangtės anga. [7]Tai išvydęs kunigo Aarono sū-
naus Eleazaro sūnus Phinejas pakilo iš daugybės tarpo ir pasigavęs
durklą [8]įėjo paskui Israėlaitį į paleistuvės butą, ir perdūrė abudu
draug, tai yra vyrą ir moteriškę gėdos vietose. Ir sloga pasiliovė tarp
Israėlio sūnų. [9]Tuomet buvo užmušta dvidešimt keturi tūkstančiai
žmonių. [10]O Viešpats tarė Mošei: [11]Kunigo Aarono sūnaus Eleazaro
sūnus Phinejas nukreipė mano rūstybę nuo Israėlio sūnų; nes jis
buvo prieš juos sužadintas uolumo dėl manęs, kad aš pats savo
uolume nesunaikinčiau Israėlio sūnų. [12]To dėlei sakyk jam, kad
štai aš jam duodu mano sandoros ramybę: [13]ir jam, ir jo palikuonims
priderės kunigystė, kaip amžina sandora, nes jis uoliai pasielgė dėl
savo Dievo ir permaldavo už bjaurią Israėlio sūnų kaltybę. [14]Var-
das gi vyro Israėlaičio, kurį užmušta draug su Moabiete, buvo Salaus
sūnus Zambris, vadas iš Simeono palikuonių ir giminės, [15]o mote-
riškė Madianietė, kuri buvo draug užmušta, buvo vardu Kozbė; ji
buvo aukščiausios kilmės Madianiečių kunigaikščio Suro duktė.
[16]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [17]Madianiečiai tepajunta
jus esant jų nuprietelius; užmuškite juos, [18]nes ir jie elgiasi su
jumis neprieteliškai ir apgavo per Phogoro stabą ir per savo seserį
Madiano vado dukterį Kozbę, kuri užmušta slogos dieną dėl Phogoro
bedievystės.

26. [1]Išliejus kaltininkų kraują, Viešpats tarė Mošei ir Aarono
sūnui kunigui Eleazarui: [2]Suskaitykite visus Israėlio sūnus nuo dvi-
dešimties metų ir vyresnius jų namais ir giminėmis, visus, kurie gali
traukti į karą. [3]Taigi Mošė ir kunigas Eleazaras Moabo lygumoje
ant Jordano ties Jeriku kalbėjo tiems, kurie turėjo [4]dvidešimt metų
ir daugiau, kaip Viešpats buvo liepęs. O jų skaičius buvo šitoks:
[5]Rubenas, Israėlio pirmgimis. Jo sūnūs buvo Enokas, iš kurio kilo

Enokiečių šeima, ir Phalus, iš kurio radosi Phaliečių šeima, [6]Hesro-
nas, iš kurio Hesroniečių šeima, ir Kharmis, iš kurio Kharmiečių
šeima. [7]Tos yra Rubeno giminės šeimos; jų skaičius buvo keturios
dešimtys trys tūkstančiai septyni šimtai trys dešimtys. [8]Phalaus sū-
nus buvo Eliabas; [9]jo sūnūs Namuėlis, Datanas ir Abironas; šituodu
tautos kunigaikščiu, Datanas ir Abironas, sukilo prieš Mošę ir Aaroną
Korės sumišime, kai jie kėlė maištą prieš Viešpatį. [10]O žemė, atvėrus
savo nasrus, prarijo Korę, ir daugelis mirė, kai ugnis sudegino du
šimtu penkias dešimtis vyrų. Tuomet įvyko didelis stebuklas, [11]kad,
žūnant Korei, jo sūnūs nežuvo. [12]Simeono sūnūs, pagal jo šeimas,
buvo: Namuėlis, iš kurio Namuėlaičių šeima, Jaminas, iš kurio Jami-
naičių šeima, Jakhinas, iš kurio Jakhinaičių šeima, [13]Zarė, iš kurio
Zaraičių šeima, Saulius, iš kurio Saulaičių šeima. [14]Tos yra Simeono
giminės šeimos, kurių viso skaičiaus buvo dvidešimt du tūkstančiu
du šimtu. [15]Gado sūnūs, pagal savo šeimas, buvo: Sephonas, iš ku-
rio Sephonaičių šeima, Agis, iš kurio Agaičių šeima, Sunis, iš kurio
Sunaičių šeima, [16]Oznis, iš kurio Oznaičių šeima, Heris, iš kurio He-
raičių šeima, [17]Arodis, iš kurio Arodaičių šeima, Ariėlis, iš ku-
rio Ariėlaičių šeima. [18]Tos yra Gado giminės šeimos, kurių viso
skaičiaus buvo keturios dešimtys tūkstančių penki šimtai. [19]Judo
sūnūs buvo: Heras ir Onanas, kuriuodu mirė Kanaano žemėje. [20]O
kiti Judo sūnūs buvo, pagal jų šeimas: Sela, iš kurio Selaičių šeima;
Paresas, iš kurio Paresaičių šeima; Zarė, iš kurio Zaraičių šeima.
[21]Toliau Pareso sūnūs: Hesronas, iš kurio Hesronaičių šeima, ir
Hamulis, iš kurio Hamulaičių šeima. [22]Šitos yra Judo šeimos, kurių
viso skaičiaus buvo septynios dešimtys šeši tūkstančiai penki šimtai.
[23]Isakharo sūnūs, pagal jų šeimas: Tola, iš kurio Tolaičių šeima;
Phua, iš kurio Phuaičių šeima, [24]Jasubas, iš kurio Jasubaičių šeima;
Semranas, iš kurio Semranaičių šeima. [25]Tos yra Isakharo šeimos,
kurių skaičius buvo šešios dešimtys keturi tūkstančiai trys šimtai.
[26]Zabulono sūnūs, pagal jų šeimas: Saredas, iš kurio Saredaičių
šeima; Elonas, iš kurio Elonaičių šeima; Jalelis, iš kurio Jalelaičių
šeima. [27]Tos yra Zabulono šeimos, kurių skaičius buvo šešios de-
šimtys tūkstančių penki šimtai. [28]Juozapo sūnu du, Manasas ir Ephrai-
mas, pagal juodviejų šeimas. [29]Iš Manaso kilo Makhiras, iš kurio
Makhiraičių šeima. Makhirui gimė Galaadas, iš kurio Galaadaičių
šeima. [30]Galaadas turėjo sūnus: Jezerį, iš kurio Jezeraičių šeima,
Heleką, iš kurio Helekaičių šeima, [31]Asriėlį, iš kurio Asriėlaičių
šeima, Sekhemą, iš kurio Sekhemaičių šeima, [32]Semidą, iš kurio

Semidaičių šeima, ir Hepherį, iš kurio Hepheraičių šeima. [33]O He-
pheris buvo tėvas Salphaado, kurs neturėjo sūnų, o tiktai dukte-
ris, kurių šitie yra vardai: Maala, Noa, Hegla, Melka ir Tersa.
[34]Tos yra Manaso šeimos, o jų skaičius penkios dešimtys du tūkstan-
čiu septyni šimtai. [35]Ephraimo gi sūnūs, pagal jų šeimas, buvo ši-
tie: Sutala, iš kurio Sutalaičių šeima, Bekheris, iš kurio Bekheraičių
šeima, Tehenas, iš kurio Tehenaičių šeima. [36]Toliau Sutalos sūnus
buvo Heranas, iš kurio Heranaičių šeima. [37]Tos yra Ephraimo sūnų
šeimos, kurių skaičius buvo trys dešimtys du tūkstančiu ir penki
šimtai. [38]Šitie yra Juozapo sūnūs, pagal savo šeimas. Benjamino
sūnūs, pagal jų šeimas, buvo: Bela, iš kurio Belaičių šeima, Asbelis,
iš kurio Asbelaičių šeima, Ahiramas, iš kurio Ahiramaičių šeima,
[39]Suphamas, iš kurio Suphamaičių šeima, Huphamas, iš kurio Hupha-
maičių šeima. [40]Belos sūnūs buvo: Heredas ir Noemanas. Iš Heredo
radosi Heredaičių šeima, iš Noemano Noemanaičių šeima. [41]Šitie
yra Benjamino sūnūs, pagal jų šeimas, kurių skaičius buvo keturios
dešimtys penki tūkstančiai šeši šimtai. [42]Dano sūnūs, pagal jų šeimas:
Suhamas, iš kurio Suhamaičių šeima. Šitos yra Dano giminės, pagal
jų šeimas. [43]Visi buvo Suhamaičiai, kurių skaičius buvo šešios de-
šimtys keturi tūkstančiai keturi šimtai. [44]Asero sūnūs, pagal jų šei-
mas: Jemna, iš kurio Jemnaičių šeima; Jesuis, iš kurio Jesuaičių
šeima; Briė, iš kurio Briaičių šeima. [45]Briės sūnus Heberis, iš kurio
Heberaičių šeima, ir Melkiėlis, iš kurio Melkiėlaičių šeima. [46]O Asero
dukters vardas buvo Sara. [47]Šitos yra Asero sūnų giminės ir jų skai-
čius buvo penkios dešimtys trys tūkstančiai keturi šimtai. [48]Nephta-
lio sūnūs, pagal jų šeimas: Jėsiėlis, iš kurio Jėsiėlaičių šeima, Gunis,
iš kurio Gunaičių šeima. [49]Jeseris, iš kurio Jeseraičių šeima, Sele-
mas, iš kurio Selemaičių šeima. [50]Šitos yra Nephtalio sūnų giminės,
pagal jų šeimas, kurių skaičius keturios dešimtys penki tūkstančiai
penki šimtai. [51]Šitas yra visų Israėlio sūnų, kurie buvo surašyti, skai-
čius: šeši šimtai vienas tūkstantis septyni šimtai trys dešimtys.

[52]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [53]Šitiems bus padalinta žemė,
kad ją paveldėtų pagal jų vardų skaičių. [54]Tiems, kurių daugiau,
duosi didesnę dalį, ir kurių mažiau, mažesnę; kiekvienam bus ati-
duota tėviškė, kaip dabar surašyti, [55]tačiau taip, kad žemė bus pa-
dalinta tarp giminių ir šeimų burtais. [56]Kas teks pagal burtą, tai
ims, ar jų bus daugiau, ar mažiau.

[57]Šitas yra taip pat Levio sūnų skaičius, pagal jų šeimas: Gersonas,
iš kurio Gersonaičių šeima, Kaatas, iš kurio Kaataičių šeima, Meraris,

iš kurio Meraraičių šeima. 58Šitos yra Levio šeimos: Lobnio šeima,
Hebronio šeima, Moholio šeima, Musio šeima, Korės šeima. Kaatui
gi gimė Amramas, 59kurs turėjo žmoną Levio dukterį Jokhabedą,
jam gimusią Egipte; šita pagimdė savo vyrui Amramui du sūnu Aaroną
ir Mošę, ir juodviejų seserį Mariją. 60Aaronui gi gimė Nadabas ir
Abijus, Eleazaras ir Itamaras; 61iš jų Nadabas ir Abijus mirė, kai
atnašavo svetimą ugnį Viešpaties akivaizdoje. 62Visų gi, kuriuos su-
skaityta, vyriškos lyties, turinčių vieną mėnesį amžiaus ir daugiau,
buvo dvidešimt trys tūkstančiai; nes jie nebuvo įvardinti tarp Israėlio
sūnų ir jiems neduota tėviškės draug su kitais.
63Tasai yra skaičius Israėlio sūnų, kurie buvo Mošės ir kunigo Ele-
azaro surašyti Moabo lygumose prie Jordano ties Jeriku. 64Tarp
jų nebuvo nė vieno iš tų, kurie anksčiau buvo Mošės ir Aarono su-
skaityti Sinajaus tyrumoje; 65nes Viešpats buvo iš anksto pasakęs,
kad jie visi išmirs tyrumoje. Nė vieno iš jų neliko, išskyrus Jephonės
sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jošuę.

27. 1O Salphaado, sūnaus Heferio, sūnaus Galaado, sūnaus Mak-
hiro, sūnaus Manaso, sūnaus Juozapo, dukterys, kurių vardai buvo
Maala, Noa, Hegla, Melka ir Tersa, atėjo 2ir stojo akivaizdoje Mo-
šės ir kunigo Eleazaro, ir visų tautos kunigaikščių prie sandoros pa-
dangtės angos, ir tarė: 3Mūsų tėvas mirė tyruose ir nedalyvavo maiš-
te, kurs buvo Korės sukeltas prieš Viešpatį; bet mirė savo nusidėjime;
jisai neturėjo vyriškos lyties vaikų. Kam gi jo vardas turėtų žūti iš jo
šeimos, nors jis neturėjo sūnaus? Duokite mums tėviškę tarp mūsų tė-
vo giminių. 4Mošė kreipėsi su jų dalyku į Viešpaties teismą. 5Tasai
jam tarė: 6Salphaado dukterys reikalauja teisingo dalyko; duok joms
tėviškę tarp jų tėvo giminių, ir jos tepaima po jo tėvonystę. 7Israėlio
gi sūnums tai įsakysi: 8Jei kas miršta, nepalikdamas sūnaus, tėvo-
nystę paveldės jo duktė. 9Jei neturės dukters, įpėdiniais bus jo bro-
liai. 10O jei nebus nė brolių, tėvonystę atiduosite jo tėvo broliams.
11Jeigu gi neturės nei tėvo brolių, tėvonystė bus atiduota tiems, kurie
yra jo artimesni giminės. Tai bus Israėlio sūnums šventas dalykas ir
amžinai laikytinas įstatas, kaip Viešpats įsakė Mošei.
12Viešpats kalbėjo taip pat Mošei: Užženk į šitą Abarimo kalną ir
pasižiūrėk iš ten į žemę, kurią duosiu Israėlio sūnums; 13o kai būsi
ją pamatęs, ir tu eisi pas tavo tautą, kaip nuėjo tavo brolis Aaronas;
14nes judu mane įrūstinote Sino tyrumoje daugybės prieštaravime
ir nenorėjote parodyti mano šventumo jos akyse prie vandens; tasai

tai yra Prieštaravimo vanduo Sino tyrumos Kadese. [15]Mošė jam atsa-
kė: [16]Viešpats, visokio kūno dvasių Dievas, tenumato žmogų, kurs
būtų šitos daugybės viršininkas [17]ir galėtų išeiti ir įeiti su jais, ir juos
išvesti ar įvesti, kad Viešpaties tauta nebūtų kaip avys be piemens.
[18]Viešpats jam tarė: Imk Nuno sūnų Jošuę, vyrą, kuriame yra Dvasia,
ir ant jo padėk savo ranką. [19]Jis teatsistoja kunigo Eleazaro ir visos
daugybės akivaizdoje, [20]o tu jam duosi įsakymus, visiems matant,
ir savo šlovės dalį, kad jo klausytų visas Israėlio sūnų susirinkimas.
[21]Tuose atsitikimuose, kai reiks kas daryti, kunigas Eleazaras tei-
rausis Viešpaties. Jam įsakant, išeis ir įeis jis ir draug su juo visi Is-
raėlio sūnūs ir likusioji daugybė. [22]Mošė padarė, kaip Viešpats buvo
įsakęs; ir, ėmęs Jošuę, jį pastatė kunigo Eleazaro ir visos susirinku-
sios tautos akivaizdoje; [23]o padėjęs jam ant galvos rankas, pakartojo
visa, ką Viešpats buvo liepęs.

28. [1]Viešpats kalbėjo taip pat Mošei: [2]Įsakyk Israėlio sūnums ir
jiems tark: Mano atnašą, duonas ir deginimą meiliausiam kvapui
man atnašausite paskirtu metu. [3]Šitos yra aukos, kurias turite atna-
šauti: kasdien du metiniu avinėliu be kliaudos, kaip nuolatinę degina-
mąją auką; [4]vieną aukosite rytmetį, o antrą vakarop; [5]dešimtą efos
dalį smulkių miltų, kurie tebūna įmaišyti ketvirtoje hino dalyje
tyriausio aliejaus. [6]Tai yra nuolatinė deginamoji auka, kurią auko-
jote Sinajaus kalne, sudegindami Viešpačiui, kad būtų meiliausias
kvapas. [7]Prie kiekvieno avinėlio liejamajai aukai atnašausite Vieš-
paties šventykloje ketvirtą hino dalį vyno. [8]O antrąjį avinėlį taip pat
atnašausite vakarop su visomis rytmetinės aukos apeigomis ir su
liejamąja auka, kaip meiliausio kvapo atnašą Viešpačiui.

[9]Šabato dieną atnašausite du metiniu avinėliu be kliaudos, o duo-
ninei aukai dvi dešimtines smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, taip
pat liejamąją auką, [10]kuri, kaip įsakyta, išliejama kas šabatas, kaip
amžina deginamoji auka.

[11]O pirmą kiekvieno mėnesio dieną atnašausite deginamajai Vieš-
paties aukai du veršiu iš bandos, vieną aviną, septynis metinius avi-
nėlius be kliaudos [12]ir duoninei aukai tris dešimtines smulkių miltų,
sumaišytų su aliejumi prie kiekvieno veršio, ir dvi dešimtines smulkių
miltų, sumaišytų su aliejumi prie kiekvieno avino, [13]ir dešimtinės de-
šimtinę smulkių miltų su aliejumi, kaip duoninę auką prie kiekvieno
avinėlio. Tai yra deginamoji auka meiliausiojo kvapo ir deginimas
Viešpačiui. [14]Liejamosios gi vyno aukos, išlietinos prie kiekvienos

kruvinos aukos, bus šitos: pusė hino prie kiekvieno veršio, trečia dalis
prie avino, ketvirta prie kiekvieno avinėlio. Tai bus deginamoji auka
kiekvienam mėnesiui, kurie metuose eina vienas po kito. [15]Bus taip
pat atnašautas Viešpačiui ožys už nuodėmes, kaip amžina deginamoji
auka draug su jos liejamąja auka.

[16]O pirmame mėnesyje, keturioliktą mėnesio dieną, bus Viešpaties
Paskha, [17]ir penkioliktą dieną iškilmė. Neraugintas duonas valgys
septynias dienas. [18]Pirmoji iš tų dienų bus gerbiama ir šventa; joje
nedirbsite jokio vergiško darbo; [19]ir atnašausite deginamajai aukai,
kuri susmilkoma Viešpačiui, du veršiu iš bandos, vieną aviną, septy-
nis metinius avinėlius be kliaudos [20]ir prie jų duoninę auką iš smulkių
miltų, kurie turi būti sumaišyti su aliejumi, po tris dešimtines prie
kiekvieno veršio, dvi dešimtini prie avino [21]ir po dešimtinės dešimtinę
prie kiekvieno avinėlio, tai yra prie septynių avinėlių; [22]ir vieną ožį
už nuodėmę, kad būtų už jus permaldavimas, [23]neskaitant rytmetinės
deginamosios aukos, kurią visuomet atnašausite. [24]Taip darysite kiek-
vienoje iš septynių dienų, kad būtų ugniai maistas ir Viešpačiui mei-
liausias kvapas, kurs kils iš deginamosios aukos ir kiekvienos liejamo-
sios aukos. [25]Taip pat septintoji diena bus jums iškilmingiausia ir
šventa; joje nedirbsite jokio vergiško darbo.

[26]Taip pat pirmonių diena, kai, pasibaigus savaitėms, atnašausite
Viešpačiui naujus vaisius, bus gerbiama ir šventa; joje nedirbsite
jokio vergiško darbo; [27]ir atnašausite deginamajai aukai, kad būtų
meiliausias kvapas Viešpačiui, du veršiu iš bandos, vieną aviną ir sep-
tynis metinius avinėlius be kliaudos [28]ir jų duoninei aukai su alie-
jumi sumaišytų smulkių miltų tris dešimtines prie kiekvieno veršio,
dvi prie avino, [29]dešimtinės dešimtinę prie kiekvieno avinėlio, kurių
viso bus septyni; taip pat ožį, [30]kurs pjaunamas permaldavimui, nes-
kaitant nuolatinės deginamosios ir jos liejamosios aukos. [31]Visa at-
našausite be kliaudos draug su jų liejamomis atnašomis.

29. [1]Taip pat pirmoji septintojo mėnesio diena bus jums gerbiama
ir šventa; joje nedirbsite jokio vergiško darbo, nes tai trimitų skardo
diena. [2]Ir atnašausite deginamajai aukai, kad būtų meiliausias kva-
pas, vieną veršį iš bandos, vieną aviną ir septynis metinius avinė-
lius be kliaudos [3]ir duoninei jų aukai smulkių su aliejumi sumaišytų
miltų tris dešimtines prie kiekvieno veršio, dvi dešimtini prie avino,
[4]vieną dešimtinę prie kiekvieno avinėlio, kurių viso bus septyni, [5]ir
ožį už nuodėmę, kurs atnašaujamas permaldauti už tautą, [6]neskai-

tant deginamosios aukos pirmoje mėnesio dienoje su jos duonine au-
ka ir nuolatinės deginamosios aukos su paprasta liejamąja auka; at-
našausite su tomis pačiomis apeigomis, kad būtų meiliausias kvapas,
deginamas Viešpačiui.
7Taip pat dešimta šito septintojo mėnesio diena bus jums šventa
ir gerbiama; tą dieną varginsite savo sielas ir nedirbsite joje jokio
vergiško darbo. 8O deginamajai Viešpaties aukai, kad būtų meiliau-
sias kvapas, atnašausite vieną veršį iš bandos, vieną aviną, septynis
metinius avinėlius be kliaudos 9ir jų duoninei aukai smulkių su alie-
jumi sumaišytų miltų tris dešimtines prie kiekvieno veršio, dvi dešimtini
prie avino, 10dešimtinės dešimtinę prie kiekvieno avinėlio, kurių viso
bus septyni, 11ir ožį už nuodėmę, neskaitant to, kas paprastai atna-
šaujama permaldauti už nusikaltimą, ir amžinos deginamosios aukos
draug su jų duonine ir liejamąja auka.
12Penkioliktą septintojo mėnesio dieną, kuri jums bus šventa ir
gerbiama, nedirbsite jokio vergiško darbo; švęsite gi Viešpačiui iškil-
mę per septynias dienas; 13ir atnašausite deginamajai aukai, kad
būtų meiliausias kvapas Viešpačiui, trylika veršių iš bandos, du avinu,
keturiolika metinių avinėlių be kliaudos 14ir jų duoninei aukai smul-
kių su aliejumi sumaišytų miltų po tris dešimtines prie kiekvieno ver-
šio, kurių viso bus trylika, ir po dvi dešimtini prie kiekvieno avino,
tai yra prie dviejų avinų, 15ir dešimtinės dešimtinę prie kiekvieno
avinėlio, kurių viso bus keturiolika; 16ir ožį už nuodėmę, neskaitant
nuolatinės deginamosios aukos ir jos duoninės bei liejamosios aukos.
17Antrą dieną atnašausite dvylika veršių iš bandos, du avinu, ketu-
riolika metinių avinėlių be kliaudos; 18ir prie kiekvieno veršio, avino
ir avinėlio atnašausite jų duoninę ir liejamąją auką, kaip yra įsakyta;
19ir ožį už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos
duoninės bei liejamosios aukos. 20Trečią dieną atnašausite vienuo-
lika veršių, du avinu, keturiolika metinių avinėlių be kliaudos 21ir
prie kiekvieno duonines bei liejamąsias aukas, prie veršių, prie avi-
nų ir prie avinėlių, kaip įsakyta; 22toliau ožį už nuodėmę, neskai-
tant nuolatinės deginamosios aukos ir jos duoninės bei liejamosios
aukos. 23Ketvirtą dieną atnašausite dešimtį veršių, du avinu, ketu-
riolika metinių avinėlių be kliaudos 24ir prie kiekvieno duonines bei
liejamąsias aukas, prie veršių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsa-
kyta; 25ir ožį už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos
ir jos duoninės bei liejamosios aukos. 26Penktą dieną atnašausite de-
vynis veršius, du avinu, keturiolika metinių avinėlių be kliaudos 27ir

prie kiekvieno duonines bei liejamąsias aukas, prie veršių, prie
avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta; [28]ir ožį už nuodėmę, neskaitant
nuolatinės deginamosios aukos ir jos duoninės bei liejamosios aukos.
[29]Šeštą dieną atnašausite aštuonis veršius, du avinu ir keturiolika metinių
avinėlių be kliaudos, [30]ir prie kiekvieno duonines bei liejamąsias
aukas, prie veršių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta; [31]ir
ožį už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos
duonines bei liejamąsias aukas. [32]Septintą dieną atnašausite septynis
veršius, du avinu ir keturiolika metinių avinėlių be kliaudos [33]ir
prie kiekvieno duonines ir liejamąsias aukas, kaip įsakyta, [34]ir ožį
už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos duoninės
bei liejamosios aukos. [35]Aštuntą dieną, kuri yra iškilmingiausia,
nedirbsite jokio vergiško darbo [36]ir deginamajai aukai, kad būtų
meiliausias kvapas Viešpačiui, atnašausite vieną veršį, vieną aviną,
septynis metinius avinėlius be kliaudos [37]ir prie kiekvieno duonines
bei liejamąsias aukas, prie veršių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip
įsakyta; [38]ir ožį už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios
aukos ir jos duoninės bei liejamosios aukos.
[39]Tai atnašausite Viešpačiui savo iškilmėse, neskaitant deginamųjų
aukų, duoninių aukų, liejamųjų aukų ir dėkojimo aukų, kurios daromos
apžadui atitesėti ar visai laisva valia.

30. [1]Mošė papasakojo Israėlio sūnums visa, ką jam Viešpats buvo
liepęs; [2]ir jis kalbėjo Israėlio sūnų kunigaikščiams: Štai ką Viešpats
yra įsakęs: [3]jei kurs vyras bus padaręs Viešpačiui apžadą ar save
surišęs priesaika, nepanaikins savo žodžio, bet visa įvykdys, ką yra
žadėjęs. [4]Jei kokį apžadą padarytų ir suvaržytų save priesaika moteriškė,
kuri pasilieka savo tėvo namuose ir dar tebėra mergystės amžiuje,
ir jei tėvas patirtų apie apžadą, kurį ji padarė, ir apie priesaiką,
kuria ji surišo savo sielą, ir tylėtų, ji turi laikytis apžado [5]ir turi atitesėti,
ką tik pasižadėjo ir prisiekė. [6]O jei tėvas uždraus tuojau, kaip
tik išgirs, jos apžadai ir priesaikos bus panaikinti, ir ji nebus surišta
apsiėmimu, nes tėvas uždraudė. [7]Jei ji turėtų vyrą ir ką nors pasižadėtų
ir kartą išėjęs iš jos burnos žodis surištų priesaika jos sielą, [8]o
jos vyras neuždraustų tą pačią dieną, kurioje išgirdo, ji laikysis apžado
ir įvykdys, ką tik pasižadėjo. [9]O jei jis išgirdęs tuojau uždraustų ir
panaikintų jos pasižadėjimus ir žodžius, kuriais buvo surišusi savo
sielą, Viešpats bus jai maloningas. [10]Našlė ir atstumtoji įvykdys, ką
tik bus pasižadėjusios. [11]Jei žmona vyro namuose surištų save apžadu

ir priesaika [12]ir jei vyras tai išgirdęs tylėtų ir neprieštarautų apsiėmimui, ji išpildys, ką tik buvo žadėjusi. [13]O jei tuojau uždraustų, nereikės vykdyti pasižadėjimo, nes vyras uždraudė. Ir Viešpats bus jai maloningas. [14]Jei ji pasižadėtų ir surištų save priesaika, jog varginsianti savo sielą pasninku ar susilaikymu nuo kitų dalykų, nuo vyro nuožiūros priderės, kad vykdytų ar nevykdytų. [15]O jei vyras išgirdęs tylėtų ir atidėtų nutarimą iki kitai dienai, ji ištesės, ką tik buvo pasižadėjusi ir pasiketinusi, nes jis, kaip tik išgirdo, tylėjo. [16]O jei prieštarautų po to, kaip sužinojo, pats neš jos neteisybę. [17]Šitie yra įstatai, kuriuos Viešpats davė Mošei, laikytini tarp vyro ir moters, tarp tėvo ir dukters, dar tebesančios mergystės amžiuje ar tebepasiliekančios tėvo namuose.

31. [1]Viešpats kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Atkeršyk pirma Madianiečiams už Israėlio sūnus ir paskui būsi sujungtas su savo tauta. [3]O Mošė tuojau tarė: Apginkluokite kovai iš savo tarpo vyrus, kurie galėtų atkeršyti už Viešpatį Madianiečiams. [4]Tegul bus išrinkta iš kiekvienos giminės po tūkstantį vyrų, kurie reikės siųsti į kovą. [5]Ir jie davė po tūkstantį iš kiekvienos giminės, tai yra dvylika tūkstančių, prisirengusių į kovą. [6]Mošė juos išsiuntė su kunigo Eleazaro sūnumi Phineju, kuriam davė taip pat šventus rykus ir trimitus trimituoti. [7]O susirėmę kovoje su Madianiečiais ir juos nugalėję, jie užmušė visus vyriškius [8]ir jų karalius, penkis tautos kunigaikščius Evį, Rekemą, Surą, Hurą ir Rebę; užmušė taip pat kalaviju Beoro sūnų Balaamą; [9]ir paėmė jų moteris ir vaikus, visus galvijus ir visą lobį, ką tik anie galėjo turėti, jie išplėšė; [10]liepsna sudegino kaip miestus, taip sodžius ir tvirtoves; [11]paskui jie ėmė grobį ir visa, kas jiems buvo tekę, kaip žmonėmis, taip ir galvijais, [12]ir atvedė pas Mošę, kunigą Eleazarą ir visą Israėlio sūnų daugybę; o visas kitas gėrybes nugabeno į stovyklas Moabo lygumose ant Jordano ties Jeriku.

[13]Mošė gi, kunigas Eleazaras ir visi susirinkimo kunigaikščiai išėjo jų pasitikti už stovyklos. [14]Įsirūstinęs ant kariuomenės viršininkų, tūkstantininkų ir šimtininkų, kurie buvo atėję iš kovos, Mošė [15]tarė: Kam palikote gyvas moteris? [16]Argi ne jos tai apgavo, patariant Balaamui, Israėlio sūnus ir atvedė į nusikaltimą prieš Viešpatį Phogoro nusidėjimu, už ką ir buvo ištikta tauta? [17]Taigi užmuškite kiek tik yra vyriškių, net ir vaikus, ir nugalabykite moteris, kurios gyveno su vyrais. [18]Mažas gi merginas ir visas mergaites laikykite sau [19]ir pasilikite už stovyklos septynias dienas. Kas užmuštų

žmogų ar užmuštąjį paliestų, apsivalys trečią ir septintą dieną. [20]Taip pat reikia apvalyti visas grobis, ar tai būtų drabužis, ar indas, ir kiekvienas kitas dalykas, padarytas iš ožkų kailių, iš plaukų ar iš medžio. [21]Taip pat kunigas Eleazaras kalbėjo dalyvavusiems kovoje tokius žodžius: Tasai yra įstatymo paliepimas, kurį Viešpats davė Mošei: [22]auksas, sidabras, varis, geležis, švinas, cinas [23]ir visa, kas gali eiti per liepsną, bus apvalyta ugnimi; kas gi negali išlikti ugnyje, bus pašvęsta permaldavimo vandeniu. [24]Septintoje dienoje jūs išplausite savo drabužius ir taip apvalyti paskui įeisite į stovyklas.

[25]Viešpats kalbėjo taip pat Mošei: [26]Suskaitykite visa, kas paimta, kaip žmonėmis, taip ir galvijais, tu ir kunigas Eleazaras, ir tautos kunigaikščiai; [27]ir padalinsi grobį lygiai tarp tų, kurie kovojo ir buvo išėję į karą, ir tarp visos likusios daugybės. [28]Nuo tų, kurie kovojo ir buvo išėję į karą, atskirsi Viešpaties daliai po vieną galvą iš penkių šimtų žmonių, taip pat iš jaučių, asilų ir avių, [29]ir ją duosi kunigui Eleazarui, nes tai yra Viešpaties pirmonės. [30]Taip pat iš Israėlio sūnų pusės imsi kiekvieną penkiasdešimtą galvą iš žmonių, jaučių, asilų, avių ir visų gyvulių ir tai duosite Levitams, kurie budi Viešpaties padangtės sargyboje. [31]Mošė ir Eleazaras padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs. [32]Grobis gi, kurį buvo paėmusi kariuomenė, susidėjo iš šešių šimtų septynių dešimtų penkių tūkstančių avių, [33]septynių dešimtų dviejų tūkstančių jaučių, [34]šešios dešimtys vieno tūkstančio asilų, [35]trijų dešimtų dviejų tūkstančių moteriškos lyties asmenų, nepažinojusių vyrų. [36]Pusę atiduota dalyvavusiems kovoje, būtent: tris šimtus tris dešimtis septynis tūkstančius penkis šimtus avių, [37]iš kurių Viešpaties daliai atskaityta šešis šimtus septynias dešimtis penkias avis; [38]tris dešimtis šešis tūkstančius jaučių, iš kurių atskaityta septynios dešimtys du jaučiu; [39]tris dešimtis tūkstančių penkis šimtus asilų, iš kurių atskaityta šešias dešimtis vieną asilą; [40]šešiolika tūkstančių žmonių, iš kurių Viešpaties daliai teko trys dešimtys dvi sielos. [41]Mošė atidavė, kaip buvo liepta, Viešpaties pirmonių dalį kunigui Eleazarui [42]iš tos Israėlio sūnų pusės, kurią buvo atskyręs dalyvavusiems kovoje. [43]Iš tos gi pusės, kuri teko likusiai daugybei, tai yra iš trijų šimtų trijų dešimtų septynių tūkstančių penkių šimtų avių [44]ir iš trijų dešimtų šešių tūkstančių jaučių, [45]ir iš trijų dešimtų tūkstančių penkių šimtų asilų, [46]ir iš šešiolikos tūkstančių žmonių, [47]Mošė ėmė kiekvieną penkiasdešimtą galvą ir davė Levitams, kurie budėjo prie Viešpaties padangtės pareigų, kaip Viešpats buvo įsakęs.

[48]O kariuomenės vadai, tūkstantininkai ir šimtininkai, prisiartinę

prie Mošės, tarė: [49]Mes, tavo tarnai, padarėme sąskaitą kareivių,
kuriuos turėjome po savo valdžia, ir net nė vieno nepasigedom.
[50]Todėl atnašaujame kaip dovaną kiekvienas, kiek tik tarp grobio
galėjome rasti, aukso; kojų grandinaites, apyrankes, žiedus, auska-
rus ir kaklo grandinaites, kad melstumeis už mus Viešpačiui. [51]O Mošė
ir kunigas Eleazaras priėmė iš tūkstantininkų ir šimtininkų visą auksą
įvairiame pavidale, [52]kurs svėrė šešiolika tūkstančių septynis šimtus
penkias dešimtis siklių. [53]Nes kiekvienas ėmė sau, ką jis buvo išplė-
šęs. [54]Priimtą auksą jie įnešė į liudijimo padangtę, kad būtų Viešpa-
ties akivaizdoje priminimas apie Israėlio sūnus.

32. [1]O Rubeno ir Gado sūnūs turėjo daug bandų, ir jų lobis, su-
sidedąs iš galvijų, buvo begalinis. Pamatę gi Jazerio ir Galaado že-
mes tinkant gyvuliams auginti, [2]jie atėjo pas Mošę, Eleazarą ir dau-
gybės kunigaikščius ir tarė: [3]Ataroto, Dibono, Jazerio, Nemros,
Hesebono, Elealės, Sabano, Nebo ir Beono [4]žemė, kurią Viešpats
ištiko Israėlio sūnų akivaizdoje, tai labai tinkamas kraštas gyvuliams
auginti; o mes, tavo tarnai, turime labai daug bandų; [5]taigi jei radome
malonę tavo akivaizdoje, mes prašome, kad mums, tavo tarnams,
duotumei ją paveldėti ir mums nelieptumei eiti per Jordaną. [6]Mošė
jiems atsakė: Argi jūsų broliai eis į kovą, o jūs čia sėdėsite? [7]Kam
sukate Israėlio sūnums galvas, kad jie nedrįstų eiti į vietą, kurią
Viešpats jiems duos? [8]Argi ne taip elgėsi jūsų tėvai, kai aš siunčiau
iš Kadesbarnės žemės apžiūrėti? [9]Jie, nuėję lig Vynuogių slėniui ir
apžiūrėję visą žemę, įbaugino Israėlio sūnų širdis, kad neitų į sritis,
kurias Viešpats jiems davė. [10]Jis susirūstinęs prisiekė ir tarė: [11]Ne,
šitie žmonės, kurie išėjo iš Egipto, turėdami dvidešimt ir daugiau metų,
neišvys žemės, kurią su priesaika pažadėjau Abraomui, Isaokui ir
Jokubui, nes nenorėjo manęs sekti, [12]išskyrus Kenezietį Jephonės
sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jošuę; šituodu įvykdė mano valią. [13]Ir
Viešpats, susirūstinęs ant Israėlio, vedžiojo jį po tyrus aplinkui, kolei
neišmirė visa karta, kuri buvo padariusi pikta jo akivaizdoje. [14]Štai,
tarė Mošė, jūs iškilote užuot savo tėvų, kaip žmonių nusidėjėlių
atžalos ir auklėtiniai, kad padaugintumėte Viešpaties įtūžimą prieš
Israėlį. [15]Jei nenorėsite eiti paskui jį, jis paliks tautą tyruose, ir jūs bū-
site priežastis žuvimo visų.

[16]Bet jie, priėję arčiau, tarė: Pastatysime avides ir galvijams tvar-
tus, o taip pat mūsų vaikams stiprius miestus; [17]mes gi patys apsi-
ginklavę ir prisirengę eisime į kovą Israėlio sūnų priešakyje, kolei

jų neįvesime į jų vietas. Tuo tarpu mūsų vaikai ir ką tik galime turėti
bus apmūrytuose miestuose dėl gyventojų tykojimo. 18Negrįšime į
savo namus, kolei Israėlio sūnūs nepaveldės savo tėvonystės; 19ir
nieko nereikalausime anapus Jordano, nes jau turime savo tėviškę
krašte, kurs į rytus nuo jo. 20Mošė jiems tarė: Jei jūs esate pasi-
ryžę daryti, ką žadate, eikite Viešpaties akivaizdoje prisirengę į kovą
21ir visi, kurie tinka į karą vyrai, tepereina apsiginklavę Jordaną,
kolei Viešpats nesunaikins savo neprietelių 22ir kolei jam nebus pa-
vergta visa žemė; tuomet būsite be kaltės prieš Viešpatį ir prieš Is-
raėlį ir gausite šalį, kurios norite Viešpaties akivaizdoje. 23O jei ne-
darysite, ką sakote, tai niekam nėra abejonės, kad jūs nusidedate
Dievui ir žinote, kad jūsų nuodėmė jus pasieks. 24Taigi statykite
miestus savo vaikams, kūtes ir tvartus avims ir galvijams ir įvykdy-
kite, ką esate pasižadėję. 25O Gado ir Rubeno sūnūs tarė Mošei: Mes
esame tavo tarnai; darysime, ką mūsų valdovas liepia. 26Savo vai-
kus ir moteris, avis ir galvijus paliksime Galaado miestuose; 27mes
gi, tavo tarnai, visi prisirengę trauksime į karą, kaip tu, valdove, sa-
kai. 28Taigi Mošė įsakė kunigui Eleazarui, Nuno sūnui Jošuei ir
šeimų kunigaikščiams Israėlio giminėse ir jiems tarė: 29Jei Gado
sūnūs ir Rubeno sūnūs draug su jumis visi pereis per Jordaną su
ginklais į karą Viešpaties akivaizdoje ir žemė bus jums pavergta,
duokite jiems paveldėti Galaadą; 30o jei nenorės pereiti draug su
jumis apsiginklavę į Kanaano žemę, tegul gauna vietas apsigyventi
jūsų tarpe. 31Gado sūnūs ir Rubeno sūnūs atsakė: Kaip Viešpats kal-
bėjo savo tarnams, taip mes darysime; 32patys trauksime apsigink-
lavę Viešpaties akivaizdoje Kanaano žemėn; ir mes pareiškiame,
kad jau gavome tėviškę šiapus Jordano.

33Taigi Mošė davė Gado ir Rubeno sūnums ir Juozapo sūnaus
Manaso giminės pusei Amoriečių karaliaus Sehono karalystę ir
Basano karaliaus Ogo karalystę, ir jų žemę su jų miestais aplinkui.
34O Gado sūnūs atstatė stiprius Dibono, Ataroto, Aroerio, 35Etroto,
Sophano, Jazerio, Jegbaos, 36Betnemros, Betarano miestus ir padarė
savo galvijams tvartus. 37Rubeno gi sūnūs atstatė Heseboną, Elealę,
Karjataimą, 38Nabą ir Baalmeoną, pakeisdami jų vardus, taip pat
Sabamą, duodami naujus vardus miestams, kuriuos buvo pastatę.
39Toliau Manaso sūnaus Makhiro sūnūs patraukė į Galaadą ir jį
sunaikino, išmušdami jo gyventojus Amoriečius. 40Taigi Mošė davė
Galaado žemę Manaso sūnui Makhirui, kursai ten apsigyveno. 41O
Manaso sūnus Jairas nuėjo ir paėmė jo sodžius, kuriuos praminė

Havot-Jairu, tai yra Jairo sodžiais. [42]Taip pat Nobė nuėjo ir paėmė
Kanatą su jo sodžiais ir jį praminė savo vardu Nobė.

33. [1]Šitos yra stotys Israėlio sūnų, kurie išėjo iš Egipto savo bū-
riais, vadovaujant Mošei ir Aaronui. [2]Mošė jas surašė pagal stovyklų
vietas, kurias jie, Viešpačiui įsakant, keisdavo. [3]Taigi išėję iš Ramesės
pirmame mėnesyje, penkioliktą pirmojo mėnesio dieną, antrą Velykų
dieną, vedami galinga ranka, matant visiems Egiptiečiams [4]ir laido-
jant pirmgimius, kuriuos Viešpats buvo ištikęs, nes ir jų dievams bu-
vo atkeršijęs, [5]Israėlio sūnūs sustatė stovyklas Sokote. [6]Iš Sokoto
atėjo į Etamą, kurs yra pačiame tyrų pakraštyje. [7]Iš ten išėję atvyko
prie Phihahiroto, kurs yra ties Beelsephonu, ir sustojo prieš Magdalą.
[8]Iškeliavę iš Phihahiroto, nuėjo jūros viduriu į tyrus ir, keliavę tris
dienas Etamo tyrais, sustatė stovyklas Maroje. [9]Išėję iš Maros, atėjo
Eliman, kur buvo dvylika vandens šaltinių ir septynios dešimtys pal-
mių, ir tenai sustojo stovyklose. [10]Bet ir iš ten išėję, ištiesė padangtes
prie Raudonosios jūros. Paskui, patraukę nuo Raudonosios jūros,
[11]sustojo Sino tyrumoje. [12]Iš ten išėję atkeliavo į Daphką. [13]O išėję
iš Daphkos, sustojo Aluje. [14]Patraukę iš Alaus ištiesė padangtes Raphi-
dime, kur tautai stigo vandens atsigerti. [15]Iškeliavę iš Raphidimo,
sustojo Sinajaus tyrumoje.
[16]Bet išėję ir iš Sinajaus tyrumos, atėjo į Pageidimo kapines. [17]Iš-
keliavę iš Pageidimo kapinių, sustatė stovyklas Haserote. [18]Iš Hase-
roto atėjo į Retmą. [19]Iškeliavę gi iš Retmos, sustojo Remomphare.
[20]Iš čia išėję, atvyko į Lebną. [21]Po Lebnos buvo sustoję Resoje.
[22]Išėję iš Resos, atėjo į Keelatą. [23]Iš čia išėję, sustojo prie Sephero
kalno. [24]Patraukę nuo Sephero kalno, atėjo į Aradą. [25]Iš ten išėję,
sustatė stovyklas Makelote. [26]Iškeliavę iš Makeloto, atėjo į Tahatą.
[27]Po Tahato buvo sustoję Tarėje. [28]Iš čia išėję, ištiesė padangtes Met-
koje. [29]O po Metkos sustatė stovyklas Hesmonoje. [30]Išėję iš Hesmonos,
atvyko į Moserotą. [31]O po Moseroto sustatė stovyklas Benejaakane.
[32]Išėję iš Benejaakano, atkeliavo prie Gadgado kalnų. [33]Iš ten išėję,
sustatė stovyklas Jetebatoje. [34]Iš Jetebatos atėjo į Hebroną. [35]Iške-
liavę iš Hebrono, sustatė stovyklas Asiongabere. [36]Iš ten išėję, atvyko
į Sino tyrumą, tai yra į Kadesą.
[37]Išėję iš Kadeso, jie sustatė stovyklas prie Horo kalno pačiuose
Edomo žemės pakraščiuose. [38]Tenai kunigas Aaronas, liepiant Vieš-
pačiui, užžengė į Horo kalną ir tenai mirė keturiasdešimtais metais
po Israėlio sūnų išėjimo iš Egipto, penktame mėnesyje, penktą mė-

nesio dieną, [39]turėdamas šimtą dvidešimt trejus metus amžiaus. [40]Tuo-
met Kananiečių karalius Aradas, kurs gyveno pietų šalyje, išgirdo,
kad Israėlio sūnūs atėjo Kanaano žemėn. [41]Patraukę nuo Horo kal-
no, jie sustojo Salmonoje. [42]Iš čia išėję, atvyko į Punoną. [43]Išėję iš
Punono, sustojo Obote. [44]Iš Oboto atėjo į Jieabarimą, kurs yra Moa-
biečių ribose. [45]Iškeliavę iš Jieabarimo, ištiesė padangtes Dibongade.
[46]Iš čia išėję, sustojo Helmondeblataime. [47]Išėję iš Helmondeblataimo,
atėjo prie Abarimo kalnų ties Nabu. [48]O keliaudami nuo Abarimo
kalnų, atvyko į Moabo lygumas prie Jordano ties Jeriku [49]ir čia
sustatė stovyklas nuo Betsimoto lig Abelsatimui lygesnėse Moabie-
čių vietose.

[50]Tenai Viešpats kalbėjo Mošei: [51]Įsakyk Israėlio sūnums ir jiems
kalbėk: Kai būsite perėję per Jordaną, įeidami Kanaano žemėn,
[52]išnaikinkite visus anos žemės gyventojus; sutrupinkite paminklinius
akmenis, sulaužykite statulas ir išgriaukite visas aukštas vietas, [53]ap-
valydami žemę, kad joje apsigyventumėte, nes aš jums daviau ją pa-
veldėti; [54]pasidalinsite ją burtu; tiems, kurių bus daugiau, duosite
platesnį, ir kurių maža, siauresnį plotą. Kiekvienam bus suteikta tėvo-
nystė, kaip išpuls pagal burtą. Žemė bus išdalinta pagal gimines ir
šeimas. [55]O jei nenorėsite užmušti žemės gyventojų, pasilikusieji bus
jums kaip vinys akyse ir ietys šonuose ir jums priešinsis jūsų gyvena-
moje žemėje; [56]ir ką tik aš buvau sumanęs su jais padaryti, padarysiu
su jumis.

34. [1]Viešpats dar kalbėjo Mošei ir tarė: [2]Įsakyk Israėlio sūnums ir
jiems kalbėk: Kai būsite įėję Kanaano žemėn ir ji jums teks kaip tėviš-
kė pagal burtą, štai kokios bus jos sienos: [3]pietinė dalis prasidės nuo
Sino tyrumos, esančios šalia Edomo, ir rytuose jos sienomis bus Sū-
riausioji jūra. [4]Taigi pietinė siena eis išilgai Kurklio aukštumos ir
tęsis iki Sennai, o eidama toliau pietuose pasieks Kadesbarnę; iš
čia siena eis lig sodžiui, vadinamam Adaru, ir tęsis iki Asemonai;
[5]nuo Asemonos siena eis išsilenkdama iki Egipto upei ir baigsis prie
Didžiosios jūros kranto. [6]Vakarų gi siena prasidės prie Didžiosios jūros
ir prie jos baigsis. [7]Toliau šiaurėje siena prasidės prie Didžiosios jūros
ir tęsis iki aukščiausiam kalnui; [8]iš čia eis toliau į Ematą iki Sedabos
apylinkei; [9]toliau siena tęsis iki Zephronai ir Enano sodžiui; ta tai
bus šiaurinė siena. [10]Sienos gi saulėtekio šone bus matuojamos nuo
Enano sodžiaus lig Sephamai; [11]nuo Sephamos siena nusileis į Reblą
ties Daphnimo šaltiniu; iš čia eis rytų šonu iki Kenеretho jūrai [12]ir

tęsis lig Jordanui, o pagaliau baigsis Sūriausiąja jūra. Ta tai bus
jūsų žemė su jos sienomis aplinkui. [13]Taigi Mošė įsakė Israėlio sūnums,
tardamas: Šita yra žemė, kurią paveldėsite pagal burtą ir kurią Vieš-
pats liepė duoti devynioms giminėms ir vienos giminės pusei; [14]nes
Rubeno sūnų giminė savo šeimomis ir Gado sūnų giminė, pagal
šeimų skaičių, taip pat Manaso giminės pusė, [15]tai yra pustrečios
giminės, gavo savo šalį anapus Jordano ties Jeriku į rytus.
[16]Viešpats dar tarė Mošei: [17]Šitie yra vardai vyrų, kurie jums
padalins žemę: kunigas Eleazaras ir Nuno sūnus Jošuė, [18]ir iš kiek-
vienos giminės po vieną kunigaikštį; [19]jų vardai yra šitie: iš Judo
giminės Jephonės sūnus Kalebas, [20]iš Simeono giminės Amijudo
sūnus Samuėlis, [21]iš Benjamino giminės Khaselono sūnus Elidadas,
[22]iš Dano sūnų giminės Joglio sūnus Bokkis, [23]Juozapo sūnų iš
Manaso giminės Ephodo sūnus Haniėlis, [24]iš Ephraimo giminės Seph-
tano sūnus Kamuėlis, [25]iš Zabulono giminės Parnakho sūnus Elisapha-
nas, [26]iš Isakharo giminės Ozano sūnus vadas Paltijėlis, [27]iš Esero gi-
minės Salomio sūnus Ahijudas, [28]iš Nephtalio giminės Amijudo sūnus
Pedaėlis. [29]Šitie yra, kuriems Viešpats įsakė padalinti Kanaano žemę
tarp Israėlio sūnų.
35. [1]Taip pat Viešpats kalbėjo Mošei Moabo lygumose prie Jor-
dano ties Jeriku: [2]Įsakyk Israėlio sūnums, kad duotų Levitams iš
savo tėviškės [3]miestus apsigyventi ir jų priemiesčius aplinkui, idant
jie patys pasiliktų miestuose, o jų bandoms ir galvijams būtų prie-
miesčiai, [4]kurie tęsis per tūkstantį žingsnių aplink miestų mūrus.
[5]Į rytus bus du tūkstančiu mastų, į pietus bus taip pat du tūkstančiu;
taipgi į jūrą, kuri yra vakaruose, bus toks pat plotas, ir šiaurinis šo-
nas baigsis tokiomis pat sienomis; miestai bus viduryje ir aplinkui
priemiesčiai. [6]Iš tų pačių miestų, kuriuos duosite Levitams, šeši bus
atskirti pabėgėlių prieglaudai, kad į juos bėgtų, kas bus išliejęs
kraują; o, be šitų, duosite dar kitus keturias dešimtis du miestu, [7]tai
yra viso keturias dešimtis aštuonis su jų priemiesčiais. [8]Šitų gi
miestų, kurie bus duoti iš Israėlio sūnų nuosavybės, daugiau bus
paimta iš tųjų, kurie daugiau turi, ir mažiau iš tų, kurie mažiau turi;
visi duos Levitams miestus pagal savo tėvonystės didumą.
[9]Viešpats dar tarė Mošei: [10]Kalbėk Israėlio sūnums ir jiems sakyk:
Kai per Jordaną būsite įėję į Kanaano žemę, [11]paskirkite, kurie
miestai turi būti prieglaudomis nenoromis išliejusiems kraują pabė-
gėliams. [12]Esant juose pabėgėliui, užmuštojo giminaitis negalės jo
užmušti, kolei jis nebus pastatytas daugybės akivaizdon ir jo byla

nebus išspręsta. [13]Iš tų gi miestų, kurie bus atskirti pabėgėlių prieg-
laudoms, [14]trys bus anapus Jordano ir trys Kanaano žemėje [15]ir
tarnaus kaip Israėlio sūnums, taip ateiviams ir svetimtaučiams, kad
į juos bėgtų, kas nenoromis bus išliejęs kraują.
[16]Jei kas muštų geležimi, taip kad užgautasis numirtų, bus kaltas
žmogžudyste ir pats numirs. [17]Jei mestų akmenimi ir ištiktasis būtų
užmuštas, taip pat bus nubaustas. [18]Jei kas mirtų užgautas medžiu,
bus už jį atkeršyta užgavėjo krauju. [19]Artimas užmuštojo giminaitis
užmuš žmogžudį; užmuš tuojau, kai tik jį nutvers. [20]Jei kas iš ne-
apykantos pastumtų žmogų ar mestų kuo į jį patykojęs [21]ar, būda-
mas nerieteliu, ranka užmuštų ir tasai numirtų, užgavėjas bus kal-
tas žmogžudyste; užmuštojo giminaitis, kai tik jį ras, tuojau nuga-
labys. [22]Jei kas netyčiomis, be neapykantos [23]ir be neprietelystės,
padarytų ką nors iš to [24]ir tai, girdint tautai, būtų patvirtinta ir taip
užgavėjo ir giminaičio kraujo byla būtų ištirta, [25]bus paleistas kaip
nekaltas iš keršytojo rankų ir pagal sprendimą bus nuvestas atgal į
miestą, į kurį buvo nubėgęs, ir pasiliks tenai, kolei nenumirs vyriau-
sias šventuoju aliejumi pateptas kunigas. [26]Jei užmušėjas bus rastas
už sienų miestų, kurie paskirti pabėgėliams, [27]ir bus užmuštas to,
kurs yra kraujo keršytojas, bus be kaltės tasai, kurs jį užmušė; [28]nes
pabėgėlis turėjo pasilikti mieste lig vyriausiojo kunigo mirčiai; o kai
tasai bus numiręs, žmogžudys sugrįš į savo žemę. [29]Tai bus amžinai
laikytinas įstatas visose jūsų gyvenamose vietose. [30]Žmogžudys bus
nubaustas, išklausius liudytojus; nė vienas nebus pasmerktas tik
vienam žmogui liudijant. [31]Neimsite išsipirkimo nuo to, kurs kaltas
kraujo, bet jis pats turi tuojau mirti. [32]Ištremtieji ir pabėgėliai ne-
galės pirm vyriausiojo kunigo mirties jokiu būdu sugrįžti į savo
miestus, [33]kad nesubjaurintumėte jūsų gyvenamos žemės, nes ji esti
sutepama nekaltųjų krauju ir kitaip negali būti apvalyta, kaip tik
krauju to, kurs išliejo svetimą kraują. [34]Taip tai bus apvaloma jūsų
tėviškė man pasiliekant jūsų tarpe; nes aš esu Viešpats, kurs gyvenu
tarp Israėlio sūnų.

36. [1]O Manaso sūnaus Makhiro sūnaus Galaado šeimų kunigaikš-
čiai iš Juozapo sūnų palikuonių atėjo ir kalbėjo Mošei Israėlio kuni-
gaikščių akivaizdoje, ir tarė: [2]Tau, mūsų valdove, Viešpats įsakė,
kad burtu padalintumei žemę tarp Israėlio sūnų ir kad mūsų brolio
Salphaado dukterims duotumei tėviškę, priderančią jų tėvui. [3]Jei jas
ims moterystėn kitos giminės žmonės, jų tėviškė eis paskui jas ir,

jai perėjus prie kitos giminės, ji bus atimta iš mūsų tėvonystės. [4]Taip-
gi atsitiks, kad atėjus jubiliejui, tai yra penkiasdešimtiems atleidimo
metams, dalių paskirstymas susimaišys, ir tėviškė vienų pereis prie
kitų. [5]Tuomet Mošė atsakė Israėlio sūnums ir, Viešpačiui liepiant,
tarė: Juozapo sūnų giminė kalba teisingai; [6]ir štai koks įstatas yra
Viešpaties paskelbtas apie Salphaado dukteris: tegul jos teka už ko
tinka, bet tik už savo giminės vyrų, [7]kad Israėlio sūnų tėviškė ne-
susimaišytų, pereidama iš vienos giminės į kitą; [8]ir visos moterys
ims vyrus iš tos pačios giminės, kad tėvonystė pasiliktų šeimose
[9]ir kad nesusimaišytų tarp savęs giminės, bet pasiliktų taip, [10]kaip
Viešpaties atskirtos. Salphaado dukterys padarė, kaip buvo liepta:
[11]Maala, Tersa, Hegla, Melka ir Noa ištekėjo už savo dėdės sūnų
[12]iš giminės Manaso, kurs buvo Juozapo sūnus; ir joms paskirtoji tė-
viškė pasiliko jų tėvo giminėje ir šeimoje.

[13]Šitie yra paliepimai ir nutarimai, kuriuos Viešpats davė per
Mošę Israėlio sūnums Moabo lygumose prie Jordano ties Jeriku.

PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

Hebrajiškai 'ELLEH HADD^{E} BARIM

1. [1]Šitie yra žodžiai, kuriuos Mošė kalbėjo visam Israėliui anapus
Jordano, tyrumos lygumoje ties Raudonąja jūra, tarp Pharano ir
Tophelio, Labano'ir Haseroto, kur yra labai daug aukso. [2]Buvo
vienuolika kelionės dienų nuo Horebo per Seiro kalnus iki Kades-
barnei. [3]Keturiasdešimtais metais, vienuoliktame mėnesyje, pirmą
mėnesio dieną Mošė kalbėjo Israėlio sūnums visa, ką jam Viešpats
buvo liepęs jiems pasakyti, [4]nugalėjus Amoriečių karalių Sehoną,
gyvenusį Hesebone, ir Basano karalių Ogą, kurs gyveno Astarote
ir Edrajyje, [5]anapus Jordano Moabo žemėje. Mošė ėmė aiškinti
Įstatymą ir sakė: [6]Viešpats, mūsų Dievas, mums kalbėjo prie Horebo
ir tarė: Jau gana ilgai jūs pasiliekate prie šito kalno; [7]gręžkitės ir
eikite pas Amoriečių kalną ir į visą jo apylinkę: į lygumas, į kalnuo-
tas vietas, į slėnius pietų linkon ir išilgai jūros kranto, į Kananiečių
ir į Libano žemę iki didžiajai Euphrato upei. [8]Štai, tarė, aš jums
atidaviau: įeikite ir paveldėkite žemę, apie kurią Viešpats prisiekė
jūsų tėvams Abraomui, Isaokui ir Jokubui, kad jis ją duos jiems ir
po jų jųjų palikuonims. [9]O aš jums anuo metu tariau: [10]Aš vienas
neįstengiu jumis rūpintis, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus padaugino,
ir šiandien esate taip gausingi kaip dangaus žvaigždės. [11]Viešpats,
jūsų tėvų Dievas, teprideda prie to skaičiaus daug tūkstančių ir jus
tepalaimina, kaip yra kalbėjęs. [12]Vienas neįstengiu pakelti jūsų
reikalų ir naštos, ir vaidų. [13]Duokite iš savo tarpo išmintingų ir su-
manių vyrų, kurių elgesys ištirtas jūsų giminėse, kad juos paskirčiau
jums kunigaikščiais. [14]Tuomet atsakėte: Geras dalykas, kurį nori
padaryti. [15]Ir aš ėmiau iš jūsų giminių išmintingus ir aukštos kilmės
vyrus, ir juos paskyriau kunigaikščiais, vadais, šimtininkais, pen-
kiasdešimtininkais ir dešimtininkais, kad jus mokytų visų dalykų.
[16]Aš jiems įsakiau ir tariau: Išklausykite juos ir kas teisinga teiskite,

vis tiek, ar bus viengentis, ar svetimtautis. [17]Nedarysite jokio skirtumo
tarp asmenų: išklausykite taip pat mažą kaip didelį; niekieno asmens
nežiūrėsite, nes teismas yra Dievo. Jeigu kas jums pasirodys sunku,
praneškite man, ir aš išklausysiu. [18]Aš įsakiau visa, kas jums reikėjo
daryti.
[19]Palikę Horebą, ėjome per baisią ir didžiausią tyrumą, kurią
matėte, keliu, vedančiu pas Amoriečių kalną, kaip Viešpats, mūsų
Dievas, buvo man įsakęs. O kai buvome atėję į Kadesbarnę, [20]aš
jums tariau: Atėjote prie kalno Amoriečių, kuriuos Viešpats, mūsų
Dievas, mums duos. [21]Matyk žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas,
tau duos; pakilk ir ją paveldėk, kaip Viešpats, mūsų Dievas, yra kal-
bėjęs mūsų tėvams; nebijok ir nieko nenusigąsk. [22]Tuomet jūs visi
priėjote prie manęs ir tarėte: Siųskime vyrus, kad apžiūrėtų žemę
ir praneštų, kuriuo keliu turime pakilti ir į kuriuos miestus eiti.
[23]Kadangi man ta šneka patiko, siunčiau iš jūsų tarpo dvylika vyrų,
po vieną iš kiekvienos giminės. [24]Jie, nuėję ir pakilę į kalnuotas vie-
tas, nuvyko lig Vynuogių slėniui ir apžiūrėjo žemę, [25]pasiėmė jos
vaisių, kad parodytų derlingumą, atnešė pas mus ir tarė: Gera yra
žemė, kurią Viešpats, mūsų Dievas, mums duos. [26]Bet jūs nenorėjote
eiti ir, netikėdami Viešpaties, mūsų Dievo, žodžiais, [27]murmėjote
savo padangtėse ir tarėte: Viešpats mūsų neapkenčia ir todėl mus iš-
vedė iš Egipto žemės, kad mus paduotų į Amoriečių rankas ir išnai-
kintų. [28]Kur mes eisime? Pasiuntiniai išgąsdino mūsų širdį, saky-
dami: Gyventojų yra didelė daugybė ir jų ūgis didesnis už mūsų;
miestai dideli ir sustiprinti lig padangių; tenai matėme Enako sūnus.
[29]O aš jums tariau: Nenusigąskite ir jų nebijokite. [30]Viešpats Dievas,
kurs buvo jūsų vedėjas, pats už jus kovos, kaip padarė Egipte vi-
siems matant. [31]Ir tyrumoje patsai matei, Viešpats, tavo Dievas, tave
nešė, kaip žmogus paprastai neša savo mažutėlį kūdikį, visą kelią,
kuriuo ėjote, kolei neatėjote į šitą vietą. [32]Bet nė taip netikėjote Vieš-
pačiu, jūsų Dievu, [33]kurs ėjo pirm jūsų keliu ir pažymėdavo vietą,
kur jūs turėjote ištiesti padangtes, naktį jums rodydamas kelią ugni-
mi, o dieną debesies šulu. [34]O kai Viešpats išgirdo jūsų kalbų balsą,
susirūstinęs prisiekė ir tarė: [35]Nė vienas iš šitos pikčiausios giminės
žmonių neišvys geros žemės, kurią su priesaika esu pažadėjęs jūsų
tėvams, [36]išskyrus Jephonės sūnų Kalebą; nes jis ją matys, ir aš duosiu
jam ir jo sūnums žemę, kurioje jis vaikščiojo, nes jis sekė Viešpatį.
[37]Ir nenuostabus tas supykimas ant tautos, kadangi Viešpats, susi-
rūstinęs dėl jūsų taip pat ant manęs, tarė: Nė tu tenai neįeisi, [38]bet

Nuno sūnus Jošuė, tavo tarnas, jis įeis užuot tavęs; jį pamokyk ir
pastiprink, ir jis burtu padalins žemę Izraėliui. [39]Jūsų kūdikiai, apie
kuriuos sakėte, kad būsią nuvesti nelaisvėn, ir jūsų sūnūs, kurie
šiandien dar nežino skirtumo tarp gero ir pikto, jie tai įeis; jiems aš
duosiu žemę, ir jie ją paveldės; [40]jūs gi apsigręžkite ir eikite į tyrumą
Raudonosios jūros keliu. [41]Tuomet man atsakėte: Nusidėjome Vieš-
pačiui; pakilsime ir kovosime, kaip Viešpats, mūsų Dievas, yra įsa-
kęs. Ir kai apsiginklavę ėjote į kalną, [42]Viešpats man tarė: Sakyk
jiems: Neikite ir nekovokite, nes aš nesu su jumis, kad nekristumėte
savo neprietelių akyse. [43]Kalbėjau ir neklausėte; bet, priešindamies
Viešpaties paliepimui ir pasipūtę puikybe, pakilote į kalną. [44]Taigi
Amoriečiai, kurie gyveno kalnuose, išėję ir pasitikę vijosi jus, kaip
paprastai vejasi bites, ir mušė nuo Seiro iki Hormai. [45]O kai sugrįžę
raudojote Viešpaties akivaizdoje, jis jūsų neklausė ir nenorėjo iš-
girsti jūsų balso. [46]Taigi ilgą laiką pasilikote Kadesbarnėje.

2. [1]Pasitraukę iš ten, atėjome į tyrumą, vedančią prie Raudono-
sios jūros, taip, kaip man buvo pasakęs Viešpats, ir ilgą laiką ėjome
aplink Seiro kalną. [2]Tuomet Viešpats man tarė: [3]Gana jums eiti apie
šitą kalną; eikite į šiaurę; [4]įsakyk tautai ir tark: Pereisite per sienas
jūsų brolių, Esavo sūnų, kurie gyvena Seire, ir jie jūsų bijos. [5]Ser-
gėkitės tat labai, kad jų neužpultumėte, nes jų žemės aš jums ne-
duosiu nė tiek, kiek galima užminti vienu kojos padu; nes Seiro kal-
nus daviau paveldėti Esavui. [6]Jūs pirksite iš jų už pinigus maisto,
kurį valgysite; taip pat nusipirkę semsitės vandens ir gersite. [7]Vieš-
pats, tavo Dievas, tave palaimino visuose tavo rankų darbuose;
jis žino tavo kelionę, kai ėjai per tą didelę tyrumą; keturias dešim-
tis metų gyveno su tavim Viešpats, tavo Dievas, ir nieko tau nes-
tigo. [8]Perėję per žemę mūsų brolių, Esavo sūnų, kurie gyveno
Seire, slėnio keliu nuo Elato ir Asiongaberio, atėjome prie kelio, ve-
dančio į Moabo tyrumą. [9]Tuomet Viešpats man tarė: Nekovok su
Moabiečiais ir nepradėk prieš juos karo, nes jų žemės nė kiek
tau neduosiu, kadangi Arą daviau valdyti Loto sūnums. [10]Pirmieji
jos gyventojai buvo Emiečiai, didelė ir galinga tauta, kaip iš Enako
palikuonių, [11]taip kad jie buvo laikomi milžinais ir buvo panašūs
į Enako sūnus. Pagaliau Moabiečiai juos vadina Emiečiais. [12]Seire
gi anksčiau gyveno Horiečiai; juos išvarius ir išnaikinus, apsigyveno
Esavo sūnūs, taip pat, kaip padarė Izraėlis savo paveldėtoje žemėje,
kurią jam davė Viešpats. [13]Pakilę tat, kad pereitumėm per Zaredo

upelį, mes atėjome prie jo. [14]Laiko gi, kuriame keliavome nuo Kadesbarnės lig Zaredo upelio perėjimui, praslinko trisdešimtis aštuoneri metai, kolei neišmirė iš stovyklų tarpo visų žmonių kovotojų karta, kaip Viešpats buvo prisiekęs. [15]Jo ranka buvo prieš juos, kad jie žūtų iš stovyklos tarpo.

[16]Kritus visiems kovotojams, [17]Viešpats man kalbėjo ir tarė: [18]Šiandien tu pereisi per Moabo sieną pro miestą, vadinamą Aru; [19]o prisiartinęs Amono sūnų kaimynystėn, sergėkis kovoti prieš juos ir pradėti karą; nes aš tau neduosiu Amono žemės, nes ją daviau paveldėti Loto sūnums. [20]Ji buvo laikoma milžinų žeme ir kitados joje yra gyvenę milžinai, kuriuos Amoniečiai vadino Zomzomiečiais: [21]tauta didelė ir gausinga, ir labai augalota, kaip Enakiečiai. Viešpats juos išnaikino iš po Amoniečių akių ir juos apgyvendino užuot anų, [22]taip pat, kaip buvo padaręs Esavo sūnums, gyvenantiems Seire, išnaikindamas Horiečius ir jų žemę aniems atiduodamas, kurią jie valdo iki šiai dienai. [23]Taigi Heviečius, gyvenusius Haserime iki Gazai, išvarė Kapadokiečiai, kurie, išėję iš Kapadokijos, anuos išnaikino ir gyveno jų vietoje. [24]Kelkitės ir pereikite per Arnono upelį; štai duodu į tavo rankas Hesebono karalių Sehoną, Amorietį; pradėk savintis jo žemę ir susiremk su juo kovoje. [25]Šiandien pradėsiu siųsti išgąstį ir baimę tavęs ant tautų, gyvenančių po visu dangumi, kad išgirdusios tavo vardą nusigąstų ir sudrebėtų kaip gimdyvės ir būtų skausmų apimtos.

[26]Taigi aš siunčiau iš Kademoto tyrumos pas Hesebono karalių Sehoną pasiuntinius su ramybės žodžiais ir sakydinau: [27]Mes norime pereiti per tavo žemę: eisime vieškeliu; nenukrypsime nei į dešinę, nei į kairę. [28]Parduok mums maisto, kad turėtumėm ko valgyti; taip pat vandens duok už pinigus, ir taip gersime. Tiek tereikia, kad mums leistumei pereiti, [29]kaip padarė Esavo sūnūs, kurie gyvena Seire, ir Moabiečiai, kurie pasilieka Are, kolei nepasieksime Jordano ir nepereisime į žemę, kurią Viešpats, mūsų Dievas, mums duos. [30]Bet Hesebono karalius Sehonas nenorėjo mums duoti perėjimo, nes Viešpats, tavo Dievas, buvo sukietinęs jo dvasią ir sutvirtinęs jo širdį, kad būtų paduotas į tavo rankas, kaip dabar matai. [31]Tuomet Viešpats man tarė: Štai aš pradedu atidavinėti tau Sehoną ir jo žemę; imk ją valdyti. [32]O Sehonas su visa savo tauta išėjo mums priešais į Jasą kovoti; [33]Viešpats gi, mūsų Dievas, jį mums padavė; ir mes sumušėme jį draug su jo sūnumis ir visa jo tauta. [34]Mes paėmėm anuo metu visus miestus, išmušę jų gyventojus, vyrus ir moteris, ir

kūdikius; nieko juose nepalikome, [35]išskyrus galvijus, kurie virto
kovojančių dalimi, ir grobį paimtųjų miestų, [36]pradedant nuo Aroerio,
esančio Armono upelio krantuose, nuo miesto, esančio slėnyje, iki
Galaadui. Nebuvo sodžiaus ir miesto, kuris nebūtų patekęs į mūsų
rankas; Viešpats, mūsų Dievas, padavė mums visus, [37]išskyrus Amo-
no sūnų žemę, į kurią nėjome, ir visa, kas yra arti Jaboko upelio,
taip pat kalnų miestus ir visas vietas, į kurias Viešpats, mūsų Dievas,
mums buvo uždraudęs eiti.

3. [1]Taigi apsigręžę mes ėjome aukštyn Basano keliu; ir išėjo
mums priešais Basano karalius Ogas su savo tauta kovoti Edrajyje.
[2]Tuomet Viešpats man tarė: Nebijok jo, nes jis paduotas tavo ran-
kon su visa savo tauta ir žeme; padarysi jam taip kaip Amoriečių
karaliui Sehonui, gyvenusiam Hesebone. [3]Taigi Viešpats, mūsų
Dievas, padavė į mūsų rankas taip pat Basano karalių Ogą ir visą
jo tautą; o mes juos išmušėm visus iki vienam, [4]sunaikindami tuo
pačiu metu visus jo miestus; nebuvo miesto, kurs nebūtų mums pa-
tekęs; paėmėme šešias dešimtis miestų, visą Ogo karalystės Argobo
kraštą Basane. [5]Visi miestai buvo sustiprinti aukščiausiais mūrais,
vartais ir užkaiščiais, neskaitant didelės daugybės miestų, neturė-
jusių mūrų. [6]Mes juos sunaikinome, kaip buvome padarę Hesebono
karaliui Sehonui, sugriovėme visus miestus ir užmušėme vyrus, mo-
teris ir kūdikius; [7]miestų gi galvijus ir lobį išplėšėme. [8]Taip mes atė-
mėme anuo metu žemę iš rankų dviejų Amoriečių karalių, buvusių
už Jordano, nuo Arnono upės lig Ermono kalnui, [9]kurį Sidoniečiai
vadina Sarionu, o Amoriečiai Saniru; [10]paėmėme visus miestus,
esančius lygumoje, visą Galaado ir Basano žemę iki Ogo karalystės
miestais Selkhai ir Edrajui Basane. [11]Nes Basano karalius Ogas
vienas buvo likęs iš milžinų giminės. Rodoma jo geležinė lova
Amono sūnų mieste Rabate; ji devyniais mastais ilga ir keturiais
plati, matuojant vyriškos rankos mastu.
[12]Taigi anuo metu paveldėjome žemę nuo Aroerio, esančio Arnono
upelio krantuose, lig Galaado kalno pusei; jos miestus aš daviau
Rubenui ir Gadui. [13]Likusią gi Galaado dalį ir visą Ogo karalystės
Basaną, visą Argobo kraštą, atidaviau Manaso giminės pusei. Visas
Basanas yra vadinamas milžinų žeme. [14]Manaso sūnus Jairas pa-
veldėjo visą Argobo žemę iki Gesuriečių ir Makhatiečių sienoms ir
praminė Basaną savo vardu Havot-Jairu, tai yra Jairo sodžiais; taip
jis vadinamas ir iki šiai dienai. [15]Taip pat Makhirui daviau Galaadą.

[16]Rubeno ir Gado giminėms daviau Galaado žemės lig Arnono upe-
liui, lig to upelio pusei, ir jo apylinkes lig Jaboko upeliui, kur yra
Amono sūnų sienos; [17]taip pat tyrumos lygumą lig Jordanui ir Kene-
reto apylinkę iki Tyrų jūrai, tai yra Sūriausiai jūrai, iki pašlaitų
Phasgos kalno, kurs yra į rytus. [18]Anuo metu aš jums įsakiau ir
tariau: Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda šitą žemę kaip tėvonystę;
eikite tat apsiginklavę pirm savo brolių Israėlio sūnų, jūs visi stiprūs
vyrai, [19]be žmonų, be kūdikių ir be bandų; nes žinau, kad jūs turite
daug gyvulių; tie turės pasilikti miestuose, kuriuos jums daviau,
[20]kolei Viešpats nesuteiks poilsio jūsų broliams, kaip jums suteikė,
ir kolei taip pat jie nepaveldės žemės, kurią jiems žada duoti anapus
Jordano; tuomet kiekvienas sugrįš į savo nuosavybę, kurią jums
daviau.
[21]Taipgi Jošuei aš įsakiau anuo metu ir tariau: Tavo akys matė,
ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė šitiem dviem karaliam; taip jis pa-
darys visoms karalystėms, į kurias tu turi nueiti. [22]Nebijok jų, nes
Viešpats, jūsų Dievas, kovos už jus. [23]Aš maldavau anuo metu Vieš-
patį ir tariau: [24]Viešpatie, Dieve! Tu pradėjai rodyti tavo tarnui savo
didenybę ir galingiausią ranką; nes ir nėra kito Dievo nei danguje,
nei žemėje, kurs galėtų daryti tavo darbus ir susilyginti stiprybe su
tavim. [25]Taigi leisk man įeiti ir pamatyti šitą geriausią žemę anapus
Jordano, aną puikiausią kalną ir Libaną. [26]Tačiau Viešpats buvo
man susirūstinęs dėl jūsų ir manęs neišklausė, bet man tarė: Gana
tau; daugiau man apie tą dalyką nebekalbėk. [27]Užkopk į Phasgos
viršūnę ir atgręžk savo akis į vakarus ir į šiaurę, į pietus ir į rytus,
ir pasižiūrėk, nes tu nepereisi šito Jordano. [28]Įsakyk Jošuei, jį pa-
drąsink ir pastiprink; nes jis eis šitos tautos priekyje ir jiems išdalins
žemę, kurią tu pamatysi. [29]Taigi mes pasilikome slėnyje ties Phogoro
šventykla.

4. [1]Tataigi klausyk, Israėli, įstatų ir nutarimų, kurių aš tave mo-
kau, kad juos vykdydamas būtumei gyvas ir įėjęs paveldėtumei že-
mę, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums duos. [2]Nieko nepridėkite
prie žodžių, kuriuos jums sakau, ir nieko iš jų neatimkite. Sergėkite
Viešpaties, jūsų Dievo, paliepimus, kuriuos aš jums skelbiu. [3]Jūsų
akys matė visa, ką Viešpats yra daręs prieš Beelphegorą, kaip visus
jo garbintojus išnaikino iš jūsų tarpo; [4]jūs gi, kurie laikotės Viešpa-
ties, jūsų Dievo, visi gyvi esatė iki šiai dienai. [5]Jūs žinote, kad aš
jus mokiau įstatų ir nutarimų, kaip Viešpats, mano Dievas, man yra

liepęs; taigi jūs juos vykdykite žemėje, kurią paveldėsite, [6]laikysite
ir įvykdysite darbais. Nes tai yra jūsų išmintis ir protingumas tautų
akivaizdoje, kad jos, girdėdamos visus šituos įsakymus, tartų: Štai
kokia išmintinga ir protinga tauta, kokia didelė tauta! [7]Iš tikrųjų
nėra kitos taip didelės tautos, kuri turėtų taip arti savęs esančius
dievus, kaip mūsų Dievas yra arti visuose mūsų maldavimuose. [8]Nes
kuri gi yra kita tauta taip prakilni, kuri turėtų apeigas ir teisin-
gus nutarimus, ir visą įstatymą, kurį aš šiandien statysiu prieš jū-
sų akis?
[9]Taigi sergėk rūpestingai pats save ir savo sielą. Neužmiršk dalykų,
kuriuos matė tavo akys, ir jie teneiškrenta iš tavo širdies per visas
tavo gyvenimo dienas. Jų mokysi savo vaikus ir vaikaičius, [10]nuo
tos dienos, kurią stojaisi Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje prie
Horebo, kuomet man Viešpats kalbėjo ir tarė: Surink prie manęs
tautą, kad klausytų mano žodžių ir išmoktų bijoti manęs visuomet,
kolei gyvena žemėje, ir kad mokytų savo sūnus. [11]Jūs prisiartinote
prie pašlaitės kalno, kurs degė iki padangei ir buvo apsuptas suotema,
debesimi ir tamsybėmis. [12]Viešpats kalbėjo į jus iš ugnies tarpo.
Jūs girdėjote jo žodžių balsą ir visai nematėte jo išvaizdos. [13]Jis
jums paskelbė savo sandorą, kurią liepė vykdyti, ir dešimtį žodžių,
kuriuos parašė dviejose akmeninėse plokštėse; [14]man gi anuo metu
įsakė mokyti jus apeigų ir nutarimų, kuriuos turėsite vykdyti žemėje,
kurią paveldėsite.
[15]Taigi sergėkite rūpestingai savo sielas. Tą dieną, kurią Vieš-
pats jums kalbėjo Horebe iš ugnies tarpo, jūs nematėte jokio pa-
veikslo, [16]kad kartais, pasidavę apgavimui, nedarytumėte sau drožto
panašumo ar vyriškio, ar moteriškės paveikslo, [17]ar paveikslo kurio
nors iš gyvulių, esančių žemėje, ar skraidančių po dangumi paukš-
čių, [18]ar slankiojančių gyvių, kurie kruta žemėje, ar žuvų, pasilie-
kančių vandenyse po žeme, [19]ir kad kartais, pakėlęs akis į dangų
ir pamatęs saulę, mėnulį ir visas dangaus žvaigždes, o pasidavęs
paklydimui, jų negarbintumei ir nesilenktumei prieš tai, ką Viešpats,
tavo Dievas, sutvėrė, idant tarnautų visoms tautoms, esančioms po
dangumi. [20]Jus gi Viešpats ėmė ir išvedė iš geležinės Egipto krosnies,
kad turėtų visai nuosavą tautą, kaip kad dabar yra. [21]O man Vieš-
pats susirūstino dėl jūsų kalbų ir prisiekė, kad nepereičiau Jordano
ir neįeičiau į geriausią žemę, kurią jis jums duos. [22]Štai aš mirštu
šitoje žemėje ir nepereisiu per Jordaną, jūs gi pereisite ir paveldėsi-
te puikiausią žemę. [23]Žiūrėk, kad niekuomet neužmirštumei Vieš-

paties, tavo Dievo, sandoros, kurią jis su tavimi yra padaręs, ir kad
nedarytumei sau drožto paveikslo tų dalykų, ką Viešpats tau daryti
uždraudė, [24]nes Viešpats, tavo Dievas, yra sudeginanti ugnis ir Die-
vas pavydus.
[25]Jei, pagimdę sūnus bei vaikaičius ir ilgai gyvenę žemėje, pasi-
duosite apgavimui ir sau pasidirbdinsite bet kurį paveikslą, pikta
darydami Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje, taip kad jį vesite į
rūstybę, [26]aš šaukiu šiandien liudytojais dangų ir žemę, kad jūs vei-
kiai žūsite nuo žemės, kurią, perėję per Jordaną, turite paveldėti.
Negyvensite joje ilgai, bet Viešpats jus sunaikins [27]ir išsklaistys tarp
visų tautų, ir tik nedaugelis iš jūsų pasiliks tarp tautų, pas kurias
Viešpats jus nuves. [28]Tenai tarnausite dievams, kurie žmonių ran-
komis padaryti, medžiui ir akmeniui, kurie nemato, negirdi, nevalgo
ir nieko neužuodžia. [29]Ir kai tenai ieškosi Viešpaties, tavo Dievo,
atrasi jį, jei tačiau ieškosi visa širdimi ir visu tavo sielos sielvartu.
[30]Kada tave ištiks visa, kas yra iš anksto paskelbta, paskučiausiame
laike sugrįši prie Viešpaties, tavo Dievo, ir klausysi jo balso; [31]nes
Viešpats, tavo Dievas, yra Dievas mielaširdingas; jis nepaliks tavęs
ir nesunaikins visiškai, ir neužmirš sandoros, kurią jis yra prisiekęs
tavo tėvams.
[32]Pasiklausk senųjų dienų, kurios buvo pirm tavęs, pradedant nuo
tos dienos, kurią Dievas sutvėrė žmogų žemėje, nuo vieno dangaus
krašto iki kitam, ar įvyko kada nors toks dalykas, arba ar kada nors
girdėta, [33]kad kuri tauta būtų išgirdusi balsą Dievo, kalbančio iš ug-
nies tarpo, kaip tu girdėjai ir tačiau likai gyva, [34]arba kad Dievas
būtų atėjęs sau tautos pasiimti iš tautų po bandymais, ženklais ir
stebuklais, kova ir galinga ranka, ištiestu petimi ir baisiais regėjimais,
taip kaip visa tai Viešpats, jūsų Dievas, yra padaręs jūsų dėlei Egipte,
tau matant savo akimis, [35]idant tu žinotumei, jog tik Viešpats yra
Dievas ir jog nėra kito, jį atskyrus. [36]Jis tau davė išgirsti savo bal-
są iš dangaus, kad mokytų tave, ir žemėje jis tau parodė savo di-
džiausią ugnį; tu girdėjai jo žodžius iš ugnies tarpo, [37]nes jis mylėjo
tavo tėvus ir po jų išsirinko jųjų palikuonis. Jis tave išvedė iš Egipto,
eidamas priekyje su didele savo galybe, [38]kad, tau įeinant, išnaikintų
didžiausias ir galingesnes už tave tautas, kad tave įvestų ir duotų
tau paveldėti jų žemę, kaip matai šiandien. [39]Žinok tat šiandien ir
mąstyk savo širdyje, kad tik Viešpats yra Dievas danguje, aukštybėse,
ir žemėje, čia apačioje, ir kad nėra kito. [40]Laikyk jo įsakymus ir
paliepimus, kuriuos tau skelbiu, kad būtumei laimingas tu ir po tavęs

tavo sūnūs ir kad ilgą laiką pasiliktumei žemėje, kurią Viešpats,
tavo Dievas, tau duos.
[41]Tuomet Mošė paskyrė tris miestus anapus Jordano, į rytus nuo
jo, [42]kad į juos galėtų bėgti, kas nenoromis užmuštų savo artimą, kurs
nei viena, nei dviem dienom anksčiau nebuvo jam neprietelis, ir kad
kuriame nors iš šitų miestų rastų sau prieglaudą: [43]iš Rubeno gimi-
nės Bosorą tyruose, kurs yra lygumose, Gado giminėje Ramotą Ga-
laade ir Golaną Basane, Manaso giminėje.
[44]Tasai yra įstatymas, kurį Mošė padavė Israėlio sūnums, [45]ir
šitie yra įsakymai, įstatai ir nutarimai, kuriuos paskelbė Israėlio
sūnums, kai jie buvo išėję iš Egipto, [46]anapus Jordano, slėnyje ties
Phogoro šventykla, žemėje Amoriečių karaliaus Sehono, kurs gy-
veno Hesebone ir kurį Mošė buvo nugalėjęs. Nes Israėlio sūnūs,
išėję iš Egipto, [47]paveldėjo jo žemę ir Basano karaliaus Ogo žemę,
dviejų Amoriečių karalių, buvusių anapus Jordano į rytus [48]nuo
Aroerio, esančio Arnono upelio krante, lig Siono kalnui, kurs
vadinamas taip pat Hermonu, [49]visą lygumą anapus Jordano į rytus
lig Tyrų jūrai ir lig Phasgos kalno pašlaitės.

5. [1]Taigi Mošė sušaukė visą Israėlį ir jam tarė: Klausyk, Israėli,
įstatų ir nutarimų, kuriuos aš skelbiu šiandien, jums girdint; moky-
kitės jų ir vykdykite. [2]Viešpats, mūsų Dievas, padarė su mumis
sandorą Horebe. [3]Ne su mūsų tėvais padarė jis sandorą, bet su
mumis, kaip dabar čia esame ir gyvi pasiliekame; [4]jis mums kalbėjo
veidas į veidą kalne iš ugnies tarpo. [5]Aš buvau anuo metu atstovas
ir tarpininkas tarp Dievo ir jūsų, kad jums paskelbčiau jo žodžius,
nes jūs bijojote ugnies ir nėjote į kalną; ir jis tarė:
[6]Aš Viešpats, tavo Dievas, kurs tave išvedžiau iš Egipto žemės,
iš vergijos namų. [7]Neturėsi svetimų dievų mano akivaizdoje. [8]Ne-
darysi sau drožinio nei paveikslo, panašaus į visa tai, kas yra dan-
guje, aukštybėse, kas yra čia žemėje, apačioje, ir kas pasilieka
vandenyse po žeme. [9]Nesilenksi prieš juos ir jų negarbinsi. Nes aš
Viešpats, tavo Dievas, esu Dievas pavydus, atkeršijąs už tėvų netei-
sybę sūnums lig trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie manęs neap-
kenčia, [10]ir darąs mielaširdystę lig daug sykių tūkstantinei kartai
mane mylinčių ir laikančių mano įsakymus. [11]Neimsi Viešpaties,
tavo Dievo vardo dovanai, nes nepasiliks be bausmės, kas imtų jo
vardą dėl tuščio dalyko. [12]Laikyk šabato dieną ir ją švęsk, kaip
Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė. [13]Šešias dienas darbuosies ir dirbsi

visus savo darbus; [14]bet septintoji yra šabato diena, tai yra Viešpa-
ties, tavo Dievo, poilsis. Joje nedirbsi jokio darbo nei tu, nei tavo sū-
nus, nei duktė, nei tarnas, nei tarnaitė, nei tavo jautis, nei asilas, nei
joks tavo gyvulys, nei svetimtautis, kurs yra tavo vartuose, kad tavo
tarnas ir tarnaitė pasilsėtų taip pat kaip ir tu. [15]Atsimink, kad ir
pats buvai vergas Egipte ir kad iš ten tave išvedė Viešpats, tavo
Dievas, galinga ranka ir ištiestu petimi. Todėl jis tau įsakė laikyti
šabato dieną. [16]Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip Viešpats, tavo
Dievas, yra tau įsakęs, kad ilgai gyventumei ir būtumei laimingas
žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos. [17]Neužmuši. [18]Nesvet-
moteriausi. [19]Nevogsi. [20]Nekalbėsi prieš savo artimą neteisaus liu-
dijimo. [21]Negeisi savo artimo moters nei namų, nei dirvos, nei tarno,
nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo, nei jokio dalyko, kurs jo yra.

[22]Šituos žodžius Viešpats kalbėjo visai jūsų daugybei iš ugnies,
debesies ir tamsybių tarpo dideliu balsu, nieko daugiau nepridėda-
mas, ir tai parašė dviejose akmeninėse plokštėse, kuriedvi man
davė. [23]Išgirdę gi balsą iš tamsybių tarpo ir pamatę kalną degant,
jūs prisiartinote prie manęs, visi giminių kunigaikščiai ir senesnieji,
ir tarėte: [24]Štai Viešpats, mūsų Dievas, mums parodė savo šlovę ir
didenybę; mes girdėjome jo balsą iš ugnies ir patyrėme šiandien,
kad, Dievui kalbantis su žmogumi, žmogus pasilieka gyvas. [25]Kam
tat mes mirsime ir kam mus praris šita didžiausia ugnis? Nes jei dar
išgirsime Viešpaties, mūsų Dievo, balsą, mes numirsime. [26]Kas gi yra
kiekvienas kūnas, kad girdėtų gyvojo Dievo balsą, kalbančio iš ug-
nies tarpo, kaip kad mes girdėjome, ir pasiliktų gyvas? [27]Verčiau
tu prisiartink ir klausyk visa, ką Viešpats, mūsų Dievas, tau sakys;
paskui tu kalbėsi mums, o mes išgirdę tai darysime. [28]Tai išgirdęs,
Viešpats man tarė: Aš girdėjau šitos tautos žodžių balsą, ką jie tau
sakė; jie visa gerai kalbėjo. [29]Kadgi jie turėtų tokią mintį, jog manęs
bijotų ir laikytų visuomet visus mano įsakymus, idant gerai klotųsi
jiems ir jų sūnums per amžius! [30]Eik ir jiems sakyk: Grįžkite į savo
padangtes. [31]Tu gi stovėk su manim čia, ir aš tau paskelbsiu visus
mano įsakymus, įstatus ir nutarimus, kurių tu juos mokysi, kad juos
vykdytų žemėje, kurią jiems duosiu paveldėti. [32]Sergėkite tat ir da-
rykite, ką Viešpats Dievas jums įsakė; nenukrypsite nei dešinėn, nei
kairėn, [33]bet vaikščiosite keliu, kurį Viešpats, jūsų Dievas, įsakė,
kad būtumėte gyvi, kad gerai jums klotųsi ir kad pailgėtų jūsų dienos
žemėje, kurią jūs paveldėsite.

6. 1Šitie yra įsakymai, įstatai ir nutarimai, kurių Viešpats, jūsų
Dievas, man pavedė jus mokyti, kad juos vykdytumėte žemėje, ku-
rios paveldėti einate, 2kad bijotumei Viešpaties, tavo Dievo, per vi-
sas tavo gyvenimo dienas ir laikytumei visus jo paliepimus ir įsaky-
mus, kuriuos aš paskelbsiu tau, tavo sūnums ir vaikaičiams, idant
tavo dienos būtų pailgintos. 3Klausyk, Izraeli, ir stenkis daryti, ką
tau Viešpats yra įsakęs, kad tau gerai klotųsi ir kad vis labiau
daugintumeisi, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, yra tau pažadėjęs
pienu ir medum plūstančią žemę. 4Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų
Dievas, yra vienatinis Viešpats. 5Mylėsi Viešpatį, tavo Dievą, visa
tavo širdimi, visa tavo siela ir visomis tavo jėgomis. 6Šitie gi žodžiai,
kuriuos tau šiandien skelbiu, bus tavo širdyje; 7juos pasakosi savo
sūnums ir apmąstysi juos, sėdėdamas savo namuose ir būdamas ke-
lionėje, atsiguldamas ir atsikeldamas. 8Prisiriši juos kaip ženklą sau
prie rankos ir pasikabinsi juos tarp savo akių; 9pasirašysi juos stak-
tose ir savo namų duryse.

10Kai Viešpats, tavo Dievas, tave įves į žemę, kurią yra prisiekęs
tavo tėvams, Abraomui, Isaokui ir Jokubui, ir tau duos didelius ir
geriausius miestus, kurių neįsikūrei, 11visokių gėrybių pilnus namus,
kurių nestatei, šulinius, kurių nekasei, vynuogynus ir alyvmedžių
sodus, kurių neįsiveisei, 12ir tu valgysi, ir būsi pasotintas; 13labai ser-
gėkis, kad neįrūstintumei Viešpaties, kurs tave išvedė iš Egipto
žemės, iš vergijos namų. Bijosi Viešpaties, tavo Dievo, jam vienam
tarnausi ir jo vardu prisieksi. 14Neisite paskui svetimus dievus visų
tautų, kurios yra aplink jus, 15nes Viešpats, tavo Dievas, yra Dievas
pavydus tavo tarpe, kad kartais Viešpaties, tavo Dievo, rūstybė ne-
užsidegtų prieš tave ir neišnaikintų tavęs nuo žemės paviršiaus.
16Negundysi Viešpaties, tavo Dievo, kaip gundei Gundymo vietoje.
17Laikyk Viešpaties, tavo Dievo, įsakymus, nutarimus ir įstatus,
kuriuos jis tau davė, 18ir daryk, kas įtinka ir yra gera Viešpaties
akivaizdoje, kad tau gerai klotųsi ir kad įėjus paveldėtumei geriausią
žemę, apie kurią Viešpats yra prisiekęs tavo tėvams, 19jog išnaikinsiąs
visus tavo neprietelius iš po tavo akių, kaip yra kalbėjęs.

20Kai tavo sūnūs rytoj tave paklaus ir tars: Ką reiškia šitie palie-
pimai, įstatai ir nutarimai, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas, mums
yra davęs? 21Jam atsakysi: Buvome Egipte Faraono vergai, ir Vieš-
pats mus išvedė iš Egipto galinga ranka; 22jis padarė Egipte mūsų
akyse didelius ir baisius ženklus ir stebuklus prieš Faraoną ir visus
jo namus 23ir mus iš ten išvedė, kad įvestiems duotų žemę, kurią

yra prisiekęs mūsų tėvams. [24]Viešpats mums įsakė vykdyti šituos
įstatus ir bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums gerai klotųsi per
visas mūsų gyvenimo dienas, kaip yra šiandien. [25]Jis bus mums mie-
laširdingas, jei laikysime ir vykdysime visus jo įsakymus Viešpaties,
mūsų Dievo, akivaizdoje, kaip jis mums yra liepęs.

7. [1]Kai Viešpats, tavo Dievas, bus tave įvedęs į žemę, kurios pa-
veldėti įeini, ir kai jis bus tavo akivaizdoje išnaikinęs daug tautų: He-
tiečius, Gergeziečius, Amoriečius, Kananiečius, Peresiečius, Hevie-
čius ir Jebusiečius, septynias tautas, daug gausingesnes už tave ir
stipresnes negu tu, [2]ir kai Viešpats, tavo Dievas, bus jas tau padavęs,
išgalabysi jas visas iki vienam. Nedarysi su jomis sandoros ir jų ne-
pasigailėsi, [3]ir nesigiminiuosi su jomis per moterystes. Savo dukterų
neduosi jų sūnums nei jų dukterų neimsi savo sūnums, [4]nes jos
suvedžios tavo sūnus, kad nebesektų manęs, bet verčiau tarnautų
svetimiems dievams. O Viešpaties rūstybė užsidegs ir sunaikins tave
veikiai. [5]Taigi, priešingai, štai ką jiems darysite: jų altorius sugriau-
kite, sulaužykite statulas, iškirskite girias ir sudeginkite drožtus pa-
veikslus; [6]nes tu esi Viešpačiui, tavo Dievui, pašvęsta tauta. Vieš-
pats, tavo Dievas, tave išrinko, kad būtumei jam visai nuosava
tauta iš visų tautų, esančių žemėje. [7]Viešpats su jumis susijungė ne
dėl to, kad jūs būtumėte perviršiję visas tautas skaičiumi, nes tikru-
moje jūsų yra mažiau negu visų kitų tautų, [8]bet dėl to, kad Viešpats
jus mylėjo ir laikė jūsų tėvams padarytąją priesaiką, išvesdamas jus
galinga ranka ir išpirkdamas iš vergijos namų, iš Egipto karaliaus
rankų. [9]Taigi tu turi žinoti, kad Viešpats, tavo Dievas, patsai yra
Dievas galingas ir ištikimas, laikąs sandorą ir mielaširdystę jį mylin-
tiems ir jo įsakymus vykdantiems iki tūkstantinei kartai, [10]o neap-
kenčiantiems jo tuojau atsilyginąs tuo, kad juos sunaikina ir neatidė-
lioja, bet tuojau atiduoda, ką yra nusipelnę.

[11]Taigi laikyk įsakymus, įstatus ir nutarimus, kuriuos aš tau šian-
dien vykdyti duodu. [12]Jei, išgirdęs šituos nutarimus, juos laikysi ir
vykdysi, taip pat Viešpats, tavo Dievas, laikys tau sandorą ir miela-
širdystę, kurią yra prisiekęs tavo tėvams. [13]Jis mylės tave ir padaugins,
palaimins tavo įsčios vaisius ir tavo žemės vaisius, tavo javus, vynuo-
ges, aliejų, galvijus ir tavo avių būrius toje žemėje, dėl kurios yra
prisiekęs tavo tėvams, kad tau ją duos. [14]Tu būsi palaimintas tarp
visų tautų. Nebus pas tave nevaisingų abiejose lytyse, kaip tarp
žmonių, taip ir tarp tavo bandų. [15]Viešpats atitolins nuo tavęs visokią

negalią ir pikčiausių Egipto slogų, kurias žinai, nesiųs tau, bet
visiems tavo neprieteliams. [16]Išnaikinsi visas tautas, kurias Vieš-
pats, tavo Dievas, tau paduos. Nepasigailės jų tavo akis ir netarnausi
jų dievams, kad nebūtų tau prapultimi. [17]Jei sakytumei savo širdyje:
Šitos tautos gausingesnės už mane, kaipgi aš galėsiu jas išnaikinti?
[18]Nebijok, bet atsimink, ką Viešpats, tavo Dievas, yra padaręs Fa-
raonui ir visiems Egiptiečiams, [19]anas didžiausias slogas, kurias
matė tavo akys, ženklus ir stebuklus, galingą ranką ir ištiestą petį,
kad Viešpats, tavo Dievas, tave išvestų; taip jis padarys visoms
tautoms, kurių tu bijai. [20]Be to, Viešpats, tavo Dievas, siųs jiems
širšuolių, kolei neišnaikins ir nepražudys visų, kurie nuo tavęs iš-
trūks ir galės pasislėpti. [21]Nebijosi jųjų, nes Viešpats, tavo Dievas,
yra tavo tarpe, Dievas didis ir baisus; [22]jis išgaišins šitas tautas tavo
akivaizdoje pamažu ir dalimis. Negalėsi jų išnaikinti vienu sykiu,
kad kartais nepadaugėtų prieš tave laukiniai žvėrys. [23]Viešpats,
tavo Dievas, juos paduos tavo akivaizdoje ir užmušinės, kolei nebus
visiškai išnaikinti. [24]Paduos į tavo rankas jų karalius, ir išdildysi jų
vardus po dangumi; nė vienas negalės tau priešintis, kolei jų nesu-
naikinsi. [25]Jų drožtus paveikslus sudeginsi ugnyje; nepageidausi si-
dabro ir aukso, iš kurių jie padaryti, ir nieko sau iš jų neimsi, kad
nepasipiktintumei, nes tai yra nuoboda Viešpačiui, tavo Dievui.
[26]Neįsineši į savo namus nieko iš stabo, kad netaptumei iškeikimu,
kaip jis yra. Bodėsies lyg kad smarvės ir bjaurėsies kaip sutepto
dalyko ir purvų, nes tai iškeikta.

8. [1]Labai stenkis vykdyti kiekvieną paliepimą, kurį aš tau šiandien
skelbiu, kad galėtumėte būti gyvi ir padaugėtumėte, ir įėję paveldė-
tumėte žemę, dėl kurios Viešpats yra prisiekęs jūsų tėvams. [2]Atsi-
minsi taip pat visą kelią, kuriuo Viešpats, tavo Dievas, tave vedė ke-
turias dešimtis metų per tyrus, kad tave vargintų ir išmėgintų, ir kad
būtų žinoma, kas yra tavo širdyje, ar tu vykdysi jo paliepimus, ar ne.
[3]Vargino tave alkiu ir davė tau valgyti maną, kurios nežinojote nei
tu, nei tavo tėvai, kad tau parodytų, jog žmogus yra gyvas ne viena
duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. [4]Tavo ap-
daras, kuriuo dengeis, visai nenusidėvėjo dėl senumo ir tavo koja
nebuvo nutrinta, o štai jau keturiasdešimti metai. [5]Apmąstyk tatai
savo širdyje, nes kaip žmogus auklėja savo sūnų, taip Viešpats, tavo
Dievas, tave auklėjo, [6]kad laikytumei Viešpaties, tavo Dievo, palie-
pimus, vaikščiotumei jo keliais ir jo bijotumei.

[7]Nes Viešpats, tavo Dievas, įves tave į gerą žemę, į žemę upelių,
vandens ir šaltinių, kurios lygumose ir kalnuose ištrykšta upių srovės;
[8]į kviečių, miežių ir į vynuogynų žemę, kurioje auga figos, grana-
tiniai obuoliai ir alyvų medžiai, į žemę aliejaus ir medaus, [9]kur be
jokios stokos valgysi savo duoną ir džiaugsies visokių dalykų apstumu;
į žemę, kurios akmenys yra geležis ir iš kurios kalnų iškasama vario
naugės, [10]idant pavalgęs ir pasisotinęs šlovintumei Viešpatį, tavo
Dievą, už geriausią žemę, kurią tau yra davęs. [11]Žiūrėk ir sergėkis,
kad niekuomet neužmirštumei Viešpaties, tavo Dievo, ir neverstumei
niekais jo paliepimų, nutarimų ir įstatų, kuriuos aš tau šiandien
skelbiu, [12]idant, kada būsi pavalgęs ir pasisotinęs, pasistatęs gražių
namų ir juose gyvensi, [13]turėsi jaučių bandas ir avių būrius, sidabro
bei aukso ir visų dalykų apstybę, [14]tavo širdis nepakiltų ir tu nebe-
atsimintumei Viešpaties, tavo Dievo, kurs tave išvedė iš Egipto
žemės ir vergijos namų [15]ir buvo tavo vadovas didžioje ir baisioje
tyrumoje, kur buvo žalčių, deginančių savo dvelkimu, kurklių ir
troškulio angių ir visai nebuvo jokio vandens; kursai išvedė iš kie-
čiausios uolos vandens sroves [16]ir penėjo tave tyruose mana, kurios
nežinojo tavo tėvai; kurs prispaudęs ir išmėginęs galų gale tavęs
pasigailėjo, [17]kad nesakytumei savo širdyje: Mano galybė ir mano
rankos stiprybė visa tai man suteikė; [18]bet kad atsimintumei Viešpatį,
tavo Dievą, jog jis yra tau suteikęs jėgų, idant taip įvykdytų savo
sandorą, kurią yra prisiekęs tavo tėvams, kaip parodo šita diena.
[19]Bet jei, užmiršęs Viešpatį, tavo Dievą, sekiotumei svetimus dievus,
juos garbintumei ir prieš juos lenktumeis, štai dabar skelbiu tau iš
anksto, kad visai žūsi. [20]Kaip žuvo tautos, kurias Viešpats išnaikino,
tau įeinant, taip ir jūs žūsite, jei būsite neklusnūs Viešpaties, jūsų
Dievo, balsui.

9. [1]Klausyk, Izraeli! Tu pereisi šiandien per Jordaną, kad apvei-
ktumei didžiausias tautas ir stipresnes už save, be galo didelius ir
iki padangėmis apmūrytus miestus, [2]didelę ir augalotą tautą, Enako
sūnus, kuriuos pats matei ir apie kuriuos girdėjai, kuriems nė vienas
negali pasipriešinti. [3]Žinok tat šiandien, kad Viešpats, tavo Dievas,
pats pereis pirm tavęs kaip ryjanti ir naikinanti ugnis, idant juos
sutrintų, sunaikintų ir pražudytų greitai prieš tavo veidą, kaip tau
yra kalbėjęs. [4]Kai Viešpats, tavo Dievas, juos išnaikins tavo akivaiz-
doje, nesakyk savo širdyje, Viešpats mane įvedė dėl mano teisybės,
kad paveldėčiau šitą žemę, tuo tarpu kad šitos tautos išnaikintos dėl

savo bedievystės. [5]Nes ne dėl tavo teisybės ir tavo širdies dorumo tu
įeisi jų žemės paveldėti, bet jos buvo, tau įeinant, sunaikintos, nes
elgėsi bedieviškai ir idant Viešpats įvykdytų tai, ką jis yra su prie-
saika pažadėjęs tavo tėvams, Abraomui, Isaokui ir Jokubui. [6]Žinok
tat, kad ne dėl tavo teisingumo Viešpats, tavo Dievas, tau duos pa-
veldėti šitą geriausią žemę, nes tu esi labai kietsprandė tauta.
[7]Atsimink ir neužmiršk, kaip įpykinai Viešpatį, tavo Dievą, ty-
ruose. Nuo tos dienos, kurioje išėjai iš Egipto, iki šitai dienai visa-
dos priešinaisi Viešpačiui. [8]Nes jau prie Horebo jį įpykinai, ir jis
užsirūstinęs norėjo tave sunaikinti, [9]kai aš užžengiau į kalną paimti
akmeninių plokščių sandoros, kurią Viešpats yra su jumis padaręs,
ir pasilikau kalne keturias dešimtis dienų ir naktų, nevalgydamas
duonos ir negerdamas vandens. [10]Viešpats man davė tuomet dvi
akmenines plokštes, Dievo pirštu rašytas ir turinčias visus žodžius,
kuriuos jis kalbėjo kalne iš ugnies tarpo, sušauktam esant tautos
susirinkimui. [11]Praslinkus keturioms dešimtims dienų ir tiek pat
naktų, Viešpats man davė dvi akmenines plokštes, plokštes sandoros,
[12]ir man tarė: Kelkis ir nuženk iš čia greitai, nes tavo tauta, kurią
išvedei iš Egipto, veikiai pametė kelią, kurį jiems parodei, ir pasi-
dirbdino sau liedintą paveikslą. [13]Viešpats dar man tarė: Matau,
kad šita tauta kietsprandė; [14]leisk man ją sunaikinti ir išdildyti jos
vardą iš po dangaus,ir pastatyti tave ant tautos, kuri bus didesnė ir
stipresnė už šitąją. [15]Kai aš žengiau nuo degančio kalno, laikydamas
abiejose rankose dvi sandoros plokštes, [16]ir pamačiau, kad jūs nusi-
dėjote Viešpačiui, jūsų Dievui, sau pasidarėte liedintą veršį ir vei-
kiai pametėte jo kelią, kurį jums buvau parodęs, [17]aš išmečiau dvi
plokštes iš savo rankų ir juodvi sutrupinau jūsų akivaizdoje; [18]pas-
kui puoliau kniūbsčias prieš Viešpatį, kaip pirma, nevalgydamas per
keturias dešimtis dienų ir naktų duonos ir negerdamas vandens dėl
visų jūsų nuodėmių, kurias padarėte prieš Viešpatį ir kuriomis jį
įpykinote, [19]nes bijojau jo supykimo ir rūstybės, kuria prieš jus užsi-
degęs norėjo jus sunaikinti. O Viešpats išklausė mane dar ir tą sykį.
[20]Susirūstinęs taip pat smarkiai ant Aarono, jis norėjo jį nužudyti,
bet aš taip pat meldžiau ir už jį. [21]Jūsų gi nuodėmę, kurią buvote
padarę, tai yra veršį, nutvėręs sudeginau ugnyje, sutrupinęs į ga-
balėlius ir visai sutrynęs į dulkes, įmečiau į upelį, tekantį nuo kalno.
[22]Taip pat Gaisre, Gundyme ir Pageidimo kapinėse jūs įpykinote
Viešpatį, [23]o kai jis jus siuntė iš Kadesbarnės ir tarė: Pakilkite ir
paveldėkite žemę, kurią jums daviau, jūs paniekinote Viešpaties,

jūsų Dievo, paliepimą, juo netikėjote ir nenorėjote klausyti jo
balso, [24]bet visuomet buvote maištininkai nuo tos dienos, kurioje
pradėjau jus pažinti.
[25]Aš gulėjau Viešpaties akivaizdoje keturias dešimtis dienų ir
naktų, kai maldaudamas jį prašiau, kad jūsų neišnaikintų, kaip buvo
pagrasęs, [26]ir melsdamas tariau: Viešpatie Dieve! Neprapuldyk
savo tautos ir savo tėvonystės, kurią atpirkai savo didenybe, kuriuos
išvedei iš Egipto galinga ranka. [27]Atsimink savo tarnus Abraomą,
Isaoką ir Jokubą; nežiūrėk šitos tautos atkaklumo, bedievystės ir
nusidėjimo, [28]kad kartais gyventojai žemės, iš kurios mus išvedei,
nesakytų: Viešpats negalėjo jų įvesti į žemę, kurią yra jiems žadėjęs,
ir jų neapkenčia; todėl jis išvedė, kad juos užmuštų tyruose. [29]Jie
yra tavo tauta ir tavo tėvonystė, kuriuos išvedei savo didele galybe
ir savo ištiestu petimi.

10. [1]Anuo metu Viešpats man tarė: Nusitašyk sau dvi akmenines
plokštes, kaip buvo pirmosios, ir užženk pas mane į kalną; pasida-
rysi taip pat medinę skrynią. [2]Aš parašysiu dviejose plokštėse žodžius,
buvusius tose, kurias sudaužei pirma, ir įdėsi juodvi į skrynią. [3]Tai-
gi aš padariau iš akacijos medžio skrynią ir, nusitašęs dvi akmenines
plokštes kaip pirmosios, užkopiau į kalną, turėdamas juodvi ranko-
se; [4]o jis parašė dviejose plokštėse, kaip pirma buvo parašęs, dešimtį
žodžių, kuriuos Viešpats yra jums kalbėjęs kalne iš ugnies tarpo,
kai tauta buvo surinkta, ir man juodvi padavė. [5]Paskui aš grįždamas
nužengiau nuo kalno ir įdėjau dvi plokšti į skrynią, kurią buvau
padaręs, ir juodvi tenai tebėra, kaip man Viešpats yra įsakęs. [6]Israė-
lio gi sūnūs patraukė iš Jakano sūnų Beroto į Moserą, kur mirė ir
buvo palaidotas Aaronas, kurio vietoje ėmė eiti kunigystės pareigas
jo sūnus Eleazaras. [7]Iš ten jie atėjo į Gadgadą; išėję iš tos vietos,
sustojo Jetebatoje, vandens ir upelių žemėje. [8]Anuo metu Viešpats
atskyrė Levio giminę Viešpaties sandoros skryniai nešti, stovėti jo
akivaizdoje, einant jo tarnybą, ir laiminti jo vardu iki šiai dienai.
[9]Todėl Levis negavo dalies nei tėviškės su savo broliais, nes pats
Viešpats yra jo tėviškė, kaip Viešpats, tavo Dievas, yra jam pažadė-
jęs. [10]Aš gi stovėjau, kaip pirma, kalne keturias dešimtis dienų ir
naktų, o Viešpats išklausė mane dar ir tą sykį ir nenorėjo tavęs pra-
žudyti. [11]Jis man tarė: Kelkis ir eik tautos priešakyje, kad įeitų ir
paveldėtų žemę, kurią jų tėvams su priesaika žadėjau jiems duoti.
[12]Tataigi, Israėli, ko gi Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs reikalauja,

jei ne to, kad bijotumei Viešpaties, tavo Dievo, vaikščiotumei jo
keliais, jį mylėtumei ir tarnautumei Viešpačiui, tavo Dievui, visa savo
širdimi ir visa savo siela, [13]kad laikytumei Viešpaties įsakymus ir
įstatus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu, kad tau gerai klotųsi? [14]Štai
Viešpačiui, tavo Dievui, pridera dangus ir dangaus dangus, žemė
ir visa, kas joje yra, [15]o tačiau Viešpats artimiausiai susijungė su
tavo tėvais, juos mylėjo ir po jų išsirinko iš visų tautų jųjų palikuo-
nis, tai yra jus, kaip pasirodo šiandien.
[16]Apipjaustykite tat savo širdis ir nebekietinkite daugiau savo
sprandų, [17]nes Viešpats, jūsų Dievas, yra pats dievų Dievas ir viešpa-
taujančiųjų Viešpats, Dievas didis ir galingas, ir baisus, kurs ne-
žiūri nei asmenų, nei dovanų. [18]Jis daro teisybę našlaičiui ir naš-
lei, myli svetimtautį, duoda jam maistą ir apdarą. [19]Taigi ir jūs my-
lėkite svetimtaučius, nes ir patys buvote ateiviai Egipto žemėje.
[20]Bijosi Viešpaties, tavo Dievo, ir jam vienam tarnausi, jo laikysies
ir jo vardu prisieksi. [21]Jis yra tavo gyrius ir tavo Dievas, kurs tau
padarė šituos didelius ir baisius dalykus, ką matė tavo akys. [22]Sep-
tynių dešimtų sielų skaičiuje nukeliavo tavo tėvai Egiptan, ir štai da-
bar Viešpats, tavo Dievas, tave padaugino kaip dangaus žvaigždes.

11. [1]Taigi mylėk savo Viešpatį, tavo Dievą, ir laikyk visuomet jo
įsakymus ir įstatus, nutarimus ir paliepimus. [2]Išpažinkite šiandien,
ko jūsų vaikai nežino, kurie nematė Viešpaties, jūsų Dievo, drausmės,
didelių jo veikalų, galingos rankos ir ištiesto peties, [3]ženklų ir darbų,
padarytų Egipte karaliui Faraonui ir visai jo žemei, [4]visai Egiptie-
čių kariuomenei, arkliams ir vežimams, kaip juos apdengė Raudo-
nosios jūros vanduo, kai anie juos vijosi, ir kaip Viešpats juos iš-
naikino iki šiai dienai; [5]taip pat ką padarė jums tyruose, kolei neatė-
jote į šitą vietą. [6]Rubeno sūnaus Eliabo dviem sūnum Datanui ir
Abironui, kuriuodu žemė, atvėrus savo nasrus, prarijo su namais,
padangtėmis ir visu jų lobiu, kurį turėjo Israėlio tarpe. [7]Jūsų akys
matė visus didelius Viešpaties darbus, kuriuos jis padarė, [8]kad lai-
kytumėte visus jo paliepimus, kuriuos aš jums šiandien skelbiu,
kad galėtumėte įeiti ir paveldėti žemę, kurion įeinate, [9]ir kad ilgą
laiką gyventumėte žemėje, plūstančioje pienu ir medum, kurią Vieš-
pats su priesaika yra pažadėjęs jūsų tėvams ir jūsų palikuonims.
[10]Nes žemė, kurios paveldėti įeini, ne tokia kaip Egipto žemė, iš
kurios išėjai, kur ant pasėtos sėklos lyg kad daržuose atvedamas
vanduo aplaistyti, [11]bet joje yra kalnų ir slėnių, laukiančių lietaus iš

dangaus; [12]Viešpats, tavo Dievas, visuomet ją lanko ir jojo akys į ją
atgręžtos nuo metų pradžios iki jų galui.
[13]Jei tat klausysite mano paliepimų, kuriuos aš šiandien jums
duodu, kad mylėtumėte Viešpatį, jūsų Dievą, ir jam tarnautumėte
visa jūsų širdimi ir visa jūsų siela, [14]jis duos jūsų žemei ankstyvojo ir
vėlyvojo lietaus, kad suvalytumėte javus, vyną, aliejų, [15]šieną nuo
laukų galvijams šerti ir patiems pavalgyti lig sočiai. [16]Sergėkitės,
kad kartais jūsų širdis nesiduotų apgaunama ir kad neatstotumėte
nuo Viešpaties, tarnautumėte gi svetimiems dievams ir juos garbin-
tumėte, [17]kad susirūstinęs Viešpats neuždarytų dangaus ir nebelytų
lietus nei žemė nebeišduotų savo augalų, ir kad nepražūtumėte vei-
kiai iš geriausios žemės, kurią Viešpats jums duos. [18]Įsidėkite šituos
mano žodžius į savo širdis ir sielas ir pasikabinkite juos kaip ženklą
ant rankų, ir patalpinkite tarp savo akių. [19]Mokykite savo sūnus
juos apmąstyti, kada sėdėsi savo namuose ir eisi keliu, atsiguldamas
ir atsikeldamas. [20]Pasirašyk juos savo namų staktose ir ant durų,
[21]kad tavosios ir tavo sūnų dienos padaugėtų žemėje, kurią Viešpats
jūsų tėvams prisiekė jiems duoti, kolei dangus ištiestas viršum žemės.
[22]Nes jei laikysite paliepimus, kuriuos aš duodu, ir vykdysite juos,
taip kad jūs mylėsite Viešpatį, jūsų Dievą, ir vaikščiosite visais jo
keliais, jojo laikydamies, [23]Viešpats išsklaistys visas šitas tautas prieš
jūsų veidą ir jūs nugalėsite tas, kurios už jus didesnės ir stipresnės.
[24]Kiekviena vieta, kurią užmins jūsų koja, bus jūsų. Nuo tyrumos
ir nuo Libano, nuo didelės Euphrato upės iki Vakarei jūrai tęsis
jūsų sienos. [25]Nė vienas neišstovės prieš jus: Viešpats, jūsų Dievas,
siųs baimę jūsų ir išgąstį visoje žemėje, kurioje turėsite atsistoti,
kaip jis yra jums padėjęs. [26]Štai aš dedu šiandien jūsų akivaizdoje
palaiminimą ir prakeikimą: [27]palaiminimą, jei būsite klusnūs Vieš-
paties, jūsų Dievo, paliepimams, kuriuos aš šiandien jums skelbiu;
[28]prakeikimą, jei neklausysite Viešpaties, jūsų Dievo, paliepimų ir
pasitrauksite nuo kelio, kurį aš dabar jums rodau, ir vaikščiosite pas-
kui svetimus dievus, kurių nežinote.
[29]O kai Viešpats, tavo Dievas, bus tave įvedęs į žemę, kurion
dabar eini apsigyventi, dėsi palaiminimą Garizimo kalne, prakei-
kimą gi Hebalio kalne, [30]kuriuodu yra anapus Jordano už kelio,
einančio į saulėleidžius, žemėje Kananiečių, gyvenančių lygumoje,
ties Galgala, esančia prie slėnio, kurs tęsiasi ir eina toli. [31]Nes jūs
pereisite per Jordaną paveldėti žemės, kurią Viešpats, jūsų Dievas,
jums duos, kad ją apimtumėte ir valdytumėte. [32]Žiūrėkite tat, kad

įvykdytumėte įstatus ir nutarimus, kuriuos aš šiandien dėsiu jūsų
akivaizdoje.

12. [1]Šitie yra įsakymai ir nutarimai, kuriuos turite vykdyti žemėje,
kurią Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau duos, kad ją turėtumei per
visas dienas, kolei vaikščiosi žemėje. [2]Sugriaukite visas vietas, kur
pagonys, kuriuos jūs nugalėsite, garbino savo dievus aukštuose kal-
nuose, kauburiuose ir po kiekvienu šakotu medžiu. [3]Išardykite jų
altorius ir sutrupinkite statulas, ugnimi sudeginkite girias, sudaužy-
kite stabus ir išdildykite jų vardus iš jųjų vietų.
[4]Jūs Viešpačiui, savo Dievui, taip nedarysite, [5]bet ateisite į vietą,
kurią Viešpats, jūsų Dievas, bus išsirinkęs iš visų jūsų giminių, kad
tenai dėtų savo vardą ir joje gyventų, [6]ir toje vietoje atnašausite
jūsų deginamąsias ir kruvinas aukas, dešimtines ir jūsų rankų pirmo-
nes, apžadus ir dovanas, jaučių ir avių pirmgimius. [7]Tenai jūs val-
gysite Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje ir džiaugsitės viskuo, prie
ko jūs ir jūsų namai būsite pridėję ranką ir kuo Viešpats, jūsų Die-
vas, jus palaimins. [8]Tenai nedarysite, ką mes čia šiandien darome
kiekvienas, kas jam rodosi gera; [9]nes dar iki šiam metui neatėjote
į poilsį ir į tėviškę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, turi jums duoti. [10]Pe-
reisite per Jordaną ir gyvensite žemėje, kurią Viešpats, jūsų Dievas,
jums duos, kad turėtumėte ramybę nuo visų neprietelių aplinkui ir
gyventumėte be jokios baimės. [11]Toje vietoje, kurią Viešpats, jūsų
Dievas, bus išsirinkęs, kad tenai būtų jo vardas; ten sunešite visa,
ką įsakiau, deginamąsias ir kruvinas aukas, dešimtines ir jūsų rankų
pirmones, ir kas tik yra geriausia tarp dovanų, kurias būsite pažadėję
Viešpačiui. [12]Tenai Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje kelsite po-
kylius jūs, jūsų sūnūs ir jūsų dukterys, tarnai ir tarnaitės, taip pat ir
Levitas, pasiliekąs jūsų miestuose, nes jis neturi kitos dalies ir tėviš-
kės tarp jūsų. [13]Sergėkis atnašauti savo deginamąsias aukas kiekvie-
noje vietoje, kurią pamatysi; [14]bet tik toje vietoje, kurią Viešpats bus
išsirinkęs, tu atnašausi aukas ir darysi visa, ką tau įsakau. [15]Jei
tačiau norėsi valgyti ir tau patiks maitintis mėsa, pasipjauk ir val-
gyk pagal Viešpaties, tavo Dievo, palaiminimą, kurį tau duos tavo
miestuose, ar gyvulys bus suteptas, tai yra su kliauda ir sužeistas,
ar nesuteptas, tai yra nesužeistas ir be kliaudos, koks leidžiama au-
koti, tu jį valgysi, taip pat kaip stirną ir briedį; [16]nevalgysi tačiau
kraujo, kurį išliesi žemėje kaip vandenį. [17]Negalėsi valgyti savo
miestuose dešimtinių tavo javų, vyno ir aliejaus, galvijų ir avių pirm-

gimių, ir viso, ką būsi pažadėjęs ir panorėjęs aukoti laisva valia, taip
pat savo rankų pirmonių, [18]bet tai valgysi Viešpaties, tavo Dievo,
akivaizdoje, vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, bus išsirinkęs, tu
ir tavo sūnus, ir tavo duktė, tarnas ir tarnaitė, taip pat Levitas, pasi-
lieką̨s tavo miestuose; linksminsies tu ir pasisotinsi Viešpaties, tavo
Dievo, akivaizdoje visais dalykais, prie kurių būsi ištiesęs savo ran-
ką. [19]Žiūrėk, kad nepaliktumei Levito per visą laiką, kurį pasiliksi
žemėje. [20]Kai Viešpats, tavo Dievas, bus išplėtęs tavo sienas, kaip
tau yra kalbėjęs, ir tu norėsi valgyti mėsos, kurios geidžia tavo siela,
[21]vieta gi, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, kad tenai būtų jo
vardas, bus toli, pasipjausi iš galvijų ir smulkesnių gyvulių, kurių
turėsi, kaip tau įsakiau, ir valgysi savo miestuose, kaip tau patinka.
[22]Kaip valgoma stirna ir briedis, taip ir juos tu valgysi. Nesuteptas
žmogus ir suteptasis lygiai juos valgys. [23]To tik sergėkis, kad neval-
gytumei kraujo, nes jų kraujas užima sielos vietą, todėl tau neleista
valgyti sielos draug su mėsa; [24]bet išpilsi jį žemėje kaip vandenį,
[25]kad gerai klotųsi tau ir po tavęs tavo sūnums, jei padarysi, kas
įtinka Viešpaties akivaizdoje. [26]Ką gi pašvęsi ir pažadėsi Viešpačiui,
tai pasiimsi ir ateisi į vietą, kurią Viešpats bus išsirinkęs, [27]ir atna-
šausi savo dovanas, mėsą ir kraują, ant Viešpaties, tavo Dievo, alto-
riaus: aukų kraują išliesi ant altoriaus, mėsą gi pats suvalgysi.

[28]Stebėk ir išgirsk visa, ką aš tau įsakiau, kad gerai klotųsi tau ir
po tavęs tavo sūnums per amžius, jei padarysi, kas yra gera ir įtinka
Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. [29]Kai Viešpats, tavo Dievas,
išnaikins prieš tavo veidą tautas, kurių nugalėti tu įeisi, ir kai jas būsi
nugalėjęs ir gyvensi jų žemėje, [30]žiūrėk, kad jų nesekiotumei, kai
jos, tau įeinant, bus sunaikintos, ir kad neieškotumei jų papročių,
sakydamas: Kaip šitos tautos garbino savo dievus, taip ir aš gar-
binsiu. [31]Nedaryk panašiai Viešpačiui, tavo Dievui; nes jos darė
savo dievams visus bjaurumus, kurių Viešpats bodisi, atnašaudamos
sūnus ir dukteris ir degindamos ugnyje. [32]Ką tau įsakau, tai tiktai
daryk Viešpačiui; nieko nepridėk ir neatimk.

13. [1]Jei tavo tarpe rastųsi pranašas ar kurs sakytųsi matęs sapną
ir paskelbtų iš anksto bet kurį ženklą ar stebuklą, [2]ir įvyktų tai, ką
yra kalbėjęs, ir jis tau sakytų: Eikime ir sekime svetimus dievus,
kurių tu nežinai, ir jiems tarnaukime, [3]tu tokio pranašo ar sapnuo-
tojo žodžių neklausysi, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus bando, kad iš-
eitų aikštėn, ar jį mylite visa širdimi ir visa jūsų siela, ar ne. [4]Sekite

Viešpatį, jūsų Dievą, ir jojo bijokite; sergėkite jo paliepimus ir klausykite jo balso; jam tarnaukite ir jo laikykitės; [5]anas gi pranašas ar sapnų prasimanytojas tegul bus užmuštas, nes jis kalbėjo, kad jus atitrauktų nuo Viešpaties, jūsų Dievo, kurs jus išvedė iš Egipto žemės ir jus išpirko iš vergijos namų, idant padarytų, kad tu išklystumei iš kelio, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė; taip tu pašalinsi pikta iš savo tarpo. [6]Jei tavo brolis, tavo motinos sūnus, ar tavo sūnus, ar duktė, ar tavo žmona, kuri tau labai brangi, ar tavo prietelis, kurį myli kaip savo sielą, norėtų tau įkalbėti ir slapčia sakytų: Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams, kurių nepažįstate nei tu, nei tavo tėvai, [7]dievams visų tautų, esančių apylinkėje, arti ar toli, nuo vieno žemės krašto lig kitam, [8]nesutik su juo ir jo neklausyk; tavo akis tegul jo nepasigaili, kad pataikautumei ar jį slėptumei, [9]bet tuojau jį užmušk. Tu pirmas pakelk ant jo ranką, o paskui visa tauta pridės ranką. [10]Jis žus užmuštas akmenimis, nes norėjo tave atitraukti nuo Viešpaties, tavo Dievo, kurs tave išvedė iš Egipto žemės, iš vergijos namų, [11]kad visas Israėlis, tai išgirdęs, bijotų ir daugiau nebedarytų nieko panašaus. [12]Jei išgirstumei viename iš savo miestų, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau duos apsigyventi, kai kuriuos sakant: [13]Iš tavo tarpo išėjo Belialio sūnūs ir suklaidino savo miesto gyventojus, sakydami: Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams, kurių nepažįstate, [14]teiraukis rūpestingai ir uoliai, o sužinojęs tiesą, jei pasirodytų, kad taip yra, kaip sakoma, ir kad tas bjaurus dalykas įvykdytas, [15]tuojau išmuši ano miesto gyventojus kalavijo ašmenimis ir išnaikinsi jį ir visa, kas jame yra, net ir galvijus. [16]Taip pat visus rakandus sukrausi jo gatvių viduryje ir padegsi kartu su pačiu miestu, taip kad visa sudeginsi Viešpačiui, tavo Dievui, ir tebūna amžinas kapas. Niekados jis nebebus atstatytas [17]ir iš to iškeikimo nieko nepasiliks tavo rankoje, kad Viešpats sulaikytų savo rūstybės užsidegimą, kad pasigailėtų tavęs ir tave padaugintų, kaip yra prisiekęs tavo tėvams. [18]jei klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso ir laikysi visus jo įsakymus, kuriuos aš šiandien tau duodu, taip darydamas, kas tinka Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje.

14. [1]Būkite Viešpaties, jūsų Dievo, sūnumis: nedarysite sau įsipjovimų ir nesiskusite plikai dėl numirėlio, [2]nes esi Viešpačiui, tavo Dievui, pašvęstoji tauta ir jis tave išsirinko, kad būtumei jam visai nuosava tauta iš visų esančių žemėje tautų.

3Nevalgysite, kas sutepta. 4Šitie yra gyvuliai, kuriuos leidžiama
valgyti: jautis, avis, ožka, 5briedis, stirna, stumbras, laukinis ožys,
gazelė, kalnų ožka, žirafa. 6Valgysite kiekvieną gyvulį, kurs turi į
dvi dalis skeltą nagą ir gromuliuoja. 7Tų, kurie negromuliuoja ir
turi neskeltą nagą, neturite valgyti, kaip tai: kupranugario, kiškio,
uolinio opšraus; šitie bus jums sutepti, nes nors jie gromuliuoja, bet
turi neskeltą nagą. 8Taip pat kiaulė bus sutepta, nes nors turi skeltą
nagą, bet negromuliuoja. Jų mėsos nevalgysite ir maitos neprisi-
liesite. 9Iš pasiliekančiųjų vandenyje valgysite tuos, kurie turi pele-
kus ir žvynus; 10tų gi, kurie be pelekų ir žvynų, nevalgysite, nes jie
sutepti. 11Valgykite visus nesuteptus paukščius; 12suteptųjų gi ne-
valgykite, būtent: aro, grifo, jūros erelio, 13lingės, vanagėlio, peslio
su visa jo rūšimi, 14visos varnų rūšies, 15strauso, pelėdos, žuvėdros,
vanago su visa jo rūšimi, 16geršės, gulbės, ibio, 17naro, raudon-
plunksnio, apuoko, 18pelikano, kėkšto, visų su jų rūšimi; taip pat
tutlio ir šikšnosparnio. 19Taip pat visa, kas šliaužia ir turi sparnelius,
bus sutepta ir nebus valgoma. 20Visa, kas nesutepta, valgykite. 21Kas
tik yra nustipę, to nevalgysite. Svetimtaučiui, esančiam tavo vartuo-
se, duok jų valgyti ar jam parduok, nes tu esi Viešpačiui, savo Die-
vui, pašvęstoji tauta. Nevirsi ožiuko jo motinos piene.

22Atskirsi dešimtą dalį visų savo vaisių, kurie kas metai uždera
dirvoje, 23ir valgysi Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje, toje vieto-
je, kurią jis bus išsirinkęs, kad ten būtų šaukiamas jo vardas, dešim-
tinę tavo javų, vyno, aliejaus ir pirmgimius iš savo galvijų ir avių,
idant išmoktumei bijoti visuomet Viešpaties, tavo Dievo. 24Jeigu
kelias būtų per daug tolimas iki vietai, kurią Viešpats, tavo Dievas,
bus išsirinkęs, o jis tau palaimins ir negalėsi jam visa tai nunešti,
25visa parduosi ir paversi pinigais, kuriuos neši savo rankoje ir eisi
į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, bus išsirinkęs. 26Už tuos pačius
pinigus nusipirksi kas tik tau patiks ar tai iš galvijų, ar iš avių, taip
pat vyno bei stiprių gėralų ir viso, ko tik geidžia tavo siela, ir val-
gysi Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje, keldamas pokylį tu ir visa
tavo šeima, 27taip pat ir esąs tavo vartuose Levitas: saugokis jį ap-
lenkti, nes jis neturi kitos dalies tavo paveldėtoje žemėje. 28Trečiais
metais atskirsi kitą dešimtinę iš viso, kas tau tuo metu uždera, ir
padėsi savo tarpuvartėje; 29o Levitas, kurs neturi kitos dalies nei
tėviškės draug su tavim, taip pat svetimtautis, našlaitis ir našlė, kurie
yra tavo vartuose, ateis, valgys ir pasisotins, kad Viešpats, tavo Die-
vas, tave palaimintų visuose tavo rankų darbuose, kuriuos darysi.

15. [1]Septintais metais bus atleidimas, [2]kurs taip bus daromas:
žmogus, kuriam bus ką nors skolingas jo prietelis ar artimas ir bro-
lis, negalės pareikalauti atgal, nes tai Viešpaties atleidimo metai.
[3]Iš svetimtaučio ir ateivio reikalausi, bet iš vientaučio ir artimo
nebus leista išreikalauti. [4]Nebus jūsų tarpe visai nuskurdusio žmo-
gaus ir elgetos, kad Viešpats, tavo Dievas, tave palaimintų žemėje,
kurią jis tau duos paveldėti. [5]Jei tačiau klausysi Viešpaties, tavo
Dievo, balso ir sergėsi visa, ką tau liepė ir ką aš tau šiandien įsakau,
jis tave laimins, kaip yra žadėjęs. [6]Tu skolinsi daugeliui tautų, bet
pats iš nieko neimsi skolon. Tu viešpatausi daugeliui tautų, o tau nie-
kas neviešpataus. [7]Jei kurs iš tavo brolių, pasiliekančių tavo miesto
vartuose, žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, nuskurstų,
tu nesukietinsi savo širdies ir neužgniauši rankos, [8]bet ją atidengsi
beturčiui ir paskolinsi, ko matysi jį reikalaujant. [9]Sergėkis, kad kar-
tais nepasiduotumei bedieviškai minčiai ir nesakytumei savo širdyje:
artėja septinti atleidimo metai, ir nugręžtumei savo akis nuo be-
turčio brolio, nenorėdamas jam paskolinti, ko jis prašo, kad jis ne-
sišauktų prieš tave į Viešpatį ir tau būtų iš to nuodėmė. [10]Priešin-
gai, tu jam duosi ir nieko nedarysi apgaulingai, sušelpdamas jį jo
reikale, kad Viešpats, tavo Dievas, tave palaimintų visuomet ir vi-
same, ką pradėsi savo ranka. [11]Nestigs beturčių tavo gyvenamoje
žemėje; todėl aš tau įsakau atidengti ranką savo nuskurdusiam bro-
liui ir beturčiui, kurs pasilieka su tavimi šalyje.

[12]Kai tau bus parduotas tavo brolis Ebrajis ar Ebrajė ir ištarnaus
šešerius metus, septintais metais paleisi jį laisvą [13]ir apdovanojęs
laisve visai nepakęsi, kad jis išeitų tuščiomis rankomis; [14]bet jam
duosi paviržio iš bandų, iš klojimo ir iš savo spaustuvo, kuo Viešpats,
tavo Dievas, bus tave palaiminęs. [15]Atsimink, kad ir tu tarnavai
Egipto žemėje ir Viešpats, tavo Dievas, tave išlaisvino, ir todėl aš
tau dabar duodu tą įsakymą. [16]Bet jei jis tartų: Aš nenoriu išeiti, dėl
to, kad jis myli tave ir tavo namus ir jaučiasi pas tave gerai, [17]imsi
ylą ir perversi jo ausį savo namų duryse; su tarnaite padarysi taip
pat. [18]Nenugręši nuo jų savo akių, kai paleisi juos laisvus, nes už
samdytinio algą jie tau tarnavo šešerius metus, kad Viešpats, tavo
Dievas, tave palaimintų visuose darbuose, kuriuos darai.

[19]Kiekvieną pirmgimį patinėlį tarp savo galvijų ir avių pašvęsi
Viešpačiui, tavo Dievui. Nedirbsi su jaučio pirmgimiu ir avių pirm-
gimio nekirpsi. [20]Tu ir tavo šeima valgysite juos Viešpaties, tavo
Dievo, akivaizdoje, kas metai toje vietoje, kurią Viešpats bus išsi-

rinkęs. [21]O jei turėtų kliaudą ar būtų raišas, ar aklas, ar turėtų kokį
nedailumą ar ydą kitose kūno dalyse, nebus pjaunamas Viešpačiui,
tavo Dievui, [22]bet jį suvalgysi savo miesto vartuose; kaip nesuteptas
žmogus, taip ir suteptasis juos lygiai valgys kaip stirną ir briedį.
[23]To tiktai sergėsies, kad nevalgytumei jų kraujo, bet jį išliesi že-
mėje kaip vandenį.

16. [1]Laikyk naujų vaisių mėnesį, pirmąjį pavasario metu, kad
darytumei Viešpačiui, tavo Dievui, Paskhą, nes tame mėnesyje Vieš-
pats, tavo Dievas, išvedė tave nakčia iš Egipto. [2]Aukosi Viešpačiui,
tavo Dievui, Paskhą iš avių ir iš jaučių toje vietoje, kurią Viešpats,
tavo Dievas, bus išsirinkęs, kad tenai pasiliktų jo vardas. [3]Neval-
gysi joje įraugintos duonos: septynias dienas valgysi sielvarto duoną,
be raugo, nes su išgąsčiu išėjai iš Egipto, kad atsimintumei tą savo
išėjimo iš Egipto dieną per visas savo gyvenimo dienas. [4]Septynias
dienas raugas nepasirodys visose tavo sienose ir nepasiliks iki rytui
mėsos, paaukotos pirmą dieną vakare. [5]Paskhos negalėsi aukoti
kiekviename savo mieste, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau duos, [6]bet
tik toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, bus išsirinkęs, kad
tenai pasiliktų jo vardas. Paskhą aukosi vakarop, saulei nusi-
leidžiant, kada esi išėjęs iš Egipto. [7]Virsi ir valgysi toje vietoje,
kurią Viešpats, tavo Dievas, bus išsirinkęs, o rytą atsikėlęs eisi į
savo padangtes. [8]Šešias dienas valgysi neraugintas duonas, o septin-
tą dieną, kadangi tai Viešpaties, tavo Dievo, sueiga, nedirbsi jokio
darbo. [9]Atskaitysi sau septynias savaites nuo tos dienos, kurioje
būsi pjautuvu palietęs javus, [10]ir švęsi Viešpačiui, tavo Dievui,
Savaičių iškilmę, atnešdamas gera valia savo rankų dovaną, kurią
atnašausi pagal tai, kaip Viešpats, tavo Dievas, bus tau palaiminęs,
[11]ir kelsi Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje pokylį tu, tavo sūnus,
tavo duktė, tavo tarnas, tavo tarnaitė, esąs tavo vartuose Levitas,
ateivis, našlaitis ir našlė, kurie su jumis pasilieka, toje vietoje, kurią
Viešpats, tavo Dievas, bus išsirinkęs, kad tenai pasiliktų jo vardas;
[12]atsiminsi, kad buvai vergas Egipte, laikysi ir vykdysi, kas įsakyta.
[13]Taip pat Padangčių iškilmę švęsi septynias dienas, kai būsi suvalęs
vaisius iš klojimo ir iš spaustuvo, [14]ir pokyliausi savo iškilmėje tu,
tavo sūnus, tavo duktė, tavo tarnas ir tarnaitė, taip pat Levitas ir
ateivis, našlaitis ir našlė, kurie yra tavo vartuose. [15]Septynias die-
nas švęsi tą iškilmę Viešpačiui, tavo Dievui, vietoje, kurią Viešpats
bus išsirinkęs; o Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visuose

tavo vaisiuose ir visuose tavo rankų darbuose, ir būsi linksmas.
[16]Kiekvienas tavo vyriškis pasirodys tris kartus metuose vietoje,
kurią Viešpats bus išsirinkęs: Neraugintų duonų iškilmėje, Savaičių
iškilmėje ir Padangčių iškilmėje. Jie nepasirodys Viešpaties akivaiz-
doje tuščiomis rankomis, [17]bet kiekvienas atnašaus iš to, ką turės,
pagal Viešpaties, tavo Dievo, palaiminimą, kurį jam yra suteikęs.
[18]Visuose savo vartuose, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau duos,
kiekvienoje savo giminėje paskirsi teisėjus ir viršininkus, kad teistų
tautą teisingu teismu, [19]ir nenukrypsi kurion nors vienon pusėn.
Nežiūrėsi asmenų ir neimsi dovanų, nes dovanos apakina išmintin-
gųjų akis ir iškreipia teisiųjų žodžius. [20]Kas teisu yra, to teisingai
laikysies, kad liktumei gyvas ir paveldėtumei žemę, kurią Viešpats,
tavo Dievas, tau duos.
[21]Nesodinsi girios ir jokio medžio šalia Viešpaties, tavo Dievo,
altoriaus. [22]Nedarysi sau ir nesistatysi statulos, nes Viešpats, tavo
Dievas, to neapkenčia.

17. [1]Neaukosi Viešpačiui, tavo Dievui, avies ir jaučio su kliauda
ar su kokia nors yda, nes tai yra nuoboda Viešpačiui, tavo Dievui.
[2]Jei pas tave, tarp vienų iš tavo vartų, kuriuos Viešpats, tavo Die-
vas, tau duos, bus rasta vyras ar moteriškė, kurie daro pikta Vieš-
paties, tavo Dievo, akivaizdoje ir peržengia jo sandorą [3]eidami ir
tarnaudami svetimiems dievams, ir juos garbindami, kaip tai saulę,
mėnulį ir visą dangaus kariuomenę, ką aš uždraudžiau, [4]ir tai bus
tau pranešta, o išgirdęs ir rūpestingai ištyręs, rasi taip iš tikrųjų esant
ir bus padarytas pasibjaurėtinas dalykas Israėlyje, [5]tu išvesi vyrą
ir moteriškę, padariusius taip bjaurią kaltybę, prie savo miesto
vartų, ir bus jie užmušti akmenimis. [6]Kurs turės būti užmuštas,
žus paliudijant dviem ar trim liudytojams. Nė vienas tenebūna
užmuštas, liudijant prieš jį tik vienam. [7]Liudytojų ranka pirma
pradės jį mušti, o likusios tautos ranka muš paskui, kad pašalin-
tumei pikta iš savo tarpo. [8]Jei matysi, kad skundas abejotinas ir sunku
padaryti skirtumas tarp kraujo ir kraujo, bylos ir bylos, raupsų ir
raupsų, ir pastebėsi, kad tavo vartuose esančiųjų teisėjų sprendimai
skiriasi tarp savęs, kelkis ir eik į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas,
bus išsirinkęs; [9]ateisi pas kunigus iš Levio giminės ir pas teisėją, koks
bus tuo metu, ir jų klausies, o jie tau nurodys teisingą nutarimą.
[10]Padarysi, ką tik pasakys viršininkai vietos, kurią Viešpats bus
išsirinkęs, ir kaip tave pamokys [11]pagal jo įstatymą, laikysies jų nuta-
rimo ir nenukrypsi nei dešinėn, nei kairėn. [12]Kas gi keltųsi puikybėn,

nenorėdamas klausyti paliepimo kunigo, kurs tuo metu tarnaus
Viešpačiui, tavo Dievui, ir teisėjo sprendimo, toksai žmogus mirs,
ir tu pašalinsi pikta iš Israėlio, [13]o visa tauta, tai girdėdama, bijos,
kad daugiau nė vienas nesikeltų puikybėn.

[14]Kai būsi įėjęs į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, ir
ją paveldėsi, gyvensi joje ir tarsi: Įsistatysiu sau karalių, kaip turi
visos tautos aplinkui, [15]tu įstatysi tą, kurį Viešpats, tavo Dievas,
bus išrinkęs iš tavo brolių skaičiaus. Karaliumi negalėsi padaryti
kitos tautos žmogaus, kurs nėra tavo brolis. [16]O kada bus įstatytas,
jis nelaikys sau daugybės arklių ir neves tautos atgal į Egiptą, rem-
damos raitelių skaičiumi, ypač kad Viešpats jums įsakė daugiau nie-
kuomet tuo pačiu keliu nebegrįžti. [17]Jis neturės daugelio žmonų,
kurios vilioja jo sielą, nei begalinės daugybės sidabro ir aukso. [18]O
atsisėdęs savo karalystės sostan, persirašydins sau į knygą šito įsta-
tymo nuorašą, imdamas egzempliorių iš Levio giminės kunigų; [19]tu-
rės jį su savim ir skaitys per visas savo gyvenimo dienas, kad išmoktų
bijoti Viešpaties, savo Dievo, ir laikyti jo žodžius ir nutarimus, kurie
įsakyti įstatyme. [20]Tenepakyla jo širdis puikybėn prieš savo brolius
ir tenenukrypsta dešinėn ar kairėn pusėn, kad jis pats ir jo sūnūs
ilgai karaliautų Israėlyje.

18. [1]Kunigai ir Levitai, ir visi, kurie yra iš tos pačios giminės,
neturės dalies ir tėvonystės su likusiuoju Israėliu, nes jie valgys Vieš-
paties aukas ir jo dovanas [2]ir jie neims nieko kito iš savo brolių tė-
viškės, nes pats Viešpats yra jų tėvonystė, kaip jis yra jiems kalbėjęs.
[3]Kunigams priderės iš tautos ir iš tų, kurie atnašauja aukas, tokios
teisės: kada jie atnašaus jautį ar avį, duos kunigui petį ir pilvelį; [4]taip
pat pirmones javų, vyno, aliejaus ir vilnų dalį iš avių kirpimo; [5]nes
Viešpats, tavo Dievas, jį išrinko iš visų tavo giminių, kad jis ir jo
sūnūs stovėtų ir tarnautų Viešpaties vardui per amžius. [6]Jei Levitas
išeitų iš vieno tavo miestų, esančių visame Israėlyje, kuriame jis
gyvena, ir norėtų atėjęs pasilikti vietoje, kurią Viešpats bus pasi-
rinkęs, [7]jis tarnaus vardan Viešpaties, savo Dievo, kaip visi jo bro-
liai Levitai, kurie tuo metu stovės Viešpaties akivaizdoje. [8]Jis gaus
tokią pat maisto dalį kaip ir kiti, neskaitant to, kas jam pridera jo mies-
te iš tėvų palikimo.

[9]Kai būsi įėjęs į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos,
sergėkis, kad nepanorėtumei sekioti anų tautų nuobodų. [10]Teneat-
siranda pas tave nė vieno, kurs drįstų pašventinti savo sūnų ar duk-

terį, vesdamas per ugnį, ar kurs teirautųsi pas žynius ir tikėtų sapnais
bei prietarais; tenebūna burtininko [11]nei žavėtojo, nei tokio, kurs
teirautųsi pas pytonus ir raganius ar ieškotų tiesos pas numirėlius;
[12]nes Viešpats bodisi visų tų dalykų ir už tokius nusikaltimus jis iš-
naikins anas tautas, tau įeinant. [13]Būsi tobulas ir nesuteptas su Vieš-
pačiu, tavo Dievu. [14]Anos tautos, kurių žemę paveldėsi, klauso
putveizdų ir raganių; tu gi Viešpaties, tavo Dievo, kitaip esi pamo-
kytas. [15]Viešpats, tavo Dievas, pažadins tau iš tavo giminės ir iš
tavo brolių p r a n a š ą kaip mane; jo tu klausysi, [16]kaip prašei
Viešpaties, tavo Dievo, prie Horebo, sušauktai esant sueigai ir tarei:
Kadgi toliau nebegirdėčiau Viešpaties, mano Dievo, balso ir ne-
bematyčiau daugiau šitos baisiausios ugnies, idant nenumirčiau;
[17]o Viešpats man tarė: Jie visa gerai kalbėjo. [18]Aš jiems pažadinsiu
iš jų brolių tarpo pranašą, panašų į tave, ir įdėsiu savo žodžius į jo
burną, ir jis jiems kalbės visa, ką jam būsiu įsakęs. [19]Kas gi nenorės
klausyti jo žodžių, kuriuos jis kalbės mano vardu, tam aš atkeršysiu.
[20]Pranašas gi, kurs pagadintas puikybės, norėtų kalbėti mano vardu,
ko aš jam neliepiau sakyti, ar svetimųjų dievų vardu, bus užmuštas.
[21]O jei tu sau vienas sakytumei mintyje: Kaip aš galiu pažinti žo-
dį, kurio Viešpats nekalbėjo? [22]Tokį turėsi ženklą: jei toksai pra-
našas paskelbtų ką nors iš anksto vardan Viešpaties ir neįvyktų,
to Viešpats nekalbėjo, bet pranašas prasimanė savo dvasios pasi-
pūtime, ir todėl tu jo nebijosi.

19. [1]Kai Viešpats, tavo Dievas, bus išnaikinęs tautas, kurių žemę
tau atiduos, o tu ją paveldėsi ir gyvensi jos miestuose ir namuose,
[2]atskirsi sau tris miestus viduryje žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas,
tau duos paveldėti, [3]rūpestingai pataisydamas į juos kelią, ir pada-
linsi į tris lygias dalis visą tavo žemės plotą, kad tasai, kurs yra
pabėgėlis dėl žmogžudystės, turėtų arti, kur galėtų nubėgti. [4]Toks
bus įstatas apie bėgantį žmogžudį, kurio gyvybę reikia išlaikyti.
Kas užmuštų savo artimą nežiniomis ir kurs, kaip pasirodo, nei va-
kar, nei užvakar neturėjo jokios prieš jį neapykantos, [5]bet papras-
tai nuėjo su juo į mišką malkų kirsti ir bekertant malkas ištrūko iš
rankų kirvis, ir nusmukus nuo kirvakočio geležis užgavo jo prietelį
ir užmušė, toksai nubėgs į vieną iš aukščiau minėtųjų miestų ir liks
gyvas; [6]kad kartais artimas to, kurio kraujas išlietas, skausmo sukir-
šintas, nesivytų ir, jei kelias būtų ilgesnis, jo nenutvertų ir neužmuš-
tų to, kurs neužsipelnė mirties, nes, kaip pasirodo, anksčiau neturė-

jo prieš užmuštąjį jokios neapykantos. [7]Todėl aš tau įsakau paskirti
tris miestus lygiame vienas nuo kito atstume. [8]O kai Viešpats, tavo
Dievas, išplės tavo ribas, kaip yra prisiekęs tavo tėvams, ir tau duos
visą žemę, kurią jiems yra žadėjęs, [9]jei tiktai sergėsi paliepimus ir
darysi, ką tau šiandien įsakau, kad mylėtumei Viešpatį, tavo Dievą,
ir vaikščiotumei visą laiką jo keliais, pridėsi sau tris kitus miestus
ir minėtųjų trijų miestų skaičių dusyk padauginsi, [10]kad nekaltas
kraujas nebūtų išlietas žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos
paveldėti, idant tu nebūtumei kaltas dėl išlieto kraujo! [11]Bet jei kas,
neapkęsdamas savo artimo, patykotų jo gyvybės ir pakilęs jį užgau-
tų, o užgautasis numirtų, anas gi nubėgtų į vieną iš minėtųjų miestų,
[12]to miesto senesnieji siųs ir ištrauks jį iš prieglaudos vietos, atiduos
į rankas artimo tojo, kurio kraujas išlietas, ir jis numirs. [13]Tu jo
nepasigailėsi ir pašalinsi nekaltą kraują iš Israėlio, kad tau gerai
klotųsi.

[14]Nepanaikinsi ir neperkelsi savo artimo ribų, kokias pranokėjai
paskyrė tavo tėviškėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos žemėje,
kurią būsi gavęs paveldėti.

[15]Vienas liudytojas nestos prieš ką nors, vis tiek koks ten būtų
nusikaltimas ir piktadarystė, bet dviejų ar trijų liudytojų pasakymu
bus nutartas kiekvienas dalykas. [16]Jei liudytojas melagis imtų kal-
tinti žmogų dėl įstatymo peržengimo, [17]abudu, turinčiu tarp savęs
bylą, stosis prieš Viešpatį akivaizdoje kunigų ir teisėjų, kurie bus
anose dienose. [18]Jie gi, rūpestingiausiai ištyrę ir radę, kad netikras
liudytojas pasakė prieš savo brolį melą, [19]padarys jam taip, kaip jis
manė padaryti savo broliui, ir taip tu pašalinsi pikta iš savo tarpo,
[20]kad kiti, tai išgirdę, turėtų baimę ir niekuomet nedrįstų tolygiai
daryti. [21]Tu jo nepasigailėsi, bet pareikalausi gyvybės už gyvybę,
akies už akį, danties už dantį, rankos už ranką, kojos už koją.

20. [1]Jei išeisi į karą prieš savo neprietelius ir matysi raitelius, ve-
žimus ir priešų kariuomenės daugybę didesnę esant negu tavoji,
nebijok jųjų, nes Viešpats, tavo Dievas, kurs tave išvedė iš Egipto
žemės, yra su tavim. [2]Prisiartinant gi jau mūšiui, kunigas atsistos
prieš eiles ir taip kalbės tautai: [3]Klausyk, Israėli! Šiandien jūs einate
kovon prieš jūsų neprietelius; tenenusigąsta jūsų širdis, nebijokite,
nesitraukite ir nepabūkite jųjų, [4]nes Viešpats, jūsų Dievas, yra jūsų
tarpe; jis kovos už jus prieš visus priešus, kad jus išgelbėtų iš pavo-
jaus. [5]Taip pat vadai prieš kiekvieną būrį paskelbs, kariuomenei

girdint: Ar yra kas nors, kurs pasistatė naujus namus ir jų dar ne-
pašventė? Tegul eina ir grįžta į savo namus, kad kartais nemirtų
kare ir kitas turėtų juos pašvęsti. 6Ar yra kas nors, kurs įsiveisė vy-
nuogyną ir dar jo nepadarė tokio, kad visiems būtų leista iš jo val-
gyti? Tegul eina ir grįžta į savo namus, kad kartais nemirtų kare ir
kitas žmogus turėtų atlikti jo pareigas. 7Ar yra kas nors, kurs susi-
žadėjo su moterimi ir dar jos nevedė? Tegul eina ir grįžta į savo
namus, kad nemirtų kare ir kitas žmogus ją imtų. 8Tai pasakę
pridės dar, kas toliau eina, ir kalbės tautai: Ar yra kas nors bailus ir
nedrąsios širdies? Tegul eina ir grįžta į savo namus, kad neįbaugintų
savo brolių širdies, kaip jis pats yra apimtas baimės. 9Kai kariuo-
menės vadai bus nutilę ir pabaigę kalbėti, kiekvienas prirengs į kovą
savo būrius.

10Jei kada prisiartinsi prie miesto, kad jį užkovotumei, pirma
pasiūlysi jam taiką. 11Jei priims ir tau atidarys vartus, visi jame esą
žmonės liks gyvi ir tau tarnaus mokėdami duoklę. 12Bet jei nenorės
daryti sandoros ir pradės prieš tave kovą, apgulsi jį, 13o kai Viešpats,
tavo Dievas, atiduos jį į tavo rankas, nugalabysi visus jame esančius
vyriškius kalavijo ašmenimis, 14atskirdamas moteris ir vaikus, galvi-
jus ir visa, kas dar yra mieste. Visą grobį padalinsi tarp kariuomenės
ir valgysi iš tavo nepriettelių išplėšų, kurias Viešpats, tavo Dievas,
bus tau davęs. 15Taip darysi su visais miestais, kurie yra labai toli
nuo tavęs ir nėra iš tų miestų, kuriuos gausi paveldėti. 16Tuose gi
miestuose, kurie bus tau duoti, visai nepaliksi nė vieno gyvo, 17bet
užmuši juos kalavijo ašmenimis, būtent Hetiečius, Amoriečius, Ka-
naniečius, Pereziečius, Heviečius ir Jebusiečius, kaip Viešpats, tavo
Dievas, tau yra įsakęs, 18kad kartais jie neišmokytų jūsų daryti
visų nuobodų, kurias patys yra darę savo dievams, ir kad nenusi-
dėtumėte Viešpačiui, jūsų Dievui. 19Kai ilgą laiką laikysi apgulęs
miestą ir apsupsi jį pylimais, kad jį paimtumei, neiškirsi medžių,
kurių vaisius galima valgyti, ir neturi kirviais naikinti šalies aplinkui,
nes tai medis, o ne žmogus, ir negali padauginti skaičiaus kovojan-
čių prieš tave. 20Bet jei medžiai ne vaisiniai, o laukiniai ir tinka ki-
tiems reikalams, nusikirsk ir daryk karo pabūklus, kolei nepaimsi
miesto, kurs prieš tave kovoja.

21. 1Jei žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, būtų rasta
užmušto žmogaus lavonas, nežinant, kas yra užmušėjas, 2tavo vy-
resnieji ir teisėjai išeis ir matuos nuo lavono vietos atstumą lig kiek-

vienam iš aplinkinių miestų, [3]ir kurį ras artesnį už kitus, to miesto
senesnieji ims iš bandos karvaitę, kuri netraukė jungo ir žemės ne-
arė žagre, [4]nuves ją į nejaukų ir uolingą slėnį, kurs niekuomet nebu-
vo nei išartas, nei apsėtas, ir tenai perpjaus karvaitei kaklą. [5]Paskui
prisiartins Levio sūnūs kunigai, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, yra
išrinkęs, kad jam tarnautų ir jo vardu laimintų, ir kad jų žodžiu būtų
nutartas kiekvienas dalykas ir ar yra kas nesutepta ar sutepta.
[6]Ateis ir ano miesto senesnieji prie užmuštojo, nuplaus savo rankas
ant karvaitės, papjautos slėnyje, [7]ir sakys: Mūsų rankos neišliejo šito
kraujo ir mūsų akys nematė. [8]Pasigailėk, Viešpatie, savo tautos,
Israėlio, kurį atpirkai, ir nepaskaityk jai nekalto kraujo, išlieto tavo
tautos Israėlio tarpe. Taip bus nuo jų atimta kraujo kaltė; [9]tu gi
būsi laisvas nuo nekaltai išlieto kraujo, kai padarysi, ką Viešpats yra
įsakęs.

[10]Jei būsi išėjęs į kovą prieš tavo neprietelius, o Viešpats, tavo Die-
vas, paduos juos į tavo rankas, ir vesdamas nelaisvėn [11]pamatysi
belaisvių skaičiuje gražią moteriškę, įsimylėsi ją ir norėsi imti į žmo-
nas, [12]tu ją įsivesi į savo namus; ji nusiskus plaukus, nusipjaustys
nagus, [13]nusivilks drabužius, kuriuose buvo pagauta, ir sėdėdama
tavo namuose raudos savo tėvo ir motinos vieną mėnesį; paskui įeisi
pas ją ir miegosi su ja, ir ji bus tavo žmona. [14]Jei paskui ta nebepatiks,
paleisi ją laisvą ir negalėsi jos parduoti už pinigus nei elgtis su ja
žiauriai, nes tu ją pažeminai.

[15]Jei kurs žmogus turėtų dvi moteri, vieną mylimą, o antrą nemy-
limą, ir jomdviem iš jo pagimdžius vaikų nemylimosios sūnus būtų
pirmgimis, [16]norėdamas padalinti tarp savo sūnų lobį, jis negalės
mylimosios sūnaus padaryti pirmgimiu ir pastatyti jo aukščiau už
nemylimosios sūnų, [17]bet pripažins pirmgimiu nemylimosios sūnų ir
jam duos iš visų dalykų, kuriuos turi, dvigubai; nes tasai yra pirmasis
tarp jo vaikų ir jam pridera pirmgimystės teisės.

[18]Jei kam gimtų nepaklusnus ir atkaklus sūnus, kur neklausytų
tėvo ar motinos liepimo ir sudraustas paniekintų įspėjimą, [19]jie jį
nutvers, nuves pas ano miesto vyresniuosius ir prie teismo vartų
[20]ir jiems sakys: Šitas mūsų sūnus atkaklus ir neklusnus, mūsų įspė-
jimo klausyti nenori, užsiima lėbavimu, paleistuvyste ir pokyliavimu.
[21]O miesto žmonės užmuš jį akmenimis, ir jis mirs, kad pašalintumei
pikta iš savo tarpo ir kad visas Israėlis girdėdamas bijotų.

[22]Kai žmogus bus nusidėjęs taip, kad jis reikia nubausti mirtimi,
ir kada pasmerktas mirti jis bus pakartas ant kartuvių, [23]jo lavonas

nepasiliks ant medžio, bet bus palaidotas tą pačią dieną, nes Dievo prakeiktas yra, kas kaba ant medžio, ir jokiu būdu nesutepsi savo žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau bus davęs paveldėti.

22. [1]Jei pamatytumei klaidžiojantį savo brolio jautį ar avį, nepraeisi pro šalį, bet nuvesi atgal pas savo brolį; [2]nors tas brolis ir nėra tavo giminaitis ir tu jo nepažįsti, tu nusivesi į savo namus ir bus pas tave, kolei tavo brolis jo ieškos ir atsiims; [3]taip pat padarysi su asilu, su drabužiu ir su kiekvienu savo brolio dalyku, kurs bus pamestas; jei jį rasi, nepaliksi lyg kad svetimo. [4]Jei matysi savo brolio asilą ar jautį parpuolusį ant kelio, neisi šalin, bet pakelsi draug su juo.

[5]Moteriškė neapsivilks vyriško apdaro ir vyriškis nesinaudos moterišku drabužiu, nes nuoboda yra Viešpačiui tasai, kurs tai daro. [6]Jei eidamas keliu rastumei medyje ar žemėje paukščio lizdą ir patelę, tupinčią ant paukščiukų ar ant kiaušinių, nepasiimsi jos drauge su jaunikliais, [7]bet leisi nuskristi, pasiimdamas tik paukščiukus, kad tau gerai klotųsi ir kad gyventumei ilgą laiką. [8]Pasistatęs naujus namus, padarysi aplink stogą mūrą, kad tavo namuose nebūtų išlietas kraujas ir nebūtumei kaltas kam nors parpuolant ir žemyn nukrentant. [9]Neapsėsi savo vynuogyno kita sėkla, kad ir pasėtoji sėkla, ir kas užDera vynuogyne nebūtų kartu pašvęsta. [10]Nearsi drauge jaučiu ir asilu. [11]Neapsivilksi drabužiu, išaustu iš vilnų ir drauge iš linų.

[12]Pasidarysi kutus ant atsiūlių prie keturių kampų tavo apsiausto, kuriuo apsidengi.

[13]Jei kas vestų žmoną, o paskui imtų jos neapkęsti [14]ir ieškotų progos ją paleisti, prasimanydamas apie ją bjauriausią kaltybę, ir sakytų: Aš vedžiau šitą žmoną, bet įėjęs pas ją, neradau, kad ji būtų mergaitė, [15]tuomet jos tėvas ir motina ims ją, nešis su savim jos mergystės žymes pas miesto vyresniuosius, esančius vartuose, [16]ir tėvas sakys: Aš daviau šitam vyrui savo dukterį į žmonas; kadangi jis jos neapkenčia, [17]prasimano apie ją bjauriausią kaltybę ir sako: Aš neradau, kad tavo duktė būtų mergaitė, o štai yra čia mano dukters mergystės žymės, ir jie išties miesto vyresniųjų akivaizdoje drabužį. [18]Tuomet ano miesto vyresnieji nutvers vyrą ir jį nuplaks; [19]be to, nubaus jį šimtu sidabrinių siklių, kuriuos duos jaunosios tėvui, nes jis prasimanė pikčiausią kaltybę apie Israėlio mergaitę; ji pasiliks jo žmona, ir jis negalės jos atstumti per visas savo gyvenimo dienas. [20]Bet jei tai tiesa, ką jis prikaišioja, ir jaunoji nebus rasta mergaitė, [21]jie ją išmes už jos tėvo namų durų, ir ano miesto vyrai užmuš ją akmenimis; ji

numirs, nes padarė bjaurų nusikaltimą Israėlyje, paleistuvaudama savo
tėvo namuose, ir tu pašalinsi pikta iš savo tarpo. [22]Jei vyras sugultų
su svetima moterimi, abudu numirs, tai yra svetmoteris ir svetmoterė,
ir tu pašalinsi pikta iš Israėlio tarpo. [23]Jei vyras susižadėtų su jauna
mergaite ir kas nors sutikęs ją mieste su ja sugultų, [24]nuvesi abudu
prie ano miesto vartų, ir bus akmenimis užmušti: mergaitė už tai, kad
nešaukė, būdama mieste; vyras, nes pažemino savo artimo žmoną, ir
pašalinsi pikta iš savo tarpo. [25]Bet jei vyras sutiktų sužadėtą mergaitę
lauke ir pagavęs sugultų su ja, mirs jis vienas, [26]mergaitė nieko nenu-
kentės ir neužsipelnė mirties; nes kaip galvažudys pakyla prieš savo
brolį ir atima iš jo gyvybę, taip nukentėjo ir mergaitė. [27]Ji buvo vie-
na lauke; šaukė ir nebuvo kas ją išlaisvintų. [28]Jei vyras sutiktų jauną
mergaitę, neturinčią sužadėtinio, ir nutvėręs sugultų su ja, ir byla
ateitų į teismą, [29]tasai, kurs su ja sugulė, duos mergaitės tėvui penkias
dešimtis siklių sidabro ir turės ją žmona, nes ją pažemino, ir negalės
jos atstumti per visas savo gyvenimo dienas. [30]Nė vienas neims savo
tėvo žmonos ir neatidengs jo dangalo.

23. [1]Į Viešpaties susirinkimą neįeis romytinis su nepagydomai su-
žeistais ar nupjautais sąnariais, kurie paskirti žmonių giminei palai-
kyti. [2]Iškekšinis, tai yra gimęs iš paleistuvės, neįeis į Viešpaties susi-
rinkimą iki dešimtai kartai. [3]Amonietis ir Moabietis neįeis amžinai
į Viešpaties susirinkimą net ir po dešimtos kartos, [4]nes nenorėjo jūsų
pasitikti kelyje su duona ir vandeniu, kai buvote išėję iš Egipto, ir
dėl to, kad pasisamdė prieš tave iš Mezopotamijos Sirijoje Beoro sū-
nų Balaamą, kad tave prakeiktų. [5]Bet Viešpats, tavo Dievas, nenorėjo
klausyti Balaamo ir pavertė jo prakeikimą tau palaiminimu, nes jis
tave mylėjo. [6]Nedarysi su jais taikos ir nesirūpinsi jų gerove per visas
savo gyvenimo dienas amžinai. [7]Nesibjaurėsi Idumėjiečio, nes jis tavo
brolis, nei Egiptiečio, nes buvai ateivis jo žemėje. [8]Iš jų gimusieji
trečioje kartoje įeis į Viešpaties susirinkimą.
[9]Išėjęs kovon prieš savo neprietelius, sergėsies visokio pikto dalyko.
[10]Jei bus tarp jūsų žmogus, kurs nakčia susiteptų sapne, jis išeis už
stovyklos [11]ir nesugrįš, kolei vakarop neapsiplaus, o saulei nusilei-
dus vėl ateis į stovyklą. [12]Turėsi už stovyklos vietą, į kurią vaikščiosi
prigimties reikalų atlikti, [13]nešdamos baslelį prie juostos; atsitūpdamas
išsikasi duobelę ir pridengsi žemėmis išmatas, [14]nuo kurių pasileng-
vinai. Nes Viešpats, tavo Dievas, vaikščioja tarp stovyklos, kad tave
išgelbėtų ir tau paduotų tavo neprietelius. Tavo stovykla tebūna

šventa ir tenepasirodo joje jokio mėšlo, kad Dievas tavęs nepamestų.
[15]Vergo, kurs pas tave bus atbėgęs, neatiduosi jo šeimininkui. [16]Jis
gyvens su tavim vietoje, kuri jam patiks, ir ras poilsį viename tavo
miestų; tu jo nenuliūdink. [17]Nebus paleistuvės iš Israėlio dukterų
nei kekšininko iš Israėlio sūnų. [18]Neatnašausi Viešpaties, tavo Dievo,
namuose paleistuvystės užmokesčio nei šuns kainos, vis tiek kas būtų
pasižadėjęs, nes abudu dalyku yra nuoboda Viešpaties, tavo Dievo,
akivaizdoje.
[19]Neimsi iš savo brolio palūkanų nei už paskolintus pinigus, nei
už javus, nei už kurį nors kitą dalyką, [20]bet iš svetimo; savo gi broliui
paskolinsi be palūkanų tai, ko jam reikia, kad Viešpats, tavo Die-
vas, tave palaimintų visuose tavo darbuose žemėje, kurios paveldėti
įeisi.
[21]Padaręs Viešpačiui, tavo Dievui, apžadą, nesivėlinsi atitesėti,
nes Viešpats, tavo Dievas, to reikalaus; ir jei būsi pasivėlinęs, bus tau
palaikyta nusidėjimu. [22]Jei nenorėsi žadėti, būsi be nuodėmės. [23]Bet
kas išėjo vieną sykį iš tavo lūpų, to laikysies ir padarysi, kaip paža-
dėjai Viešpačiui, tavo Dievui, ir ką esi kalbėjęs savo valia ir burna.
[24]Įėjęs savo artimo vynuogynan, valgyk vynuogių kiek tau tiks,
bet su savim nieko neišsineši. [25]Jei įeitum į savo prietelio javus, tau
leidžiama raškytis varpų ir ranka išsitrinti, bet pjautuvu nesipjausi.

24. [1]Jei žmogus vestų žmoną ir su ja gyventų, o ji nerastų jo
akyse malonės dėl kurio nors bjaurumo, jis parašys atsiskyrimo raštą,
duos jai į rankas ir paleis ją iš savo namų. [2]Jei išėjus ji ištekėtų už kito
vyro [3]ir taip pat tasai imtų jos neapkęsti, duotų jai atsiskyrimo raštą
ir paleistų iš savo namų ar rasi pats numirtų, [4]pirmasis vyras ne-
begalės jos imti atgal į žmonas, nes ji yra sutepta ir pasidarė pasibjau-
rėtina Viešpaties akivaizdoje; neleisk įvykti tokiai nuodėmei savo že-
mėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos paveldėti.
[5]Žmogus, ką tik vedęs žmoną, neis į karą ir nebus jam pavesta
jokios viešos pareigos; jis pasiliks be kaltės savo namuose, kad vie-
nerius metus linksmintųsi su savo žmona. [6]Užstatui neimsi nei apa-
tinio, nei viršutinio girnų akmens, nes taip jis tau užstato savo gyvy-
bę. [7]Jei kas būtų nutvertas betykojąs savo brolio iš Israėlio sūnų ir jį
pardavęs paimtų užmokestį, toksai bus užmuštas, ir tu pašalinsi pikta
iš savo tarpo.
[8]Labai sergėkis, kad neapsikrėstumei raupsų sloga, bet daryk, ko
tik tave pamokys kunigai iš Levio giminės pagal tai, ką jiems įsakiau,

ir įvykdyk rūpestingai. 9 Atsiminkite, ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė
Marijai kelyje, kuomet ėjote iš Egipto.
10 Reikalaudamas atgal iš savo artimo kurio nors dalyko, kurį tau
skolingas, neįeisi į jo namus užstato pasiimti, 11 bet stovėsi lauke, o jis
tau išneš, ką turės. 12 O jei jis neturtingas, nepasiliks pas tave per
naktį užstatas, 13 bet tuojau jam atiduosi, saulei dar nenusileidus, kad
miegodamas savo apdare laimintų tave ir tu būtumei rastas teisus
Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. 14 Nesulaikysi algos vargdieniui
ir beturčiui savo broliui ar ateiviui, kurs su tavim pasilieka žemėje
ir yra tarp tavo vartų, 15 bet tą pačią dieną, saulei dar nenusileidus,
atiduosi užmokestį už jo darbą, nes jis neturtingas ir tuo jis palaiko savo
gyvybę, kad nesišauktų prieš tave į Viešpatį ir nebūtų tau palaikyta
nusidėjimu. 16 Gimdytojai nebus užmušami už vaikus nei vaikai už
gimdytojus, bet kiekvienas mirs už savo nusidėjimą. 17 Neiškreipsi
teismo ateiviui ir našlaičiui ir neimsi iš našlės užstato drabužio. 18 At-
simink, kad buvai vergas Egipte ir Viešpats, tavo Dievas, iš ten tave
išlaisvino. Todėlei aš tau įsakau taip daryti. 19 Pjaudamas javus savo
dirvoje ir palikęs užmirštą pėdą, negrįši jo pasiimti, bet leisi nusinešti
ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, tave palaimintų
visuose tavo rankų darbuose. 20 Jei rinksi alyvų vaisius, negrįši subaigti
rinkti, kas bus likę medžiuose, bet paliksi ateiviui, našlaičiui ir našlei.
21 Jei uogausi savo vynuogyne, nerinksi pasiliekančių kekių, bet tai
teks ateivio, našlaičio ir našlės reikalams. 22 Atsimink, kad ir tu buvai
vergas Egipte; todėl aš tau įsakau daryti tą dalyką.

25. 1 Jei kiltų kai kurių byla ir jie kreiptųsi į teisėjus, tie pripa-
žins teisybę tam, ką matys esant teisų, pasmerks, ką matys kaltą.
2 O jei matys nusidėjusį, vertą esant plakimo, išties ir savo akivaizdoje
nuplakdins. Kirčių skaičius bus pagal nusidėjimo didumą, 3 bet taip,
kad neperviršytų keturių dešimtų, kad tavo brolis nenueitų bjauriai
sudraskytas iš po tavo akių. 4 Neužriši nasrų jaučiui, kuliančiam klo-
jime tavo javus.
5 Kai broliai gyvens drauge ir vienas iš jų mirs be vaikų, mirusiojo
žmona neištekės už kito, bet ją ims mirusiojo brolis ir sužadins savo
broliui palikuonis, 6 o pirmgimį iš jos sūnų pramins ano vardu, kad jo
vardas nebūtų išnaikintas iš Israėlio. 7 Jeigu gi jis nenorės imti savo
brolio žmonos, kuri jam pridera pagal įstatymą, moteriškė eis pas
miesto vartus, kreipsis prie vyresniųjų ir tars: Mano vyro brolis nenori
pažadinti savo brolio vardo Israėlyje nei manęs imti į žmonas. 8 Jie

tuojau jį pasikvies ir pasiklaus. Jei jis atsakys: Nenoriu jos imti į
žmonas, [9]moteriškė prieis prie jo vyresniųjų akivaizdoje, ims nuo jo
kojos kurpę, spjaus jam į veidą ir sakys: Taip atsitiks žmogui, kurs
nestato savo brolio namų. [10]Ir jis bus pramintas Israėlyje vardu: Nu-
autojo namai.
[11]Jei susivaidytų tarp savęs du vyru ir pradėtų vienas su kitu grum-
tis, o vieno iš juodviejų žmona, norėdama išgelbėti savo vyrą iš stip-
resniojo rankos, ištiestų ranką ir nutvertų jį gėdos vietoje, [12]nukirsi
jai ranką, nepasiduodamas dėlei jos mielaširdystei.
[13]Neturėsi maišelyje įvairių svarsčių, didesnio ir mažesnio, [14]ir
nebus tavo namuose didesnio ir mažesnio saiko. [15]Turėsi svarstį tei-
singą ir tikrą, ir saikas bus pas tave lygus ir tikras, kad ilgą laiką gy-
ventumei žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos. [16]Nes tavo
Viešpats bodisi tai darančio ir priešinasi visokiai neteisybei.
[17]Atsimink, ką tau padarė Amalekas kelyje, kuomet ėjai iš Egipto,
[18]kaip jis išėjo prieš tave ir tavo būrių pakraščius, kurie nuvargę
buvo, atsilikę, užmušė, kai tu buvai pailsęs dėl bado ir nuovargio,
ir jis nebijojo Dievo. [19]Kuomet tat Viešpats, tavo Dievas, tau duos
poilsį ir pavergs visas aplinkui tautas žemėje, kurią tau yra žadėjęs,
tu išnaikinsi jų vardą po dangumi; žiūrėk, kad neužmirštumei.

26. [1]Kai įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos pa-
veldėti, ir ją gavęs gyvensi joje, [2]tu imsi iš visų savo vaisių pirmones,
sudėsi pintinėn ir eisi į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, bus pasirin-
kęs, kad tenai būtų šaukiamas jo vardas; [3]prisiartinsi prie kunigo, koks
bus anose dienose, ir jam sakysi: Išpažįstu šiandien Viešpaties, tavo
Dievo, akivaizdoje, kad įėjau į žemę, apie kurią jis buvo prisiekęs
mūsų tėvams, jog mums ją duos. [4]O kunigas, ėmęs iš tavo rankos
pintinę, padės ties Viešpaties, tavo Dievo, altoriumi: [5]tu gi kalbėsi
Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje: Sirietis persekiojo mano tėvą, kurs
nuėjo Egiptan ir tenai buvo ateivis su labai mažu žmonių skaičiumi;
bet jis išaugo į didelę, stiprią ir be galo gausingą tautą. [6]Egiptiečiai
mus prislėgė ir persekiojo, užkraudami sunkiausią naštą, [7]o mes
šaukėmės į Viešpatį, mūsų tėvų Dievą, kurs mus išklausė, pažvelgė
į mūsų pažeminimą, vargą ir suspaudimą [8]ir mus išvedė iš Egipto
galinga ranka ir ištiestu petimi su didžiausiu išgąsčiu, ženklais ir
stebuklais; [9]jis įvedė į šitą vietą ir mums davė žemę, plūstančią pienu
ir medum. [10]Todėlei aš dabar atnašauju pirmones vaisių žemės, ku-
rią Viešpats man davė. Tu jas paliksi Viešpaties, tavo Dievo, akivaiz-

doje ir pagarbinsi Viešpatį, tavo Dievą, 11kelsi pokylį iš visokių gė-
rybių, kurias Viešpats, tavo Dievas, duos tau ir tavo namams, tu ir
Levitas, ir ateivis, kurs su tavim yra.
12Kai būsi atidavęs visų tavo vaisių dešimtinę, trečiais dešimtinių
metais duosi Levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad valgytų tarp tavo
vartų ir pasisotintų, 13ir kalbėsi Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje:
Aš paėmiau, kas pašvęsta, iš mano namų ir tai daviau Levitui, ateiviui,
našlaičiui ir našlei, kaip man įsakei; neperžengiau tavo įsakymų ir
neužmiršau tavo paliepimų. 14Nevalgiau jų mano nuliūdime ir jų neat-
skyriau, būdamas kuo nors suteptas, ir nieko iš jų nevartojau
pakasynose. Buvau klusnus Viešpaties, mano Dievo, balsui ir visa
padariau, kaip man įsakei. 15Pažvelk iš savo šventyklos ir iš aukšto-
sios dangaus buveinės ir palaimink savo tautą Israėlį ir tą žemę,
kurią mums davei, kaip esi prisiekęs mūsų tėvams, žemę, plūstan-
čią pienu ir medum.
16Šiandien Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė vykdyti šituos paliepi-
mus ir nutarimus, laikyti ir vykdyti visa tavo širdimi ir visa tavo
siela. 17Šiandien išsirinkai Viešpatį, kad jis tau būtų Dievas, kad
vaikščiotumei jo keliais, laikytumei jo įstatus, paliepimus ir nutarimus
ir būtumei klusnus jo valiai. 18Ir Viešpats šiandien išsirinko tave, kad
jam būtumei visai nuosava tauta, kaip jis yra tau kalbėjęs, ir kad
laikytumei visus jo įsakymus, 19kad jis padarytų tave prakilnesne už vi-
sas tautas, kurias yra sutvėręs savo šlovei, vardui ir garbei, kad būtu-
mei tauta, pašvęsta Viešpačiui, tavo Dievui, kaip jis yra kalbėjęs.

27. 1Mošė ir Israėlio vyresnieji įsakė tautai ir tarė: Laikykit visus
paliepimus, kuriuos šiandien jums skelbiu. 2O perėjęs per Jordaną
į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, pasistatysi didžiausių
akmenų ir aptrauksi juos kalkėmis, 3kad galėtumei ant jų parašyti
visus šito įstatymo žodžius, perėjęs per Jordaną, idant įeitumei į
žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, žemę, plūstančią pienu
ir medum, kaip jis yra prisiekęs tavo tėvams. 4Taigi, perėję per Jor-
daną, pasistatykite akmenų, kuriuos aš jums šiandieną įsakau, Hebalio
kalne ir aptrauksi juos kalkėmis. 5Pastatysi tenai Viešpačiui, tavo
Dievui, altorių iš akmenų, kurių nepalietė geležis, 6iš nedailintų ir
netašytų akmenų, ir atnašausi ant jo Viešpačiui, tavo Dievui, degi-
namąsias aukas. 7Tenai pjausi dėkojimo aukas ir valgysi, pokyliau-
damas Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje; 8ir parašysi ant akmenų
visus šito įstatymo žodžius aiškiai ir žymiai.

[9]Tuomet Mošė ir Levio giminės kunigai sakė visam Izraėliui:
Stebėk ir klausyk, Izraėli; šiandien tu tapai Viešpaties, tavo Dievo,
tauta; [10]klausysi jo balso ir vykdysi paliepimus ir įstatus, kuriuos
aš tau skelbiu. [11]Tą pačią dieną Mošė įsakė tautai ir tarė: [12]Perėjus
per Jordaną, šitie stovės Garizimo kalne, kad laimintų tautą; Simeonas, Levis, Judas, Isakharas, Juozapas ir Benjaminas; [13]ir priešais
šitie stovės Hebalio kalne, kad keiktų: Gadas ir Aseras, Zabulonas,
Danas ir Nephtalis. [14]Levitai ištars ir sakys skardžiu balsu visiems
Izraėlio vyrams: [15]Prakeiktas žmogus, kurs daro drožtinį ir liedintą
paveikslą, nuobodą Viešpačiui, dailininkų rankų darbą, ir jį dės slaptoje vietoje. O visa tauta atsakys ir tars: Amen. [16]Prakeiktas, kurs
negerbia savo tėvo ir motinos; ir visa tauta atsakys: Amen. [17]Prakeiktas, kurs perkelia savo artimo ribas; ir visa tauta sakys: Amen. [18]Prakeiktas, kurs suklaidina aklą kelyje; ir visa tauta sakys: Amen. [19]Prakeiktas, kurs iškreipia teismą ateiviui, našlaičiui ir našlei; ir visa
tauta sakys: Amen. [20]Prakeiktas, kurs sugula su savo tėvo žmona ir
atidengia jo patalo uždangą; ir visa tauta sakys: Amen. [21]Prakeiktas,
kurs paleistuvauja su kuriuo nors gyvuliu, ir visa tauta sakys: Amen.
[22]Prakeiktas, kurs sugula su savo seserimi, savo tėvo ar motinos
dukterimi; ir visa tauta sakys: Amen. [23]Prakeiktas, kurs sugula su savo
uošve; ir visa tauta sakys: Amen. [24]Prakeiktas tebūna, kas slapčia
užmuštų savo artimą; ir visa tauta sakys: Amen. [25]Prakeiktas, kas
ima dovanų, kad užmuštų, išliedamas nekaltą kraują; ir visa tauta
sakys: Amen. [26]Prakeiktas, kas nesilaiko šito įstatymo žodžių ir jų
nevykdo darbu; ir visa tauta sakys: Amen.

28. [1]O jei klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso, vykdydamas ir
laikydamas visus jo paliepimus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu,
Viešpats, tavo Dievas, padarys tave prakilnesne už visas esančias
žemėje tautas. [2]Ateis tau visi šitie palaiminimai ir tau teks, jei tačiau
klausysi jo įsakymų. [3]Tu būsi palaimintas mieste ir lauke. [4]Palaimintas tavo įsčios vaisius, tavo žemės vaisius ir tavo galvijų vaisius,
tavo jaučių bandos ir tavo avių tvartai. [5]Palaiminti tavo kluonai ir palaiminta, ką susitaupei. [6]Tu būsi palaimintas įeidamas ir išeidamas.
[7]Viešpats duos, kad tavo neprieteliai, kurie pakyla prieš tave, kristų
tavo akivaizdoje; jie ateis prieš tave savo vienu keliu ir septyniais
bėgs nuo tavo veido. [8]Viešpats siųs palaiminimą tavo aruodams ir
visiems tavo rankų darbams ir tave palaimins žemėje, kurią gausi.
[9]Viešpats pažadins sau tave, kad būtumei šventa tauta, kaip tau yra pri-

siekęs, jei laikysi Viešpaties, tavo Dievo, įsakymus ir vaikščiosi jo
keliais. 10Visos žemės tautos matys, kad ant tavęs šaukiamas Vieš-
paties vardas, ir bijos tavęs. 11Viešpats suteiks tau apsčiai visokių gė-
rybių, tavo įsčios vaisiaus, tavo galvijų vaisiaus ir vaisiaus tavo žemės,
apie kurią Viešpats yra prisiekęs tavo tėvams, kad ją tau duos. 12Vieš-
pats atidarys savo geriausią iždą, dangų, kad savo laiku duotų tavo
žemei lietaus, ir palaimins visus tavo rankų darbus. Tu skolinsi dau-
geliui tautų, o pats iš nieko neimsi skolon. 13Viešpats padarys iš tavęs
galvą, o ne uodegą, visuomet būsi viršuje, o ne apačioje, jei tačiau
klausysi Viešpaties, tavo Dievo, paliepimų, kuriuos aš tau šiandien
skelbiu, jei juos laikysi ir vykdysi, 14ir nenukrypsi nuo jų nei dešinėn,
nei kairėn, jei neseksi svetimų dievų ir jų negarbinsi.

15Bet jei nenorėsi klausyti Viešpaties, tavo Dievo, balso, kad laiky-
tumei ir vykdytumei visus jo paliepimus ir įstatus, kuriuos aš tau šian-
dien skelbiu, ateis tau šitie prakeikimai ir apniks tave. 16Prakeik-
tas būsi mieste, prakeiktas lauke; 17prakeiktas tavo kluonas, prakeik-
ta, ką tu susitaupysi. 18Prakeiktas tavo įsčios vaisius ir tavo žemės
vaisius, tavo jaučių bandos ir tavo avių būriai. 19Prakeiktas būsi
įeidamas ir prakeiktas išeidamas. 20Viešpats siųs tau badą ir alkį, ir
pasmerkimą visiems tavo darbams, kuriuos tu darysi, kolei nesutrins
tavęs ir nepražudys veikiai už tavo pikčiausius pasielgimus, kuriais
mane palikai. 21Viešpats teištinka tave maru, kolei neišnaikins tavęs
nuo žemės, kurios paveldėti įeisi. 22Viešpats teištinka tave neturtu,
drugiu ir šalčiu, karščiu ir kaitra, nesveiku oru ir amaru ir teperse-
kioja, kolei nežūsi. 23Dangus viršum tavęs tebūna varinis ir žemė,
kurią mindai, geležinė. 24Viešpats teduoda tavo žemei smilčių užuot
lietaus ir iš dangaus tekrenta tau pelenai, kolei nebūsi sutrintas.
25Viešpats tepaduoda tave, kad kristumei prieš tavo neprietelius: vie-
nu keliu išeisi prieš juos, o septyniais bėgsi atgal ir išsisklaistysi po vi-
sas žemės karalystes. 26Tavo lavonas tebūna maistas visiems dangaus
paukščiams ir žemės žvėrims, ir tenebūna, kas juos šalin nugintų.
27Viešpats teištinka tave Egipto votimi ir kūno dalį, kuria išeina išma-
tos, šašais, taip pat ir niežais, taip kad negalėtumei išsigydyti. 28Viešpats
teištinka tave beprotyste, aklumu ir padūkimu, 29ir reikės tau čiupinėti
vidudieny, kaip paprastai čiupinėja aklas tamsybėse, ir nerasi tikrojo
kelio. Visą laiką turėsi kentėti apšmeižimą ir būsi slegiamas prievarta,
ir neturėsi, kas tave išlaisvintų. 30Vesi žmoną, ir kitas suguls su ja.
Statysi namus ir juose negyvensi. Įsiveisi vynuogyną ir nerinksi iš jo
uogų. 31Tavo jautis tegul bus papjautas tavo akyse, ir tu jo nevalgysi.

Tavo asilas tebūna sugautas tavo akivaizdoje ir tau neatiduotas. Tavo
avys tebūna atiduotos tavo neprieteliams, ir tenebūna, kas tau pa-
dėtų. [32]Tavo sūnūs ir tavo dukterys tebūna atiduoti kitai tautai, tau
matant savo akimis ir paskui išsiilgstant jų veido visą dieną, ir nebus
galybės tavo rankoje. [33]Tavo žemės vaisius ir visus tavo darbus te-
suvalgo tauta, kurios nepažįsti, ir tegul visuomet kentėsi apšmeižimą
ir būsi prispaustas per visas dienas, [34]ir apimtas didžiausios baimės
tų dalykų, kuriuos matys tavo akys. [35]Viešpats teištinka tave pik-
čiausia votimi keliuose ir blauzdose, ir negalėsi išsigydyti nuo kojos
pado iki tavo viršugalviui. [36]Viešpats nuves tave ir tavo karalių, kurį
sau įsistatysi, pas tautą, kurios nepažįstate tu ir tavo tėvai, ir tenai
tarnausi svetimiems dievams, medžiui ir akmeniui; [37]būsi žuvęs ir
virsi patarle ir pasaka pas visas tautas, pas kurias Viešpats tave nu-
ves. [38]Daug sėklos bersi į žemę ir maža tesurinksi, nes skėriai visa
praris. [39]Įsiveisi vynuogyną ir apkasi, o vyno negersi ir nieko iš jo
nesusirinksi, nes bus kirminų sunaikinta. [40]Turėsi alyvmedžių visose
savo ribose ir neišsitepsi aliejumi, nes jis išvarvės ir žus. [41]Tau gims
sūnų ir dukterų, bet tu ir jais nesidžiaugsi, nes bus išvesti nelaisvėn.
[42]Visus tavo medžius ir tavo žemės vaisius suės amaras. [43]Ateivis,
kurs pasilieka su tavim žemėje, pakils virš tavęs ir bus prakilnesnis;
tu gi nuslinksi ir būsi žemesnis. [44]Jis tau skolins, ir tu jam nieko nepas-
kolinsi. Jis bus galva, o tu uodega. [45]Ir ateis tau šitie prakeikimai, ir
persekiodami apniks tave, kolei nežūsi, nes neklausei Viešpaties,
tavo Dievo, balso ir nelaikei jo įstatymų bei įstatų, kuriuos jis tau
davė. [46]Ir bus tau ženklų ir stebuklų ir tavo palikuonims per amžius.
[47]Ir kadangi tu netarnavai Viešpačiui, tavo Dievui, džiaugsme ir šir-
dies linksmybėje dėlei visų dalykų apstumo, [48]tarnausi savo neprie-
teliui, kurį Viešpats siųs prieš tave, bade, troškime, nuogume ir viso-
kiame neturte, ir dės geležinį jungą tau ant sprando, kolei tavęs ne-
sutrins. [49]Viešpats atves tau tautą iš tolo, iš pačių žemės pakraščių,
lyg kad smarkiai skrendantį arą, kurios kalbos negalėsi suprasti,
[50]tautą žiauriausią, kuri neaplenks seno nei nepasigailės kūdikio [51]ir
praris tavo galvijų vaisių ir tavo žemės vaisius, kolei tu nežūsi; ir ji
tau nepaliks kviečių, vyno, aliejaus, jaučių bandų ir avių būrių, ko-
lei tavęs neišsklaistys [52]ir nesutrins visuose tavo miestuose, ir nebus
sugriauti stiprūs ir aukšti tavo mūrai, kuriais pasitikėjai visoje savo
žemėje. Būsi apgultas tarp savo vartų visoje tavo žemėje, kurią Vieš-
pats, tavo Dievas, tau duos; [53]ir tu valgysi savo įsčios vaisių, savo sū-
nų ir dukterų kūną, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, bus tau davęs,

suspaudime ir sunaikinime, kuriuo tave prispaus tavo neprietelis.
[54]Žmogus iš tavo tarpo, išlepintas ir labai išdykęs, pavydės savo bro-
liui ir savo žmonai, gulinčiai jo prieglobstyje, [55]taip kad jiems neduos
ir savo sūnų mėsos, kurią pats valgys, nes nieko kito neturi, būdamas
apgultas ir stokoje, kuria tave naikins tavo neprieteliai tarp visų tavo
vartų. [56]Opi ir išlepinta moteriškė, kuri nebuvo pratusi vaikščioti po
žemę nei kojos padu jos užminti dėlei per didžio lepumo ir opumo,
pavydės savo vyrui, kurs guli jos prieglobstyje, sūnaus ir dukters mė-
sos, [57]o net ir to bjaurumo, kurs išeina gimdant, ir vaikų, kurie ką tik
užgimė, nes jie juos valgys slapčia dėl visų dalykų stokos apgulime
ir sunaikinime, kuriuo tavo neprietelis suspaus tave tavo vartuose.
[58]Jei nelaikysi ir nepildysi visų šito įstatymo žodžių, kurie surašyti
šitoje knygoje, ir nebijosi jo šlovingo ir baisaus vardo, tai yra Viešpa-
ties, savo Dievo, [59]Viešpats padidins tavo slogas ir tavo palikuonių
slogas, dideles ir pasiliekančias, pikčiausias ir nuolatines negalias.
[60]Ir atgręš prieš tave visus Egipto prispaudimus, kurių bijojai, ir jie
prikibs prie tavęs. [61]Be to, Viešpats atves tau ir visas ligas, ir slogas,
kurios nesurašytos šitoje įstatymo knygoje, kolei tavęs nesutrins;
[62]ir paliks mažas skaičius jūsų, kurie pirma buvote taip gausingi kaip
dangaus žvaigždės, nes neklausei Viešpaties, tavo Dievo, balso. [63]Ir
kaip Viešpats pirma džiaugėsi jumis, gera jums darydamas ir jus
daugindamas, taip džiaugsis jis jus išsklaistydamas ir išnaikindamas,
kad būtumėte atimti nuo žemės, kurios paveldėti įeisi. [64]Viešpats
išsklaistys tave tarp visų tautų nuo vieno žemės galo iki kitam, ir tenai
tarnausi svetimiems dievams, kurių nežinai nei tu, nei tavo tėvai,
medžiams ir akmenims. [65]Taip pat tarp visų tautų neturėsi poilsio
ir nebus vietos, kur ramiai pastatytumei savo kojos padą; nes Vieš-
pats tau duos baugią širdį ir susilpnėjusias akis, ir sielvarto sugraužtą
sielą. [66]Tavo gyvybė bus lyg kad pakabinta prieš tave. Bijosi naktį
ir dieną ir neturėsi tikrumo apie savo gyvybę. [67]Rytmetį sakysi: Kas
man duos vakarą? Ir vakare: Kas man duos rytą? Ir tai dėl savo šir-
dies baugumo, kurs tave gąsdins, ir dėlei to, ką matysi savo akimis.
[68]Viešpats sugrąžins tave laivais į Egiptą keliu, apie kurį sakiau,
kad jo niekuomet nebematysite. Tenai būsi parduotas savo neprie-
teliams į vergus ir verges, ir nebus kas pirktų.

29. [1]Šitie yra žodžiai sandoros, kurią Viešpats įsakė Mošei pa-
daryti su Israėlio sūnumis Moabo žemėje, neskaitant anos sandoros,
kurią su jais yra padaręs Horebe. [2]Taigi Mošė sušaukė visą Israėlį ir

jiems tarė: Jūs matėte visa, ką Viešpats padarė jūsų akivaizdoje Egip-
to žemėje Faraonui, visiems jo tarnams ir visai jo žemei, 3didelius
bandymus, kuriuos matė tavo akys, anuos begalinius ženklus ir stebuk-
lus; 4bet Viešpats jums nedavė iki šiai dienai išmanančios širdies,
reginčių akių ir galinčių girdėti ausų. 5Jis jus vedė keturias dešimtis
metų tyrais: nenusidėvėjo jūsų drabužiai ir jūsų kojų autuvas nesudi-
lo dėlei senumo. 6Jūs nevalgėte duonos, negėrėte vyno nei kito stip-
raus gėralo, kad žinotumėte, jog aš esu Viešpats, jūsų Dievas. 7Ir
kai atėjote į vietą, išėjo Hesebono karalius Sehonas ir Basano karalius
Ogas mums priešais į kovą, ir mes juos sumušėme, 8ėmėme juodviejų
žemę ir davėme paveldėti Rubenui ir Gadui, ir Manaso giminės
pusei.

9Laikykite tat šitos sandoros žodžius ir juos vykdykite, kad išmany-
tumėte visa, ką darote. 10Šiandien jūs visi stovite Viešpaties, jūsų
Dievo, akivaizdoje, jūsų kunigaikščiai ir giminės, ir vyresnieji, ir
mokytojai, visa Israėlio tauta, 11jūsų vaikai ir žmonos, ir ateivis,
pasilieką̨s draug su tavim stovykloje, išskyrus malkų kirtėjus ir van-
dens nešėjus. 12Kad įeitumei į Viešpaties, tavo Dievo, sandorą ir į
priesaiką, kurią šiandien Viešpats, tavo Dievas, su tavim daro, 13idant
pažadintų sau tave, kad būtumei jo tauta ir kad jis būtų tavo Dievas,
kaip tau kalbėjo ir kaip yra prisiekęs tavo tėvams Abraomui, Isaokui
ir Jokubui. 14Ne tik su jumis vienais aš darau šitą sandorą ir patvirti-
nu šitas priesaikas, 15bet su visais čia esančiais ir nesančiais.

16Nes jūs žinote, kaip gyvenome Egipto žemėje ir kaip perėjome
per tautų tarpą, per kurias eidami 17matėte nuobodas ir purvus, tai
yra jų stabus, medį ir akmenį, sidabrą ir auksą, kuriuos jie garbino.
18Kadgi kartais neatsirastų tarp jūsų vyro ar moteriškės, šeimos ar
giminės, kurios širdis šiandien yra nukrypus nuo Viešpaties, mūsų
Dievo, idant eitų ir tarnautų tautų dievams; kadgi tarp jūsų nebūtų
šaknies, želdinančios tulžį ir kartumą, 19ir kadgi nė vienas, išgirdęs
šituos priesaikos žodžius, nelaimintų sau savo širdyje, sakydamas:
Bus man ramybė ir vaikščiosiu savo širdies piktybėje; taip girtas
sunaikintų trokštantį. 20Viešpats tegul jam nedovanoja, bet kuo
labiausia teužsidega tuomet jo pyktis ir uolumas prieš aną žmo-
gų ir teapninka jį visi prakeikimai, surašyti šitoje knygoje, ir Vieš-
pats teišdildo jo vardą po dangumi 21ir jį tesunaikina iki žuvimui
iš visų Israėlio giminių, pagal prakeikimus, kurie randasi šito įsta-
tymo knygoje. 22Sekanti karta, paskui gimsiantieji sūnūs ir svetim-
taučiai, kurie bus atėję iš tolo, matydami šitos žemės slogas ir negalias,

kuriomis Viešpats, jų Dievas, bus prispaudęs [23]sudegindamas siera ir
druskos karščiu, taip kad daugiau nebebus sėjama ir nieko žaliuojančio
nebežels, taip pat, kaip buvo sunaikinime Sodoma ir Gomora, Adama ir
Sebojmas, kuriuos Viešpats sugriovė savo rūstybėje ir įpykime, [24]o taip
pat visos tautos sakys: Kodėl Viešpats taip padarė šitai žemei? Ką reiš-
kia ta begalinė jo rūstybė ir įpykimas? [25]Ir bus atsakyta: Nes jie pametė
Viešpaties sandorą, kurią jis yra padaręs su jųjų tėvais, kai juos iš-
vedė iš Egipto žemės, [26]ir jie tarnavo svetimiems dievams, ir gar-
bino tuos, kurių nežinojo ir kuriems nebuvo paskirti; [27]todėl Vieš-
paties rūstybė užsidegė prieš šitą žemę, taip kad jis atvedė jai visus
prakeikimus, kurie surašyti šitoje knygoje, [28]juos išmetė iš jųjų
žemės savo rūstybėje, įpykime ir didžiausiame užsidegime ir numetė
į svetimą žemę, kaip šiandien pasirodo. [29]Kas paslėpta, pridera Vieš-
pačiui, mūsų Dievui, kas gi apreikšta, tinka mums ir mūsų sūnums
per amžius, kad vykdytumėm visus šito įstatymo žodžius.

30. [1]Kada tat ateis tau visi šitie žodžiai, palaiminimas ar prakei-
kimas, kurį pastačiau prieš tavo akis, ir tu, sužadintas savo širdies
atgailos, tarp visų tautų, tarp kurių Viešpats, tavo Dievas, tave
išsklaistys, [2]būsi prie jo sugrįžęs draug su savo sūnumi ir klausysi
jo paliepimų, kaip aš tau šiandien įsakau, visa širdimi ir visa savo
siela, [3]Viešpats, tavo Dievas, sugrąžins tave iš nelaisvės, pasigailės
tavęs ir vėl surinks tave iš visų tautų, tarp kurių bus tave išsklaistęs.
[4]Nors tu būtumei išsklaistytas lig pasaulio pakraščių, Viešpats, tavo
Dievas, ir iš ten atgabens tave, [5]pasiims sau, įves į žemę, kurią pa-
veldėjo tavo tėvai, ir tu ją gausi, o tave laimindamas jis padarys,
kad tavo skaičius būtų didesnis, kaip buvo tavo tėvų. [6]Viešpats, tavo
Dievas, apipjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių širdį, kad mylėtu-
mei Viešpatį, tavo Dievą, visa širdimi ir visa savo siela, idant ga-
lėtumei būti gyvas. [7]O visus šituos prakeikimus atgręš prieš tavo
nerietelius, prieš tuos, kurie tavęs neapkenčia ir persekioja. [8]Tu
gi sugrįši, klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso ir vykdysi visus jo
paliepimus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu. [9]Viešpats, tavo Dievas,
pagausins tave visuose tavo rankų darbuose, tavo įsčios vaisiuje,
tavo galvijų vaisiuje, tavo žemės derliuje ir visų dalykų apstume.
Nes Viešpats sugrįš, kad džiaugtųsi tavimi dėlei visų gėrybių, kaip
džiaugėsi tavo tėvais; [10]jei tačiau klausysi Viešpaties, tavo Dievo,
balso ir laikysi jo įsakymus ir nutarimus, kurie surašyti šitame

įstatyme, ir sugrįši prie Viešpaties, tavo Dievo, visa savo širdimi ir
visa savo siela.
[11]Šitas paliepimas, kurį aš šiandien tau skelbiu, ne viršuje tavęs
ir ne toli padėtas, [12]ir ne danguje patalpintas, kad galėtumei sakyti:
Kas iš mūsų gali pasikelti iki dangui, kad jį mums žemyn parneštų
ir mes klausytumėm, ir darbais įvykdytumėm? [13]Ir ne už jūros jis
padėtas, kad teisintumeis ir sakytumei: Kas iš mūsų galės perplaukti
jūrą ir jį atnešti pas mus, idant galėtumėm klausyti ir daryti, kas įsa-
kyta? [14]Bet žodis yra visai arti tavęs, tavo burnoje ir tavo širdyje,
kad jį vykdytumei.
[15]Apsvarstyk, kad šiandien stačiau prieš tavo akis gyvenimą ir
gerumą, o iš kitos pusės mirtį ir piktumą, [16]kad mylėtumei Viešpatį,
tavo Dievą, vaikščiotumei jo keliais ir laikytumei jo paliepimus, įsta-
tus ir nutarimus, kad būtumei gyvas ir kad jis padaugintų tave ir
tave palaimintų žemėje, kurios paveldėti įeini. [17]O jei tavo širdis
nukryps ir nenorės klausyti, bet apgautas paklydimo garbinsi sveti-
mus dievus ir jiems tarnausi, [18]skelbiu tau šiandien iš anksto, kad
žūsi ir pasiliksi trumpą laiką žemėje, kurios, perėjęs per Jordaną,
paveldėti įeisi. [19]Šaukiu šiandien liudytojais dangų ir žemę, kad
stačiau prieš jus gyvenimą ir mirtį, palaiminimą ir prakeikimą.
Pasirink tat gyvenimą, kad ir tu būtumei gyvas, ir tavo palikuonys
[20]ir mylėtumei Viešpatį, tavo Dievą, ir klausytumei jo balso, ir jo
laikytumeis, nes jis yra tavo gyvenimas ir tavo dienų ilgumas, kad
gyventumei žemėje, dėlei kurios Viešpats prisiekė tavo tėvams Abrao-
mui, Isaokui ir Jokubui, kad ją jiems duosiąs.

31. [1]Taigi Mošė nuėjo ir kalbėjo visus šituos žodžius visam Israė-
liui, [2]ir jiems tarė: Šiandien man jau šimtas dvidešimt metų; aš ne-
begaliu daugiau išeiti ir įeiti, ypač kad ir Viešpats man tarė: Nepe-
reisi per šitą Jordaną. [3]Viešpats tat, tavo Dievas, pereis pirm tavęs;
jis pats išnaikins tas visas tautas tavo akivaizdoje, ir tu jas apimsi;
ir šitas Jošuė pereis pirm tavęs, kaip Viešpats yra kalbėjęs. [4]Vieš-
pats jiems padarys, kaip padarė dviem Amoriečių karaliam Sehonui
ir Ogui, ir juodviejų žemei, ir juos išnaikins. [5]Kada tat ir šituos bus
tau padavęs, padarysite jiems taip pat, kaip jums įsakiau. [6]Būkite
drąsūs ir stiprūs; nebijokite ir neišsigąskite jų akivaizdos, nes Vieš-
pats, tavo Dievas, patsai yra tavo vedėjas; jis nepames ir nepaliks
tavęs. [7]Paskui Mošė pasišaukė Jošuę ir jam tarė viso Israėlio akivaiz-
doje: Būk drąsus ir stiprus, nes tu įvesi šitą tautą į žemę, kurią

Viešpats prisiekė duosiąs jų tėvams, ir tu ją padalinsi burtu. [8]O Viešpats, kurs yra jūsų vedėjas, patsai bus su tavim; jis nepames ir nepaliks tavęs; nebijok ir nenusigąsk.

[9]Taigi Mošė parašė šitą įstatymą ir jį davė Levio sūnums kunigams, kurie nešė Viešpaties sandoros skrynią, ir visiems Israėlio vyresniesiems; [10]jis jiems įsakė, tardamas: Po kiekvienų septynerių metų, atleidimo metais, Padangčių iškilmėje, [11]susiėjus visiems iš Israėlio, kad pasirodytų Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje, vietoje, kurią Viešpats bus pasirinkęs, skaitysi šito įstatymo žodžius viso Israėlio akivaizdoje, jiems girdint, [12]ir susirinkusiai draug visai tautai, kaip vyrams, taip ir moterims, kūdikiams ir ateiviams, esantiems tarp tavo vartų, kad klausydami mokytųsi ir bijotų Viešpaties, jūsų Dievo, ir sergėtų, ir įvykdytų visus šito įstatymo žodžius; [13]taip pat kad galėtų girdėti jų sūnūs, kurie dabar jo dar nežino, ir bijotų Viešpaties, savo Dievo, per visas dienas, kolei pasilieka žemėje, kurios apimti jūs einate, persikeldami per Jordaną.

[14]Tuomet Viešpats tarė Mošei: Štai tavo mirties diena jau arti; pasišauk Jošuę ir stovėkite liudijimo padangtėje, kad jam duočiau įsakymų. Taigi Mošė ir Jošuė nuėjo ir atsistojo liudijimo padangtėje, [15]o Viešpats pasirodė tenai debesies šule, kurs sustojo padangtės įėjime. [16]Tuomet Viešpats tarė Mošei: Štai tu užmigsi su savo tėvais, ir šita tauta pakils, ir paleistuvaus su svetimais dievais žemėje, kurion įeina, kad joje apsigyventų; ten ji paliks mane ir išardys sandorą, kurią su ja padariau. [17]O mano rūstybė tą dieną užsidegs prieš ją; aš ją paliksiu ir paslėpsiu nuo jos mano veidą; ir ji bus prarijimui; ją apniks visos nelaimės ir suspaudimai, taip kad ji sakys tą dieną: Iš tikrųjų, kadangi Dievo nėra su manim, todėl apniko mane šitos nelaimės. [18]Aš gi tą dieną paslėpsiu ir apdengsiu savo veidą dėl visų piktumų, kuriuos ji padarė, nes sekė svetimus dievus. [19]Taigi dabar pasirašykite sau šitą giesmę ir mokykite Israėlio sūnus, kad laikytų atmintinai ir giedotų burna, ir kad man šita giesmė būtų užuot liudijimo Israėlio sūnų tarpe. [20]Nes aš juos įvesiu į žemę, plūstančią pienu ir medum, dėlei kurios esu prisiekęs jų tėvams. Kada jie valgys ir pasisotins, ir nutuks, jie nukryps prie svetimų dievų ir jiems tarnaus, ir piktžodžiaus man, ir išardys mano sandorą. [21]Kai juos bus apnikę daug nelaimių ir prispaudimų, šita giesmė duos prieš juos liudijimą, kurio joks užmiršimas neišdildys iš jųjų palikuonių burnos. Nes aš žinau jų mintis, ką jie šiandien darys, pirma negu juos įvesiu į žemę, kurią jiems esu pažadėjęs. [22]Mošė tat parašė giesmę

ir jos išmokė Israėlio sūnus. [23]O Viešpats davė įsakymą Nuno sū-
nui Jošuei ir tarė: Būk drąsus ir stiprus, nes tu įvesi Israėlio sūnus
į žemę, kurią esu pažadėjęs, ir aš būsiu su tavim.
[24]Taigi Mošė parašė šito įstatymo žodžius knygoje ir pabaigęs
[25]įsakė Levitams, kurie nešė Viešpaties sandoros skrynią, ir tarė:
[26]Imkite šitą knygą ir ją padėkite Viešpaties, jūsų Dievo, sandoros
skrynios šone, kad tenai būtų liudijimu prieš tave. [27]Nes aš žinau
tavo atkaklumą ir tavo kiečiausią sprandą. Dar man tebesant gyvam
ir pasiliekant su jumis, jūs elgėtės visuomet atkakliai prieš Viešpatį;
kaipgi labiau, kai būsiu miręs? [28]Surinkite prie manęs visus jūsų
giminių vyresniuosius ir mokytojus; jiems girdint, aš paskelbsiu ši-
tuos žodžius ir šauksiu prieš jus dangų ir žemę. [29]Nes aš žinau, kad
man mirus jūs elgsitės piktai ir veikiai nukrypsite nuo kelio, kurį
jums įsakiau; ir sutiks jus nelaimės paskučiausiame laike, kai dary-
site pikta Viešpaties akivaizdoje, kad jį erzintumėte savo rankų
darbais.
[30]Mošė tat pasakė, girdint visam Israėlio susirinkimui, šitos gies-
mės žodžius ir pabaigė iki galui:

32. [1]Klausykitės, dangūs; o aš kalbėsiu,
ir žemė teišgirsta mano burnos žodžius.
[2]Tenužengia mano mokslas kaip lietus,
mano žodis tegul krenta kaip rasa,
kaip lietaus srovės ant žolės
ir kaip lašai ant želmenų.
[3]Nes aš skelbsiu Viešpaties vardą:
duokite mūsų Dievui garbę!
[4]Jis yra uola: tobuli yra jo veiksmai,
nes visi jo keliai pilni teisybės.
Dievas ištikimas ir be jokios klastos,
jis teisus ir tikras.
[5]Jam nusidėjo sūnūs išsigimėliai,
nedora ir iškrypusi giminė.
[6]Argi taip atsilygini Viešpačiui,
tautą kvaila ir neišmintinga?
Argi ne jis tavo tėvas, tavo Sutvėrėjas?
Argi ne jis padarė ir sukūrė tave?
[7]Atsimink senąsias dienas,
apsvarstyk visų kartų metus:

klauskis savo tėvą, ir jis tau paskelbs,
savo pranokėjus, ir jie tau papasakos.
8Kai Aukščiausias skyrė tautoms žemes,
kai jis padalino Adomo sūnus,
jis nustatė tautoms sienas
pagal Israėlio sūnų skaičių.
9Nes Viešpaties dalis yra jo tauta,
Jokubas jo tėvonystės mastas.
10Jis ją rado paliktoje žemėje,
negyvenamoje vietoje ir tyrumos platybėje;
globojo ir rūpinosi ja,
ir sergėjo ją kaip savo akies lėlelę.
11Kaip aras kviečia skristi savo jauniklius
ir pats skraido viršum savo lizdo,
taip jis ištiesė savo sparnus ir ją paėmė, ir nešė ant savo pečių.
12Vienas Viešpats ją vedė,
ir nebuvo su juo jokio svetimo dievo.
13Jis vedė ją į žemės aukštumas,
maitino ją laukų vaisiais,
davė čiulpti medaus iš uolos
ir aliejaus iš kiečiausio akmens,
14sviesto iš galvijų ir pieno iš avių
su taukais ėryčių ir avinų,
augusių Basane jaučių ir ožių,
su rinktiniais vešliais kviečiais,
ir kad gertų vynuogių kraujo,
tikriausiojo vyno.
15Bet Tiesusis nutuko ir ėmė spardytis;
nutukęs, suriebėjęs, sustorėjęs,
jis paliko Dievą, savo Sutvėrėją,
ir paniekino savo išganymo Uolą.
16Jis erzino jį svetimais dievais
ir nuobodomis žadino jo rūstybę.
17Jie aukojo velniams, kurie nėra dievai:
dievams, kurių jie nežinojo;
naujiems,— jie ką tik buvo atėję,—
kurių negarbino jūsų tėvai.
18Uolą, kuri tave pagimdė, tu paniekinai
ir užmiršai Viešpatį, savo Sutvėrėją.

19 Viešpats matė ir bodėjosi,—
nes jį erzino jo sūnūs ir dukterys.
20 Jis tarė: Paslėpsiu nuo jų savo veidą
ir žiūrėsiu, koks bus jų galas;
nes tai yra sugedusi karta,
sūnūs, kuriuose nėra jokios ištikimybės.
21 Jie mane įerzino tuo, kas nėra dievas,
ir įpykino mane savo tuščiais stabais.
Ir aš juos erzinsiu tuo, kas nėra tauta,
ir įpykinsiu kvaila gimine.
22 Nes ugnis užsidegė nuo mano rūstybės
ir degs iki pragaro gilybių;
ir ris žemę ir jos vaisius,
ir degins kalnų pamatus.
23 Aš krausiu jiems nelaimes ant nelaimių
ir iššausiu į juos visas mano vilyčias.
24 Jie bus varginami badu ir ryjami drugiu
ir karčiausiu maru;
žvėrių dantis aš siųsiu prieš juos
su žemės šliužų nuodais.
25 Lauke juos naikins kalavijas,
o viduje išgąstis,
jaunikaitį draug ir mergaitę,
žindomą kūdikį kartu su seneliu.
26 Aš būčiau sakęs: „Sunaikinsiu juos;
išdildysiu jų atminimą iš žmonių tarpo“,
27 jei nebijočiau neprietelio tyčiojimosi,
kad kartais jų neprieteliai negalvotų veltui
ir nesakytų: „Nugalėjo mūsų ranka,
o ne Viešpats visa tai padarė“.
28 Nes tai žmonės be apsimąstymo,
ir nėra juose išmanymo.
29 Jei būtų išmintingi, jie tai suprastų
ir numatytų, koks bus jų galas:
30 kaip vienas gali vyti tūkstantį
ir du ginti dešimtį tūkstančių?
Argi ne dėl to, kad jų dievas juos pardavė,
ir Viešpats juos atidavė.
31 Nes į mūsų Dievą nėra panašus jų dievas

ir patys mūsų nprieteliai yra liudytojai.
32 Tikrai iš Sodomiečių vynmedžio yra atsiradęs jų vynmedis
ir iš Gomoros laukų.
Jų vynuogės yra nuodingos vynuogės
ir turi karčiausias vynuogių kekes.
33 Slibinų nuodai yra jų vynas
ir nepagydomi angių nuodai.
34 Argi tai ne pas mane laikoma
ir ne užantspauduota mano iždinėje?
35 Mano yra pagieža ir kerštas
tą dieną, kurią jų kojos svyruos.
Nes arti yra jų žuvimo diena
ir piktas jų likimas artėja.
36 Nes Viešpats gins savo tautos teises
ir pasigailės savo tarnų,
kai matys susilpnėjusią ranką ir nuilsusius vergus ir laisvuosius.
37 Jis tars: Kur jų dievai,
uola, prie kurios bėgo?
38 Kurie valgė jų kruvinų aukų taukus
ir gėrė atnašautą jų liejamųjų aukų vyną?
Tepakyla ir jums tepadeda,
ir tebūna jums globėjai.
39 Matykite dabar: Aš, aš esu vienas,
ir be manęs nėra Dievo.
Aš užmušu ir aš atgaivinu, užgaunu ir aš gydau;
ir nė vienas neišsigelbės iš mano rankos.
40 Tikrai aš pakeliu į dangų mano ranką
ir sakau: Aš būsiu gyvas per amžius.
41 Kai aš išgaląsiu kaip žaibą savo kalaviją
ir mano ranka imsis teismo,
aš atkeršysiu savo nprieteliams
ir atsilyginsiu tiems, kurie manęs nekentė.
42 Savo vilyčias nugirdysiu krauju
ir mano kalavijas ris mėsą,—
krauju užmuštųjų ir belaisvių,
nprietelių vadų galvos.
43 Šlovinkite, pagonys, jo tautą,
nes jis atkeršys už savo tarnų kraują

ir kerštu atsilygins savo priešams,
pagieža nuvalys savo žemę ir savo tautą.

[44]Taigi Mošė atėjo ir kalbėjo visus šitos giesmės žodžius, girdint
tautai, jis ir Nuno sūnus Jošuė; o pabaigęs kalbėti visam Israėliui
visus tuos žodžius, [46]jis jiems tarė: Įsidėkite į savo širdis visus šituos
žodžius, kuriuos aš jums šiandien skelbiu, kad juos įteiktumėte savo
sūnums laikyti ir vykdyti, ir daryti visa, kas parašyta šitame įstatyme,
[47]nes tai ne veltui jums įsakyta, bet kad kiekvienas jais gyventų ir
tai darydami ilgą laiką pasiliktumėte žemėje, kurios, pereidami per
Jordaną, paveldėti įeinate.
[48]Viešpats tą pačią dieną dar kalbėjo Mošei ir tarė: [49]Užženk į
šitą Abarino, tai yra Perėjimų kalną, į Nebo kalną, esantį Moabo
žemėje ties Jeriku, pamatyk Kanaano žemę, kurią aš duosiu apimti
Israėlio sūnums, ir mirk kalne. [50]Užėjęs į jį, susijungsi su savo tauta,
kaip tavo brolis Aaronas mirė Horo kalne ir buvo suvalytas su jojo
tauta; [51]nes judu man nebuvote ištikimi Israėlio sūnų tarpe prie
Prieštaravimo vandens Sino tyrumos Kadese ir neparodėte mano
šventumo Israėlio sūnų tarpe. [52]Matysi ties savim žemę ir neįeisi į
jąją, kurią aš duosiu Israėlio sūnums.

33. [1]Šitas yra palaiminimas, kuriuo Dievo žmogus Mošė palai-
mino, prieš mirsiant, Israėlio sūnus. [2]Jis tarė:

Viešpats atėjo nuo Sinajaus
ir mums užtekėjo nuo Seiro;
jis pasirodė nuo Pharano kalno,
ir su juo šventųjų tūkstančiai.
Jo dešinėje ugninis įstatymas.
[3]Jis mylėjo tautas,
visi šventieji yra jo rankoje;
ir kurie artinasi prie jo kojų,
ims iš jojo mokslo.
[4]Mošė mums paskelbė Įstatymą,
Jokubo daugybės tėvonystę.
[5]Bus karalius pas teisiausiąjį,
susirinkus tautos kunigaikščiams kartu su Israėlio giminėmis.
[6]Tegyvuoja Rubenas ir tenemiršta,
ir tenebūna mažas jo skaičius.
[7]Štai palaiminimas Judui:

išgirsk, Viešpatie, Judo balsą
ir jį įvesk pas savo tautą;
jo rankos kovos už jąją,
ir jis bus padėjėjas prieš josios priešus.
8Taip pat Leviui jis tarė:
Tavo tobulumas ir tavo mokslas tavo šventam vyrui,
kurį išmėginai Gundyme
ir nuteisei prie Prieštaravimo vandens;
9kurs tarė savo tėvui ir savo motinai:
Nepažįstu jūsų;
ir savo broliams: Nežinau jūsų;
ir jie nežinojo savo sūnų.
Šitie sergėjo tavo žodį
ir tavo sandorą laikė,
10tavo nutarimus, o Jokube,
ir tavo Įstatymą, o Israėli;
jie dės smilkalų tavo įpykime
ir deginamąją auką ant tavo altoriaus.
11Palaimink, Viešpatie, jo stiprybę
ir jo rankų darbus priimk.
Užgauk jo neprietelių nugaras,
ir kurie jo nekenčia, tenepakyla.
12Benjaminui jis tarė:
Viešpaties mylimiausias
gyvens prie jo su pasitikėjimu;
pasiliks visą dieną kaip patale
ir ilsėsis jo glėbyje.
13Taip pat Juozapui jis tarė:
Jo žemė Viešpaties palaiminta
dangaus vaisiais ir rasa,
ir šaltiniais iš apačios,
14saulės vaisiais ir mėnulio vaisiais
15nuo senųjų kalnų viršūnės,
amžinųjų kalvų vaisiais
16ir žemės vaisiais, ir jos pilnybe.
Palaiminimas tojo, kurs apsireiškė kere,
teateina ant Juozapo galvos
ir ant viršugalvio Nazarajo tarp jo brolių.
17Kaip pirmgimio veršio jojo gražumas,

nosiaragio ragai jojo ragai;
jais jis bado tautas iki žemės pakraščių.
Tos yra Ephraimo daugybės
ir šitie yra Manaso tūkstančiai.
18 Zabulonui jis tarė:
Džiaukis, Zabulone, savo išėjime,
ir Isakhare, savo padangtėse.
19 Jie šauks tautas į kalną;
tenai jie pjaus teisybės aukas,
jie čiulps jūros potvynį kaip pieną
ir paslėptuosius smilčių turtus.
20 Ir Gadui tarė:
Palaimintas Gadas platybėje;
kaip liūtas jis ilsėjosi
ir ėmė ranką ir makaulę,
21 ir matė savo pirmenybę,
kad jo dalyje palaikytas mokytojas.
Jis buvo su tautos kunigaikščiais
ir darė Viešpaties teisybes
ir savo teismą su Israėliu.
22 Taip pat Danui jis tarė:
Danas jaunas liūtas,
tekės gausiai iš Basano.
23 Nephtaliui jis tarė:
Nephtalis džiaugsis apstumu
ir bus pilnas Viešpaties palaiminimo;
jis paveldės jūrą ir pietus.
24 Taip pat Aserui jis tarė:
Palaimintas Aseras sūnuose,
teįtinka savo broliams
ir temirko aliejuje savo koją.
25 Geležis ir varis jo autuvas.
Kaip tavo jaunystės dienos, taip ir tavo senatvė.
26 Nėra kito Dievo, kaip teisiojo Dievas;
kurs į dangų užžengia, yra tavo padėjėjas.
Jo didenybe lakioja debesys,
27 jo buveinė aukštybėse
ir apačioje amžinos rankos;
išmes iš po tavo veido neprietelį

ir tars: Būk sutrintas!
[28]Israėlis gyvens be pavojaus
ir vienas. Jokubo akis
kviečių ir vyno žemėje,
ir dangus aptems nuo rasos.
[29]Palaimintas tu, Israėli! Kas panašus į tave,
o tauta, kuri Viešpaties išgelbima?
Jis tavo pašalpos skydas
ir tavo šlovės kalavijas.
Tavo neprieteliai tavęs nepripažins,
o tu mindžiosi jų sprandus.

34. [1]Taigi Mošė užžengė iš Moabo lygumų į Nebo kalną, į Phasgos
viršūnę ties Jeriku, o Viešpats jam parodė visą Galaado žemę iki
Danui [2]ir visą Nephtalį, ir visą Ephraimo ir Manaso žemę, ir visą
Judo žemę iki tolimiausiai jūrai, [3]ir pietinę dalį, ir palmių miesto
Jeriko lauko platybę iki Segorui. [4]Ir Viešpats jam tarė: Šita yra
žemė, apie kurią aš prisiekiau Abraomui, Isaokui ir Jokubui, tar-
damas: Aš ją duosiu tavo palikuonims. Tu ją matei savo akimis, bet
jon neįeisi.
[5]Taigi Viešpaties tarnas Mošė mirė tenai, Moabo žemėje, įsakant
Viešpačiui, [6]kurs jį palaidojo Moabo žemės slėnyje ties Phogoru, ir
nė vienas žmogus nežino jo kapo iki šiai dienai. [7]Mošė mirdamas
turėjo šimtą dvidešimt metų; neaptemo jo akis ir neišklibo jo dantys.
[8]Israėlio sūnūs jo raudojo tris dešimtis dienų Moabo lygumose, ir
po to raudančiųjų Mošės gedulas pasibaigė.
[9]Nuno gi sūnus Jošuė buvo pripildytas išminties dvasios, nes Mošė
buvo ant jo padėjęs savo rankas. Jo klausė Israėlio sūnūs ir darė,
kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
[10]Ir daugiau nebepakilo Israėlyje pranašas toks kaip Mošė, kurį
Viešpats būtų pažinęs veidu į veidą, [11]visokiais ženklais ir stebuk-
lais, kuriuos per jį siuntė, kad darytų Egipto žemėje Faraonui ir
visiems jo tarnams, ir visai jo žemei, [12]ir visa galinga ranka, ir dide-
liais nuostabiais veikalais, kuriuos Mošė padarė viso Israėlio aki-
vaizdoje.

JOŠUĖS KNYGA

Hebrajiškai J^{E}HOŠUA

1. [1]Atsitiko, kad mirus Viešpaties tarnui Mošei, Viešpats kalbėjo
Mošės tarnui Nuno sūnui Jošuei ir jam tarė: [2]Mano tarnas Mošė
mirė; kelkis ir eik per šitą Jordaną, tu ir draug su tavim visa tauta,
į žemę, kurią aš duosiu Israėlio sūnums. [3]Aš jums atiduosiu kiek-
vieną vietą, kurią bus užmynus jūsų koja, kaip esu kalbėjęs Mošei.
[4]Jums priderės plotas nuo tyrumos ir nuo Libano iki didelei Euphrato
upei, visa Hetiečių žemė iki Didžiajai jūrai vakaruose. [5]Niekas ne-
galės jums pasipriešinti per visas tavo gyvenimo dienas; kaip aš
buvau su Moše, taip būsiu su tavim; nepamesiu ir nepaliksiu tavęs.
[6]Būk stiprus ir drąsus, nes tu burtu padalinsi šitai tautai žemę,
apie kurią aš prisiekiau jų tėvams, kad jiems ją duosiu. [7]Taigi būk
stiprus ir labai drąsus, kad laikytumei ir vykdytumei visą įstatymą,
kurį tau mano tarnas Mošė davė; nenukrypk nuo jo nei dešinėn, nei
kairėn, kad būtumei išmintingas visame, ką darai. [8]Teneatstoja šito
įstatymo knyga nuo tavo burnos, bet apie tai mąstysi per dienas ir
naktis, kad laikytumei ir darytumei visa, kas joje parašyta; tuomet
tu eisi tiesiai savo keliu ir elgsies išmintingai. [9]Štai aš tau įsakau:
būk stiprus ir drąsus! Nenusigąsk ir nebijok; nes su tavim bus Vieš-
pats, tavo Dievas, visame, prie ko tik eisi.
[10]Taigi Jošuė įsakė tautos kunigaikščiams ir tarė: Eikite stovyklos
viduriu, liepkite tautai ir sakykite: [11]Prisirenkite sau paviržio, nes
po trijų dienų pereisite per Jordaną ir eisite paveldėti žemės, kurią
Viešpats, jūsų Dievas, jums duos. [12]Jis tarė taip pat Rubeno bei
Gado sūnums ir Manaso giminės pusei: [13]Atsiminkite įsakymą, kurį
jums davė Viešpaties tarnas Mošė, kuomet tarė: Viešpats, jūsų Die-
vas, suteikė jums poilsį ir visą žemę. [14]Jūsų žmonos, vaikai ir galvijai
pasiliks žemėje, kurią Mošė jums atidavė anapus Jordano; jūs gi,
visi stiprūs vyrai, pereikite su ginklais savo brolių priekyje ir kovo-

kite už juos, [15]kolei Viešpats neduos jūsų broliams poilsio, kaip jums
yra davęs, ir kolei taip pat jie nepaveldės žemės, kurią Viešpats,
jūsų Dievas, jiems duos, o paskui sugrįšite į savo paveldėtąjį kraštą
ir gyvensite žemėje, kurią Viešpaties tarnas Mošė jums davė anapus
Jordano rytuose. [16]Jie atsakė Jošuei ir tarė: Visa, ką mums įsakei,
padarysime, ir kur tik siųsi, eisime. [17]Kaip visame buvome klusnūs
Mošei, taip būsime klusnūs ir tau; tiktai Viešpats, tavo Dievas, tebū-
na su tavim, kaip buvo su Moše. [18]Kas prieštaraus tavo burnos žo-
džiams ir bus neklusnus visam tam, ką jam pats įsakysi, tenumiršta;
tiktai tu būk drąsus ir elkis kaip vyras.

2. [1]Taigi Nuno sūnus Jošuė išsiuntė iš Setimo slapčia du žvalgu ir
juodviem tarė: Eikite ir apžiūrėkite žemę ir Jeriko miestą. Juodu
iškeliavusiu atėjo į moteriškės paleistuvės, vardu Raabos, namus ir
pas ją pasiliko. [2]Tuomet buvo pranešta Jeriko karaliui ir pasakyta:
Štai čia atėjo nakčia vyrai iš Israėlio sūnų žemės apžiūrėti. [3]O Jeriko
karalius siuntė pas Raabą ir tarė: Išvesk vyrus, kurie atvyko pas tave
ir įėjo į tavo namus, nes jie yra žvalgai ir atėjo visos žemės apžiū-
rėti. [4]Moteriškė gi ėmė ir paslėpė du vyru, ir tarė: Tiesa, buvo pas
mane užėję, bet aš nežinojau, iš kur jie; [5]o kada sutemstant vartai
buvo uždaromi, jie tuo pačiu metu išėjo, ir aš nežinau, kur jie nuėjo;
vykitės juos greitai ir sugausite. [6]Pati gi užvedė du vyru ant savo
namų stogo ir juodu uždengė tenai buvusiais linais. [7]Išsiųstieji vijosi
juodu keliu, vedančiu prie Jordano brastos, ir kai tik jie buvo išėję,
vartai buvo užrakinti.

[8]Pasislėpusieji dar nebuvo užmigę, kai moteriškė užėjo pas juodu
ir tarė: [9]Žinau, kad Viešpats atidavė jums žemę, nes mus apniko
išgąstis dėlei jūsų ir visi šitos žemės gyventojai nusiminė. [10]Mes gir-
dėjome, kad Viešpats buvo išdžiovinęs Raudonosios jūros vandenį,
jums į jį įeinant, kada iškeliavote iš Egipto, ir ką esate padarę dviem
Amoriečių karaliam, buvusiem anapus Jordano, Sehonui ir Ogui,
kuriuodu jūs užmušėte. [11]Tai išgirdę, nusigandome; mūsų širdis nu-
siminė ir mumyse nebeliko drąsos jums ateinant; nes Viešpats, jūsų
Dievas, patsai yra Dievas danguje aukštybėse ir ant žemės apačioje.
[12]Dabar tat prisiekite man per Viešpatį, kad kaip aš padariau su
judviem mielaširdystę, taip ir jūs darysite su mano tėvo namais ir man
duosite tikrą ženklą, [13]jog išgelbėsite mano tėvą ir motiną, mano
brolius ir seseris, ir visa, kas jų yra, ir apsaugosite mūsų gyvybes
nuo mirties. [14]Juodu jai atsakė: Mūsų gyvybė tegul tenka užuot jūsų

mirčiai, jei tiktai mudviejų neišduosi. Kai Viešpats mums atiduos žemę, parodysime tau mielaširdystę ir ištikimybę. [15]Taigi ji juodu nuleido virve pro langą, nes jos namai buvo prisišlieję prie mūro, [16]ir juodviem tarė: Pakilkite į kalnus, kad kartais jūsų nepasitiktų grįžtantieji; tenai slėpkitės tris dienas, kolei jie nesugrįš, ir taip eikite savo keliu. [17]Juodu jai tarė: Mes atsipalaiduosime nuo šitos priesaikos, kuria mudu prisiekdei, [18]jei mums įeinant į žemę, ženklu bus šita raudona virvelė, o tu ją pririši prie lango, pro kurį mus nuleidai, ir surinksi į savo namus savo tėvą ir motiną, brolius ir visą savo giminę. [19]Kas išeis iš tavo namų angos, to kraujas bus ant jo galvos, o mes būsime nekalti. Kraujas gi visų, kurie bus su tavim namuose, kris ant mūsų galvos, jei kas juos palies. [20]Bet jei tu panorėsi mus išduoti ir išpasakosi šituos žodžius, mudu būsiva laisvu nuo tos priesaikos, kuria mus prisiekdei. [21]Ji atsakė: Tebūna taip, kaip kalbėjote; ir leidus juodviem nueiti, ji pakabino lange raudoną virvelę.

[22]Juodu gi, eidami tolyn, nukeliavo į kalnus ir čia pasiliko tris dienas, kolei nesugrįžo tie, kurie juodu vijosi, nes išieškoję visą kelią juodviejų nerado. [23]Aniems įėjus į miestą, du žvalgu grįžo, nuėjo nuo kalnų, o perėję per Jordaną, atėjo pas Nuno sūnų Jošuę, jam papasakojo visa, kas juodviem buvo atsitikę, [24]ir tarė: Viešpats atidavė visą šitą žemę į mūsų rankas, ir visi jos gyventojai yra apimti baimės.

3. [1]Taigi Jošuė, pakilęs nakčia, pajudino stovyklas, o išėję iš Setimo, jis ir visi Israėlio sūnūs atėjo prie Jordano ir čia pasiliko tris dienas. [2]Joms praslinkus, šaukliai ėjo stovyklų viduriu [3]ir ėmė šaukti: Kai pamatysite Viešpaties, jūsų Dievo, sandoros skrynią ir ją nešančius Levio giminės kunigus, pakilkite taip pat jūs ir sekite einančius priekyje; [4]tebūna tarp jūsų ir skrynios tarpas dviejų tūkstančių mastų, kad galėtumėte matyti iš tolo ir žinoti, kuriuo keliu jums reikia eiti, nes anksčiau juo dar nėjote, ir saugokitės artintis prie skrynios. [5]Tuomet Jošuė tarė tautai: Pasišventinkite, nes rytoj Viešpats padarys tarp jūsų nuostabių dalykų; [6]o kunigams jis sakė: Imkite sandoros skrynią ir eikite tautos priekyje. Jie, vykdydami įsakymą, ėmė skrynią ir ėjo pirm jų. [7]Viešpats gi tarė Jošuei: Šiandien pradėsiu aukštinti tave viso Israėlio akyse, kad žinotų, jog kaip buvau su Moše, taip esu ir su tavim. [8]Tu gi įsakyk kunigams, kurie neša sandoros skrynią, ir jiems tark: Kai būsite įėję į Jordano vandenį, sustokite jame. [9]Po to Jošuė tarė Israėlio sūnums: Prisiartin-

kite čia ir klausykite Viešpaties, jūsų Dievo, žodžio. [10]Ir dar sakė:
Iš to pažinsite, kad Viešpats, gyvasis Dievas, yra jūsų tarpe ir kad
jis išsklaistys jūsų akivaizdoje Kananiečius ir Hetiečius, Heviečius
ir Peresiečius, taip pat Gergesiečius, Jebusiečius ir Amoriečius.
[11]Štai visos žemės Viešpaties sandoros skrynia eis pirm jūsų per Jor-
daną; [12]prirenkite dvylika vyrų iš Israėlio giminių, po vieną iš kiek-
vienos giminės, [13]ir kuomet kunigai, kurie neša Viešpaties, visos
žemės Dievo, skrynią, įkels koją į Jordano vandenį, žemiau esąs
vanduo nutekės ir nuseks, ateinąs gi iš aukšto sustos kaip pylimas.
[14]Taigi tauta išėjo iš savo padangčių, kad pereitų per Jordaną, o
kunigai, kurie nešė sandoros skrynią, keliavo jų priešakyje. [15]Jiems
įėjus į Jordaną ir jų kojoms prisilietus vandens, Jordanas gi buvo
pripildęs pjūties metu savo vagos krantus, [16]tekąs iš aukšto vanduo
sustojo vienoje vietoje ir pasirodė pakilęs lyg kad kalnas toli nuo
miesto, kurs vadinamas Adomu, iki Sartano vietai; buvusis gi že-
miau tekėjo į Tyrų jūrą, kuri dabar vadinama Mirties jūra, kolei
visai išseko. [17]Tauta gi ėjo Jeriko linkon, o kunigai, kurie nešė
Viešpaties sandoros skrynią, stovėjo susijuosę sausoje žemėje Jor-
dano viduryje, ir visa tauta ėjo sausu dugnu.

4. [1]Jiems perėjus, Viešpats tarė Jošuei: [2]Išsirink dvylika vyrų po
vieną iš kiekvienos giminės [3]ir liepk jiems pasiimti iš Jordano dugno
vidurio, kur stovėjo kunigų kojos, dvylika kiečiausių akmenų, ku-
riuos padėsite stovyklų vietoje, kur šiąnakt ištiesite padangtes. [4]Tai-
gi Jošuė pasišaukė dvylika vyrų, kuriuos buvo išrinkęs iš Israėlio
sūnų, po vieną iš kiekvienos giminės, [5]ir jiems tarė: Eikite Viešpa-
ties, jūsų Dievo, skrynios priešakin į Jordano vidurį ir atneškite iš
ten ant savo pečių kiekvienas po vieną akmenį, pagal Israėlio sūnų
skaičių, [6]kad tai būtų tarp jūsų atsiminimo ženklas; ir kai jūsų sūnūs
rytoj jus klaus, sakydami: Ką reiškia šitie akmenys? [7]jiems atsa-
kysite: Jordano vanduo nuseko prieš Viešpaties sandoros skrynią,
kai per jį ėjo; todėl šitie akmenys padėti kaip paminklas Israėlio
sūnums per amžius. [8]Israėlio tat sūnūs padarė, kaip jiems įsakė
Jošuė: jie nešėsi iš Jordano dugno vidurio dvylika akmenų, pagal
Israėlio sūnų skaičių, kaip Viešpats jam buvo liepęs, iki vietai, kur
sustojo, ir tenai juos padėjo. [9]Taip pat dvylika kitų akmenų Jošuė
padėjo Jordano dugno viduryje, kur stovėjo kunigai, kurie nešė
sandoros skrynią, ir jie ten yra iki šiai dienai. [10]Kunigai gi, kurie
nešė skrynią, stovėjo Jordano viduryje, kolei įvykdyta visa, ką Vieš-

pats buvo liepęs Jošuei pasakyti tautai ir ką jam buvo sakęs Mošė.
Tauta skubėjo ir perėjo. [11]Kai visi buvo perėję, perėjo ir Viešpaties
skrynia, o kunigai nuėjo į tautos priekį. [12]Taip pat Rubeno ir Gado
sūnūs ir Manaso giminės pusė apsiginklavę ėjo Israėlio sūnų prie-
kyje, kaip jiems buvo įsakęs Mošė; [13]keturios dešimtys tūkstančių
kovotojų dalimis ir būriais ėjo per Jeriko miesto lygumas ir laukus.
[14]Tą dieną Viešpats pašlovino Jošuę viso Israėlio akivaizdoje, kad
jo bijotų, kaip bijojo Mošės, kolei dar buvo gyvas; [15]ir jam tarė:
[16]Įsakyk kunigams, kurie neša sandoros skrynią, kad išeitų iš Jor-
dano. [17]Jis jiems įsakė ir tarė: Išeikite iš Jordano. [18]Kai jie išėjo ne-
šini Viešpaties sandoros skrynia ir ėmė keliauti sausuma, vanduo
sugrįžo į savo vagą ir tekėjo, kaip tai paprastai darydavo.
[19]O tauta išėjo iš Jordano dešimtą pirmojo mėnesio dieną ir
sustojo Galgaloje ties Jeriko miestu rytų šone. [20]Taip pat dvylika
akmenų, kuriuos jie buvo pasiėmę iš Jordano vagos, Jošuė padėjo
Galgaloje [21]ir tarė Israėlio sūnums: Kai jūsų sūnūs rytoj paklaus
savo tėvus ir jiems tars: Ką reiškia šitie akmenys? [22]juos pamoky-
site ir tarsite: Israėlis perėjo per šitą Jordaną sausu dugnu, [23]Vieš-
pačiui, jūsų Dievui, išdžiovinus jo vandenį jūsų akivaizdoje, kolei
neperėjote, [24]kaip pirma buvo padaręs Raudonojoje jūroje, kurią
buvo išdžiovinęs, kolei per ją ėjome, [25]kad visos žemės tautos pa-
žintų galingiausią Viešpaties ranką ir kad jūs visuomet bijotumėte
Viešpaties, jūsų Dievo.

5. [1]Visi karaliai Amoriečių, gyvenusių anapus Jordano į saulėlei-
džius nuo jo, ir visi Kanaano karaliai, kurių valdžioje buvo kraštas
arčiau Didžiosios jūros, išgirdę, kad Viešpats buvo išdžiovinęs Jor-
dano vandenį prieš Israėlio sūnus, kolei jie neperėjo, nusiminė savo
širdyje ir juose visai nebeliko drąsos; taip jie bijojo Israėlio sūnų
įėjimo.
[2]Tuo metu Viešpats tarė Jošuei: Pasidaryk sau akmeninių peilių
ir antrą kartą apipjaustydink Israėlio sūnus. [3]Jis padarė, ką Vieš-
pats buvo liepęs, ir apipjaustydino Israėlio sūnus Apipjaustymo kau-
buryje. [4]Antrojo gi apipjaustymo priežastis buvo šita. Visi tautos
vyriškiai, kurie buvo išėję iš Egipto, visi, kurie galėjo traukti į karą,
buvo išmirę tyruose laike ilgiausių kelionės vingių; [5]jie visi buvo api-
pjaustyti; žmonės gi, gimusieji tyruose, [6]buvo neapipjaustyti per
keturias dešimtis metų kelionės per plačiausius tyrus, kolei neišmi-
rė visi, kurie neklausė Viešpaties balso ir kuriems jis buvo pirma

prisiekęs, kad jiems neparodysiąs pienu ir medumi plūstančios žemės. [7]Jų sūnūs stojo tėvų vieton ir buvo Jošuės apipjaustyti, nes jie buvo pasilikę neapipjaustyti, taip kaip buvo gimę, ir niekas kelyje jų neapipjaustė. [8]O kai visi buvo apipjaustyti, pasiliko toje pačioje stovyklų vietoje, kolei nepagijo. [9]Tuomet Viešpats tarė Jošuei: Šiandien nuėmiau nuo jūsų Egipto gėdą. Ana gi vieta buvo praminta vardu Galgala; taip ji vadinama ir iki šiai dienai.

[10]Izraėlio sūnūs pasiliko Galgaloje ir keturioliktą mėnesio dieną vakarop darė Paskhą Jeriko lygumose, [11]o kitą dieną valgė žemės vaisių, neraugintos duonos ir tų pačių metų miežienio ragaišio. [12]Jiems ėmus valgyti žemės vaisių, mana liovėsi kritus, ir tuo maistu Izraėlaičiai daugiau nebesinaudojo, bet valgė Kanaano žemės vaisių tų pačių metų.

[13]O Jošuė, būdamas Jeriko miesto lauke, pakėlė akis ir pamatė stovintį ties savim vyrą, laikantį ištrauktą iš makščių kalaviją; jis priėjo prie jo ir tarė: Ar mūsiškis esi, ar iš priešų? [14]Anas atsakė: Visai ne; bet esu Viešpaties kariuomenės kunigaikštis ir dabar ateinu. [15]Jošuė puolė kniūbsčias žemėje ir pagarbindamas tarė: Ką mano Viešpats turi pasakyti savo tarnui? [16]Jis tarė: Atsirišk nuo savo kojų autuvą, nes vieta, kurioje stovi, šventa. Jošuė padarė, kaip buvo liepta.

6. [1]Tuo tarpu Jerikas buvo užrakintas ir sustiprintas dėl baimės Izraėlio sūnų, ir nė vienas nedrįsdavo nė išeiti, nė įeiti. [2]Tuomet Viešpats tarė Jošuei: Štai aš padaviau į tavo rankas Jeriką, jo karalių ir visus stiprius vyrus. [3]Eikite visi kovotojai aplink miestą vieną kartą dienoje; taip darysite šešias dienas; [4]septintą gi dieną kunigai tegul pasiima septynis trimitus, vartojamus Jubiliejuje, ir tegul eina sandoros skrynios priekyje; eisite aplink miestą septynis kartus, o kunigai trimituos trimitais. [5]Kai atsilieps trimito garsas ilgiau ir su pertrūkiais ir pasieks jūsų ausis, visa tauta sušuks didžiausiu balsu, o miesto mūrai sugrius lig pamatų, ir kiekvienas įsiverš ties ta vieta, kur stovėjo.

[6]Taigi Nuno sūnus Jošuė pasišaukė kunigus ir jiems tarė: Imkite sandoros skrynią, o kiti septyni kunigai tegul ima septynis jubiliejinius trimitus ir tegul eina Viešpaties skrynios priekyje. [7]Jis tarė taip pat tautai: Eikite ir traukite apsiginklavę Viešpaties skrynios priekyje. [8]Jošuei pabaigus kalbėti, septyni kunigai ėmė trimituoti septyniais trimitais Viešpaties sandoros skrynios priekyje; [9]visa gin-

kluota kariuomenė ėjo priekyje, likusioji gi liaudis ėjo paskui skry-
nią ir visur skambėjo trimitų garsas. [10]Jošuė gi buvo įsakęs tautai
ir taręs: Nešauksite ir nesigirdės jūsų balso, ir joks žodis neišeis iš
jūsų burnos, kolei neateis diena, kurioje jums sakysiu: Šaukite ir
rėkite. [11]Taip tai Viešpaties skrynia apėjo tą dieną vieną kartą ap-
link miestą ir, sugrįžusi į stovyklas, tenai pasiliko. [12]Jošuei atsikėlus
nakčia, kunigai ėmė Viešpaties skrynią, [13]o septyni iš jų septynis
trimitus, vartojamus Jubiliejuje; šitie ėjo Viešpaties skrynios priekyje
ir eidami trimitavo, apsiginklavusi gi tauta ėjo pirm jų, o likusioji
liaudis sekė skrynią, trimituojant trimitais. [14]Taip jie apėjo ir antrą
dieną aplink miestą vieną kartą ir sugrįžo į stovyklas. Taip jie darė
šešias dienas. [15]Septintą gi dieną atsikėlė išauštant, apėjo aplink
miestą, kaip buvo įsakyta, septynis kartus. [16]Kai septintame apėji-
me kunigai trimitavo trimitais, Jošuė tarė visam Israėliui: Pradė-
kite šaukti, nes Viešpats padavė jums miestą. [17]Tebūna tas miestas
iškeiktas ir visa, kas jame yra, tebūna Viešpačiui; tik paleistuvė
Raaba telieka gyva su visais, kurie su ja yra namuose, nes ji paslėpė
pasiuntinius, kuriuodu buvome atsiuntę. [18]Jūs gi sergėkitės prisi-
liesti ko nors iš to, kas uždrausta, kad nenusikalstumėte ir kad ne-
užtrauktumėte nuodėmės ir sumišimo ant visos stovyklos. [19]O kiek
tik bus aukso ar sidabro, varinių rykų ir geležies, tebūna pašvęsta
Viešpačiui ir padėta jo iždan.

[20]Taigi visai tautai ėmus šaukti ir trimitams gaudžiant, kai dau-
gybės ausis pasiekė balsas ir skardas, mūras tuojau sugriuvo ir kiek-
vienas įėjo ta vieta, kuri ties juo buvo. Taip jie paėmė miestą [21]ir
užmušė visa, kas jame buvo, kaip vyrus, taip moteris, kaip vaikus,
taip senius. Taip pat jaučius, avis ir asilus ištiko kalavijo ašmenimis.
[22]Dviem gi vyram, kuriuodu buvo atsiųsti kaip žvalgai, Jošuė tarė:
Įeikite į paleistuvės moteriškės namus ir išveskite ją ir visa, kas jos
yra, kaip jai su priesaika žadėjote. [23]Du jaunikaičiu įėję išgabeno
Raabą ir jos tėvus, taip pat brolius draug su visais rykais ir jos gi-
mine, ir liepė pasilikti už Israėlio stovyklos. [24]Miestą gi ir visa, kas
jame buvo, jie sudegino, išskyrus auksą, sidabrą, varinius rykus ir
geležį, kuriuos pašventė Viešpaties iždui. [25]Kekšę Raabą, jos tėvo
namus ir visa, ką ji turėjo, Jošuė paliko gyvus, ir jie pasiliko gy-
venti Israėlio sūnų tarpe iki šiai dienai, nes ji buvo paslėpusi du
pasiuntiniu, kuriuodu jis buvo išsiuntęs Jeriko ištirti. Anuo metu
Jošuė paskelbė iškeikimą, sakydamas: [26]Prakeiktas tebūna Viešpa-
ties akivaizdoje vyras, kurs įkurtų ir atstatytų Jeriko miestą. Te-

numiršta jojo pirmgimis, bededant pamatus, ir paskutinis iš jojo
vaikų, statant vartus. [27]Taigi Viešpats buvo su Jošue, ir jo vardas
išgarsėjo visoje žemėje.

7. [1]Bet Israėlio sūnūs peržengė paliepimą ir pasiglemžė šį tą iš
iškeikimo. Nes Zarės sūnaus Zabdžio sūnaus Kharmio sūnus Akha-
nas iš Judo giminės pasiėmė kokį ten dalyką iš iškeiktųjų. Ir Vieš-
pats susirūstino Israėlio sūnums. [2]Tuo metu Jošuė siuntė iš Jeriko
vyrus prieš Hajį, esantį šalia Bethaveno, į rytus nuo Betelio miesto,
ir jiems tarė: Pakilkite ir ištirkite žemę. Jie, vykdydami paliepimą,
ištyrė Hajį. [3]Ir sugrįžę jam tarė: Tegul eina ne visa tauta, bet tepa-
traukia du ar trys tūkstančiai vyrų ir tesunaikina miestą. Kam visa
tauta vargs be reikalo prieš labai negausingus nepriętelius? [4]Taigi
išėjo trys tūkstančiai kovotojų, bet jie tuojau leidosi bėgti atgal,
[5]mušami Hajo miesto gyventojų, ir iš jų krito trys dešimtys šeši
žmonės; o priešai juos vijosi nuo vartų iki Sabarimui ir užmušinėjo
bėgančius žemyn; tautos gi širdis pabūgo ir ištižo kaip vanduo.
[6]Jošuė perplėšė savo rūbus, puolė kniūbsčias žemėje ties Viešpa-
ties skrynia ir taip pasiliko iki vakarui, draug su visais Israėlio vy-
resniaisiais; jie apsibarstė savo galvas dulkėmis, [7]o Jošuė tarė: Vaje,
Viešpatie Dieve! Kam norėjai pervesti šitą tautą per Jordano upę,
kad mus paduotumei į Amoriečių rankas ir pražudytumei? Būtų
buvę geriau, kad kaip mes pradėjome, taip būtumėm pasilikę anapus
Jordano, [8]Viešpatie, mano Dieve! Ką sakysi, matydamas Israėlį
bėgantį atgal nuo savo nepriętelių? [9]Kananiečiai ir visi žemės
gyventojai išgirs ir susitelkę krūvon apsups mus ir išdildys mūsų
vardą nuo žemės; ir ką gi padarysi savo didžiam vardui? [10]Tuomet
Viešpats tarė Jošuei: Atsikelk! Ko guli kniūbsčias žemėje? [11]Israėlis
nusidėjo ir peržengė mano sandorą: jie ėmė iš iškeikimo, pasivogė
ir melavo, ir paslėpė tarp savo rykų. [12]Israėlis negalės stoti prieš
savo nepriętelius ir nuo jų bėgs, nes suteptas iškeikimu; aš nebebū-
siu toliau su jumis, kolei neišnaikinsite to, kurs nusikalto ta pikta-
daryste. [13]Kelkis, pašventink tautą ir jiems sakyk: Pasišventinkite
rytdienai, nes štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Iškeikimas yra
tavo tarpe, Israėli; negalėsi stovėti prieš tavo nepriętelius, kolei
nebus išnaikintas iš tavęs, kurs suteptas šita piktadaryste. [14]Rytoj
prisiartinsite kiekvienas savo giminėje, o giminė, ant kurios kris
burtas, prisiartins savo šeimomis, šeima namais, o iš namų atskiri
vyrai, [15]ir tas, kurs bus rastas nusikaltęs ta piktadaryste, bus sudegintas

ugnyje su visu savo lobiu, nes jis peržengė Viešpaties sandorą ir
padarė piktą dalyką Israėlyje. [16]Taigi Jošuė, atsikėlęs rytmetį, liepė
prisiartinti Israėliui savo giminėmis, ir burtas krito ant Judo gimi-
nės. [17]Kada ji buvo atvesta savo šeimomis, buvo rasta Zarės šeima.
Atvesdamas ją taip pat namais, rado Zabdį; [18]o padalinęs jo namus
į atskirus vyrus, rado Zarės sūnaus Zabdžio sūnaus Kharmio sūnų
Akhaną iš Judo giminės. [19]Tuomet Jošuė tarė Akhanui: Mano sū-
nau, atiduok Viešpačiui, Israėlio Dievui, garbę; prisipažink ir man
nurodyk, ką padarei, ir neslėpk. [20]O Akhanas atsakė Jošuei ir tarė:
Aš iš tikrųjų nusidėjau Viešpačiui, Israėlio Dievui, ir štai ką pada-
riau. [21]Aš pamačiau tarp grobio labai gerą žydrai raudoną apsiaus-
tą, du šimtu siklių sidabro, auksinę lazdelę, sveriančią penkias de-
šimtis siklių, ir užsigeidęs tai paėmiau, ir užkasiau į žemę mano
padangtės viduryje. O sidabrą pridengiau užkastąja žeme. [22]Taigi
Jošuė nusiuntė tarnus, kurie, nubėgę į Akhano padangtę, rado
visa paslėpta toje pačioje vietoje, taip pat ir sidabrą; [23]paėmę tuos
dalykus iš padangtės, jie atnešė pas Jošuę ir pas visus Israėlio namus
ir numetė ties Viešpačiu.

[24]O Jošuė ir visas Israėlis draug su juo ėmė Zarės sūnų Akhaną,
sidabrą, apsiaustą ir auksinę lazdelę, taip pat jo sūnus ir dukteris,
jaučius, asilus ir avis, net ir padangtę, ir visus rakandus ir nuvedė
juos į Akhoro slėnį. [25]Tenai Jošuė tarė: Kadangi tu užtraukei
ant mūsų nelaimę, tegul Viešpats siunčia šiandien ant tavęs nelai-
mę. O visas Israėlis užmušė jį akmenimis ir visa, kas jojo buvo,
sudeginta ugnyje. [26]Jie dar surinko ant jo didelę akmenų krūvą,
kuri pasilieka iki šiai dienai. Taip Viešpaties įpykimas pasitraukė
nuo jų; ir ana vieta imta vadinti Akhoro slėniu iki šiai dienai.

8. [1]Tuomet Viešpats tarė Jošuei: Nebijok ir nenusigąsk; imk su
savim visą kovotojų daugybę ir pakilęs patrauk į Hajo miestą; štai
aš padaviau į tavo rankas jo karalių ir tautą, miestą ir žemę.
[2]Padarysi Hajo miestui ir jo karaliui taip, kaip padarei Jerikui ir
jo karaliui; grobį gi ir visus gyvulius imsite sau; paslėpk kareivių
būrį miesto užpakalyje, kad tykotų. [3]Taigi Jošuė ir draug su juo
visa kovotojų kariuomenė pakilo, kad eitų prieš Hajį. Išrinkęs tris
dešimtis tūkstančių stiprių vyrų, jis juos išsiuntė nakčia [4]ir jiems
įsakė, tardamas: Pasislėpkite ir tykokite miesto užpakalyje, labai
neatsitolinkite ir visi būkite prisirengę. [5]Aš gi ir likusi su manim esan-
ti daugybė artinsimės prie miesto iš kito šono. Kai jie išeis prieš

mus, mes apsigręšime, taip pat kaip pirma padarėme, ir bėgsime,
6 kolei mus besivydami nebus nuvilioti toliau nuo miesto; nes jie ma-
nys, būk mes bėgame taip pat kaip pirma. 7 Mums tat bėgant ir jiems
besivejant, jūs pakilsite iš tykojimo vietos ir sunaikinsite miestą,
nes Viešpats, jūsų Dievas, jį paduos į jūsų rankas. 8 Paėmę jį pade-
kite ir taip visa darykite, kaip liepta. 9 Jošuė juos išleido, o jie nuėjo
į tykojimo vietą ir sustojo tarp Betelio ir Hajo, į vakarus nuo Hajo
miesto; Jošuė gi tą naktį pasiliko tautos tarpe. 10 Atsikėlęs dienai
brėkštant, jis peržiūrėjo savo žmones ir ėjo draug su vyresniaisiais
kariuomenės priekyje, apstotas kovotojų būrio. 11 Atėję ir pakilę prieš
miestą, jie sustojo ties šiauriniu miesto šonu, tarp kurio ir jų pasi-
liko viduryje slėnis. 12 Jošuė gi buvo išrinkęs penkis tūkstančius
vyrų ir nusiuntęs tykoti tarp Betelio ir Hajo, vakariame to miesto
šone. 13 Visa gi likusi kariuomenė ėjo kariškoje tvarkoje į šiaurę,
taip kad paskučiausieji iš tos daugybės siekė vakarį miesto šoną.
Taigi Jošuė nuėjo tą naktį ir sustojo slėnio viduryje. 14 Tai pamatęs,
Hajo karalius pasiskubino anksti rytą išeiti su visa miesto kariuomene
ir vedė ją į kovą ties tyruma, nežinodamas, kad užpakalyje slėpėsi
ir tykojo kareivių būrys. 15 Jošuė gi ir visas Israėlis ėmė trauktis iš
vietos, apsimesdami nusigandusiais ir bėgdami tyrumos keliu. 16 O
anie, šaukdami visi draug ir vieni kitus ragindami, juos vijosi. Atsi-
traukus visiems nuo miesto 17 ir nepasilikus Hajyje ir Betelyje nė
vieno, kas nebūtų vijęsis Israėlio, nes jie buvo ištraukę, palikdami
atvirus miestus, 18 Viešpats tarė Jošuei: Pakelk tavo rankoje esantį
skydą prieš Hajo miestą, nes aš tau jį atiduosiu. 19 Kai jis pakėlė skydą
prieš miestą, paslėptasis ir betykojąs būrys tuojau pakilo ir prisiar-
tinęs prie miesto paėmė jį ir padegė. 20 O miesto vyrai, kurie vijosi
Jošuę, pažvelgę atgal ir matydami miesto dūmus kylant lig padangės,
nebegalėjo bėgti nei vienon, nei kiton pusėn, ypač kad tie, kurie buvo
apsimetę bėgą nuo jųjų ir traukią į tyrus, labai drąsiai priešinosi
vejantiems. 21 Jošuė ir visas Israėlis, matydami miestą esant paimtą ir
kylant miesto dūmus, sugrįžę išmušė Hajo vyrus. 22 Nes tuo pačiu
metu ir tie, kurie buvo paėmę ir padegę miestą, išėję iš miesto sa-
viesiems priešais, ėmė mušti atsiradusius viduryje priešus, taigi
priešai buvo iš abiejų šonų mušami, taip kad nė vienas iš taip didelės
daugybės negalėjo išsigelbėti. 23 Jie paėmė taip pat Hajo karalių
gyvą ir atvedė pas Jošuę.

24 Taigi kada buvo užmušti visi, kurie vijosi paskui Israėlį, trau-
kiantį į tyrus, ir krito toje pačioje vietoje po kalaviju, Israėlio sūnūs

sugrįžę išgalabijo miestą. 25Vyrų gi ir moterų, kurie krito tą pačią
dieną, buvo dvylika tūkstančių, visi Hajo miesto žmonės. 26O Jošuė
nenuleido savo rankos, kurią buvo aukštyn iškėlęs, laikydamas skydą,
kolei nebuvo užmušti visi Hajo gyventojai. 27Galvijus gi ir miesto
grobį Israėlio sūnūs pasidalijo tarp savęs, kaip Viešpats buvo įsakęs
Jošuei. 28Jis sudegino miestą ir jį padarė amžina griuvėsių krūva.
29Taip pat jo karalių jis pakorė ant kartuvių iki vakarui ir saulės
sėdimui. Paskui, Jošuei liepiant, jo lavoną nuimta nuo kryžiaus ir
pamesta pačiame miesto įėjime, sumetus ant jo didelę akmenų krūvą,
kuri pasilieka iki šiai dienai.

30Po to Jošuė pastatė Viešpačiui, Israėlio Dievui, altorių Hebalio
kalne, 31kaip Viešpaties tarnas Mošė buvo įsakęs Israėlio sūnums
ir kaip parašyta Mošės įstatymo knygoje, būtent altorių iš netašytų
akmenų, kurių nebuvo palietusi geležis, o ant jo atnašavo Viešpa-
čiui deginamąsias aukas ir papjovė dėkojimo aukas. 32Jis taip pat
parašydino akmenyse Mošės įstatymo nuorašą, kurį jis buvo išdės-
tęs Israėlio sūnų akivaizdoje. 33Visa gi tauta, vyresnieji, vadai ir
teisėjai, stovėjo iš abiejų skrynios šonų akivaizdoje kunigų, kurie
nešė Viešpaties sandoros skrynią, visi ateiviai ir čiabuviai, viena
jų pusė prie Garizimo kalno, o kita pusė prie Hebalio kalno, kaip
buvo įsakęs Viešpaties tarnas Mošė. Pradžioje Jošuė palaimino tau-
tą; 34paskui jis perskaitė visus palaiminimo ir prakeikimo žodžius ir
visa, kas buvo parašyta įstatymo knygoje. 35Nieko iš to, ką Mošė
buvo liepęs, jis nepaliko nepaskelbęs; bet pakartojo visa akivaizdoje
visos Israėlio daugybės, moterų, vaikų ir pasiliekančių jų tarpe
ateivių.

9. 1Tai išgirdę, visi karaliai anapus Jordano, gyvenusieji kalnuose
ir lygumose, pajūryje ir Didžiosios jūros pakraščiuose, taip pat tie,
kurie gyveno arti Libano, Hetiečiai, Amoriečiai, Kananiečiai, Pe-
resiečiai, Heviečiai ir Jebusiečiai, 2susirinko draug kovoti prieš Jošuę
ir Israėlį vienširdžiai ir vienminčiai. 3Bet tie, kurie gyveno Gabaone,
išgirdę visa, ką Jošuė buvo padaręs Jerikui ir Hajui, 4ir klastingai
sumanę, pasiėmė su savim paviržio, užsidėjo ant asilų senų maišų,
suplyšusių ir sulopytų vyno rauktinių, 5apsiavė labai senu autuvu,
kurs senumui parodyti buvo apsiuvinėtas lopais, ir apsivilko senais
drabužiais; taip pat duona, kurią nešėsi paviržiui, buvo kieta ir su-
trupinta į kąsnelius. 6Jie atėjo pas Jošuę, tuomet pasiliekantį Galgalos
stovykloje, ir tarė jam ir draug visam Israėliui: Atėjome iš tolimos

žemės, trokšdami su jumis susiderinti. Israėlio sūnūs jiems atsakė
ir tarė: [7]Gal jūs gyvenate žemėje, kuri mums pridera kaip dalis, ir
mes negalėsime su jumis derintis. [8]Bet jie tarė Jošuei: Mes esame
tavo vergai. Jošuė jiems sakė: Kas jūs esate? Ir iš kur atėjote?
[9]Tie atsakė: Tavo tarnai atėjo iš labai tolimos žemės vardan
Viešpaties, tavo Dievo; nes mes girdėjome jo galybės garsą ir visa,
ką jis yra padaręs Egipte [10]ir dviem Amoriečių karaliam, buvu-
siem anapus Jordano, Hesebono karaliui Sehonui ir Basano ka-
raliui Ogui, kurs gyveno Astarote; [11]todėl mūsų vyresnieji ir visi
mūsų žemės gyventojai mums tarė: Pasiimkite su savim paviržio
dėl ilgiausios kelionės, pasitikite juos ir tarkite: Esame jūsų vergai;
padarykite su mumis sandorą. [12]Štai išeidami iš namų, kad ateitu-
mėm pas jus, pasiėmėme šiltos duonos; dabar ji sudžiūvo ir iš
didelio senumo sutrupėjo. [13]Įsipylėme vyno į naujas rauktines, dabar
jos suplyšo ir iširo; drabužiai, kuriais apsivilkę, ir autuvas, kurį
turime ant savo kojų, per daug ilgoje kelionėje nusidėvėjo ir beveik
visai sudilo. [14]Taigi jie ėmė jų paviržio ir nepasiklausė Viešpaties
ištarmės. [15]Jošuė padarė su jais santaiką ir padaręs sandorą paža-
dėjo, kad jie nebus užmušti; prisiekė jiems taip pat daugybės ku-
nigaikščiai.
[16]Bet trims dienoms praslinkus po padarytos sandoros, išgirdo juos
gyvenant kaimynystėje ir būsiant jųjų sienose. [17]Tuomet Israėlio
sūnūs pakilo iš stovyklų ir atėjo trečią dieną į jų miestus, kurių
šitie yra vardai: Gabaonas, Kaphira, Berotas ir Karjatjarimas. [18]Bet
jie jų neužmušė, nes daugybės kunigaikščiai jiems buvo prisiekę
Viešpaties, Israėlio Dievo, vardu. Todėl visa liaudis ėmė murmėti
prieš kunigaikščius; [19]bet jie jai atsakė: Mes jiems prisiekėme Vieš-
paties, Israėlio Dievo, vardu ir todėl negalime jų paliesti, [20]bet
štai ką jiems padarysime: tegul jie pasiliks gyvi, kad prieš mus
nekiltų Viešpaties rūstybė, jei peržengtumėm priesaiką; [21]bet jie
turės gyventi tam, kad kirstų malkų visos daugybės reikalams ir
atneštų vandens. Jiems tai bekalbant, [22]Jošuė pasišaukė Gabaoniečius
ir jiems tarė: Kodėl jūs panorėjote suklaidinti mus melu, saky-
dami: Mes gyvename labai toli nuo jūsų, tuo tarpu kad jūs esate
mūsų viduryje? [23]Taigi jūs būsite po prakeikimu ir nepritrūks iš
jūsų giminės tokių, kurie kirs malkas ir neš vandens į mano Dievo
namus. [24]Tie atsakė: Mums, tavo tarnams, buvo pranešta, kad Vieš-
pats, tavo Dievas, buvo pažadėjęs savo tarnui Mošei atiduoti jums
visą žemę ir išnaikinti visus jos gyventojus. Taigi mes labai nusigan-

dome, ėmėme rūpintis savo gyvybe, priversti baimės jūsų, ir padarėme
tą sumanymą. [25]Dabar gi mes esame tavo rankoje; daryk su mumis,
kas tau rodosi gera ir teisu. [26]Jošuė tat padarė, kaip buvo sakęs, ir
juos paleido iš Israėlio sūnų rankų, kad nebūtų užmušti. [27]Jis tą dieną
nutarė juos būsiant tarnyboje visos tautos ir Viešpaties altoriaus,
kad kirstų malkų ir neštų vandens iki dabartiniam laikui toje vietoje,
kurią Viešpats bus pasirinkęs.

10. [1]Tai išgirdęs, Jerusalės karalius Adonisedekas, būtent kad
Jošuė paėmė Hajį ir jį sugriovė (nes kaip jis buvo padaręs Jerikui
ir jo karaliui, taip padarė Hajui ir jo karaliui), ir kad Gabaoniečiai
buvo perėję Israėlio pusėn ir padarė su juo sandorą, [2]labai nusigando;
nes Gabaonas buvo didelis miestas ir vienas iš karališkųjų miestų,
didesnis už Hajo miestą, ir visi jo kovotojai buvo stipriausi. [3]Taigi
Jerusalės karalius Adonisedekas siuntė pas Hebrono karalių Ohamą,
Jerimoto karalių Paramą, taip pat pas Lakhio karalių Japhiją ir
pas Eglono karalių Dabirą ir sakydino: [4]Ateikite pas mane ir atsi-
veskite pagalbą, kad užkariautumėm Gabaoną, kam jis perėjo
Jošuės ir Israėlio sūnų pusėn. [5]Taigi penki Amoriečių karaliai,
Jerusalės karalius, Hebrono karalius, Jerimoto karalius, Lakhio
karalius ir Eglono karalius, susijungė krūvon. Jie išėjo draug su
savo kariuomene, sustojo ties Gabaonu ir jį apgulė.

[6]Apgultojo gi Gabaono miesto gyventojai siuntė pas Jošuę, tuomet
pasiliekantį stovyklose prie Galgalos, ir jam tarė: Neatitrauk savo
rankų ir padėk savo tarnams; ateik veikiai ir mus išgelbėk, teik-
damas pagalbą, nes prieš mus susirinko visi Amoriečių karaliai,
kurie gyvena kalnuose. [7]Jošuė pakilo iš Galgalos ir draug su juo
visa kovotojų kariuomenė, visi stipriausi vyrai. [8]O Viešpats tarė
Jošuei: Nebijok jų, nes aš atidaviau juos į tavo rankas; nė vienas iš
jų negalės tau pasipriešinti. [9]Taigi Jošuė puolė juos ūmai, keliavęs
visą naktį nuo Galgalos; [10]o Viešpats padarė jų tarpe sumišimą
prieš Israėlio veidą ir sudavė jiems didelį smūgį prie Gabaono,
o Jošuė juos vijosi keliu, vedančiu aukštyn į Bethoroną ir mušė
iki Azekai ir Makedai. [11]Jiems bėgant nuo Israėlio sūnų ir esant
Bethorono nuolaidumoje, Viešpats siuntė prieš juos iš dangaus di-
delius akmenis iki Azekai, ir daug daugiau jų mirė nuo krušos
akmenų, negu Israėlio sūnūs užmušė kalaviju.

[12]Tuomet Jošuė kalbėjo Viešpačiui tą pačią dieną, kurioje jis
padavė Israėlio sūnums Amoriečius, ir tarė jų akivaizdoje: Saule,

ties Gabaonu nesijudink, ir mėnuli, ties Ajalono slėniu. [13]Ir saulė
bei mėnulis sustojo, kolei tauta keršijo savo neprieteliams. Argi
tai neparašyta Teisiųjų knygoje? Taigi saulė sustojo dangaus viduryje
ir nesiskubino nusileisti ištisą dieną. [14]Nei anksčiau, nei paskui
nebuvo taip ilgos dienos, Viešpačiui klausant žmogaus balso ir ko-
vojant už Israėlį.

[15]Po to Jošuė sugrįžo su visu Israėliu į Galgalos stovyklas. [16]Nes
penki karaliai buvo pabėgę ir pasislėpę Makedos miesto oloje. [17]Ir
buvo pranešta Jošuei, kad penkis karalius rasta pasislėpusius Ma-
kedos miesto oloje. [18]Jis gi įsakė palydovams ir tarė: Riskite dide-
liausius akmenis prie olos angos ir pastatykite budrius vyrus, kurie
sergėtų uždarytuosius. [19]Jūs gi nestovėkite, bet vykitės neprietelius
ir užmuškite visus paskutinius iš bėgančiųjų neigi duokite jiems įeiti
į savo miestų tvirtoves, nes Viešpats Dievas juos padavė į jūsų rankas.
[20]Taigi; sudavus priešams labai didelį smūgį ir užmušus beveik
visus iki vienam, tie, kurie galėjo ištrūkti nuo Israėlio, įėjo į savo
sustiprintus miestus. [21]Po to visa kariuomenė sugrįžo sveika ir be
nuostolių pas Jošuę į Makedą, kur tuomet buvo stovykla; ir nė
vienas nedrįso suurzgėti prieš Israėlio sūnus. [22]Jošuė gi įsakė ir tarė:
Atidenkite olos angą ir atveskite pas mane penkis karalius, kurie
joje pasislėpė. [23]Tarnai padarė, kaip jiems buvo liepta, ir atvedė
pas jį iš olos penkis karalius, Jerusalės karalių, Hebrono karalių,
Jerimoto karalių, Lakhio karalių ir Eglono karalių. [24]Kai jie buvo
pas jį atvesti, jis sušaukė visus Israėlio vyrus ir tarė buvusiems su
savim kariuomenės kunigaikščiams: Eikite ir užminkite kojomis ši-
tiems karaliams ant sprandų. Kada jie nuėjo ir mindžiojo kojomis
pavergtųjų sprandus, [25]jis vėl jiems tarė: Nebijokite ir nenusigąskite,
būkite drąsūs ir stiprūs, nes taip Viešpats padarys visiems jūsų
neprieteliams, prieš kuriuos jūs kariaujate. [26]Paskui Jošuė juos ištiko
ir užmušė, ir pakorė ant penkių kartuvių, ir jie pasiliko pakarti
iki vakarui. [27]Saulei gi nusileidžiant, jis įsakė palydovams nuimti
juos nuo kartuvių. Nuimtus gi įmesta į olą, kurioje buvo pasislėpę,
ir užrista jos anga didžiausiais akmenimis, pasiliekančiais iki šiam
laikui.

[28]Taip pat tą pačią dieną Jošuė paėmė Makedą ir ją ištiko kalavi-
jo ašmenimis, užmušė jos karalių ir visus jos gyventojus, nepalikda-
mas joje nei mažiausių liekanų. Jis padarė Makedos karaliui taip,
kaip buvo padaręs Jeriko karaliui. [29]Paskui jis nuėjo su visu Israėliu
iš Makedo į Lebną ir kovojo prieš ją; [30]o Viešpats padavė ją su jos ka-

raliumi į Israėlio rankas, ir jie ištiko kalavijo ašmenimis miestą ir vi-
sus jo gyventojus, ir nepasiliko jame jokių liekanų. Lebnos karaliui
jie padarė taip pat, kaip buvo padarę Jeriko karaliui. 31Iš Lebnos jis
nuėjo su visu Israėliu į Lakhį ir, sustatęs kariuomenę aplinkui, jį ap-
gulė. 32Viešpats gi padavė Lakhį į Israėlio rankas; jis jį paėmė sekan-
čią dieną ir ištiko kalavijo ašmenimis jį ir visa, kas jame buvo gyva,
taip pat, kaip buvo padaręs Lebnoje. 33Tuo pačiu metu Gazerio ka-
ralius Horamas atėjo padėti Lakhiui, bet Jošuė sumušė jį su visa jo
tauta, taip kad neliko nė vieno. 34Iš Lakhio jis nuėjo į Egloną, apgulė,
35paėmė jį tą pačią dieną ir užmušė kalavijo ašmenimis visa, kas jame
buvo gyva, taip pat, kaip buvo padaręs su Lakhiu. 36Taip pat jis pa-
traukė su visu Israėliu iš Eglono į Hebroną ir kovojo prieš jį; 37paėmė
ir ištiko kalavijo ašmenimis jį, taip pat jo karalių, visus ano krašto
miestus ir visa, kas juose buvo gyva; jis nepaliko jame jokių liekanų;
kaip buvo padaręs Eglonui, taip pat jis padarė ir Hebronui, sunaikin-
damas kalaviju visa, ką jame buvo radęs. 38Iš ten jis sugrįžo į Dabirą,
39jį paėmė ir sugriovė; taip pat jo karalių ir visus miestus aplinkui iš-
tiko kalavijo ašmenimis; nepaliko jame jokių liekanų. Kaip buvo pa-
daręs Hebronui ir Lebnai, ir jųjų karaliams, taip jis padarė Dabirui ir
jo karaliui.

40Taigi Jošuė nugalėjo visą kalnų ir pietų kraštą, lygumas ir Asedotą
su jųjų karaliais; jis nepaliko juose jokių liekanų, bet visa, kas buvo
gyva, jis užmušė, taip kaip Viešpats, Israėlio Dievas, jam buvo įsakęs,
41nuo Kadesbarnės iki Gazai. Visą Goseno žemę iki Gabaonui, 42visus
karalius ir jų kraštus jis paėmė vienu užpuolimu ir sunaikino; nes
Viešpats, Israėlio Dievas, už jį kovojo. 43Po to jis sugrįžo su visu Is-
raėliu į stovyklų vietą Galgalon.

11. 1Tai išgirdęs, Asoro karalius Jabinas siuntė pas Madono kara-
lių Jobabą, pas Semerono karalių ir pas Akhsapho karalių, 2taip pat
pas šiaurės karalius, gyvenusius kalnuose ir lygumoje į pietus nuo
Keneroto, taip pat lygumose ir Doro apylinkėse prie jūros, 3taip pat
pas Kananiečius rytuose ir vakaruose, pas Amoriečius, Hetiečius ir
Jebusiečius, taip pat pas Heviečius, gyvenusius prie Hermono pašlai-
tės Masphos žemėje. 4Jie išėjo visi su savo būriais, susidedančiais iš
taip didelio žmonių skaičiaus kaip smiltys, esančios jūros krante, taip
pat iš begalinės daugybės arklių ir vežimų. 5Ir visi šitie karaliai susi-
rinko vienon vieton prie Meromo vandenų kovoti prieš Israėlį.

6Tuomet Viešpats tarė Jošuei: Nebijok jų, nes rytoj šitą pačią va-

landą aš paduosiu visus šituos, kad būtų sumušti Israėlio akivaizdoje.
Jų arkliams pakirsi kojų gyslas ir vežimus sudeginsi ugnyje. [7]Taip pat
Jošuė ir draug su juo visa kariuomenė atėjo prieš juos prie Meromo
vandenų ūmai ir juos užpuolė; [8]Viešpats gi juos padavė į Israėlio ran-
kas. Tie juos nugalėjo ir vijosi iki Didžiajam Sidonui ir Maserephoto
vandenims, ir Masphos laukui, kurs yra ties ja rytų šone. Jie taip juos
sumušė, kad nepaliko jokių iš jų liekanų, [9]ir padarė taip, kaip jam
Viešpats buvo įsakęs; jų arkliams jis pakirto kojų gyslas ir vežimus
sudegino ugnyje. [10]Tuojau sugrįžęs, jis paėmė Asorą ir jo karalių už-
mušė kalaviju; nes Asoras senovėje buvo pirmasis tarp visų šitų kara-
lysčių. [11]Jis užmušė visa, kas tenai buvo gyva, nepaliko jame jokių
liekanų, bet visa sunaikino, nieko neaplenkdamas, ir patį miestą sude-
gino. [12]Jis paėmė taip pat visus miestus aplinkui ir jųjų karalius, išmu-
šė ir sunaikino, kaip Viešpaties tarnas Mošė jam buvo įsakęs. [13]Israėlis
sudegino visus miestus, išskyrus tuos, kurie buvo kauburiuose ir aukš-
tumose. Tiktai vieną labai sustiprintą Asorą sunaikino liepsna. [14]Visą
gi šitų miestų grobį ir galvijus Israėlio sūnūs pasidalino sau, užmušę
tik visus žmones. [15]Kaip Viešpats buvo įsakęs savo tarnui Mošei, taip
Mošė įsakė Jošuei, o jis visa įvykdė; jis neperžengė nė vieno žodžio iš
visų įsakymų, kuriuos Viešpats buvo davęs Mošei.

[16]Taigi Jošuė paėmė visą kalnų ir pietų žemę, Goseno žemę, lygumą,
vakarų šalį, Israėlio kalną ir jo lygumas, [17]ir kalno dalį, kuri pasikelia
nuo Seiro iki Baalgadui išilgai Libano lygumos prie Hermono kalno
pašlaitės; paėmė visus jų karalius, nugalėjo ir užmušė. [18]Ilgą laiką
Jošuė kovojo prieš šituos karalius. [19]Nebuvo miesto, kurs būtų pasi-
davęs Israėlio sūnums, išskyrus Heviečius, gyvenusius Gabaone; nes
visus paėmė kariaudamas. [20]Nes buvo Viešpaties nutarimas, kad su-
kietėtų jų širdys, kad kovotų prieš Israėlį ir būtų nugalėti, kad nebū-
tų verti jokio pasigailėjimo ir žūtų, kaip Viešpats buvo įsakęs Mošei.
[21]Tuo pačiu metu Jošuė atėjo ir užmušė Enakiečius kalnuose, Hebro-
ne, Dabire, Anabe ir visuose Judo ir Israėlio kalnuose ir sunaikino
jų miestus. [22]Nė vieno iš Enakiečių giminės jis nepaliko Israėlio sūnų
žemėje, išskyrus Gazos, Geto ir Azoto miestus, kuriuose jie pasiliko.
[23]Taigi Jošuė paėmė visą žemę, kaip Viešpats kalbėjo Mošei, ir ją da-
vė paveldėti Israėlio sūnums pagal jų dalis ir gimines; ir žemė aprimo
nuo karų.

12. [1]Šitie yra karaliai, kuriuos nugalėjo Israėlio sūnūs ir paveldė-
jo jų žemę anapus Jordano saulėtekiuose, nuo Arinono upelio lig

Hermono kalnui ir visą rytų šalį ties tyruma. [2]Amoriečių karalius Se-
honas, kurs gyveno Hesebone, viešpatavo pradedant nuo Aroerio,
esančio prie Arnono upelio kranto ties jo viduriu slėnyje, pusei Ga-
laado iki Jaboko upeliui, kurs yra Amono sūnų siena; [3]toliau nuo ty-
rumos iki Keneroto jūrai į rytus nuo jos ir iki Tyrumos jūrai, kuri
vadinama Sūriausiąja jūra, į rytus nuo jos išilgai kelio, vedančio Bet-
simotan, ir pietų šone, kurs yra žemiau už Asedotą, iki Phasgai. [4]Plo-
tas Basano karaliaus Ogo iš Raphaimų liekanų, kurs gyveno Astarote
ir Edrajyje ir viešpatavo pradedant nuo Hermono kalno ir Salekhos,
visam Basanui iki [5]Gesuriečių ir Makhakiečių sienoms, ir pusei Ga-
laado, lig Hesebono karaliaus Sehono sienoms. [6]Viešpaties tarnas Mošė
ir Israėlio sūnūs juos nugalėjo, o Mošė atidavė jų žemę paveldėti Ru-
beno ir Gado sūnums bei Manaso giminės pusei.

[7]Šitie yra žemės karaliai, kuriuos Jošuė ir Israėlio sūnūs
nugalėjo anapus Jordano į saulėleidžius nuo jo, nuo Baalgado
Libano lauke iki kalnui, kurio dalis siekia iki Seirui. Jošuė ją
atidavė paveldėti Israėlio giminėms, kiekvienai jos dalį, [8]kaip
kalnuose, taip lygumose ir slėniuose. Asedote, tyruose ir pietuose buvo
Hetiečiai, Amoriečiai, Kananiečiai, Peresiečiai, Heviečiai ir Jebusie-
čiai. [9]Buvo vienas karalius Jeriko, vienas karalius Hajo, esančio šalia
Betelio, [10]vienas karalius Hebrono, [11]vienas karalius Jerimoto, vie-
nas karalius Lakhio, [12]vienas karalius Eglono, vienas karalius Gazerio,
[13]vienas karalius Dabiro, vienas karalius Gaderio, [14]vienas karalius
Hermos, vienas karalius Heredo, [15]vienas karalius Lebnos, vienas
karalius Odulamo, [16]vienas karalius Makedos, vienas karalius Bete-
lio, [17]vienas karalius Taphuos, vienas karalius Opherio, [18]vienas ka-
ralius Apheko, vienas karalius Sarono, [19]vienas karalius Madono,
vienas karalius Asoro, [20]vienas karalius Semerono, vienas karalius
Akhsapho, [21]vienas karalius Tenako, vienas karalius Magedos, [22]vienas
karalius Kadeso, vienas karalius Jakhanano nuo Karmelio, [23]vienas
karalius Doro ir Doro šalies, vienas karalius Galgalos tautų, [24]vienas
karalius Tersos. Viso trys dešimtys vienas karalius.

13. [1]Kai Jošuė paseno ir susilaukė ilgo amžiaus, Viešpats jam tarė:
Pasenai ir esi ilgaamžis, o lieka plačiausia žemė, kuri dar nepadalinta
pagal burtą, [2]būtent visa Pilistimų Galilėja ir visas Gesurie-
čių plotas, [3]nuo drumzlinosios upės, kuri duoda drėgmės Egiptui,
iki Akarono sienų šiaurėje, Kananiečių žemė, padalinta tarp penkių
Pilistimų karalėlių, tarp Gaziečių, Azotiečių, Askaloniečių, Getiečių

ir Akaroniečių. [4]Pietuose gi yra Heviečiai, visa Kanaano žemė ir Si-
doniečių Maara iki Aphekai, Amoriečių sienoms [5]ir jų apylinkei;
taip pat Libano kraštas rytuose, nuo Baalgado prie Hermono kalno
iki Emato įėjimui; [6]visi kalnų gyventojai nuo Libano iki Masarephoto
vandenų ir visi Sidoniečiai. Aš esu, kurs juos išnaikinsiu iš po Israėlio
sūnų veido. Tegul tai tenka Israėlio tėvonystės daliai, kaip aš tau įsa-
kiau.[7]Padalink dabar žemę, kad ją paveldėtų devynios giminės ir pusė
Manaso giminės, [8]su kuria Rubenas ir Gadas paveldėjo žemę, jiems
duotąją Viešpaties tarno Mošės anapus Jordano upės į rytus nuo jos,
[9]nuo Aroerio, kurs yra Arnono upelio krante ir slėnio viduryje, visą
Medabos lygumą iki Dibonui; [10]visus miestus Amoriečių karaliaus
Sehono, karaliavusio Hesebone, iki Amono sūnų sienoms; [11]Galaadą,
Gesuriečių ir Makhatiečių plotą, visą Hermono kalną ir visą Basaną
iki Salekhai; [12]visą Ogo karalystę Basane, kurs karaliavo Astarote ir
Edrajyje ir pats buvo iš Raphaimų liekanų, juos nugalėjo Mošė ir iš-
naikino. [13]O Israėlio sūnūs nenorėjo išnaikinti Gesuriečių ir Makha-
tiečių, ir jie pasiliko gyventi tarp Israėlio iki šiai dienai. [14]Levio gi gi-
minei jis nedavė tėviškės, bet Viešpaties, Israėlio Dievo, atnašos ir
kruvinos aukos — tai jų tėvonystė, kaip jis yra jam kalbėjęs.
[15]Taigi Mošė davė tėviškę Rubeno sūnų giminei pagal jų šeimas.
[16]Jų plotas buvo nuo Aroerio, esančio Arnono upelio krante, to upelio
slėnio viduryje, visa lyguma, kuri tęsiasi Medabos pusėn, [17]Hesebonas
su visais jo sodžiais, esančiais lygumoje, taip pat Dibonas, Bamotbaalis
ir Baalmaono miestas, [18]Jasa, Kedimotas ir Mephaatas, [19]Karjataimas,
Sabama ir Saratasaras slėnio kalne, [20]Betphogoras, Asedotas, Phas-
ga ir Betjesimotas, [21]visi miestai lygumoje, visa karalystė Amoriečių
karaliaus Sehono, karaliavusio Hesebone, kurį Mošė nugalėjo draug
su Madianiečių kunigaikščiais: Eviu, Rekemu, Suru, Huru ir Rebe,
Sehono vadais, gyvenusiais tame krašte. [22]Taip pat žynių, Beoro sūnų
Balaamą, Israėlio sūnūs užmušė kalaviju drauge su kitais užmuštai-
siais. [23]Taip Rubeno sūnų siena pasidarė Jordanas. Ta tai yra Rube-
niečių žemė pagal jų šeimas su miestais ir sodžiais. [24]Mošė davė taip
pat Gado giminei ir jo sūnums pagal jų šeimas tėviškę, kurios toks yra
padalinimas: [25]Jazerio plotas, visi Galaado miestai, Amono sūnų že-
mės pusė iki Aroeriui, kurs yra ties Raba; [26]nuo Hesebono iki Ramo-
tui, Masphei ir Betonimui, o nuo Manaimo iki Dabiro apylinkei, [27]taip
pat slėnyje ji gavo Betharaną, Betnemrą, Sokotą, Saphoną, likusią
Hesebono karaliaus Sehono karalystės dalį. Taip pat jos siena yra
Jordanas iki Keneroto jūros galui, anapus Jordano į rytus nuo jo.

28 Tai yra Gado sūnų tėviškė pagal jų šeimas, o taip pat jų miestai ir
sodžiai. 29 Ir Manaso giminės pusei, jo sūnums pagal jų šeimas jis davė
tėviškę, 30 kuri prasideda nuo Manaimo ir apima visą Basaną, visą Ba-
sano karaliaus Ogo karalystę, visus Jairo miestelius, esančius Basane,
viso šešias dešimtis miestų; 31 Galaado pusę, Ogo karalystės miestus
Astarotą ir Edrajį Hasane, tai buvo duota Manaso sūnaus Makhiro
sūnums, Makhiro sūnų pusei pagal jų šeimas. 32 Tą plotą padalino
Mošė Moabo lygumose anapus Jordano ties Jeriku į rytus nuo jo.
33 Levio gi giminei jis nedavė tėviškės, nes Viešpats, Izraėlio Dievas,
pats yra jų tėviškė, kaip jam yra kalbėjęs.

14 1 Štai ką Izraėlio sūnūs paveldėjo Kanaano žemėje, kurią jiems
davė kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jošuė ir šeimų kunigaikščiai iš
kiekvienos Izraėlio giminės, 2 visa padalindami pagal burtą, kaip Vieš-
pats buvo įsakęs Mošei, devynioms giminėms ir giminės pusei, 3 nes
dviem giminėm su puse Mošė buvo davęs tėviškę anapus Jordano, ne-
skaitant Levitų, kurie visai negavo žemės savo brolių tarpe; 4 bet jųjų
vieton stojo Juozapo sūnūs, padalinti į dvi gimines, Manaso ir Ephrai-
mo; Levitai negavo kitos dalies šalyje, kaip tik miestus apsigyventi ir
jų priemiesčius savo galvijams ir bandoms maitinti. 5 Kaip Viešpats
buvo įsakęs Mošei, taip Izraėlio sūnūs padarė ir pasidalino žemę.
6 Taigi prie Jošuės priėjo Galgaloje Judo sūnūs, o Kenezietis Jep-
honės sūnus Kalebas jam kalbėjo: Žinai, ką Viešpats yra sakęs apie
mane ir tave Dievo žmogui Mošei Kadesbarnėje. 7 Aš buvau keturių
dešimtų metų, kada Viešpaties tarnas Mošė mane siuntė iš Kadesbar-
nės žemės apžiūrėti, ir aš jam pranešiau, kas man rodėsi tikra. 8 Mano
gi broliai, kurie buvo nuėję draug su manim, išgąsdino tautos širdį; ta-
čiau aš sekiau Viešpatį, mano Dievą. 9 O Mošė prisiekė tą dieną ir tarė:
Žemė, kurią mindžiojo tavo koja, bus tavo ir tavo sūnų nuosavybė
per amžius, nes tu sekei Viešpatį, mano Dievą. 10 Dabar Viešpats iš-
laikė mano gyvybę, kaip yra žadėjęs, iki šiai dienai. Praslinko keturios
dešimtys penkeri metai, kaip Viešpats kalbėjo šituos žodžius Mošei,
Izraėliui einant per tyrus; šiandien man aštuonios dešimtys penkeri
metai, 11 ir aš taip stiprus, kaip buvau stiprus tuo metu, kada buvau iš-
siųstas kaip žvalgas; ano laiko stiprumas manyje pasilieka iki šiai die-
nai, kaip kovoti, taip ir vaikščioti. 12 Duok tat man šitą kalną, kurį Vieš-
pats yra žadėjęs, taip pat tau girdint, kuriame yra Enakiečių ir didelių
bei sustiprintų miestų; Viešpats gal bus su manim, ir aš galėsiu juos
išnaikinti, kaip jis man žadėjo. 13 Jošuė jį palaimino ir jam davė pavel-

dėti Hebroną. [14]Ir nuo to laiko Hebronas ėmė priderėti Keneziečiui
Jephonės sūnui Kalebui iki šiai dienai, nes jis sekė Viešpatį, Israėlio
Dievą. [15]Hebrono vardas pirmiau buvo Karjat-Arbė. Tenai tarp Ena-
kiečių visų didžiausias yra Adomas. O žemė aprimo nuo kovų.

15. [1]Taigi Judo sūnų dalis pagal šeimas buvo šita: pietuose ji sie-
kė Edomo sieną ir Sino tyrumą, iki pačiam pietų šalies pakraščiui. [2]Jos
siena prasideda prie paties galo Sūriausios jūros, prie to jos liežuvio,
kurs atgręžtas į pietus, [3]eina Kurklio aukštumos linkon, tęsiasi iki Si-
nai, pakyla į Kadesbarnę, prieina prie Esrono, pakyla iki Adarui,
apeina aplink Karkaą, [4]o iš ten nueina į Asemoną ir pasiekia Egipto
upelį; toliau sienos eina Didžiąja jūra. Tokia siena bus pietų šone.
[5]Rytuose gi siena prasidės prie Sūriausios jūros ir tęsis iki Jordano
įtakai, o šiauriniame šone nuo jūros liežuvio iki tai pačiai Jordano
upei; [6]toliau siena pakilsta į Bet-Haglą, nueina į šiaurės pusę į Bet-
Arabą ir pakyla iki Rubeno sūnaus Boeno akmeniui; [7]toliau ji tęsiasi
iki Deberos apylinkei iš Akhoro slėnio; šiaurėje ji turi Galgalą, ties
Adomimo aukštuma į pietus nuo upelio, ir pereina per vandenį, va-
dinamą Saulės šaltiniu, ir baigiasi prie Rogelio šaltinio, [8]paskui pa-
kyla Enomo sūnaus slėniu, praeidama pro Jebusiečius iš pietų šono,
tai yra pro Jerusalę; o iš čia pasikelia prie viršūnės kalno, kurs yra
ties Geenomu vakaruose nuo jo, šiauriniame Raphaimų slėnio gale;
[9]nuo kalno viršūnės ji nueina iki vandens šaltiniui Nephtoa ir ateina
prie Ephrono kalno sodžių; toliau nusileidžia Baalos, tai yra Karjatja-
rimo, arba Miškų miesto, linkon; [10]nuo Baalos pasuka į vakarus iki
Seiro kalnui; praeina pro Jerimo kalno šlaitą į šiaurę iki Heslonui,
nusileidžia į Betsamą ir ateina į Tamną; [11]paskui eina šiaurinio Aka-
rono šono linkon, nusileidžia prie Sekhronos, pereina per Baalos kalną,
ateina į Jebneelį ir baigiasi vakaruose Didžiosios jūros siena. [12]Tos
yra Judo sūnų sienos aplinkui pagal jų šeimas.
[13]Jephonės sūnui Kalebui jis davė dalį tarp Judo sūnų, kaip Vieš-
pats jam buvo įsakęs, Enako tėvo Karjat-Arbę, tai yra Hebroną. [14]O
Kalebas išnaikino iš jo tris Enako sūnus, Sesajį, Ahimaną ir Tolmajį
iš Enako giminės. [15]Patraukęs iš čia, jis atėjo pas gyventojus Dabiro,
kurs anksčiau buvo vadinamas Karjat-Sepheriu, tai yra Raštų mies-
tu. [16]Tenai Kalebas tarė: Kas nugalės Karjat-Sepherį ir jį paims, tam
aš duosiu moterystėn savo dukterį Aksą. [17]Keneso sūnus, jaunesnysis
Kalebo brolis Otoniėlis jį paėmė, ir jis jam davė moterimi savo dukterį
Aksą. [18]Kai jie keliavo draug, jos vyras jai įkalbėjo, kad prašytų iš

savo tėvo dirvos, ir ji, sėdėdama ant asilo, ėmė dūsauti. Kalebas jai
tarė: Kas tau yra? 19Ji gi atsakė: Duok man palaiminimą! Tu man da-
vei sausos pietų žemės, pridėk ir drėgnos. Taigi Kalebas jai davė drėg-
nos žemės aukštai ir žemai.
20Tai yra Judo sūnų giminės dalis pagal jų šeimas. 21Pačiame Judo
sūnų dalies pakraštyje, išilgai Edomo ribos pietuose, buvo miestai
Kabseėlis, Ederis, Jaguras, 22Kina, Dimona, Adada, 23Kadesas, Asoras,
Jetnamas, 24Ziphas, Telemas, Balotas, 25Naujasis Asoras, Karijotas,
Hesronas, tai yra Asoras, 26Amamas, Sama, Molada, 27Asergada, Ha-
semonas, Betpeletas, 28Hasersualis, Bersabėė, Bazijotija, 29Baala, Ji-
mas, Esemas, 30Eltoladas, Kesilis, Harma, 31Sikelegas, Medemena,
Sensena, 32Lebaotas, Selimas, Aenas ir Remonas. Viso dvidešimt de-
vyni miestai su jų sodžiais. 33Lygumoje gi buvo Estaolis, Sarea, Asena,
34Zanoė, Enganimas, Taphua, Enajimas, 35Jerimotas, Adulamas, Sok-
has, Azeka, 36Saraimas, Aditaimas, Gedera ir Gederotaimas, viso
keturiolika miestų ir jų sodžiai. 37Sananas, Hadasa, Magdalgadas,
38Deleanas, Masepha, Jektelis, 39Lakhis, Baskatas, Eglonas, 40Kebo-
nas, Lehemanas, Ketlis, 41Giderotas, Betdagonas, Naama, Makeda,
šešiolika miestų ir jų sodžiai. 42Labana, Eteris, Asanas, 43Jephta,
Esna, Nesibas, 44Keila, Akhsibas, Maresa, devyni miestai ir jų so-
džiai. 45Akaronas su jo miesteliais ir sodžiais. 46Nuo Akarono iki jū-
rai visa, kas yra ties Azotu ir jo sodžiais. 47Azotas su jo miesteliais ir
sodžiais, Gaza su jos miesteliais ir sodžiais iki Egipto upeliui. O Didžio-
ji jūra yra čia jo siena. 48Kalnuose buvo Samiras, Jeteris, Sokotas,
49Dana ir Karjatsena, tai yra Dabiras, 50Anabas, Istemas, Animas,
51Gosenas, Olonas ir Gilas, vienuolika miestų ir jų sodžiai. 52Arabas,
Ruma, Esaanas, 53Janumas, Bet-Taphua, Apheka, 54Atmata, Karjat-
Arbė, tai yra Hebronas, ir Sioras, devyni miestai ir jų sodžiai. 55Ma-
onas, Karmelis, Ziphas, Jota, 56Jezraėlis, Jukadamas, Zanoė, 57Aka-
inas, Gabaa, Tamna, dešimts miestų ir jų sodžiai. 58Halhulis, Besu-
ras, Gedoras, 59Maretas, Betanotas ir Eltekonas, šeši miestai ir jų so-
džiai. 60Karjatbaalis, tas pats ir Karjatjarimas, Miškų miestas ir Areba,
du miestu ir jų dviejų sodžiai. 61Tyrumoje buvo Betaraba, Medinas,
Sakhakha, 62Nebsanas, Druskos miestas ir Engadis, šeši miestai ir jų
sodžiai. 63Jerusalės gi gyventojų Jebusiečių Judo sūnūs negalėjo iš-
naikinti, ir Jebusiečiai pasiliko gyventi draug su Judo sūnumis Jerusa-
lėje iki šiai dienai.

16. 1Dalis, tekusi pagal burtą Juozapo sūnums, buvo nuo Jordano

ties Jeriku ir ties jo vandenimis į rytus, tyruma kylanti nuo Jeriko Be-
telio kalno linkon; [2]toliau siena eina iš Betelio Luzon, paskui pro Ar-
khio plotą Atarotan, [3]nusileidžia į vakarus išilgai Jephleto ploto iki
žemojo Bethorono ir Gazerio apylinkėms, ir baigiasi jo plotas prie
Didžiosios jūros. [4]Tai paveldėjo du Juozapo sūnūs Manasas ir Ep-
hraimas.
[5]Ephraimo sūnų siena pagal jų šeimas buvo tokia: jų dalis buvo rytų
šone Atarot-Adaras iki aukštajam Bethoronui. [6]Toliau siena prieina
prie jūros; Makhmetatas gi yra šiaurėje; tenai siena pasisuka rytų lin-
kon į Tanat-Selą ir eina rytuose į Janoę; [7]Iš Janoės nusileidžia į Ataro-
tą ir Naaratą, ateina į Jeriką ir pasiekia Jordaną. [8]Iš Taphuos ji eina
jūros linkon į Nendrių slėnį ir baigiasi prie Sūriausios jūros. Ta yra
Ephraimo sūnų dalis pagal jų šeimas. [9]Be to, buvo atskirta Ephraimo
sūnums miestai ir jų sodžiai Manaso sūnų dalyje. [10]O Ephraimo sūnūs
neužmušė Kananiečių, gyvenusių Gazery, ir Kananiečiai pasiliko
gyventi iki šiai dienai tarp Ephraimo kaip čyžininkai.

17. [1]Teko taip pat dalis pagal burtą giminei Manaso (kurs buvo
Juozapo pirmgimis), Manaso pirmgimiui Makhirui, tėvui Galaado,
vyro kovotojo, paveldėjusio Galaadą bei Basaną, [2]ir kitiems iš Ma-
naso sūnų pagal jų šeimas, Abiėzerio sūnums, Heleko sūnums, Esriė-
lio sūnums, Sekhemo sūnums, Hebherio sūnums ir Semido sūnums;
šitie yra Juozapo sūnaus Manaso sūnūs, vyriškiai pagal jų šeimas.
[3]Manaso gi sūnaus Makhiro sūnaus Galaado sūnaus Heferio sūnus
Salphaadas neturėjo sūnų, bet tiktai dukteris, kurių šitie yra vardai:
Maala, Noa, Hegla, Melka ir Tersa. [4]Jos atėjo kunigo Eleazaro, Nuno
sūnaus Jošuės ir kunigaikščių akivaizdon ir tarė: Viešpats įsakė per
Mošę, kad mums būtų duota dalis tarp mūsų brolių. O jis joms davė,
pagal Viešpaties paliepimą, dalį tarp jų tėvo brolių. [5]Taip tai Manasui
teko dešimts varsnų, neskaitant Galaado ir Basano žemės anapus Jor-
dano. [6]Nes Manaso dukterys paveldėjo tėviškę tarp jo sūnų. Galaado
gi žemė teko kaip dalis likusiems Manaso sūnums. [7]Manaso siena ėjo
nuo Aserio į Makhmetatą, kurs yra ties Sikemu, ir toliau po dešinei
pro Taphuos šaltinio gyventojus. [8]Nes Manasui teko kaip dalis žemė
Taphuos miesto, kurs, būdamas šalia Manaso sienų, pridera Ephraimo
sūnums. [9]Toliau siena eina žemyn į Nendrių slėnį, į pietus nuo upelio,
Ephraimo miestų, esančių Manaso miestų tarpe; Manaso siena yra
į šiaurę nuo upelio ir jos galas prieina prie jūros; [10]taip kad Ephraimo
dalis yra į pietus, o Manaso į šiaurę, ir abidvi baigiasi prie jūros; šiau-

rės šone juodvi susiduria su Asero gimine, o rytų šone su Isakharo gi-
mine. 11 Bet Manasas turėjo taip pat tėviškę tarp Isakharo ir tarp Asero,
būtent Betsaną ir jo sodžius, Jeblaamą su jos sodžiais, Doro gyventojus
su jų miestais, taip pat Endoro gyventojus su jų sodžiais, lygiai ir Te-
nako gyventojus su jų sodžiais, Magedą su jų sodžiais ir trečią Nop-
heto miesto dalį. 12 Manaso sūnūs neįstengė sugriauti šitų miestų, ir
Kananiečiai ėmė toliau gyventi savo žemėje. 13 Sustiprėję gi Israėlio
sūnūs pavergė Kananiečius ir padarė juos čyžininkais, bet jų neuž-
mušė.
14 Tuomet Juozapo sūnūs kalbėjo Jošuei ir tarė: Kodėl man davei
paveldėti tik vieną dalį ir vieną varsną, tuo tarpu kad mūsų tokia dau-
gybė ir Viešpats mane palaimino? 15 Jošuė jiems tarė: Jei esi gausinga
tauta, pakilk į mišką ir išsikirsk sau plotus Peresiečių ir Raphaimų
žemėje, nes Ephraimo kalno dalis tau per ankšta. 16 Juozapo sūnūs jam
atsakė: Mes negalėsime pakilti į kalnuotas vietas, nes Kananiečiai,
kurie gyvena lygumoje, kur yra Betsanas su savo sodžiais ir kur Jez-
raėlis užima vidurį slėnio, naudojasi geležiniais vežimais. 17 Jošuė gi
tarė Juozapo namams Ephraimui ir Manasui: Esi gausinga tauta ir
didelės galybės; tau negana vienos dalies; 18 bet eisi į kalnus, išsikirsi
sau ir apsivalysi plotus apsigyventi, galėsi ir toliau eiti, kai nugalėsi
Kananiečius, kurie, kaip sakai, turi geležinių vežimų ir yra labai
stiprūs.

18. 1 Visi Israėlio sūnūs susirinko Sile ir tenai ištiesė liudijimo pa-
dangtę, o žemė buvo jiems pavergta. 2 Buvo gi likusios septynios Isra-
ėlio sūnų giminės, kurios dar nebuvo gavusios savo dalies. 3 Taigi Jošuė
jiems tarė: Kaip ilgai dar jūs pasiliksite nerangūs ir neisite pavel-
dėti žemės, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums davė? 4 Išrinkite
iš kiekvienos giminės po tris vyrus, kad juos siųsčiau ir kad jie
pakilę pereitų žemę, ją aprašytų pagal kiekvienos giminės skaičių
ir atneštų pas mane, ką bus aprašę. 5 Pasidalinkite sau žemę į sep-
tynias dalis; Judas tepasilieka savo sienose pietų krašte, o Juozapo
namai šiaurėje; 6 likusią gi žemę aprašykite ir padarykite iš jos
septynias dalis; paskui ateisite čia pas mane, kad Viešpaties, jūsų
Dievo, akivaizdoje mesčiau jums čia burtą; 7 nes Levitai negauna
dalies tarp jūsų, bet Viešpaties kunigystė yra jų dalis. Gadas gi,
Rubenas ir Manaso giminės pusė jau gavo savo tėviškę anapus
Jordano į rytus nuo jo; ir ją jiems davė Viešpaties tarnas Mošė.
8 Kai vyrai pakilo, kad eitų žemės aprašyti, Jošuė jiems įsakė ir

tarė: Pereikite žemę, ją aprašykite ir sugrįžkite pas mane, kad
čia Viešpaties akivaizdoje Sile mesčiau jums burtą. [9]Taigi jie išėjo
ir apžiūrėję žemę paskirstė į septynias dalis, surašydami knygon;
paskui sugrįžo į Silo stovyklą pas Jošuę. [10]Jis metė burtus Viešpaties
akivaizdoje Sile ir padalino žemę į septynias dalis tarp Israėlio sūnų.
[11]Pirmasis iškritęs burtas buvo Benjamino sūnų, pagal jų šeimas,
kad jie paveldėtų žemę tarp Judo sūnų ir Juozapo sūnų. [12]Jų siena
šiaurėje prasideda nuo Jordano ir eina toliau pro Jeriką iš šiaurės
šono; iš ten ji pakyla vakarų linkon į kalnus ir prieina prie Bet-
haveno tyrumos; [13]paskui ji eina į pietus pro Luzą, kuri vadinama
taip pat Beteliu, nusileidžia į Atarotadarą arti kalno, kurs yra
į pietus nuo žemojo Bethorono; [14]toliau ji pasisuka nusileisdama jūros
linkon, pietuose nuo kalno, kurs yra ties Bethoronu pietų šone,
ir baigiasi Judo sūnų mieste Karjat-Baale, kurs vadinamas taip pat
Karjat-Jarimu. Tasai yra jos šonas ties jūra vakaruose. [15]Pietų
šone siena prasideda nuo Karjat-Jarimo ties jūra ir eina iki Neph-
toos vandenų šaltiniui; [16]toliau nusileidžia iki daliai kalno, kurs
yra ties Enomo sūnų slėniu prie šiaurinio Raphaimų slėnio galo,
nueina žemyn į Geenomą, tai yra į Enomo slėnį, išilgai Jebusiečių
šono pietuose ir ateina iki Rogelio šaltiniui; [17]tenai pasisuka į šiaurę,
eina prie Ensemo, tai yra prie Saulės šaltinio, [18]tęsiasi iki kau-
burių, esančių ties Adomimo aukštumomis, nusileidžia iki Abenboenui,
tai yra iki Rubeno sūnaus Boeno akmeniui, praeina iš šiaurės
pusės iki laukų ir nusileidžia į lygumą, [19]praeina iš šiaurės šono
pro Bet-Haglą ir baigiasi prie šiaurinio Sūriausios jūros liežuvio,
prie pietinio galo Jordano, [20]kurs yra jų siena rytų šone. Ta yra
Benjamino sūnų, pagal jų šeimas, dalis su jų sienomis aplinkui.
[21]Jo miestai buvo Jerikas, Bet-Hagla, Kasio slėnis, [22]Bet-Araba,
Samaraimas, Betelis, [23]Avimas, Aphara, Ophera, [24]Emonos sodžius,
Ophnis, Gabeė; dvylika miestų ir jų sodžiai. [25]Gabaonas, Rama,
Berotas, [26]Mesphė, Kaphara, Amosa, [27]Rekemas, Jarephelis, Tarėla,
[28]Sela, Elephas, Jebus, tai yra Jerusalė, Gabaatas ir Karjatas, ketu-
riolika miestų ir jų sodžiai, tai yra Benjamino sūnų dalis pagal
jų šeimas.

19. [1]Antrasis burtas teko Simeono sūnums pagal jų šeimas; jų
gi tėviškė buvo [2]Judo sūnų dalies viduryje: Bersabėė, Sabėė, Mo-
lada, [3]Hasersualis, Bala, Asemas, [4]Eltoladas, Betulis, Harma, [5]Si-
kelegas, Betmarkhabotas, Hasersusa, [6]Betlebaotas ir Sarohenas; try-

lika miestų ir jų sodžiai; [7]Ainas, Remonas, Ataras ir Asanas; keturi
miestai ir jų sodžiai; [8]visi miesteliai aplink šituos miestus iki Baa-
lat-Beerui, Ramatui pietuose. Ta yra tėviškė Simeono sūnų, pagal
jų šeimas, [9]Judo sūnų tėviškės dalyje, nes šita buvo per didelė,
ir todėl Simeono sūnūs gavo jų dalį jų tėviškės viduryje.
[10]Trečiasis burtas teko Zabulono sūnums pagal jų šeimas; jų
dalies siena tęsėsi iki Saridui; [11]ji pakyla nuo jūros ir nuo Meralos
ir eina į Debasetą iki upeliui, kurs yra ties Jekonamu. [12]Iš Saredo
ji pasisuka rytų linkon į Keselettaboro apylinkes, toliau eina prie
Dabereto ir pakyla į Japhię; [13]o iš ten nueina į rytus nuo Get-
hepherio ir Takasino, toliau į Remoną, Amtarą ir Noą, [14]ir pasisuka
į šiaurę Hanatono linkon; baigiasi gi Jephtaėlio slėnyje, [15]Katete,
Nealolyje, Semerone, Jeraloje ir Betliejuje; apima gi dvylika miestų
ir jų sodžius. [16]Ta yra tėvonystė, miestai ir jų sodžiai, giminės
Zabulono sūnų pagal jų šeimas.
[17]Ketvirtasis burtas teko Isakharui pagal jo šeimas. [18]Jo tėvonystė
buvo Jėzraėlis, Kasalotas, Sunemas, [19]Hapharaimas, Seonas, Anahara-
tas, [20]Rabotas, Kesijonas, Abesas, [21]Rametas, Enganimas, Enhada,
Betpesesas. [22]Jo siena eina iki Taborui, Sehesimai ir Betsamui;
baigiasi gi prie Jordano; viso šešiolika miestų ir jų sodžiai. [23]Ta
yra dalis, miestai ir jų sodžiai, Isakharo sūnų pagal jų šeimas.
[24]Penktasis burtas teko Asero sūnų giminei pagal jų šeimas. [25]Jų
sienos buvo Halkatas, Khalis, Betenas, Aksaphas, [26]Elmelekas, Amaa-
das ir Mesalis; jos siekia Karmelį prie jūros, Sihorą ir Labanatą,
[27]pasisuka rytų linkon į Betdagoną ir eina iki Zabulonui ir Jeph-
taėlio slėniui šiaurės linkon į Betemeką ir Nehiėlį. Toliau eina po
kairei nuo Kabulo, [28]Abrano, Rohobo, Hamono ir Kanos iki di-
džiajam Sidonui, [29]pasisuka Hormon iki stipriausiam Tiro miestui
ir iki Hosai, ir ji baigiasi prie jūros Akhzibo varsna; [30]be to, joje
yra Amona, Aphekas ir Rohobas, viso dvidešimt du miestu ir jų
sodžiai. [31]Ta yra dalis, miestai ir jų sodžiai, Asero sūnų pagal
jų šeimas.
[32]Šeštasis burtas teko Nephtalio sūnums pagal jų šeimas. [33]Jų
siena tęsėsi nuo Helepho ir Elono per Saananimą, Adamį, tai yra
Nekebą, ir per Jebnaėlį lig Lekumui, ir ji eina iki Jordanui; [34]paskui
ji pasisuka vakarų linkon į Azanot-Taborą, iš čia eina į Hukuką,
prieina pietuose prie Zabulono, prie Asero vakaruose ir prie Judo
Jordano šone, saulėtekiuose. [35]Jų stipriausi miestai Asedimas, Seras,
Ematas, Rekatas, Keneretas, [36]Edema, Arama, Asoras, [37]Kedesas,

Edrajis, Enhasoras, [38]Jeronas, Magdalėlis, Horemas, Betanatas ir
Betsamas, devyniolika miestų ir jų sodžiai. [39]Ta yra dalis, miestai
ir jų sodžiai, Nephtalio sūnų giminės pagal jų šeimas.
[40]Septintasis burtas teko Dano sūnų giminei pagal jų šeimas.
[41]Jų dalies siena buvo Sara, Estaolis, Hirsemas, tai yra Saulės
miestas, [42]Selebinas, Ajalonas, Jetela, [43]Elonas, Temna, Akronas,
[44]Eltekė, Gebetonas, Balaatas, [45]Judis, Banė, Barakhas, Getremonas,
[46]Mejarkonas ir Arekonas su jo plotu ties Jope; [47]ir čia siena
baigiasi. Bet Dano sūnūs pakilo, kovojo prieš Lesemą ir jį paėmė;
jie jį ištiko kalavijo ašmenimis, paveldėjo ir jame gyveno, pakeitę
jo vardą Lesemą į Daną, nuo savo tėvo Dano vardo. [48]Ta yra
dalis, miestai ir jų sodžiai, Dano sūnų giminės pagal jų šeimas.
[49]Kai Jošuė pabaigė dalinti burtu žemę kiekvienam pagal jo
giminę, Israėlio sūnūs davė Nuno sūnui Jošuei paveldėti savo tarpe,
[50]kaip Viešpats buvo įsakęs, Tamnat-Saraos miestą, kurio jis reika-
lavo Ephraimo kalnuose; jis gi pasistatė miestą ir jame apsigyveno.
[51]Tos yra dalys, kurias burtu paskirstė kunigas Eleazaras, Nuno
sūnus Jošuė, šeimų ir Israėlio giminių kunigaikščiai Sile Viešpaties
akivaizdoje prie liudijimo padangtės angos, ir taip jie padalino žemę.

20. [1]Viešpats kalbėjo Jošuei tardamas: Kalbėk Israėlio sūnums
ir jiems sakyk: [2]Atskirkite pabėgėliams miestus, apie kuriuos jums
kalbėjau per Mošę, [3]kad į juos bėgtų kiekvienas, kurs bus užmušęs
žmogų netyčiomis, ir galėtų išvengti rūstybės artimo, kurs yra kraujo
keršytojas. [4]Atbėgęs į vieną iš tų miestų, jis sustos prie miesto vartų
ir pasakys ano miesto vyresniesiems tai, kas patvirtina jo nekaltybę;
po to jie jį priims ir jam duos vietos apsigyventi. [5]Jei paskui jį
atsivys kraujo keršytojas, neišduos į jo rankas, nes jis užmušė savo
artimą netyčiomis ir neįrodyta, kad dviem ar trimis dienomis
anksčiau būtų buvęs jo nepriętelius. [6]Jis gyvens aname mieste, kolei
stos į teismą atsakyti už savo pasielgimą ir kolei nenumirs vyriausias
kunigas, koks bus tuo metu; paskui žmogžudys sugrįš ir įeis į savo
miestą ir namus, iš kurių buvo pabėgęs.
[7]Taigi jie paskyrė Kedesą Galilėjoje Nephtalio kalnuose, Sikemą
Ephraimo kalnuose ir Karjat-Arbę, tai yra Hebroną, Judo kalnuose.
[8]Anapus Jordano į rytus nuo Jeriko paskyrė Bosorą, esantį tyrumos
gilumoje tarp Rubeno giminės, tarp Gado giminės Ramotą Galaade
ir tarp Manaso giminės Gauloną Basane. [9]Šitie miestai buvo paskirti
visiems Israėlio sūnums ir jų tarpe gyvenantiems ateiviams, kad į

juos bėgtų, kas netyčiomis bus užmušęs žmogų, ir kad nemirtų
rankose artimo, geidžiančio atkeršyti už išlietą kraują, kolei nestos
prieš tautą savo bylos išdėstyti.

21. [1]Levio šeimų kunigaikščiai priėjo prie kunigo Eleazaro, Nuno
sūnaus Jošuės ir šeimų vadų iš kiekvienos Israėlio sūnų giminės
[2]ir jiems kalbėjo Sile, Kanaano žemėje, ir tarė: Viešpats įsakė
per Mošę, kad mums būtų duoti miestai apsigyventi ir jų prie-
miesčiai galvijams auginti. [3]Taigi Israėlio sūnūs davė iš savo paveldėtų
dalių, kaip Viešpats buvo liepęs, miestus ir jų priemiesčius. [4]Ku-
nigo Aarono sūnums iš Kaato šeimos teko pagal burtą trylika miestų
iš Judo, Simeono ir Benjamino giminių, [5]o kitiems Kaato sūnums,
kurie dar buvo likę, tai yra Levitams, teko dešimt miestų iš gi-
minių Ephraimo bei Dano ir iš pusės Manaso giminės. [6]Toliau
burtas krito Gersono sūnums, kad gautų trylika miestų iš giminių
Isakharo, Asero ir Nephtalio ir iš Manaso giminės pusės Basane;
[7]o Merario sūnums, pagal jų šeimas, teko dvylika miestų iš Rubeno,
Gado ir Zabulono giminių. [8]Taigi Israėlio sūnūs davė Levitams
miestus ir jų priemiesčius, kaip Viešpats buvo įsakęs per Mošę,
paskirstydami kiekvienam pagal burtą.

[9]Iš Judo ir Simeono sūnų giminių Jošuė davė miestus, kurių
šitie yra vardai: [10]Aarono sūnums iš Kaato šeimos Levio giminės,
nes pirmasis burtas jiems teko, [11]Enako tėvo Karjat-Arbę, kuri
vadinama Hebronu, Judo kalnuose ir jo priemiesčius aplinkui; [12]jo
gi laukus ir sodžius jis buvo atidavęs paveldėti Jephonės sūnui
Kalebui. [13]Taigi jis davė kunigo Aarono sūnums prieglaudos miestą
Hebroną ir jo priemiesčius, Lobną su jo priemiesčiais, [14]Jeterį,
Estemą, [15]Holoną, Dabirą, [16]Ainą, Jetą, Betsamą su jų priemies-
čiais; devynis miestus iš dviejų giminių, kaip pasakyta; [17]iš Ben-
jamino gi sūnų giminės Gabaoną, Gabaę, [18]Anatotą, Almoną su
jo priemiesčiais, keturis miestus. [19]Visų kunigo Aarono sūnų miestų
buvo draug trylika su jų priemiesčiais. [20]Likusioms gi Kaato sūnų
šeimoms iš Levio giminės štai kas buvo duota paveldėti: [21]iš Ephrai-
mo giminės prieglaudos miestas Sikemas su jo priemiesčiais Ephraimo
kalnuose, Gazeris, [22]Kibsaimas ir Bethoronas su jų priemiesčiais,
keturi miestai; [23]taipgi iš Dano giminės Eltekas, Gabatonas, [24]Aja-
lonas ir Getremonas su jų priemiesčiais, keturi miestai; [25]toliau
iš pusės Manaso giminės Tanakhas ir Getremonas su jųdviejų prie-
miesčiais, du miestu. [26]Viso buvo duota Kaato sūnums žemesniojo

laipsnio dešimt miestų ir jų priemiesčiai. [27]Taip pat Gersono sū-
nums iš Levio giminės jis davė iš pusės Manaso giminės prieg-
laudos miestą Gauloną Basane ir Bosrą su jųdviejų priemiesčiais,
du miestu. [28]Toliau iš Isakharo giminės Kesijoną, Daberetą, [29]Jaramo-
tą ir Enganimą su jų priemiesčiais, keturis miestus; [30]iš Asero gi-
minės Abdoną, [31]Helkatą ir Rohobą su jų priemiesčiais, keturis
miestus. [32]Taip pat iš Nephtalio giminės prieglaudos miestą Kedesą
Galilėjoje, Hamot-Dorą ir Kartaną su jų priemiesčiais, tris miestus.
[33]Gersono šeimų miestų viso buvo trylika su jų priemiesčiais.
[34]Merario gi sūnums, žemesniojo laipsnio Levitams, pagal jų šeimas,
buvo duota iš Zabulono giminės Jeknamas, Karta, [35]Damna ir
Naalolis, keturi miestai su jų priemiesčiais. [36]Iš Rubeno giminės
anapus Jordano ties Jeriku prieglaudos miestas Bosoras tyruose,
Misoras, Jaseris, Jetsonas ir Mephaatas, keturi miestai su jų prie-
miesčiais. [37]Iš Gado giminės prieglaudos miestas Ramotas Galaade,
Manaimas, Hesebonas ir Jazeris, keturi miestai ir jų priemiesčiai.
[38]Merario sūnūs, pagal jų šeimas ir namus, gavo viso dvylika miestų.
[39]Taigi visų Levitų miestų tarp Israėlio sūnų tėviškės buvo keturias-
dešimt aštuoni [40]su jų priemiesčiais, visi paskirstyti pagal šeimas.
[41]Viešpats Dievas davė Israėliui visą žemę, kurią duoti buvo
prisiekęs jų tėvams; jie ją paveldėjo ir joje apsigyveno. [42]Ir jis
davė ramybę su visomis tautomis aplinkui; nė vienas iš neprie-
telių nedrįso jiems priešintis, bet visi buvo pavergti po jų valdžia.
[43]Net nė vienas žodis, kurį jis jiems buvo pažadėjęs įvykdyti, nepa-
siliko tuščias, bet visa buvo tikrai įvykdyta.

22. [1]Tuo pačiu metu Jošuė pasišaukė Rubeno ir Gado sūnus,
ir Manaso giminės pusę [2]ir jiems tarė: Padarėte visa, ką Viešpaties
tarnas Mošė buvo jums įsakęs; taip pat ir manęs klausėte visame
[3]ir ilgą laiką nepametėte savo brolių iki šiai dienai, sergėdami
Viešpaties, jūsų Dievo, paliepimą. [4]Kadangi tat Viešpats, jūsų Dievas,
suteikė jūsų broliams poilsį ir ramybę, kaip yra žadėjęs, grįžkite
ir eikite į savo padangtes, į savo paveldėtąją žemę, kurią Viešpaties
tarnas Mošė jums atidavė anapus Jordano; [5]tiktai laikykite rūpestingai
ir įvykdykite darbais įsakymą ir įstatymą, kurį Viešpaties tarnas
Mošė yra jums davęs, kad mylėtumėte Viešpatį, jūsų Dievą, vaikš-
čiotumėte visais jo keliais, laikytumėte visus jo paliepimus, jo lai-
kytumėtės ir tarnautumėte visa širdimi ir visa jūsų siela. [6]Jošuė
juos palaimino ir juos paleido, o jie sugrįžo į savo padangtes.

[7]Manaso giminės pusei Mošė buvo davęs dalį Basane, todėl likusiai
pusei Jošuė davė dalį tarp kitų jų brolių šiapus Jordano, į vakarus
nuo jo. Paleisdamas juos į jų padangtes ir juos palaiminęs, [8]jis
jiems tarė: Jūs grįžtate su dideliu grobiu ir turtais į savo buveines,
su sidabru ir auksu, variu ir geležimi, ir su daugeliu drabužių;
pasidalinkite nepriettelių grobiu su savo broliais.
[9]Taigi Rubeno sūnūs, Gado sūnūs ir Manaso giminės pusė grįžo
ir ėjo sau nuo Israėlio sūnų iš Silo, kurs yra Kanaane, kad įeitų
į savo paveldėtąją Galaado žemę, kurią buvo gavę pagal Viešpaties
paliepimą iš Mošės rankos. [10]Atėję prie Jordano kauburių Kanaano
žemėje, jie pastatė prie Jordano begalinio didumo altorių.
[11]Kada tai išgirdo Israėlio sūnūs ir tikri pasiuntiniai buvo jiems
pranešę, kad Rubeno, Gado ir Manaso giminės pusės sūnūs pasis-
tatę altorių Kanaano žemėje Jordano kauburiuose prieš Israėlio
sūnus, [12]susirinko visi į Silą, kad pakiltų ir prieš juos kovotų, [13]o tuo
tarpu išsiuntė pas juos Galaado žemėn kunigo Eleazaro sūnų Phi-
neją [14]ir draug su juo dešimtį kunigaikščių, po vieną iš kiekvienos
giminės. [15]Tie atėjo pas Rubeno, Gado ir Manaso giminės pusės
sūnus Galaado žemėn ir jiems tarė: [16]Visa Viešpaties tauta štai ką
sakydina: Ką reiškia tas peržengimas? Kodėl palikote Viešpatį, Is-
raėlio Dievą, pasistatydami šventvagišką altorių ir atstodami nuo Jo
tarnybos? [17]Ar dar jums maža to, kad nusidėjote Beelphegore ir
tuo nusikaltimo dėmė pasilieka ant mūsų iki šiai dienai? Ir kad
daugelis iš tautos krito? [18]Jūs šiandien palikote Viešpatį, o rytoj
jo rūstybė siaus prieš visą Israėlį. [19]Jei jūs manote jūsų paveldėtąją
žemę esant suteptą, pareikite į žemę, kurioje yra Viešpaties pa-
dangtė, ir gyvenkite tarp mūsų; tiktai neatstokite nuo Viešpaties
ir nuo draugystės su mumis, statydami altorių prieš Viešpaties mūsų
Dievo altorių. [20]Argi Zarės sūnui Akhanui peržengus Viešpaties
įsakymą, jo rūstybė neapniko visos Israėlio tautos? Ir jis buvo vienas
žmogus. Kadgi jis vienas ir būtų žuvęs už savo kaltybę!
[21]Rubeno ir Gado sūnūs ir Manaso giminės pusė atsakė Israėlio
pasiuntinystės kunigaikščiams: [22]Galingiausias Dievas, Viešpats, jis
tai žino; taip pat ir Israėlis supras; jei mes pastatėme tą altorių
iš neklusnumo, tegul jis nesergi mūsų, bet nubaudžia mus tuojau;
[23]o jei mes padarėme su tuo sumanymu, kad ant jo dėtumėm degi-
namąsias aukas, duonines ir dėkojimo atnašas, jis tegul kvočia ir
teisia; [24]bet tikrumoje mums atėjo tokia mintis, kad mes sakėme: Gal
rytoj jūsų sūnūs sakys mūsų sūnums: Ką jums gali rūpėti Viešpats,

Israëlio Dievas? 25Viešpats paskyrė sieną tarp mūsų ir jūsų, Ru-
beno ir Gado sūnūs, Jordano upę, ir todėl jūs neturite dalies Vieš-
patyje. Ir prie tos progos jūsų sūnūs galėtų atitolinti mūsų sūnus nuo
Viešpaties baimės, todėl mes manėme geriau būsiant 26ir tarėme:
Pasistatykime sau altorių ne deginamoms ar kitokioms aukoms at-
našauti, 27bet paliudyti tarp mūsų ir jūsų, tarp mūsų vaikų ir jūsų
palikuonių, kad mes tarnaujame Viešpačiui ir turime teisę atna-
šauti deginamąsias aukas, duonines aukas ir dėkojimo aukas; idant
rytoj jūsų sūnūs visai nesakytų mūsų sūnums: Nėra jums dalies Vieš-
patyje. 28Ir jei jie norėtų sakyti, jiems atsakys: Štai Viešpaties al-
torius, kurį mūsų tėvai padarė ne deginamoms aukoms ir ne duoni-
nėms aukoms, bet kad jis būtų liudijimas tarp mūsų ir jūsų. 29Tebū-
na toli nuo mūsų toks nusikaltimas, kad atstotumėm nuo Viešpaties
ir pamestumėm jo takus, pastatydami altorių deginamoms aukoms,
duoninėms aukoms ir dėkojimo atnašoms aukoti, be Viešpaties, mū-
sų Dievo, altoriaus, pastatyto prieš padangtę.
30Tai išgirdę, kunigas Phinejas ir draug su juo buvusieji Isra-
ėlio pasiuntinystės kunigaikščiai nusiramino, o Rubeno, Gado ir Mana-
so giminės pusės sūnų žodžiai jiems labai patiko. 31Taigi Eleazaro
sūnus kunigas Phinejas jiems tarė: Dabar mes žinome, kad Vieš-
pats yra su mumis, nes tas nusikaltimas jums svetimas, ir jūs ap-
saugojote Israëlio sūnus nuo Viešpaties rankos. 32Po to jis sugrįžo
su kunigaikščiais nuo Rubeno ir Gado sūnų iš Galaado žemės, nuo
Kanaano sienos pas Israëlio sūnus ir tai jiems pranešė. 33Tie žodžiai
patiko visiems girdintiems, ir Israëlio sūnūs šlovino Dievą, ir daugiau
visai nebesakė pakilsią prieš juos, kovosią ir sunaikinsią jų pavel-
dėtąją žemę. 34O Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs praminė altorių,
kurį buvo pastatę: Mūsų Liudijimas, kad Viešpats yra Dievas.

23. 1Daugeliui laiko praslinkus, kada Viešpats buvo suteikęs Israė-
liui ramybę ir pavergęs visas tautas aplinkui, kada Jošuė buvo jau
ilgaamžis ir susilaukęs žilos senatvės, 2Jošuė sušaukė visą Israëlį,
vyresniuosius amžiumi, kunigaikščius, vadus ir viršininkus ir jiems
tarė:
Aš pasenau ir susilaukiau vėlesnio amžiaus, 3ir jūs matote visa,
ką Viešpats, jūsų Dievas, yra padaręs visoms tautoms aplinkui, kaip
jis pats už jus kovojo. 4Kadangi dabar jis jums padalino visą žemę
pagal burtą nuo Užujordanės rytuose iki Didžiajai jūrai, o tačiau
dar lieka daug tautų, 5todėl Viešpats, jūsų Dievas, jas išnaikins ir

pašalins iš po jūsų veido, o jūs paveldėsite žemę, kaip jis jums
yra žadėjęs. 6Tiktai būkite stiprūs ir rūpinkitės laikyti, kas parašyta
Mošės įstatymo knygoje, ir nenukrypkite nuo jų nei dešinėn, nei
kairėn, 7kad įėję pas tautas, kurios bus tarp jūsų, neprisiekinėtumėte
jų dievų vardu, jiems netarnautumėte ir jų negarbintumėte, 8bet
laikytumėtės Viešpaties, jūsų Dievo, kaip esate darę iki šiai dienai.
9Tuomet Viešpats Dievas atims iš po jūsų akių dideles ir stipriau-
sias tautas ir nė viena negalės jums pasipriešinti. 10Vienas iš jūsų
vysis tūkstantį nepriętelių vyrų, nes Viešpats, jūsų Dievas, pats už
jus kovos, kaip yra žadėjęs. 11Tuo tik labiausiai rūpinkitės, kad
mylėtumėte Viešpatį, jūsų Dievą.
12Bet jei norėsite laikytis paklydimo tautų, gyvenančių jūsų tarpe,
su jomis maišytis moterystėmis ir jungtis su jomis prietelyste, 13jau
dabar žinokite, kad Viešpats, jūsų Dievas, jų neišnaikins iš po jūsų
veido, bet jos bus jums duobė ir slastai, papiktinimas jūsų pašo-
nėje ir basliai jūsų akyse, kolei neatims jūsų ir neišnaikins iš šitos
geriausios žemės, kurią jums atidavė. 14Štai aš šiandien įeinu į
visos žemės kelią; jūs gi turite išpažinti visa siela, kad iš visų
žodžių, kuriuos Viešpats yra žadėjęs jums įvykdyti, nė vienas ne-
nuėjo veltui. 15Taigi kaip jis įvykdė, ką buvo žadėjęs, ir atėjo visa,
kas laiminga, taip jis atves ant jūsų, ką tik yra pagrasęs pikta, kolei
neatims jūsų ir neišnaikins iš šitos geriausios žemės, kurią jums
atidavė, 16jei jūs peržengsite Viešpaties, jūsų Dievo, sandorą, kurią su
jumis yra padaręs, jei tarnausite svetimiems dievams ir juos garbin-
site. Veikiai ir ūmai pakils prieš jus Viešpaties rūstybė, ir būsite
atimti iš šitos geriausios žemės, kurią jis jums atidavė.

24. 1Jošuė surinko visas Israėlio gimines Sikeme ir sušaukė vy-
resniuosius amžiumi, kunigaikščius, teisėjus ir viršininkus, o jie sto-
josi Viešpaties akivaizdoje. 2Tuomet jis kalbėjo tautai taip: Štai ką sa-
ko Viešpats, Israėlio Dievas: Jūsų tėvai, Abraomo ir Nakhoro tėvas
Tarė gyveno pradžioje anapus upės ir tarnavo svetimiems dievams.
3Taigi aš ėmiau jūsų tėvą Abraomą iš Mezopotamijos ribų, jį at-
vedžiau į Kanaano žemę, padauginau jo palikuonis, 4daviau jam
Isaoką, tam gi vėl daviau Jokubą ir Esavą. Iš jų dviejų Esavui
daviau paveldėti Seiro kalnus; Jokubas ir jo sūnūs nuėjo Egip-
tan. 5Aš siunčiau Mošę bei Aaroną ir ištikau Egiptą daugybe
ženklų ir stebuklų. 6Aš išvedžiau jus ir jūsų tėvus iš Egipto, ir jūs
atėjote prie jūros. Egiptiečiai vijosi jūsų tėvus su vežimais ir rai-

teliais iki Raudonajai jūrai. [7]Bet Israėlio sūnūs šaukėsi į Viešpatį,
kurs pastatė tamsybes tarp jūsų ir Egiptiečių ir atvedė ant jų jūrą,
kuri juos apdengė. Jūsų akys matė visa, ką aš padariau Egipte, ir jūs
gyvenote ilgą laiką tyruose. [8]Po to aš jus įvedžiau į žemę Amo-
riečių, gyvenusių anapus Jordano. Kada jie prieš jus kovojo, aš juos
padaviau į jūsų rankas, ir jūs paveldėjote jų žemę, o juos užmušėte.
[9]Tuomet pakilo Moabo karalius Sephoro sūnus Balakas ir kovojo
prieš Israėlį. Jis siuntė ir pasišaukė Beoro sūnų Balaamą, kad jus pra-
keiktų; [10]aš gi nenorėjau jo klausyti, bet, priešingai, jus per jį
palaiminau ir jus išlaisvinau iš jo rankos. [11]Jūs perėjote per Jordaną
ir atėjote prie Jeriko. Prieš jus kovojo to miesto vyrai, Amoriečiai,
Peresiečiai, Kananiečiai, Hetiečiai, Gergesiečiai, Heviečiai ir Je-
busiečiai, o aš juos padaviau į jūsų rankas. [12]Aš siunčiau pirm
jūsų širšuolius ir juos išmečiau iš jų vietų, du Amoriečių karaliu, ne
tavo kalaviju ir ne kilpiniu. [13]Daviau jums žemės, kurios neįgyvenote,
ir miestų, kurių neįsikūrėte, kad juose apsigyventumėte, vynuogynų
ir alyvmedžių daržų, kurių neįsiveisėte.

[14]Dabar tat bijokite Viešpaties ir jam tarnaukite tobula ir tik-
riausia širdimi; pašalinkite dievus, kuriems tarnavo jūsų tėvai Me-
zopotamijoje ir Egipte, ir tarnaukite Viešpačiui. [15]O jei jums regisi
negera tarnauti Viešpačiui, galite pasirinkti: pasirinkite šiandien,
kas tinka, kam jūs turite labiau tarnauti, ar dievams, kuriems tar-
navo jūsų tėvai Mezopotamijoje, arba dievams Amoriečių, kurių
žemėje jūs gyvenate; aš gi ir mano namai tarnausime Viešpačiui.

[16]Tauta atsakė ir tarė: Saugok mus Dieve, kad mes paliktumėm
Viešpatį ir tarnautumėm svetimiems dievams! [17]Viešpats, mūsų Die-
vas, jis mus ir mūsų tėvus išvedė iš Egipto žemės, iš vergijos
namų; jis padarė, mums matant, begalinių ženklų, sergėjo mus visą
kelią, kuriuo ėjome, ir tarp visų tautų, per kurias perėjome. [18]Jis iš-
metė visas tautas, Amoriečius, gyventojus žemės, į kurią mes įėjome.
Taigi mes tarnausime Viešpačiui, nes jis yra mūsų Dievas. [19]Jošuė
atsakė tautai: Jūs negalėsite tarnauti Viešpačiui, nes jis yra Dievas
šventas, galingas ir pavydus; jis nedovanos už jūsų kaltybes ir
nuodėmes. [20]Jei paliksite Viešpatį ir tarnausite svetimiems dievams,
jis atsigręš prieš jus, prispaus ir jus išnaikins po to, kai bus suteikęs
gėrybių. [21]Tauta tarė Jošuei: Anaiptol; nebus taip, kaip kalbi, bet
mes tarnausime Viešpačiui. [22]Jošuė sakė tautai: Jūs esate liudy-
tojai, kad patys pasirinkote Viešpatį, idant jam tarnautumėte. Jie
atsakė: Esame liudytojai. [23]Dabar tat, tarė, pašalinkite iš savo tarpo

svetimus dievus ir palenkite savo širdis prie Viešpaties, Israėlio
Dievo. [24]Tauta tarė Jošuei: Mes tarnausime Viešpačiui, mūsų Dievui,
ir būsime klusnūs jo įsakymams.
[25]Taigi Jošuė padarė tą dieną sandorą ir paskelbė tautai įsakymus
ir nutarimus Sikeme. [26]Jis parašė taipgi visus šituos žodžius Vieš-
paties įstatymo knygoje, ėmė didžiausią akmenį, jį padėjo po ąžuolu,
buvusiu Viešpaties šventykloje, [27]ir tarė visai tautai: Štai šitas akmuo
bus jums liudijimas, kad jis girdėjo visus Viešpaties žodžius, kuriuos
jis jums yra kalbėjęs, kad kartais paskui nepanorėtumėte išsiginti
ir meluoti Viešpačiui, jūsų Dievui. [28]Paskui jis paleido tautą, kiek-
vieną į jo dalį.
[29]Po to Viešpaties tarnas Nuno sūnus Jošuė mirė turėdamas
šimtą dešimtį metų, [30]ir jie jį palaidojo jo dalies sienose Tamnat-
Sarėje, esančioje Ephraimo kalnuose į šiaurę nuo Gaaso kalno. [31]Is-
raėlis tarnavo Viešpačiui per visas Jošuės dienas ir vyresniųjų, kurie
ilgą laiką gyveno po Jošuės ir kurie žinojo visus Viešpaties darbus,
kuriuos jis buvo padaręs Israėlyje. [32]Taipgi Juozapo kaulus, kuriuos
Israėlio sūnūs buvo pasiėmę iš Egipto, jie palaidojo Sikeme, dalyje
lauko, kurį Jokubas buvo pirkęs iš Sikemo tėvo Emoro sūnų už
šimtą jaunų avelių ir kurs pasidarė Juozapo sūnų tėviške. [33]Mirė
taipgi Aarono sūnus Eleazaras, ir jį palaidojo jo sūnaus Phinejo
Gabaatoje, kuri jam buvo duota Ephraimo kalnuose.

TEISĖJŲ KNYGA

Hebrajiškai ŠOPHETIM

1. [1]Mirus Jošuei, Israėlio sūnūs teiravosi Viešpaties, sakydami:
Kas eis mūsų priekyje prieš Kananiečius ir bus vadas kare? [2]O
Viešpats tarė: Eis Judas; štai aš atidaviau žemę į jo rankas. [3]Tuomet
Judas tarė savo broliui Simeonui: Eikš su manim į mano dalį ir
kovok prieš Kananiečius, kad ir aš eičiau su tavim į tavo dalį.
Ir Simeonas nuėjo su juomi. [4]Judui išėjus, Viešpats atidavė Kana-
niečius ir Peresiečius į jų rankas; ir jie užmušė Bezeke dešimtį
tūkstančių vyrų. [5]Bezeke jie rado Adonibezeką ir kovojo prieš jį,
ir sumušė Kananiečius ir Peresiečius. [6]Bet Adonibezekas pabėgo;
jie gi jį vijosi, sugavo ir nukirsdino jo rankų ir kojų galus. [7]Tuomet
Adonibezekas kalbėjo: Septynios dešimtys karalių nukapotais rankų
ir kojų galais rinko po mano stalu valgių liekanas; kaip aš padariau,
taip man Dievas atsilygino. Jie jį nuvedė Jerusalėn, ir tenai jis mirė.
[8]Apgulę tat Jerusalę, Judo sūnūs ją paėmė, išžudė kalavijo ašme-
nimis ir visą miestą padegė. [9]Paskui jie nuėjo kovoti prieš Kana-
niečius, gyvenusius kalnuose, pietų šalyje ir lygumoje. [10]Eidamas
toliau prieš Kananiečius, gyvenusius Ebrone, kurio vardas seniau
buvo Karjat-Arbė, Judas sumušė Sesajį, Ahimaną ir Tolmajį; [11]o iš
ten išėjęs, jis patraukė prieš gyventojus Dabiro, kurio senasis vardas
buvo Karjat-Sepheris, tai yra Raštų miestas. [12]Tuomet Kalebas
tarė: Kas nugalės Karjat-Sepherį ir jį sugriaus, tam aš duosiu mote-
rystėn savo dukterį Aksą. [13]O kai jį paėmė Kenezo sūnus, jaunesnysis
Kalebo brolis Otoniėlis, jis jam davė moterimi savo dukterį Aksą.
[14]Beeinant kelyje jos vyras ją įspėjo, kad prašytų iš savo tėvo
dirvos. O kai ji, sėdėdama ant asilo, ėmė dūsauti, Kalebas jai tarė:
Kas tau yra? [15]Ji atsakė: Duok man palaiminimą; kadangi tu man
davei sausos žemės, duok ir vandenimi aplaistytos. Taigi Kalebas
jai davė žemės, kuri ir aukštai, ir žemai buvo drėgna. [16]O Mošės

genties Kiniečio sūnūs pakilo iš Palmių miesto draug su Judo sūnu-
mis į jo dalies tyrumą, kuri yra į pietus nuo Arado, ir apsigyveno
draug su jais. [17]Judas gi, nuėjęs su savo broliu Simeonu, draug
nugalėjo Kananiečius, gyvenusius Sephaate, ir juos išmušė. O jų
miestas buvo pramintas vardu Horma, tai yra Iškeikimas. [18]Judas
paėmė taip pat Gazą su jo apylinke, Askaloną ir Akaroną su jų
sienomis. [19]Viešpats buvo su Judu, ir jis paėmė kalnus; bet negalėjo
išnaikinti slėnio gyventojų, nes jie turėjo daug vežimų su pjau-
tuvais. [20]Kaip buvo pasakęs Mošė, jie davė Hebroną Kalebui, kurs
tenai sunaikino tris Enako sūnus. [21]Jerusalės gi gyventojų Jebusiečių
Benjamino sūnūs neišnaikino, ir Jebusiečiai pasiliko gyventi su Benja-
mino sūnumis iki šiai dienai.

[22]Taip pat Juozapo namai patraukė į Betelį, ir Viešpats buvo
su jais, [23]nes kada buvo apgulę miestą, kurs pirma buvo vadinamas
Luza, [24]jie pamatė žmogų, išeinantį iš miesto, ir jam tarė: Parodyk
mums įėjimą į miestą, o mes tau suteiksime malonę. [25]Kai jis jiems
parodė, jie išmušė miestą kalavijo ašmenimis, aną gi žmogų ir visą
jo giminę paleido. [26]Paleistasis nuėjo į Hetiečių žemę ir tenai pasis-
tatė miestą, ir jį praminė Luza; jis taip tebevadinamas iki šiai die-
nai.

[27]Taipgi Manasas nesunaikino Betsano ir Tanako su jų sodžiais,
ir gyventojų Doro, Jablaamo ir Magedo su jųjų sodžiais; taip
Kananiečiai ėmė gyventi draug su jais. [28]Sustiprėjęs Israėlis apdėjo
juos mokesčiais ir nebenorėjo išnaikinti. [29]Taip pat Ephraimas neuž-
mušė Kananiečių, gyvenusių Gazery, bet gyveno draug su jais.
[30]Zabulonas neišnaikino Ketrono ir Naalolio gyventojų; Kananiečiai
pasiliko jo tarpe ir buvo priversti mokėti čyžę. [31]Taip pat Aseras
neišnaikino gyventojų Akos ir Sidono, Ahalabo ir Akhzibo, Helbos,
Apheko ir Rohobo, [32]bet gyveno tarp anos žemės gyventojų Ka-
naniečių ir jų neužmušė. [33]Taip pat Nephtalis neišnaikino Betsamo
ir Betanato gyventojų ir gyveno tarp tos žemės gyventojų Kana-
niečių, o Betsamiečiai ir Betanatiečiai mokėjo jam čyžę. [34]Amo-
riečiai gi laikė Dano sūnus suspaustus kalnuose ir neleido jiems
nusileisti į lygesnes vietas; [35]jie gyveno Hareso kalne, kurio vardas
reiškia šukę, Ajalone ir Salebime. Bet Juozapo namų ranka pasidarė
sunkesnė, ir jie buvo priversti mokėti jam čyžę. [36]O Amoriečių
plotas tęsėsi nuo Kurklio aukštumos, nuo Uolos miesto ir toliau
į aukštesnes vietas.

2. [1]O Viešpaties angelas pakilo iš Galgalos į Verkiančiųjų vietą
ir tarė: Aš jus išvedžiau iš Egipto ir įvedžiau į žemę, apie kurią
prisiekiau jūsų tėvams ir žadėjau nepanaikinti savo sandoros su jumis
per amžius, [2]bet su sąlyga, kad jūs nedarysite sandoros su šitos
žemės gyventojais ir sugriausite jųjų altorius; o jūs nenorėjote klau-
syti mano balso. Kodėl tai padarėte? [3]Todėl aš nebenorėjau jų
išnaikinti iš po jūsų akių, kad turėtumėte neprietelių ir jųjų dievai
būtų jums prapultis. [4]Kai Viešpaties angelas kalbėjo šituos žodžius
visiems Israėlio sūnums, jie pakėlė savo balsą ir verkė. [5]Todėl
ana vieta buvo praminta vardu: Verkiančiųjų, arba Ašarų, vieta.
Tenai jie atnašavo Viešpačiui aukų.
[6]Jošuei paleidus tautą, Israėlio sūnūs nuėjo sau kiekvienas į savo
dalį, kad ją apimtų. [7]Jie tarnavo Viešpačiui, kolei buvo gyvas
Jošuė ir vyresnieji, gyvenusieji ilgą laiką po jo ir žinojusieji visus
Viešpaties darbus, kuriuos jis buvo padaręs su Israėliu. [8]Viešpaties
gi tarnas Nuno sūnus Jošuė mirė, turėdamas šimtą dešimtį metų,
[9]ir jį palaidojo jo tėviškės sienose Tamnatsarėje, Ephraimo kalne,
į šiaurę nuo Gaaso kalno. [10]Ir visa ana karta buvo surinkta pas jųjų
tėvus, kilo gi kiti, kurie nežinojo Viešpaties ir darbų, kuriuos jis
buvo padaręs su Israėliu.
[11]Israėlio sūnūs darė, kas buvo pikta Viešpaties akivaizdoje, ir
tarnavo Baalams. [12]Jie paliko Viešpatį, savo Dievą, kurs juos buvo
išvedęs iš Egipto žemės, ir sekė svetimus dievus, dievus tautų, gy-
venusių aplink juos; jie juos garbino ir sužadino Viešpaties rūstybę,
[13]jį palikdami ir tarnaudami Baalui ir Astartėms. [14]Taigi, susirūs-
tinęs prieš Israėlį, Viešpats padavė juos į plėšikų rankas, kurie juos
ėmė ir pardavė neprieteliams, gyvenusiems aplinkui; ir jie neįstengė
pasipriešinti savo neprieteliams, [15]bet kur tik kreipdavosi, Viešpaties
ranka būdavo ant jųjų, kaip jis jiems yra kalbėjęs ir prisiekęs;
ir jie buvo labai prispausti. [16]Tuomet Viešpats pažadino jiems Teisėjus,
kad juos išlaisvintų iš prispaudėjų rankų, bet nė tųjų jie nenorėjo
klausyti, [17]paleistuvaudami su svetimais dievais ir juos garbindami.
Veikiai jie pametė kelią, kuriuo buvo vaikščioję jų tėvai, ir, gir-
dėdami Viešpaties įsakymus, jie visa darė priešingai. [18]Kada Vieš-
pats pažadindavo Teisėjus, jų dienose jis pasiduodavo mielaširdystei,
išklausydavo prislėgtųjų vaitojimus ir juos išlaisvindavo nuo plėšikų
smūgių. [19]Mirus gi Teisėjui, jie grįždavo atgal ir darydavo daug
piktesnių dalykų, negu buvo padarę jų tėvai, sekdami svetimus
dievus, jiems tarnaudami ir juos garbindami. Jie nepamesdavo sa-

vo prasimanymų ir kiečiausio kelio, kuriuo buvo pratę vaikščioti.
[20]Taigi Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraėlį, ir jis tarė: Ka-
dangi šita tauta niekais pavertė mano sandorą, kurią buvau padaręs
su jų tėvais, paniekino ir neklauso mano balso, [21]ir aš neišnaikinsiu
tautų, kurias paliko Jošuė mirdamas, [22]kad jomis išmėginčiau Isra-
ėlį, ar jie sergės Viešpaties kelią ir juo vaikščios, kaip jų tėvai
sergėjo, ar ne. [23]Taigi Viešpats paliko visas šitas tautas ir nenorėjo
veikiai išnaikinti neigi padavė į Jošuės rankas.

3. [1]Šitos yra tautos, kurias Viešpats paliko, kad jomis pamokytų
Izraėlį ir visus, nežinojusius Kananiečių karų, [2]idant paskui jų
sūnūs išmoktų kovoti su jų neprieteliais ir įsigytų įprotį kariauti:
[3]penki Pilistimų kunigaikščiai, visi Kananiečiai, Sidoniečiai ir He-
viečiai, gyvenusieji Libano kalnuose, nuo Baal-Hermono kalno iki
Emato įėjimui. [4]Jis juos paliko, kad jais išmėgintų Izraėlį, ar klausys
Viešpaties paliepimų, kuriuos jis buvo davęs jųjų tėvams per Mošę, ar
ne. [5]Taigi Izraėlio sūnūs gyveno tarp Kananiečių, Hetiečių, Amorie-
čių, Peresiečių, Heviečių ir Jebusiečių, [6]vedė moterimis jų duk-
teris ir patys davė jų sūnums savo dukteris ir tarnavo jų dievams.
[7]Jie darė pikta Viešpaties akivaizdoje ir užmiršo savo Dievą,
tarnaudami Baalams ir Astartėms. [8]O Viešpats, susirūstinęs prieš
Izraėlį, padavė juos į Mezopotamijos karaliaus Kusan-Rasataimo ran-
kas, ir jie jam tarnavo aštuonerius metus. [9]Jie šaukėsi į Viešpatį,
ir tasai jiems pažadino gelbėtoją, kurs juos išlaisvino, būtent Kenezo
sūnų, jaunesnįjį Kalebo brolį Otonielį. [10]Viešpaties Dvasia buvo jame,
ir jis teisė Izraėlį. Kada jis išėjo kovon, Viešpats padavė į jo rankas
Sirijos karalių Kusan-Rasataimą, ir jis jį nugalėjo. [11]Žemė turėjo ra-
mybę per keturias dešimtis metų. Ir Kenezo sūnus Otonielis mirė.
[12]O Izraėlio sūnūs vėl ėmė daryti pikta Viešpaties akivaizdoje,
kurs sustiprino prieš juos Moabo karalių Egloną, nes jie buvo
padarę pikta jo akyse. [13]Jis sujungė Amono ir Amaleko sūnus su
Eglono, kurs išėjęs sumušė Izraėlį ir paėmė Palmių miestą. [14]Iz-
raėlio sūnūs tarnavo Moabo karaliui Eglonui aštuoniolika metų;
[15]o paskui šaukėsi į Viešpatį. Jis jiems pažadino gelbėtoją Jeminio
sūnaus Geros sūnų vardu Aodą, kurs valdė abiem rankom lygiai
kaip dešine. Izraėlio sūnūs siuntė per jį Moabo karaliui Eglonui
dovanų. [16]Aodas pasidarė sau abiem ašmenim aštrų kalaviją, kurs
turėjo kriaunas rankos delno platumo, ir jį prisisegė po apsiaustu
ant dešiniosios kulšies. [17]Taip jis nunešė Moabo karaliui Eglonui

dovanų. Eglonas gi buvo be galo riebus. 18 Atidavęs jam dovanas,
jis palydėjo savo draugus, kurie buvo su juo atėję. 19 Paskui, sugrįžęs
iš Galgalos, kur buvo stabai, jis tarė karaliui: Turiu tau, o karaliau,
šį tą slapčia pasakyti. Tasai liepė nutilti. Visiems aplink jį buvu-
siems išėjus, 20 įėjo pas jį Aodas; jis gi sėdėjo vienas vasarnamyje,
ir Aodas jam tarė: Turiu tau pasakyti Dievo žodį. Jis tuojau atsikėlė
nuo sosto, 21 o Aodas ištiesė savo kairiąją ranką, ėmė nuo savo
dešiniosios kulšies dureklį ir jį įsmeigė į jo pilvą 22 taip smar-
kiai, kad ir kriaunos suėjo paskui ašmenis į žaizdą ir prasmego taukų
storume. Jis tat nebeištraukė kalavijo, bet paliko kūne taip, kaip
buvo įsmeigęs; ir tuojau pilvo mėšlai išėjo paprastu keliu. 23 Aodas
gi, uždaręs rūpestingiausiai kambario duris ir užrakinęs, 24 išėjo pro
užpakalines duris. Atėję karaliaus tarnai matė užrakintas kamba-
rio duris ir tarė: Jis rasi tuština vidurius vasariniame kambaryje.
25 Palaukę ilgai, kolei nesusigėdo, ir matydami, kad niekas neati-
daro, atsinešė raktą ir atsirakinę rado savo valdovą gulintį žemėje
mirusį. 26 Aodas gi, kilus tarp jų sumišimui, išbėgo ir perėjęs per
stabų vietą, iš kur jis buvo sugrįžęs, atėjo į Seiratą. 27 Tuojau jis
sutrimitavo trimitu Ephraimo kalnuose, ir Israėlio sūnūs leidosi
su juo žemyn, jam einant priešakyje. 28 Jis jiems tarė: Sekite manimi,
nes Viešpats padavė mūsų neprietelius Moabiečius į mūsų rankas.
Jie nusileido paskui Aodą, paėmė Jordano brastas, kuriomis perei-
nama į Moabą, ir nė vienam neleido pereiti. 29 Jie užmušė anuo
metu apie dešimtį tūkstančių Moabiečių, visus stiprius ir narsius
vyrus, ir nė vienas iš jų negalėjo ištrūkti. 30 Taip Moabas buvo
tą dieną pažemintas po Israėlio ranka, ir žemė ilsėjosi aštuonias
dešimtis metų.

31 Po Aodo buvo Anato sūnus Samgaras, kurs užmušė žagre apie
šešis šimtus Pilistimų, ir jis taipgi apgynė Israėlį.

4. 1 Mirus Aodui, Israėlio sūnūs vėl ėmė daryti pikta Viešpaties
akivaizdoje, 2 o Viešpats juos padavė į rankas Kanaano karaliaus
Jabino, kurs karaliavo Asore. Jis turėjo savo kariuomenės vadą
vardu Sisarą, gyvenusį pagonių Harosete. 3 Taigi Israėlio sūnūs šaukėsi
į Viešpatį, nes Jabinas turėjo devynis šimtus pjautuvais apginkluo-
tų vežimų ir buvo juos labai prispaudęs per dvidešimt metų.

4 Buvo gi pranašė Lapidoto žmona Debora, kuri anuo metu teisė
tautą. 5 Ji sėdėdavo po palme, kuri buvo vadinama jos vardu, tarp
Ramos ir Betelio Ephraimo kalnuose, o Israėlio sūnūs ateidavo pas

ją su visokiomis bylomis. 6Ji siuntė ir pasišaukė iš Nephtalio Kedeso
Abinoemo sūnų Baraką ir jam tarė: Viešpats, Israėlio Dievas, tau įsa-
ko: Eik ir vesk kariuomenę į Taboro kalną; imsi su savim dešimtį tūks-
tančių kovotojų iš Nephtalio sūnų ir iš Zabulono sūnų; 7aš gi at-
vesiu pas tave prie Kisono upelio Jabino kariuomenės vadą Sisarą, jo
vežimus ir visą daugybę ir paduosiu juos į tavo rankas. 8Barakas jai
tarė: Jei eini draug su manim, aš eisiu; o jei nenorėsi eiti su manim, ir
aš neisiu. 9Ji jam tarė: Aš, tiesa, eisiu su tavim, bet šiuo žygiu pergalė
nebus tau įskaityta, nes Sisara bus paduotas į moteriškės ranką. Taigi
Debora atsikėlė ir nuvyko su Baraku į Kedesą. 10Jis, pasikvietęs Zabu-
loną ir Nephtalį, išėjo su dešimčia tūkstančių kovotojų, turėdamas
draug su savim Deborą. 11Kinietis gi Haberis buvo seniau atsiskyręs
nuo kitų savo brolių Kiniečių, Mošės genčio Hobabo sūnų, ir buvo iš-
tiesęs padangtes iki slėniui, kurs vadinamas Senimu ir yra šalia Kedeso.
12Kai Sisarai buvo pranešta, kad Abinoemo sūnus Barakas pakilo į
Taboro kalną, 13jis surinko devynis šimtus pjautuvais apginkluotų
vežimų ir visą kariuomenę iš pagonių Haroseto prie Kisono upelio.
14O Debora tarė Barakui: Kelkis, nes štai diena, kurioje Viešpats pa-
davė Sisarą į tavo rankas; štai jis pats yra tavo vedėjas. Taigi Barakas
nusileido nuo Taboro kalno ir draug su juo dešimt tūkstančių kovo-
tojų. 15Viešpats išgąsdino kalavijo ašmenimis Sisarą, visus jo vežimus
ir visą daugybę, kuomet jie pamatė Baraką, taip kad Sisara, nušokęs
nuo vežimo, ėmė bėgti pėsčias, 16o Barakas vijosi bėgančius vežimus
ir kariuomenę iki pagonių Harosetui, ir iš neprietelių daugybės krito
visi iki vienam.

17Sisara gi bebėgdamas atvyko į Kiniečio Haberio žmonos Jahelės
padangtę; nes tarp Azoro karaliaus Jabino ir Kiniečio Haberio namų
buvo santaika. 18Taigi Jahelė, išėjus Sisarai priešais, jam tarė: Įeik
pas mane, mano valdove, įeik, nebijok. Įėjęs į jos padangtę ir jos ap-
dengtas apsiaustu, 19jis jai tarė: Duok man, meldžiamoji, truputį van-
dens, nes esu labai ištroškęs. Ji atidengė puodynę pieno, davė jam
gerti ir vėl jį užklojo; 20o Sisara jai tarė: Pastovėk ties padang-
tės anga ir jei kas nors atėjęs klaustų tavęs ir sakytų: Ar nėra ko
čionai? atsakysi: Nieko nėra. 21Taigi Haberio žmona Jahelė ėmė
padangtės vinį, pasiėmė taipgi ir plaktuką ir, įėjus slapčia ir tylo-
mis, pastatė vinį ant jo galvos smilkinio ir suduodama plaktuku įsmei-
gė į smegenis net iki aslai. Taip jis, sujungdamas miegą su mirti-
mi, apalpo ir mirė. 22Ir štai atėjo Barakas, vydamos Sisarą; Jahelė
gi, išėjusi jam priešais, jam tarė: Eikš, aš tau parodysiu vyrą, kurio

ieškai. Įėjęs pas ją, jis pamatė gulintį Sisarą numirusį ir vinį, įsmeigtą
į jo smilkinį.
[23]Taip tat Dievas pažemino aną dieną Kanaano karalių Jabiną akyse
Israėlio sūnų, [24]kurie kasdien ėjo stipryn ir stipria ranka spaudė Ka-
naano karalių Jabiną, kolei jo nesunaikino.

5. [1]Tą dieną Debora ir Abinoemo sūnus Barakas giedojo tokią
giesmę:
[2]Jūs iš Israėlio, kurie noriai statėte į pavojų savo gyvybę,
šlovinkite Viešpatį!
[3]Klausykite, karaliai, išgirskite, kunigaikščiai!
Aš esu, tai aš, kuri giedosiu Viešpačiui;
mano psalmė skambės Viešpačiui, Israėlio Dievui.
[4]Viešpatie, kada ėjai iš Seiro
ir keliavai per Edomo kraštą,
žemė pasijudino, iš dangaus
ir iš debesų lašėjo vanduo.
[5]Kalnai tekėjo kaip vanduo nuo Viešpaties veido
ir Sinajus nuo Viešpaties, Israėlio Dievo, veido.
[6]Anato sūnaus Samgario dienose,
Jahelės dienose nutilo keliai
ir kurie jais vaikščiojo, ėjo aplinkiniais takais.
[7]Nyko drąsieji ir jų nebebuvo,
kolei nepakilo Debora,
nepakilo motina Israėlyje.
[8]Viešpats pasirinko naujus karus
ir pats sugriovė neprietelių vartus;
o nesimatė skydo ir ieties
keturiose dešimtyse Israėlio tūkstančių.
[9]Mano širdis myli Israėlio kunigaikščius.
Jūs, kurie savo valia stojote į pavojų,
šlovinkite Viešpatį.
[10]Kurie jojate spindinčiais asilais,
sėdite teisme
ir einate keliu, pritarkite.
[11]Kur sulaužyta vežimai ir sunaikinta nepriètelių kariuomenė,
ten tebūna skelbiama Viešpaties teisybė
ir jo malonumas Israėlio drąsiesiems.
Tuomet Viešpaties tauta nusileido prie vartų ir gavo viešpatavim

12Kelkis, kelkis, Debora,
kelkis, kelkis ir giedok giesmę:
kelkis, Barake, ir sugauk savo belaisvius, Abinoemo sūnau.
13Tautos liekanos išgelbėtos;
Viešpats kovojo su drąsiaisiais.
14Iš Ephraimo buvo, kurs juos sunaikino Amaleke,
o paskui jį iš Benjamino atėjo ant tavo tautų, Amaleke.
Iš Makhiro atėjo kunigaikščiai
ir iš Zabulono, kad vestų kariuomenę į kovą.
15Isakharo vadai buvo su Debora ir sekė pėdomis Barako,
kurs puolė į pavojų kaip į bedugnę.
Bet Rubenui pas save pasidalinus,
vaidai radosi tarp karžygių.
16Kodėl gyveni tarp dviejų sienų, kad klausytumeis bandų bliovimo?
Pasidalinus pas save Rubenui,
kilo tarp karžygių vaidai.
17Galaadas anapus Jordano ilsėjosi
ir Danas buvo užimtas laivais.
Aseras gyveno jūros krantuose
ir pasiliko uostuose.
18Zabulonas gi ir Nephtalis statė savo gyvybes
į mirties pavojų Meromės krašte.
19Atėjo karaliai ir kovojo;
Kanaano karaliai kovojo
Tanakhe prie Magedo vandenų,
tačiau nenusinešė jokio grobio.
20Iš dangaus buvo prieš juos kovota;
žvaigždės, pasilikdamos savo tvarkoje ir savo bėgyje,
kovojo prieš Sisarą.
21Kisono upelis nunešė jų lavonus.
Kadumimo upelis, Kisono upelis.
Mano siela, mindžiok jų galinguosius.
22Arkliams nagos nukrito dėl smarkaus bėgimo,
parkrintant nepriete lių drąsiesiems.
23Prakeikite Merozo žemę, tarė Viešpaties angelas,
prakeikite jos gyventojus,
nes neatėjo padėti Viešpačiui,
padėti jo drąsuoliams.

[24]Pagirta tebūna tarp moterų Jahelė, Kiniečio Haberio žmona,
ir tegul būna laiminama savo padangtėje.
[25]Prašančiam vandens ji davė pieno
ir kunigaikščių tauręje padavė sviesto.
[26]Kairiąją ranką ištiesė prie vinies,
o dešinę prie kalvio plaktuko
ir užmušė Sisarą, paieškojus galvoje vietos žaizdai.
[27]Jis krito prie jos kojų, apalpo ir numirė,
rangėsi prie jos kojų
ir gulėjo negyvas ir apgailėtinas.
[28]Žiūrėdama pro langą, dejavo jo motina
ir kalbėjo iš kambario:
kodėl užtrunka sugrįžti jo kariškas vežimas?
kodėl vėlinasi sugrįžti važiuotieji?
[29]Viena išmintingesnė už kitas jo žmonas
atsakė uošvei tais žodžiais:
[30]Gal dabar jis dalina išplėšas
ir jam išrenkama gražiausia iš moterų;
margi drabužiai atiduodami Sisarui kaip grobis
ir sunešami įvairūs papuošalai kaklui pagražinti.
[31]Taip tepražūna visi tavo neprieteliai, Viešpatie;
kurie gi tave myli, tegul blizga
kaip spindinti saulė užtekėdama.
[32]Ir žemė ilsėjosi keturias dešimtis metų.

6. [1]Israėlio gi sūnūs darė pikta Viešpaties akivaizdoje, kurs juos
padavė į Madiano rankas per septynerius metus, [2]ir jie buvo labai
prislėgti. Tuomet jie pasidarė sau lindynių ir olų kalnuose, ir labai
sustiprintų vietų apsigynimui. [3]Kada Israėlis pasisėdavo javų, atei-
davo Madianas ir Amalekas, ir kitos rytų tautos [4]ir, ištiesę pas juos pa-
dangtes, sunaikindavo visa, kas tebežaliavo, net iki Gazos įėjimui, ir
visai nepalikdavo Israėlyje nieko, ko reikėjo gyvenimui, nei avių, nei
jaučių, nei asilų. [5]Nes jie patys ir visos jų bandos ateidavo su savo pa-
dangtėmis, visa pripildydavo kaip skėriai, begalinė daugybė žmonių
ir kupranugarių, ir sunaikindavo, ko tik prisiliesdavo. [6]Taigi Israėlis
buvo labai pažemintas Madiano akyse. [7]Tuomet jis šaukėsi į Viešpatį,
melsdamas padėti prieš Madianiečius. [8]O Viešpats siuntė pas juos vyrą
pranašą, kurs kalbėjo: Štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Aš pa-
dariau, kad jūs išeitumėte iš Egipto, ir jus išvedžiau iš vergijos namų;

9išlaisvinau iš Egiptiečių rankos ir iš visų nepriethelių, kurie jus slėgė; aš
juos išmečiau, jums įeinant, ir jums atidaviau jų žemę. 10Ir tariau:
Aš, Viešpats, jūsų Dievas; nebijokite dievų Amoriečių, kurių žemėje
gyvenate. O jūs nenorėjote klausyti mano balso.
11Taigi Viešpaties angelas atėjo ir atsisėdo po ąžuolu, buvusiu Ep-
hroje ir priklausiusiu Ezrio šeimos tėvui Joasui. Kai jo sūnus Gedeo-
nas kūlė kviečius spaustuve ir vėtė, kad bėgtų nuo Madiano, 12jam pa-
sirodė Viešpaties angelas ir tarė: Viešpats su tavim, drąsiausias iš vy-
rų! 13O Gedeonas jam atsakė: Meldžiamasis mano pone! Jei Viešpats
yra su mumis, kodėl mus apniko visi šitie dalykai? Kur jo stebuklai,
apie kuriuos pasakojo mūsų tėvai ir kalbėjo: Viešpats mus išvedė iš
Egipto? O dabar Viešpats mus paliko ir padavė į Madiano rankas.
14Viešpats į jį pažvelgė ir tarė: Eik su šita tavo stiprybe ir išlaisvinsi
Israëlį iš Madiano rankos; žinok, kad aš tave siunčiau. 15Jis atsaky-
damas tarė: Meldžiamasis mano Viešpatie, kuo aš išlaisvinsiu Israëlį?
Štai mano šeima paskutinė Manase, o aš mažiausias savo tėvo na-
muose. 16Viešpats jam tarė: Aš būsiu su tavim, ir tu užmuši Madianie-
čius kaip vienintelį vyrą. 17O jis tarė: Jei radau tavo akyse malonę,
duok man ženklą, kad tu esi tasai, kurs į mane kalbi. 18Nesitrauk iš
čia, kolei aš nesugrįšiu čia prie tavęs ir kolei neatsinešiu aukos, kad
ją tau atnašaučiau. Anas atsakė: Aš palauksiu tavęs ateinant. 19Taigi
Gedeonas įėjo į vidų, išvirė ožiuką ir iš miltų saiko iškepė neraugin-
tos duonos; įsidėjęs mėsą į pintinę, o mėsos sriubą supylęs puodan,
nunešė visa po ąžuolu ir jam padavė. 20Viešpaties gi angelas jam ta-
rė: Imk mėsą ir neraugintą duoną ir padėk ant anos uolos, o sriubą
išpilk ant viršaus. Jam tai padarius, 21Viešpaties angelas ištiesė lazdą,
kurią laikė rankoje, ir jos galu prisilietė mėsos ir neraugintos duonos;
tuomet iš uolos pakilo ugnis ir sudegino mėsą bei neraugintą duoną;
Viešpaties gi angelas dingo iš po jojo akių. 22Gedeonas, matydamas,
kad tai buvo Viešpaties angelas, tarė: Vargas man, Viešpatie Dieve!
Nes aš mačiau Viešpaties angelą veidas į veidą. 23O Viešpats jam tarė:
Ramybė tebūna su tavim; nebijok, nemirsi.
24Taigi Gedeonas pastatė tenai Viešpačiui altorių ir jį praminė
vardu Viešpaties Ramybe; jis pasilieka iki šiai dienai. Kada jis dar
tebebuvo Ephroje, kuri priklauso Ezrio šeimai, 25tą naktį Viešpats
jam tarė: Imk savo tėvo jautį ir kitą septynergį jautį, sugriauk Baalo
altorių, priklausantį tavo tėvui, ir iškirsk aplink altorių esančią giria;
26pastatyk altorių Viešpačiui, tavo Dievui, šitos uolos viršūnėje, kur
pirma buvai padėjęs atnašą, ir, ėmęs antrąjį jautį, atnašausi deginamąją

auką ant krūvos malkų, kurių prisikirsi iš girios. [27]Taigi Gedeonas,
pasiėmęs dešimtį vyrų iš savo vergų, padarė kaip jam Viešpats buvo
įsakęs. Bijodamas gi savo tėvo namų ir ano miesto žmonių, jis neno-
rėjo tai daryti dieną, bet visa atliko nakčia. [28]Atsikėlę rytmetį, jo
miesto vyrai pamatė sugriautą Baalo altorių, iškirstą girią ir padėtą
antrąjį jautį ant altoriaus, kurs tuomet buvo pastatytas. [29]Taigi jie sa-
kė vienas kitam: Kas tai padarė? Jiems beieškant kaltininko, buvo
pasakyta: Visa tai padarė Joaso sūnus Gedeonas. [30]Todėl jie tarė Jo-
asui: Išvesk čia savo sūnų, kad jis mirtų, nes jis sugriovė Baalo altorių
ir iškirto miškelį. [31]Tasai jiems atsakė: Argi jūs esate Baalo keršyto-
jai, kad už jį kovotumėte? Kas yra jo priešas, temiršta pirma, negu
ateis rytdienos šviesa; jei jis yra dievas, tegul atkeršija tam, kurs išardė
jo altorių; [32]o nuo anos dienos Gedeonas buvo pramintas Jerobaaliu,
nes Joasas buvo pasakęs: Baalas tegul atkeršija tam, kurs išardė jo al-
torių.

[33]Taigi visi Madianiečiai, Amalekiečiai ir rytų tautos susirinko draug
ir, perėję per Jordaną, sustatė stovyklas Jezraėlio slėnyje. [34]Viešpa-
ties gi dvasia apvilko Gedeoną, kurs trimituodamas trimitu sušaukė
Abiėzerio namus, kad paskui jį eitų. [35]Jis siuntė pasiuntinius į visą
Manasą, kurs irgi sutiko eiti; taip pat siuntė pasiuntinius į Aserą, Za-
buloną ir Nephtalį, ir tie išėjo jo pasitikti.

[36]Tuomet Gedeonas tarė Dievui: Jei nori išgelbėti mano ranka Isra-
ėlį, kaip esi kalbėjęs, [37]aš padėsiu šitą nukirptą vilną klojime; jei rasa
bus vien tik ant vilnos, o visur žemėje sausa, aš žinosiu, kad tu išlaisvinsi
mano ranka Israėlį, kaip esi kalbėjęs. [38]Taip ir įvyko. Pakilęs iš nak-
ties ir išgniaužęs vilną, jis pripylė taurę rasos. [39]Jis vėl tarė Dievui:
Teneužsidega tavo rūstybė prieš mane, jei dar sykį mėginsiu, reika-
laudamas ženklo ant vilnos. Meldžiu, kad tik vilna būtų sausa, o visa
žemė šlapia nuo rasos. [40]Dievas ir tą naktį padarė, kaip buvo prašęs,
ir buvo sausa vien ant vilnos, o rasa buvo visur žemėje.

7. [1]Taigi Jerobaalis, jis ir Gedeonas, pakilęs iš nakties, ir draug su
juo visa tauta, atėjo prie šaltinio, kurs vadinamas Harade, Madiano gi
stovyklos buvo į šiaurę nuo aukšto kauburio. [2]Tuomet Viešpats tarė
Gedeonui: Su tavim per daug žmonių, ir Madianas nebus paduotas į
jų rankas, kad Israėlis nesigirtų prieš mane ir kad nesakytų: Aš išsi-
laisvinau savo jėgomis. [3]Kalbėk tautai ir paskelbk visiems girdint:
Kas nedrąsus ir baugus, tegrįžta! Tuomet pasitraukė nuo Galaado kal-
no ir grįžo iš tautos dvidešimt du tūkstančiu, pasiliko gi tik dešimt

tūkstančių. 4O Viešpats tarė Gedeonui: Dar žmonių per daug; vesk juos
prie vandens, ten aš juos išmėginsiu ir apie ką pasakysiu, kad eitų su
tavim, tas teeina; kam uždrausiu eiti, tas tegrįžta. 5Žmonėms nuėjus
prie vandens, Viešpats tarė Gedeonui: Kurie laks vandens liežuviu,
kaip paprastai laka šunys, tuos pastatysi skyrium; kurie gi gers pri-
klaupę, tie bus kitoje pusėje. 6Taigi skaičius tų, kurie gėrė vandens,
ranka nešdami prie burnos, buvo trys šimtai; visa gi likusi daugybė
gėrė priklaupdama. 7Tuomet Viešpats tarė Gedeonui: Aš jus išlaisvin-
siu trimis šimtais vyrų, kurie lakė vandenį, ir paduosiu Madianą į
tavo ranką; visa gi likusi daugybė tegul grįžta į savo vietą. 8Taigi jis,
ėmęs tam skaičiui maisto ir trimitų, liepė visai likusiai dau-
gybei eiti į savo padangtes; pats gi su trimis šimtais vyrų ėjo
į kovą. O Madianiečių stovykla buvo apačioje, slėnyje.

9Viešpats jam tarė tą pačią naktį: Kelkis ir nueik į stovyklą, nes aš
juos padaviau į tavo ranką. 10O jei vienas bijai eiti, tegul nueina su
tavim tavo tarnas Phara. 11O kada išgirsi, ką jie kalba, tuomet sustip-
rės tavo rankos ir tu su didesniu pasitikėjimu nueisi į neprietelių sto-
vyklą. Taigi jis ir jo tarnas Phara nuėjo į stovyklos dalį, kur buvo gin-
kluotųjų sargyba. 12Madianas gi ir Amalekas, ir visos Rytų tautos gu-
lėjo išsiskirstę slėnyje kaip skėrių daugybė; buvo taipgi nesuskaitoma
kupranugarių daugybė, kaip smiltys, esančios jūros krante. 13Atėjus
Gedeonui, vienas pasakojo savo kaimynui sapną. Sakė gi, ką buvo
matęs, taip: Sapnavau sapną; sapne mačiau ir man rodėsi, lyg kad pe-
lenuose kepta miežienė duona būtų riedėjusi ir ėjusi žemyn į Madiano
stovyklą, o atėjus prie padangtės, ją ištikusi ir sugriovusi, ir visai su-
lyginusi su žeme. 14Tasai gi, kuriam kalbėjo, atsakė: Tai ne kas kita,
kaip tik Israėlaičio Joaso sūnaus Gedeono kalavijas; nes Viešpats pa-
davė į jo rankas Madianą ir visą jo stovyklą.

15Gedeonas, išgirdęs sapną ir jo išaiškinimą, pagarbino; paskui sugrį-
žo į Israėlaičių stovyklą ir tarė: Kelkitės, nes Viešpats atidavė į mūsų
rankas Madiano stovyklą. 16Jis padalino tris šimtus vyrų į tris būrius,
davė jiems į rankas trimitus, tuščias puodynes ir žiburius viduje puody-
nių. 17Po to jis jiems tarė: Darykite tai, ką matysite mane darant; aš įei-
siu į stovyklos dalį ir ką padarysiu, darykite paskui mane. 18Atsiliepus
trimitui mano rankose, jūs taipgi trimituokite aplink stovyklas ir šauki-
te: Viešpačiui ir Gedeonui! 19Gedeonas ir buvusieji su juo trys šimtai
vyrų įėjo į stovyklos dalį, prasidedant vidurnakčio sargybai ir ką tik
sustatytiems esant sargams, ir ėmė trimituoti trimitais ir daužyti vieną
į kitą puodynes. 20Trimituodami trijose vietose aplink stovyklą ir su-

daužę puodynes, jie laikė kairėse rankose žiburius, o dešinėse trimitus,
kuriais trimitavo ir šaukė: Viešpaties ir Gedeono kalavijas! [21]Stovėjo
gi kiekvienas savo vietoje aplink neprietelių stovyklą. Taip visoje sto-
vykloje pasidarė sumišimas, ir jie ėmė bėgti šaukdami ir kaukdami.
[22]Bet trys šimtai vyrų nesiliovė trimitavę trimitais; o Viešpats atgręžė
kalavijus vienų prieš kitus visoje stovykloje, ir jie vienas kitą užmuši-
nėjo, [23]bėgdami iki Betsetai ir iki Abelmehulos aukštumai Tebate.
Bet Israėlio vyrai iš Nephtalio, Asero ir viso Manaso šaukdami vi-
josi Madianą. [24]Gedeonas gi siuntė pasiuntinius į visus Ephraimo kal-
nus ir sakydino: Nusileiskite Madianui priešais ir užimkite vandenį
iki Betberai ir Jordanui. Taigi visas Ephraimas sušuko ir užėmė van-
denį ir Jordaną iki Betberai. [25]Sugavę du Madiano vadu Orebą ir Ze-
bą, užmušė Orebą ant Horebo uolos, Zebą gi Zebo spaustuve. Ir jie
vijosi Madianą, nusinešdami Orebo ir Zebo galvas pas Jordano upę.

8. [1]Tuomet Ephraimo vyrai jam tarė: Kas gi tai yra, ką norėjai
daryti, kad mūsų nepašaukei, eidamas į kovą prieš Madianą? Ir jie
vaidijosi smarkiai, ir beveik rengėsi užpulti. [2]Jis jiems atsakė: Ir ką gi
aš galėjau padaryti tolygiai, kaip jūs padarėte? Argi viena Ephraimo
vynuogių kekė ne geresnė už visą Abiėzerio uogavimą? [3]Viešpats pa-
davė į jūsų rankas Madiano kunigaikščius Orebą ir Zebą; ką aš ga-
lėčiau padaryti tolygaus, kaip jūs padarėte? Kada jis tai pasakė, aprimo
jų rūstybė, kurios prieš jį buvo pilni. [4]Atėjęs prie Jordano, Gedeonas
perėjo per jį su trimis šimtais vyrų, kurie su juo buvo, ir jie iš nuo-
vargio nebegalėjo vytis bėgančiųjų. [5]Tuomet jis tarė Sokoto vyrams:
Duokite, meldžiamieji, duonos su manim esantiems žmonėms, nes jie
labai pavargo, kad mes galėtumėm vytis paskui Madiano karalius Ze-
bėę ir Salmaną. [6]Sokoto kunigaikščiai atsakė: Gal Zebėės ir Salmanos
rankų delnai jau yra tavo rankoje, ir todėl reikalauji, kad duotumėm
tavo kariuomenei duonos. [7]Jis jiems tarė: Taigi kada Viešpats pa-
duos į mano rankas Zebėę ir Salmaną, aš suplaksiu jūsų kūnus tyrų
erškėčiais ir usnimis. [8]O iš ten eidamas toliau, jis atėjo į Phanuėlį ir
kalbėjo anos vietos vyrams panašiai. Ir tie jam atsakė, kaip buvo atsakę
Sokoto vyrai. [9]Taigi ir jiems jis tarė: Sugrįžęs ramybėje pergalėtoju,
sugriausiu šitą bokštą. [10]Zebėė gi ir Salmana ilsėjosi su visa savo ka-
riuomene. Nes iš visų rytų tautų būrių buvo likę penkiolika tūkstan-
čių vyrų, užmušus šimtą dvidešimt tūkstančių kovotojų, nešiojusių
kalaviją. [11]Gedeonas eidamas keliu tų, kurie gyvendavo padangtėse
į rytus nuo Nobės ir Jegbaos, nugalėjo stovyklą neprietelių, kurie bu-

vo be baimės ir nieko priešingo nesitikėjo. 12 Zebėė ir Salmana ėmė
bėgti, bet Gedeonas besivydamas juos sugavo, tuo tarpu kad visa jų
kariuomenė sumišo.
13 Sugrįžęs iš kovos dar saulei neužtekėjus, 14 jis sugavo jaunikaitį
iš Sokoto žmonių, pasiklausė jo Sokoto kunigaikščių ir vyresniųjų
vardų ir susirašė septynias dešimtis septynis vyrus. 15 Paskui atėjo So-
kotan ir jiems tarė: Štai Zebėė ir Salmana, dėl kurių jūs iš manęs ty-
čiojotės sakydami: Gal Zebėės ir Salmanos rankos yra tavo rankose
ir todėl reikalauji, kad duotumėm duonos vyrams, kurie nuvargę ir
pailsę. 16 Taigi jis ėmė miesto vyresniuosius ir tyrų erškėčių bei usnių
ir užplakė jais, ir sunaikino Sokoto vyrus. 17 Jis sugriovė taip pat
Phanuėlio bokštą, išmušęs miesto gyventojus.
18 Paskui jis tarė Zebėei ir Salmanai: Kokie buvo vyrai, kuriuos už-
mušėte Tabore? Jie atsakė: Panašūs į tave, o vienas iš jų lyg kad kara-
liaus sūnus. 19 Jis jiems atsakė: Tai buvo mano broliai, mano motinos
sūnūs, kaip gyvas Viešpats; jei judu būtumėte palikę juos gyvus, neuž-
muščiau jūsų. 20 Po to jis tarė savo pirmgimiui Jeteriui: Kelkis ir už-
mušk juodu. Bet tasai neišsitraukė kalavijo, nes bijojo, nes dar tebe-
buvo vaikas. 21 O Zebėė ir Salmana tarė: Pats kelkis ir pulk mudu,
nes koks žmogaus amžius, tokia ir jėga. Tuomet Gedeonas pakilo ir
užmušė Zebėę ir Salmaną; paskui jis pasiėmė papuošalus ir burbulė-
lius, kuriais paprastai pagražinami karaliaus kupranugarių kaklai.
22 Paskui visi Israėlio vyrai tarė Gedeonui: Viešpatauk mums tu, tavo
sūnus ir tavo sūnaus sūnus, nes mus išgelbėjai iš Madiano rankos. 23 Bet
jis jiems tarė: Nei aš viešpatausiu jums, nei mano sūnus viešpataus
jums, bet viešpataus jums Viešpats. 24 Jis dar jiems tarė: Vieno dalyko
prašau iš jūsų: duokite man iš savo grobio auskarus. Nes Ismaėlaičiai
turėjo paprotį nešioti auksinius auskarus. 25 Jie atsakė: Duosime su di-
deliu noru; ir, ištiesę žemėje apsiaustą, sumetė ant jo auskarus iš gro-
bio. 26 Pareikalauti auskarai svėrė tūkstantį septynis šimtus siklių aukso,
neskaitant papuošalų, apikaklių ir purpurinių apdarų, kuriais papras-
tai dėvėdavo Madiano karaliai, ir be auksinių kupranugarių grandinių.
27 Gedeonas iš to padirbdino efodą ir jį padėjo savo mieste Ephroje;
o visas Israėlis paleistuvavo dėlei jo, ir jis tapo Gedeonui ir visiems jo
namams prapultimi. 28 Madianiečiai gi buvo pažeminti Israėlio sūnų
akyse ir nebegalėjo daugiau pakelti sprando; o žemė ilsėjosi keturias
dešimtis metų, kolei Gedeonas buvo viršininku.
29 Taigi Joaso sūnus Jerobaalis nuėjo ir gyveno savo namuose. 30 Jis
turėjo septynias dešimtis sūnų, kurie buvo iš jo kilę, nes jis turėjo daug

moterų. [31]Jo gi gulovė, kurią jis turėjo Sikeme, pagimdė jam sūnų, vardu Abimeleką. [32]Joaso sūnus Gedeonas mirė žiloje senatvėje ir buvo palaidotas Ephroje, kape savo tėvo Joaso, kurs buvo iš Ezriečių šeimos.

[33]Mirus Gedeonui, Israėlio sūnūs nukrypo ir paleistuvavo su Baalais. Jie padarė sandorą su Baalu, kad jis jiems būtų dievu. [34]Ir nebeatsiminė Viešpaties, savo Dievo, kuris juos buvo išgelbėjęs iš visų jų nepriętelių aplinkui; [35]jie nedarė mielaširdystės su Jerobaalio Gedeono namais už visus gerumus, kuriuos jis buvo padaręs Israėliui.

9. [1]Tuomet Jerobaalio sūnus Abimelekas nuėjo Sikeman pas savo motinos brolius, kalbėjo jiems ir visai savo motinos tėvo namų giminei ir tarė: [2]Pasakykite visiems Sikemo vyrams: Kaip jums geriau, ar kad viešpatautų jums septynios dešimtys vyrų, visi Jerobaalio sūnūs, ar kad viešpatautų vienas vyras? Apsvarstykite taipgi, kad aš esu jūsų kaulas ir kūnas. [3]Jo motinos broliai kalbėjo apie jį visiems Sikemo vyrams visus šituos žodžius ir palenkė prie Abimeleko jų širdis, sakydami: Jis mūsų brolis. [4]Jie jam davė septynias dešimtis svarų sidabro iš Baalberito šventyklos. Už tai jis pasisamdė sau nieko neturinčių vyrų ir valkatų, kurie jį sekė, [5]atėjo į savo tėvo namus Ephroje ir užmušė savo brolius Jerobaalio sūnus, septynias dešimtis vyrų ant vieno akmens; liko gi tik jauniausias Jerobaalio sūnus Joatamas, kurs buvo pasislėpęs. [6]Paskui susirinko visi Sikemo vyrai ir visos Mėlo miesto šeimos, nuėjo ir įstatė Abimeleką karaliumi prie ąžuolo, stovėjusio Sikeme.

[7]Kada tai buvo pranešta Joatamui, jis nuėjo, atsistojo Garizimo kalno viršūnėje ir pakėlęs balsą šaukė, ir tarė: Klausykite manęs, Sikemo vyrai, kaip ir Dievas jus teišgirsta! [8]Medžiai nuėjo, kad pateptų sau karalių, ir tarė alyvmedžiui: Viešpatauk mums. [9]Tasai atsakė: Argi aš galiu palikti savo riebumą, kuriuo ir dievai, ir žmonės naudojasi, ir eiti, kad būčiau išaukštintas tarp medžių? [10]Tuomet medžiai tarė figos medžiui: Ateik ir apimk viešpatavimą ant mūsų. [11]Jis jiems atsakė: Argi aš galiu pamesti savo saldumą ir savo saldžiausius vaisius ir eiti, kad būčiau išaukštintas tarp kitų medžių? [12]Paskui medžiai kalbėjo vynmedžiui: Ateik ir valdyk mus. [13]Jis jiems atsakė: Argi aš galiu pamesti savo vyną, kurs linksmina Dievą ir žmones, ir būti išaukštintas tarp kitų medžių? [14]Tuomet visi medžiai tarė erškėčiui: Ateik ir viešpatauk mums! Jis jiems atsakė: [15]Jei iš tikrųjų jūs įstatote mane sau karaliumi, ateikite ir ilsėkitės mano ūksmėje; o jei nenorite,

tegul išeina ugnis iš erškėčio ir tepraryja Libano kedrus. [16]Dabar tat,
jei teisingai ir be nuodėmės įsistatėte sau karaliumi Abimeleką ir gerai
pasielgėte su Jerobaaliu ir jo namais, ir atsilyginote už geradarystes
tam, kurs už jus kovojo [17]ir statė savo gyvybę į pavojus, kad jus išgel-
bėtų iš Madiano rankų, [18]sukildami dabar prieš mano tėvo namus,
užmušdami jo sūnus, septynias dešimtis vyrų ant vieno akmens ir įsta-
tydami jo tarnaitės sūnų Abimeleką karaliumi Sikemo gyventojams
dėl to, kad jis jūsų brolis, [19]jei tat teisingai ir be nuodėmės pasielgėte
su Jerobaaliu ir jo namais, džiaukitės šiandien Abimeleku, ir jis tesi-
džiaugia jumis; [20]bet jei netikusiai, tegul išeina iš jo ugnis ir tesunai-
kina Sikemo gyventojus ir Mėlo miestą; tegul išeina ugnis iš Sikemo
vyrų ir iš Mėlo miesto ir tepraryja Abimeleką. [21]Tai pasakęs, jis pa-
bėgo ir nuvyko į Berą, kur ir gyveno, nes jis bijojo savo brolio Abime-
leko.

[22]Taigi Abimelekas karaliavo Israėlyje trejus metus. [23]O Viešpats
siuntė pikčiausią dvasią tarp Abimeleko ir Sikemo gyventojų, kurie
ėmė juo bjaurėtis [24]ir versti ant savo brolio Abimeleko ir kitų Sikemo
kunigaikščių, kurie jam buvo padėję, kaltybę užmušimo septynių de-
šimtų Jerobaalio sūnų ir jų kraujo išliejimą. [25]Todėl jie užstatė jam
slastus kalnų viršūnėse, o belaukdami jo atėjimo darė galvažudystes
apiplėšdami praeinančius; ir tai buvo pranešta Abimelekui. [26]Tuo
tarpu atėjo Obedo sūnus Gaalas su savo broliais ir nuvyko į Sikemą.
Su jo atėjimu įsidrąsino Sikemo gyventojai, [27]išėjo į laukus, naikindami
vynuogynus ir mindydami vynuoges; o pasidarę dainininkų būrius, įėjo
į savo dievo šventyklą ir valgydami bei gerdami piktžodžiavo Abime-
lekui, [28]šaukiant Obedo sūnui Gaalui: Kas yra Abimelekas ir kas yra
Sikemas, kad mes jam tarnautumėm? Argi jis ne Jerobaalio sūnus ir
ar jis neįstatė savo tarno Zebulio kunigaikščiu ant Sikemo tėvo Emoro
vyrų? Kam tat mes jam tarnausime? [29]Kadgi kas nors duotų mano
valdžion šituos žmones, idant pašalinčiau Abimeleką.

Tuomet buvo pasakyta Abimelekui: Surink kariuomenės daugybę
ir ateik, [30]nes miesto viršininkas Zebulis, išgirdęs Obedo sūnaus Gaalo
žodžius, buvo labai įpykęs [31]ir slapčia nusiuntė pasiuntinius pas Abi-
meleką, sakydamas: Štai Obedo sūnus Gaalas atėjo su savo broliais į
Sikemą ir kursto prieš tave miestą. [32]Taigi pakilk nakčia su žmonėmis,
kurie yra su tavim, ir slapstykis lauke, [33]o rytmetį, saulei tekant, už-
pulk miestą; kuomet gi jis išeis prieš tave su savo žmonėmis, padaryk
jam, ką galėsi. [34]Taigi Abimelekas atsikėlė nakčia su visa savo kariuo-
mene ir ėmė tykoti aplink Sikemą keturiose vietose. [35]Kada tat Obedo

sūnus Gaalas išėjo ir stovėjo miesto vartų angoje, pakilo Abimelekas
ir draug su juo visa kariuomenė iš tykojimo vietos. [36]Gaalas, pamatęs
žmones, tarė Zebuliui: Štai nuo kalno nusileidžia daugybė. Tasai jam
atsakė: Matai kalnų šešėlius lyg kad žmonių galvas ir taip esi įveda-
mas į paklydimą. [37]Gaalas vėl tarė: Štai žmonės nukopia nuo žemės
aukštumos ir vienas būrys eina keliu, vedančiu prie ąžuolo. [38]Zebulis
jam tarė: Kurgi dabar tat tavo burna, kuria kalbėjai: Kas yra Abimele-
kas, kad jam tarnautumėm? Argi tai ne tie žmonės, kuriuos niekinai?
Išeik ir kovok prieš juos. [39]Tuomet Gaalas, žiūrint Sikemo žmonėms,
ėjo ir kovojo prieš Abimeleką, [40]kurs privertė jį bėgti, vijosi ir įvarė
į miestą, o daugelis iš jo pusės krito iki miesto vartų. [41]Abimelekas pa-
siliko Rumoje, Zebulis gi išvarė Gaalą ir jo draugus iš miesto ir neleido
čia pasilikti. [42]Sekančią tat dieną žmonės išėjo į lauką. Kuomet tai
buvo pranešta Abimelekui, [43]jis ėmė savo kariuomenę, padalino į tris
būrius ir ėmė tykoti lauke. Pamatęs žmones išeinant iš miesto, jis pa-
kilo, užpuolė juos [44]su savo būriu, apgulė ir uždarė miestą; du gi būriu,
išsisklaidžiusiu lauke, vijosi priešus. [45]Abimelekas kovojo visą tą dieną,
paėmė jį, užmušė jo gyventojus ir jį patį sugriovė, taip kad ir druskos
ant jo pabarstė.

[46]Tai išgirdę, gyvenusieji Sikemo pilyje įėjo į savo dievo Berito
šventyklą, kur su juo buvo padarę sandorą; iš to buvo gavusi savo
vardą ir vieta, kuri buvo labai sustiprinta. [47]Abimelekas, išgirdęs iš
savo pusės, kad Sikemo pilies vyrai buvo susirinkę vienon vieton,
[48]pakilo į Selmono kalną su visais savo žmonėmis, ėmęs kirvį nusi-
kirto medžio šaką, užsidėjo ją sau ant peties ir nešdamas tarė drau-
gininkams: Ką mane matote darant, darykite greitai ir jūs. [49]Taigi jie,
eidami lenktynių, prisikirto šakų nuo medžių ir sekė vadą; paskui jie
apstojo tvirtovę ir ją padegė. Taip atsitiko, kad nuo dūmų ir ugnies
žuvo tūkstantis žmonių, vyrų, draug ir moterų, gyvenusių Sikemo pi-
lyje.

[50]Abimelekas gi, pasitraukęs iš ten, atėjo prie Tebo miesto, kurį
apstojęs apgulė su kariuomene. [51]Miesto viduryje buvo aukštas bokštas,
į kurį buvo subėgę draug vyrai ir moterys, ir visi miesto kunigaikščiai;
jie užrakino stipriausiai duris ir stovėjo ant bokšto stogo už priedangos.
[52]Abimelekas, pakilęs prie pat bokšto, kovojo drąsiai ir, prisiartinęs
prie durų, stengėsi pakišti ugnį; [53]bet štai viena moteriškė, mesdama
nuo viršaus girnų akmens dalį, pataikė Abimelekui į galvą ir pramušė
jam makaulę. [54]Jis gi tuojau pasišaukė savo ginklanešį ir jam tarė: Išsi-
trauk iš makščių savo kalaviją ir užmušk mane, kad kartais nesakytų,

jog mane užmušusi moteriškė. Tasai, vykdydamas paliepimą, jį užmu-
šė. [55]Mirus Abimelekui, visi, kurie buvo su juo iš Israėlio, sugrįžo į
savo vietas. [56]Taip Dievas atlygino už pikta, kurį Abimelekas buvo
padaręs prieš savo tėvą, užmušdamas septynias dešimtis savo brolių.
[57]Taip pat ir Sikemiečiams buvo atkeršyta už tai, ką buvo padarę;
jiems atėjo Jerobaalio sūnaus Joatamo prakeikimas.

10. [1]Po Abimeleko pakilo Israėlyje vadas Abimeleko dėdės Puos
sūnus Tola, vyras iš Isakharo, gyvenęs Samire Ephraimo kalnuose;
[2]jis teisė Israėlį per dvidešimt trejus metus, mirė ir buvo palaidotas
Samire. [3]Po jo stojo Jairas Galaadietis, kurs teisė Israėlį per dvidešimt
dvejus metus. [4]Jis turėjo tris dešimtis sūnų, kurie jodinėjo ant trijų
dešimtų asilaičių ir buvo kunigaikščiais trijų dešimtų miestų Galaado
žemėje, kurie nuo jo vardo buvo praminti Havot-Jairu, tai yra Jairo
miestai, taip jie tebevadinami iki šiai dienai. [5]Jairas mirė ir buvo pa-
laidotas vietoje, kuri vadinama Kamonu.
[6]Israėlio sūnūs, prie senųjų nuodėmių pridėdami naujų, darė pikta
Viešpaties akivaizdoje, tarnavo stabams Baalams ir Astartėms, dievams
Sirijos, Sidono, Moabo, Amono sūnų ir Pilistimų, paliko Viešpatį ir
jo negarbino. [7]Susirūstinęs prieš juos, Viešpats juos padavė į Pilistimų
ir Amono sūnų rankas. [8]Visi gyvenusieji anapus Jordano Amoriečių
žemėje, kuri yra Galaade, buvo varginami ir labai prispausti per aštuo-
niolika metų, [9]taip kad Amono sūnūs, perėję per Jordaną, naikino
Judo, Benjamino ir Ephraimo gimines; taip Israėlis buvo labai pri-
slėgtas.
[10]Jie šaukėsi į Viešpatį ir tarė: Mes tau nusidėjome, nes pametėme
Viešpatį, mūsų Dievą, ir tarnavome Baalams. [11]O Viešpats jiems kal-
bėjo: Argi Egiptiečiai ir Amoriečiai, ir Amono sūnūs, ir Pilistimai,
[12]taipgi Sidoniečiai ir Amalekiečiai, ir Kananiečiai nebuvo jūsų pri-
slėgę? Ir kai jūs šaukėtės į mane, ar aš jūsų neišgelbėjau iš jų rankos?
[13]O tačiau jūs palikote mane ir garbinote svetimus dievus. Todėlei aš
daugiau nieko nebedarysiu, kad jus išlaisvinčiau. [14]Eikite ir šaukitės į
dievus, kuriuos pasirinkote: jie jus teišlaisvina suspaudimo metu.
[15]Tuomet Israėlio sūnūs tarė Viešpačiui: Mes nusidėjome; atsilygink
mums, kaip tau tinka; tiktai dabar mus išlaisvink. [16]Taip kalbėdami,
jie išmetė iš savo sienų visus svetimųjų dievų stabus ir tarnavo Vieš-
pačiui Dievui, kurs pasigailėjo jų nelaimių.
[17]Tuo tarpu Amono sūnūs šūkaudami ištiesė padangtes Galaade.
Susirinkę prieš juos, Israėlio sūnūs sustatė stovyklas Masphoje. [18]O

Galaado kunigaikščiai kalbėjo vieni kitiems: Kas iš mūsų pirmas pra-
dės kovoti prieš Amono sūnus, bus Galaado tautos vadas.

11. [1]Anuo metu buvo Galaadietis Jephtė, drąsiausias vyras ir ko-
votojas, moteriškės paleistuvės sūnus, kurs buvo gimęs iš Galaado.
[2]Bet Galaadas turėjo žmoną, iš kurios jam buvo gimę sūnų; jie užaugę
išvarė Jephtę, sakydami: Tu negalėsi būti mūsų tėvo namuose tėvonis,
nes esi gimęs iš kitos motinos. [3]Išbėgęs nuo jų ir jų vengdamas, jis gy-
veno Tobo žemėje. Prie jo susirinko beturčių ir galvažudžių vyrų ir
sekiojo jį kaip kunigaikštį. [4]Tuo metu Amono sūnūs kovojo prieš Isra-
ėlį. [5]Jiems smarkiai užsipuolus, vyresnieji iš Galaado nuėjo pasiimti
sau pagalbon Jephtės iš Tobo žemės [6]ir jam tarė: Ateik, būk mūsų ku-
nigaikštis ir kovok prieš Amono sūnus. [7]Jis jiems atsakė: Ar tai ne jūs
esate, kurie manęs nekentėte ir mane išvarėte iš mano tėvo namų, o
dabar atėjote pas mane reikalo prispausti? [8]Tuomet Galaado kuni-
gaikščiai tarė Jephtei: Todėl tai mes dabar ir atvykome pas tave, kad
eitumei su mumis, kovotumei prieš Amono sūnus ir būtumei vadas
visų gyvenančiųjų Galaade. [9]Jephtė jiems atsakė: Jei iš tikrųjų atėjote
pas mane, kad kovočiau už jus prieš Amono sūnus, ir jei Viešpats pa-
duos juos į mano rankas, ar aš būsiu jūsų kunigaikštis? [10]Jie jam at-
sakė: Viešpats, kurs tai girdi, pats yra tarpininkas ir liudytojas, kad mes
įvykdysime savo pažadus. [11]Taigi Jephtė nuėjo su Galaado kunigaikš-
čiais, ir visa tauta jį padarė savo kunigaikščiu. Jephtė kalbėjo visus
savo žodžius Viešpaties akivaizdoje Masphoje.

[12]Paskui jis siuntė pas Amono sūnų karalių pasiuntinius, kad jo
vardu sakytų: Ko tu nori iš manęs, kad atėjai prieš mane mano žemės
naikinti? [13]Anas jam atsakė: Tai dėl to, kad Israėlis, pakilęs iš Egipto,
ėmė mano žemę nuo Arnono sienų iki Jabokui ir Jordanui. Taigi
dabar atiduok man ją geruoju. [14]Jephtė vėl juos siuntė ir jiems liepė
sakyti Amono karaliui: [15]Štai ką sako Jephtė: Israėlis neėmė Moabo
žemės nei Amono sūnų žemės; [16]bet, išėjęs iš Egipto, keliavo ty-
rais iki Raudonajai jūrai ir atėjo į Kadesą; [17]jis siuntė pas
Edomo karalių pasiuntinius ir sakydino: Leisk man pereiti per savo
žemę; bet anas nenorėjo išklausyti jo meldimų. Jis siuntė taipgi pas
Moabo karalių, bet ir tasai nesutiko duoti perėjimo. Taigi jis pasiliko
Kadese, [18]o apėjęs aplink Edomo žemę ir Moabo žemę, atėjo ties
Moabo žemės šonu rytuose, sustatė stovyklas anapus Arnono ir neno-
rėjo įeiti į Moabo sienas, nes Arnonu eina Moabo žemės siena. [19]Tai-
gi Israėlis siuntė pasiuntinius pas Amoriečių karalių Sehoną, gyvenusį

Hesebone, ir jam sakydino: Leisk man pereiti per tavo žemę iki upei.
[20]Bet ir tasai, paniekindamas Israėlio žodžius, neleido jam pereiti per
savo sienas, dargi, surinkęs begalinę daugybę, išėjo prieš jį į Jasą ir
drąsiai priešinosi. [21]O Viešpats padavė jį su visa jo kariuomene į Isra-
ėlio rankas, kurs jį sumušė ir paveldėjo visą aname krašte gyvenusių
Amoriečių žemę [22]ir visą jų plotą nuo Arnono iki Jabokui ir nuo ty-
rumos iki Jordanui. [23]Taigi Viešpats, Israėlio Dievas, sunaikino Amo-
riečius kovojant prieš juos jojo tautai Israėliui, o tu dabar nori paimti
jo žemę? [24]Argi ne teisingai tau pridera, ką turi tavo dievas Khamosas?
Taigi ką Viešpats, mūsų Dievas, įgijo laimėdamas kovą, turi mums
priklausyti. [25]Arba gal tu esi geresnis už Moabo karalių Sephoro sūnų
Balaką, ar gali įrodyti, kad jis vaidijosi su Israėliu ir prieš jį kovojo,
[26]kai tasai gyveno Hesebone ir jo sodžiuose, Aroeryje ir jo sodžiuose
arba visuose miestuose prie Jordano per tris šimtus metų? Kodėl taip
ilgą laiką nei kiek nemėginote pareikalauti jų atgal? [27]Taigi ne aš tau
nusidedu, bet tu elgiesi su manimi piktai, paskelbdamas man neteisingą
karą. Viešpats tebūna teisėjas ir tegul padaro šiandien teismą tarp Is-
raėlio ir tarp Amono sūnų. [28]Bet Amono sūnų karalius nenorėjo su-
tikti su Jephtės žodžiais, kuriuos jis jam sakydino per pasiuntinius.
[29]Taigi Viešpaties dvasia atėjo ant Jephtės, o jis, apėjęs Galaadą ir
Manasą, taipgi Galaado Masphą, patraukė iš ten prieš Amono sūnus
[30]ir padarė Viešpačiui apžadą, sakydamas: Jei paduosi į mano rankas
Amono sūnus, [31]kas tik pirmasis, išėjęs iš mano namų angos, pasitiks
mane su ramybe grįžtantį nuo Amono sūnų, tą aš atnašausiu kaip de-
ginamąją auką Viešpačiui.

[32]Taigi Jephtė nuėjo pas Amono sūnus prieš juos kovoti; o Viešpats
juos padavė į jo rankas. [33]Jis nugalėjo dvidešimt miestų nuo Aroerio
iki įeinant į Memtą ir iki Abeliui, kurs apsodintas vynuogynais, su-
duodamas jiems labai didelį smūgį; ir Amono sūnūs buvo labai Israėlio
sūnų pažeminti.

[34]Grįžtant gi Jephtei Masphon į savo namus, jį pasitiko jo viengimė
duktė su būbinėliais ir šokiais, nes jis neturėjo kitų vaikų. [35]Ją pa-
matęs, jis perplėšė savo rūbus ir tarė: Vargas man, mano dukte, tu
mane apvylei ir pati apsigavai; nes aš esu atvėręs savo burną Viešpačiui
ir kitaip padaryti negalėsiu. [36]Ji jam atsakė: Mano tėve, jei atvėrei sa-
vo burną Viešpačiui, daryk su manim, ką esi pasižadėjęs, nes tau duo-
ta atkeršyti ir pergalėti tavo neprietelius. [37]Ji dar tarė tėvui: Tu tiktai
suteik man, ko meldžiu: leisk man vaikščioti du mėnesiu po kalnus
ir apraudoti su mano draugėmis mano mergystę. [38] Jis jai atsakė: Eik.

Ir paleido ją dviem mėnesiam. Ji gi, nuėjus su savo draugėmis ir pa-
lydovėmis, raudojo savo mergystės kalnuose. [39]Praslinkus dviem mė-
nesiam, ji sugrįžo pas savo tėvą, ir jis padarė su ja, kaip buvo žadėjęs.
Ji gi nebuvo pažinojusi vyro. Iš to radosi Israėlyje paprotys, kurs pa-
siliko nuo to meto, [40]kad metams praslinkus, Israėlio mergaitės susi-
renka draug ir keturias dienas rauda Galaadiečio Jephtės dukters.

12. [1]Bet štai Ephraime kilo maištas; nes jo vyrai, eidami į šiaurę,
tarė Jephtei: Kodėl, traukdamas į kovą prieš Amono sūnus, nenorėjai
mūsų pasikviesti, kad eitumėm draug su tavim? Taigi mes padegsime
tavo namus. [2]Jis jiems atsakė: Man ir mano tautai buvo smarkus susi-
rėmimas su Amono sūnumis; aš jus kviečiau man padėti, o jūs nenorė-
jote tai padaryti. [3]Tai matydamas, stačiau savo gyvybę į pavojų ir pa-
traukiau prieš Amono sūnus, o Viešpats juos padavė į mano rankas.
Kuo gi aš nusipelniau, kad kylate prieš mane į kovą? [4]Taigi, sušaukęs
prie savęs visus Galaado vyrus, jis kovojo prieš Ephraimą; ir Galaado
vyrai sumušė Ephraimą, nes jis buvo pasakęs: Galaadas yra pabėgė-
lis iš Ephraimo ir gyvena Ephraimo ir Manaso tarpe. [5]Galaadiečiai
paėmė Jordano brastas, kuriomis Ephraimas turėjo grįžti. O kai prie
jų ateidavo bėgdamas kas nors iš Ephraimo skaičiaus ir tardavo:
Maldauju, kad leistumėte man pereiti, Galaadiečiai jiems sakė: Ar tu
Ephratietis? Tam atsakant: Nesu, [6]jie jį klausia: Sakyk tat Šiboleth,
kas reiškia varpa. Tasai atsakydavo Siboleth, negalėdamas ištarti var-
pos ta pačia raide. Jie jį nutverdavo ir tuojau galabijo pačioje Jordano
brastoje. Ir tuo metu krito iš Ephraimo keturios dešimtys du tūkstan-
čiu. [7]Taigi Galaadietis Jephtė teisė Israėlį šešerius metus, o paskui jis
mirė ir buvo palaidotas savo Galaado mieste.

[8]Po šito Israėlį teisė Abesanas iš Betliejaus. [9]Jis turėjo trisdešimt
sūnų ir tiek pat dukterų, kurias išleido iš namų jas apvesdindamas,
ir savo sūnums paėmė tiek pat žmonų, įvesdamas jas į savo namus.
Jis teisė Israėlį septynerius metus. [10]Mirė ir buvo palaidotas Betlieju-
je. [11]Po jo buvo Ahialonas Zabulonietis ir teisė Israėlį dešimtį metų;
[12]jis mirė ir buvo palaidotas Zabulone. [13]Po jo teisė Israėlį Parato-
nietis Ilelio sūnus Abdonas. [14]Jis turėjo keturias dešimtis sūnų ir iš jų
tris dešimtis vaikaičių, kurie jodinėdavo ant septynių dešimtų asilai-
čių. Jis teisė Israėlį aštuonerius metus. [15]Mirė ir buvo palaidotas Eph-
raimo žemės Pharatone, Amaleko kalne.

13. 1 Israėlio sūnūs vėl darė pikta Viešpaties akivaizdoje, kurs juos
padavė į Pilistimų rankas keturioms dešimtims metų. 2 Buvo gi vie-
nas vyras iš Saraos, iš Dano giminės, vardu Manuė, kurs turėjo ne-
vaisingą žmoną. 3 Jai pasirodė Viešpaties angelas ir tarė: Esi nevai-
singa ir bevaikė, bet pradėsi ir pagimdysi sūnų. 4 Žiūrėk tat, kad neger-
tumei vyno ir stipraus gėralo ir kad nevalgytumei nieko, kas sutepta.
5 Nes tu pradėsi ir pagimdysi sūnų, kurio galvos nepalies skustuvas,
nes jis bus Dievo nazarajis nuo pat savo kūdikystės ir nuo motinos
įsčios, ir jis tai pradės laisvinti Israėlį iš Pilistimų rankų. 6 Ji, atėjus pas
savo vyrą, jam tarė: Pas mane buvo atėjęs Dievo vyras, kurs turėjo
angelišką veidą ir buvo labai baisus pasižiūrėti. Paklaustas, kas jis toks
esąs, iš kur atėjęs ir kokiuo vardu vadinąsis, jis man nenorėjo pasakyti,
7 bet taip atsakė: Štai pradėsi ir pagimdysi sūnų; žiūrėk, kad negertu-
mei vyno ir stipraus gėralo ir kad nevalgytumei nieko, kas sutepta; nes
vaikas bus Dievo nazarajis nuo savo kūdikystės, nuo savo motinos
įsčios iki savo mirties dienai. 8 Taigi Manuė meldėsi Viešpačiui ir tarė:
Maldauju, Viešpatie, kad Dievo vyras, kurį buvai siuntęs, vėl ateitų ir
mus pamokytų, kas mums reikia daryti su kūdikiu, kurs turi gimti.
9 Viešpats išklausė maldaujantį Manuę, ir Dievo angelas vėl pasirodė
jo žmonai, kuomet ji sėdėjo lauke. Jos gi vyro Manuės nebuvo draug su
ja. Ji, išvydus angelą, 10 pasiskubino nubėgti pas savo vyrą ir jam pa-
skelbė, tardama: Štai man pasirodė vyras, kurį pirma buvau mačiusi.
11 Jis atsikėlė ir ėjo paskui savo žmoną, o atėjęs pas vyrą jam tarė: Ar
tai tu kalbėjai moteriškei? Anas atsakė: Aš. 12 Manuė jam tarė: Kai ta-
vo žodžiai bus įvykę, ko nori, kad vaikas darytų? Arba ko jis turės ser-
gėtis? 13 Viešpaties angelas tarė Manuei: Tesusilaiko nuo visų dalykų,
apie kuriuos sakiau tavo žmonai. 14 Tenevalgo nieko, kas auga vynuo-
gyne; tenegeria vyno ir stipraus gėralo; tenevalgo nieko, kas sutepta;
ir ką aš jam įsakiau, tevykdo ir telaiko. 15 Paskui Manuė tarė Viešpa-
ties angelui: Maldauju tave patenkinti mano prašymą; mes tau prireng-
sime ožiuką. 16 Angelas jam atsakė: Nors tu mane ir verstumei, aš ne-
valgysiu tavo duonos; o jei nori padaryti deginamąją auką, atnašauk
ją Viešpačiui. Manuė gi nežinojo, kad tai Viešpaties angelas, 17 ir jam
tarė: Kuo tu vardu, kad mes tave pagerbtumėm, jei tavo žodžiai bus
įvykę? 18 Anas jam atsakė: Kam klausies mano vardo, kurs yra nuos-
tabus? 19 Taigi Manuė ėmė ožiuką ir liejamąją auką ir padėjo ant uo-
los, atnašaudamas Viešpačiui, kurs daro nuostabius dalykus; patsai gi
ir jo moteris žiūrėjo. 20 O pakylant nuo altoriaus liepsnai į dangų,
užžengė draug liepsnoje ir Viešpaties angelas. Tai pamatę, Manuė ir

jo žmona parpuolė kniūbsti ant žemės; [21]o Viešpaties angelas
daugiau juodviem nebepasirodė. Manuė tuojau suprato, kad tai
buvo Viešpaties angelas, [22]ir tarė savo žmonai: Mudu mirte nu-
mirsiva, nes matėva Dievą. [23]Moteriškė jam atsakė: Jei Viešpats no-
rėtų mudu užmušti, jis nebūtų priėmęs iš mudviejų rankų deginamo-
sios ir liejamosios aukos nei mudviem nebūtų visa tai parodęs ir ne-
būtų pasakęs, kas turi įvykti. [24]Taigi ji pagimdė sūnų ir jį praminė
vardu Samsonas. Vaikas augo, ir Viešpats jį laimino. [25]Ir Viešpaties
dvasia ėmė su juo būti Dano stovyklose tarp Saraos ir Estaolio.

14. [1]Taigi Samsonas nuėjo Tamnaton, o pamatęs tenai moteriš-
kę iš Pilistimų dukterų, [2]sugrįžo ir paskelbė savo tėvui ir motinai,
tardamas: Mačiau Tamnatoje moteriškę iš Pilistimų dukterų ir mel-
džiu, kad man ją imtumėte moterimi. [3]Jo tėvas ir motina jam tarė: Argi
nėra moteriškės tarp tavo brolio dukterų ir visoje mano tautoje, kad
nori imti žmoną iš Pilistimų, kurie neapipjaustyti? O Samsonas tarė
savo tėvui: Tą man imk, nes ji patiko mano akims. [4]Jo gi gimdytojai
nežinojo, kad tas dalykas Viešpaties daromas ir kad jis ieško progos
prieš Pilistimus; nes anuo metu Pilistimai viešpatavo Israėlyje. [5]Taigi
Samsonas nuėjo su savo tėvu ir motina į Tamnatą. Jiems atėjus prie
miesto vynuogynų, pasirodė jaunas liūtas, labai piktas ir kriokiąs, kurs
ėjo jam priešais. [6]O Viešpaties dvasia pagavo Samsoną, ir jis perplėšė
liūtą, ir kaip ožiuką sudraskė į gabalus, visai nieko neturėdamas ran-
koje, bet savo tėvui ir motinai jis nenorėjo nieko apie tai pasakyti. [7]Jis
nuėjo ir kalbėjo moteriškei, kuri buvo patikus jo akims. [8]O po keleto
dienų grįždamas, kad ją pasiimtų, pasuko iš kelio pasižiūrėti liūto la-
vono, ir štai liūto nasruose buvo bičių spiečius ir medaus korys. [9]Pa-
siėmęs jį į rankas, jis valgė kelyje; o atėjęs pas savo tėvą ir motiną,
davė juodviem dalį; taigi ir juodu valgė; tačiau jis jiems nenorėjo pa-
sakyti, kad medaus buvo paėmęs iš liūto lavono.

[10]Paskui jo tėvas nuėjo pas moteriškę ir padarė savo sūnui Samso-
nui pokylį, nes taip paprastai darydavo jaunikiai. [11]Taigi pamatę jį,
anos vietos gyventojai jam davė trisdešimt draugų, kurie turėjo būti
kartu su juo. [12]Samsonas jiems kalbėjo: Aš jums duosiu mįslę: jei ją
man atspėsite septynių pokylio dienų metu, aš jums duosiu tris dešimtis
apatinių drabužių ir tiek pat apsiaustų. [13]O jei negalėsite atspėti, jūs
man duosite tris dešimtis drabužių ir tokį pat apsiaustų skaičių. Jie jam
atsakė: Užmink mįslę, kad išgirstumėm. [14]Jis jiems tarė: Iš ėdančiojo
išėjo valgis ir iš stipriojo išėjo saldumas. Jie negalėjo per tris dienas at-

spėti mįslės. 15 O atėjus septintajai dienai, jie tarė Samsono žmonai:
Meilinkis savo vyrui ir jam įkalbėk, kad jis tau pasakytų, ką reiškia mįs-
lė; o jei tai nenorėsi padaryti, mes padegsime tavo namus ir tavo tėvo
namus. Argi todėl jūs pasikvietėte mus į vestuves, kad apiplėštumėte?
16 Ji liejo prie Samsono ašaras ir dejavo, sakydama: Tu manęs nekenti
ir nemyli; todėl mįslės, kurią užminei mano tautos sūnums, tu man ne-
nori išaiškinti. Bet jis atsakė: Aš nenorėjau pasakyti savo tėvui ir mo-
tinai; kaipgi aš galėčiau tau sakyti? 17 Taigi ji verkė prie jo per septy-
nias pokylio dienas; pagaliau septintoje dienoje, kadangi ji jam buvo
įkyrėjusi, jis išaiškino, o ji tuojau pasakė savo piliečiams. 18 Jie gi jam
tarė septintoje dienoje, dar saulei nenusileidus: Kas saldesnis už medų
ir kas stipresnis už liūtą? Jis jiems atsakė: Jei nebūtumėte arę su mano
karvaite, nebūtumėte atspėję mano mįslės. 19 Taigi jį apniko Viešpa-
ties dvasia, o jis nuėjo į Askaloną ir tenai užmušė tris dešimtis vyrų,
kurių atimtus drabužius davė atspėjusiems mįslę. Labai įpykęs, jis su-
grįžo į savo tėvo namus; 20 jo gi žmona ištekėjo už vieno iš jo prietelių,
dalyvavusių vestuvėse.

15. 1 Trumpam laikui praslinkus, kuomet arti buvo kviečiapjūtės
dienos, Samsonas atėjo, norėdamas aplankyti savo žmoną, ir jai at-
nešė ožiuką, bet kada norėjo, kaip paprastai, įeiti į jos kambarį, jos tė-
vas jam uždraudė, sakydamas: 2 Aš maniau, kad tu jos neapkenti, todėl
ją atidaviau tavo prieteliui; bet ji turi seserį, kuri jaunesnė ir už ją gra-
žesnė; ta tegul bus užuot jos tavo žmona. 3 Samsonas jam atsakė: Nuo
šios dienos aš būsiu be kaltės prieš Pilistimus, nes aš jums darysiu pikta.
4 Jis nuėjo sau, sugavo tris šimtus lapių, surišo jų uodegas viena prie
kitos ir viduryje pririšo degalus; 5 juos uždegęs, jis paleido lapes,
kad bėgtų į visas puses, o jos tuojau nubėgo į Pilistimų javus.
Jiems užsidegus, javai, pėdose ir tebestovėjusieji nenupjau-
ti, sudegė, taip kad liepsna sunaikino ir vynuogynus, ir alyv-
medžių sodus. 6 O Pilistimai sakė: Kas tai padarė? Jiems buvo pasa-
kyta: Tai padarė Samsonas, žentas Tamnatiečio, nes tasai ėmė jo žmo-
ną ir atidavė kitam. Tuomet Pilistimai atėjo ir sudegino kaip mote-
riškę, taip ir jos tėvą. 7 Bet Samsonas jiems tarė: Nors jūs tai padarėte,
tačiau aš dar darysiu jums kerštą, o paskui liausiuos. 8 Ir jis jiems kirto
didžiausią smūgį, taip kad jie nusigandę dėjo blauzdą ant kulšių. Po
to nuėjęs jis gyveno Etamo olos lindynėje.

9 Taigi Pilistimai, pakilę į Judo žemę, sustojo vietoje, kuri paskui
buvo praminta Lekhiu, tai yra Pažandkauliu, kur jų kariuomenė iš-

sisklaistė. [10]Judo giminės žmonės jiems tarė: Kodėl prieš mus pakilote? Jie atsakė: Samsono surišti atėjome ir jam atkeršyti už tai, ką jis mums padarė. [11]Tuomet trys tūkstančiai vyrų iš Judo nuėjo prie Etamo uolos lindynės ir tarė Samsonui: Ar nežinai, kad Pilistimai mums viešpatauja? Kodėl tai norėjai padaryti? Jis jiems tarė: Kaip jie man padarė, taip aš jiems padariau. [12]Jie tarė: Mes atėjome tavęs surišti ir atiduoti į Pilistimų rankas. Prisiekite, tarė jiems Samsonas, ir man pasižadėkite, kad manęs neužmušite. [13]Jie jam tarė: Mes tavęs neužmušime, bet surišę atiduosime. Taigi jie jį surišo dviem naujom virvėm ir jį paėmė iš Etamo olos. [14]Kai jis atėjo prie Pažandkaulio vietos ir Pilistimai šūkaudami jį pasitiko, ant jo atėjo Viešpaties dvasia, ir kaip paprastai sudega linai, pajutę ugnį, taip sutrūko ir atsileido raiščiai, kuriais jis buvo surištas. [15]Radęs gi tenai gulėjusį pažandkaulį, tai yra asilo žandą, ir jį nutvėręs, jis juo užmušė tūkstantį vyrų [16]ir tarė: „Asilo pažandkauliu, asilaičio pažandkauliu aš juos sunaikinau ir užmušiau tūkstantį vyrų“. [17]Pabaigęs dainuoti tuos žodžius, jis numetė iš rankos pažandkaulį ir praminė aną vietą vardu Ramatleklus, taigi reiškia: Pažandkaulio aukštuma. [18]Labai ištroškęs, jis šaukėsi į Viešpatį: Tu davei per tavo tarno ranką šitą didžiausią išgelbėjimą ir pergalę, o štai mirštu iš troškulio ir pateksiu į neapipjaustytųjų rankas. [19]Taigi Viešpats atvėrė vieną iš didžiųjų dantų asilo pažandkaulyje, ir iš jo išėjo vanduo. Jo atsigėręs, jis atgaivino dvasią ir atgavo jėgas. Todėl ana vieta buvo praminta vardu Šaukiančiojo šaltinis iš Pažandkaulio; taip ji vadinama iki šiai dienai. [20]Ir jis teisė Pilistimų dienose Israėlį per dvidešimt metų.

16. [1]Jis nuėjo taipgi į Gazą ir, pamatęs tenai moteriškę paleistuvę, įėjo pas ją. [2]Tai išgirdę Pilistimai ir pasklidus tarp jų gandui, kad į miestą įėjęs Samsonas, jie jį apstojo, pastatė miesto vartuose sargus ir tenai laukė tylomis visą naktį, kad išaušus užmuštų išeinantį. [3]Samsonas miegojo iki vidurnakčiui; o paskui atsikėlęs nutvėrė abudu miesto vartų sparnus su jų staktomis ir užkaiščiu ir užsidėjęs sau ant pečių nešėsi iki viršūnės kalno, kurs yra ties Hebronu.

[4]Paskui jis pamilo moteriškę, gyvenusią Soreko slėnyje. Ji buvo vardu Dalila. [5]Tuomet Pilistimų kunigaikščiai atėjo pas ją ir tarė: Apgauk jį ir sužinok iš jo, iš kur jis turi tokį stiprumą ir kaip galėtume mes jį nugalėti ir surišę nubausti; jei tai padarysi, mes tau duosime kiekvienas po tūkstantį ir šimtą sidabrinių. [6]Taigi Dalila kalbėjo Samsonui: Pasakyk man, meldžiamasis, iš kur randasi tavo didžiausias stip-

rumas ir kuo surištas tu negalėtumei ištrūkti. [7]Samsonas jai atsakė: Jei
būsiu surištas septyniomis virvėmis iš gyslų dar nesudžiovintų, bet dar
šlapių, būsiu silpnas kaip ir kiti žmonės. [8]Pilistimų kunigaikščiai atnešė
pas ją septynias virves, kaip jis buvo sakęs, kuriomis ji jį surišo, [9]pasi-
slėpus pas ją tykojantiems ir laukiant kambaryje dalyko galo, ir ji jam
sušuko: Pilistimai ant tavęs, Samsone! Jis sutraukė raiščius taip,
kaip kas nors pertrauktų siūlą iš pakulų, kai jis pajunta ugnies
kvapą, ir nebuvo sužinota, iš kur randasi jojo stiprumas. [10]O
Dalila jam tarė: Štai tu pasityčiojai iš manęs ir kalbėjai netiesą;
bent dabar pasakyk man, kuo tave reikia surišti? [11]Jis jai atsakė:
Jei būsiu surištas naujomis virvėmis, kurios niekuomet nebuvo darbe,
būsiu silpnas ir panašus į kitus žmones. [12]Dalila vėl surišo jomis
Samsoną ir sušuko: Pilistimai ant tavęs, Samsone! Kambaryje gi buvo
prirengti tykojantieji. Jis taip sutraukė raiščius kaip audeklo siūlus.
[13]O Dalila vėl jam tarė: Iki kolei tu mane apgaudinėsi ir kalbėsi
netiesą? Pasakyk, kuo tave reikia surišti. Samsonas jai atsakė: Jei
septynis mano galvos plaukus supintumei su kaspinu ir jais apvyniotą,
vinį įkaltumei į žemę, aš būsiu silpnas. [14]Tai padarius, Dalila jam tarė:
Pilistimai ant tavęs, Samsone! Jis, pakilęs iš miego, ištraukė vinį su
plaukais ir kaspinu. [15]Dalila gi jam tarė: Kaipgi tu sakais mane mylįs,
kad tavo širdis ne su manim? Tris kartus man pamelavai ir ne-
norėjai pasakyti, kur yra tavo didžiausia stiprybė. [16]Kadangi ji jį var-
gino ir per daugelį dienų nuolat prie jo laikėsi, nepalikdama laiko
ramybei, jo siela susilpnėjo ir mirtinai nuvargo. [17]Tuomet, atideng-
damas tikrą tiesą, jis jai tarė: Geležis niekados neperėjo per mano
galvą, nes aš esu nazarajis, tai yra pašvęstas Dievui nuo mano
motinos įsčios; jei būtų nuskusta mano galva, atstos nuo manęs
mano stiprybė; aš susilpnėsiu ir būsiu kaip kiti žmonės. [18]Pamačius,
kad jis jai išpažino visa, ką turėjo savo širdyje, Dalila nusiuntė
pas Pilistimų kunigaikščius ir sakydino: Ateikite dar kartą, nes
dabar jis man atvėrė savo širdį. Jie atėjo, pasiėmę pinigus, kuriuos
buvo žadėję. [19]O Dalila užmigdė jį ant savo kelių ir priglaudė
jo galvą savo prieglobstyje. Paskui pasišaukė kirpėją, nuskusdino
septynis jo plaukų pluoštus ir ėmė jį varyti ir stumti nuo savęs,
nes stiprumas tuojau buvo nuo jo atstojęs. [20]Ji tarė: Pilistimai
ant tavęs, Samsone! Jis, pakilęs iš miego, tarė širdyje: Išeisiu, kaip
darydavau pirma, ir nusikratysiu, nežinodamas, kad Viešpats buvo
nuo jo atstojęs. [21]Nutvėrę jį Pilistimai tuojau jam išlupo akis,nusivedė
į Gazą surištą grandinėmis ir, įmetę kalėjiman, pristatė malti.

[22]Kada jo plaukai buvo pradėję atželti, [23]Pilistimų kunigaikščiai
susiėjo vienon vieton gausių aukų atnašauti savo dievui Dagonui
ir pokyliauti ir sakė: Mūsų dievas padavė į mūsų rankas mūsų
nepritelį Samsoną. [24]Tai matydama taipgi tauta šlovino savo dievą
ir taip pat sakė: Mūsų dievas padavė į mūsų rankas mūsų priešą,
kurs sunaikino mūsų žemę ir daugelį užmušė. [25]Ir džiaugdamiesi
pokyliuose ir pasivaišinę jie liepė, kad būtų pašauktas Samsonas
ir žaistų jų akivaizdoje. Atvestas iš kalėjimo, jis žaidė jų akyse;
buvo gi jį pastatę tarp dviejų šulų. [26]Jis tarė vaikui, kurs jį vedė:
Leisk man prisiliesti šulų, ant kurių remiasi visi namai, į juos
atsišlieti ir truputį pasilsėti. [27]Namai gi buvo pilni vyrų ir moterų;
buvo tenai taip pat visi Pilistimų kunigaikščiai, o ant stogo ir aukš-
to apie tris tūkstančius abiejų lyčių, žiūrinčių į žaidžiantį Samsoną.
[28]Jis tat, šaukdamos į Viešpatį, tarė: Viešpatie Dieve, atsimink mane ir
sugrąžink man dabar pirmykštę stiprybę, mano Dieve, kad atkeršy-
čiau savo nepritelіams ir už nuostolį dviejų šviesų imčiau vieną pa-
giežą. [29]Ir nutvėręs abudu šulu, ant kuriuodviejų rėmėsi namai,
laikydamas vieną juodviejų dešine ranka, o antrą kaire, [30]tarė:
Tegul aš numirsiu draug su Pilistimais. Paskui jam smarkiai pakračius
du šulu, namai krito ant visų kunigaikščių ir ant kitos tenai buvu-
sios daugybės. Taip jis daug daugiau užmušė mirdamas, negu buvo
užmušęs anksčiau gyvas. [31]Nuėję gi jo broliai ir visa giminė paėmė
jo lavoną ir palaidojo tarp Saraos ir Estaolio jo tėvo Manuės
kape. Jis buvo teisęs Izraėlį dvidešimt metų.

17. [1]Anuo metu buvo vienas vyras nuo Ephraimo kalnų vardu
Mikhas, [2]kurs tarė savo motinai: Tūkstantį ir šimtą sidabrinių, ku-
riuos buvai sau atskyrus ir apie kuriuos tu buvai man girdint
prisiekus, štai turiu aš, ir jie yra pas mane. Ji jam atsakė: Būk
Viešpaties palaimintas, mano sūnau. [3]Taigi jis atidavė juos savo moti-
nai, kuri jam tarė: Aš pašvenčiau ir pažadėjau tą sidabrą Viešpačiui,
kad jį iš mano rankos imtų mano sūnus ir padarytų drožtą ir liedintą
paveikslą, ir dabar atiduodu jį tau. [4]Taigi jis juos atidavė savo motinai,
kuri ėmė du šimtu sidabrinių ir juos padavė sidabrakaliui, kad iš jų
padarytų drožtą ir liedintą paveikslą, kurs pasiliko Mikho namuose.
[5]Tenai jis atskyrė taip pat Dievui butą, padarė efodą ir terafimus,
tai yra kunigišką rūbą ir dievaičius, pripildė vieno savo sūnų ranką,
ir tasai jam tapo kunigu. [6]Anose dienose nebuvo karaliaus Izraėlyje,
bet kiekvienas taip darė, kas jam rodėsi tinkama.

[7]Buvo taipgi kitas jaunikaitis iš Judo Betliejaus ir iš jo giminės;
jis buvo Levitas ir tenai gyveno. [8]Tasai, išėjęs iš Betliejaus miesto,
norėjo eiti kitur, kur tik rastų sau naudinga. Kuomet beeidamas
atvyko į Ephraimo kalnus ir truputį užsuko į Mikho namus, [9]tasai
jį paklausė, iš kur jis atėjęs. Jis atsakė: Esu Levitas iš Judo Bet-
liejaus ir einu apsigyventi, kur galėsiu ir matysiu, kad man naudinga.
[10]Mikhas tarė: Pasilik pas mane ir būk man tėvas ir kunigas; aš
tau duosiu kas metai dešimtį sidabrinių, du apdaru ir ko reikia
maistui. [11]Jis sutiko ir pasiliko pas tą žmogų ir buvo jam kaip
vienas iš sūnų. [12]O Mikhas pripildė jo ranką ir laikė jaunikaitį
pas save kunigu, [13]sakydamas: Dabar žinau, kad Dievas man gera
darys, nes aš turiu Levitų giminės kunigą.

18. [1]Anose dienose nebuvo Israėlyje karaliaus, ir Dano giminė
ieškojo sau žemės, kad joje apsigyventų. Nes iki tai dienai ji nebuvo
gavusi dalies tarp kitų giminių. [2]Taigi Dano sūnūs siuntė penkis
drąsiausius savo giminės ir šeimos vyrus iš Saraos ir Estaolio žemės
ištirti ir rūpestingai apžiūrėti, ir jiems tarė: Eikite ir apžiūrėkite
žemę. Kada bekeliaudami jie atvyko į Ephraimo kalnus ir įėjo
į Mikho namus, pasiliko čia pasilsėti. [3]Pažinę jaunikaičio Levito
balsą ir gavę pas jį užeigą, jam tarė: Kas čia tave atvedė? Ką
čia veiki? Kodėlei panorėjai čia ateiti? [4]Jis jiems atsakė: Tai ir tai
man suteikė Mikhas ir mane pasamdė už algą, kad jam būčiau
kunigu. [5]Jie jį paprašė pasiteirauti Viešpaties, kad galėtų žinoti,
ar jų kelionė bus laiminga ir ar jie pasieks savo tikslą. [6]Jis jiems
atsakė: Eikite ramybėje; Viešpats veizdi į jūsų kelią ir į kelionę,
kurią atliekate. [7]Taigi penki vyrai beeidami atvyko į Laisą ir pamatė
tenai tautą, gyvenančią be jokios baimės, Sidoniečių papročiais, be
rūpesčių ir ramiai, visai niekam juos neužpuldinėjant, labai turtingą,
toli nuo Sidono ir atskirtą nuo visų žmonių. [8]Sugrįžę pas savo
brolius į Saraą ir Estaolį, klausiantiems, ką jie padarė, atsakė:
[9]Kelkitės, eikime pas juos, nes mes matėme labai turtingą ir der-
lingą žemę; neapsileiskite ir neatidėliokite; eikime į ją, paveldėkime;
nebus jokio vargo. [10]Įeisime pas nieko nebijančius, į plačiausią
kraštą, ir Viešpats paduos mums vietą, kurioje nestinga jokio dalyko iš
tų, kas uždera žemėje.

[11]Taigi šeši šimtai vyrų iš Dano giminės, tai yra iš Saraos ir
Estaolio, apsiginklavę kariškais šarvais, išėjo [12]ir patraukę aukštyn
sustojo Judo Karjatjarime. Ta vieta nuo ano laiko gavo Dano

stovyklos vardą ir yra Karjatjarimo užpakalyje. 13 Iš ten jie nuėjo
į Ephraimo kalnus. Jiems atėjus prie Mikho namų, 14 penki vyrai,
kurie pirma buvo siųsti Laiso žemės apžiūrėti, tarė kitiems savo
broliams: Ar jūs žinote, kad šituose namuose yra antpetis, terafimai,
drožtas ir liedintas paveikslas? Matykite, kas jums tinka padaryti.
15 Taigi, truputį pasukę, jie įėjo į jaunikaičio Levito butą, buvusį
Mikho namuose, ir jį pasveikino ramybės žodžiais. 16 Šeši gi šimtai
vyrų, taip kaip buvo apsiginklavę, stovėjo ties anga. 17 Bet įėju-
sieji į jaunikaičio butą stengėsi paimti drožtą paveikslą, antpetį
ir terafimus, o taip pat ir liedintąjį paveikslą, o kunigas stovėjo
prieš angą, šešiems šimtams drąsiausių vyrų laukiant visai netoli.
18 Taigi įėjusieji paėmė drožinį, antpetį, stabus ir liedintą paveikslą.
Tuomet kunigas jiems tarė: Ką darote? 19 Jie jam atsakė: Tylėk
ir padėk pirštą ant savo lūpų, ir eikš su mumis, kad būtumei mums
tėvas ir kunigas. Kas tau geriau, ar kad būtumei kunigas vieno
vyro namuose, ar vienoje Israėlio giminėje ir šeimoje? 20 Tai iš-
girdęs, jis pritarė jų žodžiams, ėmė antpetį, stabus ir drožinį ir
nuėjo draug su jais. 21 Jiems keliaujant toliau, pastačius savo prieša-
kyje kūdikius, galvijus ir visa, kas buvo brangu, 22 ir jau esant
toli nuo Mikho namų, gyvenusieji Mikho trobesiuose vyrai vijosi
su dideliu triukšmu 23 ir ėmė šaukti iš paskos. Jie atsigręžę tarė
Mikhui: Ko tu nori? Kodėl šauki? 24 Jis atsakė: Jūs paėmėte mano
dievus, kuriuos sau buvau pasidaręs, ir kunigą, ir visa, ką turiu,
ir jūs dar sakote: Kas tau yra? 25 Dano sūnūs jam atsakė: Sergėkis
mums kalbėti dar daugiau, kad neateitų prie tavęs suerzinti vyrai
ir tu su visais savo namais nežūtumei. 26 Taip jie ėjo tolyn pradėtu
keliu. Mikhas gi, matydamas juos esant už save stipresnius, sugrįžo
į savo namus.

27 O šeši šimtai vyrų ėmė kunigą ir ką aukščiau sakėme, atėjo į
Laisą pas ramią ir nelaukiančią pavojaus tautą ir juos ištiko kalavijo
ašmenimis, o miestą sudegino, 28 visai niekam neateinant pagalbon,
nes jie gyveno toli nuo Sidono ir nė su vienu žmogumi neturėjo
jokios draugystės ir reikalų. Miestas gi buvo Rohobo krašte. Jie jį
vėl atstatė ir ėmė jame gyventi, 29 praminę miestą vardu Danas,
pagal vardą savo tėvo, kurs buvo gimęs iš Israėlio, tuo tarpu kad pirma
jis buvo vadinamas Laisas. 30 Jie pasistatė pas save drožtą paveikslą
ir padarė Mošės sūnaus Gersamo sūnų Jonataną ir jojo sūnus ku-
nigais Dano giminėje iki savo nelaisvės dienai. 31 Mikho stabas pasiliko

pas juos visą laiką, kolei Dievo namai buvo Sile. Anose dienose Israėlyje nebuvo karaliaus.

19. [1]Buvo vienas Levitas, kurs gyveno Ephraimo kalnų šone. Jis buvo vedęs iš Judo Betliejaus žmoną, [2]kuri jį paliko, sugrįžo Betliejun į savo tėvo namus ir pasiliko pas jį keturis mėnesius. [3]Jos vyras nuėjo paskui ją, norėdamas su ja susiderinti, prisimeilinti ir vestis su savim atgal; jis turėjo prie savęs tarną ir du asilu. Ji jį priėmė ir įsivedė į savo tėvo namus. Tai išgirdęs jo uošvis ir jį pamatęs linksmai jį pasitiko [4]ir jį apkabino. Žentas pasiliko uošvio namuose tris dienas, valgydamas su juo ir gerdamas prieteliškai, [5]o ketvirtą dieną, atsikėlęs dar neišaušus, jis norėjo iškeliauti. Uošvis jį sulaikė ir jam tarė: Paragauk pirma truputį duonos ir pastiprink pilvą, o paskui keliausi. [6]Jie susėdo draug, valgė ir gėrė. Paskui moteriškės tėvas tarė savo žentui: Pasilik čia, meldžiamasis, dar šiandien ir linksminkimės draug. [7]Bet jis atsikėlęs norėjo keliauti. Tačiau uošvis labai jį laikė ir paliko pas save. [8]Atėjus gi rytmečiui, Levitas rengėsi kelionėn. Uošvis vėl jam tarė: Meldžiu truputį pavalgyti, o paskui, sustiprinęs jėgas, kai saulė patekės, keliausi. Taigi jie valgė draug. [9]Kada jaunikaitis pakilo, kad keliautų su savo žmona ir bernu, uošvis vėl jam kalbėjo: Veizdėk, kad didžioji dienos dalis jau praslinko ir tuojau bus vakaras; pasilik pas mane dar šiandien ir praleisk linksmą dieną, o rytoj išeisi, kad keliautumei į savo namus. [10]Žentas nenorėjo sutikti su jo žodžiais, bet iškeliavo tuojau ir atėjo ties Jebusu, kurs kitu vardu buvo vadinamas Jerusalė, vesdamos su savim du apkrautu asilu ir gulovę. [11]Jie jau buvo prie Jebuso, kada diena ėmė keistis nakčia; tuomet bernas tarė savo šeimininkui: Eikš, maldauju, užsukime į Jebusiečių miestą ir jame pasilikime. [12]Šeimininkas jam atsakė: Neįeisiu į miestą svetimos tautos, kuri nėra iš Israėlio sūnų, bet nukeliausiu iki Gabaai [13]ir, kai tenai nueisiu, pasiliksime joje ar bent Ramos mieste. [14]Taigi jie praėjo pro Jebusą ir traukė toliau pradėtu keliu, o saulė jiems nusileido prie Gabaos, kuri yra Benjamino sienose.

[15]Jie į ją užsuko, kad tenai pasiliktų. Įėję jon, jie atsisėdo miesto gatvėje, nes nė vienas nenorėjo jų priimti nakvynėn. [16]Bet štai pasirodė senas žmogus, grįžtąs vakare iš lauko nuo savo darbo, kurs taipgi buvo nuo Ephraimo kalnų ir gyveno kaip ateivis Gabaoje. Ano gi krašto žmonės buvo Jeminio sūnūs. [17]Pakėlęs akis, senis pamatė sėdintį žmogų su jojo ryšuliais miesto gatvėje ir jam

tarė: Iš kur ateini? Ir kur eini? [18]Mes išėjome iš Judo Betliejaus ir keliaujame į savo vietą, kuri yra Ephraimo kalnų šone, iš kur mes buvome nuėję Betliejun; o dabar einame į Dievo namus, ir nė vienas nenori mūsų priimti savo pastogėn. [19]Turėdami šiaudų ir šieno dviem asilam pašerti, duonos ir vyno mano, tavo tarnaitės ir su manim esančio berno reikalams, mes nieko daugiau neprivalome, kaip tik užeigos. [20]Senis jam atsakė: Ramybė tebūna su tavim! Aš suteiksiu visa, ko reikia; tiktai, meldžiamasis, nepasilik gatvėje. [21]Taigi jis jį įsivedė į savo namus ir davė pašaro dviem asilam, o kai jie nusiplovė savo kojas, ėmė juos vaišinti.

[22]Jiems besivaišinant ir po kelionės vargo bestiprinant savo kūnus valgiu ir gėrimu, atėjo ano miesto vyrai, Belialio sūnūs, tai yra be jungo, ir, apstoję senio namus, ėmė belsti į duris, šaukdami namų šeimininkui ir sakydami: Išvesk vyrą, kurs įėjo į tavo namus, kad mes su juo piktai pasielgtumėm. [23]Senis išėjo prie jų ir tarė: Nedarykite, broliai, nedarykite to pikto, nes tas žmogus įėjo pas mane kaip svečias, ir liaukitės nuo to kvailumo. [24]Aš turiu dukterį mergaitę, o šitas žmogus turi gulovę, aš išvesiu juodvi prie jūsų, kad jūs juodvi pažemintumėte ir pasotintumėt savo geidulį; nedarykite tiktai, meldžiamieji, to prigimčiai priešingo nusikaltimo su vyru. [25]Bet jie nenorėjo sutikti su jo žodžiais. Tai matydamas, žmogus išvedė prie jų savo gulovę ir atidavė jų sauvalei. Jie elgėsi su ja piktai visą naktį ir tik rytmetį ją paleido. [26]Moteriškė auštant atėjo prie namų angos, kur nakvojo jos šeimininkas, ir čia parpuolė. [27]Atėjus rytmečiui, žmogus atsikėlė ir atsidarė duris, kad baigtų pradėtą kelią, o štai jo gulovė gulėjo prie angos ištiesus rankas ant slenksčio. [28]Jis, manydamas, kad ji ilsisi, kalbėjo jai: Kelkis ir eikime. Jai nieko neatsakant supratęs, kad ji buvo numirusi, jis ją pasiėmė, užsidėjo ant asilo ir sugrįžo į savo namus.

[29]Įėjęs į juos, jis pagavo kalaviją ir, sukapojęs į dvylika dalių ir gabalų moteriškės lavoną draug su kaulais, išsiuntė į visas Israėlio sritis. [30]Tai pamatę, visi sušuko: Niekuomet nepadaryta Israėlyje tokio dalyko nuo tos dienos, kurioje mūsų tėvai išėjo iš Egipto, iki šiam metui; pareikškite nuomonę ir draug nutarkite, kas reikia daryti.

20. [1]Taigi visi Israėlio sūnūs išėjo ir susirinko krūvon kaip vienas vyras, nuo Dano iki Bersabėjai, taipgi Galaado žemė, prie Viež-

paties Masphoje. 2Visi tautos viršininkai ir visos Israėlio giminės
susiėjo į Dievo tautos susirinkimą, keturi šimtai tūkstančių pėsti-
ninkų kovotojų.3Ir Benjamino sūnums nebuvo paslaptis, kad Israėlio
sūnūs nukeliavo Masphon. Paklaustas nužudytosios moteriškės vyras
Levitas, kaip toks didelis nusikaltimas buvęs padarytas, 4atsakė: Aš
atėjau į Benjamino Gabaą su savo žmona ir tenai pasilikau nakvoti;
5o štai ano miesto žmonės apstojo naktį namus, kuriuose pasilikau,
ir norėjo mane užmušti, o mano žmoną jie žudė su netikėtinu
geidulių įnirtimu, taip kad ji pagaliau mirė. 6Paėmęs ją sukapojau
į gabalus ir nusiunčiau dalis į visas jūsų tėviškės sritis, nes niekuomet
taip didelė kaltybė ir tokia baisi piktadarystė nebuvo padaryta Is-
raėlyje. 7Jūs čia esate visi, Israėlio sūnūs; nutarkite, kas jums reikia
daryti. 8O visa tauta stovėdama atsakė kaip vienas žmogus: Negrį-
šime į savo padangtes ir nė vienas neįeis į savo namus, 9bet štai ką
bendrai padarysime prieš Gabaą: 10tegul iš visų Israėlio giminių
bus išrinkta iš šimto dešimt vyrų, šimtas iš tūkstančio ir tūkstantis
iš dešimties tūkstančių, kad atgabentų kariuomenei maisto ir kad
galėtumėm kovoti prieš Benjamino Gabaą ir atiduoti jai už
bjaurų nusikaltimą, ką ji nusipelnė. 11Ir visas Israėlis susirinko
prie miesto kaip vienas žmogus, turėdami vieną mintį ir vieną
nutarimą.

12Jie siuntė pas visą Benjamino giminę pasiuntinius, kurie turėjo
sakyti: Kodėl jumyse radosi tokia bjauri kaltybė? 13Išduokite Gabaos
žmones, kurie padarė tą bjaurų dalyką, kad mirtų ir būtų pašalinta
piktenybė iš Israėlio. Bet anie nenorėjo klausyti savo brolių, Is-
raėlio sūnų, paliepimo, 14dargi iš visų miestų, priklausiusių jų daliai,
jie susiėjo į Gabaą, kad šitiems padėtų ir kovotų prieš visą Israėlio
tautą. 15Ir atsirado dvidešimt penki tūkstančiai iš Benjamino, ne-
šiojančių kalaviją, neskaitant Gabaos gyventojų, 16kurių buvo sep-
tyni šimtai drąsiausių vyrų, lygiai kovojančių kaire ranka kaip dešine
ir taip svaidančių akmenis iš vilpstynės, kad ir į plauką galėjo
pataikyti, ir išmestas akmuo niekuomet nenueidavo pro šalį. 17Taip
pat Israėlio vyrų, be Benjamino sūnų, buvo rasta keturi šimtai
tūkstančių nešiojančių kalaviją ir prisirengusių į kovą. 18Jie atsikėlę
atėjo į Dievo namus, tai yra į Silą, teiravosi Dievo ir sakė: Kas
bus mūsų kariuomenės vadas kovoje prieš Benjamino sūnus? Vieš-
pats jiems atsakė: Judas tebūna jūsų vadas.

19Tuojau Israėlio sūnūs, atsikėlę rytmetį, sustatė stovyklas prie

Gabaos; [20]o iš ten patraukė į kovą prieš Benjaminą ir ėmė užpuldinėti
miestą. [21]Bet Benjamino sūnūs išėjo iš Gabaos, užmušė tą dieną
iš Israėlio sūnų dvidešimt du tūkstančiu vyrų. [22]Israėlio sūnūs,
pasitikėdami ir drąsumu, ir skaičiumi, vėl sustojo kariškoje tvarkoje
toje pačioje vietoje, kurioje kovojo ir anksčiau; [23]pirma tačiau
jie nuėjo ir verkė Viešpaties akivaizdoje iki nakčiai, klausė jo
patarimo ir sakė: Ar man dar reikia eiti kovoti prieš mano brolius
Benjamino sūnus, ar ne? Jis jiems atsakė: Eikite prieš juos ir pradėkite kovą. [24]Ir kada Israėlio sūnūs kitą dieną išėjo į kovą prieš
Benjamino sūnus, [25]Benjamino sūnūs išpuolė iš Gabaos vartų ir juos
pasitikę padarė tokias baisias žudynes, kad paguldė aštuoniolika
tūkstančių vyrų, nešiojusių kalaviją.
[26]Todėlei visi Israėlio sūnūs atėjo prie Dievo namų ir sėdėdami
verkė Viešpaties akivaizdoje. Jie alkino save tą dieną iki vakarui,
atnašavo jam deginamąsias aukas ir dėkojimo aukas [27]ir klausėsi
apie savo stovį. Anuo metu čia buvo sandoros skrynia [28]ir Aarono
sūnaus Eleazaro sūnus Phinejas, namų viršininkas. Taigi jie teiravosi
Viešpaties ir tarė: Ar mums dar reikia išeiti į kovą prieš mūsų
brolius, Benjamino sūnus, ar liautis? Viešpats jiems tarė: Eikite,
nes rytoj aš juos paduosiu į jūsų rankas. [29]Israėlio sūnūs pastatė
aplink Gabaos miestą slastus [30]ir vedė prieš Benjamino sūnus kariuomenę trečią kartą kaip pirmą ir antrą. [31]Bet ir Benjamino
sūnūs drąsiai ištrūko iš miesto ir gana toli vijosi bėgančius priešininkus, taip kad sužeidė kai kuriuos iš jų kaip pirmą ir antrą dieną
ir užmušinėjo besitraukiančius atgal dviem keliais, kurių vienas veda į Betelį, o kitas į Gabaą, ir paguldė apie tris dešimtis vyrų;
[32]nes jie manė, kad anie traukiasi paprastu būdu; bet jie bėgo tyčiomis apsimetę, turėdami sumanymą atitraukti juos nuo miesto
ir tarsi bėgant nuvesti juos į aukščiau minėtus kelius. [33]Taigi visi
Israėlio sūnūs, pakilę iš savo vietų, sustatė karišką eilę vietoje,
kuri vadinama Baaltamaru. Taipgi pasislėpusieji, kurie buvo aplink
miestą, pradėjo pamažu rodytis [34]ir eiti priekin vakariniame miesto
šone. Bet ir kiti dešimts tūkstančių vyrų iš viso Israėlio šaukė miesto
gyventojus į kovą. Ir kova prieš Benjamino sūnus ėjo smarkyn,
o jie nesuprato, kad žuvimas jiems buvo iš visų pusių. [35]Viešpats
juos ištiko Israėlio sūnų akivaizdoje, kurie užmušė tą dieną iš jų
dvidešimt penkis tūkstančius ir šimtą vyrų, visus kovotojus ir nešiojančius kalavijus. [36]Benjamino gi sūnūs, pasimatę silpnesni esą, ėmė
bėgti. Tai matydami, Israėlio sūnūs davė jiems vietos bėgti, kad

pakliūtų į prirengtus slastus, kuriuos jie buvo pastatę prie miesto.
[37]Tuomet šitie ūmai pakilo iš pasislėpimo vietos ir tuo tarpu, kad
Benjaminas traukėsi atgal nuo mušančiųjų, jie įėjo į miestą ir jį
ištiko kalavijo ašmenimis. [38]Israėlio gi sūnūs buvo sutarę su tais,
kuriuos buvo pastatę slaptose vietose, kad paėmę miestą sukurtų
ugnį, kaip ženklą, idant, kylant aukštyn dūmams, parodytų miestą
esant paimtą. [39]Kada tai pamatė Israėlio sūnūs, kurie dalyvavo
pačiame mūšyje, nes Benjamino sūnūs manė juos bėgant, todėl
smarkiau vijosi ir buvo užmušę iš jų kariuomenės tris dešimtis vyrų,
[40]ir išvydo lyg kad dūmų šulą kylant iš miesto, taipgi Benjaminas
pažvelgė atgal ir suprato, kad miestas paimtas ir kad liepsnos kyla
aukštyn; [41]tuomet tie, kurie pirma buvo apsimetę bėgančiais,
apsigręžę ėmė drąsiau priešintis. Tai pamatę, Benjamino sūnūs lei-
dosi bėgti [42]ir ėmė trauktis prie tyrumos kelio, priešams taipgi
tenai juos besivejant; be to, juos pasitiko ir tie, kurie buvo pade-
gę miestą. [43]Taigi atsitiko taip, kad jie buvo neprietelių mušami
iš abiejų pusių, ir nebuvo paliaubos žudyme. Jie krito ir buvo
ištiesti šalia Gabaos miesto rytų šone. [44]Užmuštųjų gi toje vietoje
buvo aštuoniolika tūkstančių vyrų, visi drąsiausi kovotojai. [45]Tai
pamatę likusieji iš Benjamino bėgo į tyrumą ir skubėjo pasiekti
uolą, kuri vadinama Remonu. Kadangi tame bėgime jie buvo išsis-
kirstę ir bėgo į visas puses, buvo jų išmušta penki tūkstančiai
vyrų. O kada jie bėgo dar toliau, anie juos vijosi ir užmušė vėl kitu du
tūkstančiu. [46]Ir taip atsitiko, kad visų kritusiųjų iš Benjamino įvai-
riose vietose buvo dvidešimt penki tūkstančiai kovotojų, tinkamiausių
karui. [47]Taigi iš viso Benjamino skaičiaus tų, kurie ištrūko ir galėjo
nubėgti į tyrumą, buvo šeši šimtai vyrų. Jie pasiliko ant Benja-
mino uolos keturis mėnesius. [48]Sugrįžę Israėlio sūnūs ištiko kalaviju
visa, kas buvo likę mieste, žmones ir galvijus, o visus Benjamino
miestus ir sodžius sunaikino visa praryjanti liepsna.

21. [1]Israėlio sūnūs buvo taipgi prisiekę Masphoje ir sakė: Nė
vienas iš mūsų neduos Benjamino sūnums moters iš savo dukterų.
[2]Jie visi atėjo prie Dievo namų į Silą ir, sėdėdami jo akivaizdoje iki
vakarui, pakėlė balsą ir ėmė verkti su dideliu dejavimu, ir sakė:
[3]Kodėl, Viešpatie, Israėlio Dieve, įvyko ta nelaimė tavo tautoje,
kad šiandien atimama iš mūsų viena giminė? [4]Kitą gi dieną, atsikėlę
švintant, jie pastatė altorių, atnašavo tenai deginamąsias aukas

ir dėkojimo aukas ir tarė: [5]Kas iš visų Israėlio giminių nebuvo atėjęs
į Viešpaties susirinkimą? Nes jie, būdami Masphoje, buvo apsiėmę
su didele priesaika užmušti tuos, kurie nebūtų buvę draug. [6]Dabar
Israėlio sūnūs, gailėdamies dėlei savo brolio Benjamino, ėmė kalbėti:
Atimta viena giminė iš Israėlio; [7]kur jie ims žmonų? Nes visi
draug prisiekėme, kad jiems neduosime savo dukterų. [8]Todėl jie
tarė: Kas yra iš visų Israėlio giminių, kurs nėjo prie Viešpaties į
Masphą? Ir štai atrasta, kad Galaado Jabės gyventojai nebuvo
anoje kariuomenėje. [9]Taipgi tuo metu, kada jie buvo Sile, tenai
nerasta nei vieno iš jų.
[10]Taigi jie siuntė dešimtį tūkstančių drąsiausių vyrų ir jiems
įsakė: Eikite ir užmuškite Galaado Jabės gyventojus kalavijo aš-
menimis, taip jų moteris, kaip ir vaikus. [11]Ir štai ko jūs turite
laikytis: užmuškite visus vyriškosios lyties, taipgi moteriškes, pažino-
jusias vyrus, mergaites gi palikite gyvas. [12]Ir buvo rasta keturi
šimtai mergaičių, kurios nepažinojo vyro patalo, ir jas atvesta sto-
vyklon į Silą Kanaano žemėje. [13]Paskui jie siuntė pasiuntinius pas
Benjamino sūnus, buvusius ant Remono uolos, su įsakymu pas-
kelbti, kad juos priims ramiai. [14]Tuomet Benjamino sūnūs atėjo,
ir jiems duota žmonų iš Galaado Jabės dukterų, kitų gi nerado,
kurias būtų galėję atiduoti lygiu būdu.
[15]Visam Israėliui buvo labai skaudu, ir jis gailėjosi, kad buvo
užmušta viena giminė iš Israėlio. [16]O vyresnieji tarė: Ką padarysime
su likusiais, kurie negavo žmonų? Visos moterys Benjamine žuvo,
[17]o mums reikia labai pasirūpinti ir pasistengti, kad viena giminė
nebūtų išnaikinta iš Israėlio; [18]tačiau savo dukterų mes negalime
jiems duoti, nes esame surišti priesaika ir prakeikimu, kurį išta-
rėme: Prakeiktas tebūna, kas duotų iš savo dukterų žmoną Benjami-
nui. [19]Taigi jie padarė tokį nutarimą ir sakė: Štai metinė Vieš-
paties iškilmė Sile, kurs yra į šiaurę nuo Betelio miesto ir rytų
šone nuo kelio, einančio iš Betelio Sikeman, ir į pietus nuo Lebonos
miesto. [20]Jie įsakė Benjamino sūnums ir tarė: Eikite ir pasislėpkite
vynuogynuose, [21]o pamatę Silo dukteris, išeinančias pagal papročius
į šokius, išeikite ūmai iš vynuogynų ir pasigaukite iš jų kiekvienas po
vieną moterį ir traukitės į Benjamino žemę. [22]Kada jųjų tėvai
ir broliai ateis skųstis ant jūsų ir bartis, mes jiems sakysime: Pa-
sigailėkite jųjų, nes jie jas pagavo ne kovojančių teisėmis ir ne kaip
pergalėtojai, bet dėl to, kad prašantiems, idant jiems būtų leista
jas vesti, jūs nedavėte; užtat ir kaltė yra iš jūsų pusės. [23]Benja-

mino sūnūs padarė, kaip jiems buvo įsakyta, ir pagal savo skaičių pasigavo sau iš tų, kurios dalyvavo šokiuose, po vieną moterį ir nuėjo į savo paveldėtąją dalį, kur atstatė sau miestus ir juose gyveno.
[24]Taipgi Israėlio sūnūs sugrįžo giminėmis ir šeimomis į savo padangtes. Anuo metu nebuvo Israėlyje karaliaus, bet kiekvienas tai darė, kas jam rodėsi gera.

RUTOS KNYGA

1. [1]Kada viršininkais buvo Teisėjai, vieno iš Teisėjų dienose buvo kilęs žemėje badas. Tuomet vienas žmogus iš Judo Betliejaus nuėjo su savo žmona ir su dviem sūnum apsigyventi kaip ateivis Moabiečių krašte. [2]Jis buvo vardu Elimelekas. Jo žmona Noemė, vienas iš dviejų jo sūnų Mahalonas, kitas gi Kelionas. Jie buvo Ephratiečiai iš Judo Betliejaus. Atėję į Moabiečių kraštą, jie tenai pasiliko. [3]Noemės vyras Elimelekas mirė, ir ji pasiliko viena su dviem sūnum. [4]Tuodu vedė žmonas Moabietes, kurių dviejų viena buvo vardu Orpha, kita gi Ruta. Juodu tenai gyveno dešimtį metų, [5]ir abudu mirė, tai yra Mahalonas ir Kelionas; taip moteriškė pasiliko netekusi dviejų sūnų ir vyro.

[6]Ji pakilo, kad su abiem savo marčiom eitų iš Maobiečių krašto tėvynėn, nes buvo girdėjusi, kad Viešpats pažvelgęs į savo tautą ir jiems davęs maisto. [7]Taigi ji išėjo iš savo keleivystės vietos su abiem marčiom ir jau grįždama keliu į Judo žemę [8]jomdviem tarė: Eikite į savo motinos namus, o Viešpats judviem tesuteikia mielaširdystę, kaip judvi padarėte su numirusiais ir su manim. [9]Viešpats teduoda judviem rasti poilsio namuose vyrų, kuriuos gausite, ir ji juodvi pabučiavo. Bet juodvi, pakeldamos balsą, ėmė raudoti [10]ir sakė: Eisiva su tavim pas tavo tautą. [11]Ji jomdviem atsakė: Grįžkite, mano dukterys, ko einate su manim? Argi aš turiu dar daugiau sūnų savo įsčioje, kad galėtumėte iš manęs tikėtis vyrų? [12]Grįžkite, mano dukterys, ir eikite sau, nes aš jau labai pasenus ir nebetinku moterystės ryšiams, o jei aš ir galėčiau šią naktį pradėti ir pagimdyti sūnų, [13]jei jų norėtumėte laukti, kolei užaugs ir ateis į vyrų amžių, judvi jau būsite senelės pirma negu ištekėsite. Taigi nedarykite taip, mano meldžiamosios dukterys, nes judviejų suspaudimas dar labiau mane slegia, ir Viešpaties ranka iš-

ėjo prieš mane. [14]Taigi juodvi, pakeldamos balsą, vėl ėmė verkti.
Orpha pabučiavo uošvę ir sugrįžo, bet Ruta pasiliko su savo uošve.
[15]Noemė jai tarė: Štai tavo brolienė sugrįžo pas savo tautą ir pas
savo dievus; eik draug su ja. [16]Bet ji atsakė: Nesipriešink man,
kad aš turėčiau tave pamesti ir nueiti, nes kur tik tu eisi, eisiu
ir aš; ir kur pasiliksi, pasiliksiu lygiai ir aš. Tavo tauta bus mano
tauta ir tavo Dievas bus mano Dievas. [17]Kuri žemė priims tave
numirusią, ir aš joje mirsiu, ir tenai gausiu laidotuvių vietą. Tai
tepadaro man Viešpats ir tai teprideda, jei ne viena tik mirtis
atskirs mane nuo tavęs. [18]Taigi Noemė, matydama, kad Ruta buvo
tvirtai nutarusi eiti draug su ja, nenorėjo priešintis ir daugiau
įkalbinėti, kad grįžtų pas savuosius. [19]Taip juodvi ėjo draug ir
atvyko Betliejun. Jomdviem atėjus į miestą, pasklido visų tarpe
gandas ir moteriškės sakė: Štai ta Noemė. [20]Ji joms sakė: Nebe-
vadinkite manęs Noeme, tai yra Gražioji, bet vadinkite mane Mara,
tai yra Karčioji, nes Visagalis labai mane pripildė kartumo. [21]Išėjau
pilna ir Viešpats atvedė mane atgal tuščią. Kam tat vadinate Noeme
mane, kurią Viešpats pažemino ir Visagalis prispaudė? [22]Taip tat
Noemė su savo marčia Ruta Moabiete atėjo iš savo keleivystės
žemės ir sugrįžo Betliejun, kai ką tik buvo prasidėjus miežių pjūtis.

2. [1]Jos vyras Elimelekas turėjo giminaitį, žmogų galingą ir labai
turtingą, vardu Boozą. [2]O Moabietė Ruta tarė savo uošvei: Jei
liepsi, aš eisiu į lauką ir pasirinksiu varpų, kurios nepatenka į
pjovėjų rankas, kur tik rasiu man palankaus šeimininko malonę.
Ta jai atsakė: Eik, mano dukte. [3]Taigi ji nuėjo ir rinko varpas
paskui pjovėjus. Atsitiko gi, kad anas laukas priderėjo žmogui,
vardu Boozui, iš Elimeleko giminės. [4]Ir štai jis pats atėjo iš Bet-
liejaus, ir tarė pjovėjams: Viešpats su jumis. Tie jam atsakė: Vieš-
pats tave tepalaimina. [5]Tuomet Boozas tarė jaunikaičiui, kurs buvo
pjovėjų pristovas: Kieno šita mergaitė? [6]Tas jam atsakė: Tai yra
Moabietė, kuri atėjo su Noeme iš Moabiečių šalies; [7]ji prašė, kad
jai būtų leista rinktis pasiliekančių varpų, sekant pjovėjų pėdomis;
nuo ryto iki dabar ji pasilieka lauke ir net nei valandėlei nebuvo
sugrįžus namo. [8]Tuomet Boozas tarė Rutai: Klausyk, mano dukte!
Neik į kitą lauką rinkti ir nesitrauk iš šitos vietos, bet laikykis
mano tarnaičių. [9]Ir kur jos pjaus, eik paskui; nes aš įsakiau savo
tarnams, kad nė vienas tavęs nevargintų; o jei ištrokši, eik prie
indų ir gerk vandens, kurį ir tarnai geria. [10]Ji, puolus kniūbsčia

ant savo veido ir iki žemei nusilenkdama, jam tarė: Iš kur man tai,
kad radau tavo akyse malonę ir kad teikies pažinti mane, svetim-
tautę moteriškę? [11]Jis jai atsakė: Man visa papasakota, ką esi pada-
riusi savo uošvei, mirus tavo vyrui, ir kad palikai savo gimdytojus
ir žemę, kurioje gimei, ir atėjai pas tautą, kurios pirma nežinojai.
[12]Viešpats tau teatlygina už tavo pasielgimą ir tegul atsiimsi pilną
užmokestį iš Viešpaties, Israėlio Dievo, pas kurį atėjai ir po kurio
sparnais prisiglaudei. [13]Ji tarė: Radau malonę tavo akyse, mano val-
dove, kurs mane paguodei ir prabilai į savo tarnaitės širdį, nors
nesu lygi nei vienai iš tavo tarnaičių. [14]Boozas gi jai tarė: Kai
ateis metas valgyti, ateik čia, valgyk duonos ir dažyk savo kąsnelį
acte. Taigi ji sėdosi šalia pjovėjų ir ėmė sau viralo; valgė ir pa-
sisotino, ir pasiėmė sau liekanas. [15]Paskui ji atsikėlė, kad toliau
rinktų varpas. Boozas gi liepė savo tarnams ir tarė: Jei ji norėtų
ir pjauti draug su jumis, nedrauskite jai, [16]o taipgi ir savo pėdų
tyčiomis šį tą pameskite ir palikite, kad rinktųsi be drovos, ir
renkančios nė vienas tenebara. [17]Taigi ji rinkosi lauke iki vaka-
rui ir ką buvo surinkusi išsikūlė, daužydama lazda, ir rado miežių
arti efos, tai yra tris saikus. [18]Jais nešina ji sugrįžo į miestą ir
parodė savo uošvei; be to, išsiėmė ir davė jai iš savo valgio lie-
kanų, kuriuo ji buvo pasisotinusi. [19]O jos uošvė jai tarė: Kur šian-
dien rinkai ir kur dirbai darbą? Tebūna palaimintas, kas tavęs
pasigailėjo! Ji tai pasisakė, pas ką buvo dirbusi, ir pasakė vyro
vardą, kad jis vadinąsis Boozas. [20]Noemė jai atsakė: Tegul jį Vieš-
pats palaimina, nes jis tą pačią malonę, kurią buvo suteikęs gyviems,
laikė ir mirusiems. Ir dar ji tarė: Tas žmogus yra mūsų giminaitis.
[21]O Ruta tarė: Jis dar ir tai man įsakė, kad tolei laikyčiaus jojo
pjovėjų, kolei nebus nupjauti visi javai. [22]Uošvė jai tarė: Geriau
bus, mano dukte, kad išeisi su jo tarnaitėmis pjauti, idant svetimoje
dirvoje kas nors tau nepasipriešintų. [23]Taigi ji laikėsi Boozo tar-
naičių ir tolei su jomis pjovė, kolei miežiai ir kviečiai nebuvo
sugabenti į kluonus.

3. [1]Sugrįžus gi pas savo uošvę, išgirdo iš jos: Mano dukte, ieškosiu
tau poilsio ir pasirūpinsiu, kad tau būtų gera. [2]Tasai Boozas, kurio
tarnaičių laikeisi lauke, yra mūsų giminaitis ir šią naktį vėto mie-
žius klojime. [3]Taigi apsiplauk, patepk save, apsivilk geresniais dra-
bužiais ir nueik į klojimą, bet tegul tavęs žmogus nemato, kolei
jis nepabaigs valgyti ir gerti. [4]Kuomet gi eis gulti, įsidėmėk vietą,

kurioje miega, paskui ateisi, atidengsi nuo jo kojų apsiaustą, kuriuo
apsikloja, atsigulsi ir tenai gulėsi; jis gi tau pasakys, kas tau reikia
daryti. [5]Ji atsakė: Visa, ką tik liepi, padarysiu. [6]Taigi ji nuėjo
į klojimą ir padarė visa, ką jai buvo liepusi uošvė.
[7]Kada Boozas pavalgė ir atsigėrė, pasidarė linksmesnis ir nuėjo
miegoti šalia pėdų krūvos, ji atėjo slapčia ir, atidengus apsiaustą nuo
jo kojų, atsigulė. [8]O štai jau vidurnaktyje žmogus pabudo ir nu-
sigando, nes jis pamatė moteriškę, gulinčią prie jo kojų, [9]ir jai
tarė: Kas tu? Ji gi atsakė: Aš esu tavo tarnaitė Ruta; ištiesk savo
apsiaustą ant tavo tarnaitės, nes esi giminaitis. [10]O jis tarė: Palai-
minta tu Viešpaties, dukte; tu pirmąja savo mielaširdyste pervir-
šijai paskesniąją, nes nėjai paskui jaunikaičius beturčius ar turtingus.
[11]Nebijok tat, bet ką tik man sakysi, tau padarysiu, nes visa tauta,
gyvenanti mano miesto vartuose, žino tave esant dorą moteriškę.
[12]Aš nesiginu esąs giminaitis, bet yra kitas, artimesnis už mane.
[13]Ilsėkis šią naktį, o rytoj išaušus, jei jis norės tave palikti pas save
giminystės teisėmis, bus gerai, o jei jis nenorės, aš be jokios abejonės
tave paimsiu, kaip Viešpats yra gyvas. Miegok lig rytui. [14]Taigi ji
miegojo prie jo kojų lig nakties pabaigai. Paskui ji atsikėlė pirma
negu žmonės galėjo vienas kitą pažinti, ir Boozas tarė: Saugokis,
kad niekas nepatirtų, jog buvai čia atėjus. [15]Jis dar tarė: Ištiesk
savo apsiaustą, kuriuo esi apsidengus, ir laikyk abiem rankom.
Jai ištiesus ir laikant, jis atseikėjo šešis miežių saikus ir uždėjo
ant jos. Jais nešina ji įėjo į miestą. [16]Ir atėjo pas savo uošvę,
kuri jai tarė: Ką padarei, mano dukte? O ji jai papasakojo visa,
ką jai buvo padaręs žmogus, [17]ir tarė: Štai jis man davė šešis
miežių saikus ir tarė: Nenoriu, kad grįžtumei tuščiomis rankomis
pas tavo uošvę. [18]Noemė gi tarė: Palauk, mano dukte, kolei nepama-
tysime, kuo tas dalykas pasibaigs, nes tas žmogus nesiliaus, kolei
neįvykdys, ką yra pasakęs.

4. [1]Taigi Boozas nuėjo pas vartus ir tenai atsisėdo. O pamatęs
praeinant giminaitį, apie kurį buvo aukščiau kalbėta, jam tarė: Eikš
truputį čia ir sėskis, vadindamas jį jo vardu. Tasai priėjo ir atsisėdo.
[2]Boozas gi, ėmęs dešimtį vyrų iš miesto vyresniųjų, jiems tarė:
Sėskitės čia. [3]Jiems sėdint, jis tarė giminaičiui: Noemė, kuri grįžo
iš Moabiečių krašto, parduos mūsų brolio Elimeleko lauko dalį;
[4]aš norėjau, kad tu tai išgirstumei, ir tau pasakyti akivaizdoje visų
sėdinčiųjų ir vyresniųjų iš mano tautos. Jei nori paveldėti giminystės

teisėmis, pirk ir paveldėk, o jei tau tai netinka, pasisakyk man, kad
žinočiau, ką aš turiu daryti, nes nėra kitų giminių, išskyrus tave,
kurs esi artesnis, ir mane, kurs esu antras. Jis atsakė: Aš pirksiu
dirvą. [5]Boozas jam tarė: Jei tu pirksi dirvą iš moteriškės rankos,
turėsi taip pat imti ir Rutą Moabietę, kuri buvo mirusiojo žmona,
kad prikeltumei savo giminaičiui vardą jo tėviškėje. [6]Anas atsakė:
Aš išsižadu giminystės teisių, nes kitaip aš pakenkčiau mano šeimos
tėvonystei; tu, naudokis mano pirmenybe, be kurios aš prisipažįstu
mielu noru apsieisiąs. [7]Toksai gi buvo senovinis paprotys Israėlyje
tarp giminaičių, kad jei vienas perleisdavo kitam savo teises, idant
toks perleidimas būtų tvirtas, žmogus atrišdavo savo autuvą ir duodavo
savo giminaičiui; tai buvo perleidimo ženklas Israėlyje. [8]Taigi Boozas
tarė savo giminaičiui: Nusiauk savo kurpę! O jis tuojau ją atrišo
nuo savo kojos. [9]Anas gi tarė vyresniesiems ir visai tautai: Jūs
esate šiandien liudininkai, kad aš paveldėjau visa, kas buvo Elimele-
ko, Keliono ir Mahalono, atiduodant Noemei, [10]ir kad ėmiau Ma-
halono žmoną Rutą Moabietę moterystėn, kad sužadinčiau miru-
siojo vardą jo tėviškėje, kad jo vardas neišnyktų iš jo šeimos,
brolių tarpo ir iš tautos. Jūs, sakau, esate šito dalyko liudytojai.
[11]Visa tauta, buvusi vartuose, ir vyresnieji atsakė: Mes esame liu-
dytojai. Viešpats tepadaro šitą moteriškę, kuri įeina į tavo namus,
kaip Rakelę ir Liją, sukūrusias Israėlio namus, kad ji būtų dorybės
pavyzdys Ephratoje, kad jos vardas būtų garsus Betliejuje. [12]Tavo
namai tebūna kaip namai Pareso, kurį Tamara pagimdė Judui,
per palikuonis, kuriuos Viešpats tau duos iš šitos jaunos moteriškės.
[13]Taigi Boozas ėmė Rutą ir su ja apsivedė; jis pas ją įėjo, ir
Viešpats jai davė, kad ji pradėtų ir pagimdytų sūnų. [14]O moterys
sakė Noemei: Pašlovintas Viešpats, kurs nepakentė, kad pritrūktų
tavo šeimoje įpėdinio, kurio vardas būtų minimas Israėlyje, [15]idant
turėtumei kas paguostų tavo sielą ir tave maitintų senatvėje, nes jis
gimė iš tavo marčios, kuri tave myli ir tau daug geresnė, negu
kad turėtumei septynis sūnus. [16]O Noemė, paėmusi kūdikį, dėjo
savo prieglobstin ir ėjo prie jo auklės ir nešiotės pareigas.
[17]Kaimynės gi ją sveikino ir sakė: Noemei gimė sūnus! Ir jos
jį praminė vardu Obedas. Tasai yra Dovido tėvo Isajo tėvas.
[18]Šitie yra Pareso palikuonys: Paresui gimė Esronas, [19]Esronui
gimė Aramas, Aramui gimė Aminadabas, [20]Aminadabui gimė Na-
asonas, Naasonui gimė Salmonas, [21]Salmonui gimė Boozas, Boozui
gimė Obedas, [22]Obedui gimė Isajis, Isajui gimė Dovidas.

PIRMOJI SAMUĖLIO KNYGA,

kurią mes vadiname PIRMĄJA KARALIŲ

1. [1]Buvo vienas vyras iš Ramataimsophimo Ephraimo kalnuose,
vardu Elkana. Jis buvo Ephratietis, Supho sūnaus Tohaus sūnaus
Eliaus sūnaus Jerohamo sūnus. [2]Jis turėjo dvi žmonas, vieną vardu
Oną, o antroji buvo vardu Phenėna. Phenėna turėjo sūnų, o Onos
nebuvo vaikų. [3]Tasai vyras eidavo iš savo miesto paskirtomis dieno-
mis pagarbintų ir aukų darytų kareivijų Viešpačiui Sile. Tenai gi buvo
du Helio sūnu, Ophnis ir Phinėjas, Viešpaties kunigai. [4]Taigi atėjo
diena, ir Elkana, atnašavęs aukas, davė dalis savo žmonai Phenėnai
ir visiems jos sūnums bei dukterims. [5]Onai gi davė nuliūdęs vieną
dalį, nes jis mylėjo Oną. Mat Viešpats buvo užrakinęs jos įsčią.
[6]Vargino gi ją taipgi jos pavydininkė ir labai kankino tuo, kad
prikaišiojo, jog Viešpats buvo užrakinęs jos įsčią. [7]Taip ji darė
kas metai, kuomet, laikui atėjus, keliavo į Viešpaties šventyklą, ir taip
ją erzino; Ona gi verkdavo ir neimdavo valgio. [8]Taigi jos vyras
Elkana jai tarė: Ona, ko verki? ir kodėl nevalgai? kodėl tavo
širdis nuliūdusi? argi aš tau ne geresnis už dešimtį sūnų?

[9]Pavalgius gi ir atsigėrus Sile, Ona atsikėlė; o kai kunigas Helis
sėdėjo kraseje ties Viešpaties šventyklos durimis, [10]Ona, turėdama
labai apkartusią širdį, meldėsi į Viešpatį, gausiai raudodama, [11]ir
padarė apžadą, sakydama: Kareivijų Viešpatie, jei pažvelgsi ir pama-
tysi tavo tarnaitės suspaudimą, atsiminsi mane ir neužmirši tavo
tarnaitės, jei duosi savo vergei vyriškos lyties vaiką, aš jį atiduosiu
Viešpačiui visoms jo gyvenimo dienoms, ir skustuvas nepereis per
jo galvą. [12]Atsitiko gi, kad jai ilgai besimeldžiant Viešpaties akivaiz-
doje, Helis stebėjo jos burną. [13]Ona tuo tarpu kalbėjo savo širdyje,
ir tik jos lūpos krutėjo, bet balso visai nesigirdėjo. Todėl Helis
manė ją esant apsigėrusią [14]ir jai tarė: Kolei gi būsi girta? Su-
virškink truputį vyną, kurio esi pilna. [15]Ona atsakydama tarė:

Anaiptol, mano valdove, nes aš esu labai nelaiminga moteriškė;
vyno ir nieko kito, kas gali nugirdyti, aš negėriau, bet tik atvėriau
savo sielą Viešpaties akivaizdoje. [16]Nemanyk apie savo tarnaitę kaip
apie vieną iš Belialio dukterų, nes dėl skausmo ir sielvarto daugybės
aš kalbėjau iki šiai valandai. [17]Tuomet Helis jai tarė: Eik ramybėje, o
Israėlio Dievas teįvykdo tavo prašymą, su kuriuo į jį kreipeis.
[18]Ji gi tarė: Kadgi tavo tarnaitė rastų tavo akyse malonę. Po to mote-
riškė nuėjo savo keliu ir valgė, o jos veidas daugiau nebesikeitė.
[19]Atsikėlę rytmetį, jie pagarbino Viešpaties akivaizdoje, grįžo atgal
ir parėjo į savo namus Ramaton. Elkana pažino savo moterį Oną,
ir Viešpats ją atsiminė. [20]O praslinkus dienoms atsitiko, kad Ona
pradėjo, pagimdė sūnų ir jį praminė vardu Samuėlis, nes ji buvo
jo prašiusi iš Viešpaties.
[21]O kai jos vyras Elkana ir visi jo namai ėjo atnašauti Vieš-
pačiui iškilmingos aukos ir kas jo buvo žadėta, [22]Ona nėjo, nes ji
sakė savo vyrui: Aš neisiu, kolei kūdikis nebus nujunkytas; paskui
aš jį nuvesiu, kad pasirodytų Viešpaties akivaizdoje ir pasiliktų
tenai nuolatos. [23]Jos vyras Elkana jai tarė: Daryk, kas tau rodosi
gera, ir pasilik, kolei jo nenujunkysi; o aš maldauju, kad Viešpats
įvykdytų savo žodį. Taigi moteriškė pasiliko ir žindė savo sūnų,
kolei jo neatpratino nuo pieno; [24]o nujunkius vedėsi jį draug su
savim, su trimis veršiais, trimis miltų saikais ir ąsočiu vyno ir jį
nusivedė prie Viešpaties namų Sile. Vaikas dar tebebuvo visai mažas.
[25]Jie paaukojo veršį ir atidavė vaiką Heliui. [26]O Ona tarė: Mel-
džiamasis mano valdove, kaip gyva tavo siela, valdove! aš esu ana
moteriškė, kuri čia stovėjo tavo akivaizdoje, melsdama Viešpatį.
[27]Aš meldžiausi dėl šito vaiko, ir Viešpats man suteikė mano prašymą,
su kuriuo aš į jį kreipiaus. [28]Todėl tai aš jį pavedžiau Viešpačiui
visoms dienoms, kolei jis priklausys Viešpačiui. Ir jie tenai pagar-
bino Viešpatį.
Ona gi meldėsi ir tarė:

2. [1]Mano širdis džiūgauja Viešpatyje,
ir mano ragas pakilo aukštyn mano Dievuje.
Dabar aš galiu mano burną atverti prieš mano neprietelius,
nes man leista džiaugtis tavo pagalba.
[2]Nė vienas nėra taip šventas kaip Viešpats;
nes ir nėra kito, tave išskyrus,
ir nėra kito tokio Dievo, kaip mūsų Dievas!

[3]Liaukitės dauginę savo pasididžiavimo kalbas, kuriomis giriatės;
temiršta jūsų burnoje kiekvienas išdidus žodis.
Nes Viešpats yra visa žinantis Dievas.
Jo yra svarstomi veiksmai.
[4]Karžygių kilpinys sulaužytas,
o silpnieji yra sujuosti stiprybe.
[5]Kurie pirma buvo sotūs, turi tarnauti už duoną,
o alkanieji pasotinti;
nevaisingoji pagimdys daugelį,
o turėjusi daug vaikų vysta iš liūdesio.
[6]Viešpats marina ir į gyvenimą grąžina,
nuveda į mirusiųjų buveinę ir atgal atveda.
[7]Viešpats daro beturtį ir turtingą,
pažemina ir išaukština.
[8]Jis ištraukia iš dulkių vargdienį
ir iš purvų pakelia beturtį;
sodina juos šalia kunigaikščių,
skiria jiems garbės krases.
Nes Viešpaties yra žemės šulai,
ir ant jų jis parėmė pasaulį.
[9]Jis sergės šventųjų žingsnius,
ir bedieviai nutils tamsybėje;
nes savo stiprybe žmogus nepasiekia pergalės.
[10]Viešpaties bus išgąsdinti jojo priešai;
jis griaus ant jų iš dangaus.
Viešpats teis žemės kraštus,
suteiks valdžią savo karaliui
ir išaukštins savo Pateptojo ragą.

[11]Po to Elkana sugrįžo Ramaton į savo namus; vaikas gi buvo
tarnautojas Viešpaties akivaizdoje po kunigo Helio akimis.
[12]O Helio sūnūs buvo Belialio vaikai; jie nenorėjo žinoti Vieš-
paties [13]nei kunigų prievolių tautai; bet kas tik būdavo pasipjovęs
auką, ateidavo kunigo tarnas, tebeverdant mėsą; jis, turėdamas savo
rankoje trišakę, [14]įkišdavo ją į katilą ar į puodą, ar į keptuvą,
ar į skardą, ir visa, ką pakeldavo šakelės, kunigas imdavo sau; taip
jis darė visam Israėliui, kas tik ateidavo į Silą. [15]Net dar nesusmil-
kius taukų, kunigo tarnas ateidavo ir sakydavo aukojančiam: Duok

man mėsos, kad išvirčiau kunigui, nes neimsiu iš tavęs virtos mėsos,
tik žalią. [16]Aukojantis jam sakydavo: Tegul pirma pagal paprotį
šiandien bus sudeginti taukai, o paskui imk sau, kiek tik tavo siela
trokšta. Anas atsakydamas jam tardavo: Anaiptol, nes tu turi duoti
tuojau; kitaip aš pasiimsiu prievarta. [17]Taigi jaunuolių nusidėjimas
buvo labai didelis Viešpaties akivaizdoje, nes jie atitraukdavo žmones
nuo Viešpaties aukos.

[18]Vaikas gi Samuėlis tarnavo Viešpaties akivaizdoje, apjuostas
lininiu antpečiu. [19]Jo motina padarydavo jam taipgi mažą jupelę,
kurią atnešdavo paskirtomis dienomis, ateidama draug su savo vyru iš-
kilmingos aukos atnašautų. [20]O Helis laimino Elkaną ir jo žmoną
ir jam sakė: Viešpats teduoda tau vaikų iš šitos moteriškės užuot
užstato, kurį pavedei Viešpačiui. Paskui juodu grįžo į savo vietą.
[21]Taigi Viešpats aplankė Oną; ji pradėjo ir pagimdė tris sūnus
ir dvi dukteris; ir vaikas Samuėlis padidėjo pas Viešpatį.

[22]Helis buvo jau labai pasenęs ir girdėdamas visa, ką jo sūnudu
darė visam Israėliui, ir kad juodu miegodavo su moterimis, kurios
budėdavo prie padangtės angos, [23]jis juodviem sakė: Kodėl judu
darote tokius dalykus, dalykus pikčiausius, apie kuriuos aš girdžiu
iš visos tautos? [24]Nebedarykite, mano vaikai, nes negeras tai gandas,
kurį aš girdžiu, kad judu vedate į peržengimus Viešpaties tautą.
[25]Jei nusideda vienas žmogus kitam žmogui, galima už jį permaldauti
Dievą, bet jei žmogus nusideda pačiam Dievui, kas už jį melsis?
Bet jie neklausė savo tėvo balso, nes Viešpats norėjo nubausti juos
mirtimi.

[26]Tuo tarpu vaikas Samuėlis darė pažangą ir augo, ir įtikdavo
kaip Viešpačiui, taip ir žmonėms. [27]Vieną kartą Dievo žmogus atėjo
pas Helį ir jam tarė: Štai ką sako Viešpats: Argi aš ne atvirai
apsireiškiau tavo tėvo namams, kai jie buvo Egipte Faraono namuose?
[28]Aš pasirinkau jį sau kunigu iš visų Israėlio giminių, kad artintųsi
prie mano altoriaus, degintų man smilkalus ir nešiotų efodą mano
akivaizdoje, daviau tavo tėvo namams visa iš Israėlio sūnų aukų.
[29]Kodėl kojomis paspyrėte mano auką ir mano dovanas, kurias aš
įsakiau atnašauti šventykloje? ir kodėl tu labiau gerbei savo sū-
nudu negu mane, valgydami iš kiekvienos mano tautos Israėlio
aukos pirmones? [30]Todėl Viešpats, Israėlio Dievas, sako: Aš iš tikrųjų
kalbėjau, kad tavo namai ir tavo tėvo namai tarnaus mano aki-
vaizdoje per amžius. Dabar gi Viešpats sako: Tebūna tai toli nuo
manęs; bet, kas mane pašlovins, tą aš pašlovinsiu; kurie gi mane

paniekina, bus paniekinti. [31]Štai ateina dienos, ir atkirsiu tavo petį
ir tavo tėvo namų petį, kad per visas dienas nebūtų pasenusio tavo
namuose. [32]Ir kuomet Israėlis bus visame laimingas, tu matysi šven-
tykloje tą, kuriam pavydėsi, ir nebus tavo namuose seno žmogaus
per visas dienas. [33]Tačiau nepašalinsiu visai vyro iš tavęs nuo savo
altoriaus, bet tavo akys turės aptemti ir tavo siela krimstis, ir didelė
tavo namų dalis mirs, atėjus į vyrų amžių. [34]Ženklas gi tau bus
tai, kas atsitiks dviem tavo sūnum, Ophniui ir Phinėjui: abudu nu-
mirs viena diena. [35]O aš pažadinsiu sau ištikimą kunigą, kurs darys,
kaip mano širdžiai ir mano sielai patinka; aš jam pastatysiu ištikimus
namus, ir jis vaikščios mano Pateptojo akivaizdoje per visas dienas.
[36]Atsitiks gi, jog, kas tik bus likęs tavo namuose, ateis, kad būtų už
jį pasimelsta, atnašaus sidabrinį pinigą ir duonos paplotį ir sakys:
Prileisk mane, meldžiamasis, prie vienos kunigų dalies, kad valgyčiau
duonos kąsnelį.

3. [1]Vaikas Samuėlis tarnavo Viešpačiui Helio akivaizdoje, o Vieš-
paties žodžiai anose dienose buvo labai brangūs ir nebuvo sutei-
kiama regėjimų. [2]Atsitiko tat vieną dieną, kuomet Helis gulėjo
savo vietoje, jo gi akys buvo aptemusios, ir jis negalėjo matyti, [3]kad,
dar neužgesintam esant Dievo žiburiui, Samuėlis miegojo Viešpaties
šventykloje, kur buvo Dievo skrynia. [4]Ir Viešpats pašaukė Samuėlį,
kurs atsakydamas tarė: Štai aš. [5]Jis nubėgo pas Helį ir tarė: Štai aš,
nes tu mane šaukei. Tasai tarė: Grįžk ir miegok. Jis nuėjo ir miegojo.
[6]Viešpats gi vėl ėmė šaukti Samuėlį; o Samuėlis atsikėlęs nuėjo pas
Helį ir tarė: Štai aš, nes tu mane šaukei. Anas atsakė: Aš tavęs
nešaukiau, mano sūnau; grįžk ir miegok. [7]Taigi Samuėlis dar ne-
buvo pažinęs Viešpaties, ir Viešpaties žodis jam nebuvo buvęs ap-
reikštas. [8]Viešpats dar trečią kartą pašaukė Samuėlį, kurs atsikė-
lęs nuėjo pas Helį [9]ir tarė: Štai aš, nes mane šaukei. Helis tat
suprato, kad Viešpats šaukia vaiką, ir tarė Samuėliui: Eik ir miegok;
o jei dar tave pašauktų, tu sakysi: Kalbėk, Viešpatie, nes tavo
tarnas klauso. Taigi Samuėlis nuėjo ir miegojo savo vietoje.
[10]O Viešpats atėjo, atsistojo ir, kaip buvo du kartu pirma šaukęs,
vėl pašaukė: Samuėli, Samuėli! Samuėlis gi tarė: Kalbėk, Viešpatie,
nes tavo tarnas klauso. [11]Tuomet Viešpats tarė Samuėliui: Štai aš darau
Israėlyje dalyką, kurį kas tik išgirs, spengs abi jo ausi. [12]Tą dieną
aš sukelsiu prieš Helį visa, ką esu kalbėjęs prieš jo namus; pradėsiu
ir pabaigsiu. [13]Nes aš jam iš anksto paskelbiau, kad teisiu dėl

nedorybės jo namus per amžius, nes jis žinojo, kad jo sūnūs elgiasi netikusiai, ir jų nesudraudė. [14]Todėl aš prisiekiau Helio namams, kad už jo namų nedorybę nebus galima permaldauti aukomis ir dovanomis per amžius. [15]Samuėlis miegojo iki rytui ir atidarė Viešpaties namų duris. Tačiau Samuėlis bijojo pasakyti Heliui apie regėjimą. [16]Bet Helis pasišaukė Samuėlį ir jam tarė: Mano sūnau Samuėli! Jis atsakydamas tarė: Aš čia. [17]Helis jį paklausė: Kokie yra žodžiai, kuriuos Viešpats tau kalbėjo? Meldžiamasis, neslėpk nuo manęs. Dievas tai tau tepadaro ir tai teprideda, jei paslėpsi nuo manęs nors vieną žodį iš to, kas tau pasakyta. [18]Taigi Samuėlis jam papasakojo visus žodžius ir nepaslėpė nuo jo. O anas atsakė: Jis yra Viešpats; tedaro, kas gera jo akyse.

[19]Samuėlis augo, ir Viešpats buvo su juo, ir nė vienas iš jo žodžių nekrito žemėn. [20]Visas Israėlis nuo Dano iki Bersabėjai patyrė, kad Samuėlis yra ištikimas Viešpaties pranašas. [21]Viešpats ir toliau apsireikšdavo Sile; nes Viešpats buvo apsireiškęs Samuėliui Sile pagal Viešpaties žodį. Ir Samuėlio žodis ėjo į visą Israėlį.

4. [1]Anose dienose atsitiko, kad Pilistimai susirinko į kovą. Taigi Israėlis išėjo kovoti prieš Pilistimus ir sustatė stovyklas prie Pagalbos akmens. Tuo tarpu Pilistimai atėjo į Aphеką [2]ir sustojo kariškoje eilėje prieš Israėlį. Bet, prasidėjus kovai, Israėlis ėmė bėgti nuo Pilistimų, ir tame susirėmime buvo užmušta visur laukuose apie keturis tūkstančius vyrų.

[3]Tauta sugrįžo į stovyklas, o senesnieji iš Israėlio sakė: Kodėl Viešpats mus ištiko šiandien Pilistimų akivaizdoje? Atsineškime pas save iš Silo Viešpaties sandoros skrynią ir tegul ateina į mūsų tarpą, kad mus išgelbėtų iš mūsų neprietelių rankos. [4]Tauta tat nusiuntė į Silą ir pasiėmė iš ten kareivijų Viešpaties, sėdinčiojo ant cherubinų, sandoros skrynią, o su sandoros skrynia buvo du Helio sūnu, Ophnis ir Phinėjas. [5]Atvykus Viešpaties sandoros skryniai į stovyklas, visas Israėlis ėmė šūkauti dideliu šauksmu, taip kad žemė skambėjo. [6]Pilistimai išgirdo šauksmo balsą ir tarė: Ką reiškia tas didelio šauksmo garsas Ebrajų stovyklose? Ir patyrę, kad Viešpaties skrynia atvykusi į stovyklą, [7]Pilistimai nusigando ir sakė: Dievas atėjo į stovyklą; vaitodami jie sakė: [8]Vargas mums; nes nebuvo taip didelio džiaugsmo nei vakar, nei užvakar; vargas mums! Kas mus išgelbės iš šitų prakilnių dievų rankos? Tie tai yra dievai, kurie ištiko Egiptą visokiomis slogomis tyruose. [9]Būkite drąsūs, Pi-

listimai, ir būkite vyrai, kad nereiktų tarnauti Ebrajams, kaip jie
mums tarnavo; būkite drąsūs ir kovokite. [10]Taigi Pilistimai kovojo,
o Israëlis buvo sumuštas, ir kiekvienas bėgo į savo padangtę. Pra-
laimėjimas buvo labai didelis, nes iš Israëlio krito trys dešimtys
tūkstančių pėstininkų. [11]Dievo skrynia buvo paimta nelaisvėn; žuvo
taipgi du Helio sūnu, Ophnis ir Phinėjas.

[12]O vienas vyras iš Benjamino, išbėgęs iš mūšio, atėjo tą pačią dieną
su perplėštais drabužiais ir dulkėmis apsibarstęs galvą į Silą. [13]Jam
ateinant, Helis žiūrėdamas sėdėjo krasėje ties keliu; nes jo širdis buvo
pilna baimės dėl Viešpaties skrynios. Anas gi vyras įėjęs paskelbė mies-
tui, ir visas miestas ėmė raudoti. [14]Helis, išgirdęs šauksmo balsą, tarė:
Ką reiškia tas garsus triukšmas? O anas pasiskubino, atėjo ir paskelbė
Heliui. [15]Heliui jau buvo devynios dešimtys aštuoneri metai; jo akys
buvo aptemusios, ir jis nebegalėjo regėti. [16]Kai anas pasakė Heliui:
Aš esu, kurs atvykau iš kovos ir kurs šiandien išbėgau iš mūšio, Helis
jam tarė: Kas gi atsitiko, mano sūnau? [17]Atsakydamas tas, kurs buvo
atnešęs žinią, tarė: Israëlis leidosi bėgti iš po Pilistimų akių, ir labai
daug iš tautos užmušta. Be to, žuvo ir du tavo sūnu, Ophnis ir Phinėjas,
o Dievo skrynia paimta nelaisvėn. [18]Anam paminėjus Dievo skrynią,
jis krito nuo krasės į užpakalį prie durų ir persilaužęs sprandą numirė;
nes jis buvo jau senas žmogus ir susilaukęs vėlyvo amžiaus. Jis teisė
Israëlį keturias dešimtis metų.

[19]Jo marti, Phinėjo žmona, buvo nėščia ir turėjo veikiai gimdyti;
išgirdus žinią, kad Dievo skrynia paimta, kad jos uošvis ir jos vyras mi-
rę, ji pasilenkė ir pagimdė; nes ją buvo užpuolę staigūs skausmai. [20]Kai
ji jau buvo marinama, tos moterys, kurios aplink ją stovėjo, jai tarė:
Nebijok, nes pagimdei sūnų. Ji joms neatsakė ir nekreipė dėmesio.
[21]Ji praminė vaiką Ikhabodu, sakydama: Atimta šlovė iš Israëlio, nes
Dievo skrynia paimta, taipgi dėl savo uošvio ir dėl savo vyro; [22]taigi
ji tarė: Atimta šlovė iš Israëlio, nes Dievo skrynia buvo paimta.

5. [1]Pilistimai, paėmę Dievo skrynią, nusigabeno ją nuo Pagalbos
akmens į Azotą. [2]Pilistimai ėmė Dievo skrynią, įnešė ją į Dagono šven-
tyklą ir ją pastatė šalia Dagono. [3]O kai kitą dieną Azotiečiai atsikėlė
auštant, štai Dagonas gulėjo kniūbsčias žemėje prieš Viešpaties skrynią.
Jie paėmė Dagoną ir pastatė jį atgal į jo vietą. [4]Ir vėl atsikėlę sekančios
dienos rytą rado Dagoną gulintį ant savo veido žemėje ties Viešpaties
skrynia; Dagono gi galva ir du atkirstu jo rankų delnu buvo ant slenks-
čio. [5]Tik pats Dagono liemuo buvo pasilikęs savo vietoje. Todėlei Da-

gono kunigai ir visi, kurie įeina į jo šventyklą, neužmina Dagono
slenksčio Azote iki šiai dienai. 6Viešpaties gi ranka sunkiai slėgė Azo-
tiečius, ir jis juos naikino; jis ištiko ligomis Azotą ir jo apylinkes slapti-
nėje pasturgalio dalyje. Ano krašto sodžiuose ir laukuose ėmė knibž-
dėti, priviso pelių, ir pasidarė mieste sumišimas dėl didelio marumo.
7Matydami gi tokią slogą, Azoto žmonės tarė: Tenepasilieka pas
mus Israėlio Dievo skrynia, nes jo ranka labai slegia mus ir mūsų Dievą
Dagoną. 8O nusiuntę jie surinko pas save visus Pilistimų kunigaikščius
ir tarė: Kas mums reikia daryti su Israėlio Dievo skrynia? Getiečiai
atsakė: Israėlio Dievo skrynia tegul bus vežiojama aplinkui. Ir jie
vežė aplinkui Israėlio Dievo skrynią. 9Jiems gi ją vežant aplinkui,
kiekviename mieste pasireikšdavo Viešpaties ranka labai didėliais žu-
dymais; ji ištikdavo kiekvieno miesto vyrus nuo mažo iki dideliam, ir
žarnos, išlįsdamos iš savo vietos, pūdavo. O Getiečiai pasidarė pasi-
tarimą ir pasidirbdino sau sėdynių iš odos.
10Taigi jie nusiuntė Dievo skrynią Akaronan. Atvykus Dievo skry-
niai Akaronan, Akaroniečiai ėmė šaukti ir tarė: Atvedė pas mus Israė-
lio Dievo skrynią, kad užmuštų mus ir mūsų žmones. 11Taigi jie siuntė
ir surinko visus Pilistimų kunigaikščius, kurie tarė: Paleiskite Israėlio
Dievo skrynią; tegul ji grįžta į savo vietą ir teneužmuša mūsų kartu su
mūsų tauta. 12Nes kiekviename mieste rasdavosi mirties baimė, ir
Dievo ranka labai juos slėgdavo. Taipgi tie vyrai, kurie nemirė, buvo
ištinkami ligomis slaptinėje pasturgalio dalyje, ir kiekvieno miesto
dejavimas kilo į padanges.

6. 1Taigi Viešpaties skrynia buvo Pilistimų krašte septynis mėnesius.
2O Pilistimai pasikvietė kunigus ir žynius ir tarė: Ką darysime su Vieš-
paties skrynia? Pasakykite mums, kaip mes turime siųsti ją atgal į jos
vietą. Tie atsakė: 3Jei siunčiate atgal Israėlio Dievo skrynią, nesiųskite
jos tuščios, bet atiduokite jam, ką esate skolingi už nuodėmę, o tuomet
išgysite ir žinosite, kodėl jo ranka nuo jūsų neatstoja. 4Jie tarė: Tai ką
gi mes turime jam atiduoti už nusikaltimą? Tie gi atsakė: 5Pagal Pilis-
timų sričių skaičių padarysite penkis auksinius pasturgalius ir penkias
auksines peles, nes viena ir ta pati sloga buvo atėjusi jums visiems ir
jūsų kunigaikščiams. Padarysite panašumus savo pasturgalių ir pana-
šumus pelių, kurios naikino žemę, ir duosite Israėlio Dievui garbę,
gal jis nukels savo ranką nuo jūsų dievų ir nuo jūsų žemės. 6Kam kieti-
nate savo širdis, kaip Egiptas ir Faraonas buvo sukietinę savąją širdį;
argi jis jų pagaliau nepaleido, kai buvo ištiktas, ir ar jie neišėjo? 7Dabar

tat imkite ir padirbkite vieną naują vežimą, ir įkinkykite į jį dvi žindo-
mas karves, kurioms dar nebuvo uždėta jungo, o jųdviejų veršiukus
uždarykite namie.[8]Po to imkite Viešpaties skrynią ir įdėkite į vežimą,
o sudėję į dėžę šalia jos auksinius rykus, kuriais jam užmokėjote už
nuodėmę, paleiskite ją, kad eitų sau. [9]Ir žiūrėkite: jei ji eis aukštyn
keliu, vedančiu į jos sienas, Betsamo linkon, tai jis bus padaręs mums tą
didelę nelaimę; o jei ne, žinosime, kad visai ne jo ranka mus palietė,
bet kad tai atsitiko netyčiomis.
[10]Taigi jie padarė taip: ėmė dvi karvi, žindžiusi veršiukus, ir įkinkė
į vežimą, o jųdviejų veršiukus uždarė namie, [11]į vežimą gi įdėjo Dievo
skrynią ir dėžę, kurioje buvo auksinės pelės ir pasturgalių panašumai.
[12]Karvės ėjo stačiai keliu, vedančiu į Betsamą, ir žingsniavo vienu
keliu, eidamos ir baubdamos, nesuko nei dešinėn, nei kairėn pusėn;
Pilistimų gi kunigaikščiai ėjo paskui iki Betsamo sienų.
[13]Betsamiečiai tuo metu pjovė kviečius slėnyje; jie, pakėlę savo
akis, pamatė skrynią ir išvydę apsidžiaugė. [14]O vežimas atvyko į Jošuės
Betsamiečio dirvą ir čia sustojo. Tenai buvo didelis akmuo. Jie suka-
pojo vežimo medžius ir ant jų uždėjo dvi karvi kaip deginamąją auką
Viešpačiui. [15]O Levitai nuėmė Dievo skrynią ir šalia jos buvusią dėžę,
kurioje buvo auksiniai rykai, ir padėjo ant didžiojo akmens. Vyrai
Betsamiečiai atnašavo deginamąsias aukas ir pjovė tą dieną kruvinas
aukas Viešpačiui.
[16]Penki Pilistimų kunigaikščiai tai matė ir tą pačią dieną sugrįžo į
Akaroną. [17]Šitie yra penki auksiniai panašumai, kuriuos Pilistimai
atidavė Viešpačiui už nusikaltimą: Azotas vieną, Gaza vieną, Askalonas
vieną, Getas vieną, Akaronas vieną; [18]ir auksines peles pagal Pilistimų
miestų skaičių iš penkių jų sričių, kaip iš apmūrytų miestų, taip ir iš
sodžių, buvusių be mūro, net ir iš Didžiojo Abelio, ant kurio buvo pa-
dėta Viešpaties skrynia, buvusi iki tai dienai Jošuės Betsamiečio dir-
voje. [19]Viešpats užgavo Betsamo vyrus, nes jie buvo matę Viešpaties
skrynią. Jis ištiko septynias dešimtis vyrų iš gyventojų ir iš liaudies
penkias dešimtis tūkstančių. Tauta raudojo, nes Viešpats buvo užgavęs
liaudį didele sloga.
[20]Tuomet Betsamo vyrai tarė: Kas galės stovėti Viešpaties, šito šven-
tojo Dievo, akivaizdoje? ir pas ką jis eis nuo mūsų? [21]Jie nusiuntė
pasiuntinius pas Karjatjarimo gyventojus ir tarė: Pilistimai atsiuntė
atgal Viešpaties skrynią; ateikite ir grąžinkite ją atgal pas save.

7. [1]Taigi Karjatjarimo vyrai atėjo ir sugrąžino atgal Viešpaties

skrynią ir ją įnešė į Abinadabo namus Gabaoje, o jo sūnų Eleazarą
pašventino, kad sergėtų Viešpaties skrynią.
[2]Ir atsitiko, kad nuo tos dienos, kurioje Viešpaties skrynia pasiliko
Karjatjarime, praslinko daug dienų, buvo gi jau dvidešimti metai, ir
visi Israėlio namai turėjo ramybę, eidami paskui Viešpatį. [3]Samuėlis
gi kalbėjo visiems Israėlio namams ir tarė: Jei jūs grįžtate prie Viešpa-
ties visa savo širdimi, pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus, Baalus
ir Astartes; prirenkite savo širdis Viešpačiui ir jam vienam tarnaukite,
o jis jus išlaisvins iš Pilistimų rankos. [4]Taigi Israėlio sūnūs pašalino
Baalus ir Astartes ir tarnavo vienam Viešpačiui. [5]Samuėlis gi tarė:
Surinkite visą Israėlį į Masphatą, kad aš melsčiau už jus Viešpačiui.
[6]Taigi jie susirinko į Masphatą; jie sėmėsi vandens ir išliejo Viešpaties
akivaizdoje, alkino save tą dieną ir tenai tarė: Nusidėjome Viešpačiui.
O Samuėlis teisė Israėlio sūnus Masphate.
[7]Kuomet Pilistimai išgirdo, kad Israėlio sūnūs susirinko Masphate,
Pilistimų kunigaikščiai kėlėsi eiti prieš Israėlį. Tai išgirdę, Israėlio
sūnūs labai nusigando Pilistimų [8]ir tarė Samuėliui: Nesiliauk šaukęsis
už mus į Viešpatį, mūsų Dievą, kad mus išgelbėtų iš Pilistimų rankos.
[9]Samuėlis gi ėmė vieną žindomą avinėlį ir jį visą atnašavo kaip degi-
namąją auką Viešpačiui; Samuėlis taipgi šaukėsi už Israėlį į Viešpatį,
ir Viešpats jį išklausė. [10]Atsitiko gi, kad Samuėliui atnašaujant degi-
namąją auką, Pilistimai pradėjo kovą prieš Israėlį; bet Viešpats su-
griaudė su dideliu trenksmu tą dieną ant Pilistimų ir juos nugąsdino, ir
jie buvo Israėlio sumušti. [11]O Israėlio vyrai, išėję iš Masphato, vijosi
Pilistimus ir juos mušė iki vietai, kuri buvo žemiau Betkharo. [12]Samu-
ėlis gi ėmė vieną akmenį ir padėjo jį tarp Masphatos ir tarp Seno, ir
praminė aną vietą vardu Pagalbos akmuo. Jis tarė: Iki šiai vietai mums
padėjo Viešpats. [13]Pilistimai buvo pažeminti ir nebemėgino eiti daugiau
į Israėlio sienas. Taigi Viešpaties ranka buvo prieš Pilistimus per visas
Samuėlio dienas. [14]Israėliui buvo atiduota taipgi miestai, kuriuos Pilis-
timai buvo paėmę iš Israėlio, nuo Akarono iki Getui, draug su jų apy-
linke. Jis išlaisvino Israėlį iš Pilistimų rankų, ir buvo ramybė tarp
Israėlio ir Amoriečių.
[15]Samuėlis teisė Israėlį per visas savo gyvenimo dienas. [16]Jis eidavo
kas metai per Betelį, Galgalą ir Masphatą ir teisė Israėlį minėtosiose
vietose. [17]Paskui jis grįždavo į Ramatą, nes tenai buvo jo namai, ir
tenai jis teisdavo Israėlį. Tenai jis pastatė Viešpačiui taipgi altorių.

8. [1]Atsitiko, kad Samuėlis pasenęs pastatė savo sūnus teisėjais

Israėlyje. [2]Jo pirmgimio sūnaus vardas buvo Joėlis, o antrojo vardas
Abija: juodu buvo teisėjais Bersabėjoje. [3]Jo sūnūs nevaikščiojo jo
keliais, bet pasidavė godulystei, ėmė dovanas ir iškreipdavo teismą.
[4]Taigi susirinkę visi Israėlio vyresnieji atėjo pas Samuėlį į Ramatą
[5]ir jam tarė: Štai tu pasenai, o tavo sūnūs nevaikščioja tavo keliais.
Pastatyk mums karalių, kaip jį turi visos tautos, kad mus teistų. [6]Ta
kalba nepatiko Samuėlio akyse, nes jie buvo pasakę: Duok mums ka-
ralių, kad mus teistų. Taigi Samuėlis meldėsi Viešpačiui. [7]Viešpats gi
tarė Samuėliui: Paklausyk tautos balso visame, ką jie tau kalba; nes
jie ne tave atmetė, bet mane, kad jiems nekaraliaučiau. [8]Kokie buvo
visi jų darbai, kuriuos jie darė nuo tos dienos, kai juos išvedžiau iš
Egipto, iki šiai dienai, kaip jie paliko mane ir tarnavo svetimiems
dievams, taip jie ir tau daro. [9]Dabar tat paklausyk jų balso; bet įspėk
juos ir paskelbk jiems teises karaliaus, kurs jiems karaliaus.
[10]Taigi Samuėlis pasakė visus Viešpaties žodžius tautai, kuri reika-
lavo iš jo karaliaus, [11]ir tarė: Štai tos bus teisės karaliaus, kurs jus
valdys: jis ims jūsų sūnus ir sodins į savo vežimus; pasidarys sau rai-
telių ir bėgikų jo vežimų priešakyje; [12]paskirs sau juos tūkstantininkais
ir šimtininkais, savo laukų arėjais ir javų pjovėjais, ir savo ginklų ir
vežimų kalviais. [13]Taipgi jūsų dukteris jis pasidarys sau kvepalininkė-
mis, virėjomis ir kepėjomis. [14]Jis ims taipgi geriausias jūsų dirvas, vy-
nuogynus ir alyvmedžių daržus ir duos savo tarnams. [15]Bet ir iš jūsų ja-
vų, ir iš vynuogynų pelno jis ims dešimtinę, kad duotų savo namų val-
dininkams ir tarnams. [16]Jis atims dar jūsų geriausius vergus ir verges,
ir jaunikaičius, ir asilus ir pristatys prie savo darbo. [17]Taipgi iš jūsų
bandų jis ims dešimtinę, o jūs būsite jo vergai. [18]Jūs šauksite aną dieną
prieš savo karalių, kurį sau išsirinkote, bet Viešpats jūsų neišklausys
tą dieną, nes jūs reikalavote sau karaliaus.
[19]Tauta nenorėjo klausyti Samuėlio balso, bet tarė: Anaiptol; nes
mums turi būti karalius. [20]Taigi ir mes būsime kaip visos tautos, o
mūsų karalius mus teis ir eis mūsų priešakyje, ir kovos už mus mūsų
kovas. [21]Samuėlis, išgirdęs visus tautos žodžius, kalbėjo juos į Vieš-
paties ausis. [22]Viešpats gi tarė Samuėliui: Paklausyk jų balso ir pasta-
tyk jiems karalių. Tuomet Samuėlis tarė Israėlio vyrams: Tegul eina
kiekvienas į savo miestą.

9. [1]Buvo žmogus iš Benjamino giminės galingas ir drąsus, vardu
Kisas, sūnus Abiėlio, kurs buvo sūnus Seroro; tasai buvo Aphijos
sūnaus Bekhorato sūnus; Aphijas gi buvo vieno iš Benjaminiečių

sūnus. 2 Jis turėjo sūnų, vardu Saulių, rinktinį ir gerą, ir nebuvo geres-
nio už jį vyro tarp Israėlio sūnų. Galva ir pečiais jis buvo aukštesnis
už visą tautą. 3 Buvo gi pasimetusios Sauliaus tėvo Kiso asilės; ir Kisas
tarė savo sūnui Sauliui: Pasiimk su savim vieną berną, atsikėlęs eik
ir ieškok asilių. Išvaikščioję Ephraimo kalnus 4 ir Salisos žemę ir
neradę, juodu perėjo dar per Salimo žemę, o jų vis nebuvo, taipgi ir
per Jeminio žemę, bet ir čia nieko nerado. 5 O kai juodu buvo atėjusiu
į Supho žemę, Saulius tarė kartu su juo buvusiam bernui: Eikš ir grįž-
kiva, kad kartais mano tėvas, pamiršdamas asiles, nepradėtų rūpintis
mudviem. 6 Tasai jam tarė: Štai šitame mieste yra Dievo žmogus, kilnus
vyras; visa, ką jis sako, neabejotinai įvyksta; dabar tat eikiva tenai;
gal jis suteiks mudviem žinių apie mūsų kelionę, dėl kurios atėjome.
7 Saulius tarė savo bernui: Štai eisiva, bet ką gi nunešiva Dievo žmogui;
duonos pristigome savo terbelėse ir mes neturime nei dovanos, nei
ko nors kito, kad duotumėm Dievo žmogui. 8 Bernas vėl atsakė Sau-
liui ir tarė: Štai radau prie savęs sidabrinio siklio ketvirtadalį; duokiva
Dievo žmogui, kad suteiktų mums žinių apie mūsų kelią. 9 Seniau
Israėlyje kiekvienas, eidamas teirautis Dievo, taip sakydavo: Ateikite
ir eisime pas Regintįjį; nes kas šiandien vadinama Pranašu, seniau
buvo vadinama Reginčiuoju. 10 Saulius tarė savo bernui: Tavo žodžiai
labai geri. Eikš, eikiva. Ir juodu nuėjo į miestą, kuriame buvo Dievo
žmogus. 11 Beeidami aukštyn miesto šlaitu, rado mergaičių, išeinančių
vandens semtis, ir joms tarė: Ar čia yra Regintysis? 12 Jos atsakydamos
juodviem tarė: Čia štai jis ties tavim; skubėk dabar, nes jis šiandien
atėjo į miestą, kadangi šiandien yra tautos auka aukštumoje. 13 Įėję
į miestą tuojau jį rasite, anksčiau, negu jis pakils į aukštumą valgyti;
nes tauta nevalgys, kolei jis neateis; nes jis laimina auką, o paskui
pakviestieji valgo. Dabar tat eikite aukštyn, nes šiandien jį rasite.

14 Taigi juodu pakilo į miestą; juodviem einant miesto viduriu,
pasirodė Samuėlis, išeinąs juodviem priešais, kad keliautų į aukštumą.
15 Viešpats gi buvo apreiškęs Samuėliui viena diena anksčiau, negu
atėjo Saulius, sakydamas: 16 Rytoj tą pačią valandą, kuri dabar yra,
aš siųsiu pas tave vyrą iš Benjamino žemės, o tu jį patepsi vadu mano
tautai Israėlyje; jis išgelbės mano tautą iš Pilistimų rankos, kadangi
aš pažvelgiau į savo tautą, nes jų šauksmas atėjo pas mane. 17 Kuomet
Samuėlis pamatė Saulių, Viešpats jam tarė: Štai vyras, apie kurį aš
tau sakiau: tasai viešpataus mano tautai.

18 Saulius prisiartino prie Samuėlio tarpuvartėje ir tarė: Parodyk
man, meldžiamasis, kur Reginčiojo namai. 19 O Samuėlis atsakė Sauliui

ir tarė: Aš esu Regintysis, eik pirm manęs į aukštumą, kad valgytu-
mėte šiandien kartu su manim, o rytoj aš tave paleisiu ir visa tau pasa-
kysiu, kas yra tavo širdyje. [20]Asilėmis gi, kurias užvakar pametei,
nesirūpink, nes jos atsirado. Ir kam gi priderės visa, kas yra geriausia
Israėlyje? argi ne tau ir ne visiems tavo tėvo namams? [21]Bet Saulius
atsakydamas tarė: Argi aš ne Jeminio sūnus iš mažiausios Israėlio
giminės ir mano giminė argi ne paskutinė tarp visų šeimų Benjamino
giminėje? kodėl tat man kalbėjai šituos žodžius? [22]Taigi Samuėlis,
ėmęs Saulių ir jo tarną, įsivedė juodu į valgomąjį kambarį ir davė
juodviem vietas priešakyje tų, kurių buvo apie trisdešimt vyrų. [23]Pas-
kui Samuėlis tarė virėjui: Duok čia dalį, kurią tau daviau ir įsakiau
atidėti pas save skyrium. [24]Virėjas atnešė petį ir padėjo ties Sauliumi.
O Samuėlis tarė: Štai kas liko; pasidėk ties savim ir valgyk, nes tai ty-
čiomis tau palikta, kai aš sušaukiau žmones. Taip Saulius valgė tą
dieną kartu su Samuėliu.

[25]Paskui nuo aukštumos jie atėjo į miestą, ir Samuėlis kalbėjosi
su Sauliumi ant namų stogo; Sauliui buvo pataisytas patalas ant namų
stogo, kur jis ir miegojo. [26]Kai rytmetį jie atsikėlė ir jau ėmė aušti,
Samuėlis pašaukė Saulių, buvusį ant stogo, ir tarė: Kelkis, kad aš tave
išleisčiau. Saulius atsikėlė, ir juodu išėjo, tai yra jis ir Samuėlis. [27]Kai
jie ėjo žemyn miesto pakraščiu, Samuėlis tarė Sauliui: Pasakyk bernui,
kad mus aplenktų ir eitų priešakin, tu gi truputį sustok, kad tau pas-
kelbčiau Viešpaties žodį.

10. [1]Po to Samuėlis ėmė aliejaus taurelę, išliejo jam ant galvos,
pabučiavo jį ir tarė: Štai Viešpats patepė tave kunigaikščiu savo
tėvonystei; ir tu išlaisvinsi jo tautą iš josios neprietelių rankos, kurie
yra aplink ją. Ir tas bus tau ženklas, kad Dievas patepė tave kuni-
gaikščiu: [2]pasitraukęs šiandien nuo manęs, tu rasi du vyru šalia Ra-
kelės kapo Benjamino sienose vidudienį ir juodu tau sakys: Atsirado
asilės, kurių ieškoti buvai išėjęs, o tavo tėvas, pamiršęs asiles, rūpinasi
judviem ir sako: Kas man reikia daryti dėl mano sūnaus? [3]Ir kai eisi
iš ten, ir keliausi toliau, ir ateisi prie Taboro ąžuolo, tenai pasitiks
tave trys vyrai, einą aukštyn prie Dievo į Betelį, vienas nešinas trimis
ožiukais, kitas trimis duonos kepalais, o trečias nešinas vyno indu.
[4]Tave pasveikinę, jie tau duos dvi duonas, ir tu imsi iš jų rankos.
[5]Po to ateisi į Dievo kauburį, kur yra Pilistimų stotis, o įėjęs tenai į
miestą, pasitiksi būrį pranašų, einančių žemyn nuo aukštumos; jų
priešakyje bus arfa, būbinėlis, vamzdis ir kanklės; jie gi patys prana-

šaus. 6Tave pagaus Viešpaties Dvasia, ir tu pranašausi kartu su jais, ir
pavirsi kitu žmogumi. 7Kada tat visi šitie ženklai bus tau įvykę, daryk,
ką tik tavo rankos pajėgs, nes Viešpats yra su tavim. 8Tu nueisi pirm
manęs į Galgalą, nes aš ateisiu pas tave, kad aukotumei atnašą ir pjau-
tumei dėkojimo aukas; lauksi septynias dienas, kolei aš ateisiu pas tave
ir tau parodysiu, kas tau reikia daryti.
9Taigi kai jis apsigręžė, kad eitų nuo Samuėlio, Dievas jam davė
kitokią širdį, ir tą dieną įvyko visi anie ženklai. 10Kuomet juodu nuėjo
prie minėtojo kauburio, štai jį pasitiko pranašų būrys; jį pagavo Vieš-
paties Dvasia, ir jis pranašavo jų tarpe. 11Visi gi, kurie jį buvo pažinę
vakar ir užvakar, matydami jį esant kartu su pranašais ir pranašau-
jant, sakė vienas kitam: Kas atsitiko Kiso sūnui? argi ir Saulius tarp
pranašų? 12Ir vienas kitam atsakinėjo, ir sakė: Ir kas jų tėvas? Todėl
pavirto patarle žodžiai: Argi ir Saulius tarp pranašų? 13Liovęsis gi
pranašauti, jis atėjo į aukštumą. 14O Sauliaus dėdė tarė jam ir jo tar-
nui: Kur judu buvote nuėjusiu? Juodu atsakė: Asilių ieškoti; bet jų
neradę mudu buvova nuėjusiu pas Samuėlį. 15Jo dėdė jam tarė: Pasa-
kyk man, ką tau sakė Samuėlis. 16Saulius tarė savo dėdei: Jis mums
pasakė, kad asilės atsiradusios. Bet žodžių, kuriuos jam buvo kalbėjęs
Samuėlis apie karalystės pažadėjimą, jis jam nepasakė.
17Po to Samuėlis sušaukė tautą pas Viešpatį į Masphą 18ir tarė
Israėlio sūnums: Štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Aš išvedžiau
Israėlį iš Egipto ir išgelbėjau jus iš Egiptiečių rankų ir visų karalių
rankų, kurie jus slėgė. 19Jūs gi šiandien atmetėte jūsų Dievą, kurs
vienas jus išgelbėjo iš visų jūsų nelaimių ir sielvartų, ir tarėte: Anaip-
tol; bet pastatyk mums karalių. Dabar tat stokite Viešpaties akivaizdon
savo giminėmis ir šeimomis. 20Po to Samuėlis atvedė visas Israėlio
gimines, ir burtas krito Benjamino giminei. 21Tuomet jis atvedė Ben-
jamino giminę ir jos šeimas, ir jis krito Metrio šeimai, ir atėjo iki Kiso
sūnui Sauliui. Taigi buvo jo ieškota, bet neatrasta. 22 Paskui teiravosi
Viešpaties, ar jis ateis į čia. O Viešpats atsakė: Štai jis pasislėpęs namie.
23Taigi nubėgo ir jį iš ten atvedė. Jis atsistojo tautos viduryje ir buvo
aukštesnis už visą tautą visa galva. 24Samuėlis gi tarė visai tautai: Iš
tikrųjų jūs matote, ką Viešpats išrinko, nes nėra jam lygaus visoje
tautoje. O visa tauta šaukė ir tarė: Tegyvuoja karalius! 25Paskui Sa-
muėlis paskelbė tautai įstatą apie karalystę, surašė knygon ir padėjo
Viešpaties akivaizdoje. Po to Samuėlis paleido visą tautą, kiekvieną į
jo namus. 26Taipgi ir Saulius sugrįžo į savo namus Gabaonan, o kartu
su juo nuėjo kariuomenės dalis, kurių širdį Viešpats buvo palietęs.

27Belialio gi sūnūs sakė: Argi šitas galės mus išgelbėti? Ir jie jį panie-
kino, ir neatnešė jam dovanų; bet jis apsimetė to negirdėjęs.

11. 1Arti mėnesio praslinkus, atsitiko, kad Amonietis Naasas pakilo
ir pradėjo kovą prieš Jabę Galaade. Visi gi Jabės vyrai tarė Naasui:
Susiderink su mumis, ir mes tau tarnausime. 2Bet Amonietis Naasas
jiems atsakė: Aš padarysiu su jumis sandorą tuo būdu, kad išlupsiu jums
visiems dešinę akį ir padarysiu iš jūsų pasityčiojimo dalyką visame
Israėlyje. 3Tuomet Jabės vyresnieji jam tarė: Suteik mums septynias
dienas, kad siųstumėm pasiuntinius į visas Israėlio sritis, ir jei neatsiras,
kas mus apgintų, ateisime pas tave. 4Taigi pasiuntiniai atėjo į Sauliaus
Gabaą ir kalbėjo šituos žodžius, girdint tautai, o visa tauta pakėlė
savo balsą ir verkė. 5Ir štai Saulius grįžo iš lauko, eidamas paskui
jaučius, ir tarė: Kas yra tautai, kad ji verkia? Taigi jam papasakojo
Jabės vyrų žodžius. 6Tuojau, kai tik Saulius išgirdo šituos žodžius,
jį pagavo Viešpaties Dvasia, ir jis užsidegė labai dideliu pykčiu; 7ėmęs
abudu jaučiu, jis sukapojo į gabalus ir nusiuntė per pasiuntinių rankas
į visas Israėlio sritis, sakydindamas: Kas neišeis ir neis paskui Saulių
ir Samuėlį, taip bus padaryta su jo jaučiais. Taigi baimė Viešpaties
apėmė tautą, ir jie išėjo kaip vienas vyras. 8Jis juos suskaitė Bezeke;
buvo gi Israėlio sūnų trys šimtai tūkstančių, Judo gi vyrų trys dešim-
tys tūkstančių. 9Tuomet jie tarė pasiuntiniams, kurie buvo atėję: Taip
sakykite vyrams, esantiems Galaado Jabėje. Rytoj bus jums išgelbėji-
mas, kai saulė labiausiai kaitins. Taigi pasiuntiniai atėjo ir paskelbė
Jabės vyrams, kurie ėmė džiaugtis. 10Ir jie tarė: Rytoj išeisime pas
jus, ir padarysite su mumis visa, kas jums tinka. 11Ir atsitiko, kad, ryt-
dienai atėjus, Saulius perskyrė tautą į tris dalis, įėjo į stovyklos vidurį
aušrinės sargybos metu ir mušė Amoniečius, kolei neatėjo dienos
kaitra, likusieji gi buvo išsklaistyti, taip kad nė dviejų iš jų nebeliko
vienoje vietoje.

12Tuomet tauta tarė Samuėliui: Kas yra tasai, kurs tarė: Nejaugi
Saulius mums karaliaus? Duokite čia vyrus, o mes juos užmušime.
13Bet Saulius tarė: Nė vienas nebus užmuštas šiandien, nes šiandien
Viešpats suteikė išgelbėjimą Israėliui. 14Samuėlis gi tarė tautai: Eikime
ir keliaukime į Galgalą; tenai atnaujinsime karalystę. 15Taigi visa
tauta nukeliavo Galgalon, ir jie padarė tenai karaliumi Saulių Vieš-
paties akivaizdoje Galgaloje; tenai jie pjovė dėkojimo aukas Viešpaties
akivaizdoje, o Saulius ir visi Israėlio vyrai tenai labai linksminosi.

12. [1]Tuomet Samuėlis tarė visam Israėliui: Štai aš paklausiau jūsų balso visame, ką man kalbėjote, ir pastačiau jums karalių. [2]Dabar karalius eina jūsų priešakyje; aš gi pasenau ir pražilau, o mano vaikai yra kartu su jumis. Taigi aš gyvenau jūsų akivaizdoje nuo mano jaunystės iki šiai dienai; štai aš čia. [3]Sakykite apie mane Viešpaties akivaizdoje ir jo pateptojo akivaizdoje, ar aš paėmiau kieno nors jautį ar asilą, ar ką nors neteisingai kaltinau arba ką prispaudžiau; ar ėmiau iš kieno nors rankos dovaną, ir aš tai paniekinsiu, ir jums sugrąžinsiu. [4]Jie atsakė: Tu mūsų nekaltinai neteisingai ir neprispaudei, ir nieko neėmei iš kieno nors rankos. [5]O jis jiems tarė: Liudytojas man yra šiandien prieš jus Viešpats ir liudytojas jo pateptasis, jog mano rankoje neradote nieko. Jie atsakė: Liudytojas.

[6]Tuomet Samuėlis tarė tautai: Liudytojas yra Viešpats, kurs padarė Mošę ir Aaroną ir išvedė mūsų tėvus iš Egipto žemės. [7]Dabar tat stovėkite, kad aš jus šaukčiau į teismą Viešpaties akivaizdoje dėl visų Viešpaties mielaširdysčių, kurias jis padarė su jumis ir su jūsų tėvais, [8]kaip Jokubas įėjo į Egiptą ir jūsų tėvai šaukėsi į Viešpatį, o Viešpats siuntė Mošę ir Aaroną, išvedė jūsų tėvus iš Egipto ir juos apgyvendino šitoje vietoje. [9]Bet jie užmiršo Viešpatį, savo Dievą, o jis juos padavė į Hasoro kariuomenės vado Sisaros rankas, į Pilistimų rankas ir į rankas Moabo karaliaus, kurie prieš juos kariavo. [10]Paskui gi jie šaukėsi į Viešpatį ir tarė: Nusidėjome, nes palikome Viešpatį ir tarnavome Baalams ir Astartėms, dabar išgelbėk mus iš mūsų nepriételių rankos, ir mes tau tarnausime. [11]Viešpats siuntė Jerobaalį, Badaną, Jephtę ir Samuėlį ir jus išgelbėjo iš jūsų nepriételių rankos aplinkui, ir jūs gyvenote be baimės. [12]Matydami gi, kad Amono sūnų karalius Naasas buvo atėjęs prieš jus, jūs man tarėte: Anaiptol; mums turi viešpatauti karalius, tuo tarpu kad jums karaliavo Viešpats, jūsų Dievas.

[13]Dabar tat čia yra jūsų karalius, kurį išsirinkote ir kurio reikalavote; štai Viešpats jums davė karalių. [14]Jei jūs bijosite Viešpaties ir jam tarnausite, jei klausysite jo balso ir nepriėštarausite jo burnai ir jūs, ir jūsų karalius, kurs jums viešpatauja, jūs seksite Viešpatį, savo Dievą. [15]Bet jei jūs neklausysite Viešpaties balso ir priėštarausite jo žodžiams, Viešpaties ranka bus prieš jus, kaip buvo prieš jūsų tėvus.

[16]Bet ir dabar stovėkite ir žiūrėkite į šitą didelį dalyką, kurį Viešpats padarys jūsų akivaizdoje. [17]Argi šiandien ne kviečiapjūtė? Aš šauksiuos į Viešpatį, ir jis duos griausmų ir lietaus, o jūs žinosite ir matysite, kad jūs pasidarėte sau didžiai piktą dalyką, prašydami sau karaliaus. [18]Taigi Samuėlis šaukėsi į Viešpatį, ir Viešpats tą dieną davė griausmų

ir lietaus. 19O visa tauta labai bijojo Viešpaties ir Samuėlio; ir visa tau-
ta tarė Samuėliui: Melskis Viešpačiui, tavo Dievui, už savo tar-
nus, kad nenumirtumėm, nes prie visų nuodėmių mes pridėjome
piktenybę, reikalaudami sau karaliaus. 20Samuėlis gi tarė tautai:
Nebijokite; jūs, tiesa, padarėte visą tą piktenybę, tačiau nesiliaukite
klausę Viešpaties ir tarnaukite Viešpačiui visa savo širdimi. 21Ir nenu-
krypkite paskui tuštybes, kurios jums nepadės ir jūsų neišgelbės, nes
yra tuštybės. 22Bet Viešpats neapleis savo tautos dėlei savo didžio var-
do, nes Viešpats yra prisiekęs padaryti jus savo tauta. 23Tebūna gi
toli nuo manęs tas nusidėjimas Viešpačiui, kad liaučiaus už jus mel-
dęsis; aš jus dar mokysiu gero ir tiesaus kelio. 24Taigi bijokite Vieš-
paties ir jam tarnaukite tiesoje ir visa savo širdimi; nes jūs matėte
didelius dalykus, kuriuos jis jumyse įvykdė. 25Bet jei pasiliksite pik-
tume, ir jūs, ir jūsų karalius žūsite kartu.

13. 1Buvo sukakę vieneri metai, kaip Saulius tapo karaliumi, ir jis
karaliavo antrus metus Israėlyje. 2Saulius išsirinko sau tris tūkstančius
iš Israėlio; du tūkstančiu buvo kartu su Saulium Makhme ir Betelio
kalne, tūkstantis gi su Jonatu Benjamino Gabaoje; o likusią tautą jis
sugrąžino kiekvieną į jų padangtes. 3Jonatas sumušė Pilistimus jų
stotyje, kuri buvo Gabaoje. Tai išgirdus Pilistimams, Saulius liepė
trimituoti trimitu visoje šalyje ir tarė: Teišgirsta Ebrajai! 4Ir visas
Israėlis išgirdo tą garsą: Saulius sumušė Pilistimus jų stotyje. Ir Israėlis
sukilo prieš Pilistimus. Todėl tauta šaukė paskui Saulių Galgaloje.
5Ir Pilistimai susirinko kovoti prieš Israėlį, viso trys dešimtys tūks-
tančių vežimų ir šeši tūkstančiai raitelių, o likusios liaudies taip daug
kaip esančių jūros krante smilčių. Jie, pakilę aukštyn, sustatė stovyklas
Makhme į rytus nuo Bethaveno. 6Išvydę Israėlio vyrai sau didelį
pavojų, nes tauta buvo prislėgta, pasislėpė olose ir lindynėse, taipgi
uolų plyšiuose, urvuose ir duobėse. 7Kiti Ebrajai perėjo per Jordaną
į Gado ir Galaado šalį. Sauliui dar tebesant Galgaloje, nusigando visi
su juo buvusieji žmonės.

8Jis laukė septynias dienas, kaip norėjo Samuėlis; bet Samuėlis ne-
atėjo į Galgalą, ir žmonės ėmė nuo jo skirstytis. 9Todėl Saulius tarė:
Atneškite man deginamąją auką ir dėkojimo aukas. Ir jis aukojo degi-
namąją auką. 10Jam pabaigus atnašauti deginamąją auką, štai atėjo
Samuėlis; o Saulius išėjo jam priešais, kad jį pasveikintų. 11Bet Samu-
ėlis jam tarė: Ką padarei? Saulius atsakė: Kadangi pamačiau, jog
žmonės nuo manęs skirstosi, o tu neatėjai paskirtu metu, Pilistimai

gi susirinko Makhme, [12]todėl aš tariau: Dabar Pilistimai ateis prieš mane Galgalon, o aš nepermaldavau Viešpaties veido. Reikalo verčiamas aš aukojau deginamąją auką. [13]Samuėlis tarė Sauliui: Pasielgei paikai ir nesilaikei Viešpaties, tavo Dievo, paliepimų, kuriuos tau buvo davęs. Jei to nebūtumei padaręs, jau dabar Viešpats būtų patvirtinęs tavo karalystę Israėlyje visiems laikams; [14]bet tavo karalystė anaiptol nebebus pastovi. Viešpats ieškojo sau vyro pagal savo širdį ir Viešpats jam įsakė būti vadu jojo tautoje, dėl to kad tu nesilaikei, ką Viešpats yra įsakęs.

[15]Po to Samuėlis atsikėlė ir išėjo iš Galgalos į Benjamino Gabaą. O likusieji žmonės patraukė paskui Saulių prieš tuos, kurie juos užpuldinėjo, kuomet jis ėjo iš Galgalos į Gabaą, į Benjamino kauburį. Saulius, suskaitęs buvusius su juo žmones, rado apie šešis šimtus vyrų. [16]Taigi Saulius ir jo sūnus Jonatas, ir su juodviem pasilikusieji žmonės buvo Benjamino Gabaoje, Pilistimai gi buvo sustoję Makhme. [17]Tuomet iš Pilistimų stovyklos išėjo plėšikauti trys būriai. Vienas būrys ėjo keliu Ephros linkon į Sualio žemę; [18]kitas traukė Bethorono keliu, trečiasis gi pasuko prie kelio šlaito, kurs yra prie Seboimo iš tyrumos šono. [19]Visoje gi Israėlio žemėje nebuvo galima rasti kalvio, nes Pilistimai buvo uždraudę, kad kartais Ebrajai nepasidarytų sau kalavijo ar ieties. [20]Visas tat Israėlis eidavo pas Pilistimus, kada kam reikėjo pasmailinti savo žagrę, koplą, kirvį ar kastuvą. [21]Taigi pribukę buvo ašmenys žagrių, koplų, šakių ir kirvių, net nebuvo galima pasmailinti akstino. [22]Kuomet atėjo kovos diena, neatsirado kalavijo ir ieties rankose visų žmonių, buvusių su Saulium ir Jonatu, išskyrus Saulių ir jo sūnų Jonatą. [23]Išėjo gi viena Pilistimų sargyba, kad pereitų į Makhmą.

14. [1]Kartą atsitiko, kad Sauliaus sūnus Jonatas tarė savo jaunam ginklanešiui: Eikiva iki Pilistimų stočiai, kuri yra už šitos vietos. Bet savo tėvui jis apie tai nepasisakė. [2]Saulius gi buvo pasilikęs Gabaos gale po granatmedžiu, buvusiu Magrone, ir su juo buvo apie šešis šimtus vyrų. [3]Tuomet efodą nešiojo Akhijas, sūnus Akhitobo, brolis Ikhabodo, sūnaus Phinėjo, kilusio iš Viešpaties kunigo Helio Sile. Ir tauta nežinojo, kur nuėjo Jonatas. [4]Tarp aukštumų, per kurias Jonatas stengėsi prieiti prie Pilistimų stoties, buvo iš abiejų pusių išsikišę akmenys, ir čia, ir tenai dvi smailios kaip dantys, stačios uolos, viena buvo vadinama Bosesu, o antra Sėne. [5]Viena uola buvo šiaurėje ties Makhmu, o kita pietuose ties Gabaa. [6]Jonatas gi tarė savo jaunam ginklanešiui: Eikš, pereikiva iki šitų neapipjaustytųjų stočiai;

gal Viešpats mums padės, nes viešpačiui nesunku išgelbėti kaip su
daugeliu, taip ir su mažu skaičiumi. 7Jo ginklanešys jam tarė: Daryk
visa, kas tinka tavo sielai; eik kur geidi, o aš būsiu su tavim, kur tik
norėsi. 8Jonatas tarė: Štai mudu pereinava prie tų vyrų; kai jie mudu
pamatys, 9jie mudviem kalbės taip: Palaukite, kolei pas judu ateisime,
mudu stovėkiva savo vietoje ir nelipkiva prie jų. 10Bet jei sakys: Pakil-
kite pas mus, mudu pakilsiva, nes Viešpats juos padavė į mudviejų
rankas; tai bus mudviem ženklas. 11Taigi kuomet juodu pamatyta iš
Pilistimų stoties, Pilistimai tarė: Aure, Ebrajai išeina iš urvų, kuriuose
buvo pasislėpę. 12O vyrai iš stoties kalbėjo Jonatui ir jo ginklanešiui ir
tarė: Pakilkite pas mus, ir mes judviem šį tą parodysime. Tuomet Jona-
tas tarė savo ginklanešiui: Pakilkiva, eik paskui mane, nes Viešpats
juos padavė į Israėlio rankas. 13Taigi Jonatas užkopė, atsiremdamas
rankomis ir kojomis, o paskui jį jo ginklanešys; ir tuojau vieni krito
prieš Jonatą, kitus gi užmušinėjo, jį sekdamas, jo ginklanešys. 14Taip
buvo suduotas pirmas smūgis, kuriame Jonatas ir jo ginklanešys už-
mušė apie dvidešimt vyrų ant pusvarsnio, kurį dvejetas jaučių papras-
tai aparia per dieną. 15Ir atsitiko stebuklas stovykloje ir laukuose, bet
ir visi tie stoties žmonės, kurie buvo išėję plėšikauti, nusigando; pasi-
darė sumišimas žemėje ir įvyko lyg kad Dievo padarytas stebuklas.
16O Sauliaus žvalgai, buvusieji Benjamino Gabaoje, pažvelgė ton
pusėn, ir štai ten buvo daug užmuštų ir į visas puses bėgančių. 17Tuo-
met Saulius tarė su juo buvusiems žmonėms: Ištirkite ir žiūrėkite,
kas iš mūsų yra išėjęs. Ištyrę, rado nesant Jonato ir jo ginklanešio.
18O Saulius tarė Akhijui: Atnešk Dievo skrynią. Nes tą dieną Dievo
skrynia buvo tenai kartu su Israėlio sūnumi. 19Kuomet Saulius kalbėjo
kunigui, kilo didelis triukšmas Pilistimų stovykloje; jis pamažu ėjo
didyn ir girdėjosi vis aiškiau. O Saulius tarė kunigui: Atitrauk atgal
savo ranką. 20Ir tuojau sušuko Saulius ir buvusi su juo tauta; jiems gi
atėjus iki kovos vietai, štai vienų kalavijas buvo atgręžtas prieš kitus
ir buvo labai didelės žudynės. 21Bet ir Ebrajai, kurie vakar ir užvakar
buvo su Pilistimais ir draug su jais buvo pakilę į stovyklas, sugrįžo ir
prisidėjo prie Israėlaičių, buvusių su Saulium ir Jonatu. 22Taipgi visi
Israėlaičiai, kurie buvo pasislėpę Ephraimo kalnuose, išgirdę, kad
Pilistimai pradėjo bėgti, susijungė su savaisiais kovoje. Taip su Saulium
radosi apie dešimtį tūkstančių vyrų. 23Ir Viešpats išgelbėjo tą dieną
Israėlį; kova gi tęsėsi iki Bethavenui.

24Israėlio vyrai susijungė tą dieną draugėn; Saulius gi prisaikino
tautą, sakydamas: Prakeiktas tebūna vyras, kurs valgytų duonos iki

vakarui, kolei aš neatkeršysiu savo neprieteliams. Ir visa tauta nevalgė
duonos. 25 Tuomet visa žemės tauta atėjo į mišką, kur buvo medaus
žemės paviršiuje. 26 Taigi tauta, atėjus į mišką, pamatė tekantį medų,
bet nė vienas nepakėlė rankos prie savo burnos, nes tauta bijojo prie-
saikos. 27 Bet Jonatas nebuvo girdėjęs, kaip jo tėvas prisaikino tautą;
jis ištiesė lazdos galą, kurią turėjo rankoje, padažė į medaus korį ir
pakėlė savo ranką prie savo burnos, o jo akys nušvito. 28 Bet vienas iš
tautos atsiliepė ir tarė: Tavo tėvas surišo tautą priesaika, sakydamas:
Prakeiktas tebūna vyras, kurs valgytų šiandien duonos (tauta gi buvo
labai pailsusi). 29 Jonatas tarė: Mano tėvas padarė sumišimą žemėje;
jūs patys matėte, jog nušvito mano akys, nes paragavau truputį šito
medaus; 30 kaipgi labiau, jei tauta būtų pavalgiusi iš neprietelių grobio,
kurį rado? Argi ne didesnis smūgis būtų buvęs padarytas Pilistimams?
31 Taigi jie mušė tą dieną Pilistimus nuo Makhmo iki Ajalonui.
Tauta buvo labai nuvargusi 32 ir puolus prie grobio ėmė avių, jaučių
ir veršių, pasipjovė ant žemės, ir žmonės valgė su krauju. 33 Kuomet
gi buvo pranešta ir pasakyta Sauliui, kad tauta nusidėjusi Viešpačiui,
valgydama su krauju, jis tarė: Jūs peržengėte įstatymą; riskite prie
manęs tuojau didelį akmenį. 34 Po to Saulius tarė: Išsiskirstykite tarp
žmonių ir jiems sakykite, kad kiekvienas vestų prie manęs savo jautį
ir aviną, papjaukite ant šito akmens ir valgykite, o nenusidėsite Vieš-
pačiui, valgydami su krauju. Taigi visi žmonės vedėsi kiekvienas savo
ranka jaučius iki nakčiai ir tenai pasipjovė. 35 Saulius gi pastatė Vieš-
pačiui altorių. Tuomet jis pirmą kartą statė Viešpačiui altorių.
36 Paskui Saulius tarė: Užpulkime Pilistimus nakčia, sunaikinkime
juos pirma negu išauš ir nepalikime iš jų nė vieno vyro. Tautiečiai
atsakė: Daryk visa, kas rodosi gera tavo akyse. O kunigas tarė: Prisi-
artinkite čia prie Dievo. 37 Ir Saulius teiravosi Viešpaties: Ar man
reikia vytis Pilistimai? Ar juos paduosi į Israėlio rankas? Bet Viešpats
jam tą dieną neatsakė. 38 Tuomet Saulius tarė: Tegul ateina čia visi
tautos viršininkai; sužinokite ir žiūrėkite, kieno šiandien padarytas
tas nusidėjimas. 39 Kaip gyvas Viešpats, Israėlio gelbėtojas, jei tai
padaryta mano sūnaus Jonato, jis mirs būtinai. Ir nė vienas iš visos
tautos jam nepriėštaravo tame dalyke. 40 Taigi jis tarė visam Israėliui:
Atsiskirkite jūs vienon pusėn, o aš su savo sūnumi Jonatu būsiu kitoje
pusėje. Tauta atsakė Sauliui: Daryk, kas rodosi gera tavo akyse. 41 Tuo-
met Saulius tarė Viešpačiui, Israėlio Dievui: Viešpatie, Israėlio Dieve,
duok ženklą! Kas yra, kad šiandien neatsakei tavo tarnui? Jei ta kaltybė
yra manyje ar mano sūnuje Jonate, apreikšk tai; arba jei tas nusikalti-

mas yra tautoje, suteik pašventinimą. Ir buvo rastas Jonatas bei Sau-
lius, tauta gi buvo palikta laisva. [42]Tuomet Saulius tarė: Meskite burtą
tarp manęs ir tarp mano sūnaus Jonato. Ir buvo sugautas Jonatas.
[43]Saulius gi tarė Jonatui: Pasakyk man, ką padarei. Jonatas jam prisi-
pažino ir tarė: Aš ragaute paragavau buvusios mano rankoje lazdos
galu truputį medaus; ir štai aš mirštu! [44]O Saulius tarė: Tai Dievas
man tepadaro ir tai teprideda, jei tu, Jonatai, mirte nenumirsi! [45]Bet
tauta tarė Sauliui: Argi mirs Jonatas, kurs įvykdė šitą didelį išgelbėjimą
Israėlyje? Tai neteisinga; kaip Viešpats gyvas, plaukas jam nenukris
žemėn nuo galvos, nes jis veikė šiandien su Dievu. Taip tat tauta iš-
gelbėjo Jonatą, kad nemirtų. [46]O Saulius pasitraukė ir nesivijo Pilis-
timų; Pilistimai nuėjo į savo vietas.

[47]Saulius, sustiprinęs savo karaliavimą Israėlyje, kovojo aplinkui
prieš visus jo nepriętelius, prieš Moabą, prieš Amono sūnus ir Edomą,
prieš Sobos karalius ir prieš Pilistimus; ir kur tik kreipdavosi, nugalė-
davo. [48]Susirinkęs kariuomenę, jis sumušė Amaleką ir išlaisvino Isra-
ėlį iš jo naikintojų rankų.

[49]Sauliaus sūnūs buvo Jonatas, Jesujis ir Melkhisua, o dviejų duk-
terų vardai: pirmgimės vardas Merobė, o jaunesniosios vardas Mikho-
lė. [50]Sauliaus žmonos vardas buvo Akhimao duktė Akhinoama. Jo
kariuomenės vado vardas Abneris, kurs buvo Sauliaus dėdės Nero
sūnus. [51]Kisas buvo Sauliaus tėvas, o Abnerio tėvas Neras Abiėlio
sūnus.

[52]Karas prieš Pilistimus buvo smarkus per visas Sauliaus dienas, nes
kurį tik stiprų vyrą ir tinkantį kovai Saulius pamatydavo, tą imdavo
jis su savim.

15. [1]Samuėlis tarė Sauliui: Viešpats mane siuntė patepti tavęs
karaliumi jo tautai Israėliui; dabar tat klausyk Viešpaties balso! [2]Štai
ką sako kareivijų Viešpats: Aš suskaičiau, ką Amalekas padarė Israė-
liui, kaip jam priešinos kelyje, beeinant iš Egipto. [3]Dabar tat eik ir
ištik Amaleką, ir sunaikink visa, kas yra jo; nesigailėk jo ir negeisk
nieko iš jo dalykų; užmušk visa, kaip vyrą, taip moteriškę, mažą vaiką
ir tebežindomą kūdikį, jautį ir avį, kupranugarį ir asilą.

[4]Taigi Saulius įsakė tautai ir suskaitė juos kaip avinėlius: du šimtu
tūkstančių pėstininkų ir dešimtį tūkstančių Judo vyrų. [5]Atėjęs iki
Amaleko miestui, Saulius paslėpė slėnyje tykojančius. [6]Kiniečiams
Saulius tarė: Eikite šalin, atstokite, pasitraukite ir atsiskirkite nuo
Amaleko, kad kartais neapsiausčiau jūsų draug su juo, nes tu padarei

mielaširdystę visiems Israėlio sūnums, kai jie ėjo iš Egipto. Taigi Ki-
niečiai pasitraukė iš Amalekiečių tarpo. [7]Saulius gi sumušė Amaleką
nuo Hevilos iki ateinant į Surą, kurs yra ties Egiptu. [8]Jis sugavo Ama-
leko karalių Agagą gyvą; visą gi liaudį užmušė kalavijo ašmenimis.
[9]Bet Saulius ir tauta pasigailėjo Agago, geriausių avių ir galvijų bandų,
drabužių ir viso, kas buvo gražu, ir nenorėjo jų sunaikinti; kas gi
buvo menka ir netikę, tai jie sunaikino.
[10]Tuomet Viešpats kalbėjo Samuėliui ir tarė: [11]Gailiuos pastatęs
Saulių karaliumi, nes jis paliko mane ir mano žodžių neįvykdė
darbais. Samuėlis buvo nuliūdęs ir šaukėsi į Viešpatį visą naktį.
[12]Kada Samuėlis atsikėlė dar neišaušus, kad rytmetį eitų pas
Saulių, Samuėliui buvo pranešta, kad Saulius buvo atėjęs į Karmelį
ir pasistatydinęs sau garbės vartus, o grįždamas praėjęs pro šalį
ir pasitraukęs į Galgalą. Taigi Samuėlis atėjo pas Saulių, o Saulius
atnašavo Viešpačiui deginamąją auką iš grobio pirmonių, kurias
buvo atsigabenęs iš Amaleko. [13]Kada tat Samuėlis atėjo pas Saulių,
Saulius jam tarė: Būk Viešpaties palaimintas; aš įvykdžiau Vieš-
paties žodį. [14]Samuėlis tarė: O koks gi tai bandų bliovimas, kurs at-
siliepia mano ausyse, ir galvijų baubimas, kurį aš girdžiu? [15]Saulius
tarė: Tai atvesta iš Amaleko, nes tauta pasigailėjo geresnių avių
ir galvijų, kad būtų paaukota Viešpačiui, tavo Dievui; kitus gi
užmušėme. [16]Bet Samuėlis tarė Sauliui: Leisk man pasakyti, ką
man Viešpats kalbėjo naktį. Jis jam tarė: Kalbėk. [17]Tuomet Samuė-
lis tarė: Argi ne mažas būdamas savo akyse tapai Israėlio giminių
galva? Viešpats patepė tave karaliumi Israėliui [18]ir Viešpats siuntė
tave į kelią, ir tarė: Eik ir užmušk Amaleko nusidėjėlius, ir kovosi
prieš juos, kolei visų neišnaikinsi. [19]Kodėl tat neklausei Viešpaties
balso, bet nusigręžei prie grobio ir padarei pikta Viešpaties akyse?
[20]Tuomet Saulius tarė Samuėliui: Priešingai, aš klausiau Viešpaties
balso ir vaikščiojau keliu, kuriuo mane Viešpats siuntė, ir atsive-
džiau Amaleko karalių Agagą, o Amaleką užmušiau. [21]Tauta gi
ėmė iš grobio avis ir jaučius pirmones to, kas buvo užmušta, kad
aukotų Viešpačiui, savo Dievui, Galgaloje. [22]Samuėlis atsakė: Argi
Viešpats nori deginamųjų aukų ir kruvinų atnašų, o ne labiau,
kad būtų klausoma Viešpaties balso? *Nes geresnis* paklusnu-
mas negu aukos, ir paklausyti daugiau verta, negu atnašauti avinų
taukus. [23]Nes būti atkakliam yra tarsi žyniavimo nuodėmė ir neno-
rėti klausyti lyg stabmeldystės kaltybė. Todėl už tai, kad tu atmetei
Viešpaties žodį, Viešpats atmetė tave, kad nebūtumei karalium.

24Saulius tarė Samuėliui: Nusidėjau, nes peržengiau Viešpaties
žodį ir tavo žodžius, bijodamas tautos ir paklausydamas jų balso.
25Bet dabar atimk, meldžiamasis, mano nuodėmę ir grįžk su manim,
kad pagarbinčiau Viešpatį. 26Bet Samuėlis tarė Sauliui: Negrįšiu
su tavim, nes tu atmetei Viešpaties žodį, ir Viešpats atmetė tave,
kad nebūtumei karaliumi Israėliui. 27Samuėlis apsigręžė, kad eitų
sau; o anas sugriebė jo apsiausto skverną, kurs perplyšo. 28Tuomet
Samuėlis jam tarė: Viešpats atplėšė šiandien nuo tavęs Israėlio
karalystę ir ją atidavė tavo artimui, geresniam už tave. 29O Apga-
lėtojas Israėlyje nedovanos ir nesigailės; nes jis ne žmogus, kad
gailėtųsi: 30Saulius gi tarė: Nusidėjau, bet dabar pagerbk mane
mano tautos vyresniųjų akivaizdoje ir Israėlio akyse ir grįžk su
manim, kad pagarbinčiau Viešpatį, tavo Dievą. 31Taigi Samuėlis
sugrįžo ir ėjo paskui Saulių, ir Saulius pagarbino Viešpatį.
32Paskui Samuėlis tarė: Atveskite pas mane Amaleko karalių
Agagą. Ir atvesta prie jo Agagas, kurs buvo labai riebus ir drebėjo.
Agagas tarė: Argi taip tai atskiria karčioji mirtis? 33Samuėlis tarė:
Kaip tavo kalavijas padarė moteris bevaikes, taip bus be vaikų
tavo motina tarp moterų. Ir Samuėlis sukapojo jį į gabalus Galga-
loje Viešpaties akivaizdoje.
34Po to Samuėlis nuėjo Ramaton, Saulius gi pakilo į savo namus
Gabaoje. 35Ir nebematė daugiau Samuėlis Sauliaus iki savo mirties
dienai; tačiau Samuėlis liūdėjo dėl Sauliaus, nes Viešpats gailėjosi
pastatęs jį karaliumi Israėliui.

16. 1Viešpats tarė Samuėliui: Kolei gi tu liūdėsi Sauliaus, kad
aš jį atmečiau, idant nekaraliautų Israėliui? Pripilk savo ragą alie-
jaus ir eikš, kad tave siųsčiau pas Betliejietį Isajį, nes aš išsirinkau
sau karalių tarp jo sūnų. 2Samuėlis tarė: Kaipgi aš eisiu? Saulius
išgirs ir mane užmuš. Bet Viešpats tarė: Pasiimsi su savim veršiuką
iš bandos ir sakysi: Atėjau aukoti Viešpačiui. 3Pasikviesi Isajį prie
aukos, o aš tau parodysiu, kas reikia daryti, ir patepsi, ką tau nuro-
dysiu. 4Taigi Samuėlis padarė, kaip jam Viešpats kalbėjo. Kai jis
atėjo į Betliejų, miesto vyresnieji stebėjosi ir jį pasitikę tarė: Ar tavo
įėjimas atneša ramybę? 5Jis tarė: Ramybę; atėjau aukoti Viešpačiui;
pasišventinkite ir eikite su manim, kad aukočiau. Taigi jis pašven-
tino Isajį ir jo sūnus ir juos pakvietė prie aukos. 6Jiems įėjus, jis pa-
matė Eliabą ir tarė: Ar Viešpaties akivaizdoje yra jo pateptasis?
7Bet Viešpats tarė Samuėliui: Nežiūrėk jo veido nė ūgio aukštu-

mo, nes aš jį atmečiau; neigi aš teisiu, kaip žmonėms atrodo, nes žmogus mato, kas regima akims, Viešpats gi veizdi į širdį. [8]Tuomet Isajis pasišaukė Abinadabą ir jį atvedė Samuėlio akivaizdon, kurs tarė: Nei to Viešpats neišrinko. [9]Po to Isajis atvedė Samą, apie kurį anas tarė: Taipgi ir šito Viešpats neišrinko. [10]Taigi Isajis atvedė Samuėlio akivaizdon septynis savo sūnus, o Samuėlis tarė Isajui: Viešpats iš šitų neišrinko. [11]Po to Samuėlis tarė Isajui: Argi tai jau visi tavo sūnūs? Tasai atsakė: Liko dar mažasis, jis gano avis. O Samuėlis tarė Isajui: Siųsk ir atvesk jį; nes nesėsime prie stalo pirmiau, negu jis į čia ateis. [12]Taigi jis siuntė ir jį atvedė, jis gi buvo rausvas, gražus pasižiūrėti ir dailaus veido. O Viešpats tarė: Kelkis ir patepk jį, nes tai jis yra. [13]Samuėlis tat ėmė aliejaus ragą ir jį patepė jo brolių tarpe; o pradedant nuo tos dienos ir paskiau Viešpaties Dvasia buvo ant Dovido; Samuėlis gi atsikėlęs sugrįžo į Ramatą.

[14]Viešpaties Dvasia atstojo nuo Sauliaus ir jį kankino piktoji dvasia, siųsta Viešpaties. [15]Tuomet Sauliaus tarnai jam tarė: Štai piktoji Dievo siųsta dvasia tave·kankina. [16]Teliepia mūsų valdovas, o tavo tarnai, kurie yra tavo akivaizdoje, paieškos žmogaus, mokančio žaisti arfa, idant, kai tave pagaus piktoji Viešpaties siųsta dvasia, jis žaistų savo ranka ir tau pasidarytų lengviau. [17]Saulius tarė savo tarnams: Taigi parūpinkite man ką nors gerai žaidžiantį ir atveskite jį pas mane. [18]Vienas iš tarnų atsiliepė ir tarė: Štai aš mačiau Betliejietį, Isajo sūnų, mokantį žaisti; jis labai stiprus, vyras karingas ir išmintingas žodžiuose, gražus vyras, ir Viešpats yra su juo. [19]Taigi Saulius siuntė pasiuntinius pas Isajį ir sakydino: Atsiųsk pas mane savo sūnų Dovidą, kurs yra prie bandų. [20]Isajis ėmė asilą, kurį apkrovė duona, vyno ąsočiu ir vienu ožiuku ir nusiuntė per savo sūnų Dovidą Sauliui. [21]Dovidas atėjo pas Saulių ir stojo jo akivaizdon. Tasai jį labai pamilo ir padarė jį savo ginklanešiu. [22]Saulius siuntė pas Isajį ir sakydino: Dovidas tepasilieka mano akivaizdoje, nes jis rado malonę mano akyse. [23]Taigi kai tik piktoji Viešpaties siųsta dvasia pagaudavo Saulių, Dovidas imdavo arfą ir užgaudavo savo ranka, o Saulius atsigaudavo, ir jam darėsi lengviau, nes nuo jo atstodavo piktoji dvasia.

17. [1]Pilistimai, surinkę savo būrius į kovą, susiėjo Judo Sokhan ir sustatė savo stovyklas tarp Sokho ir Azekos Domimo srityje. [2]Taipgi Saulius ir Israėlio sūnūs susirinkę atėjo į Terebintų slėnį

ir sustojo kariškoje tvarkoje, kad kovotų prieš Pilistimus. [3]Pilistimai
stovėjo kalne iš vienos pusės, ir Israėlis stovėjo kalne iš kitos pusės,
tarp jų gi buvo slėnis.

[4]Iš Pilistimų stovyklos išėjo vyras, tarpinis žmogus, vardu Gol-
jatas iš Geto, šešiais mastais ir plaštaka aukštas; [5]ant galvos jis
turėjo varinį šalmą ir buvo apsivilkęs žvynuotu šarvu; jo šarvas
svėrė penkis tūkstančius siklių vario; [6]jis turėjo varines priedangas
ant blauzdų ir varinis skydas dengė jo pečius; [7]jo ieties kotas
buvo kaip audėjų riestuvas; pati gi jo ieties geležis turėjo šešis šimtus
siklių geležies; jo priešakyje ėjo jo ginklanešys. [8]Sustojęs jis šaukė
prieš Israėlio eiles ir jiems sakė: Kodėl atėjote prisirengę į kovą?
Argi aš ne Pilistimas, o jūs ar ne Sauliaus vergai? Išrinkite iš
savo tarpo vyrą, ir tegul nueina žemyn kautis vienas su vienu.
[9]Jei jis galės kautis su manim ir mane užmuš, mes būsime jums
vergai, o jei aš apgalėsiu ir jį užmušiu, jūs būsite vergai ir mums
tarnausite. [10]Ir tas Pilistimas sakydavo: Aš šiandien pasityčiojau
iš Israėlio būrių: duokite man vyrą ir tegul kaujasi su manim
vienas su vienu. [11]Saulius gi ir visi Israėlaičiai, išgirdę tokius Pilis-
timo žodžius, nusigando ir labai bijojo.

[12]Dovidas gi buvo sūnus vyro Ephratiečio iš Judo Betliejaus,
apie kurį kalbėta aukščiau, vardu Isajo; tasai turėjo aštuonis sūnus
ir Sauliaus dienose buvo senas vyras ir susilaukęs žilos senatvės
tarp vyrų. [13]Trys jo vyresnieji sūnūs buvo nuėję paskui Saulių
į kovą; tų trijų jo sūnų, išėjusių į karą, vardai buvo: pirmgimio
Eliabas, antrojo Abinadabas ir trečiojo Sama. [14]Dovidas buvo jau-
niausias. Taigi trims vyresniems nuėjus paskui Saulių, [15]Dovidas
sugrįžo nuo Sauliaus ir atėjo savo tėvo bandos ganyti Betliejuje.
[16]Tuo tarpu Pilistimas išeidavo rytą ir vakarą, ir tai tęsėsi keturias
dešimtis dienų. [17]Isajis tarė vieną kartą savo sūnui Dovidui: Imk
savo broliams keptų grūdų efą ir dešimtį šitų duonų ir nubėk
į stovyklą pas savo brolius; [18]o šitą dešimtį sūrių nuneši tūkstanti-
ninkui; aplankyk savo brolius ir sužinok, ar jiems gerai sekasi ir
su kuo jie stovi eilėje. [19]Saulius gi ir jie, ir visi Israėlio sūnūs kovojo
prieš Pilistimus Terebintų slėnyje. [20]Taigi Dovidas atsikėlė rytmetį,
pavedė bandą sargui ir išėjo su savo našta, kaip jam buvo įsakęs
Isajis. Jis atėjo į Magalos vietą ir prie kariuomenės, kuri, išėjus
į kovą, buvo pakėlusi karinį šauksmą; [21]nes Israėlis buvo sustojęs
kariškoje tvarkoje; bet ir Pilistimai buvo prisirengę priešais.

[22]Taigi Dovidas, palikęs atneštuosius dalykus priežiūroje sargo

prie ryšulių, nubėgo į kovos vietą ir klausėsi, ar visa gerai klojasi
jo broliams. [23]Jam dar su jais tebesikalbant, pasirodė išeinąs iš
Pilistimų stovyklos anas tarpinis žmogus, vardu Goljatas, Pilistimas
iš Geto, ir Dovidas išgirdo jį kalbant tuos pačius žodžius. [24]Visi
Israėlaičiai, pamatę tą vyrą, bėgo nuo jo veido, labai jo bijodami.
[25]Vienas iš Israėlio tarė: Ar matėte šitą vyrą, kurs išeina? Nes jis
išeina tyčiotis iš Israėlio. Taigi tą vyrą, kurs jį užmuš, karalius
apdovanos dideliais turtais, duos jam savo dukterį ir jo tėvo namus
atleis nuo mokesčių Israėlyje. [26]Ir Dovidas paklausė kartu su juo
stovėjusius vyrus: Kas gi bus duota vyrui, kurs užmuš šitą Pilistimą
ir nuims nuo Israėlio paniekinimą? Nes kas gi yra šitas neapipjaus-
tytasis Pilistimas, kurs tyčiojosi iš gyvojo Dievo kariuomenės? [27]Žmo-
nės pakartojo jam tuos pačius žodžius, sakydami: Štai kas bus duota
vyrui, kurs jį užmuš. [28]Bet vyresnysis jo brolis Eliabas, išgirdęs jį
apie tai besikalbantį su kitais, supyko ant Dovido ir tarė: Ko tu
čia atėjai ir kam palikai aną keletą avelių tyrumoje? Žinau tavo
puikybę ir tavo širdies nedorumą, nes tu čia atėjai kovos pasižiūrėti.
[29]Dovidas tarė: Ką gi aš padariau? Argi tai ne vien žodžiai? [30]Ir
jis pasisuko truputį nuo jo prie kito ir klausė tais pačiais žodžiais.
O žmonės jam atsakė taip pat kaip pirma.

[31]Bet žodžiai, kuriuos kalbėjo Dovidas, buvo išgirsti, ir apie juos
pranešta Sauliui. [32]Pas jį gi atvestas jis jam tarė: Tegul nė vieno
širdis nenusimena dėlei jo. Aš, tavo tarnas, eisiu ir kovosiu prieš
Pilistimą. [33]Saulius tarė Dovidui: Tu neįstengsi pasipriešinti šitam
Pilistimui nei prieš jį kovoti, nes vaikas esi; tasai gi yra nuo pat
savo jaunystės vyras kovotojas. [34]Bet Dovidas tarė Sauliui: Tavo
tarnas ganė savo tėvo bandą, ir jei ateidavo liūtas ar lokys ir imdavo
aviną iš būrio tarpo, [35]aš juos vydavaus, mušdavau ir išplėšdavau
iš jų nasrų; o jei jie kildavo prieš mane, aš pagriebdavau jų sprandą,
pasmaugdavau ir juos užmušdavau; [36]nes aš, tavo tarnas, esu už-
mušęs ir liūtą, ir lokį; taigi ir šitas neapipjaustytas Pilistimas bus
kaip vienas iš jų. Todėl aš eisiu ir nuimsiu paniekinimą nuo Israėlio;
nes kas gi yra tas neapipjaustytasis Pilistimas, kurs drįso piktžodžiauti
gyvojo Dievo kariuomenei? [37]Dovidas dar sakė: Viešpats, kurs mane
išgelbėjo iš liūto nagų ir iš lokio nagų, jis mane išgelbės ir iš šito
Pilistimo rankų. Tuomet Saulius tarė Dovidui: Eik, ir Viešpats
tebūna su tavim.

[38]Saulius apvilko Dovidą savo drabužiais, uždėjo jam ant galvos
varinį šalmą ir apvilko jį šarvu. [39]Dovidas, apsijuosęs jo kalaviju

ant savo drabužio, ėmė mėginti, ar galės vaikščioti apsiginklavęs,
nes nebuvo įpratęs. Bet Dovidas prisipažino Sauliui: Negaliu taip
eiti, nes esu nepratęs. Taigi visa šalin padėjęs, [40]jis pasiėmė savo
lazdą, kurią visuomet turėdavo rankose, pasirinko sau iš upelio
penkis slidžiausius akmenis, įsidėjo juos į piemens delmoną, kurį
turėjo su savim, ėmė į ranką vilpstynę ir išėjo prieš Pilistimą.
[41]Išėjo taipgi priešakin Pilistimas ir artinosi prie Dovido, o jo
ginklanešys ėjo pirm jo. [42]Pilistimas, pažvelgęs ir pamatęs Dovidą,
jį paniekino, nes jis buvo vaikinas rausvas ir gražus pasižiūrėti;
[43]ir tarė Pilistimas Dovidui: Ar aš šuo, kad tu ateini prie manęs
su lazda? Taigi Pilistimas ėmė keikti Dovidą savo dievais [44]ir tarė
Dovidui: Eikš prie manęs ir išduosiu tavo kūną dangaus paukščiams
ir žemės žvėrims. [45]Dovidas gi tarė Pilistimui: Tu ateini prie manęs
su kalaviju, ietimi ir skydu, aš gi einu prie tavęs vardan kareivijų
Viešpaties, Israėlio būrių Dievo, iš kurių tu tyčiojaisi; [46]šiandien
Viešpats paduos tave į mano ranką, aš tave užmušiu ir nukirsiu
tau tavo galvą, ir duosiu šiandien Pilistimų stovyklos lavonus dan-
gaus paukščiams ir žemės žvėrims, kad visa žemė žinotų, jog Dievas
yra Israėlyje, [47]ir kad visas šitas susirinkimas patirtų, jog Viešpats
išgelbsti ne kalaviju ir ne ietimi, nes jojo yra karas, ir jis paduos
jus į mūsų rankas. [48]Taigi kada Pilistimas pakilęs ėjo ir artinosi
prie Dovido, Dovidas pasiskubino ir bėgo į kovą Pilistimui priešais.
[49]Jis įkišo savo ranką į delmoną, išsiėmė vieną akmenį ir pasukęs
vilpstyne sviedė ir pataikė Pilistimui į kaktą; o akmuo įsmego jam
kakton, ir jis pargriuvo savo veidu ant žemės. [50]Taip Dovidas apga-
lėjo Pilistimą vilpstyne ir akmenimi ir ištiktą Pilistimą užmušė.
Neturėdamas rankoje kalavijo, Dovidas [51]pribėgo, sustojo prie Pi-
listimo, ėmė jojo kalaviją, ištraukė jį iš jojo makščių, užmušė jį
ir jam nukirto galvą.

Matydami Pilistimai, kad jų stipriausias nebegyvas, ėmė bėgti.
[52]Tuomet pakilę Israėlio ir Judo vyrai ėmė šūkauti ir vijosi Pilisti-
mus, kolei neatėjo į slėnį ir iki Akarono vartų, o Pilistimai krito
sužeisti Saraimo kelyje iki Getui ir iki Akaronui. [53]Paliovę gi vytis
Pilistimus, Israėlio sūnūs sugrįžo ir išplėšė jų stovyklas. [54]Dovidas,
ėmęs Pilistimo galvą, atnešė ją Jerusalėn, jo gi ginklus pasidėjo savo
padangtėje.

[55]Tuo metu, kai Saulius buvo pamatęs Dovidą išeinantį prieš
Pilistimą, jis tarė kariuomenės vadui Abneriui: Iš kurios giminės
yra kilęs šitas vaikinas, Abneri? Abneris atsakė: Kaip gyvas tavo

siela, karaliau, aš nežinau. [56]Karalius tarė: Paklausk pats, kieno
šitas berniokas. [57]Taigi kai Dovidas užmušęs Pilistimą sugrįžo, Ab-
neris ėmė ir įvedė jį, turintį rankoje Pilistimo galvą, pas Saulių.
[58]Saulius jam tarė: Iš kurios tu giminės, jaunuoli? Dovidas atsakė:
Aš sūnus tavo tarno Isajo Betliejiečio.

18. [1]Ir atsitiko, kai jis pabaigė kalbėtis su Sauliumi, Jonato siela
prisirišo prie Dovido sielos, ir Jonatas jį pamilo kaip savo sielą.
[2]Saulius ėmė jį tą dieną ir jam nebeleido grįžti į jo tėvo namus.
[3]Dovidas ir Jonatas padarė sandorą, nes tasai jį mylėjo kaip savo
sielą. [4]Todėl Jonatas nusivilko viršutinį apdarą, kuriuo buvo ap-
sivilkęs, ir jį atidavė Dovidui, o taipgi ir kitus savo drabužius, net
ir savo kalaviją, kilpinį ir juostą.

[5]Dovidas eidavo visur, kur tik jį Saulius siųsdavo, ir elgėsi iš-
mintingai; Saulius jį padarė karo vyrų vyresniuoju. Jis labai patiko
visai tautai, ypač gi Sauliaus tarnams. [6]Taigi kada Dovidas grįžo
nugalėjęs Pilistimą, moterys iš visų Israėlio miestų, pasitikdamos
karalių Saulių, išėjo dainuodamos ir šokdamos su džiaugsmo būbi-
nėliais ir su barškalais. [7]Moterys dainavo žaisdamos ir sakydamos:

Saulius užmušė tūkstantį,
o Dovidas dešimtį tūkstančių.

[8]Tuomet Saulius labai įpyko, ir tokia kalba nepatiko jo akyse.
Jis tarė: Jie davė Dovidui dešimtį tūkstančių, o man davė tūkstantį;
dabar jam betrūksta tik karalystės. [9]Saulius tat nuo tos dienos ir
paskiau žiūrėjo į Dovidą nebegerom akim.

[10]Rytdienai atėjus, piktoji Dievo siųsta dvasia apsėdo Saulių,
ir jis siautė savo namuose; Dovidas žaidė savo ranka ant arfos kaip
kasdien. Saulius laikė rankoje ietį [11]ir ją metė, manydamas, kad
galės prismeigti Dovidą prie sienos; bet Dovidas pasisuko nuo jo
veido antrą kartą. [12]Saulius pradėjo bijoti Dovido, nes Viešpats
su Dovidu buvo, nuo jo gi paties buvo nusigręžęs. [13]Saulius tat
atstatė jį nuo savęs ir padarė jį tūkstančio vyrų viršininku; taip
jis išeidavo ir įeidavo tautos akivaizdoje. [14]Ir visuose savo keliuose
Dovidas elgėsi išmintingai ir Viešpats buvo su juo. [15]Taigi Saulius
matė jį esant labai atsargų ir ėmė juo nepasitikėti. [16]Bet visas
Israėlis ir Judas mylėjo Dovidą, nes jis įeidavo ir išeidavo jų aki-
vaizdoje.

[17]Saulius tarė Dovidui: Štai mano vyresnioji duktė Merobė; ją

aš tau duosiu į žmonas; tiktai būk drąsus vyras ir kovok Viešpaties
kovas. Bet Saulius sau galvojo, sakydamas: Pats aš nepakelsiu prieš
jį savo rankos, bet tebūna prieš jį Pilistimų ranka. [18]Dovidas tarė
Sauliui: Kas aš esu ar kas yra mano gyvybė, ar mano tėvo giminė
Israėlyje, kad tapčiau karaliaus žentu? [19]Bet kai atėjo laikas, kada
Sauliaus duktė Merobė reikėjo duoti Dovidui, ji buvo atiduota
moterystėn Molatiečiui Adriėliui. [20]Dovidą gi pamilo antroji Sau-
liaus duktė Mikholė. Tai buvo pranešta Sauliui ir jam patiko.
[21]Saulius tarė: Aš jam ją duosiu, kad virstų jam slastais ir kad
prieš jį būtų Pilistimų ranka. Todėl Saulius tarė Dovidui: Su dviem
dalykais tu tapsi šiandien mano žentu. [22]Ir Saulius įsakė savo tar-
nams: Kalbėkite Dovidui patikimai nuo manęs ir sakykite: Štai tu
patinki karaliui ir visi jo tarnai tave myli. Taigi tu gali dabar būti
karaliaus žentu. [23]Sauliaus tarnai pasakė visus šituos žodžius, gir-
dint Dovidui. Bet Dovidas atsakė: Argi jums rodosi mažas dalykas
būti karaliaus žentu? Aš juk esu beturtis ir menkas žmogus. [24]Sau-
liaus tarnai tai jam pranešė, sakydami: Dovidas kalbėjo štai kokius
žodžius. [25]Saulius tarė: Jūs kalbėkite Dovidui taip: Karaliui nereikia
kitokių susižadėjimo dovanų, o tiktai šimto Pilistimų apipjaustymo
odelių, kad būtų atkeršyta karaliaus neprieteliams. Saulius manė,
kad jis tuo būdu atiduos Dovidą į Pilistimų rankas. [26]Kada Sauliaus
tarnai pranešė jo pasakytuosius žodžius Dovidui, toks pasiūlymas
patiko Dovidui, kad taip jis taptų karaliaus žentu. [27]Neilgai trukus,
Dovidas pakilęs nuėjo kartu su buvusiais su juo vyrais, užmušė du
šimtu vyrų iš Pilistimų, atnešė jų apipjaustymo odeles ir suskaitė
jas karaliui, kad taptų jo žentu. Taigi Saulius jam davė savo dukterį
Mikholę moterystėn. [28]Saulius matė ir suprato, kad Viešpats buvo
su Dovidu. Ir Sauliaus duktė Mikholė jį mylėjo. [29]Po to Saulius
ėmė labiau bijoti Dovido, ir Saulius virto Dovidui nepriteliu vi-
soms dienoms. [30]Pilistimų kunigaikščiai vėl išėjo kariauti, ir nuo
pat jų išėjimo pradžios Dovidas elgėsi išmintingiau negu visi Sau-
liaus tarnai, ir jo vardas pasidarė labai garsus.

19. [1]Saulius kalbėjo savo sūnui Jonatui ir visiems savo tarnams,
kad užmuštų Dovidą. [2]Todėl Jonatas perspėjo Dovidą, sakydamas:
Mano tėvas Saulius ieško tavęs užmušti; todėl sergėkis, meldžiama-
sis, rytoj rytą nesirodyk ir būk pasislėpęs. [3]Aš gi išėjęs stovėsiu
šalia mano tėvo lauke, kur tik tu būsi, ir kalbėsiu savo tėvui apie
tave, o visa, ką pamatysiu, tau pranešiu. [4]Taigi Jonatas kalbėjo

apie Dovidą gerai savo tėvui Sauliui ir jam tarė: Nenusidėk, ka-
raliau, prieš savo tarną Dovidą, nes jis tau nenusidėjo ir jo veiksmai
tau labai geri. 5Jis statė savo gyvybę į pavojų ir užmušė Pilistimą;
Viešpats suteikė didelį išgelbėjimą visam Israėliui; pats matei ir
džiaugeis. Kodėl tat nusidėtumei prieš nekaltą kraują, užmušdamas
Dovidą, kurs yra be kaltės. 6Tai išgirdęs Saulius, numalšintas Jonato
balsu, prisiekė: Kaip Viešpats gyvas, jis nebus užmuštas. 7Taigi
Jonatas pasišaukė Dovidą ir jam pasakė visus šituos žodžius; paskui
Jonatas įvedė Dovidą pas Saulių, ir jis vėl buvo jo akivaizdoje kaip
vakar ir užvakar.
8Bet vėl kilo karas, ir Dovidas išėjęs kovojo prieš Pilistimus;
jis sudavė jiems labai didelį smūgį, ir jie buvo priversti bėgti nuo
jo veido. 9O piktoji Viešpaties siųsta dvasia apsėdo Saulių. Jis
sėdėjo savo namuose ir laikė rankoje ietį; o Dovidas žaidė savo
ranka ant arfos. 10Saulius bandė prismeigti ietimi Dovidą prie sienos,
bet Dovidas pasišalino nuo Sauliaus veido; ietis jo nesužeidus įsmigo
sienon. Dovidas pabėgo ir tą naktį išsigelbėjo.
11Saulius tat siuntė sargus į Dovido namus, kad jo patykotų
ir rytmetį užmuštų. Bet Dovido žmona Mikholė apie tai jam pranešė,
sakydama: Jei nesigelbėsi šią naktį, rytoj numirsi, 12ir ji nuleido
jį pro langą; taip jis ištrūko, pabėgo ir išsigelbėjo. 13Mikholė gi
ėmė statulą, padėjo ją į patalą, apvyniojo jai galvą plaukuotu ožkos
kailiu ir ją pridengė drabužiais. 14Kai Saulius atsiuntė budelius,
kad nutvertų Dovidą, buvo jam atsakyta, kad tasai sergąs. 15Saulius
vėl siuntė pasiuntinius, kad pasižiūrėtų Dovido, sakydamas: Atga-
benkite jį pas mane su patalu, kad būtų užmuštas. 16Kai pasiun-
tiniai atėjo, buvo rasta patale statula, o aplink jos galvą ožkos kailis.
17Tuomet Saulius tarė Mikholei: Kodėl taip pasityčiojai iš manęs
ir išleidai mano nepriętelį, kad pabėgtų? Mikholė atsakė Sauliui:
Nes jis man kalbėjo: Išleisk mane, kitaip aš tave užmušiu.
18Dovidas, išbėgęs ir taip išsigelbėjęs, atėjo pas Samuėlį Ramaton
ir jam papasakojo visa, ką jam buvo padaręs Saulius; paskui jis ir
Samuėlis nuėjo ir pasiliko Najote. 19Sauliui gi buvo pranešta ir
pasakyta: Štai Dovidas Najote Ramatoje. 20Saulius tat siuntė bu-
delius, kad sugautų Dovidą. Kai jie pamatė būrį pranašų, kurie
pranašavo, ir Samuėlį, stovintį jų priešakyje, Viešpaties Dvasia pa-
sireiškė taipgi juose; taigi ir jie patys ėmė pranašauti. 21Kada tai
buvo paskelbta Sauliui, jis siuntė dar kitus pasiuntinius, bet ir
šitie pranašavo. Saulius vėl siuntė trečius pasiuntinius, bet pranašavo

ir šitie. Todėl, labai įpykęs, Saulius [22]nuėjo pats į Ramatą, o atvykęs
iki didžiajam tvenkiniui, esančiam Sokhe, paklausė ir tarė: Kurioje
vietoje yra Samuėlis ir Dovidas? Jam buvo atsakyta: Štai juodu
yra Najote Ramatoje. [23]Jis nuėjo Najotan Ramatoje, bet ir ant
jo atėjo Viešpaties Dvasia, ir jis keliavo toliau ir pranašavo, kolei
neatėjo į Najotą Ramatoje. [24]Taipgi ir jis išsivilko ir pranašavo
kartu su kitais Samuėlio akivaizdoje, ir gulėjo neapsivilkęs visą tą
dieną ir naktį. Iš čia ir kilo patarlė: Argi ir Saulius tarp pranašų?

20. [1]Dovidas pabėgo iš Najoto, esančio Ramatoje, ir atėjęs kal-
bėjo Jonatui: Ką aš padariau? kuri mano neteisybė ir koks mano
nusikaltimas tavo tėvui, kad jis ieško mano gyvybės? [2]Tasai jam
tarė: Anaiptol tu nemirsi; nes mano tėvas nepadarys nieko didelio
ar mažo, jei pirma man nepasakys. Nejaugi tik tą dalyką mano
tėvas paslėptų nuo manęs? Anaiptol to nebus. [3]Ir jis vėl prisiekė
Dovidui. Bet tasai tarė: Tavo tėvas žino gerai, kad aš radau malonę
tavo akyse, todėl jis sakys: Tegul nežino apie tai Jonatas, kad kartais
nenuliūstų. Iš tikrųjų, kaip gyvas Viešpats ir tu gyvas, aš esu atskir-
tas nuo mirties taip sakant tik vienu žingsniu. [4]Jonatas tarė Dovidui:
Ką tik man pasakys tavo siela, aš tau padarysiu. [5]Taigi Dovidas
tarė Jonatui: Štai rytoj pirmoji mėnesio diena, ir aš pagal paprotį
turiu sėstis šalia karaliaus valgyti; leisk tat man pasislėpti lauke
iki trečios dienos vakarui. [6]Jei tavo tėvas pažvelgęs ieškos manęs,
tu jam atsakysi: Dovidas manęs prašėsi, kad galėtų eiti skubiai į
savo miestą Betliejų, nes tenai yra iškilmingos aukos visiems jo
giminės žmonėms. [7]Jei jis sakys: Gerai, tai bus ramybė tavo tarnui;
bet jei supyks, žinok, kad jis yra nutaręs daryti pikta. [8]Padaryk
tat mielaširdystę savo tarnui; nes tu norėjai, kad tavo tarnas pada-
rytų su tavim Viešpaties sandorą; o jei yra manyje neteisybė, tu
mane užmušk, tik nevesk manęs pas savo tėvą. [9]Jonatas tarė: Saugok
tave, Dieve! nes negalimas daiktas, jei sužinosiu tikrai, jog mano
tėvo piktumas prieš tave nebepataisomas, kad tau nepraneščiau.
[10]Dovidas atsakė Jonatui: Kas man praneš, jei tavo tėvas rasi atsa-
kys tau apie mane ką pikta? [11]Jonatas tarė Dovidui: Eikš ir išeikime
į lauką. Išėjus juodviem į lauką, [12]Jonatas tarė Dovidui: Viešpatie,
Israėlio Dieve! jei iškvosiu rytoj ar poryt mano tėvo nuomonę ir bus
kas nors gera Dovidui, ir tuojau neatsiųsiu pas tave, ir neduosiu
tau žinios, [13]Viešpats tai tepadaro Jonatui ir tai teprideda. O jei
mano tėvo piktumas prieš tave pasiliks, tau apreikšiu tai ir paleisiu

tave, kad eitumei ramybėje, ir Viešpats tebūna su tavim, kaip buvo
su mano tėvu. [14]Ir jei aš gyvas būsiu, tu padarysi man Viešpaties
mielaširdystę; o jei būsiu miręs, [15]neatimsi savo mielaširdystės nuo
mano namų per amžius, kai Viešpats išnaikins nuo žemės kiekvieną
Dovido priešą. Viešpats teatima Jonatą iš jojo namų ir teatkeršija
Dovido priešams. [16]Taigi Jonatas padarė sandorą su Dovido namais,
ir Viešpats keršijo Dovido priešams.
[17]Jonatas dar kartą prisiekė Dovidui, nes jį mylėjo; nes jis jį
taip mylėjo kaip savo sielą. [18]Ir Jonatas jam tarė: Rytoj pirmoji
mėnesio diena, ir tavęs pasiges, [19]nes tavo vieta bus neužimta iki
poryt. Nueisi tat skubiai ir ateisi į vietą, kur tu turi pasislėpti darbo
dieną, ir sėdėsi šalia akmens, kurs vadinamas Ezeliu. [20]O aš pa-
leisiu arti jo tris vilyčias, tarsi lavindamos šaudyti į taikinį; [21]paskui
siųsiu vaiką, jam sakydamas: Eik ir atnešk man vilyčias. [22]Jei aš
vaikui sakysiu: Štai vilyčios šiapus tavęs, imk jas, tu ateik pas
mane, nes bus tau ramybė ir nieko nėra pikta, kaip Viešpats gyvas.
Bet jei aš vaikui kalbėsiu taip: Štai vilyčios už tavęs, tu eik sau
ramybėje, nes Viešpats paleido tave. [23]Apie dalyką gi, apie kurį
aš ir tu kalbėjova, Viešpats tebūna liudytojas tarp manęs ir tavęs
per amžius.
[24]Taigi Dovidas pasislėpė lauke. Atėjus pirmai mėnesio dienai,
karalius sėdosi valgyti. [25]O atsisėdus karaliui pagal paprotį savo
kėdėje, kuri buvo prie sienos, atsikėlė Jonatas ir Abneris atsisėdo
šalia Sauliaus, Dovido gi vieta pasiliko tuščia. [26]Saulius nieko tą
dieną nekalbėjo, nes jis manė, kad rasi jam atsitiko taip, jog yra
susitepęs ir neapsivalęs. [27]Bet kai atėjo antra mėnesio diena ir Do-
vido vieta vėl pasiliko tuščia, Saulius tarė savo sūnui Jonatui: Kodėl
Isajo sūnus neatėjo valgyti nei vakar, nei šiandien? [28]Tuomet Jonatas
atsakė Sauliui: Jis mane labai prašė, kad galėtų eiti Betliejun, [29]ir
sakė: Paleisk mane, nes mieste bus iškilminga auka, ir vienas iš mano
brolių mane pakvietė; dabar tat, jei radau tavo akyse malonę, aš
eisiu veikiai ir aplankysiu savo brolius. Todėlei jis neatėjo prie
karaliaus stalo. [30]Saulius gi, supykęs ant Jonato, jam tarė: Tu,
sūnau, vyrą gaudančios moteriškės; argi aš nežinau, kad tu myli
Isajo sūnų savo nešlovei ir savo nešlovingos motinos sugėdinimui.
[31]Nes visą laiką, kolei Isajo sūnus bus gyvas žemėje, nestovėsi tvirtai
ir tu, ir tavo karalystė. Taigi siųsk tuojau ir jį atvesk pas mane, nes
jis yra mirties sūnus. [32]Bet Jonatas, atsakydamas savo tėvui Sauliui,
tarė: Kodėl jis turi mirti? Ką padarė? [33]Saulius gi sugriebė ietį,

kad jį nudurtų. Tuomet Jonatas suprato, kad jo tėvo buvo nutarta
užmušti Dovidą. [34]Jonatas tat atsikėlė nuo stalo, smarkiausiai su-
pykęs, ir nieko nevalgė antrąją mėnesio dieną; nes jis labai nuliūdo
dėl Dovidò, kad jo tėvas buvo jį paniekinęs.
[35]Rytdienai atėjus, Jonatas atėjo į lauką, kaip buvo sutarta su
Dovidu, o su juo mažas vaikas. [36]Jis tarė savo vaikui: Eik ir atnešk
man vilyčias, kuriomis aš šaudau. Vaikui nubėgus, jis paleido kitą
vilyčią viršuje vaiko. [37]Taigi vaikas atėjo į vietą vilyčios, kurią buvo
iššovęs Jonatas. O Jonatas šaukė paskui vaiką ir tarė: Štai vilyčia
yra tenai už tavęs. [38]Jonatas dar antrą sykį sušuko paskui vaiką,
tardamas: Skubėk greitai, nesustok. Taigi vaikas surinko Jonato vi-
lyčias ir atnešė prie savo valdovo, [39]ir visai neišmanė, kas buvo
daroma, nes tik Jonatas ir Dovidas žinojo dalyką. [40]Paskui Jonatas
padavė savo ginklus vaikui ir jam tarė: Eik ir nunešk į miestą.
[41]Vaikui nuėjus, Dovidas atsikėlė iš vietos, kuri buvo pietų šone,
ir, parpuldamas kniūbsčias ant žemės, triskart pasilenkė; ir juodu
pasibučiavę verkė draug, bet labiausiai Dovidas. [42]Taigi Jonatas
tarė Dovidui: Eik ramybėje. Ką mudu prisiekėva vardan Viešpaties,
sakydami: Viešpats tebūna liudytojas tarp manęs ir tarp tavęs, tarp
mano palikuonių ir tavo palikuonių per amžius. [43]Ir Dovidas kėlėsi
ir nuėjo, o Jonatas sugrįžo į miestą.

21. [1]Taigi Dovidas atėjo Nobėn pas kunigą Akhimeleką, o Ak-
himelekas nustebo, kad buvo atėjęs Dovidas, ir jam tarė: Kodėl
tu vienas ir nė vieno kito nėra su tavim? [2]Dovidas atsakė kunigui
Akhimelekui: Karalius davė man įsakymą ir tarė: Nė vienas tenę-
žino, dėl kurio dalyko aš tave siunčiau ir kokius paliepimus tau
daviau; nes ir tarnams aš nurodžiau tą ir tą vietą. [3]Dabar tat, jei
ką turi po ranka, nors penketą duonų, duok man, arba ką rasi. [4]Ku-
nigas, atsakydamas Dovidui, jam tarė: Neturiu po ranka paprastų
duonų, bet tik šventintosios duonos; ar tarnai nėra susitepę, ypač
moteriškėmis? [5]Dovidas gi atsakė kunigui ir jam tarė: Jei kalbėti
apie moteriškes, tai mes susilaikėme vakar ir užvakar, kuomet išė-
jome, ir tarnų kūnai buvo nesutepti. O jei tas kelias suteptas, tai ir
jis bus šiandien pašvęstas kūnais. [6]Kunigas tat jam davė pašven-
tintos duonos, nes tenai ir nebuvo kitos duonos, kaip tik padėtinės
duonos, kurios buvo atimtos iš po Dievo veido, kad būtų padėta šiltų
duonų. [7]Buvo gi tenai tą dieną vienas vyras iš Sauliaus tarnų Vieš-
paties padangtės viduje; tai buvo Idumėjietis, vardu Doegas, vyriau-

sias tarp Sauliaus piemenų. [8]Dovidas dar tarė Akhimelekui: Ar
neturi čia po ranka ieties ar kalavijo? nes savo kalavijo ir savo
ginklų aš su savim nepasiėmiau, nes karaliaus įsakymas reikėjo
ūmai vykdyti. [9]Kunigas tarė: Štai čia kalavijas Pilistimo' Goljato,
kurį užmušei Terebintų slėnyje, įvyniotas apsiaustan už efodo; jei
nori jį imti, imk; nes, be to, čia kito nėra. O Dovidas tarė: Nėra
kito jam lygaus; duok man jį.
[10]Taigi Dovidas pakilo ir pabėgo tą dieną nuo Sauliaus veido,
ir atėjo pas Geto karalių Akhį. [11]Pamatę Dovidą, Akhio tarnai
jam sakė: Argi ne šitas yra žemės karalius Dovidas? Ar ne jam
dainavo šokiuose, sakydami:

Saulius užmušė tūkstantį,
o Dovidas dešimtį tūkstančių.

[12]Dovidas įsidėjo šituos žodžius savo širdin ir pradėjo labai bijo-
ti Geto karaliaus Akhio. [13]Jis apsimetė pamišėliu jų akivaizdoje,
iškreipė savo veidą, puldinėjo tarp jų rankų ir daužėsi į durų
staktas, o jo seilė varvėjo jam ant barzdos. [14]Todėl Akhis tarė
savo tarnams: Jūs matėte, kad tas žmogus beprotis; kam jį atvedėte
pas mane? [15]Ar nėra pas mus pamišėlių, kad įsivedėte šitą, idant
siaustų mano akyse? argi tokiam leidžiama įeiti į mano namus?

22. [1]Dovidas tat išbėgo iš ten ir nubėgo į Odolamo olą. Tai
išgirdę jo broliai ir visi jo tėvo namai atvyko tenai pas jį. [2]Taip
susirinko prie jo visi, kurie buvo pavargėliai ir prasiskolinę, ir
apmaudingi. Jis pasidarė jų vadu; tokių buvo su juo apie keturis
šimtus vyrų. [3]Iš ten Dovidas nuvyko į Masphą, kuri yra Moabe,
ir tarė Moabo karaliui: Meldžiu, kad mano tėvas ir motina galėtų
pasilikti su jumis, kolei aš patirsiu, ką su manim padarys Dievas.
[4]Taigi jis juodu paliko pas Moabo karalių, ir juodu pasiliko pas jį
visą laiką, kurį Dovidas buvo tvirtovėje. [5]O pranašas Gadas tarė
Dovidui: Nepasilik tvirtovėje; išeik ir keliauk į Judo žemę. Todėl
Dovidas išėjo ir atvyko į Hareto mišką.
[6]Saulius išgirdo, kad pasirodęs Dovidas ir kartu su juo buvusieji
vyrai. Saulius, pasilikdamas Gabaoje ir būdamas miške, kurs yra
prie Ramos, laikydamas rankoje ietį ir visų savo tarnų apstotas,
[7]tarė buvusiems prie jo savo tarnams: Paklausykite, Jeminio sūnūs,
argi Isajo sūnus duos jums visiems laukų ir vynuogynų ir jus visus
padarys tūkstantininkais ir šimtininkais, [8]kad visi susitarėte prieš

mane ir nėra kas man suteiktų žinių, ypač kad ir mano sūnus padarė
sandorą su Isajo sūnumi? Nėra tarp jūsų, kas pasigailėtų mano
likimo nei kurs man apreikštų, nes mano sūnus pakurstė prieš
mane mano tarną, tebetykojantį manęs iki šiai dienai. [9]Idumėjietis
Doegas, kurs čia pat buvo ir buvo pirmasis tarp Sauliaus tarnų,
atsiliepdamas tarė: Aš mačiau Isajo sūnų Nobėje pas Akhitobo
sūnų, kunigą Akhimeleką. [10]Jis teiravosi dėl jo Viešpaties ir davė
jam paviržio; atidavė dar jam ir Pilistimo Goljato kalaviją. [11]Taigi
karalius siuntė pakviesti Akhitobo sūnaus, kunigo Akhimeleko, ir
visų jo tėvo namų, kunigų, buvusių Nobėje, ir jie visi atėjo pas
karalių. [12]O Saulius tarė Akhimelekui: Klausyk, Akhitobo sūnau!
Tasai atsakė: Aš čia, mano valdove. [13]Saulius jam tarė: Kodėl susi-
tarėte prieš mane tu ir Isajo sūnus ir tu davei jam duonos ir kalaviją,
ir teiravaisi dėl jo Dievą, kad sukiltų prieš mane ir pasiliktų bety-
kojąs manęs iki šiai dienai? [14]Akhimelekas atsakė karaliui ir tarė:
Ir kas gi yra tarp visų tavo tarnų taip ištikimas kaip Dovidas, kurs
yra ir karaliaus žentas ir eina, tau liepiant, ir garbingas tavo na-
muose? [15]Anaiptol. Tegu karalius neįtaria tokiame dalyke savo tarno
visuose mano tėvo namuose; nes tavo tarnas nieko nežinojo apie tą
dalyką, nei maža, nei daug. [16]Bet karalius sakė: Mirte numirsi,
Akhimeleke, tu ir visi tavo tėvo namai. [17]Taigi karalius tarė stovė-
jusiems aplink jį sargybiniams: Gręžkitės ir užmuškite Viešpaties
kunigus, nes jų ranka yra su Dovidu; jie žinojo, kad jis buvo
pabėgęs, ir man nepasakė. Bet karaliaus tarnai nenorėjo ištiesti
savo rankų prieš Viešpaties kunigus. [18]Tuomet karalius tarė Doegui:
Gręžkis tu ir pulk kunigus. Ir Idumėjietis Doegas apsigręžęs puolė
kunigus ir nužudė tą dieną aštuonias dešimtis penkis vyrus, nešio-
jusius lininį efodą. [19]Kunigų gi miestą Nobę jis ištiko kalavijo aš-
menimis ir nugalabijo kalavijo ašmenimis vyrus ir moteris, vaikus
ir žindomus kūdikius, jautį, asilą ir avį.
[20]Ištrūkęs gi vienas Akhitobo sūnaus Akhimeleko sūnus, vardu
Abiataras, nubėgo pas Dovidą [21]ir jam pranešė, kad Saulius buvo
užmušęs Viešpaties kunigus. [22]Dovidas tarė Abiatarui: Aš žinojau
aną dieną, kad Idumėjietis Doegas, kurs ten buvo, pranešiąs be
abejonės Sauliui; aš kaltas už visas tavo tėvo gyvybes. [23]Pasilik su
manim ir nebijok. Jei kas ieškos mano gyvybės, ieškos ir tavo gyvy-
bės, ir tu išsigelbėsi kartu su manim.

23. [1]Dovidui buvo pranešta ir pasakyta: Štai Pilistimai užpuolė

Keilą ir plėšia kluonus. 2 Dovidas tat teiravosi Viešpaties ir tarė:
Ar man eiti ir ar galėsiu sumušti šituos Pilistimus? O Viešpats tarė
Dovidui: Eik, tu sumuši Pilistimus ir išlaisvinsi Keilą. 3 Bet buvusieji
su Dovidu vyrai jam tarė: Štai mes, pasilikdami čia, Judėjoje,
bijome; kaipgi labiau, jei nueisime Keilon prieš Pilistimų būrius?
4 Taigi Dovidas vėl teiravosi Viešpaties. Tasai atsakydamas jam tarė:
Kelkis ir eik į Keilą, nes aš duosiu Pilistimus į tavo ranką. 5 Dovidas
tat, drauge su savo vyrais, nuėjo į Keilą ir kovojo prieš Pilistimus,
atsiginė jų galvijus ir jiems sudavė labai didelį smūgį; taip Dovidas
išgelbėjo Keilos gyventojus. 6 Tuo gi metu, kai Akhimeleko sūnus
Abiataras atbėgo pas Dovidą į Keilą, jis atvyko turėdamas su savim
efodą. 7 Sauliui buvo pranešta, kad Dovidas atėjęs į Keilą, ir Saulius
tarė: Dievas jį atidavė į mano rankas, jis užrakintas, nes įėjo į
miestą, kuriame yra vartai ir užkaiščiai. 8 Taigi Saulius įsakė visiems
tautiečiams eiti kovon į Keilą ir apgulti Dovidą bei jo vyrus. 9 Dovidas,
sužinojęs, kad Saulius slapčia jam rengia pikta, tarė kunigui Abiatarui:
Pasiimk efodą. 10 Po to Dovidas tarė: Viešpatie, Israėlio Dieve, tavo
tarną pasiekė gandas, kad Saulius rengiasi ateiti Keilon, kad su-
griautų miestą dėlei manęs; 11 ar Keilos vyrai išduos mane į jo rankas?
Ir ar Saulius ateis, kaip tavo tarnas girdėjo? Viešpatie, Israėlio Dieve,
apreikšk savo tarnui. Viešpats atsakė: Ateis. 12 Dovidas vėl tarė: Ar
Keilos vyrai išduos mane ir draug su manim esančius vyrus į Sauliaus
rankas? Ir Viešpats atsakė: Išduos. 13 Dovidas tat, drauge su savo vy-
rais, kurių buvo apie šešis šimtus, pakilo ir, išėję iš Keilos, jie klaidžio-
jo šen ir ten, kur įmanydami. Ir buvo pranešta Sauliui, kad Dovidas
išbėgęs iš Keilos ir išsigelbėjęs; todėl jis nebesisakė ten eisiąs.

14 Dovidas laikėsi tyrumoje saugiausiose vietose ir buvo Zipho
tyrumos kalnuose, miškuotame kalne; Saulius gi jo ieškojo visą
laiką; bet Dievas neįdavė Dovido į jo rankas. 15 Dovidas matė, kad
Saulius buvo išėjęs ieškotų jo gyvybės. Dovidas buvo Zipho tyru-
moje miške. 16 Tuomet Sauliaus sūnus Jonatas pakilo, atėjo pas
Dovidą miškan ir sustiprino jo rankas Dievuje, ir jam tarė: 17 Nebijok,
nes mano tėvo Sauliaus ranka tavęs neras, ir tu karaliausi Israėliui,
o aš būsiu antrasis po tavęs; žino tai ir mano tėvas Saulius. 18 Taigi
juodu padarė sandorą Viešpaties akivaizdoje; Dovidas pasiliko miške,
o Jonatas sugrįžo į savo namus.

19 Ziphiečiai tuo tarpu atėjo pas Saulių į Gabaą ir tarė: Štai
argi Dovidas nesislepia pas mus saugiausiose miško vietose, Hakhi-
los kauburyje, kurs yra dešiniame tyrumos šone? 20 Dabar tat ateik,

kaip tavo siela ateiti trokšta; mūsų gi dalykas bus išduoti jį į kara-
liaus rankas. [21]Saulius tarė: Būkite Viešpaties palaiminti, nes pasi-
gailėjote mano likimo. [22]Grįžkite tat, meldžiamieji, ir rūpestingiau
prirenkite, ištirkite geriau ir apžiūrėkite vietą, kur yra jo koja
arba kas jį tenai matė, nes jis laukia iš manęs, kad aš jo klastingai
tykoju. [23]Ištirkite ir apžiūrėkite visas jo vietas, kuriose jis slapstosi,
ir visai įsitikrinę sugrįžkite pas mane, kad aš eičiau draug su jumis;
nors jis į žemę įlįstų, aš jį suieškosiu visuose Judo tūkstančiuose.
[24]Taigi jie pakilę nuėjo Ziphan pirm Sauliaus.

Dovidas gi kartu su savo vyrais buvo Maono tyruose, lygumoje,
dešiniame Jesimono šone. [25]Saulius tat ir jo palydovai ėjo jo ieškoti;
apie tai pranešta Dovidui, ir jis tuojau nusileido prie uolos, ir
pasiliko Maono tyrumoje. Tai išgirdęs, Saulius vijosi Dovidą į Maono
tyrumą. [26]Saulius ėjo vienu kalno šlaitu, o Dovidas ir jo vyrai buvo
kitame kalno šlaite. Dovidas buvo nustojęs vilties galėsiąs ištrūkti
nuo Sauliaus; taigi Saulius ir jo vyrai buvo tarsi vainiku apsupę
Dovidą ir jo vyrus iš visų pusių, kad juos sugautų. [27]Bet pas
Saulių atėjo pasiuntinys, kurs tarė: Skubėk ir eik, nes Pilistimai
įpuolė į šalį. [28]Taigi Saulius, paliovęs vytis Dovidą, sugrįžo ir pa-
traukė prieš Pilistimus; todėl pradėta vadinti ana vieta Perskyrimo
uola.

24. [1]Dovidas pasitraukė iš čia ir gyveno saugiausiose Engadies vie-
tose. [2]Kada Saulius, išvijęs Pilistimus, sugrįžo, jam buvo pranešta ir
pasakyta: Štai Dovidas yra Engadies tyrumoje. [3]Saulius tat, pasiėmęs
tris tūkstančius rinktinių vyrų iš viso Israėlio, ėjo ieškotų Dovido ir
jo vyrų net ant stačiausių uolų, kurios prieinamos tik laukinėms ož-
koms. [4]Jis atėjo prie avių tvartų, kurie buvo prie kelio; tenai buvo
uola, kurion Saulius įėjo pasilengvintų; Dovidas gi ir jo vyrai slėpėsi
olos gilumoje. [5]Tuomet Dovido tarnai jam tarė: Štai diena, apie kurią
Viešpats tau kalbėjo: Aš duosiu tau tavo neprietelį, kad padarytumei,
kaip patinka tavo akims. Taigi Dovidas atsikėlė ir tylomis atpjovė
Sauliaus apsiausto skverną. [6]Bet tuo tarpu Dovido širdis plakėsi, nes
jis buvo atpjovęs Sauliaus apsiausto skverną; [7]ir jis tarė savo vyrams:
Viešpats teapsaugoja mane, kad daryčiau tą dalyką savo valdovui,
Viešpaties pateptajam, ir pakelčiau prieš jį savo ranką, nes jis yra
Viešpaties pateptasis. [8]Ir Dovidas sulaikė žodžiais savo vyrų smarku-
mą ir jiems neleido sukilti prieš Saulių.

Saulius, palikęs olą, ėjo toliau pradėtu keliu. [9]Dovidas gi leidosi

paskui jį ir išėjęs iš olos šaukė paskui Saulių, sakydamas: Mano val-
dove, karaliau! Saulius pažvelgė atgal. Dovidas, pasilenkdamas veidu
iki žemei, pareiškė pagarbą [10]ir tarė Sauliui: Kodėl klausai žmo-
nių sakančių: Dovidas ieško padaryti tau pikta? [11]Štai šiandien
tavo akys matė, kad Viešpats buvo padavęs tave į mano ranką oloje
ir buvo man atėjusi mintis tave užmušti, bet mano akis pasigailėjo
tavęs, nes tariau sau: Neištiesiu savo rankos prieš savo valdovą, nes jis
Viešpaties pateptasis. [12]Taip, mano tėve, pažvelk ir pažink savo ap-
siausto skverną mano rankoje, nes, atpjaudamas tavo apsiausto galą,
nenorėjau ištiesti savo rankos prieš tave; pažink ir matyk, kad nėra
mano rankoje piktumo nei neteisybės, ir aš tau nenusidėjau; tu gi tyko-
ji mano gyvybės, kad ją atimtumei. [13]Viešpats tebūna teisėjas tarp
manęs ir tavęs, ir tegul Viešpats tau atkeršija už mane; mano gi ranka
tenebus prieš tave. [14]Kaip ir senovinėje patarlėje pasakyta: I š b e-
d i e v i ų išeis bedievystė; mano gi ranka tenebus prieš tave. [15]Kam
tu persekioji, Israėlio karaliau? Ką persekioji? Tu persekioji nustipusį
šunį ir vieną blusą. [16]Viešpats tebūna teisėjas ir tegul daro teismą tarp
manęs ir tavęs; tegul mato ir tegul teisia mano bylą, ir išgelbi mane iš
tavo rankos.
[17]Kada gi Dovidas pabaigė kalbėti šituos žodžius Sauliui, Saulius
tarė: Ar tai tavo balsas, mano sūnau Dovide? Ir Saulius pakėlė savo
balsą, ir ėmė verkti; [18]jis tarė Dovidui: Tu teisingesnis už mane, nes tu
padarei man gera, aš gi tau atsilyginau piktumu. [19]Ir šiandien tu paro-
dei, ką padarei man gera, kaip Viešpats buvo padavęs mane į tavo ran-
ką, ir tu neužmušei manęs. [20]Nes kas gi, radęs savo nepriętelį, paleidžia
jį eiti geru keliu; bet Viešpats tegul tau suteikia atsilyginimą už tai, ką
man šiandien padarei. [21]O dabar, kadangi žinau, jog tu tikriausiai būsi
karaliumi ir turėsi savo rankoje Israėlio karalystę, [22]prisiek man Vieš-
pačiu, kad neišnaikinsi mano palikuonių po manęs ir neišdildysi mano
vardo iš mano tėvo namų. [23]Ir Dovidas prisiekė Sauliui. Taigi Saulius
sugrįžo į savo namus, o Dovidas ir jo vyrai pakilo į saugesnes vietas.

25. [1]Anuo metu mirė Samuėlis, ir visas Israėlis susirinko, apraudojo
jį ir jį palaidojo jo namuose Ramatoje.
Dovidas, eidamas toliau, nusileido į Pharano tyrumą. [2]Maono tyru-
moje buvo vienas žmogus, kurio nuosavybė buvo Karmelyje. Tasai
žmogus buvo labai turtingas: jis turėjo tris tūkstančius avių ir tūkstantį
ožkų. Atsitiko gi, kad jo avys buvo kerpamos Karmelyje. [3]Tas vyras
buvo vardu Nabalis, o jo žmonos vardas buvo Abigailė; ji buvo labai

išmintinga ir graži moteriškė, o jos vyras kietas, nelabas ir pikčiurna;
jis buvo iš Kalebo giminės. 4Taigi Dovidas, išgirdęs tyrumoje, kad Na-
balis kerpąs savo bandą, 5siuntė dešimtį jaunuolių ir jiems tarė: Pakil-
kite į Karmelį ir užeikite pas Nabalį, pasveikinkite jį mano vardu tai-
kingai 6ir sakykite: Tebūna ramybė mano broliams ir tau, ir tavo
namams ramybė, ir visam, ką turi, tebūna ramybė. 7Aš girdėjau, kad
tavo piemenys, kurie buvo kartu su mumis tyruose, kerpa avis; mes
jų niekados nevarginome, ir nieko jiems neprapuolė iš bandos visą
laiką, kolei buvo kartu su mumis Karmelyje. 8Pasiklausk savo tarnų,
ir jie tau pasakys. Dabar tat tegul tavo tarnai randa malonę tavo akyse,
nes mes atėjome gerą dieną; ką ras tavo ranka, duok savo tarnams ir
tavo sūnui Dovidui. 9Dovido tarnai atėję pasakė Nabaliui visus šituos
žodžius Dovido vardu ir nutilo. 10Nabalis gi, atsakydamas Dovido
tarnams, tarė: Kas yra Dovidas? Ir kas yra Isajo sūnus? Šiandien at-
sirado daug tarnų, kurie bėga nuo savo valdovų. 11Argi tat aš imsiu
savo duoną, savo vandenį ir mėsą galvijų, kuriuos papjoviau savo
kirpikams, ir duosiu žmonėms, kurių nežinau iš kur jie? 12Taigi Do-
vido tarnai pasuko atgal savo keliu ir grįždami atėjo ir jam papasakojo
visus žodžius, kuriuos anas buvo kalbėjęs. 13Tuomet Dovidas tarė savo
tarnams: Tegul kiekvienas apsijuosia savo kalavijais; apsijuosė taipgi
ir Dovidas savo kalaviju; ir apie keturis šimtus vyrų ėjo paskui Dovi-
dą, tuo tarpu kad du šimtu pasiliko prie naštų.

14Bet vienas iš Nabalio tarnų davė žinią jo žmonai Abigailei ir tarė:
Štai Dovidas buvo atsiuntęs iš tyrumos pasiuntinius mūsų šeimininko
pasveikintų, o jis juos pavarė. 15Tie žmonės buvo mums labai geri ir
mūsų nevargino. Ir visą laiką, kolei susitikdavome su jais tyrumoje,
mums niekuomet nieko neprapuolė; 16jie mums buvo tarsi mūras ir
naktį, ir dieną per visą laiką, kolei ganėme pas juos bandas. 17Todėl
žiūrėk ir pasvarstyk, kas tau reikia daryti, nes nelaimė turi ateiti tavo
vyrui ir tavo namams; jis yra Belialio sūnus, taip kad niekas negali
su juo kalbėtis.

18Tuomet Abigailė pasiskubino, ėmė du šimtu duonos kepalų, dvi
rauktini vyno, penkis išvirtus avinus, penkis saikus keptų grūdų, šimtą
ryšelių džiovintų vynuogių ir du šimtu džiovintų figų pyragėlių, su-
dėjo tai ant asilų 19ir tarė savo tarnams: Eikite mano priešakyje, o aš
seksiu jus iš paskos; savo gi vyrui Nabaliui ji nieko nesakė. 20Taigi kada
ji buvo užsėdusi ant asilo ir leidosi žemyn prie kalno pašlaitės, Dovidas
ir jo vyrai ėjo jai priešais, kuriuos ji ir pasitiko. 21Dovidas gi tarė: Iš
tikrųjų veltui sergėjau visa, kas tyrumoje buvo jo, ir nieko nepražuvo

iš viso to, kas jam priklausė, nes jis man atsilygino piktu už gerą. [22]Die-
vas tai tepadaro Dovido neprieteliams ir tai teprideda, jei iš viso to,
kas jam priklauso, aš paliksiu iki rytmečio bent vieną vyriškį.
[23]Abigailė gi, pamačius Dovidą, pasiskubino nusėsti nuo asilo, par-
puolė prieš Dovidą ant savo veido, pagerbė nusilenkdama iki žemei,
[24]puolė jam į kojas ir tarė: Tekrenta ant manęs, mano valdove,
šita kaltė! Leisk, meldžiamasis, kalbėti tavo tarnaitei, tau
girdint, ir paklausyk tavo tarnaitės žodžių! [25]Meldžiu, tegul
mano valdovo karaliaus širdis nesirūstina ant šito netikusio vyro Naba-
lio, nes jis, kaip ir jo vardas rodo, yra paikas, ir paikybė yra su juo; aš
gi, tavo tarnaitė, nemačiau tavo žmonių, kuriuos tu, mano valdove,
buvai atsiuntęs. [26]Dabar tat, mano valdove, kaip gyvas Viešpats, kurs
sulaikė tave, kad neateitumėt kraujo išlietų, ir apsaugojo tau tavo
ranką, kaip gyva tavo siela, tavo neprieteliai ir tie, kurie ieško mano
valdovui pikta, tegul dabar tampa kaip Nabalis. [27]Todėlei priimk šitą
palaiminimą, kurį tavo tarnaitė atnešė tau, mano valdovui, ir duok
žmonėms, kurie eina paskui tave, mano valdovą. [28]Atimk šalin tavo
tarnaitės kaltę, nes Viešpats daryte padarys tau, mano valdovui, ištiki-
mus namus, kadangi tu, mano valdove, kovoji Viešpaties kovas; tegul
tat neatsiras tavyje neteisybė per visas tavo gyvenimo dienas. [29]Nes jei
kiltų kada nors žmogus, kurs tave persekiotų ir ieškotų tavo gyvybės,
mano valdovo gyvybė bus sergima pas Viešpatį, tavo Dievą, kaip gyvų-
jų pluošte; tavo gi neprietelių gyvybė bus sukama kaip vilpstynės
smarkume ir apsisukime. [30]Taigi kada Viešpats padarys tau, mano val-
dovui, visa, ką yra apie tave gera kalbėjęs, ir įstatys tave vadu Israėliui,
[31]tai nebus tau, mano valdovui, šnipsėjimo ir širdies graužimo prie-
žastimi, kad išliejai nekaltą kraują ar pats už save atkeršijai; ir kuomet
Viešpats gerai padarys mano valdovui, tu atsiminsi savo tarnaitę.
[32]O Dovidas tarė Abigailei: Pašlovintas tebūna Viešpats, Israėlio
Dievas, kurs tave siuntė šiandien manęs pasitikti, ir palaiminta tavo
kalba; [33]palaiminta ir tu, kuri sulaikei mane šiandien, kad neičiau
kraujo išlietų ir neatkeršyčiau už save savo ranka. [34]Kitaip, kaip gyvas
Viešpats, Israėlio Dievas, kurs mane sulaikė, kad nedaryčiau tau pikta,
jei nebūtumei veikiai atėjusi manęs pasitikti, nebūtų likę Nabaliui iki
aušros šviesai nė vieno vyriškio. [35]Taigi Dovidas ėmė iš jos rankos visa,
ką jam buvo atnešusi, ir jai tarė: Eik ramiai į savo namus; štai aš
paklausiau tavo balso ir pagerbiau tavo veidą.
[36]Abigailė sugrįžo pas Nabalį, o štai buvo iškeltas jo namuose pokylis
kaip karaliaus pokylis, ir Nabalio širdis buvo linksma, nes jis buvo

labai girtas. Ji jam nepasakė nei didelio, nei mažo žodžio iki rytui;
37išaušus gi, kada Nabalis buvo išsiblaivęs nuo vyno, jo žmona jam
papasakojo tuos dalykus, ir jo širdis apmirė jame, ir jis pasidarė kaip
akmuo. 38Praslinkus dešimčiai dienų, Viešpats užgavo Nabalį, ir jis
mirė.

39Dovidas, išgirdęs, kad Nabalis miręs, tarė: Palaimintas Viešpats,
kurs padarė teismą Nabaliui už mano paniekinimą ir sergėjo savo tarną
nuo pikto, ir Nabalio piktumą Viešpats nugręžė ant jo galvos. Taigi
Dovidas pasiuntė ir sakydino Abigailei, kad norįs ją vesti. 40Dovido
tarnai atėjo pas Abigailę Karmelyje ir jai kalbėjo: Dovidas siuntė mus
pas tave, kad imtų sau tave į žmonas. 41Ji atsikėlus nusilenkė iki žemei
ir tarė: Štai tavo tarnaitė tebūna vergė, kad plautų mano valdovo
tarnų kojas. 42Po to Abigailė skubiai atsikėlė ir sėdosi ant asilo, o
kartu su ja ėjo penkios mergaitės, jos tarnaitės; ji sekė Dovido pasiunti-
nius ir pasidarė jo žmona.

43Dovidas dar vedė Akhinoamą iš Jėzraėlio, ir abidvi buvo jo žmo-
nos. 44Saulius gi atidavė Dovido žmoną, savo dukterį Mikholę, Laiso
sūnui Phaltiui, kurs buvo iš Galimo.

26. 1Ziphiečiai atėjo pas Saulių Gabaon ir tarė: Štai Dovidas pasis-
lėpęs Hakhilos kauburyje, kurs yra tyrumos pakraštyje. 2Saulius
tuojau atsikėlė ir nuėjo į Zipho tyrumą su trimis tūkstančiais rinktinių
Israėlio vyrų ieškotų Dovido Zipho tyrumoje. 3Saulius sustojo Hakhi-
los Gabaoje, kuri yra prie kelio ties tyruma, Dovidas gi laikėsi tyrumo-
je. Pamatęs, kad Saulius atėjo paskui jį į tyrumą, 4jis pasiuntė žvalgus
ir patyrė, kad ten jis buvo tikrai atėjęs. 5Taigi Dovidas kėlėsi ir slapčia
nukeliavo į vietą, kur buvo Saulius. Pamatęs vietą, kurioje miegojo
Saulius ir jo kariuomenės vadas Nėro sūnus Abneris, o taipgi miegantį
savo padangtėje Saulių ir kitus žmones aplink jį, 6Dovidas atsiliepė
į Hetietį Akhimeleką ir į Joabo brolį, Sarvijos sūnų Abisajį, ir tarė:
Kas eis su manim žemyn pas Saulių į stovyklą? Abisajis atsakė:
Aš eisiu su tavim. 7Taigi Dovidas ir Abisajis atėjo prie žmo-
nių nakčia ir rado Saulių gulintį ir miegantį padangtėje, o jo ietis
buvo įsmeigta žemėn prie jo galvos; Abneris gi ir kiti žmonės miegojo
aplink jį. 8Tuomet Abisajis tarė Dovidui: Dievas padavė šiandien tavo
nprietelį į tavo rankas; taigi aš jį dabar perdursiu ietimi ant žemės
vieną kartą, o antro nereikės. 9Bet Dovidas tarė Abisajui: Neužmušk jo;
nes kas gi išties savo ranką prieš Viešpaties pateptąjį ir bus nekaltas?
10Dovidas dar sakė: Kaip gyvas Viešpats, nes jei Viešpats jo neištiks

ar neateis jo diena, kad mirtų ar žūtų išėjęs į kovą, [11]Viešpats tesaugoja
mane, kad neištiesčiau savo rankos prieš Viešpaties pateptąjį. Dabar
tat imk esančią prie jo galvos ietį ir vandens ąsotį ir eikiva sau. [12]Taigi
Dovidas pasiėmė ietį ir vandens ąsotį, buvusį prie Sauliaus galvos, ir
juodu nuėjo sau, ir nebuvo nė vieno, kurs būtų matęs, pajutęs ir nu-
budęs; visi miegojo, nes gilus Viešpaties miegas buvo ant jų atėjęs.
[13]Kai Dovidas nuėjo kiton pusėn, atsistojo kalno viršūnėje iš tolo, ir
tarp jų buvo didelis tarpas, [14]Dovidas šaukė žmonėms ir Nėro sūnui
Abneriui, sakydamas: Ar neatsakysi, Abneri? O Abneris atsakydamas
tarė: Kas tu esi, kurs šauki ir neduodi ramybės karaliui? [15]Dovidas
tarė Abneriui: Ar tu ne vyras? ir kas kitas tau lygus Israėlyje? kodėl
tat nesergėjai savo valdovo karaliaus? Nes kas ten iš minios įėjo už-
muštų tavo valdovo karaliaus. [16]Tai negerai, ką padarei; kaip Viešpats
gyvas, jūs esate mirties sūnūs, kurie nesergėjote savo valdovo, Viešpa-
ties pateptojo; taigi dabar žiūrėk, kur karaliaus ietis ir kur vandens
ąsotis, ką buvo prie jo galvos.

[17]Saulius gi pažino Dovido balsą ir tarė: Argi tai ne tavo balsas,
mano sūnau Dovide? O Dovidas tarė: Tai mano balsas, mano valdove
karaliau. [18]Jis kalbėjo: Kodėl mano valdovas persekioji savo tarną?
ką padariau? ar kas yra pikta mano rankoje? [19]Dabar tat meldžiu,
paklausyk, mano valdove karaliau, tavo tarno žodžių: jei Viešpats
kursto tave prieš mane, tegul pakyla aukos kvapas; bet jei žmonių
sūnūs, jie prakeikti Viešpaties akivaizdoje, nes išvarė mane šiandien,
kad negyvenčiau Viešpaties tėvonystėje, sakydami: Eik, tarnauk sveti-
miems dievams. [20]Tegul tat mano kraujas nebus išlietas žemėn Vieš-
paties akivaizdoje, nes Israėlio karalius išėjo ieškotų vienos blusos,
kaip kad vaikoma kurapka kalnuose. [21]Tuomet Saulius tarė: Nusidė-
jau; sugrįžk, mano sūnau Dovidai! nes aš tau nebedarysiu daugiau
pikta, kadangi mano gyvybė buvo šiandien brangi tavo akyse; nes
pasirodo, kad kvailai elgiaus ir labai daug nežinojau. [22]Dovidas atsakė
ir tarė: Štai karaliaus ietis; teateina čia vienas iš karaliaus tarnų ir ją
tepasiima. [23]Viešpats gi kiekvienam atsilygins pagal savo teisybę ir
ištikimybę, nes šiandien Viešpats buvo padavęs tave į mano ranką, o aš
nenorėjau ištiesti savo rankos prieš Viešpaties pateptąjį. [24]Ir kaip
tavo gyvybė šiandien buvo branginama mano akyse, taip mano gyvy-
bė tebūna branginama Viešpaties akyse, ir jis teišlaisvina mane iš vi-
sokio suspaudimo. [25]Tuomet Saulius tarė Dovidui: Palaimintas tu,
mano sūnau Dovide: tu daryte padarysi ir tikrai daug galėsi. Po to Do-
vidas nuėjo savo keliu, o Saulius sugrįžo į savo vietą.

27. [1]Ir tarė Dovidas savo širdyje: Kada nors vieną dieną pateksiu
Sauliui į rankas; argi ne geriau bėgti ir gelbėtis Pilistimų žemėje,
kad Saulius nustotų vilties ir liautųsi manęs ieškojęs visose Israėlio
sienose? Ištrūksiu tat jam iš rankų. [2]Taip Dovidas pakilo ir nuėjo draug
su šešiais šimtais savo vyrų pas Geto karalių Maokho sūnų Akhį.
[3]Dovidas pasiliko pas Akhį Gete draug su savo vyrais, kiekvienas su
savo šeima, o Dovidas su dviem savo žmonom, Jėzraėliete Akhinoama
ir Nabalio našle Abigaile iš Karmelio. [4]Sauliui buvo pranešta, kad Do-
vidas pabėgęs į Getą, ir jis jo daugiau nebeieškojo. [5]Taigi Dovidas tarė
Akhiui: Jei radau tavo akyse malonę, tegul man bus duota vietos viena-
me iš šito krašto miestų, kad tenai gyvenčiau; nes kam gi tavo tarnas
pasiliks draug su tavim karaliaus mieste? [6]Taigi Akhis davė jam tą
dieną Sikelegą; todėl Sikelegas pridera iki šiai dienai Judo karaliams.
[7]Gyveno gi Dovidas Pilistimų krašte keturis mėnesius.
[8]Dovidas ir jo vyrai pakildavo ir imdavo grobį iš Gesuriečių, Ger-
ziečių ir Amalekiečių, nes jų gyvenamieji sodžiai buvo senovėje aname
krašte, einant į Surą iki Egipto žemei. [9]Dovidas užpuldavo visą kraštą
ir nepalikdavo gyvo nei vyro, nei moteriškės, o pasiėmęs avis, jaučius,
asilus, kupranugarius ir drabužius, sugrįždavo ir ateidavo pas Akhį.
[10]Akhis jam sakydavo: Ką šiandien buvai užpuolęs? Dovidas atsaky-
davo: Judo pietų kraštą, Jerameėlio pietus ir Kenio pietus. [11]Dovidas
nepalikdavo gyvo vyro ir moters ir jų neatsivesdavo į Getą, sakyda-
mas: Kad kartais jie nekalbėtų prieš mus. Taip Dovidas darė ir taip
pas jį buvo nutarta per visą laiką, kolei gyveno Pilistimų krašte. [12]Tai-
gi Akhis pasitikėjo Dovidu ir sakė: Jis padarė daug pikta prieš savo
tautą Israėlį, todėl man bus amžinas tarnas.

28. [1]Atsitiko gi anose dienose, kad Pilistimai surinko savo būrius
ir rengėsi į karą prieš Israėlį. Tuomet Akhis tarė Dovidui: Dabar
žinok gerai, kad tu ir tavo vyrai eisite draug su manim į karą. [2]Dovidas
tarė Akhiui: Dabar tu žinosi, ką padarys tavo tarnas. Akhis gi sakė Do-
vidui: O aš padarysiu tave mano galvos sergėtoju per visas dienas.
[3]Samuėlis jau buvo miręs, jį apraudojo visas Israėlis ir palaidojo jį jojo
mieste Ramatoje. Saulius buvo išvaręs visus burtininkus ir žynius iš
savo šalies. [4]Taigi Pilistimai susirinko, atėjo ir pasidarė stovyklas
Suname. Taipgi ir Saulius surinko visą Israėlį ir atėjo į Gelboę.
[5]Saulius, pamatęs Pilistimų stovyklas, nusigando ir jo širdis labai
pabūgo. [6]Jis teiravosi Viešpaties, bet tasai jam neatsakė nei per sapnus,
nei per kunigus, nei per pranašus. [7]Tuomet Saulius tarė savo tarnams:

Paieškokite man moteriškės, turinčios žyniavimo dvasią, o aš eisiu pas
ją ir per ją klausiuos. Jo tarnai jam tarė: Endore yra moteriškė, turinti
žyniavimo dvasią.
[8]Jis tat pakeitė savo apdarą, apsivilko kitais drabužiais ir išėjo draug
su dviem vyrais. Jie atėjo pas moteriškę nakčia, ir jis jai tarė: Apreikšk
man ateitį per žyniavimo dvasią ir prikelk man, ką pasakysiu. [9]Mote-
riškė gi jam tarė: Štai tu žinai, ką padarė Saulius ir kaip išnaikino iš
savo krašto burtininkus ir žynius; kam tai tykoji mano gyvybės, kad
būčiau užmušta? [10]Saulius gi jai prisiekė Viešpačiu, sakydamas: Kaip
Viešpats gyvas, tau neatsitiks nieko pikta dėl to dalyko. [11]Moteriškė
jam tarė: Ką tau turiu iššaukti? Jis tarė: Iššauk man Samuėlį. [12]Mote-
riškė gi, pamačius Samuėlį, sušuko dideliu balsu ir tarė Sauliui: Kam
mane suklaidinai? Nes tu esi Saulius. [13]Karalius jai tarė: Nebijok; ką
matei? O moteriškė tarė Sauliui: Mačiau dievus, išeinančius iš žemės.
[14]Jis jai tarė: Kokia jo išvaizda? Ji atsakė: Išėjo senas vyras; jis apsi-
dengęs apsiaustu. Saulius suprato, kad tai buvo Samuėlis, nusilenkė
savo veidu iki žemei ir parpuolė. [15]Samuėlis gi tarė Sauliui: Kodėl
varginai mane, kad būčiau iššauktas? Saulius gi tarė: Esu labai su-
spaustas, nes Pilistimai kovoja prieš mane, o Dievas atstojo nuo manęs
ir nenorėjo išklausyti manęs nei per pranašus, nei per sapnus; aš tat
pasišaukiau tave, kad man nurodytumei, ką turiu daryti. [16]Samuėlis
tarė: Ko tu mane beklausi, kadangi Viešpats atstojo nuo tavęs ir perėjo
prie tavo priešininko? [17]Nes Viešpats tau padarys, kaip yra per mane
kalbėjęs, ir išplėš iš tavo rankos tavo karalystę, ir duos ją tavo artimui,
Dovidui. [18]Kadangi tu nebuvai paklusnus Viešpaties balsui ir nepa-
darei, kaip reikalavo jo didelė rūstybė prieš Amaleką, todėl Viešpats
tau šiandien padarė, ką tu kenti. [19]Viešpats duos draug su tavim taipgi
Israėlį į Pilistimų rankas; rytoj gi tu ir tavo sūnūs būsite su manim; bet
ir Israėlio stovyklas Viešpats paduos į Pilistimų rankas. [20]Saulius tuo-
jau parpuolė, nes jis labai nusigando Samuėlio žodžių, ir jame nebe-
buvo stiprybės, nes jis visą tą dieną buvo nevalgęs.
[21]Taigi ana moteriškė priėjo prie Sauliaus, nes jis buvo labai nusi-
gandęs, ir jam tarė: Štai tavo tarnaitė paklausė tavo balso, ir aš stačiau
savo gyvybę į pavojų, ir paklausiau tavo žodžių, kuriuos man kalbėjai.
[22]Taigi ir tu paklausyk dabar mano balso, o aš padėsiu prieš tave duo-
nos kąsnį, kad valgydamas sustiprėtumei ir galėtumei keliauti. [23]Jis
atsisakė ir tarė: Nevalgysiu. Bet jo tarnudu ir moteriškė privertė jį, ir
pagaliau, paklausęs jų balso, jis atsikėlė nuo žemės ir atsisėdo patale.
[24]Ana gi moteriškė turėjo namie penimą veršiuką; ji pasiskubino ir jį

papjovė; o ėmus miltų juos išmaišė ir iškepė neraugintos duonos, [25]ir
padėjo ties Saulium ir jo tarnais. Jie gi pavalgę atsikėlė ir ėjo atgal
visą naktį.

29. [1]Taigi visi Pilistimų būriai susirinko Apheke; bet ir Israėlis
sustatė stovyklas prie šaltinio, buvusio Jėzrahėlyje. [2]Pilistimų kuni-
gaikščiai ėjo su savo šimtinėmis ir tūkstančiais; Dovidas gi ir jo žmonės
buvo paskutiniame būryje su Akhiu. [3]Tuomet Pilistimų kunigaikščiai
tarė Akhiui: Ką čia daro šitie Ebrajai? Akhis gi atsakė Pilistimų kuni-
gaikščiams: Ar jūs nepažįstate Dovido, kurs buvo Israėlio karaliaus
Sauliaus tarnas ir yra pas mane daugelį dienų ir metų, o aš neradau
jame nieko peiktino nuo tos dienos, kurioje atbėgo pas mane, iki šiai
dienai? [4]Bet Pilistimų kunigaikščiai supyko ant jo ir jam tarė: Tegul
tas vyras grįžta ir sėdi savo vietoje, kurioje jį pastatei, ir teneina su mu-
mis į kovą, kad netaptų mums priešininku, kada pradėsime kovoti; nes
kaipgi kitaip jis galės permaldauti savo valdovą, jei ne ant mūsų galvų?
[5]Argi tai ne tas pats Dovidas, kuriam dainavo šokiuose, sakydami:

Saulius užmušė savo tūkstančius,
o Dovidas savo dešimtis tūkstančių?

[6]Akhis tat pasišaukė Dovidą ir jam tarė: Kaip Viešpats gyvas, tu
esi ištikimas ir geras mano akivaizdoje; tavo išėjimas ir įėjimas draug
su manim stovykloje man tinka, ir aš neradau tavyje nieko pikta nuo
tos dienos, kurioje atėjai pas mane, iki šiai dienai, bet kunigaikščiams tu
nepatinki. [7]Grįžk tat ir eik ramybėje, ir neerzink Pilistimų kunigaikščių
akių. [8]O Dovidas tarė Akhiui: Tai ką gi aš padariau ir ką radai manyje,
tavo tarne, nuo tos dienos, kurioje atsiradau tavo akivaizdoje, iki šiai
dienai, kad neičiau ir nekovočiau prieš mano valdovo karaliaus neprie-
telius? [9]Atsakydamas gi Akhis kalbėjo Dovidui: Žinau, kad tu geras
mano akyse kaip Dievo angelas; bet Pilistimų kunigaikščiai tarė:
Jis neis su mumis į kovą. [10]Taigi ryt rytą pakilk tu ir tavo valdovo
tarnai, kurie atėjo draug su tavim; o atsikėlę nakčia, kada pradės aušti,
eikite sau. [11]Taigi Dovidas draug su savo tarnais atsikėlė nakčia, kad
rytmetį eitų ir sugrįžtų į Pilistimų žemę. Pilistimai gi patraukė į Jėzra-
hėlį.

30. [1]Kada Dovidas ir jo vyrai atėjo trečią dieną Sikelegan, Amale-
kiečiai buvo įsiveržę iš pietų pusės į Sikelegą, buvo paėmę Sikelegą,
jį sudeginę [2]ir išsivedę iš jo nelaisvėn moteris ir kitus nuo mažiausio iki

dideliam; jie nebuvo užmušę nė vieno, bet išsivedė su savim ir grįžo
savo keliu. [3]Taigi kai Dovidas ir jo vyrai atėjo į miestą ir rado
jį sudegintą, o savo žmonas, savo sūnus ir dukteris išvestas nelaisvėn,
[4]Dovidas ir su juo buvusieji žmonės pakėlė savo balsus ir verkė, kolei
jiems nepritrūko ašarų. [5]Nes ir dvi Dovido žmonos, Akhinoama Jez-
raėlietė ir Nabalio iš Karmelio našlė Abigailė, buvo išvestos nelaisvėn.
[6]Dovidas buvo labai nuliūdęs, kadangi žmonės norėjo užmušti jį
akmenimis, nes kiekvieno vyro siela buvo apkartusi dėl jųjų sūnų ir
dukterų. Bet Dovidas rado sustiprinimą Viešpatyje, savo Dievuje. [7]Jis
tarė Akhimeleko sūnui Abiatarui: Atnešk pas mane efodą. Taigi Abia-
taras atnešė pas Dovidą efodą. [8]O Dovidas teiravosi Viešpaties, saky-
damas: Ar man reikia vytis šituos plėšikus ir ar aš juos sugausiu, ar ne?
O Viešpats jam tarė: Vykis, nes tu, be abejonės, sugausi juos ir atva-
duosi grobį.

[9]Taigi Dovidas ir šeši šimtai vyrų, kurie buvo draug su juo, išėjo ir
atėjo iki Besoro upeliui; čia kai kurie pavargę sustojo. [10]Pats gi Dovi-
das ir keturi šimtai vyrų vijosi toliau, nes du šimtu buvo sustoję; jie
pavargę negalėjo pereiti per Besoro upelį. [11]Jie rado lauke Egiptietį
vyrą ir atvedė jį pas Dovidą, davė jam duonos valgyti ir vandens atsi-
gerti, [12]taipgi gabalą suspaustų figų ir du ryšeliu džiovintų vynuogių.
Kaip jis tai suvalgė, jo dvasia atsigavo, ir jis atsipeikėjo; nes jis tris
dienas ir tris naktis nebuvo ragavęs duonos nei gėręs vandens. [13]Taigi
Dovidas jam tarė: Kieno tu? iš kur? ir kur eini? Jis atsakė: Aš esu
Egiptietis, vieno Amalekiečio vergas; paliko gi mane mano šeimininkas
dėl to, kad aš užvakar susirgau. [14]Nes mes buvome įsiveržę į pietinį
Keretiečių pakraštį, į Judą ir į Kalebo pietus, o Sikelegą sudeginome.
[15]Dovidas jam tarė: Ar gali mane nuvesti prie to būrio? Jis atsakė:
Prisiek man Dievu, kad manęs neužmuši ir neatiduosi manęs į mano
šeimininko rankas, o aš tave nuvesiu prie to būrio. Taigi Dovidas jam
prisiekė. [16]Kada jis jį nuvedė, štai jie buvo susėdę plačiai žemėje,
valgė ir gėrė, tarsi iškilmingą šventę švęsdami už visą grobį ir išplėšas,
kurias buvo paėmę iš Pilistimų žemės ir iš Judo žemės. [17]Dovidas juos
mušė nuo vakaro iki kitos dienos vakarui, ir nė vienas iš jų neištrūko,
kaip tik keturi šimtai jaunuolių, kurie sėdo ant kupranugarių ir pabėgo.
[18]Dovidas tat atėmė visa, ką buvo paėmę Amalekiečiai; išlaisvino
taipgi dvi savo žmonas. [19]Nepasigedo nieko nuo mažo iki dideliam, nei
sūnų, nei dukterų, nei grobio; ir ką tik jie buvo išplėšę, Dovidas visa
susigrąžino atgal. [20]Jis ėmė visas avis ir galvijus ir varėsi savo prieša-
kyje; ir jie sakė: Tai Dovido grobis.

[21]Dovidas atėjo pas du šimtu vyrų, kurie nuvargę buvo sustoję ir
nebegalėjo eiti paskui Dovidą, kuriems jis buvo liepęs pasilikti prie
Besoro upelio; jie išėjo pasitiktų Dovido ir buvusių su juo žmonių;
Dovidas, priėjęs prie būrio, pasveikino juos taikingai. [22]Bet visi pik-
tieji ir nelabieji iš tarpo tų vyrų, kurie buvo nuėję su Dovidu, atsiliep-
dami tarė: Kadangi jie nėjo su mumis, todėl mes jiems neduosime nieko
iš grobio, kurį atėmėme; ir tegul kiekvienam bus gana jo žmonos ir
vaikų, kuriuos atsiėmę tegul eina šalin. [23]Bet Dovidas tarė: Ne taip
darysite, mano broliai, su tuo, ką Viešpats mums davė, kurs mus sergėjo
ir padavė į mūsų rankas užpuolusius mus plėšikus; [24]ir nė vienas neturi
jų klausyti tame dalyke; nes lygi bus dalis ėjusio į kovą ir pasilikusio
prie naštų, ir jie dalinsis lygiai. [25]Taip ir daryta, pradedant nuo tos
dienos ir paskiau; buvo paskirta ir nutarta, ir pasidarė tarsi įstatymas
Israėlyje iki šiai dienai. [26]Dovidas tat atėjo į Sikelegą ir siuntė iš grobio
dovanų savo artimiems Judo vyresniesiems, sakydamas: Priimkite
palaiminimą iš Viešpaties neprietelių grobio. [27]Būtent jis siuntė tiems,
kurie buvo Betelyje, Ramote pietuose, Jeteryje, [28]kurie buvo Aroeryje,
Sephamote ir Estame, [29]kurie buvo Rakhale, Jerameėlio miestuose
ir Kenio miestuose, [30]kurie buvo Aramoje, prie Asamo ežero ir Atakhe,
[31]kurie buvo Hebrone, ir kitiems, kurie buvo tose vietose, kur anks-
čiau yra buvojęs pats Dovidas ir jo vyrai.

31. [1]Pilistimai kovojo prieš Israėlį, Israėlio gi vyrai bėgo nuo Pilis-
timų veido ir krito užmušti Gelboės kalne. [2]Pilistimai užpuolė Saulių
ir jo sūnus; užmušė Sauliaus sūnus Jonatą, Abinadabą ir Melkisuą,
[3]ir visas kovos smarkumas buvo nugręžtas prieš Saulių; jį pasivijo
šauliai su kilpiniais, ir jis buvo šaulių sunkiai sužeistas. [4]Tuomet Sau-
lius tarė savo ginklanešiui: Išsitrauk iš makščių savo kalaviją ir užmušk
mane, kad kartais neateitų šitie neapipjaustytieji ir tyčiodamies iš
manęs neužmuštų manęs. Bet jo ginklanešys nenorėjo, nes buvo apim-
tas didžiausio išgąsčio; todėl Saulius sugriebė kalaviją ir pats ant jo
puolė. [5]Tai pamatęs jo ginklanešys, būtent kad Saulius miręs, taipgi
ir jis puolė ant savo kalavijo, ir numirė draug su juo. [6]Taigi tą dieną
mirė Saulius ir draug su juo trys jo sūnūs, jo ginklanešys ir visi jo vyrai.
[7]Israėlio gi vyrai, buvusieji už slėnio ir anapus Jordano, pamatę, kad
Israėlio vyrai pabėgo ir kad Saulius ir jo sūnūs buvo mirę, paliko savo
miestus ir pabėgo; o Pilistimai atėjo ir čia apsigyveno.
[8]Rytdienai atėjus, Pilistimai atvyko užmuštųjų plėštų ir rado Sau-
lių ir tris jo sūnus, gulinčius Gelboės kalne. [9]Jie nukirto Sauliaus

galvą, paėmė jo ginklus ir pasiuntė į Pilistimų žemę aplinkui, kad tai
būtų paskelbta stabų šventyklose ir tarp žmonių. 10 Jo ginklus jie padė-
jo Astartės šventykloje, jo gi galvą pakorė ant Betsano mūro. Kai
Galaado Jabės gyventojai išgirdo, ką Pilistimai buvo padarę Sauliui,
12 pakilo visi jų drąsiausieji vyrai; ėjo visą naktį, paėmė Sauliaus lavoną
ir trijų jo sūnų lavonus nuo Betsano mūro, sugrįžo į Galaado Jabę
ir čia juos sudegino. 13 Paskui jie ėmė jų kaulus, palaidojo Jabės miške
ir alkino save septynias dienas.

ANTROJI SAMUĖLIO KNYGA,

kurią mes vadiname ANTRĄJA KARALIŲ

1. [1]Atsitiko, kad, mirus Sauliui, Dovidas sugrįžo, sumušęs Amale-
kiečius, ir pasiliko dvi dieni Sikelege. [2]Trečią dieną pasirodė žmogus,
ateinąs iš Sauliaus stovyklos, sudraskytais drabužiais ir su dulkėmis
apibarstyta galva. Kai jis atėjo pas Dovidą, puolė ant savo veido ir
atidavė pagarbą. [3]Dovidas jam tarė: Iš kur ateini? Jis jam atsakė: Iš-
bėgau iš Israėlio stovyklos. [4]Tuomet Dovidas jam sakė: Kas gi tenai
atsitiko? pasakyk man. Jis tarė: Tauta pabėgo iš kovos ir daugelis iš
tautos krito ir žuvo, bet taipgi Saulius ir jo sūnus Jonatas užmušti.
[5]Dovidas gi tarė jaunuoliui, kurs jam tai pasakojo: Iš kur žinai, kad
mirė Saulius ir jo sūnus Jonatas? [6]O jaunuolis jam atsakė: Netyčiomis
atėjau į Gelboės kalną, o Saulius buvo pasirėmęs ant savo ieties, veži-
mai gi ir raiteliai artinosi prie jo; [7]atsigręžęs užpakalin ir mane pama-
tęs, pasišaukė. Man atsakius: Aš čia, [8]jis man tarė: Kas tu esi? o aš jam
atsakiau: Aš esu Amalekietis. [9]Tuomet jis man kalbėjo: Stokis prieš
mane ir mane užmušk, nes išgąstis mane pagavo ir dar visa gyvybė yra
manyje. [10]Taigi atsistojęs prieš jį, aš jį užmušiau, nes žinojau, kad jis
nebegali gyventi po smūgio; aš ėmiau ant jo galvos buvusį karaliaus
vainiką ir nuo jo rankos apyrankę ir atnešiau čia pas tave, mano
valdovą.
[11]Dovidas gi, pagavęs savo drabužius, perplėšė juos; taipgi visi draug
su juo buvusieji vyrai; [12]jie dejavo, raudojo ir alkino save iki vakarui
dėl Sauliaus ir jo sūnaus Jonato, ir dėl Viešpaties tautos, ir dėl Israėlio
namų, nes buvo kritę po kalaviju. [13]Dovidas tarė jaunuoliui, kurs
buvo atnešęs jam žinią: Iš kur tu? Tasai atsakė: Aš sūnus žmogaus atei-
vio Amalekiečio. [14]Tuomet Dovidas jam tarė: Kodėl nebijojai pakelti
savo rankos, kad užmuštumei Viešpaties pateptąjį? [15]Ir Dovidas, pasi-
šaukęs vieną iš tarnų, tarė: Priėjęs užmušk jį. Tasai jį ištiko, ir jis mirė.
[16]Dovidas gi jam sakė: Tavo kraujas ant tavo galvos, nes tavo burna
kalbėjo prieš tave, kada sakė: Aš užmušiau Viešpaties pateptąjį.

17 Dovidas giedojo šitokią raudos giesmę apie Saulių ir jo sūnų Jo-
natą 18 ir įsakė išmokyti Judo sūnus kilpinio giesmės, kaip parašyta
Teisiųjų knygoje. Jis tarė:

Atsimink, Israėliau, tuos, kurie mirė,
sužeisti tavo aukštumose.
19 Tavo, Israėliau, kalnuose
guli užmušti prakilnieji...
Kaipgi jie krito, tie karžygiai?
20 Nepasakokite Gete!
Neskleiskite žinios Askalono gatvėse!
Kad kartais nesilinksmintų Pilistimų dukterys,
kad nedžiūgautų neapipjaustytųjų dukterys.
21 Gelboės kalnai!
Nei rasa, nei lietus tenekrenta ant jūsų
ir jūsų dirvos teneduoda pirmonių:
Nes ten guli pamestas karžygių skydas,
—skydas Sauliaus, lyg kad jis nebūtų buvęs pateptas aliejumi,—
22 suteptas užmuštųjų krauju,
karžygių taukais.
Niekuomet negrįžo atgal Jonato vilyčia
ir Sauliaus kalavijas nebuvo ištrauktas veltui.
23 Jie, Saulius ir Jonatas,
mielieji, brangieji,
kaip gyvenime,
taip ir mirtyje jie nebuvo perskirti!
Jie buvo dar greitesni negu arai,
drąsesni negu liūtai.
24 Israėlio dukterys, raudokite Sauliaus!
Kurs jus apvilkdavo brangiu purpuru.
Auksiniais papuošalais apsagstydavo jūsų apdarus.
25 Kaipgi jie krito, tie karžygiai,
kovos siautėjime!
Tavo aukštumose guli Jonatas negyvas...
26 Skaudu man dėl tavęs,
Tu, mano broli
Jonate!
Kaipgi mielas tu man buvai!
Meilesnė už moterų meilę

man buvo tavo meilė.
Kaip motina myli savo vienatinį sūnų,
taip aš tave mylėjau.
27Kaipgi tat jie krito, tie karžygiai!
Sulaužyti kariškieji ginklai.

2. 1Dovidas teiravosi Viešpaties ir tarė: Ar man eiti į vieną iš Judo
miestų? O Viešpats jam atsakė: Eik. Dovidas dar klausė: Kur eiti? Vėl
jam atsakė: Hebronan. 2Taigi Dovidas ten nuėjo su dviem savo žmo-
nom, Akhinoama Jezraėliete ir Nabalio našle iš Karmelio; 3Dovidas
nusivedė taipgi buvusius draug su juo vyrus, kiekvieną su jo šeima, ir
jie pasiliko Hebrono miestuose. 4Tuomet atėjo Judo vyrai ir patepė
tenai Dovidą, kad karaliautų Judo namams.
Dovidui buvo pranešta, kad Galaado Jabės vyrai palaidoję Saulių.
5Dovidas tat siuntė pas Galaado Jabės vyrus pasiuntinių ir jiems sa-
kydino: Palaiminti jūs Viešpaties, kurie padarėte šitą mielaširdystę
savo valdovui Sauliui ir jį palaidojote. 6Viešpats, tiesa, atsilygins jums
už mielaširdystę ir ištikimybę, bet ir aš noriu padėkoti, kad jūs tą dalyką
padarėte. 7Tesustipréja jūsų rankos ir būkite tvirtybės sūnūs, nes nors
jūsų valdovas Saulius mirė, tačiau Judo namai mane patepė sau
karaliumi.
8Nėro gi sūnus Abneris, Sauliaus kariuomenės vadas, ėmė Sauliaus
sūnų Isbosetą ir vedė jį aplinkui per stovyklas, 9ir pastatė jį karaliumi
Galaadui, Gesuriečiams, Jėzrahėliui, Ephraimui, Benjaminui ir visam
Israėliui. 10Sauliaus sūnus Isbosetas turėjo keturias dešimtis metų,
kada pradėjo karaliauti Israėliui, ir karaliavo dvejus metus; vien tiktai
Judo namai ėjo paskui Dovidą. 11Laiko gi, kurį Dovidas pasiliko, vieš-
pataudamas Hebrone Judo namams, buvo septyneri metai ir šeši
mėnesiai.
12Nėro sūnus Abneris ir Sauliaus sūnaus Isboseto tarnai išėjo iš
Stovyklų Gabaonan. 13Sarvijos gi sūnus Joabas ir Dovido tarnai išėjo
ir su jais susitiko prie Gabaono tvenkinio; prisiartinę susėdo vieni ties
kitais: vieni iš vienos tvenkinio pusės, kiti iš kitos. 14Tuomet Abneris
tarė Joabui: Teišeina priešakin jaunuoliai ir težaidžia mūsų akivaizdo-
je. Joabas atsakė: Teišeina. 15Taigi iš Sauliaus sūnaus Isboseto pusės
pakilo ir išėjo priešakin dvylika Benjaminaičių ir taip pat dvylika iš
Dovido tarnų; 16kiekvienas, pagriebęs stovėjusį prieš save už galvos,
įsmeigė kalaviją į priešininko šoną ir parkrito visi drauge. Ana vieta
buvo praminta vardu: Stipruolių dirva Gabaone.

[17]Tą pačią dieną prasidėjo labai smarki kova: Abneris ir Israėlio
vyrai buvo Dovido tarnų priversti bėgti. [18]Buvo gi tenai trys Sarvijos
sūnūs, Joabas, Abisajis ir Asaėlis: Asaėlis buvo greičiausias bėgėjas,
kaip viena iš stirnų, kokių būna miškuose. [19]Asaėlis ėmė vytis Abnerį,
nepasukdamas nei dešinėn, nei kairėn, nesiliaudamas vytis Abnerį.
[20]Taigi Abneris pažvelgė atgal ir tarė: Ar tu Asaėlis? Tasai atsakė: Aš.
[21]Abneris jam tarė: Eik dešinėn ar kairėn, pasigauk vieną iš vaikinų
ir pasiimk abu jo ginklus. Bet Asaėlis nenorėjo liautis jį vijęsis. [22]Abne-
ris vėl kalbėjo Asaėliui: Atstok, neik paskui mane, kad nebūčiau pri-
verstas prismeigti tavęs prie žemės, nes paskui aš negalėčiau pakelti
savo veido prieš tavo brolį Joabą. [23]Bet jis nenorėjo paklausyti ir ne-
norėjo pasitraukti; taigi Abneris ištiko jį atgręžta ietimi į papilvę ir
perdūrė, ir jis mirė toje pačioje vietoje, o visi eidami per tą vietą,
kurioje buvo kritęs ir miręs Asaėlis, sustodavo.

[24]Besivejant gi Joabui ir Abisajui bėgantį Abnerį, nusileido saulė,
ir jie atėjo prie Vandentraukio kauburio, kurs yra ties slėniu prie Ga-
baono tyrumos kelio. [25]Benjamino sūnūs susirinko prie Abnerio ir,
susispietę vienan būrin, sustojo vieno kauburio viršūnėje. [26]Tuomet
Abneris sušuko Joabui ir tarė: Argi tavo kalavijas siaus iki sunaikini-
mui? ar nežinai, kad neviltis yra pavojingas dalykas? iki kolei nesakysi
žmonėms, kad mestų vijęsi savo brolius? [27]Joabas tarė: Kaip Viešpats
gyvas, jei būtumei kalbėjęs, jau rytą tautiečiai būtų paliovę vytis savo
brolius. [28]Taigi Joabas sutrimitavo trimitu, ir visa kariuomenė sustojo,
nebesivijo toliau Israėlio ir nebesileido kovon. [29]Abneris ir jo vyrai
traukėsi lyguma visą tą naktį, persigavo per Jordaną ir, perėję per visą
Bethoroną, atėjo į Stovyklas, [30]Joabas gi, palikęs Abnerį, sugrįžo ir
surinko visus žmones. Tarp Dovido tarnų pasigedo devyniolikos vyrų,
neskaitant Asaėlio. [31]Dovido gi tarnai užmušė iš Benjamino ir iš
buvusių su Abneriu vyrų tris šimtus šešias dešimtis, kurie ir mirė.
[32]Jie ėmė Asaėlį ir jį palaidojo jo tėvo kape Betliejuje. Paskui Joabas
ir buvusieji su juo vyrai ėjo visą naktį ir dienai brėkštant atvyko į
Hebroną.

3. [1]Taigi buvo prasidėjęs ilgas karas tarp Sauliaus namų ir tarp
Dovido namų. Dovidas ilgainiui darėsi vis galingesnis, Sauliaus gi
namai kasdien ėjo menkyn.

[2]Dovidui gimė Hebrone sūnų: jo pirmgimis buvo Amnonas iš Akhi-
noamos Jėzraėlietės; [3]po jo gimė Kheleabas iš Nabalio Karmeliečio
našlės Abigailės; toliau trečias, Gesuro karaliaus Tolmaijo dukters

Maakhos sūnus Absalomas; [4]ketvirtas gi Hagitos sūnus Adonijas; penk-
tas Abitalės sūnus Saphatija; [5]taipgi šeštas, Jetraamas iš Dovido žmo-
nos Eglos; šitie gimė Dovidui Hebrone.
[6]Esant karui tarp Sauliaus namų ir Dovido namų, Nėro sūnus Abne-
ris valdė Sauliaus namus. [7]Saulius buvo turėjęs gulovę, Ajos dukterį,
vardu Resphą. Ir Isbosetas tarė Abneriui: [8]Kodėl įėjai pas mano tėvo
gulovę? Tasai, labai įpykęs dėl Isboseto žodžių, tarė: Ar aš šiandien
esu šungalvis prieš Judą, kurs padariau tavo tėvo Sauliaus namams, jo
broliams ir artimiems mielaširdystę ir nepadaviau tavęs į Dovido ran-
kas, kad tu ieškai priekabių ir man šiandien darai priekaištų dėl mote-
riškės? [9]Dievas tai tepadaro Abneriui ir tai jam teprideda, jei aš taip,
kaip Viešpats prisiekė Dovidui, jam nepadarysiu, [10]kad karalystė būtų
perkelta iš Sauliaus namų ir iškiltų Dovido sostas Israėliui ir Judui nuo
Dano iki Bersabėjai. [11]Anas gi negalėjo jam nieko atsakyti, nes jo
bijojo.
[12]Taigi Abneris siuntė pas Dovidą pasiuntinių, kad jo vardu tartų:
Kieno yra žemė? ir kad jam sakytų: Padaryk su manim prietelystę,
o mano ranka bus su tavim, ir aš atvesiu prie tavęs visą Israėlį. [13]Ta-
sai atsakė: Labai gerai; aš padarysiu su tavim prietelystę, bet aš
reikalauju iš tavęs vieno dalyko, būtent: nematysi mano veido, kolei
neatvesi Sauliaus dukters Mikholės; ir taip ateisi, ir matysi mane. [14]Do-
vidas nusiuntė taipgi pas karaliaus sūnų Isbosetą pasiuntinių ir saky-
dino: Atiduok man mano žmoną Mikholę, kurią aš vedžiau už šimtą
Pilistimų apipjaustymo plėvelių. [15]Isbosetas tat siuntė ir atėmė ją
iš jos vyro Laiso sūnaus Phaltiėlio. [16]Jos vyras ėjo paskui ją verkdamas
iki Bahurimui; bet Abneris jam tarė: Eik sau ir grįžk; ir jis sugrįžo.
[17]Abneris kalbėjo taipgi Israėlio vyresniesiems ir tarė: Kaip vakar,
taip ir užvakar jūs troškote, kad jums karaliautų Dovidas; [18]dabar
tat darykite, nes Viešpats kalbėjo Dovidui ir tarė: Per mano tarną
Dovidą aš išlaisvinsiu savo tautą Israėlį iš Pilistimų ir iš visų jos neprie-
telių rankos. [19]Abneris kalbėjo taip pat ir Benjaminui. Paskui nuėjo
Hebronan pasakytų Dovidui viso, ką buvo sutaręs Israėlis ir visas
Benjaminas. [20]Kada jis atėjo Hebronan pas Dovidą su dvidešimčia
vyrų, Dovidas iškėlė Abneriui ir atėjusiems draug su juo vyrams pokylį.
[21]O Abneris tarė Dovidui: Aš pakilsiu, kad surinkčiau prie tavęs, mano
valdovo karaliaus, visą Israėlį ir kad padaryčiau su tavim sandorą, o
tu viešpatautumei visiems, kaip tavo siela trokšta.
Taigi kada Dovidas palydėjo Abnerį ir jis ėjo sau ramybėje, [22]tuojau
atėjo Dovido tarnai ir Joabas, sumušę plėšikus, su labai dideliu gro-

biu. Abnerio nebebuvo Hebrone su Dovidu, nes jis jau buvo atleistas
ir buvo iškeliavęs ramybėje. 23Joabas ir visa su juo buvusi kariuomenė
atėjo paskui. Taigi Joabui buvo pranešta ir papasakota: Buvo atėjęs pas
karalių Nėro sūnus Abneris, kurį jis išleido, ir jis išėjo ramybėje.
24Joabas įėjo pas karalių ir tarė: Ką padarei? Štai Abneris buvo atėjęs
pas tave; kam jį paleidai ir jis nuėjo sau ir atsitolino? 25Ar tu nežinai
Nėro sūnaus Abnerio, jog jis tam buvo atėjęs, kad apgautų tave,
patirtų tavo išėjimą ir tavo įėjimą ir sužinotų visa, ką darai? 26Taigi
Joabas išėjo nuo Dovido, siuntė pasiuntinių paskui Abnerį ir jį
sugrąžino nuo Siros šulinio, nežinant Dovidui. 27O sugrįžus Ab-
neriui Hebronan, Joabas jį nusivedė nuošaliai į tarpuvartę, kad
su juo kalbėtųsi klastingai; čia jam smogė į papilvę ir jį nužudė,
keršindamas už savo brolio Asaėlio kraują. 28Dovidas, išgirdęs, kas
jau buvo padaryta, tarė: Aš ir mano karalystė esame nesutepti
Viešpaties akyse Nėro sūnaus Abnerio krauju; 29jis tegul krenta
ant Joabo galvos ir ant visų jo tėvo namų; ir tenepritrūksta Joabo
namuose kenčiančių sėklos plūdimą, raupsuotų, besilaikančių varps-
tės, krentančių po kalaviju ir stokojančių duonos. 30Taigi Joabas ir
jo brolis Abisajis nužudė Abnerį už tai, kad jis buvo užmušęs jų-
dviejų brolį Asaėlį Gabaono kovoje.

31Joabui ir visiems su juo buvusiems žmonėms Dovidas tarė:
Perplėškite savo drabužius, prisidenkite maišais ir raudokite Ab-
nerio šermenyse. Ir karalius Dovidas lydėjo numirėlį. 32Palaidojus
Abnerį Hebrone, karalius Dovidas pakėlė savo balsą ir verkė ant
Abnerio kapo; verkė taipgi ir visa tauta. 33Apverkdamas ir aprau-
dodamas Abnerį, karalius giedojo tokią raudą:

Taip kaip miršta paikas, turėjo mirti Abneris:
34tavo rankos nebuvo surištos
ir tavo kojos nebuvo supančiotos grandinėmis.
Tu kritai, kaip krenta piktų žmonių nužudyti.

O tauta dar daugiau jo verkė.

35Paskui, atėjus visai daugybei valgytų su Dovidu, kada vakaras
dar toli buvo, Dovidas prisiekė ir tarė: Dievas man tai tepadaro
ir tai teprideda, jei saulei nenusileidus aš paragausiu duonos ar
ko kito. 36Tai išgirdo visa tauta, ir jiems patiko visa, ką karalius
buvo padaręs visos tautos akivaizdoje. 37Ir visa tauta, ir visas Israė-
lis patyrė tą dieną, jog ne karaliaus buvo padaryta, kad būtų
užmuštas Nėro sūnus Abneris. 38Karalius tarė taipgi savo tarnams:

Ar jūs nežinote, kad šiandien krito kunigaikštis, ir tai didžiausias
Israėlyje? [39]Aš gi dar silpnas ir ką tik pateptas karalius; o šitie
vyrai Sarvijos sūnūs man žiaurūs. Viešpats teatsilygina darančiajam
pikta pagal jo piktybę.

4. [1]Sauliaus sūnus Isbosetas išgirdo, kad Abneris buvo užmuštas,
ir rankos jam nusileido, o visas Israėlis sumišo. [2]Pas Sauliaus sūnų
buvo du galvažudžių vadu; vienas buvo vardu Baana, o antrasis
buvo vadinamas Rekhabu. Juodu buvo sūnūs Berotiečio Remono
iš Benjamino sūnų, nes ir Berotas buvo laikomas Benjamino dali-
mi; [3]bet Berotiečiai buvo išbėgę Getaiman ir buvo tenai ateiviais
iki šiam laikui. [4]Sauliaus sūnus Jonatas turėjo sūnų silpnomis kojo-
mis; jis buvo penkerių metų, kai atėjo iš Jėzrahėlio žinia apie
Saulių ir Jonatą; taigi jo auklė paėmė jį ir pabėgo; jai skubant
bėgti, jis parkrito ir pasidarė raišas; vardu jis buvo Miphibosetas.
[5]Taigi Berotiečio Remono sūnūs Rekhabas ir Baana atėjo ir dienos
karščio metu įėjo į Isboseto namus, kai jis miegojo vidudienį savo
guolyje; bet ir namų durininkė, bevalydama kviečius, buvo užmi-
gus. [6]Taigi juodu įėjo slapčia į namus, pasiėmę kviečių varpą;
Rekhabas ir jo brolis Baana ištiko jį į papilvę ir pabėgo. [7]Nes
kada juodu buvo įėję į namus, jis miegojo kambaryje savo patale;
juodu jį ištiko ir nužudė, o pasiėmę jo galvą juodu ėjo tyrumos
keliu visą naktį, [8]atnešė Isboseto galvą pas Dovidą Hebronan ir
tarė karaliui: Štai tavo neprietelio Sauliaus sūnaus Isboseto galva,
kurs ieškojo tavo gyvybės; Viešpats atkeršijo už mano valdovą karalių
Sauliui ir jo palikuonims. [9]Dovidas, atsakydamas Berotiečio Remono
sūnums Rekhabui ir jo broliui Baanui, juodviem tarė: Kaip gyvas
Viešpats, kurs išgelbėjo mano gyvybę iš visokio suspaudimo, [10]tą,
kurs man paskelbė ir tarė: Mirė Saulius, ir tarėsi skelbiąs man gerą
žinią, aš sulaikiau ir jį užmušiau Sikelege, nors jam priderėjo duoti
užmokestis už žinią; [11]kaipgi daug labiau dabar, bedieviams žmo-
nėms užmušus nekaltą vyrą jo namuose, jojo patale, aš turiu pa-
reikalauti jo kraujo iš jūsų rankos ir pašalinti jus nuo žemės.
[12]Taigi Dovidas davė įsakymą savo tarnams, ir jie juodu užmušė; nu-
kirtę juodviem rankas ir kojas, pakorė juodu prie tvenkinio Hebro-
ne. Isboseto gi galvą jie ėmė ir palaidojo Abnerio kape Hebrone.

5. [1]Po to visos Israėlio giminės atėjo Hebronan .pas Dovidą ir
tarė: Štai mes esame tavo kaulas ir tavo kūnas. [2]Jau vakar ir užvakar,

dar Sauliui tebesant mūsų karaliumi, tu išvesdavai ir atvesdavai
Israėlį; Viešpats gi tau tarė: Tu ganysi mano tautą Israėlį ir tu
būsi Israėlio vadas. [3]Atėjo taipgi ir Israėlio vyresnieji pas karalių
į Hebroną, o karalius Dovidas padarė su jais Hebrone sandorą
Viešpaties akivaizdoje: ir jie patepė Dovidą karaliumi Israėliui.
[4]Dovidui buvo trys dešimtys metų, kai jis pradėjo karaliauti,
buvo gi jis karaliumi keturias dešimtis metų. [5]Jis karaliavo Ebrone
Judui septynerius metus ir šešis mėnesius, Jerusalėje gi jis karaliavo
visam Israėliui ir Judui tris dešimtis trejus metus.
[6]Kada karalius ir visi su juo buvusieji vyrai atėjo prie Jerusalės
prieš Jebusiečius, kurie tenai gyveno, jie sakė Dovidui: Neįeisi
čia, jei nebent tu pašalintumei akluosius ir raišuosius, kurie sako:
Dovidas čia neįeis. [7]Bet Dovidas paėmė Siono pilį; tai ir yra Dovido
miestas. [8]Nes Dovidas buvo tą dieną pažadėjęs dovaną tam, kas
sumuš Jebusiečius ir pasieks namų rindas ir pašalins akluosius ir
raišuosius, kurie nekenčia Dovido sielos; todėl sakoma patarlėje:
Aklas ir raišas neįeis į šventyklą. [9]Po to Dovidas apsigyveno pilyje
ir ją praminė Dovido Miestu; jis jį sustiprino mūru aplinkui nuo
Mėlo ir viduje. [10]Jis ėjo vis didyn ir didyn ir tarpo, o Viešpats,
kareivijų Dievas, buvo su juo.
[11]Taipgi Tiro karalius Hiramas siuntė pas Dovidą pasiuntinius,
kedro medžių, dailidžių ir akmenų tašytojų sienoms, o jie pastatė
Dovidui namus. [12]Ir Dovidas suprato, kad Viešpats buvo jį patvir-
tinęs Israėlio karaliumi ir kad buvo išaukštinęs jo viešpatavimą savo
Israėlio tautoje.
[13]Taigi Dovidas vedė dar gulovių ir žmonų iš Jerusalės, po to
kai buvo atėjęs iš Hebrono, ir Dovidui gimė dar kiti sūnūs ir duk-
terys. [14]Štai vardai tų, kurie jam gimė Jerusalėje: Samua, Soaba-
bas, Natanas, Saliamonas, [15]Jebaharas, Elisua, Nephegas, [16]Japhija,
Elisama, Elioda ir Eliphaletas.
[17]Pilistimai, išgirdę, kad Dovidas buvo pateptas Israėlio karaliu-
mi, atėjo visi ieškoti Dovido. Tai išgirdęs, Dovidas pasitraukė į
tvirtovę. [18]Atėjusieji Pilistimai išsisklaistė Raphaimų slėnyje. [19]Tuo-
met Dovidas teiravosi Viešpaties, sakydamas: Ar man eiti prieš
Pilistimus? ir ar juos paduosi į mano ranką? Viešpats gi tarė Dovidui:
Eik, nes aš duote paduosiu Pilistimus į tavo ranką. [20]Taigi Dovidas
atėjo į Baal-Pharasimą, sumušė juos tenai ir tarė: Viešpats perskyrė
mano neprietelius mano akivaizdoje, kaip persiskiria vanduo. Todėl
ana vieta buvo praminta vardu Baal-Pharasimas. [21]Tenai jie paliko

savo drožtus paveikslus, kuriuos Dovidas ir jo vyrai paėmė.
[22]Pilistimai atėjo dar ir antrą kartą ir išsisklaistė Raphaimų slė-
nyje. [23]Dovidas vėl teiravosi Viešpaties: Ar man eiti prieš Pilistimus
ir ar juos paduosi į mano rankas? Jis atsakė: Neik stačiai prieš
juos, bet apeik aplinkui į jų užpakalį ir prieisi prie jų iš kriaušių
pusės. [24]O kai išgirsi šlamėjimą, einantį kriaušių viršūnėmis, tuomet
pradėsi kovą, nes tuomet išeis Viešpats tavo veido priešakyje, kad
ištiktų Pilistimų stovyklas. [25]Taigi Dovidas padarė, kaip jam Vieš-
pats buvo įsakęs, ir mušė Pilistimus nuo Gabaos iki ateinant į
Gezerį.

6. [1]Dovidas surinko visus rinktinius iš Israėlio, tris dešimtis tūks-
tančių vyrų; [2]pakilęs jis nuėjo su visais prie jo buvusiais žmonėmis iš
Judo vyrų, kad atgabentų Dievo skrynią, ant kurios šaukiamas vardas
kareivijų Viešpaties, sėdinčio viršuje jos ant cherubinų. [3]Jie padėjo
Dievo skrynią ant naujų vežėčių ir vežė iš namų Abinadabo, gy-
venusio Gabaoje; Abinadabo gi sūnūs Oza ir Ahijas varė naujas
vežėčias. [4]Kai jie ją paėmė iš gyvenusio Gabaoje Abinadabo namų,
Ahijas, sergėdamas Dievo skrynią, ėjo jos priešakyje. [5]Dovidas gi
ir visas Israėlis žaidė Viešpaties akivaizdoje visokiais mediniais
prietaisais, kanklėmis, arfomis, būbinėliais, barškalais ir cimbolais.
[6]Jiems gi atėjus prie Nakhono klojimo, Oza ištiesė ranką prie
Dievo skrynios ir ją prilaikė, nes jaučiai buvo pradėję spardytis ir
ji pasviro. [7]Tuomet Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Ozą, jį ištiko
dėl per didelės drąsos, ir jis mirė tenai prie Dievo skrynios. [8]Dovidas
gi nuliūdo, dėl to kad Viešpats buvo ištikęs Ozą, ir ana vieta buvo
praminta vardu Užgavimas Ozos; taip ji vadinama iki šiai dienai.
[9]Dovidas labai nusigando tą dieną Viešpaties ir tarė: Kaipgi Vieš-
paties skrynia įeis pas mane? [10]Ir jis nebenorėjo vežti Viešpaties
skrynios pas save į Dovido miestą, bet ją nugabeno į Getiečio Obe-
dedomo namus. [11]Taigi Viešpaties skrynia pasiliko Getiečio Obede-
domo namuose tris mėnesius; Viešpats gi palaimino Obededomą
ir visus jo namus.
[12]Paskui buvo pranešta Dovidui, kad Viešpats palaiminęs Obede-
domą ir visa, kas jo buvo, dėl Dievo skrynios. Taigi Dovidas nuėjo
ir su džiaugsmu atsigabeno Dievo skrynią iš Obededomo namų
į Dovido miestą. Dovidas turėjo su savim septynis chorus ir veršių
aukoms. [13]Paėjus nešantiems Dievo skrynią šešis žingsnius, jis au-
kojo jautį ir aviną. [14]Dovidas šokinėjo visomis jėgomis Viešpaties

akivaizdoje; buvo gi Dovidas apsivilkęs lininiu efodu. [15]Taip Dovi-
das ir visi Israėlio namai vedė Viešpaties sandoros skrynią su džiaugs-
mu ir atsiliepiant trimitams. [16]Įėjus Viešpaties skryniai į Dovido
miestą, Sauliaus duktė Mikholė, žiūrėdama pro langą, pamatė Do-
vidą trepsintį ir šokinėjantį Viešpaties akivaizdoje ir jį paniekino
savo širdyje. [17]Jie įvedė Viešpaties skrynią ir ją padėjo jos vietoje,
viduje padangtės, kurią Dovidas buvo jai ištiesęs; Dovidas gi at-
našavo deginamųjų aukų ir dėkojimo atnašų Viešpaties akivaizdoje.
[18]O pabaigęs atnašauti deginamąsias ir dėkojimo aukas, jis palaimino
tautą vardan kareivijų Viešpaties. [19]Paskui jis padalino visai Israėlio
daugybei, kaip vyrams, taip ir moterims, kiekvienam po duonos
paplotį, po kąsnį keptos jautienos ir aliejuje keptų miltų, ir visa
tauta nuėjo sau, kiekvienas į savo namus.
[20]Kada Dovidas sugrįžo, kad palaimintų savo namus, Sauliaus
duktė Mikholė, išėjus pasitiktų Dovido, tarė: Kaip garbingas buvo
šiandien Israėlio karalius, nusidengdamas prieš savo tarnų tarnaites
ir nusivilkęs, kaip paprastai nusivelka bet kuris juokdarys. [21]Dovidas
gi tarė Mikholei: Viešpaties akivaizdoje, kurs išrinko verčiau mane, o
ne tavo tėvą ir visus jo namus ir kurs man įsakė, kad būčiau vadas
Viešpaties tautai Israėliui, [22]aš ir žaisiu, ir pasidarysiu menkesnis,
negu buvau; ir būsiu mažas savo akyse, o pasirodysiu garbingesnis
tarnaičių akyse, apie kurias tu kalbėjai. [23]Todėl Sauliaus dukteriai
Mikholei negimė sūnus iki jos mirties dienai.

7. [1]Atsitiko gi, jog kai karalius buvo apsigyvenęs savo namuose
ir Viešpats buvo jam suteikęs ramybę iš visų pusių su jo priešais,
[2]jis tarė pranašui Natanui: Ar matai, kad aš gyvenu kedriniuose
namuose, o Dievo skrynia pasilieka po kailiais? [3]Natanas gi atsakė
karaliui: Eik, daryk visa, kas yra tavo širdyje, nes Viešpats yra
su tavim.
[4]Atsitiko gi tą naktį, kad štai Viešpats kalbėjo Natanui ir tarė:
[5]Eik ir kalbėk mano tarnui Dovidui: Štai ką Viešpats sako: Argi
tu man pastatysi gyvenamuosius namus? [6]Juk nuo tos dienos, kurioje
išvedžiau Israėlio sūnus iš Egipto žemės, aš negyvenau namuose
iki šiai dienai, bet keliavau padangtėje ir po uždangalais. [7]Visose
vietose, per kurias perėjau su visais Israėlio sūnumis, argi aš iš
tikrųjų kalbėjau vienai iš Israėlio giminių, kuriai liepiau ganyti
mano tautą Israėlį, ir argi sakiau: Kodėl man nepastatėte kedrinio
namo? [8]Taigi dabar taip sakysi mano tarnui Dovidui: Štai ką sako

kareivijų Viešpats: Aš ėmiau tave nuo ganyklų sekiojantį bandas,
kad būtumei vadas mano tautai Israėliui, [9]ir buvau su tavim visur,
kur tik vaikščiojai; užmušiau visus tavo neprietelius prieš tave ir
tau padariau didelį vardą, lygų žemėje esančių didikų vardui. [10]Aš
paskirsiu mano tautai Israėliui vietą ir jį įveisiu, ir jis tenai gyvens,
ir nebepatirs daugiau neramybės nė neteisybės sūnūs nebeslėgs jo
daugiau kaip pirma, [11]pradedant nuo tos dienos, kurioje pastačiau
teisėjus mano Israėlio tautai; ir duosiu tau pasilsėti nuo visų tavo
priešų; be to, Viešpats tau skelbia, kad Viešpats padarysiąs tau
namus. [12]O kai pasibaigs tavo dienos ir tu būsi užmigęs su savo
tėvais, aš pažadinsiu po tavęs palikuonį, kurs bus iš tavęs gimęs,
ir sustiprinsiu jojo karalystę. [13]Jis pastatys mano vardui namus,
o aš patvirtinsiu jo karalystės sostą į amžius. [14]Aš būsiu jam tėvas, o
jis bus man sūnus. Jei jis padarys ką neteisingai, aš jį sudrausiu
vyrų rykštėmis ir žmonių vaikų smūgiais, [15]bet savo mielaširdystės
aš iš jo neatimsiu, kaip atėmiau iš Sauliaus, kurį atstūmiau nuo
savo veido. [16]Tavo namai bus ištikimi ir tavo karalystė amžina
tavo akivaizdoje, ir tavo sostas bus nuolat tvirtas. [17]Taigi Natanas
kalbėjo Dovidui pagal visus šituos žodžius ir visą tą regėjimą.
[18]Tuomet karalius Dovidas įėjęs atsisėdo Viešpaties akivaizdoje
ir tarė: Kas aš esu, Viešpatie Dieve, ir kas yra mano namai, jogei
iki čia mane atvedei? [19]Bet ir tai pasirodė maža tavo akivaizdoje,
Viešpatie Dieve! todėl tu kalbėjai dar ir apie tavo tarno namus iki
tolimai ateičiai, nes tasai yra Adomo įstatymas, Viešpatie Dieve!
[20]Tai ką gi dar galėtų tau kalbėti Dovidas? nes tu pažįsti tavo
tarną. Viešpatie Dieve! [21]Dėlei savo žodžio ir pagal savo širdį padarei visus šituos didelius dalykus ir juos paskelbei savo tarnui.
[22]Todėl pašlovintas esi, Viešpatie Dieve, visame, ką girdėjome savo
ausimis, nes nėra tau lygaus ir nėra kito Dievo, tave atskyrus.
[23]Kokia gi yra kita giminė žemėje, kaip tavo tauta Israėlis, dėl
kurios Dievas ėjo jos sau atpirktų, kad pasidarytų jojo tauta ir sau
vardą padarytų ir vykdytų jiems žemėje didelių ir baisių dalykų
akivaizdoje tavo tautos, kurią sau atpirkai iš Egipto, nubausdamas
giminę ir jos dievą. [24]Nes tu patvirtinai sau tavo tautą Israėlį, kad
ji būtų amžina tauta, ir tu, Viešpatie Dieve, pasidarei jiems Dievas.
[25]Dabar tat, Viešpatie Dieve, vykdyk per amžius žodį, kurį kalbėjai
apie tavo tarną ir apie jo namus, ir padaryk, kaip kalbėjai, [26]idant
tavo vardas būtų šlovinamas per amžius ir kad būtų sakoma: Kareivijų Viešpats yra Dievas Israėlio, ir tavo tarno Dovido namai

tvirtai laikysis Viešpaties akivaizdoje; 27kadangi tu, kareivijų Vieš-
patie, Israėlio Dieve, apreiškei savo tarno ausiai ir tarei: Pastatysiu
tau namus. Todėlei tavo tarnas rado savo širdį, kad tau melstųsi šita
malda. 28Dabar tat, Viešpatie Dieve, tu esi Dievas ir tavo žodžiai
bus tikri: nes tu kalbėjai savo tarnui šituos gerus dalykus. 29Pradėk
tat ir palaimink tavo tarno namus, kad būtų per amžius tavo aki-
vaizdoje, nes tu, Viešpatie Dieve, kalbėjai, ir tavo palaiminimu
bus palaiminti tavo tarno namai per amžius.

8. 1Po to atsitiko, kad Dovidas sumušė Pilistimus, juos pažemino
ir ėmė iš Pilistimų rankos duoklės žąslą. 2Jis sumušė Moabiečius
ir juos išmatavo virvėmis, ištiesęs žemėje; jis atmatavo dvi virvi,
vieną užmušti ir vieną palikti gyvais. Taip Moabas ėmė tarnauti
Dovidui duokle. 3Toliau Dovidas nugalėjo Sobos karalių Rohobo
sūnų Adarezerį, kuomet tasai ėjo savo valdžios išplėstų ant Euphrato
upės. 4Atėmęs iš jo tūkstantį septynis šimtus raitelių ir dvidešimt
tūkstančių pėstininkų, Dovidas pakirsdino visiems vežimų arkliams
kojų gyslas, paliko gi iš jų šimtą vežimų. 5Atėjo taipgi Siriečiai
iš Damasko padėtų Sobos karaliui Adarezeriui, ir Dovidas užmušė
dvidešimt du tūkstančių vyrų iš Siriečių. 6Dovidas pastatė Damasko
Sirijoje įgulą, ir Sirija ėmė tarnauti Dovidui mokesčiais; o Viešpats
palaikė Dovidą visur, kur tik jis eidavo. 7Dovidas atėmė auksinius
ginklus, kuriuos turėjo Adarezerio tarnai, ir atgabeno juos Jerusalėn.
8Iš Adarezerio gi miestų Betės ir Beroto Dovidas paėmė labai
daug skaistvario. 9Kada Emato karalius Tous išgirdo, kad Dovidas
buvo sumušęs visą Adarezerio galybę, 10jis siuntė savo sūnų Joramą
pas karalių Dovidą, kad jį pasveikintų, linkėtų jam laimės ir padėkotų
už tai, kad buvo nugalėjęs Adarezerį ir jį sumušęs, nes Tous buvo
Adarezerio priešas. Joramas atnešė su savim auksinių, sidabrinių ir
varinių rykų. 11O karalius Dovidas ir juos pašventė Viešpačiui draug
su sidabru ir auksu, kurį buvo paėmęs ir pašventęs iš visų pavergtųjų
tautų, 12iš Sirijos, iš Moabo, iš Amono sūnų, iš Pilistimų, iš Amale-
kiečių ir iš Sobos karaliaus Rohobo sūnaus Adarezerio grobio.
13Dovidas įsigijo sau taipgi vardą Druskos slėnyje, kai jis, pavergęs
Siriją, grįžo ir užmušė aštuoniolika tūkstančių. 14Jis pastatė Idumė-
joje sargus ir nusiuntė įgulą; ir visa Idumėja ėmė tarnauti Dovidui.
O Viešpats palaikė Dovidą visur, kur tik jis eidavo.

15Taip Dovidas karaliavo visam Israėliui; Dovidas taipgi darė
teismą ir teisybę visai savo tautai. 16Sarvijos sūnus Joabas buvo

jo kariuomenės viršininkas, Ahiludo sūnus Jozapatas buvo metraščių vedėjas, [17]Akhitobo sūnus Sadokas ir Abiataro sūnus Akhimelekas buvo kunigai, o Sarajas raštininkas, [18]Jojados sūnus Banajas buvo Keretiečių ir Pheletiečių viršininkas; o Dovido sūnūs buvo kunigais.

9. [1]Dovidas tarė: Be nežinote, ar neliko ko nors iš Sauliaus namų, kad jam padaryčiau mielaširdystę dėlei Jonato? [2]Buvo gi iš Sauliaus namų tarnas, vardu Siba. Pasišaukęs jį pas save, karalius jam tarė: Ar tu esi Siba? Tasai atsakė: Aš, tavo tarnas. [3]O karalius tarė: Ar neliko ko nors iš Sauliaus namų, kad jam padaryčiau Dievo mielaširdystę? Siba tarė karaliui: Liko Jonato sūnus, silpnas kojomis. [4]Kur jis yra? paklausė Dovidas, o Siba atsakė karaliui: Štai jis yra Lodabare, Amiėlio sūnaus Makhiro namuose. [5]Taigi karalius Dovidas siuntė ir jį parsigabeno iš Lodabaro, iš Amiėlio sūnaus Makhiro namų. [6]Atėjęs gi Sauliaus sūnaus Jonato sūnus Miphibosetas pas Dovidą, parpuolė ant savo veido ir išreiškė pagarbą. O Dovidas tarė: Miphibosete! Jis atsakė: Aš čia, tavo tarnas. [7]Dovidas jam sakė: Nebijok, nes aš daryte padarysių tau mielaširdystę dėlei tavo tėvo Jonato ir tau sugrąžinsiu visus tavo tėvo Sauliaus laukus, ir tu valgysi visuomet duonos prie mano stalo. [8]Miphibosetas nusilenkdamas jam tarė: Kas aš esu, tavo tarnas, jog pažvelgei į negyvą šunį, koksai aš esu? [9]Taigi karalius pasišaukė Sauliaus tarną Sibą ir jam tarė: Visa, kas buvo Sauliaus, ir visus jo namus aš atidaviau tavo valdovo sūnui. [10]Išdirbk tat jam laukus, tu ir tavo tarnai; ir įneši tavo valdovo sūnui pelną, kad turėtų kuo maitintis; bet tavo valdovo sūnus Miphibosetas valgys visuomet prie mano stalo. Siba turėjo penkiolika sūnų ir dvidešimt tarnų. [11]Taigi Siba tarė karaliui: Kaip liepei, mano valdove karaliau, tavo tarnui, taip tavo tarnas padarys, ir Miphibosetas galės valgyti prie mano stalo, kaip vienas iš karaliaus sūnų. [12]Miphibosetas turėjo mažą sūnų, vardu Mikhą; ir visa Sibos namų šeimyna tarnavo Miphibosetui. [13]Taigi Miphibosetas apsigyveno Jerusalėje, nes visuomet valgydavo prie karaliaus stalo. Jis buvo raišas abiem kojom.

10. [1]Po to atsitiko, kad mirė Amono sūnų karalius, ir jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Hanonas. [2]Tuomet Dovidas tarė: Padarysiu Naaso sūnui Hanonui malonę, taip, kaip jo tėvas yra man padaręs malonę. Taigi Dovidas siuntė savo tarnus jo paguostų dėl tėvo mirties. Bet atėjus Dovido tarnams į Amono sūnų žemę, [3]Amono

sūnų kunigaikščiai tarė savo valdovui Hanonui: Ar manai, kad,
gerbdamas tavo tėvą, Dovidas atsiuntė pas tave paguostų, o ne tam
Dovidas atsiuntė pas tave savo tarnus, kad apžiūrėtų ir ištirtų
miestą, o paskui jį sugriautų? [4]Taigi Hanonas ėmė Dovido tarnus,
nuskusdino pusę jų barzdos, atkirpdino pusę jų drabužių iki kulšių
ir juos paleido. [5]Kai tai buvo pranešta Dovidui, jis išsiuntė jų
pasitiktų, nes vyrai buvo bjauriai apgėdinti, ir Dovidas jiems saky-
dino: Pasilikite Jerike, kolei neatžels jūsų barzda, ir tuomet sugrįž-
kite.
[6]Amono sūnūs gi, matydami, kad buvo įžeidę Dovidą, siuntė
ir pasisamdė už užmokestį Siriečių iš Rohobo ir Siriečių iš Sobos
dvidešimt tūkstančių pėstininkų, iš Maakhos karaliaus tūkstantį
vyrų ir iš Istobo dvylika tūkstančių vyrų. [7]Tai išgirdęs, Dovidas
pasiuntė Joabą ir visą kovotojų kariuomenę. [8]Amono sūnūs išėjo
ir sustojo kariškoje tvarkoje prie paties įėjimo į vartus; Siriečiai gi
iš Sobos, Rohobo, Istobo ir Maakhos stovėjo atskirai lauke. [9]Joabas,
matydamas, kad buvo prisirengę kovoti su juo ir iš priešakio, ir
užpakalyje, išskyrė geriausius iš visų Israėlio rinktinių ir sustatė
jų kariškas eiles prieš Siriečius; [10]likusią gi tautos dalį pavedė savo
broliui Abisajui, kurs juos sustatė kariškoje tvarkoje prieš Amono
sūnus. [11]Ir Joabas tarė: Jei Siriečiai gaus ant manęs viršų, ateisi
man padėti; o jei Amono sūnūs gaus viršų ant tavęs, aš tau padėsiu.
[12]Būk drąsus vyras ir kovokime už mūsų tautą ir už mūsų Dievo
miestą; Viešpats gi padarys, kas gera jo akivaizdoje. [13]Taigi Joabas
ir draug su juo buvusieji žmonės pradėjo kovą prieš Siriečius, kurie
tuojau pabėgo nuo jo veido, [14]Amono gi sūnūs, matydami, kad
Siriečiai buvo pabėgę, ir patys pabėgo nuo Abisajo veido ir įėjo į
miestą. O Joabas sugrįžo nuo Amono sūnų ir atėjo į Jerusalę.
[15]Taigi Siriečiai, matydami, kad jie Israėlio nugalėti, susirinko
visi drauge. [16]O Adarezeris siuntė ir išvedė Siriečius, buvusius už
upės, ir atvedė jų kariuomenę; Adarezerio gi kariuomenės virši-
ninkas Sobakhas buvo jų vadas. [17]Kuomet tai buvo pranešta Dovi-
dui, jis sutraukė visą Israėlį, perėjo per Jordaną ir atėjo į Helamą;
o Siriečiai sustojo kariškoje tvarkoje prieš Dovidą ir kovojo prieš
jį. [18]Bet Siriečiai pabėgo nuo Israėlio veido, o Dovidas sunaikino
iš Siriečių septynis šimtus vežimų ir keturias dešimtis tūkstančių
raitelių; jis ištiko taipgi kariuomenės vadą Sobakhą, kurs tuojau
mirė. [19]Visi gi karaliai, atėjusieji padėti Adarezeriui, matydami,
kad jie Israėlio nugalėti, nusigando ir pabėgo nuo Israėlio veido

penkios dešimtys aštuoni tūkstančiai. Jie padarė su Izraėlaičiais
taiką ir jiems tarnavo. Po to Siriečiai bijojo toliau padėti Amono
sūnums.

11. [1]Atsitiko, kad, metams praslinkus, tuo laiku, kada karaliai
paprastai eina į karą, Dovidas išsiuntė Joabą ir draug su juo savo
tarnus ir visą Izraėlį, o jie sunaikino Amono sūnų kraštą ir apgulė
Rabbą; Dovidas gi buvo pasilikęs Jerusalėje. [2]Kuomet tai darėsi,
atsitiko, kad Dovidas atsikėlė po pietų iš savo guolio ir vaikščiojo
ant karališkųjų namų stogo; jis pamatė besiplaunančią moteriškę
priešais ant savo stogo; moteriškė gi buvo labai graži. [3]Taigi karalius
siuntė ir pasiteiravo, kas ta moteriškė. Jam buvo pasakyta, kad
ji esanti Hetiečio Urijo žmona Eliamo duktė Betsabėja. [4]Paskui
Dovidas, nusiuntęs pasiuntinius, ją parsivesdino. Kuomet ji pas jį
atėjo, jis su ja miegojo, o ji tuojau buvo apvalyta nuo savo susitepimo
[5]ir sugrįžo į savo namus, pastojus nėščia. Ji siuntė pranešti Dovidui
ir sakydino: Pastojau nėščia.

[6]Tuomet Dovidas siuntė pas Joabą ir sakė: Atsiųsk pas mane
Hetietį Uriją. Ir Joabas atsiuntė Uriją pas Dovidą. [7]Kai Urijas
atėjo pas Dovidą, Dovidas klausėsi, ar gerai klojasi Joabui ir tautai
ir kaip vedama karas. [8]Paskui Dovidas tarė Urijui: Eik į savo
namus ir nusiplauk sau kojas. O kai Urijas išėjo iš karaliaus namų,
paskui jį ėjo karališkas valgis. [9]Bet Urijas miegojo ties karališkųjų
namų durimis kartu su kitais savo valdovo tarnais ir nėjo į savo
namus. [10]Dovidui buvo pranešta ir pasakyta: Urijas nėjo į savo
namus. Tuomet Dovidas tarė Urijui: Argi ne iš kelio atėjai? Kodėl
nebuvai nuėjęs į savo namus? [11]Urijas tarė Dovidui: Dievo skrynia,
Izraėlis ir Judas pasilieka po uždangomis, ir mano viršininkas Joabas,
ir mano valdovo tarnai guli ant žemės, o aš įeičiau į savo namus
valgytų ir gertų, ir miegotų su savo žmona? Kaip tu gyvas ir kaip
gyva tavo siela, aš nepadarysiu to dalyko. [12]Dovidas tat tarė Uri-
jui: Pasilik čia dar šiandien, o rytoj paleisiu tave. Urijas pasiliko
Jerusalėje tą dieną ir kitą. [13]Dovidas pasišaukė jį valgyti ir gerti
savo akivaizdoje ir jį nugirdė; bet jis, išėjęs vakare, miegojo savo
guolyje kartu su savo valdovo tarnais, o į savo namus nėjo.

[14]Atėjus rytmečiui, Dovidas parašė Joabui laišką ir jį nusiuntė
per Uriją. [15]Laiške gi rašė: Pastatykite Uriją mūšio priešakyje, kur
kova smarkiausia, ir jį palikite, kad ištiktas žūtų. [16]Taigi Joabas,
apguldamas miestą, pastatė Uriją vieton, kur žinojo esant narsiausius

vyrus. [17]Išėję iš miesto, vyrai kovojo prieš Joabą ir užmušė kai
kuriuos iš Dovido tarnų; žuvo taipgi ir Hetietis Urijas.
[18]Po to Joabas siuntė ir pranešė Dovidui apie visus kovos atsi-
tikimus; [19]jis davė įsakymą pasiuntiniui ir tarė: Pabaigęs pasakoti
karaliui apie kovą, [20]jei matysi jį pykstant ir jei sakys: Kodėl prisi-
artinote kovoti prie mūro? ar nežinojote, kad iš viršaus nuo mūro
daug leidžiama vilyčių? [21]Kas užmušė Jerobaalio sūnų Abimeleką?
Ar ne moteriškė metė ant jo nuo mūro girnų dalį ir jį užmušė
Tebe? Kodėl priėjote prie mūro? Tu sakysi: Taipgi tavo tarnas
Hetietis Urijas krito. [22]Pasiuntinys nuėjo ir atvykęs papasakojo Do-
vidui visa, ką jam buvo liepęs Joabas. [23]Taigi pasiuntinys tarė
Dovidui: Vyrai gavo ant mūsų viršų ir išėjo prie mūsų į lauką; mes
gi puolę vijomės juos iki miesto vartų. [24]O šauliai ėmė šaudyti
į tavo tarnus vilyčiomis nuo mūro viršaus; liko užmušti kai kurie
iš karaliaus tarnų, bet taipgi ir tavo tarnas Hetietis Urijas žuvo.
[25]Tuomet Dovidas tarė pasiuntiniui: Štai ką sakysi Joabui: Tegul tas
dalykas neatima iš tavęs drąsos, nes kare būna visokių atsitikimų,
o kalavijas sunaikina tai vieną, tai kitą; padrąsink savo kovotojus
prieš miestą, kad jį sugriautumei, ir paragink juos.
[26]Urijo žmona išgirdo, kad buvo miręs jos vyras Urijas, ir jo raudo-
jo. [27]Pasibaigus gedului, Dovidas siuntė ir ją įvesdino į savo namus;
ji pasidarė jo žmona ir pagimdė jam sūnų; bet tas dalykas, kurį buvo
padaręs Dovidas, nepatiko Viešpaties akivaizdoje.

12. [1]Viešpats tat siuntė pas Dovidą Nataną, kurs atėjęs pas jį
jam tarė: Viename mieste buvo du vyru, vienas turtingas, o kitas
beturtis. [2]Turtingasis turėjo labai daug avių ir jaučių, [3]beturtis
gi visai nieko neturėjo, išskyrus vieną mažą avelę, kurią buvo nusi-
pirkęs ir užsiauginęs ir kuri augo pas jį draug su jo vaikais, ėsdama
jo duonos, gerdama iš jo taurės ir miegodama jo prieglobstyje, ir
buvo jam kaip duktė. [4]Atėjus gi pas turtuolį vienam svetimšaliui, jis,
gailėdamos imti iš savo avių ir jaučių, kad iškeltų pokylį anam
svetimšaliui, kurs pas jį buvo atėjęs, ėmė beturčio avį ir prirengė
valgių atėjusiam pas jį žmogui.
[5]Dovidas, užsidegęs didžiausia rūstybe prieš aną žmogų, tarė
Natanui: Kaip Viešpats gyvas, vyras, kurs tai padarė, yra mirties
sūnus. [6]Jis atsilygins už avį keturgubai, nes padarė tokį dalyką
ir nepasigailėjo. [7]Tuomet Natanas tarė Dovidui: Tu esi anas vyras.
Štai ką sako Viešpats, Izraėlio Dievas: Aš tave patepiau karaliumi

Israėliui ir aš tave išgelbėjau iš Sauliaus rankos, [8]ir tau daviau
tavo valdovo namus ir tavo valdovo žmonas tavo prieglobstin, ir
tau daviau Israėlio ir Judo namus; ir jei tai maža, pridėsiu tau daug
daugiau. [9]Kodėl tat paniekinai Viešpaties žodį, kad padarytumei
piktenybę mano akivaizdoje? Užmušdinai Hetietį Uriją kalaviju
ir jo žmoną paėmei sau į žmonas, o užmušei jį Amono sūnų kalaviju.
[10]Todėl kalavijas neatstos niekuomet nuo tavo namų, nes paniekinai
mane ir ėmei Hetiečio Urijo žmoną, kad būtų tavo moterimi.
[11]Taigi taip sako Viešpats: Štai aš sukelsiu prieš tave pikta iš tavo
namų ir imsiu tavo žmonas tavo akyse, ir duosiu tavo artimui,
ir jis miegos su tavo moterimis šitos saulės akivaizdoje. [12]Nes tu
padarei slapčia, aš gi padarysiu tą dalyką viso Israėlio akivaizdoje
ir saulės akivaizdoje. [13]Tuomet Dovidas tarė Natanui: Nusidėjau
Viešpačiui. O Natanas atsakė Dovidui: Taipgi Viešpats atėmė tavo
nusidėjimą; tu nemirsi. [14]Kadangi tačiau davei progą Viešpaties
neprieteliams piktžodžiauti, todėl sūnus, kurs tau gimė, mirte numirs.

[15]Po to Natanas sugrįžo į savo namus. O Viešpats ištiko kūdikį,
kurį buvo pagimdžiusi Urijo našlė Dovidui, taip kad nebebuvo vilties.
[16]Dovidas gi maldavo Viešpatį už kūdikį; jis alkino save kietai ir
pasišalinęs gulėjo ant žemės. [17]Jo gi namų vyresnieji atėjo ir įkalbinėjo
jį atsikelti nuo žemės; bet jis nenorėjo ir visai nevalgė su
jais. [18]Septintą gi dieną atsitiko, kad kūdikis mirė, o Dovido tarnai
bijojo jam pranešti, kad vaikelis buvo miręs, nes jie sakė: Štai
kada kūdikis dar tebebuvo gyvas, jam kalbėjome, ir jis nepaklausė
mūsų balso; kaipgi labiau jis nuliūs, jei pasakysime: vaikas mirė.
[19]Dovidas tat, išvydęs savo tarnus tylomis, suprato, kad kūdikėlis
buvo miręs, ir tarė savo tarnams: Ar vaikas mirė? Jie jam atsakė:
Mirė. [20]Dovidas tat atsikėlė nuo žemės, apsiplovė ir išsitepė, o
pakeitęs drabužius įėjo į Viešpaties namus ir pagarbino, paskui
įėjo į savo namus, pareikalavo, kad jam paduotų valgyti, ir pavalgė.
[21]Jo gi tarnai jam tarė: Ką reiškia, ką tu darai? Dėlei kūdikio, kolei
jis buvo gyvas, tu alkinai save ir verkei; mirus gi vaikui, atsikėlei
ir pavalgei. [22]Jis atsakė: Dėlei kūdikio, kolei jis tebebuvo gyvas,
alkinau save ir verkiau, nes sakiau: Kas žino, gal Viešpats man jį
dovanos ir kūdikis liks gyvas? [23]Dabar gi, jam mirus, kam alkinčiau
save? Argi begalėsiu atšaukti jį atgal? Aš juk eisiu pas jį, jis gi nesugrįš
pas mane.

[24]Paskui Dovidas paguodė savo žmoną Betsabėją ir, įėjęs pas

ją, miegojo su ja; ji pagimdė sūnų ir praminė jį vardu Saliamonas;
ir Viešpats ėmė jį mylėti. 25Jis siuntė pranašą Nataną ir praminė
jį vardu: Viešpaties numylėtinis, dėl to, kad Viešpats jį mylėjo.
26Taigi Joabas kariavo prieš Amono sūnų Rabatą ir buvo apgulęs
karališkąjį miestą. 27Jis siuntė pasiuntinius pas Dovidą ir sakydino:
Aš kovojau prieš Rabatą ir dar reikia paimti vandenų miestas.
28Dabar tat surink likusią tautos dalį, apgulk miestą ir jį paimk,
kad pergalėjimas, jei aš sunaikinčiau miestą, nebūtų pasavintas
mano vardui. 29Taigi Dovidas surinko visą tautą, išėjo prieš Rabatą
ir kovodamas jį paėmė. 30Jis paėmė jų karaliui nuo galvos vainiką,
sveriantį talentą aukso, turintį brangiausių perlų, ir jis buvo uždėtas
Dovidui ant galvos. Jis pasiėmė su savim taipgi labai daug miesto
grobio. 31Atsivedęs gi jo gyventojus, pjovė juos pjūklu, vedžiojo
ant jų geležimi apkaustytus vežimus, pjaustė peiliais, metė į plytines;
taip jis padarė visiems Amono sūnų miestams. Po to Dovidas ir
visa kariuomenė sugrįžo Jerusalėn.

13. 1Paskui atsitiko, kad Dovido sūnus Amnonas įsimylėjo dai-
liausią Dovido sūnaus Absalomo seserį, vardu Tamarą, 2ir taip labai
ją mylėjo, kad iš meilės sirgo, nes, kadangi ji buvo mergaitė, jam
rodėsi sunku padaryti su ja ką nors nepadoriai. 3Turėjo gi Amno-
nas prietelį, Dovido brolio Semaos sūnų, vardu Jonadabą, labai
gudrų vyrą. 4Tasai jam tarė: Kodėl kasdien taip eini liesyn, karaliaus
sūnau, kodėl man nepasisakai? O Amnonas jam tarė: Aš myliu savo
brolio Absalomo seserį Tamarą. 5Jonadabas jam atsakė: Atsigulk
savo patalan ir apsimesk sergančiu, o kada ateis tavo tėvas tavęs
aplankytų, jam sakyk: Meldžiu, teateina mano sesuo Tamara, kad
paduotų man valgyti ir kad padarytų valgio, idant valgyčiau iš
jos rankos. 6Taigi Amnonas atsigulė ir apsimetė sergančiu; o kada
karalius atėjo jo aplankytų, Amnonas tarė karaliui: Meldžiu, teateina
mano sesuo Tamara padarytų, man matant, dviejų pyragėlių, o aš
imsiu valgį iš jos rankos. 7Dovidas siuntė į namus pas Tamarą, saky-
damas: Ateik į tavo brolio Amnono namus ir pataisyk jam valgyti.
8Taigi Tamara atėjo į savo brolio Amnono namus; jis gi gulėjo; ji ėmus
miltų įmaišė ir išplakus, jam matant, iškepė pyragėlių. 9O paėmusi,
ką buvo iškepusi, išpylė ir padėjo ties juo; bet Amnonas nenorėjo
valgyti ir tarė: Liepkite visiems išeiti nuo manęs. O kada visi buvo
išėję, 10Amnonas tarė Tamarai: Įnešk valgį į kambarį, kad valgyčiau
iš tavo rankos. Taigi Tamara ėmė pyragėlius, kuriuos buvo padariusi,

ir įnešė pas savo brolį Amnoną į kambarį. [11]O kai ji jam padavė
valgį, jis ją nutvėrė ir tarė: Eikš, gulkis su manim, mano sesuo.
[12]Ji jam atsakė: Nedaryk, mano broli, nedaryk man prievartos, nes
tai neleista Israėlyje; nedaryk tos kvailybės. [13]Nes aš negalėsiu
pakęsti mano apgėdinimo, ir tu būsi kaip vienas iš bepročių Israėlyje;
verčiau kalbėk karaliui, ir jis neatsisakys tau manęs duoti. [14]Jis
tačiau nenorėjo išklausyti jos prašymo, bet, būdamas stipresnis,
padarė jai prievartą ir gulėjo su ja.

[15]Po to Amnonas ėmė labai jos nekęsti, taip kad didesnė buvo
neapykanta, kuria jos nekentė, už meilę, kuria ją buvo mylėjęs.
Ir Amnonas jai tarė: Kelkis ir eik sau. [16]Ji jam atsakė: Ta piktenybė,
kurią man dabar darai mane išvarydamas, didesnė už tai, ką pirma
padarei. Bet jis nenorėjo jos klausyti; [17]o pasišaukęs vaikiną, kurs jam
tarnavo, tarė: Išmesk šitą laukan nuo manęs ir uždaryk paskui ją du-
ris. [18]Ji buvo apvilkta ilga iki riešų jupa, nes karaliaus dukterys mer-
gaitės dėvėdavo tokiais drabužiais. Taigi jo tarnas išmetė ją laukan
ir uždarė paskui ją duris. [19]Ji, apsibarsčius sau galvą pelenais, per-
plėšus ilgą jupą ir užsidėjus rankas sau ant galvos, ėjo balsiai rau-
dodama. [20]Jos gi brolis Absalomas jai tarė: Bene buvo sugulęs su
tavim tavo brolis Amnonas? Tačiau dabar tylėk, mano sesuo, juk
jis tavo brolis, ir nevargink savo širdies dėl to dalyko. Taigi Tamara
pasiliko sielvartaudama savo brolio Absalomo namuose. [21]Išgirdęs
apie tuos dalykus, Dovidas labai nuliūdo, tačiau nenorėjo nuliūdinti
savo sūnaus Amnono širdies, nes jį mylėjo, kadangi jis buvo jo
pirmgimis.

[22]Bet Absalomas nesikalbėjo su Amnonu nei piktuoju, nei geruoju,
nes Absalomas nekentė Amnono dėl to, kad jis buvo apgėdinęs jo
seserį Tamarą. [23]Dvejiems metams praslinkus, atsitiko, kad buvo
kerpamos Absalomo avys Baalhasore, kurs yra prie Ephraimo, ir
Absalomas pasikvietė visus karaliaus sūnus. [24]Jis atėjo pas karalių
ir jam tarė: Štai kerpamos tavo tarno avys; meldžiu, teateina kara-
lius draug su savo tarnais pas jojo tarną. [25]O karalius tarė: O ne,
mano sūnau, neprašyk, kad ateitumėm visi ir tave apsunkintumėm.
Ir nors jis prašė priverstinai, karalius nenorėjo eiti, bet jį palaimino.
[26]Tuomet Absalomas tarė: Jei nenori ateiti, maldauju, teateina su
mumis bent mano brolis Amnonas. O karalius jam tarė: Nėra rei-
kalo, kad jis su tavim eitų. [27]Bet Absalomas jį privertė, ir jis
išleido su juo Amnoną ir visus karaliaus sūnus.

Absalomas gi buvo prirengęs tokį pokylį kaip karaliaus pokylis.

[28]Be to, Absalomas buvo liepęs savo tarnams ir taręs: Žiūrėkite,
kada Amnonas bus pasigėręs ir jums pasakysiu: Muškite jį ir nužu-
dykite, jūs nebijokite; nes aš esu, kurs jums įsakau; būkite stiprūs
ir drąsūs vyrai. [29]Absalomo tat tarnai padarė su Amnonu, kaip jiems
buvo liepęs Absalomas. O visi karaliaus sūnūs pakilę sėdo kiekvienas
ant savo asilėno ir pabėgo. [30]Jiems dar tebesant kelyje, Dovidą
pasiekė gandas ir buvo pasakyta: Absalomas užmušė visus karaliaus
sūnus, ir neliko iš jų net nei vieno. [31]Tuomet karalius atsikėlė,
perplėšė savo rūbus ir puolė ant žemės; taipgi ir visi jo tarnai,
kurie su juo buvo, perplėšė savo drabužius. [32]Atsiliepdamas gi Dovido
brolio Semaos sūnus Jonadabas tarė: Tenemano mano valdovas
karalius, būk visi karaliaus sūnūs esą užmušti; mirė vienas Amnonas,
nes tai buvo Absalomo nutarta nuo tos dienos, kurioje tas apgėdino
jo seserį Tamarą. [33]Tegul tat mano valdovas karalius neima į savo
širdį to pasakymo: visi karaliaus sūnūs užmušti, nes mirė vienas
Amnonas.
[34]Absalomas tuo tarpu pabėgo. Buvęs sargyboje tarnas pakėlė
akis ir pažvelgė, o štai daug žmonių artinosi aplinkiniu keliu šalia
kalno. [35]Jonadabas gi tarė karaliui: Štai čia yra karaliaus sūnūs;
atsitiko taip, kaip tavo tarnas sakė. [36]Jam paliovus kalbėti, pasirodė
ir karaliaus sūnūs; o įėję jie pakėlė savo balsą ir ėmė verkti; taipgi
ir karalius, ir visi jo tarnai verkė ir labai raudojo. [37]Absalomas
gi pabėgęs nuvyko pas Gesuro karalių Amiudo sūnų Tolomajį.
Taigi Dovidas raudojo savo sūnaus per visas dienas. [38]Absalomas,
pabėgęs ir atvykęs į Gesurą, buvo tenai trejus metus. [39]Dovidas
tuo tarpu liovėsi persekiojęs Absalomą, nes buvo nusiraminęs dėl
Amnono žuvimo.

14. [1]Sarvijos sūnus Joabas, suprasdamas, kad karaliaus širdis
palinkusi prie Absalomo, [2]siuntė į Tekuą, ėmė iš ten išmintingą
moteriškę ir jai tarė: Apsimesk nuliūdusia, apsivilk gedulo drabužiu
ir nesitepk aliejumi, kad būtumei tarsi moteriškė, jau ilgą laiką
apraudanti numirėlį; [3]įeisi pas karalių ir jam kalbėsi tokius žodžius.
Ir Joabas įdėjo jai į burną žodžius.
[4]Taigi Tekujietė moteriškė, įėjus pas karalių, parpuolė prieš jį
ant žemės, išreiškė pagarbą ir tarė: Gelbėk mane, karaliau. [5]O
karalius jai tarė: Kokį turi reikalą? Ji atsakė: Vargas man, esu
moteriškė našlė, nes mano vyras mirė. [6]Tavo tarnaitė turėjo du sū-
nu, kuriuodu susivaidijo tarp savęs lauke, ir nebuvo kas būtų galėjęs

juos sudrausti, ir vienas užgavo kitą, ir jį užmušė. [7]Ir štai visa
giminė, sukilus prieš tavo tarnaitę, sako: Duok tą, kurs užmušė savo
brolį, kad jį užmuštumėm už jo brolio gyvybę, kurį jis užmušė,
ir kad sunaikintumėm tėvonį; ir jie ieško užgesinti man likusią
kibirkštėlę, kad neliktų mano vyrui vardo ir palikuonių žemėje.
[8]Karalius tarė moteriškei: Eik į savo namus, o aš duosiu apie
tave paliepimą. [9]Bet Tekujietė moteriškė tarė karaliui: Ant manęs
tebūna, mano valdove karaliau, neteisybė ir ant mano tėvo namų,
karalius gi ir jo sostas tebūna be kaltės. [10]O karalius tarė: Kas
tau prieštaraus, atvesk jį pas mane, ir jis daugiau tavęs nepalies.
[11]Ji tarė: Karalius teatsimena Viešpatį, savo Dievą, kad nedaugėtų
giminaičiai, kurie keršytų už kraują, ir kad neužmuštų mano sū-
naus. Jis atsakė: Kaip Viešpats gyvas, nei plaukas nenukris tavo
sūnui nuo galvos.

[12]Moteriškė tad tarė: Tebūna valia tavo tarnaitei pasakyti mano
valdovui karaliui dar žodį. Jis atsakė: Kalbėk. [13]Moteriškė jam
tarė: Kodėl sumanei tokį dalyką prieš Dievo tautą ir kodėl karalius
ištarė tokį žodį, kad nusideda nesugrąžindamas atgal savo išvarytojo?
[14]Mes visi mirštame ir krentame žemėn kaip vanduo, kurs nebegrįžta;
ir Dievas nenori, kad žūtų siela, bet jis svarsto mąstydamas, kad
nežūtų visiškai atmestasis. [15]Dabar tat aš atėjau, kad kalbėčiau
mano valdovui karaliui tą žodį, čia pat esant tautai. Ir tavo tarnaitė
tarė: Kalbėsiu karaliui, bene patenkins karalius savo tarnaitės pra-
šymą. [16]O karalius išklausė, kad išlaisvintų savo tarnaitę iš rankų
visų, kurie norėjo išnaikinti iš Dievo tėvonystės mane ir mano sūnų
draug. [17]Tegul tat tavo tarnaitė sako, kad mano valdovo karaliaus
žodis būtų įvykdytas kaip auka. Nes mano valdovas karalius kaip
Dievo angelas, taip kad jis nepakrutinamas nei palaiminimu, nei
prakeikimu; todėl ir Viešpats, tavo Dievas, yra su tavim.

[18]Tuomet karalius atsiliepdamas tarė moteriškei: Neslėpk nuo
manęs dalyko, kurio tavęs klausiuos. Moteriškė gi jam atsakė: Kal-
bėk, mano valdove karaliau! [19]Karalius tarė: Ar ne Joabo ranka
yra su tavim visuose šituose dalykuose? Moteriškė atsakė ir tarė:
Vardan tavo gyvybės palaikymo, mano valdove karaliau; nei kai-
rėje, nei dešinėje nėra nieko iš viso to, ką kalbėjo mano valdovas
karalius; nes tavo tarnas Joabas pats man įsakė ir jis pats įdėjo į
tavo tarnaitės burną visus šituos žodžius. [20]Joabas tai man įsakė,
kad duočiau šitam dalykui kitokią išvaizdą; tu gi, mano valdove
karaliau, esi išmintingas, kaip Dievo angelas turi išminties, kad

suprastumei visa ant žemės. [21]Tuomet karalius tarė Joabui: Štai per-
maldautas vykdau tavo žodį; eik tad ir pašauk atgal jaunikaitį
Absalomą. [22]O Joabas, parpuolęs savo veidu ant žemės, išreiškė
pagarbą ir palaimino karalių. Paskui Joabas tarė: Šiandien tavo
tarnas suprato, jog radau malonės tavo akyse, mano valdove ka-
raliau, nes tu įvykdei savo tarno žodžius.
[23]Taigi Joabas kėlėsi, nuėjo į Gesurą ir atvedė Absalomą Jerusalėn.
[24]Karalius gi tarė: Tegrįžta į savo namus, bet mano veido tenemato.
Taip Absalomas sugrįžo į savo namus ir nematė karaliaus veido.
[25]Nebuvo gi visame Israėlyje taip gražaus vyro kaip Absalomas
nei taip dailaus; nuo kojos pado iki viršugalviui nebuvo jame jokios
kliaudos. [26]O kai kirpdavosi plaukus (kirpdavosi gi vieną kartą
metuose, nes plaukai buvo jam apsunkinimas), jo galvos plaukai
sverdavo du šimtu siklių, skaitant viešu svarsčiu. [27]Absalomui gimė
trys sūnūs ir viena duktė, vardu Tamara, dailios išvaizdos. [28]Absa-
lomas pasiliko Jerusalėje dvejus metus, nematydamas karaliaus veido.
[29]Taigi jis siuntė pas Joabą, kad jį siųstų pas karalių, bet tasai
nenorėjo pas jį ateiti. O kai buvo nusiuntęs antrą kartą ir tasai vėl
nenorėjo pas jį ateiti, [30]jis tarė savo tarnams: Žinote Joabo dirvą
šalia mano dirvos, kurioje pjautini miežiai; eikite tat ir ją padekite.
Taigi Absalomo tarnai padegė javus. O Joabo tarnai atėjo, perplėšę
savo drabužius, ir tarė: Absalomo tarnai nudegino lauko dalį. [31]Tuo-
met Joabas atsikėlė, atėjo pas Absalomą į jo namus ir tarė: Kodėl
tavo tarnai padegė mano javus? [32]Absalomas atsakė Joabui: Aš
siunčiau pas tave, melsdamas ateiti pas mane, kad tave siųsčiau
pas karalių ir kad jam sakytumei: Kam aš atėjau iš Gesuro? Geriau
man buvo tenai būti; maldauju tat malonės matyti karaliaus veidą;
o jei jis atsimena mano neteisybę, teužmuša mane. [33]Taigi Joabas,
įėjęs pas karalių, visa jam pasakė. Tuomet Absalomas buvo pašauk-
tas, įėjo pas karalių ir puolė prieš jį kniūbsčias ant žemės, o karalius
pabučiavo Absalomą.

15. [1]Po to Absalomas įsigijo sau vežimų ir raitelių, ir penkias
dešimtis vyrų, kurie turėjo jo priešakyje vaikščioti. [2]Ir rytą atsi-
keldamas Absalomas stovėdavo prie vartų angos ir kiekvieną vyrą,
kurs turėdavo reikalą eiti į karaliaus teismą, Absalomas šaukdavos
pas save ir sakydavo: Iš kurio tu miesto? Tasai atsakydamas tardavo:
Aš, tavo tarnas, iš vienos Israėlio giminių. [3]O Absalomas jam atsaky-
davo: Man regisi, tavo šnekos geros ir teisingos; bet nėra kas tave

išklausytų karaliaus pastatytas. Ir Absalomas pridurdavo: [4]Kas pas-
tatys mane teisėju žemėje, kad ateitų pas mane visi, kurie turi reikalą,
ir kad aš teisčiau teisingai? [5]Bet ir kai prisiartindavo prie jo žmogus,
kad jį pasveikintų, jis ištiesdavo savo ranką ir apkabinęs bučiuo-
davo jį. [6]Taip jis darė kiekvienam iš Israėlio ateinančiam į teismą,
kad būtų karalius išklausytas, ir traukė prie savęs Israėlio vyrų
širdis.

[7]Praslinkus gi keturioms dešimtims metų, Absalomas tarė karaliui
Dovidui: Eisiu ir atitesėsiu savo įžadus, kuriuos esu padaręs Vieš-
pačiui Hebrone. [8]Nes tavo tarnas, būdamas Sirijos Gesure, žadėte
pasižadėjo ir tarė: Jei Viešpats parves mane atgal į Jerusalę, aš auko-
siu Viešpačiui. [9]O karalius Dovidas jam tarė: Eik ramybėje. Taigi
jis atsikėlė ir išėjo Hebronan. [10]Absalomas išsiuntė į visas Israėlio
gimines žvalgus, sakydamas: Tuojau, kai tik išgirsite trimito skardą,
tarkite: Absalomas karaliauja Hebrone. [11]Su Absalomu iškeliavo
taipgi du šimtu vyrų, pašauktų iš Jerusalės, kurie ėjo nieko pikto
nemanydami ir dalyko visai nežinojo. [12]Absalomas pasikvietė taipgi
Dovido patarėją Gilonietį Akhitophelį iš jojo Gilono miesto. O
kada jis atnašavo aukas, sąmokslas pasidarė galingas, ir žmonių
būrys, susirenkąs prie Absalomo, ėjo didyn.

[13]Tuomet atėjo pasiuntinys pas Dovidą ir tarė: Visas Israėlis
seka visa širdimi Absalomą. [14]O Dovidas tarė savo tarnams, buvu-
siems su juo Jerusalėje: Kelkitės, bėkime, nes mums nebus išsigel-
bėjimo nuo Absalomo veido; skubėkite išeiti, kad kartais atėjęs
neužpultų mūsų ir neatvestų ant mūsų prapulties, ir neišžudytų
miesto kalavijo ašmenimis. [15]Karaliaus tarnai jam tarė: Visa, ką
mūsų valdovas karalius įsakys, mes, tavo tarnai, mielai įvykdysime.

[16]Taigi karalius ir visi jo namiškiai išėjo pėsti, o namų sergėti
karalius paliko dešimtį moteriškių gulovių. [17]Išėję gi pėsti, karalius
ir visas Israėlis sustojo toli nuo namų. [18]Visi jo tarnai ėjo draug
su juo, o Keretiečių ir Pheletiečių būriai ir visi stiprūs kovotojai
Getiečiai, šeši šimtai vyrų, kurie kaip pėstininkai buvo atėję paskui
jį iš Geto, ėjo pirm karaliaus. [19]Tuomet karalius tarė Getiečiui
Etajui: Kodėl eini draug su mumis? Grįžk ir gyvenk su karaliumi,
nes tu esi svetimšalis ir išėjai iš savo krašto. [20]Vakar atėjai, o šian-
dien būtumei priverstas išeiti su mumis? Aš gi eisiu, kur turiu eiti.
Grįžk ir vesk atgal su savim savo brolius, o Viešpats pasielgs su tavim
pagal mielaširdystę ir ištikimybę, nes tu parodei meilę ir ištikimybę.
[21]Bet Etajis atsakė karaliui ir tarė: Kaip Viešpats gyvas ir gyvas

mano valdovas karalius, kurioje nors vietoje būsi tu, mano valdove
karaliau, ar tektų mirti, ar gyvam likti, ten bus ir tavo tarnas.
[22]Tuomet Dovidas tarė Etajui: Eikš ir pereik. Taip perėjo Getietis
Etajis ir visi su juo buvusieji vyrai, ir likusi daugybė. [23]Ir visi
verkė dideliu balsu, ir visa tauta ėjo priešakin. Taipgi karalius per-
ėjo per Kedrono upelį, ir visi žmonės ėjo keliu, vedančiu į tyrumą.
[24]Atėjo taipgi ir kunigas Sadokas, ir draug su juo visi Levitai,
nešdami Dievo sandoros skrynią, ir jie padėjo Dievo skrynią; ir
Abiataras ėjo aukštyn, kolei nepraėjo visi žmonės, kurie buvo išėję
iš miesto. [25]Tuomet karalius tarė Sadokui: Nugabenk atgal Dievo
skrynią į miestą; jei rasiu Viešpaties akyse malonę, jis sugrąžins
mane atgal ir parodys man ją ir savo padangtę. [26]Jeigu gi man
tars: Nepatinki, aš esu pasiryžęs; tedaro, kas tinka jojo akivaizdoje.
[27]Toliau karalius tarė kunigui Sadokui: O regintysis! Grįžk į miestą
ramybėje, ir tavo sūnus Akhimaas, ir Abiataro sūnus Jonatas, judvie-
jų sūnūs tebūna draug su judviem. [28]Štai aš pasislėpsiu tyrumos
lygumose, kolei neateis nuo jūsų žinia ir duos man nurodymų. [29]Taigi
Sadokas ir Abiataras nugabeno Dievo skrynią atgal į Jerusalę, ir
ji tenai pasiliko.
[30]Dovidas gi kilo aukštyn į Alyvų kalną, eidamas ir verkdamas;
jis ėjo plikom kojom su apgaubta galva; taipgi ir visa su juo buvusi
tauta ėjo aukštyn su apdengtomis galvomis ir raudodami. [31]Dovi-
dui gi buvo pranešta, kad ir Akhitophelis esąs draug su Absalomu
sąmoksle, ir Dovidas tarė: Maldauju, Viešpatie, sukvailink Akhi-
tophelio patartį. [32]O užeinant Dovidui ant kalno viršaus, kur jis
turėjo pagarbinti Viešpatį, štai jį pasitiko Arakhietis Khusajis,
perplėštais drabužiais ir žemių pilna galva. [33]Dovidas jam tarė:
Jei eisi kartu su manim, būsi man apsunkinimas, [34]o jei sugrįši į
miestą ir tarsi Absalomui: Esu tavo tarnas, karaliau; kaip buvau
tavo tėvo tarnas, taip būsiu tavo tarnas, tu nieku paversi Akhito-
phelio patartį. [35]Turi gi su savim du kunigu, Sadoką ir Abiatarą,
ir kiekvieną žodį, kurį išgirsi iš karaliaus namų, pasakysi kunigams
Sadokui ir Abiatarui. [36]Su jais yra du jų sūnūs: Sadoko sūnus
Akhimaas ir Abiataro sūnus Jonatas; per juodu siųsite man kiek-
vieną žodį, kurį išgirsite. [37]Taigi Dovido prieteliui Khusajui sugrįž-
tant į miestą, taipgi Absalomas įėjo Jerusalėn.

16. [1]Kai Dovidas buvo truputį paėjęs kalno viršūne, pasirodė
jam priešais Miphiboseto tarnas Siba su dviem asilais, apkrautais

dviem šimtais duonų, šimtu džiovintų vynuogių ryšelių, šimtu figų
pyragėlių ir vyno rauktine. [2]Karalius tarė Sibai: Kam tie daiktai?
Siba atsakė: Asilai karaliaus namiškiams joti, duonos ir pyragėliai
tavo tarnams valgyti, vynas gi gerti, jei kas pails tyrumoje. [3]Karalius
dar tarė: Kur tavo valdovo sūnus? Siba gi atsakė karaliui: Pasiliko
Jerusalėje, sakydamas: Šiandien Israėlio namai man sugrąžins mano
tėvo karalystę. [4]Tuomet karalius tarė Sibai: Tau tegul pridera visa,
kas buvo Miphiboseto. Siba tarė: Meldžiu, kad rasčiau malonę
tavo akivaizdoje, mano valdove karaliau.
[5]Taigi karalius Dovidas atėjo iki Bahurimui, ir štai ėjo iš ten
vyras iš Sauliaus namų giminės, Gėros sūnus, vardu Semėjis; jis
prisiartino ir eidamas keikėsi, [6]ir mėtė į Dovidą ir į visus karaliaus
Dovido tarnus akmenimis; visa gi tauta ir visi kovotojai ėjo šalia
karaliaus, vieni dešinėje, o kiti kairėje. [7]Semėjis gi, keikdamas ka-
ralių, taip kalbėjo: Išeik, išeik, kraujo žmogau ir Belialio žmogau.
[8]Viešpats tau atsilygins už visą Sauliaus namų kraują; kadangi
tu užuot jo įsiveržei į karalystę, o Viešpats davė karalystę į tavo
sūnaus Absalomo rankas; ir štai nelaimės tave spaudžia, nes tu
esi kraujo žmogus. [9]Sarvijos gi sūnus Abisajis tarė karaliui: Kodėl
tas pastipęs šuo keikia mano valdovą karalių? Eisiu ir nukirsiu
jam galvą. [10]Bet karalius tarė: Kas yra bendra tarp manęs ir jūsų,
Sarvijos sūnūs? Palikite jį keiktis; nes Viešpats jam įsakė keikti
Dovidą, ir kas drįs įsakyti: Kodėl jis taip padarė? [11]Karalius dar
tarė Abisajui ir visiems savo tarnams: Štai mano sūnus, kurs yra
gimęs iš mano kūno, ieško mano gyvybės, tai kaipgi labiau Jeminio
sūnūs? Palikite jį keiktis pagal Viešpaties įsakymą; [12]gal Viešpats
pažvelgs į mano suspaudimą ir atsilygins man Viešpats geru už tą
šios dienos keiksmą. [13]Taigi Dovidas ėjo keliu ir draug su juo
jo palydovai; o Semėjis ėjo ties juo kalno nugara keikdamas, mė-
tydamas į jį akmenis ir barstydamas žemes. [14]Taip tat karalius ir
draug su juo visa tauta atėjo nuvargę ir tenai pasilsėjo.
[15]Absalomas gi ir visi jo žmonės įėjo Jerusalėn; taipgi ir Akhito-
phelis buvo su juo. [16]O Dovido prietelis Arakhietis Khusajis, atėjęs
pas Absalomą, jam kalbėjo: Sveikas, karaliau; sveikas, karaliau. [17]Ab-
salomas jam tarė: Tai toks tavo dėkingumas tavo prieteliui? Kodėl
nėjai draug su savo prieteliu? [18]Khusajis atsakė Absalomui: O ne;
nes aš būsiu to, kurį išrinko Viešpats ir visa šita tauta, ir visas
Israėlis, ir su tuo aš pasiliksiu. [19]Dar ir tai sakysiu: Kam gi aš
tarnausiu? Ar ne karaliaus sūnui? Kaip buvau klusnus tavo tėvui,

taip klausysiu ir tavęs. [20]Po to Absalomas tarė Akhitopheliui: Ap-
svarstykite, kas mums reikia daryti? [21]O Akhitophelis tarė Absalomui:
Įeik pas tavo tėvo guloves, kurias jis paliko namų sergėti, kad
visam Israėliui išgirdus, jogei išniekinai savo tėvą, sustiprėtų esan-
čiųjų draug su tavim rankos. [22]Taigi jie ištiesė Absalomui padangtę
ant stogo, ir jis įėjo pas savo tėvo guloves viso Israėlio akivaizdoje.
[23]Akhitophelio gi patarimas, kurį jis duodavo tose dienose, buvo
taip branginamas, lyg kad kas būtų teiravęsis Viešpaties; taip buvo
vertinamas kiekvienas Akhitophelio patarimas, tiek jam esant su
Dovidu, tiek esant su Absalomu.

17. [1]Taigi Akhitophelis tarė Absalomui: Išsirinksiu sau dvylika
tūkstančių vyrų ir pakilęs vysiuos šią naktį Dovidą; [2]puolęs jį,
kadangi jis nuvargęs ir bejėgis, aš sumušiu jį; o pabėgus visai su juo
esančiai tautai, užmušiu paliktą karalių. [3]Ir atvesiu atgal visą tautą,
kaip paprastai grįžta vienas žmogus; nes tu ieškai tik vieno vyro,
ir visa tauta bus ramybėje. [4]Jo žodžiai patiko Absalomui ir visiems
Israėlio vyresniesiems.
[5]Tačiau Absalomas tarė: Pašaukite Arakhietį Khusajį ir paklau-
sykime, ką taipgi jis pasakys. [6]Kuomet Khusajis atėjo pas Absalomą,
Absalomas jam tarė: Štai ką kalbėjo Akhitophelis; ar mes turime
taip daryti, ar ne? Ką tu patari? [7]O Khusajis tarė Absalomui:
Patartis, kurią šį kartą davė Akhitophelis, negera. [8]Ir Khusajis dar
pridūrė: Tu žinai, kad tavo tėvas ir su juo esantieji vyrai labai
drąsūs ir kad jų širdis apkartusi; taip pat kaip lokienė dūksta miške,
kada jos jaunikliai pagauti, taipgi tavo tėvas yra kovotojas ir negaiš
su savo žmonėmis. [9]Gal dabar jis pasislėpęs daubose ar kurioje
kitoje jam patikusioje vietoje; o kritus kam nors vienam pradžioje,
apie tai išgirs, ir kas tik bus išgirdęs sakys: Smūgis sutiko tautą,
kuri ėjo paskui Absalomą. [10]Tuomet ir drąsiausias, kurio širdis
kaip liūto, bus apimtas baimės; nes visa Israėlio tauta žino tavo
tėvą esant drąsiausią ir visus su juo esančius stiprius. [11]Bet štai
kokia patartis man rodosi gera: Tesusirenka prie tavęs visas Isra-
ėlis nuo Dano iki Bersabėjai kaip nesuskaitomos smiltys, ir tu būsi
jų viduryje; [12]mes pulsime jį, kurioje tik vietoje bus atrastas, ir
apsiausime jį, kaip kad rasa krenta ant žemės, ir nepaliksime iš
esančių su juo vyrų net nė vieno. [13]O jei jis bus įėjęs į kurį
miestą, visas Israėlis apsuks tą miestą virvėmis, ir jį įtrauksime
į upę, kad nebeliktų iš jo net nė vieno akmenėlio. [14]Tuomet Absa-

lomas ir visi Israėlio vyrai tarė: Arakhiečio Khusajo patarimas
geresnis už Akhitophelio patartį. Taip Viešpaties valia buvo nieku
paverstas naudingas Akhitophelio patarimas, kad Viešpats atvestų
ant Absalomo nelaimę.
[15]Po to Khusajis tarė abiem kunigam, Sadokui ir Abiatarui: Taip
ir taip buvo pataręs Akhitophelis Absalomui ir Israėlio vyresniesiems,
aš gi tokią daviau patartį. [16]Dabar tat siųskite greitai ir praneškite
Dovidui, sakydami: Nepasilik šią naktį tyrumos lygumose, bet pe-
reik be atidėliojimo, kad kartais nežūtų karalius ir visa su juo
esančioji tauta. [17]Jonatas gi ir Akhimaas stovėjo prie Rogelio šal-
tinio; tarnaitė nuėjo tenai ir jiems pranešė, o juodu iškeliavo žinios
neštų pas karalių Dovidą, nes negalėjo pasirodyti ar įeiti į miestą.
[18]Tačiau vienas tarnas juodu pamatė ir pasakė Absalomui, bet
juodu skubiais žingsniais įėjo Bahurime į vieno vyro namus, kurs
turėjo savo kieme šulinį, ir į jį nusileido; [19]moteriškė gi ėmė ir
ištiesė ant šulinio angos dangalą, lyg kad džiovindama miežienes
kruopas; taip dalykas liko paslėptas. [20]Absalomo tarnai, atėję į namus,
tarė moteriškei: Kur Akhimaas ir Jonatas? Moteriškė jiems atsakė:
Praėjo skubiai pro šalį, paragavę truputį vandens, o tie, kurie
ieškojo, neradę sugrįžo Jerusalėn. [21]Jiems nuėjus, juodu pakilo
iš šulinio, ėjo toliau ir pranešė karaliui Dovidui, sakydami: Kelki-
tės ir greitai pereikite per upę, nes Akhitophelis davė prieš jus tokią
patartį. [22]Dovidas tat ir visa su juo buvusi tauta pakilo ir perėjo per
Jordaną dar neišaušus; ir nepasiliko net nė vieno, kurs nebūtų
persigavęs per upę.
[23]Akhitophelis, matydamas, kad jo patartis nebuvo įvykdyta, pa-
balnojo savo asilą ir atsikėlęs nuvyko į savo namus ir į savo miestą;
paskui, sutvarkęs savo namus, jis pasikorė ir buvo palaidotas savo
tėvo kape.
[24]Dovidas tuo tarpu atėjo į Stovyklas, o Absalomas perėjo per
Jordaną ir draug su juo visi Israėlio vyrai. [25]Absalomas paskyrė
kariuomenės viršininku užuot Joabo Amasą. Amasa gi buvo sūnus
vieno vyro iš Jėzrahėlio, vardu Jetros, kurs buvo įėjęs pas Abigailę,
Naaso dukterį, Joabo motinos Sarvijos seserį. [26]Israėlis su Absalo-
mu sustojo Galaado žemėje.
[27]Kai Dovidas atėjo į Stovyklas, Sobis, sūnus Naaso iš Amnono
sūnų Rabato, Makhiras, sūnus Amihelio iš Lodabaro, ir Galaadietis
Berzelajis iš Rogelimo [28]atnešė jam patalų ir kilimų, molinių indų,
kviečių, miežių, miltų, keptų grūdų, pupų, laišių, keptų žirnių,

29 medaus, sviesto, avių ir riebių veršių ir davė Dovidui bei su juo
buvusiai tautai valgyti, nes jie manė tautą tyrumoje nuvargintą
esant bado ir troškulio.

18. 1 Dovidas, peržiūrėjęs savo žmones, paskyrė jiems tūkstanti-
ninkus ir šimtininkus, 2 pavedė žmonių trečdalį Joabo valdžion, treč-
dalį Joabo brolio Sarvijos sūnaus Abisajo valdžion ir trečdalį Etajo
iš Geto valdžion; po to karalius tarė tautai: Eisiu ir aš draug su
jumis. 3 Bet tauta atsakė: Tu neisi, bet jei mes ir pabėgtumėm, tai
jiems per daug rūpės, arba jei žūtų mūsų pusė, jiems to nebus
gana, nes tu vienas skaitaisi už dešimtį tūkstančių; taipgi geriau
bus, kad pasiliktumei mieste mums padėti. 4 Karalius jiems tarė:
Kas jums rodosi tinkama, tai darysiu. Karalius tat atsistojo prie
miesto vartų, o tauta ėjo iš jo savo būriais po šimtą ir po tūkstantį.
5 Be to, karalius davė įsakymą Joabui, Abisajui ir Etajui ir tarė:
Sergėkite man mano sūnų Absalomą. Ir visa tauta girdėjo karalių
duodant įsakymą visiems vadams apie Absalomą.
6 Taigi tauta išėjo į lauką prieš Israėlį, ir kova įvyko Ephraimo
miške. 7 Tenai Israėlio tauta buvo Dovido kariuomenės sumušta,
ir buvo jai padarytas tą dieną didelis smūgis, kritus dvidešimčiai
tūkstančių. 8 Kova buvo tenai išsiplėtusi visoje apylinkėje, ir daug
daugiau buvo tų, kurie žuvo miške, nekaip tų, kuriuos tą dieną
prarijo kalavijas.
9 Atsitiko gi, kad Absalomas, sėdėdamas ant asilėno, sutiko Dovi-
do tarnus, o asilėnui palindus po išsiskėtusiu ir dideliu ąžuolu,
jo galva įkliuvo tarp ąžuolo šakų ir, jam pasikorus tarp dangaus
ir žemės, asilėnas, ant kurio jis sėdėjo, nuėjo iš po jo. 10 Vienas tai
pamatė ir pranešė Joabui, sakydamas: Mačiau Absalomą, kybantį
po ąžuolu, 11 Joabas gi tarė vyrui, kurs jam buvo davęs žinią:
Jei matei, kodėl jo neprismeigei prie žemės? O aš būčiau tau davęs
dešimtį sidabro siklių ir vieną juostą. 12 Tasai atsakė Joabui: Jei
atsvertumei man į rankas ir tūkstantį sidabrinių, aš anaiptol ne-
pakelčiau savo rankos prieš karaliaus sūnų, nes mums girdint ka-
ralius įsakė tau, Abisajui ir Etajui ir tarė: Sergėkite man mano
sūnų Absalomą. 13 O jei ir būčiau išdrįsęs tai padaryti prieš savo
gyvybę, tai nebūtų pasilikę paslėpta nuo karaliaus, ir tu stovėtumei
prieš mane. 14 Joabas gi tarė: Ne kaip tu nori, bet tavo akivaizdoje
aš jį pulsiu. Taigi jis ėmė savo rankon tris ietis ir jas įsmeigė
Absalomui į širdį; o kada tasai, kabėdamas po ąžuolu, dar tebesis-

pardė, [15]atbėgo dešimts jaunuolių, Joabo ginklanešių, ir puolę už-
mušė jį.
[16]Joabas sutrimitavo trimitu ir suturėjo tautą, kad nebesivytų
bėgančio Israėlio, nes norėjo išsergėti daugybę. [17]Jie ėmė Absalomą,
įmetė jį miške į didelę duobę ir sunešė ant jo didžiausią akmenų
krūvą; visas gi Israėlis pabėgo į savo padangtes. [18]Absalomas, dar
gyvas būdamas, buvo pasistatęs sau paminklą, esantį Karaliaus slė-
nyje, nes jis sakė: Neturiu sūnaus, ir tai bus mano vardo atminimas.
Jis praminė paminklą savo vardu, ir jis yra vadinamas Absalomo
Ranka iki šiai dienai.
[19]O Sadoko sūnus Akhimaas tarė: Bėgsiu ir pranešiu karaliui,
jog Viešpats padarė jam teismą prieš jo neprietelių galybę. [20]Joabas
jam atsakė: Neneši žinios šiandien, bet praneši kitą dieną; nenoriu,
kad šiandien skelbtumei, nes mirė karaliaus sūnus. [21]Tuo tarpu
Joabas tarė Khusiui: Eik ir pranešk karaliui, ką matei. Khusis
nusilenkė prieš Joabą ir nubėgo. [22]Sadoko gi sūnus Akhimaas vėl
sakė Joabui: Kas kliudo, kad ir aš bėgčiau paskui Khusį? O Joabas
jam tarė: Kodėl nori bėgti, mano sūnau, nebūsi geros žinios nešėjas.
[23]Tasai atsakė: O ką gi, jei aš bėgčiau? Tuomet anas jam tarė:
Bėk. Akhimaas tad, bėgdamas trumpesniu keliu, aplenkė Khusį.
[24]Dovidas tuo tarpu sėdėjo tarp dviejų vartų; o žvalgas, kurs
buvo viršuje vartų ant mūro, pakėlęs akis pamatė žmogų, bėgantį
vieną, [25]ir sušukdamas parodė karaliui; karalius gi tarė: Jei jis vienas,
tai gera žinia jo burnoje. Jam beskubant ir prieinant artyn, [26]žvalgas
pamatė kitą bėgantį žmogų ir šaukdamas nuo aukšto tarė: Aš pama-
čiau kitą žmogų, bėgantį vieną; o karalius tarė: Ir tasai neša gerą
žinią. [27]Žvalgas gi tarė: Žiūrint į pirmojo bėgimą, man regisi, kad
tai bėga Sadoko sūnus Akhimaas. O karalius tarė: Jis geras vyras
ir ateina, nešdamas gerą žinią. [28]Šaukdamas gi Akhimaas tarė ka-
raliui: Sveikas, karaliau! Ir parpuldamas prieš karalių kniūbsčias
ant žemės, tarė: Pašlovintas Viešpats, tavo Dievas, kurs padavė
žmones, pakėlusius savo rankas prieš mano valdovą, karalių. [29]O
karalius tarė: Ar mano sūnus Absalomas gyvas? Akhimaas atsakė:
Mačiau didelį sumišimą, kuomet, o karaliau, tavo tarnas Joabas
išsiuntė mane, tavo tarną; kita ko nežinau. [30]Karalius jam tarė:
Praeik ir stovėk čia. Jam praėjus ir atsistojus, [31]pasirodė Khusis
ir prisiartinęs tarė: Atnešiau gerą žinią, mano valdove karaliau;
nes Viešpats padarė šiandien tau teismą prieš visus, kurie prieš tave
sukilo. [32]Karalius gi tarė Khusiui: Ar gyvas mano sūnus Absalomas?

Atsakydamas jam Khusis tarė: Kadgi taip būtų, kaip tam jaunuoliui, mano valdovo karaliaus neprieteliams ir visiems, kurie prieš jį sukyla, idant pikta darytų. [33]Tuomet karalius nuliūdęs užkopė į kambarį ant vartų ir verkė. Eidamas gi taip kalbėjo: Mano sūnau Absalome! Absalome, mano sūnau! Kas man duos, kad aš mirčiau tavo vietoje, Absalome, mano sūnau, mano sūnau Absalome!

19. [1]Taigi buvo pasakyta Joabui, kad karalius verkiąs ir raudąs savo sūnaus, [2]ir pergalė pavirto tą dieną gedulu visai tautai, nes tą dieną tauta išgirdo sakant: Karalius liūdi savo sūnaus. [3]Taigi tauta tą dieną nedrįso įeiti į miestą, kaip paprastai neturi drąsos žmonės nugalėti ir kurie bėga iš kovos. [4]Karalius apsidengė sau galvą ir šaukė dideliu balsu: Mano sūnau Absalome! Absalome, mano sūnau, mano sūnau! [5]Joabas tat, įėjęs pas karalių į namus, tarė: Tu padarei šiandien gėdą veidui visų tavo tarnų, kurie išgelbėjo tavo gyvybę ir tavo sūnų bei tavo dukterų gyvybę, ir tavo žmonų gyvybę, ir tavo gulovių gyvybę. [6]Tu myli tuos, kurie tavęs nekenčia, ir neapkenti tų, kurie tave myli; šiandien parodei, kad tau nerūpi tavo vadai ir tavo tarnai; ir iš tikrųjų dabar aš matau, kad jei Absalomas būtų gyvas, o mes visi būtumėm žuvę, tai tau patiktų. [7]Taigi dabar kelkis, išeik ir prabildamas padaryk malonumą tavo tarnams; nes aš prisiekiu tau per Viešpatį, kad jei neišeisi, nepasiliks su tavim šią naktį net nė vienas, ir tai bus tau blogiau už visas nelaimes, kurios tau atėjo nuo tavo jaunystės iki šiai dienai. [8]Taigi karalius atsikėlė ir atsisėdo vartuose, o visai tautai buvo paskelbta, kad karalius sėdįs vartuose; ir visa daugybė atėjo karaliaus akivaizdon. Tuo tarpu gi Israėlis buvo pabėgęs į savo padangtes.

[9]Visa tauta visose Israėlio giminėse darė sau priekaištų, sakydama: Karalius mus išlaisvino iš mūsų neprietelių rankos, jis išgelbėjo mus iš Pilistimų rankos, o dabar turėjo bėgti iš šalies dėl Absalomo. [10]Absalomas gi, kurį buvome sau patepę, mirė kare; iki kolei tylėsite ir nesivesite karaliaus atgal? [11]Tuo tarpu karalius Dovidas siuntė pas abudu kunigu Sadoką ir Abiatarą, sakydamas: Kalbėkite Judo vyresniesiems ir sakykite: Kodėl ateinate paskutiniai vesti karaliaus į jojo namus? Viso gi Israėlio šnekos buvo pasiekusios karalių jo namuose. [12]Jūs mano broliai, jūs mano kaulas ir kūnas, kodėl paskutiniai vedate atgal karalių? [13]O Amasai sakykite: Argi tu ne mano kaulas ir ne mano kūnas? Dievas tai man tepadaro ir tai teprideda, jei tu nebūsi visuomet kariuomenės vir-

šininkas užuot Joabo mano akivaizdoje. [14]Taip jis patraukė savęsp
visų Judo vyrų širdį kaip vieno žmogaus; ir jie siuntė pas karalių,
sakydami: Grįžk tu ir visi tavo tarnai.
[15]Taigi karalius grįžo atgal ir atėjo iki Jordanui, o visa Judo
giminė atėjo iki Galgalai karaliaus pasitiktų ir jo pervestų per
Jordaną. [16]Jeminio gi sūnaus Gėros sūnus Semėjis pasiskubino
iš Bahurimo ir nuėjo su Judo vyrais karaliui Dovidui priešais,
[17]draug su tūkstančiu vyrų iš Benjamino, taipgi ir iš Sauliaus namų
tarnas Siba, su kuriuo buvo penkiolika jojo sūnų ir dvidešimt tarnų;
ir puolę į Jordaną karaliaus akivaizdoje, [18]persigavo per jį brasto-
mis, kad pervestų karaliaus namus ir darytų pagal jo paliepimą.
Gėros gi sūnus Semėjis, parpuolęs kniūbsčias prieš karalių, kada
jau buvo perėjęs per Jordaną, [19]jam tarė: Nepalaikyk man, mano
valdove, neteisybe ir neatsimink tavo tarnų pažeidų dienoje, kurioje
išėjai, mano valdove karaliau, iš Jerusalės, ir neimk, o karaliau, į
savo širdį; [20]nes aš, tavo tarnas, išpažįstu savo nusikaltimą ir todėl
šiandien pirmas atėjau iš visų Juozapo namų ir atvykau pasitiktų
mano valdovo karaliaus. [21]Atsiliepdamas gi Sarvijos sūnus Abisajis
tarė: Argi dėlei tų žodžių nebus užmuštas Semėjis, kurs keikė Vieš-
paties pateptąjį? [22]Bet Dovidas tarė: Kas man ir jums, Sarvijos
sūnūs? Kodėl jūs man darotės šiandien prieštarautojais? Nejaugi
šiandien bus užmuštas žmogus Israėlyje? Ar aš nežinau, kad šiandien
tapau karaliumi Israėliui? [23]Ir karalius tarė Semėjui: Nenumirsi;
ir jis jam prisiekė.
[24]Taipgi Sauliaus sūnus Miphibosetas atėjo pasitikti karaliaus ne-
nusiplautomis kojomis ir nekirpta barzda, o savo drabužių jis ne-
buvo plovęs nuo tos dienos, kurioje karalius buvo išėjęs, iki jo
sugrįžimo dienai ramybėje. [25]Kai jis Jerusalėje pasitiko karalių,
karalius jam tarė: Kodėl nėjai kartu su manim, Miphibosetai? [26]Jis
atsakydamas tarė: Mano valdove karaliau, mano tarnas paniekino
mane; aš, tavo tarnas, jam sakiau, kad man pabalnotų asilą, idant
užsėdęs išeičiau su karaliumi, nes aš, tavo tarnas, esu raišas. [27]Be
to, jis dar mane, tavo tarną, įskundė pas mano valdovą karalių;
tu gi, mano valdove karaliau, esi kaip Dievo angelas, daryk, kas
tau tinka. [28]Juk mano tėvo namai nebuvo verti pas mano valdovą
karalių nieko kita, kaip tik mirties; tu gi pastatei mane, tavo tarną,
tarp valgančiųjų prie tavo stalo; ko tat aš turėčiau teisingai dejuoti?
Arba ko dar galėčiau šaukti prieš karalių? [29]Taigi karalius jam
tarė: Kam dar tu daugiau kalbi? Pasilieka, ką sakiau: tu ir Siba

pasidalinkite lobį. [30]Miphibosetas atsakė karaliui: Tegul jis visa ir
ima, kuomet mano valdovas karalius sugrįžo ramiai į savo namus.
[31]Taipgi Galaadietis Berzelajis, atėjęs iš Rogelimo, pervedė kara-
lių per Jordaną, pasiryžęs palydėti jį ir toliau už upės. [32]Galaadietis
gi Berzelajis buvo labai senas, būtent aštuonių dešimtų metų, ir
buvo suteikęs maisto karaliui, kai jis buvo Stovyklose, nes jis buvo
labai turtingas vyras. [33]Taigi karalius tarė Berzelajui: Eikš su manim,
kad ramiai pasilsėtumei draug su manim Jerusalėje. [34]Bet Berzela-
jis tarė karaliui: Kiekgi metų man dar lieka gyventi, kad eičiau
su karaliumi į Jerusalę? [35]Šiandien aš jau aštuonių dešimtų metų.
Argi mano pajautimai dar įstengtų atskirti, kas saldu ar kartu?
Arba ar begaliu girdėti giesmininkų ir giesmininkių balsą? Kam
gi tat tavo tarnas būtų našta mano valdovui karaliui? [36]Aš, tavo
tarnas, paėjėsiu draug su tavim tik truputį nuo Jordano; bet kitokio
atsilyginimo man nereikia; [37]taigi meldžiu, kad man, tavo tarnui,
būtų leista sugrįžti ir mirti savo mieste ir būti palaidotam šalia
mano tėvo ir mano motinos kapo. Bet štai tavo tarnas Khamaamas;
jis teeina su tavim, mano valdove karaliau, ir jam padaryk, kas tau
rodosi gera. [38]Taigi karalius jam tarė: Teeina su manim Khamaamas,
o aš jam padarysiu, kas tik tau patinka, ir visa gausi, ko tik iš
manęs prašysi. [39]O kada visa tauta ir karalius perėjo per Jordaną,
karalius pabučiavo Berzelajį ir jį palaimino; tasai gi sugrįžo į savo
vietą.

[40]Paskui karalius atėjo į Galgalą ir draug su juo Khamaamas.
Buvo gi pervedę karalių visi Judo žmonės, o iš Israėlio žmonių
tebuvo kartu tiktai pusė. [41]Taigi visi Israėlio vyrai, susirinkę prie
karaliaus, jam tarė: Kodėl mūsų broliai, Judo vyrai, ėmė tave slap-
čia ir kodėl jie pervedė per Jordaną karalių, visus jo namus ir kartu
su juo visus Dovido vyrus? [42]O visi Judo vyrai atsakė Israėlio
vyrams: Nes karalius mums artimesnis. Ko pykstate dėl to dalyko?
Ar mes valgėme ką nors iš karaliaus, ar buvo mums duota dovanų?
[43]Bet Israėlio vyrai atsakė Judo vyrams ir tarė: Mes dešimčia dalių
didesni pas karalių, ir mums labiau pridera Dovidas ne kaip jums;
kodėl padarėte mums tą pažeidą ir kodėl nebuvo pranešta mums
pirmiems, kad vestumėm atgal mūsų karalių? Judo gi vyrai atsakė
Israėlio vyrams kiečiau.

20. [1]Atsitiko taipgi, kad tenai buvo Belialio vyras Bokhrio sūnus
vardu Sėba iš Jeminio giminės. Jis sutrimitavo trimitu ir tarė:

Nėra mums dalies Dovide nei tėvonystės Isajo sūnuje; grįžk, Israė-
liau, į savo padangtes. 2Tuomet visas Israėlis atsiskyrė nuo Dovido ir
ėjo paskui Bokhrio sūnų Sėbą. Judo gi vyrai pasiliko prie savo ka-
raliaus nuo Jordano iki Jerusalei.
3Karalius atėjęs į savo namus Jerusalėje, ėmė dešimtį moteriškių
gulovių, kurias buvo palikęs namų sergėti, ir liepė jas uždaryti
atskirai, suteikdamas joms išlaikymą, bet pas jas nebeįėjo, ir jos
buvo uždarytos iki savo mirties dienai, gyvendamos našlystėje.
4Taipgi karalius tarė Amasai: Sušauk man per tris dienas visus
Judo vyrus ir tu būk čia pat. 5Taigi Amasa išėjo sušaukti Judo
ir užtruko ilgiau, negu jam buvo karalius paskyręs. 6Tuomet Dovi-
das tarė Abisajui: Dabar Bokhrio sūnus Sėba privargins mus labiau
negu Absalomas; imk tat tavo valdovo tarnus ir vykis jį, kad kartais
nerastų sustiprintų miestų ir neištrūktų iš mūsų. 7Taigi su juo išėjo
Joabo vyrai, taipgi Keretiečiai ir Pheletiečiai; ir visi drąsieji išėjo
iš Jerusalės vytis Bokhrio sūnaus Sėbos.
8Kada jie buvo prie didžiojo akmens, kurs yra Gabaone, pasitiko
juos ateidamas Amasa. Joabas gi buvo apsivilkęs siaura jupa, pagal
savo ilgio didumą, ir viršuje apsijuosęs kalaviju, kabančiu iki kulšių
taip padarytoje makštyje, kad pigu buvo jį ištraukti ir juo ištikti.
9Taigi Joabas tarė Amasai: Sveikas, mano brolau! Ir dešine ranka
jis paėmė Amasą už smakro lyg kąd jį bučiuodamas. 10Bet Amasa
nepastebėjo kalavijo, kurį turėjo Joabas; tasai perdūrė jam šoną
ir išleido vidurius ant žemės; ir, nepridėjus jam antros žaizdos,
anas mirė. Joabas gi ir jo brolis Abisajis vijosi Bokhrio sūnų Sėbą.
11Tuo tarpu kai kurie vyrai iš Joabo žmonių, sustoję prie Amasos
lavono, sakė: Štai kurs norėjo būti Dovido vadu Joabo vietoje.
12Aptaškytas gi krauju Amasa gulėjo viduryje kelio, bet vienas vy-
ras, matydamas visus žmones sustojant jo pasižiūrėti, pavilko Amasą
iš kelio į lauką ir jį apdengė drabužiu, kad praeinantieji nestovinėtų
dėlei jo. 13Taigi jam esant pašalintam nuo kelio, kiekvienas vyras
ėjo paskui Joabą vytis Bokhrio sūnaus Sėbos.
14Jis gi buvo nuėjęs per visas Israėlio gimines iki Abelai ir Bėt-
maakhai; o visi rinktiniai vyrai buvo prie jo susirinkę. 15Taigi jie atė-
jo, užpuolė jį Abeloje ir Bėtmaakhoje, aplink miestą padarė pylimų,
ir miestas buvo apgultas; visa gi minia, buvusi su Joabu, stengėsi
sugriauti mūrus.
16Tuomet viena išmintinga moteriškė sušuko iš miesto: Klausykite,
klausykite! Sakykite Joabui: Prisiartink čia, ir aš kalbėsiuos su tavim.

[17]Kada tasai prie jos prisiartino, ji jam tarė: Ar tu Joabas? Jis atsakė:
Aš. Ji jam taip kalbėjo: Paklausyk, ką tavo tarnaitė pasakys. Jis atsa-
kė: Klausau. [18]Ji vėl tarė: Senoje patarlėje sakydavo: Kas klausiasi,
tesiklausia Abeloje, ir taip jiems sekdavosi. [19]Argi ne aš esu, kuri
atsakau tiesą Israėliui, o tu ieškai sugriauti miestą ir sunaikinti moti-
ną Israėlyje? Kodėl žudai Viešpaties tėvonystę? [20]Joabas atsakyda-
mas tarė: Anaiptol, anaiptol; aš nenaikinu, negriaunu. [21]Dalykas
visai ne tas, bet vienas žmogus nuo Ephraimo kalno, Bokhrio sūnus,
vardu Sėba, pakėlė savo ranką prieš karalių Dovidą; išduokite jį
vieną, ir mes pasitrauksime nuo miesto. Tuomet moteriškė tarė
Joabui: Štai jo galva bus numesta pas tave per mūrą. [22]Taigi ji ėjo
prie visų gyventojų ir kalbėjo jiems išmintingai, o jie, nukirsdinę
Bokhrio sūnui Sėbai galvą, numetė ją Joabui. Tasai sutrimitavo tri-
mitu, ir jie pasitraukė nuo miesto, eidami kiekvienas į savo padangtę;
Joabas gi sugrįžo Jerusalėn pas karalių.
[23]Taigi Joabas buvo visos Israėlio kariuomenės viršininkas, Joja-
dos sūnus Banajas Keretiečių ir Pheletiečių; [24]Aduramas žiūrėjo
mokesčių, Ahiludo gi sūnus Josapatas buvo metraščių vedėjas. [25]Siva
buvo raštininkas, o Sadokas ir Abiataras kunigai. [26]Jairietis gi Ira
buvo Dovido kunigas.

21. [1]Dovido dienose buvo taipgi badas per trejus metus pagre-
čiui. Dovidas teiravosi Viešpaties žinyno, o Viešpats tarė: Dėlei
Sauliaus ir jo kraujo pilnų namų, nes jis užmušė Gabaoniečius. [2]Taigi
karalius, pasišaukęs Gabaoniečius, jiems sakė, Gabaoniečiai gi
buvo ne iš Israėlio sūnų, bet Amoriečių liekanos; Israėlio sūnūs
buvo jiems prisiekę, o Saulius norėjo juos užmušti iš uolumo lyg
kad už Israėlio ir Judo sūnus. [3]Taigi Dovidas tarė Gabaoniečiams:
Ką turiu jums padaryti ir koks bus jūsų permaldavimas, kad laimin-
tumėte Viešpaties tėvonystę? [4]Gabaoniečiai jam atsakė: Mes ne-
ieškome sidabro ir aukso, bet teisybės prieš Saulių ir jojo namus, ir
mes nenorime, kad būtų kas nors užmuštas iš Israėlio. Karalius jiems
tarė: Tai ko gi norite, kad jums padaryčiau? [5]Jie atsakė karaliui: Vyrą,
kurs mus žudė ir neteisingai prispaudė, mes turime taip sunaikinti,
kad neliktų net nė vieno iš jojo palikuonių visose Israėlio ribose.
[6]Tebūna mums duota septyni vyrai iš jo sūnų, kad mes juos pakabin-
tumėm ant kryžiaus Viešpačiui Gabaoje Sauliaus, kurs kitados buvo
Viešpaties išrinktasis. O karalius tarė: Aš duosiu. [7]Bet Dovidas pasi-
gailėjo Sauliaus sūnaus Jonato sūnaus Miphiboseto dėlei Viešpaties

priesaikos, buvusios tarp Dovido ir Sauliaus sūnaus Jonato. [8]Taigi
karalius ėmė du Ajos dukters Resphos sūnu, kuriuodu ji buvo pa-
gimdžiusi Sauliui, Armonį ir Miphibosetą, ir penkis Sauliaus dukters
Mikholės sūnus, kuriuos ji buvo pagimdžiusi Molatiečio Berzelajo
sūnui Hadriėliui; [9]ir juos davė į Gabaoniečių rankas; tie juos paka-
bino ant kryžiaus kalne Viešpaties akivaizdoje, ir šitie septyni žuvo,
užmušti draug pirmose pjūties dienose, pradedant pjauti miežius.
[10]Ajos gi duktė Respha, pasiėmus ašutinę, pasitiesė sau ant uolos
nuo pjūties pradžios, kolei nepradėjo kristi ant jų vanduo iš dan-
gaus, ir neleido paukščiams draskyti jų dieną nei žvėrims nakčia.
[11]Ir buvo pranešta Dovidui, ką padariusi Sauliaus gulovė Ajos duktė
Respha. [12]Taigi Dovidas nuėjo ir ėmė Sauliaus kaulus ir jo sūnaus
Jonato kaulus iš Galaado Jabės vyrų, kurie buvo juos slapčia paėmę
nuo Betsano kelio, kur juodu buvo pakorę Pilistimai, po to kaip jie
užmušė Saulių Gelboėje. [13]Jis atgabeno iš ten Sauliaus kaulus ir jo
sūnaus Jonato kaulus. Surinkta taipgi kaulus tų, kurie buvo pakabinti
ant kryžiaus, [14]ir palaidota juos su Sauliaus ir jo sūnaus Jonato kau-
lais greta, Benjamino žemėje, jo tėvo Kiso kape. Ir padaryta visa,
ką buvo įsakęs karalius, o po to Dievas vėl pasidarė maloningas
žemei.

[15]Vėl pakilus karui tarp Pilistimų ir Israėlio, Dovidas ir draug su
juo jojo tarnai nuėjo ir kovojo prieš Pilistimus. Pailsus gi Dovidui,
[16]Jesbibenobas iš Araphos giminės, kurio ieties geležis svėrė tris
šimtus siklių ir kurs buvo apsijuosęs nauju kalaviju, stengėsi užmušti
Dovidą. [17]Bet atėjo jam padėti Sarvijos sūnus Abisajis ir užgavęs
Pilistimą užmušė. Tuomet Dovido vyrai prisiekė, sakydami: Jau ne-
beišeisi draug su mumis į kovą, kad neužgesintumei Israėlio žiburio.

[18]Buvo taipgi antras karas prieš Pilistimus Gobe; tuomet Husatie-
tis Sobokhajis užmušė Saphą, kilusį iš Araphos iš milžinų giminės.

[19]Buvo dar trečias karas Gobe prieš Pilistimus, kuriame audėjas
Betliejietis Miško sūnus Dievo duotasis, užmušė Getietį Goljatą,
kurio ieties kotas buvo kaip audėjų riestuvas.

[20]Ketvirtas karas buvo Gete, kuriame dalyvavo labai aukšto ūgio
vyras, turėjusis ant rankų ir ant kojų po šešis pirštus, tai yra viso
dvidešimt keturis. Jis buvo iš Araphos. [21]Tasai piktžodžiavo Israė-
liui. Užmušė gi jį Dovido brolio Samaos sūnus Jonatanas. [22]Šitie
keturi buvo kilę iš Araphos Gete ir žuvo per ranką Dovido ir jo
tarnų.

22. [1]Dovidas kalbėjo Viešpačiui šitos giesmės žodžius dienoje,
kurioje Viešpats jį išgelbėjo iš visų jo neprietelių rankos ir iš Sau-
liaus rankos, [2]ir tarė:

Viešpats mano uola, mano pilis ir mano gelbėtojas.
[3]Mano Dievas — mano uola, juo aš pasitikėsiu;
jis mano skydas ir mano išganymo ragas,
mano aukšta vieta ir mano priebėga;
mano Gelbėtojas, tu mane išlaisvinsi nuo neteisybės.
[4]Aš šauksiuos į šlovės vertąjį Viešpatį
ir būsiu išgelbėtas nuo mano neprietelių.
[5]Mirties bangos apstojo mane,
žalingi upeliai gąsdino mane.
[6]Pragaro vadžios apipynė mane,
mirties spąstai apipuolė mane.
[7]Savo sielvarte aš šaukiaus Viešpaties
ir šaukiau į savo Dievą;
ir jis išgirdo iš savo šventnamio mano balsą,
ir mano šauksmas įėjo į jo ausis.
[8]Ir buvo sukrėsta, ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai buvo pajudinti
ir buvo sukrėsti, nes jis degė rūstybe.
[9]Pakilo dūmai iš jo nosių
ir naikinanti ugnis iš jo burnos,
jo padegtos anglys.
[10]Jis palenkė dangų ir nužengė,
tamsūs debesys buvo po jo kojų.
[11]Jis buvo nešamas ant cherubų ir skrido,
ir sklendeno ant vėjo sparnų.
[12]Jis apsivilko tamsybėmis kaip apsiaustu,
kaip dangalu tamsiu vandenimi, tirštais debesimis.
[13]Dėl jo žvilgsnio žaibavimo
užsidegė ugningos anglys.
[14]Ir sugriaudė iš dangaus Viešpats,
ir Aukščiausias paleido savo balsą.
[15]Ir leido savo vilyčias, ir išsklaidė juos
daug žaibų, ir išvaikė juos.
[16]Ir pasirodė jūros dugnai,
ir buvo atidengti žemės skritulio pamatai

nuo Viešpaties sudraudimo,
nuo jo rūstybės vėjo papūtimo.
17Jis ištiesė ranką iš aukštybių, paėmė mane,
ištraukė mane iš daugelio vandenų.
18Išplėšė mane iš mano galingiausio neprietelio
ir iš nekenčiančiųjų manęs, kurie buvo stipresni už mane.
19Jie puldavo mane nelaimingą man dieną,
bet Viešpats pasidarė man tvirtove.
20Ir išvedė mane į erdvų lauką,
išgelbėjo mane, nes jis myli mane.
21Viešpats atsilygino man pagal mano teismą,
atsiteisė man pagal mano rankų švarumą.
22Nes aš sergėjau Viešpaties kelius
ir neatsitraukiau nuo mano Dievo nusidėdamas,
23nes turėjau prieš akis visus jo paliepimus
ir jo įsakymų neatstūmiau nuo savęs.
24Nesuteptas aš buvau jo akyse
ir nuo kaltės saugojau save.
25Ir Viešpats atsilygino man pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą jo akyse.
26Tobulam žmogui tu pasirodai tobulas,
su nekaltu tu elgies nekaltai,
27nesuteptam žmogui tu pasirodai nesuteptas,
su apgaulingu tu elgies atsargiai.
28Nes pažemintą tautą tu išgelbsti,
o išdidžias akis nubaudi.
29Nes tu, Viešpatie, suteiki spindėjimo mano žiburiui;
mano Dieve, apšviesk mano tamsybes.
30Nes su tavim aš įbėgu į priešų būrius
ir su savo Dievu aš peršoku mūrą.
31Dievo kelias nesuteptas,
Viešpaties žodis ugnimi išmėgintas;
jis yra skydas visiems, kurie bėga prie jo.
32Nes kas yra kitas Dievas, be Viešpaties?
arba kokia kita uola, be mūsų Dievo?
33Dievas, kurs sujuosė mane stiprybe
ir padarė nesuteptą mano kelią,
34kurs padarė mano kojas greitas kaip stirnų
ir pastatė mane aukštumose,

35 kurs išlavino mano rankas kovai
ir mano petį variniam lankui įtempti.
36 Tu davei man savo gelbstintį skydą
ir tavo dešinė palaikė mane,
ir tavo rūpestingumas padarė mane didelį.
37 Tu padarei platų kelią mano žingsniams,
ir mano kojos nesvyravo.
38 Aš vydavaus savo neprietelius ir sugaudavau juos,
ir negrįždavau, kolei nebuvau jų sunaikinęs.
39 Aš sulaužiau juos, ir jie negalėjo atsikelti,
krito po mano kojų.
40 Tu sujuosei mane stiprybe kovai
ir sulenkei man besipriešinančius.
41 Ir privertei bėgti mano neprietelius,
ir išsklaidei tuos, kurie manęs nekentė.
42 Jie šaukėsi — ir nebuvo kas gelbėtų —
Viešpaties, ir jis jų neklausė.
43 Aš išblaškiau juos kaip dulkes prieš vėją,
sutrypiau juos kaip gatvių purvą.
44 Tu išgelbėjai mane iš tautos prieštaravimų,
pastatei mane tautų galva.
Tauta, kurios nepažinau, tarnavo man,
45 kai tik išgirdo, klausė manęs;
svetimtaučiai meilinosi man,
46 svetimtaučiai išblyško,
drebėdami išėjo iš savo pilių.
47 Tegyvuoja Dievas ir tebūna pašlovinta mano Uola!
Ir tebūna išaukštintas giesmėmis Dievas, mano Gelbėtojas.
48 Dievas, kurs už mane atkeršijo
ir pavergė tautas!
49 Tu, kurs išlaisvinai mane nuo mano neprietelių
ir iškėlei mane viršum besipriešinančių man,
išgelbėjai mane nuo žmogaus smurtininko.
50 Todėl aš šlovinsiu tave, Viešpatie, tautose
ir giedosiu tavo vardui psalmę,
51 tau, kurs davei savo karaliui dideles pergales
ir padarei pasigailėjimą savo pateptajam
Dovidui ir jo palikuonims per amžius.

23. [1]Šitie gi yra paskutiniai Dovido žodžiai:

Tarė Isajo sūnus Dovidas,
tarė vyras, kurs pastatytas Jokubo Dievo pateptuoju,
geriausias Israėlio giesmininkas,
[2]Viešpaties Dvasia kalbėjo per mane
ir jo žodžiai — mano liežuviu.
[3]Israėlio Dievas man tarė,
Israėlio Galingasis kalbėjo:
valdovas žmonių
teisus valdovas Dievo baimėje.
[4]Kaip aušros šviesa, tekant saulei,
žiba rytmetį be debesų
ir kaip po lietaus želia žolė iš žemės.
[5]Mano namai ne taip dideli pas Dievą,
kad būtų turėjęs padaryti su manim amžiną sandorą,
visame tvirtą ir sustiprintą.
Nes tai yra visas mano išgelbėjimas ir visa valia,
ir nėra nieko iš to, kas neželtų.
[6]Nusikaltėliai gi bus išrauti visi kaip usnys,
kurių niekas neima rankomis;
[7]ir jei kas norėtų jų prisiliesti,
apsišarvuos geležimi ir ieties kotu,
padegs, ir bus sudegintos, kolei nieko neliks.
[8]Štai Dovido karžygių vardai:

Sėdįs kraséje, išmintingiausias, pirmasis tarp trijų; jis yra lyg kad
opiausias medžio kirminėlis; jis vienu puolimu užmušė aštuonis
šimtus. [9]Po šito eina Ahohietis Eleazaras, jo dėdės sūnus, vienas
iš trijų karžygių, buvusių su Dovidu, kai jie darė priekaištų Pilisti-
mams ir buvo tenai susirinkę į kovą. [10]Kai Israėlio vyrai aukštyn
pakilo, jis atsistojo ir mušė Pilistimus, kolei jo ranka nepailso ir
nesustingo prie kalavijo; o Viešpats suteikė tą dieną didį išgelbė-
jimą, ir tauta, kuri buvo pabėgusi, sugrįžo plėšti užmuštųjų grobio.
[11]Po jo Agės sūnus Sėma iš Arario. Susirinkus Pilistimams stotyje,
kur buvo laukas, pilnas laišių, ir pabėgus tautai nuo Pilistimų veido,
[12]jis atsistojo viduryje lauko, gynė jį ir mušė Pilistimus, o Viešpats
padarė didelį išgelbėjimą.
[13]Taipgi ir anksčiau šitie trys, kurie buvo pirmieji tarp trijų dešim-

tų, buvo išėję ir atvykę pjūties metu pas Dovidą į Odolamo olą;
Pilistimų gi stovyklos buvo sustatytos Milžinų slėnyje. [14]Dovidas
buvo pilyje, o Pilistimų stotis buvo tuo laiku Betliejuje. [15]Tuomet
Dovidas užsigeidė ir tarė: O, kad kas man duotų gerti vandens iš
šulinio, esančio Betliejuje prie vartų. [16]Trys tat karžygiai įpuolė
į Pilistimų stovyklą, pasisėmė vandens iš Betliejaus šulinio, buvusio
prie vartų, ir atnešė pas Dovidą; jis tačiau nenorėjo gerti, bet išliejo
jį Viešpačiui, [17]sakydamas: Saugok mane, Viešpatie, kad aš tai
daryčiau; nes argi galėčiau gerti šitų žmonių, kurie buvo nuėję,
kraują ir gyvybių pavojų? Taigi jis nenorėjo gerti. Tai buvo padarę
trys stipriausieji.
[18]Taipgi Sarvijos sūnus Joabo brolis Abisajis buvo pirmasis tarp
trijų; jis tai pakėlė savo ietį prieš tris šimtus, kuriuos užmušė, ir įgijo
vardą tarp trijų; [19]buvo gi tarp trijų šlovingesnis ir tarp jų pirmasis,
bet pirmiesiems trims neprilygo. [20]Toliau drąsiausiojo vyro Jojados
sūnus Banajas iš Kabseėlio, žymus dideliais veiksmais; jis užmušė
du Moabo liūtu; jis dar nusileido ir užmušė liūtą daubos viduryje
sniego metu. [21]Jis taipgi užmušė vieną Egiptietį, vyrą vertą pasižiū-
rėti, turėjusį rankoje ietį; taigi, nuėjęs prie jo su lazda, jėga išveržė
iš Egiptiečio rankos ietį ir jį užmušė jojo ietimi. [22]Tai buvo padaręs
Jojado sūnus Banajas. [23]Ir jis buvo garsus tarp trijų stipriųjų, bu-
vusių trijų dešimtų šlovingųjų tarpe; bet trims pirmiesiems jis ne-
prilygo. Dovidas buvo jį padaręs savo slaptuoju patarėju.
[24]Tarp trijų dešimtų buvo Joabo brolis Asaėlis, jo dėdės sūnus
Elehananas iš Betliejaus, [25]Harodietis Sėma, Harodietis Elika, [26]Phal-
tietis Helesas, Tekujietis Akės sūnus Hira, [27]Abiėzeris iš Anatoto,
Husatietis Mobonajis, [28]Ahohietis Selmonas, Netophatietis Maha-
rajis, [29]taipgi Netophatietis Baanos sūnus Heledas, Ribajo sūnus
Itajis iš Benjamino sūnų Gabaato. [30]Pharatonietis Banaja, Hedajis
iš Gaaso slėnio, [31]Arbatietis Abialbonas, Azmavėtas iš Beromio,
[32]Eliaba iš Salabonio, Jaseno sūnūs, Jonatanas, [33]Sėma iš Ororio,
Arorietis Sararo sūnus Ajamas, [34]Makhatio sūnaus Aasbajo sūnus
Elipheletas, Gelonietis Akhitophelio sūnus Eliamas, [35]Hesrajis nuo
Karmėlio, Parajis iš Arbio, [36]Natano sūnus Igaalis iš Sobos, Gadietis
Bonnis, [37]Selekas iš Amonio, Sarvijo sūnaus Joabo ginklanešys
Berotietis Naharajis, [38]Jetrietis Ira, taipgi Jetrietis Garebas, [39]He-
tietis Urijas. Viso trys dešimtys septyni.

24. [1]Viešpaties rūstybė vėl užsidegė prieš Israėlį, ir jis sužadino

prieš juos Dovidą, kad sakytų: Eikš, suskaityk Israėlį ir Judą. 2 Taigi
karalius tarė savo kariuomenės viršininkui Joabui: Pereik visas
Israėlio gimines nuo Dano iki Bersabėjai ir suskaitykite tautą, kad
žinočiau jos skaičių. 3 Joabas atsakė karaliui: Viešpats, tavo Dievas,
teprideda prie tavo tautos antra tiek, kiek dabar yra, ir vėl tepa-
daugina šimtą kartų mano valdovo karaliaus akivaizdoje, bet ką gi
mano valdovas karalius nori tuo dalyku pasiekti? 4 Tačiau karaliaus
įsakymas persvėrė Joabo ir kariuomenės viršininkų žodžius; taigi
Joabas ir kareivių viršininkai išėjo iš po karaliaus akių Israėlio
tautos suskaityti. 5 Perėję per Jordaną, jie atvyko į Aroerį, dešinėje
miesto, esančio Gado slėnyje; 6 toliau per Jazerį jie nuėjo į Galaadą
ir į žemąją Hodsio žemę ir atvyko į miškuotas Gado vietas. Pasukę
prie Sidono, 7 praėjo arti Tiro sienų, perėjo visą Heviečių bei Kana-
niečių žemę ir atkeliavo į Bersabėją Judo pietuose. 8 Išvaikščioję
gi visą žemę, po devynių mėnesių ir dvidešimties dienų atsirado
Jerusalėje. 9 Taigi Joabas davė karaliui tautos sąrašų skaičių, ir buvo
rasta Israėlyje aštuoni šimtai tūkstančių drąsių vyrų, tinkančių ne-
šioti kalaviją, o iš Judo penki šimtai tūkstančių kovotojų. 10 Bet po
to tautos suskaitymo Dovidui ėmė plaktis jo širdis, ir Dovidas tarė
Viešpačiui: Labai nusidėjau tuo dalyku, bet meldžiu, Viešpatie, atim-
ti savo tarno neteisybę, nes pasielgiau labai paikai.

11 Taigi Dovidui atsikėlus rytmetį, buvo suteiktas Viešpaties žodis
Dovido pranašui ir regínčiajam Gadui ir buvo pasakyta: 12 Eik ir
kalbėk Dovidui: Tau duodama rinktis iš trijų dalykų; išsirink vieną
iš jų, kurį norėsi, kad tau padaryčiau. 13 O Gadas, atėjęs pas Dovidą,
jam paskelbė ir tarė: Arba septynerius metus bus tau badas tavo
žemėje, arba tris mėnesius bėgsi nuo savo priešininkų, kurie per-
sekios tave, arba bus tris dienas tavo žemėje maras. Dabar tat ap-
svarstyk ir veizėk, kokius žodžius turiu atsakyti tam, kurs mane
siuntė. 14 Dovidas gi tarė Gadui: Esu labai prislėgtas; bet geriau
man įpulti į Viešpaties rankas, nes jo mielaširdystė didelė, nekaip
į žmonių rankas. 15 Tuomet Viešpats siuntė Israėliui marą nuo ryto
iki paskirtajam laikui, ir mirė iš tautos nuo Dano iki Bersabėjai sep-
tynios dešimtys tūkstančių vyrų. 16 O kada Viešpaties angelas ištiesė
savo ranką ant Jerusalės, kad ją naikintų, Viešpats pasigailėjo dėlei
nelaimės ir tarė angelui, žudančiam tautą: Gana, dabar sulaikyk
savo ranką. Viešpaties gi angelas buvo prie Jebusiečio Areunos
klojimo. 17 Dovidas, pamatęs angelą, užmušantį žmones, tarė Vieš-
pačiui: Aš esu, kurs nusidėjau; aš pasielgiau netikusiai; šitie, kurie

yra avys, ką jie padarė? Meldžiu, tebūna atgręžta tavo ranka prieš
mane ir prieš mano tėvo namus.
[18]Tą gi dieną atėjo pas Dovidą Gadas ir jam tarė: Eik aukštyn
ir pastatyk Viešpačiui altorių Jebusiečio Areunos klojime. [19]Taigi
Dovidas ėjo aukštyn pagal Gado įsakymą, kurį jam buvo davęs
Viešpats. [20]O Areuna, pažvelgęs ir pamatęs ateinant pas save ka-
ralių ir jo tarnus, [21]išėjo ir pareiškė karaliui pagarbą, parpulda-
mas kniūbsčias ant žemės, ir tarė: Koks yra reikalas, kad mano
valdovas karalius ateina pas savo tarną? Dovidas jam tarė: Kad
pirkčiau iš tavęs klojimą ir pastatyčiau Viešpačiui altorių, ir liautųsi
užmušinėjimas, kurs siaučia tautos tarpe. [22]Areuna atsakė Dovidui:
Tegul mano valdovas karalius ima ir teatnašauja, kaip jam tinka;
štai čia yra jaučių dėkojimo aukai ir vežėčios bei jaučių jungai
malkoms. [23]Karalius Areuna visa davė karaliui; ir Areuna tarė
karaliui: Viešpats, tavo Dievas, tepriima tavo įžadą. [24]Bet kara-
lius atsakydamas jam tarė: Anaiptol nebus, kaip tu nori; aš pirksiu
iš tavęs už pinigus ir neatnašausiu Viešpačiui, mano Dievui, do-
vanai gautų deginamųjų aukų. Taigi Dovidas pirko klojimą ir jau-
čius už penkias dešimtis sidabrinių siklių. [25]Ir Dovidas pastatė te-
nai Viešpačiui altorių, ir atnašavo deginamąsias aukas ir dėkojimo
aukas, o Viešpats vėl tapo maloningas žemei, ir sloga buvo atito-
linta nuo Israėlio.

TREČIOJI KARALIŲ KNYGA,

hebrajų vadinama PIRMOJI M[E]LAKHIM

1. [1]Karalius Dovidas, pasenęs ir turėdamas daug metų amžiaus,
nebesušildavo, nors jį apklodavo drabužiais. [2]Tuomet jo tarnai jam
tarė: Paieškokime mūsų valdovui karaliui jaunos mergaitės: ji tebūna
prie karaliaus, teglobia jį, temiega prie jo šono ir tešildo mūsų val-
dovą karalių. [3]Taigi jie ieškojo dailios mergaitės visose Israėlio sie-
nose ir suradę Sunamietę Abisagę atvedė ją pas karalių. [4]Buvo gi tai
labai graži mergina; ji miegodavo su karaliumi ir jam tarnavo, bet
karalius jos nepažinojo.
[5]Tuo tarpu Hagitos sūnus Adonijas didžiavosi ir sakė: Aš būsiu
karalius. Jis sau pasigamino vežimų ir raitelių, ir penkias dešimtis
vyrų, kad jo priešakyje bėgtų. [6]Jo tėvas niekuomet jo nesudraudė
ir nesakė: Kodėl taip padarei? Buvo gi ir jis labai gražus ir antrasis
sūnus po Absalomo. [7]Jis buvo susitaręs su Sarvijos sūnumi Joabu
ir su kunigu Abiataru, kuriuodu laikėsi Adonijo pusės. [8]Bet kunigas
Sadokas, Jojados sūnus Banajas, pranašas Natanas, Semėjis, Rėjis
ir Dovido kariuomenės galybė nebuvo su Adoniju. [9]Taigi Adoni-
jas, paaukojęs avinų, veršių ir visokių penėtų gyvulių prie Zoheleto
akmens, buvusio arti Rogelio šaltinio, pasikvietė visus savo brolius,
karaliaus sūnus, ir visus karaliaus tarnus, Judo vyrus; [10]bet pranašo
Natano, Banajo, visų karžygių ir savo brolio Saliamono jis nekvietė.
[11]Tuomet Natanas tarė Saliamono motinai Betsabėjai: Ar negir-
dėjai, kad ėmė karaliauti Hagitos sūnus Adonijas, nežinant apie
tai mūsų valdovui Dovidui? [12]Dabar tat eikš, paklausyk mano patar-
ties ir gelbėk savo ir tavo sūnaus Saliamono gyvybę. [13]Eik, stok
prieš karalių Dovidą ir jam sakyk: Argi tu, mano valdove karaliau,
neprisiekei man, tavo tarnaitei, sakydamas: Tavo sūnus Saliamonas
bus po manęs karaliumi ir jis sėdės mano soste? Kodėl tat karaliauja
Adonijas? [14]O dar tau tenai besikalbant su karaliumi, aš ateisiu
paskui tave ir papildysiu tavo žodžius.

[15]Taigi Betsabėja įėjo į kambarį pas karalių. Karalius gi buvo
labai pasenęs, ir Sunamietė Abisagė jam tarnavo. [16]Betsabėja
nusilenkė ir parpuolė kniūbsčia prieš karalių; o karalius jai tarė:
Ko nori? [17]Ji atsakydama tarė: Mano valdove, tu prisiekei tavo
tarnaitei per Viešpatį, savo Dievą: Tavo sūnus Saliamonas bus po
manęs karaliumi ir jis sėdės mano soste. [18]O štai dabar karaliauja
Adonijas, tau, mano valdove karaliau, nežinant. [19]Jis pasipjovė
jaučių, visokių penėtų gyvulių, daugybę avinų, pasikvietė visus
karaliaus sūnus, taipgi kunigą Abiatarą ir kariuomenės viršininką
Joabą, tavo gi tarno Saliamono nekvietė. [20]Tačiau, mano valdove
karaliau, į tave veizdi viso Israėlio akys, kad jiems nurodytumei, kas
turi sėdėti po tavęs, mano valdove karaliau, tavo soste. [21]Kitaip atsi-
tiks, kad, užmigus mano valdovui karaliui paskui savo tėvus, aš
ir mano sūnus Saliamonas būsiva nusidėjėliais.

[22]Dar jai tebesikalbant su karaliumi, atvyko pranašas Natanas.
[23]Ir buvo pranešta karaliui, ir pasakyta: Pranašas Natanas yra čia.
Įėjęs karaliaus akivaizdon ir išreiškęs pagarbą, nusilenkdamas iki
žemei, [24]Natanas tarė: Mano valdove karaliau, ar tu sakei: Adonijas
tekaraliauja po manęs ir jis tesėdi mano soste? [25]Nes jis šiandien
nuėjo, atnašavo jaučių, penėtų gyvulių ir daugybę avinų, pasi-
kvietė visus karaliaus sūnus ir kariuomenės viršininkus, taipgi kuni-
gą Abiatarą, ir jie valgo, ir geria jo akivaizdoje, ir sako: Tegyvuoja
karalius Adonijas. [26]Manęs gi, tavo tarno, kunigo Sadoko, Jojados
sūnaus Banajo ir tavo tarno Saliamono nekvietė. [27]Nejaugi tas
įsakymas išėjo iš mano valdovo karaliaus, ir man, tavo tarnui, tu
nepasakei, kas sėdės po mano valdovo karaliaus jojo soste?

[28]Karalius Dovidas atsakė ir tarė: Pašaukite pas mane Betsabėją.
Jai atėjus karaliaus akivaizdon ir atsistojus ties juo, [29]karalius pri-
siekė ir tarė: Kaip gyvas Viešpats, kurs išgelbėjo mano sielą iš
visokio suspaudimo, [30]kaip aš tau prisiekiau per Viešpatį, Israėlio
Dievą, sakydamas: Tavo sūnus Saliamonas karaliaus po manęs ir
jis sėdės mano soste užuot manęs, taip šiandien padarysiu.

[31]Betsabėja, nulenkus veidą iki žemei, pareiškė karaliui pagarbą
ir tarė: Tegyvuoja mano valdovas Dovidas per amžius.

[32]Karalius Dovidas dar tarė: Pašaukite man kunigą Sadoką,
pranašą Nataną ir Jojados sūnų Banają. Kai jie įėjo pas karalių,
[33]jis jiems tarė: Imkite su savim jūsų valdovo tarnus, užsodinkite
mano sūnų Saliamoną ant mano asilėno ir veskite jį į Gihoną. [34]Tenai
kunigas Sadokas ir pranašas Natanas tepatepa jį Israėlio karaliumi;

sutrimituosite trimitu ir sakysite: Tegyvuoja karalius Saliamonas!
35 Jūs eisite paskui jį, o jis ateis, sėdės mano soste ir jis bus kara-
lius mano vietoje; jam aš įsakysiu, kad būtų vadas Israėlio ir Judo.
36 Tuomet Jojado sūnus Banajas atsakė karaliui ir tarė: Amen. Taip
teįsako ir Viešpats, mano valdovo karaliaus Dievas. 37 Kaip Viešpats
buvo su mano valdovu karaliumi, taip tebūna ir su Saliamonu ir te-
padaro jo sostą prakilnesnį už mano valdovo, karaliaus Dovido, sostą.
38 Taigi kunigas Sadokas, pranašas Natanas, Jojados sūnus Banajas,
Keretiečiai ir Pheletiečiai nuėjo, užsodino Saliamoną ant karaliaus
Dovido asilėno ir atvedė jį į Gihoną. 39 Kunigas Sadokas ėmė iš
padangtės aliejaus ragą ir patepė Saliamoną; jie sutrimitavo trimitu,
o visa tauta tarė: Tegyvuoja karalius Saliamonas. 40 Po to patraukė
paskui jį visa daugybė; daugelis žaidė vamzdžiais ir buvo labai
linksmi, taip kad žemė skambėjo nuo jų šūkavimų.
41 Tai išgirdo Adonijas ir visi jo pakviestieji, kai pokylis jau buvo
pasibaigęs; o Joabas, išgirdęs trimito balsą, tarė: Ką reiškia tasai
ūžiančio miesto šauksmas? 42 Dar jam tebekalbant, atėjo kunigo
Abiataro sūnus Jonatas. Adonijas jam tarė: Eik čia, nes tu esi drąsus
vyras ir atneši gerų žinių. 43 Jonatas atsakė Adonijui: Anaiptol, nes
mūsų valdovas, karalius Dovidas, pastatė karaliumi Saliamoną. 44 Jis
nusiuntė su juo kunigą Sadoką, pranašą Nataną, Jojados sūnų Bana-
ją, Keretiečius ir Pheletiečius, ir jie jį užsodino ant karaliaus asilėno.
45 Kunigas Sadokas ir pranašas Natanas jį patepė karaliumi Gihone;
iš ten jie atėjo džiaugdamiesi, ir miestas ėmė ūžti. Tai yra tas balsas,
kurį girdėjote. 46 Be to, Saliamonas jau sėdi karališkajame soste.
47 O karaliaus tarnai įėję palaimino mūsų valdovą, karalių Dovidą,
sakydami: Dievas teduoda Saliamonui vardą, garsesnį už tavo vardą,
ir tepadaro jo sostą šlovingesnį už tavo sostą. O karalius nusilenkė
savo patale 48 ir kalbėjo: Pašlovintas tebūna Viešpats, Israėlio Die-
vas, kurs davė šiandien sėdintį mano soste, tai man savo akimis
matant. 49 Tuomet Adonijo pakviestieji visi nusigando, atsikėlė, ir
kiekvienas nuėjo savo keliu. 50 Adonijas gi, bijodamas Saliamono,
atsikėlė, nuėjo ir laikėsi altoriaus rago.

51 Saliamonui buvo pranešta ir pasakyta: Štai Adonijas, bijodamas
karaliaus Saliamono, laikosi altoriaus rago ir sako: Karalius Saliamo-
nas teprisiekia man šiandien, kad neužmuš savo tarno kalaviju.
52 O Saliamonas tarė: Jei bus geras vyras, nenukris žemėn net nė
vienas jo plaukas; bet jei bus jame rasta kas pikta, mirs jis. 53 Taigi
karalius Saliamonas siuntė ir jį atvesdino nuo altoriaus, o jis įėjęs

nusilenkė prieš karalių Saliamoną; Saliamonas jam tarė: Eik į savo
namus.

2. [1]Prisiartinus Dovido mirties dienoms, jis įsakė savo sūnui
Saliamonui ir tarė: [2]Aš įeinu į visos žemės kelią; būk drąsus ir elkis
kaip vyras. [3]Laikyk, ką Viešpats, tavo Dievas, yra paliepęs; vaikščiok
jo keliais, sergėk jo apeigas, jo įsakymus, nutarimus ir liudijimus,
kaip parašyta Mošės įstatyme, idant būtumei išmintingas visame,
ką darai ir kur tik kreipiesi; [4]idant Viešpats patvirtintų savo žodžius,
kuriuos man kalbėjo, sakydamas: Jei tavo sūnūs sergės savo kelius
ir vaikščios tiesoje mano akivaizdoje visa savo širdimi ir visa savo
siela, nepristigs tau palikuonies Israėlio soste.
[5]Tu žinai taipgi, ką man padarė Sarvijos sūnus Joabas, ką jis pa-
darė dviem Israėlio kariuomenės viršininkams, Nėro sūnui Abneriui
ir Jeterio sūnui Amasai, kuriuodu jis užmušė, ir išliejo karo kraują
taikos metu, ir apšlakstė kovos krauju savo juostą, buvusią aplink
jo kulšis, ir savo autuvą, buvusį ant jo kojų. [6]Padarysi tat pagal savo
išmintį ir neleisi jo žiliems plaukams nueiti ramiai į mirusiųjų buvei-
nę. [7]Bet Galaadiečio Berzelajo sūnums tu būsi dėkingas, ir jie val-
gys prie tavo stalo; nes jie mane pasitiko, kai bėgau nuo tavo bro-
lio Absalomo veido. [8]Turi taipgi pas save Jeminio sūnaus Gėros
sūnų Semėjį iš Bahurimo, kurs man piktžodžiavo bjauriausiais žo-
džiais, kuomet ėjau į Stovyklas; bet kadangi jis atėjo pasitikti manęs,
pereinančio per Jordaną, aš jam prisiekiau per Viešpatį ir tariau:
Neužmušiu tavęs kalaviju; [9]tu tačiau nepalik jo be bausmės. Tu esi
išmintingas vyras, kad žinotumei, ką jam padaryti, ir nuvesi jo žilus
plaukus sukruvintus į mirusiųjų buveinę. [10]Taigi Dovidas užmigo
su savo tėvais ir buvo palaidotas Dovido mieste. [11]Laiko gi, kurį
Dovidas karaliavo Israėliui, buvo keturios dešimtys metų. Hebrone
jis karaliavo septynerius metus ir Jerusalėje tris dešimtis trejus
metus. [12]Saliamonas gi sėdosi į savo tėvo Dovido sostą, ir jo kara-
lystė labai sustiprėjo.
[13]Hagitos sūnus Adonijas atėjo pas Saliamono motiną Betsabėją.
Ji jam tarė: Ar tavo atėjimas taikingas? Jis atsakė: Taikingas. [14]Ir
pridūrė: Aš turiu su tavim pasikalbėti. Ji jam atsakė: Kalbėk. Adoni-
jas [15]tarė: Tu žinai, kad karalystė buvo mano ir visas Israėlis buvo
sau mane pasistatęs karaliumi; bet karalystė buvo perkelta ir teko
mano broliui, nes Viešpaties buvo jam skirta. [16]Taigi dabar aš turiu
prie tavęs vieną prašymą; nesugėdink mano veido. Ji jam tarė:

Sakyk. 17 O jis tarė: Meldžiu pasikalbėti su karaliumi Saliamonu, nes
jis nieko negalės tau atsakyti, kad man duotų moterystėn Sunamietę
Abisagę. 18 Betsabėja atsakė: Gerai, aš kalbėsiu už tave karaliui.
19 Taigi Betsabėja atėjo pas karalių Saliamoną, kad jam kalbėtų
dėl Adonijo. O karalius atsikėlė prieš ją, labai žemai nusilenkė ir
atsisėdo savo soste; buvo taipgi pastatytas sostas karaliaus motinai,
kuri atsisėdo jo dešinėje. 20 Ir ji jam tarė: Turiu prie tavęs vieną
mažą prašymą; nesugėdink mano veido. Karalius jai atsakė: Prašyk,
mano motina, nes būtų ir neteisinga, kad atstumčiau tavo veidą.
21 Ji tarė: Tegul Sunamietė Abisagė bus atiduota tavo broliui Adoni-
jui moterystėn. 22 Tuomet karalius Saliamonas atsakė savo motinai ir
tarė: Kodėl reikalauji Adonijui Sunamietės Abisagės? Reikalauk
jam ir karalystės, nes jis mano brolis, vyresnis už mane, ir turi kunigą
Abiatarą bei Sarvijos sūnų Joabą. 23 Taigi karalius Saliamonas pri-
siekė per Viešpatį ir tarė: Dievas tai man tepadaro ir tai teprideda,
jei Adonijas nekalbėjo to dalyko prieš savo gyvybę. 24 Ir dabar,
kaip Viešpats gyvas, kurs patvirtino mane, pasodino mane į mano
tėvo Dovido sostą ir kurs padarė man namus, kaip yra kalbėjęs,
taip Adonijas bus šiandien užmuštas. 25 Ir karalius Saliamonas siuntė
Jojados sūnų Banają, kurs jį užmušė, ir tasai mirė.
26 Karalius tarė taipgi kunigui Abiatarui: Eik į Anatotą pas savo
dirvą, nes esi mirties vyras; bet šiandien tavęs neužmušiu, nes
nešiojai Viešpaties Dievo skrynią mano tėvo Dovido akivaizdoje
ir pakėlei visus vargus, kuriuos kentėjo mano tėvas. 27 Taigi Salia-
monas atstūmė Abiatarą, kad nebebūtų Viešpaties kunigu, idant
įvyktų Viešpaties žodžiai, kuriuos jis kalbėjo apie Helio namus Sile.
28 Atėjus tai žiniai pas Joabą,— nes Joabas buvo nukrypęs paskui
Adoniją, o su Saliamonu nėjo iš vieno,— Joabas nubėgo į Vieš-
paties padangtę ir griebėsi altoriaus rago. 29 Ir buvo pranešta kara-
liui Saliamonui, kad Joabas nubėgęs į Viešpaties padangtę ir esąs
prie altoriaus. Saliamonas siuntė Jojados sūnų Banają, sakydamas:
Eik, užmušk jį. 30 Banajas atėjo prie Viešpaties padangtės ir jam tarė:
Štai ką sako karalius: Išeik. Tasai tarė: Neišeisiu, bet mirsiu čia. Ba-
najas pasakė tuos žodžius karaliui ir tarė: Joabas kalbėjo taip ir tai
man atsakė. 31 Karalius jam tarė: Padaryk, kaip jis kalbėjo; užmušk
jį ir palaidok; ir atitolinsi nekaltą kraują, kurs Joabo išlietas, nuo
manęs ir nuo mano tėvo namų. 32 Viešpats sugrąžins jo kraują ant jo
galvos, nes jis užmušė du teisingu vyru, geresniu už save, ir nu-
žudė juodu kalaviju, mano tėvui Dovidui nežinant, Israėlio kariuo-

menės viršininką Nėro sūnų Abnerį ir Judo kariuomenės viršininką
Jeterio sūnų Amasą; [33]ir jųdviejų kraujas kris ant Joabo galvos ir
ant jo palikuonių galvos per amžius. Dovidui gi, jo palikuonims, jo
namams ir jo sostui Viešpaties taika tebūna per amžius. [34]Taigi Jo-
jados sūnus Banajas nuėjo ir puolęs jį užmušė; ir jis buvo palaidotas
savo namuose tyrumoje. [35]Tuomet karalius pastatė užuot jo kariuo-
menės viršininku Jojado sūnų Banają ir užuot Abiataro paskyrė
kunigą Sadoką.

[36]Karalius siuntė ir pasišaukė taipgi Semėjį ir jam tarė: Pasistatyk
sau namus Jerusalėje ir gyvenk tenai; iš ten tu neišeisi nei vienon,
nei kiton pusėn. [37]Kurią gi dieną būsi išėjęs ir pereisi Kedrono
upelį, žinok, kad būsi užmuštas; tavo kraujas kris ant tavo galvos.
[38]Semėjis atsakė karaliui: Tas pasakymas geras; kaip mano valdovas
karalius kalbėjo, taip tavo tarnas darys. Taigi Semėjis gyveno daug
dienų Jerusalėje. [39]Atsitiko gi po trejų metų, kad Semėjo vergai
pabėgo pas Geto karalių Maakhos sūnų Akhį, ir buvo pranešta
Semėjui, kad jo tarnai nuėję į Getą. [40]Tuomet Semėjis atsikėlė, pasi-
balnojo savo asilą, nuvyko pas Akhį į Getą savo vergų suieškoti
ir juos atsivedė iš Geto. [41]O kai buvo pranešta Saliamonui, kad Se-
mėjis buvo nuėjęs iš Jerusalės į Getą ir sugrįžęs, [42]jis nusiuntęs
pasišaukė jį ir jam tarė: Argi aš tau neprisiekiau per Viešpatį ir tau
nepaskelbiau iš anksto: Kurią tik dieną išėjęs eisi ar šen, ar ten,
žinok, jog tu mirsi? Ir tu man atsakei: Geras tas pasakymas, kurį
girdėjau. [43]Kodėl tat nesilaikei Viešpaties priesaikos ir įsakymo,
kurį tau buvau davęs? [44]Karalius dar tarė Semėjui: Tu žinai visa
pikta, kuriuo tavo širdis jaučiasi esanti kalta, kurį padarei mano tėvui
Dovidui; Viešpats sugrąžina tavo pikta ant tavo galvos. [45]O karalius
Saliamonas tebūna pašlovintas ir Dovido sostas testovi tvirtai Vieš-
paties akivaizdoje per amžius. [46]Taigi karalius davė įsakymą Jojado
sūnui Banajui, kurs išėjo, ištiko jį, ir jis mirė.

3. [1]Sutvirtėjus karalystei Saliamono rankose, jis susirišo gentyste
su Egipto karaliumi Faraonu, nes jis ėmė jo dukterį ir atsivedė į
Dovido miestą, kolei nepabaigė statyti savo namų, Viešpaties namų
ir mūro aplink Jerusalę.

[2]Tauta tačiau aukodavo aukštose vietose, nes iki tai dienai dar
nebuvo pastatyta šventykla Viešpaties vardui. [3]Bet Saliamonas
mylėjo Viešpatį, elgdamos pagal savo tėvo Dovido įsakymus, išsky-
rus tik tai, kad aukojo ir degino smilkalus aukštumose.

4 Taigi jis nuėjo į Gabaoną tenai aukoti, nes tai buvo žymiausia
aukštuma. Jis atnašavo ant ano altoriaus Gabaone tūkstantį gyvulių
deginamajai aukai. 5 Tuomet Viešpats apsireiškė Saliamonui naktį
sapne ir tarė: Prąšyk, ko nori, kad tau duočiau. 6 O Saliamonas tarė:
Tu padarei savo tarnui, mano tėvui Dovidui, didelę mielaširdystę,
taip kaip jis vaikščiojo tavo akivaizdoje tiesoje ir teisybėje ir turėjo
tau tiesią širdį; tu jam sergėjai didelę mielaširdystę ir davei jam
sūnų, kurs sėdi jo soste, kaip kad šiandien yra. 7 Taigi dabar, Vieš-
patie Dieve, tu padarei karaliumi savo tarną užuot mano tėvo Dovi-
do; aš gi esu mažas vaikas ir nežinau savo išėjimo ir įėjimo; 8 ir
tavo tarnas yra tautoje, kurią išsirinkai, be galo didelėje tautoje,
kurios dėl daugybės negalima nei suskaityti, nei sužinoti. 9 Duok
tat tavo tarnui mokslią širdį, kad galėtų teisti tavo tautą ir atskirti,
kas gera ir kas pikta; nes kas galės teisti šitą tautą, tą tavo taip
gausingą tautą.

10 Taigi Viešpačiui patiko tie žodžiai, kad Saliamonas prašė tokio
dalyko, 11 ir Viešpats tarė Saliamonui: Kadangi tu prašei šito dalyko
ir neprašei sau nei ilgo amžiaus, nei turtų ar savo neprietelių gyvy-
bės, bet prašei sau išmanymo atskirti, kas teisinga, 12 štai aš tau
padariau pagal tavo žodžius ir daviau tau išmintingą ir išmanančią
širdį, taip kad pirm tavęs nebuvo nė vieno į tave panašaus ir nekils po
tavęs. 13 Bet ir tai, ko neprašei, tau daviau, būtent turtų ir garbės, kad
nė vieno nebūtų tau lygaus tarp visų karalių praeitais laikais. 14 O jei
vaikščiosi mano keliais ir sergėsi mano įsakymus ir paliepimus, kaip
vaikščiojo tavo tėvas, suteiksiu tau ilgą amžių. 15 Tuomet Saliamonas
pabudo ir suprato, kad tai sapnas, o atėjęs Jerusalėn, atsistojo ties
Viešpaties sandoros skrynia, atnašavo deginamąsias aukas ir dėko-
jimo aukas ir padarė didelį pokylį visiems savo tarnams.

16 Tuomet atėjo pas karalių dvi moteriškės paleistuvės ir stojo jo
akivaizdon. 17 Viena jųdviejų tarė: Meldžiamasis mano valdove; aš
ir šita moteriškė gyvenome vienuose namuose, ir aš pagimdžiau pas
ją kambaryje kūdikį; 18 trečią dieną po to, kai aš pagimdžiau, pagimdė
ir ji, ir buvome drauge, ir nieko kito nebuvo draug su mumis namuose,
išskyrus mudvi. 19 Šitos gi moteriškės sūnus mirė nakčia, nes miego-
dama nugulė jį. 20 Ir atsikėlus vidurnakčio tylumoje, ėmė mano sūnų
iš tavo miegančios tarnaitės pašonės ir padėjo savo prieglobstin; o sa-
vo sūnų, kurs buvo miręs, padėjo mano prieglobstin. 21 Kuomet atsikė-
liau rytmetį savo sūnaus žindyti, pasirodė, kad jis buvo miręs; apžiū-
rėjus jį rūpestingiau dienos šviesoje, pažinau, kad tai ne manasis, kurį

buvau pagimdžiusi. [22]Kita gi moteriškė atsakė: Ne taip yra, kaip sa-
kai, bet tavo sūnus mirė, o manasis gyvas. Bet ana priešingai kalbėjo:
Tu meluoji, nes manasis gyvas, o tavo sūnus mirė. Taip juodvi ginči-
josi karaliaus akivaizdoje.
[23]Tuomet karalius tarė: Šita sako: Mano sūnus gyvas, o tavo sūnus
mirė; o šita atsako: Ne, tavo sūnus mirė, o manasis gyvas. [24]Taigi kara-
lius tarė: Atneškite man kalaviją. O kuomet atnešta kalaviją karaliui,
[25]jis tarė: Padalinkite gyvąjį vaiką į dvi pusi ir duokite vieną pusę
vienai, o kitą pusę kitai. [26]Tuomet moteriškė, kurios sūnus buvo gyvas,
tarė karaliui, nes jos širdyje kilo gailestis dėlei jos sūnaus: Meldžia-
masis valdove, duokite jai kūdikį gyvą ir jo neužmuškite. O ana prie-
šingai sakė: Tenebūna nei man, nei tau, bet tebūna padalintas. [27]Tuo-
met karalius atsiliepė ir tarė: Duokite šitai kūdikį gyvą ir tenebūna
užmuštas, nes ji jo motina. [28]Taigi visas Israėlis išgirdo nutarimą, kurį
buvo padaręs karalius, ir bijojo karaliaus, matydami Dievo išmintį
esant jame teismui daryti.

4. [1]Taigi karalius Saliamonas karaliavo visam Israėliui. [2]O štai
kunigaikščiai, kuriuos jis turėjo: kunigo Sadoko sūnus Azarijas;
[3]Sisos sūnudu Elihorephas ir Ahija, raštininkai, Ahiludo sūnus Josa-
patas, metraščių vedėjas, [4]Jojado sūnus Banajas, kariuomenės virši-
ninkas, Sadokas gi ir Abiataras kunigai. [5]Natano sūnus Azarijas buvo
vyresnysis tų, kurie visuomet buvo prie karaliaus; Natano sūnus Zabu-
das, kunigas, buvo karaliaus prietelis; [6]Ahisaras, namų viršininkas,
ir Abdos sūnus Adoniramas, mokesčių prižiūrėtojas.
[7]Saliamonas turėjo taipgi dvylika viršininkų visam Israėliui, kurie
aprūpindavo maistu karalių ir jo namus, nes kiekvienas pristatydavo
per vieną mėnesį, kas buvo reikiama. [8]Ir štai jų vardai: Benhuras
Ephraimo kalnuose; [9]Bendekaras Makėse, Salebime, Betsame, Elone
ir Betaname; [10]Benhesedas Arubote; po juo buvo Sokhas ir visa Ephe-
rio žemė; [11]Benabinadabas, kurio buvo Nephat-Doras; jis turėjo mote-
rimi Saliamono dukterį Taphetę. [12]Ahiludo sūnus Bana valdė Tanaką,
Magedą ir visą Betsaną, esantį šalia Sartanos žemiau Jezraėlio, nuo
Betsano iki Abelmehulai ties Jekmaanu. [13]Bengaberis Ramot-Ga-
laade; po juo buvo Manaso sūnaus Jairo Avotas Galaade; jis buvo
viršininkas viso Argobo krašto, esančio Basane, šešių dešimtų di-
delių ir apmūrytų miestų, turėjusių varinius užkaiščius. [14]Addo sū-
nus Ahinadabas buvo viršininkas Manaime; [15]Akhimaas Nephtalyje;
taipgi ir jis turėjo žmoną Saliamono dukterį Basematę; [16]Husio sūnus

Baana buvo Asere ir Balote; 17Paruės sūnus Josapatas Isakhare;
18Elos sūnus Semėjis Benjamine; 19Urio sūnus Gaberis Galaado že-
mėje, Amoriečių karaliaus Sehono ir Basano karaliaus Ogo krašte,
visam, kas buvo toje žemėje.
20Judas ir Israėlis buvo nesuskaitomi kaip jūros smilčių daugybė;
jie valgė ir gėrė, ir linksminosi.
21Saliamonas turėjo savo valdžioje visas karalystes nuo Pilistimų
žemės upės iki Egipto sienai, kurios jam duodavo dovanų ir jam tar-
navo per visas jo gyvenimo dienas. 22Saliamono gi išlaikymui reikėjo
kasdien trijų dešimtų saikų smulkių miltų, šešių dešimtų saikų pap-
rastų miltų, 23dešimties penėtų jaučių, dvidešimties jaučių nuo gany-
klos ir šimto avinų, neskaitant gaunamų iš medžioklės briedžių, stirnų,
stumbrų ir penėtų paukščių. 24Nes jis viešpatavo visam kraštui, kurs
yra anapus upės, nuo Taphsos iki Gazai, ir visiems anų kraštų kara-
liams; ir jis turėjo taiką iš visų pusių aplinkui. 25Judas ir Israėlis gyveno
be jokios baimės, kiekvienas po savo vynmedžiu ir po savo figa nuo
Dano iki Bersabėjai per visas Saliamono dienas. 26Saliamonas turėjo
keturias dešimtis tūkstančių prakartų važinėjamiems arkliams ir dvy-
lika tūkstančių jojamiems. 27Pašaro jiems pristatydavo virš minėtieji
karaliaus viršininkai, bet ir kas buvo reikiama karaliaus Saliamono
stalui, jie suteikdavo savo laiku su didžiausiu rūpesčiu. 28Taipgi
miežių ir šiaudų arkliams ir galvijams atgabendavo į tą vietą, kur buvo
karalius, kaip jiems buvo įsakyta.
29Dievas davė Saliamonui taipgi išminties ir labai daug protingumo,
ir širdies platybę tokią kaip smilčių, kurios yra jūros krante. 30Salia-
mono išmintis viršijo visų rytiečių ir Egiptiečių išmintį; 31ir jis buvo
išmintingesnis už visus žmones, išmintingesnis už Ezrahitą Etaną ir
už Maholio sūnus Emaną, Kalkolį ir Dordą, ir buvo garsus visoje
tautoje aplinkui. 32Saliamonas sudėjo taipgi tris tūkstančius patarlių,
o jo giesmių buvo tūkstantis ir penkios. 33Jis kalbėjo apie medžius,
pradedant nuo kedro, esančio Libane, iki hisopui, kurs išlenda iš
sienos; jis kalbėjo ir apie galvijus, ir paukščius, ir šliužus, ir žuvis.
34Iš visų tautų ateidavo žmonių pasiklausyti Saliamono išminties ir
nuo visų žemės karalių, kurie klausėsi jo išminties.

5. 1Taipgi Tiro karalius Hiramas siuntė savo tarnus pas Saliamoną,
nes jis išgirdo, kad jį patepta karaliumi užuot jo tėvo; Hiramas gi buvo
visą laiką Dovido prietelis. 2O Saliamonas siuntė pas Hiramą ir saky-
dino: 3Tu žinai mano tėvo Dovido valią ir jogei jis negalėjo pastatyti

savo Viešpaties Dievo vardui namų dėl gresiančių karų aplinkui, ko-
lei Viešpats jų nepadavė po jo kojų padu. [4]Dabar gi Viešpats, mano
Dievas, davė man ramybę aplinkui, ir nebėra priešininkų nei nelabojo
gaišto. [5]Todėl manau pastatyti Viešpaties, mano Dievo, vardui šven-
tyklą, kaip Viešpats yra kalbėjęs mano tėvui Dovidui, kada sakė:
Tavo sūnus, kurį duosiu užuot tavęs į tavo sostą, jis pastatys mano
vardui namus. [6]Taigi įsakyk, kad tavo tarnai pakirstų man kedrų nuo
Libano, ir mano tarnai tebūna su tavo tarnais; tavo gi tarnų užmokes-
tį aš tau duosiu, kokio tik reikalausi, nes tu žinai, kaip mano tautoje
nėra žmogaus, taip mokančio kirsti medžius kaip Sidoniečiai. [7]Hi-
ramas, išgirdęs Saliamono žodžius, labai apsidžiaugė ir tarė: Pašlovin-
tas tebūna šiandien Viešpats Dievas, kurs davė Dovidui išmintingiau-
sią sūnų šitoje gausingoje tautoje. [8]Ir Hiramas siuntė pas Saliamoną
sakydamas: Aš girdėjau visa, ką man pranešei; aš įvykdysiu visą tavo
norą apie kedro ir eglės medžius. [9]Mano tarnai nugabens juos nuo
Libano iki jūrai; jūroje aš sudėdinsiu juos į sielius iki tai vietai, kurią
man pažymėsi, ir ten juos nuleisdinsiu, o tu juos pasiimsi; bet tu man
suteiksi reikiamų dalykų, kad būtų kuo maitintis mano namams. [10]Tai-
gi Hiramas duodavo Saliamonui kedro medžių ir eglės medžių, kiek
tik jis norėjo. [11]Saliamonas gi duodavo Hiramui jo namams maitintis
dvidešimt tūkstančių saikų kviečių ir dvidešimt saikų tyriausio alie-
jaus; tai Saliamonas duodavo Hiramui kas metai. [12]Taipgi Viešpats
davė Saliamonui išminties, kaip jam yra kalbėjęs, ir buvo taika tarp
Hiramo ir Saliamono, ir juodu buvo padariusiu sandorą.
[13]Karalius Saliamonas parinko iš viso Israėlio darbininkų ir liepė
paimti tris dešimtis tūkstančių vyrų. [14]Tuos jis siųsdavo į Libaną pa-
karčiui po dešimtį tūkstančių kas mėnuo, taip kad du mėnesiu jie
būdavo savo namuose; o Adoniramas buvo tų paimtųjų užvaizdas.
[15]Be to, Saliamonas turėjo septynias dešimtis tūkstančių tokių, kurie
nešiodavo naštas, ir aštuonias dešimtis tūkstančių akmenų tašytojų
kalnuose, [16]neskaitant užvaizdų, buvusių viršininkais kiekvieno dar-
bo, būtent trijų tūkstančių trijų šimtų, kurie duodavo įsakymus
tautai ir dirbantiems darbą. [17]Karalius įsakė imti didelius akmenis,
brangius akmenis šventyklos pamatams, ir tašyti juos ketvirtainiškai.
[18]Juos tašė Saliamono akmenkaliai ir Hiramo akmenkaliai; Giblie-
čiai gi rengė medžius ir akmenis namams statyti.

6. [1]Taigi atsitiko, kad keturi šimtai aštuoniasdešimtais metais po
Israėlio sūnų išėjimo iš Egipto, ketvirtais Saliamono karaliavimo

Israėlyje metais, Zijo mėnesyje (yra tai antrasis mėnuo), pradėta
statyti Viešpačiui namus.
2Karaliaus gi Saliamono statomi Viešpačiui namai buvo šešiomis
dešimtimis mastų ilgi, dvidešimčia mastų platūs ir trimis dešimtimis
mastų aukšti. 3O šventyklos priešakyje buvo prieangis dvidešimčia
mastų ilgas, tiek kiek šventykla turėjo platumo, ir buvo dešimčia mastų
platus ties šventyklos priešakiu. 4Jis padarydino šventykloje įskypių
langų. 5Ant šventyklos sienų jis pastatydino aplinkui paviečių, prie
namų mūro aplink šventyklą ir žinyną, ir padarė šoninius butus
aplinkui. 6Apatinis pavietis buvo penkiais mastais platus, vidurinis
pavietis šešiais mastais platus ir trečiasis pavietis buvo septyniais mas-
tais platus. Rąstus gi aplink namus padėta iš oro pusės taip, kad jie
nebuvo įleisti į šventyklos mūrą. 7Kuomet gi statyta namus, jie buvo
statomi iš nutašytų ir galutinai prirengtų akmenų. Plaktuko, kirvio
ir jokio geležinio įrankio negirdėta namuose, kuomet jie buvo statomi.
8Vidurinio šoninio buto anga buvo dešinėje namų šalyje ir suktais
laiptais buvo užeinama į vidurinį pavietį, o iš vidurinio į trečiąjį.
9Taip jis pastatė namus ir pabaigė juos; jis apklodino namus kedrinė-
mis lentomis. 10Ant visų namų jis pastatydino pavietį penkiais mastais
aukštą ir apklodino namus kedriniais medžiais.
11Tuomet Saliamonui pasigirdo Viešpaties žodžiai ir buvo pasakyta:
12Tu man statai šituos namus; jei tu vaikščiosi mano įsakymuose ir
vykdysi mano nutarimus, ir sergėsi visus mano paliepimus, elgdamos
pagal juos, aš tau patvirtinsiu savo žodžius, kuriuos kalbėjau tavo
tėvui Dovidui; 13ir gyvensiu Israėlio sūnų tarpe, ir nepaliksiu mano
tautos Israėlio.
14Taigi Saliamonas pastatė namus ir pabaigė juos. 15Jis apvilko
namų sienas kedrinėmis lentomis; nuo namų aslos iki sienų viršui ir
iki lubų jis apdengė viduje kedriniais medžiais ir išklojo namų aslą
eglinėmis lentomis. 16Šventyklos gilumoje jis pastatydino kedrinę
dvidešimties mastų sieną, nuo aslos iki viršui, ir galinę žinyno dalį jis
padarė švenčiausiąja vieta. 17Pati gi šventykla prieš įėjimą į žinyną
buvo keturiomis dešimtimis mastų ilga. 18Viduje visi namai buvo
aptraukti kedro medžiu; jie turėjo tekinimų ir dailiai padarytų
suleidimų, ir išsikišančių išpjaustymų; visa buvo apvilkta kedrinėmis
lentomis, ir akmens visai nebuvo galima matyti sienoje.
19O žinyną padarė viduje namų, jų gilumoje, kad tenai pastatytų
Viešpaties sandoros skrynią. 20Žinynas buvo dvidešimčia mastų ilgas
ir dvidešimčia mastų platus, ir dvidešimčia mastų aukštas; jį apdengta

ir aptraukta tyriausiu auksu. Taipgi ir altorių jis apvilko kedro medžiu.
21 Taip pat namus prieš žinyną jis aptraukdino tyriausiu auksu ir pri-
sagstė auksinėmis vinimis juostas. 22 Nieko nebuvo namuose, kas ne-
būtų buvę aptraukta auksu; taipgi ir visą žinyno altorių jis aptrauk-
dino auksu.
23 Žinyne padarė iš alyvų medžio du cherubinu dešimčia mastų
aukštu. 24 Vienas cherubo sparnas buvo penkių mastų ir kitas cherubo
sparnas buvo penkių mastų, tai yra nuo vieno sparno galui iki antrojo
sparno galui buvo viso dešimt mastų. 25 Taipgi ir antrasis cherubas
buvo dešimties mastų; abiejų cherubinų buvo vienodas didumas ir
toks pat darbas, 26 tai yra vienas cherubas buvo dešimčia mastų aukštas
ir taip pat antras cherubas. 27 Jis pastatė du cherubinu viduryje šven-
tyklos gilumos; abudu gi cherubinu turėjo savo sparnus ištiestus;
vienas sparnas siekė sieną ir antrojo cherubo sparnas siekė kitą sie-
ną; kitu gi du sparnu siekė viduryje šventyklos vienas kitą. 28 Taipgi
du cherubinu jis aptraukė auksu.
29 Ir visas šventyklos sienas jis pagražino visokiais drožiniais ir teki-
nimais, ir padarė juose cherubinų, palmių ir visokių raštų lyg kad
išsikišančių iš sienos ir išeinančių. 30 Taipgi namų aslą jis aptraukdino
auksu viduje ir lauke.
31 Žinyno įėjime jis padirbdino iš alyvų medžio dureles ir penkia-
kampes staktas. 32 Du durų sparnu buvo iš alyvų medžio; ant jų jis
liepė išdrožti cherubinų ir palmių paveikslų ir labai išsikišančių
vaizdų ir juos aptraukdino auksu; kaip cherubinus, taip palmes ir
kitus jis aptraukdino auksu. 33 Šventyklos įėjime jis padirbdino iš alyvų
medžio keturkampes staktas 34 ir dvejas eglines duris, vienas iš vienos
pusės, kitas iš kitos; abejos durys buvo dvailos ir atidarant viena jų
pusė laikydavos kitos. 35 Jis liepė išdrožti cherubinų, palmių ir labai
išsikišančių pagražinimų ir visa aptraukdino auksinėmis skardomis,
padirbtomis keturkampiai pagal liniją. 36 Jis pastatydino taipgi vidu-
rinį kiemą iš trijų eilių nudailintų akmenų ir vienos eilės kedro
medžių.
37 Ketvirtais metais Zijo mėnesyje buvo padėti Viešpaties namų
pamatai, 38 o vienuoliktais metais Bulio mėnesyje, tai yra aštuntasis
mėnuo, buvo pilnai baigti namai su visomis savo dalimis ir su visais
savo rakandais; taigi jis statė juos septynerius metus.

7. 1 Savo gi namus Saliamonas statė trylika metų ir pilnai juos
pabaigė. 2 Jis pasistatydino taipgi Libano girios namus šimtu mastų

ilgus, penkiomis dešimtimis mastų plačius ir trimis dešimtimis mastų
aukštus su keturiais takais tarp kedrinių šulų, nes jis buvo nutašydinęs
šulus iš kedro medžių. [3]Visą rūmą, kurs buvo paremtas ant keturių
dešimtų penkių šulų, jis apmušė kedrinėmis lentomis. Vienoje eilėje
buvo penkiolika šulų, [4]sustatytų vienas ties kitu [5]ir taip vienas prieš
kitą sutvarkytų, kad tarp šulų buvo lygūs tarpai, o ant šulų buvo ke-
turkampiai visame lygūs rąstai.
[6]Jis padarė taipgi šulų prieangį penkiomis dešimtimis mastų ilgą
ir trimis dešimtimis mastų platų ir antrąjį prieangį ties didesniuoju
prieangiu su šulais ir su skersiniais rąstais ant šulų. [7]Jis padarė dar
sosto prieangį, kuriame buvo teismo vieta, ir apmušė kedro medžiu
nuo aslos iki viršui. [8]Namelis, kuriame jis sėsdavosi teisti, buvo vidu-
ryje prieangio ir taip pat padarytas. Saliamonas padarė taipgi namus
Faraono dukteriai, kurią jis vedė moterimi, taip pat padarytus kaip ir
tas prieangis.
[9]Visa nuo pamatų iki sienų viršui, o lauke iki didžiajam kiemui,
buvo padaryta iš brangių akmenų, pjūklu pjautų, kaip iš vidaus, taip
ir iš oro pusės, pagal tam tikrą taisyklę ir mastą. [10]Taipgi pamatai
buvo iš brangių akmenų, akmenų didelių dešimčia ar aštuoniais mas-
tais; [11]o viršuje buvo nutašyti brangūs akmenys lygaus didumo ir taip
pat kedro medžiai. [12]Didysai kiemas buvo apskritas ir turėjo tris eiles
skaldytų akmenų ir vieną eilę tašytų kedro medžių; taip pat buvo ir
vidujiniame Viešpaties namų kieme, ir namų prieangyje.
[13]Karalius Saliamonas siuntė taipgi ir ėmė iš Tiro Hiramą, [14]sūnų
moteriškės našlės iš Nephtalio giminės, kurio tėvas buvo Tirietis; jis
buvo variakalis, pilnas išminties, proto ir mokėjimo padaryti visokį
darbą iš skaistvario. Atvykęs pas karalių Saliamoną, jis jam padarė
visus darbus.
[15]Jis nuliejo iš skaistvario du šulu, kiekvieną aštuoniolika mastų
aukštą, ir dvylikos mastų juosta apteko aplink vieną ir kitą šulą. [16]Jis
padarė taipgi dvi galvenas, nulietas iš skaistvario, kuriuodvi reikėjo
uždėti ant šulų viršaus; viena galvena buvo penkiais mastais aukšta
ir kita galvena buvo penkiais mastais aukšta; [17]ir antjų buvo lyg kad
pynės ir grandinės, nuostabiai dailiai supintos vienos su kitomis. Abidvi
šulų galvenos buvo nulietos. Septynios pynių eilės buvo ant vienos
galvenos ir septynios pynės ant kitos. [18]Ir jis pabaigė šulus ir padarė
aplink kiekvieną pynę dvi eili granatinių obuolių, kad pridengtų buvu-
sias viršuje galvenas; taip pat jis padarė su antrąja galvena kaip ir su
pirmąja. [19]Galvenos, buvusios viršuje, šulų prieangyje, turėjo lelijų

išvaizdą ir buvo keturiais mastais aukštos. [20]Ir vėl kitos galvenos buvo
viršuje ant šulų aukščiau už pynes, pritaikytos prie šulų didumo; o
aplink antrąją galveną buvo du šimtu granatinių obuolių eilėse. [21]Jis
pastatė du šulu šventyklos prieangyje, o pastatęs dešinįjį šulą, jis pra-
minė jį vardu Jakhinas; taip pat jis pastatė antrąjį šulą ir praminė jį
vardu Boozas. [22]Viršuje šulų jis uždėjo lelijų pavidalo pagražinimus,
ir taip šulų darbas buvo baigtas.
[23]Jis nuliejo taipgi jūrą, turėjusią dešimtį mastų nuo vieno krašto
iki kitam, aplinkui apskritą; ji buvo penkiais mastais aukšta ir trijų
dešimtų mastų juostele apriesta aplinkui. [24]O po briauna aplink ją
ėjo dešimties mastų drožiniai, apriesdami jūrą; buvo nulieta dvi eilės
drožinių loveliais. [25]Ji stovėjo ant dvylikos jaučių, iš kurių trys buvo
atgręžti į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus. Jūra buvo
viršum jų, o visi jų pasturgaliai buvo nugręžti į vidų ir uždengti. [26]Indo
storumo buvo per tris pirštus; jo kraštas kaip taurės kraštas ir kaip
pražydusios lelijos lapas; tilpo jame du tūkstančiu kibirų.
[27]Jis padarė taipgi dešimtį skaistvarinių papėdžių, kiekviena buvo
keturiais mastais ilga, keturiais mastais plati ir trimis mastais aukšta.
[28]Papėdės buvo padirbtos su išrašymais ir tarp suleidimų buvo išdro-
žimai. [29]Tarp vainikėlio ir juostelių buvo liūtų, jaučių ir cherubinų ir
taip pat viršuje ant sujungimų, o apačioje liūtų ir jaučių lyg kabantys
diržai iš vario. [30]Prie kiekvienos papėdės buvo keturi variniai tekiniai
ir ašys; o ant keturių kampų apačioje praustuvės lyg kad užriesti šulai,
nulieti ir vienas į kitą atgręžti. [31]Papėdės viršuje buvo skylė praustuvei,
ir regimoji jos dalis turėjo vieną mastą ir buvo visa apskrita, o viso
ji turėjo pusantro masto; ant šulų gi kampų buvo visokių išdrožimų
ir tarpai tarp šulų buvo keturkampiai, o ne apskriti. [32]Taipgi keturi
tekiniai, buvusieji prie keturių papėdės kampų, buvo sujungti vienas
su kitu po papėde; kiekvienas tekinis buvo pusantru mastu aukštas.
[33]Tekiniai buvo tokie, kokie paprastai daromi vežimui; ir jų ašys, ir
stipinai, ir lankai, ir stebulės, visa buvo nulieta. [34]Ir keturi anie šulai
prie kiekvieno papėdės kampo buvo sulieti išvien su papėde ir su ja
sujungti. [35]Viršuje gi papėdės buvo apskritumas pusės masto, taip
padarytas, kad viršuje jo buvo galima padėti praustuvę; jis turėjo savo
pagražinimų ir visokių išraižiojimų, padarytų išvien su juo. [36]Taipgi
ant tų plynumų, kurie buvo iš skaistvario, ir ant kampų jis išdrožė
cherubinų, liūtų ir palmių, turėjusių lyg kad stovinčio žmogaus pavi-
dalą, taip kad jie rodėsi ne įdrožti, bet pridėti aplinkui. [37]Tuo būdu
jis padarė dešimtį papėdžių, nulietų išvien, vienodo didumo ir su vieno-

kiais pagražinimais. 38Jis padarė taipgi dešimtį skaistvarinių praus-
tuvių. Kiekvienoje praustuvėje tilpo keturios dešimtys kibirų ir kiek-
vienos buvo keturi mastai; po vieną praustuvę jis padėjo ant kiekvienos
papėdės, tai yra ant dešimties papėdžių. 39Dešimtį papėdžių jis pastatė
taip, kad penkios buvo dešiniame šventyklos šone ir penkios kairiame;
jūrą gi jis pastatė dešiniame šventyklos šone į pietryčius nuo jos.
40Taigi Hiramas padarė puodų, taurių ir samčių ir pabaigė visus
Saliamono darbus Viešpaties šventykloje: 41du šulu ir du galvenų lan-
keliu ant šulų galvenų, dvi pynes pridengti dviem lankeliam, buvusiem
viršuje šulų, 42keturis šimtus granatinių obuolių dviem pynėm, po
dvi eili granatinių obuolių kiekvienoje pynėje, pridengti buvusių vir-
šuje šulų galvenų lankeliams, 43toliau dešimtį papėdžių ir dešimtį
praustuvių ant papėdžių, 44vieną jūrą ir dvylika jaučių po jūra, 45puo-
dus, taures ir samčius. Visi rykai, kuriuos Hiramas padarė Saliamonui
Viešpaties namuose, buvo iš skaistvario. 46Karalius juos nuliedino
molinėje žemėje Jordano lygumoje tarp Sokhoto ir Sartano. 47Ir
Saliamonas sudėjo visus rykus. Dėlei per daug didelės daugybės ne-
galima buvo pasverti skaistvario.

48Saliamonas dar padarė visus rakandus Viešpaties namuose: auk-
sinį altorių, auksinį stalą padėtinėms duonoms sudėti, 49auksinių ži-
bintuvų iš tyro aukso, penkis dešinėje ir penkis kairėje ties žinynu, ir
tarsi lelijos žiedų, ir ant jų auksinių lempų, ir auksinių replelių, 50kibi-
rų, šakučių, taurių, grūstuvų ir smilkytuvų iš tyriausio aukso; namų,
buvusių viduje, tai yra šventų švenčiausios vietos durų, ir šventyklos
namų durų vąšai buvo iš aukso.

51Taip Saliamonas pabaigė visą darbą, kurį jis darė Viešpaties na-
muose, ir įnešė, ką buvo pašventęs jo tėvas Dovidas, sidabrą, auksą
ir rykus, ir sudėjo Viešpaties namų iždan.

8. 1Tuomet visi Israėlio senesnieji draug su giminių kunigaikščiais
ir Israėlio šeimų vadais susirinko prie karaliaus Saliamono Jerusalėn
Viešpaties sandoros skrynios perkelti iš Dovido miesto, tai yra iš Siono.
2Taipgi visas Israėlis susirinko prie karaliaus Saliamono iškilmingoje
dienoje Etanimo mėnesyje, kurs yra septintasis mėnuo. 3Atėjus vi-
siems Israėlio senesniesiems, kunigai ėmė skrynią 4ir nešė Viešpaties
skrynią ir sandoros padangtę, ir visus šventyklos rykus, buvusius
padangtėje; nešė gi juos kunigai ir Levitai. 5O karalius Saliamonas ir
visa Israėlio daugybė, kuri buvo prie jo susirinkus, ėjo draug su juo
skrynios priešakyje ir aukojo avis ir jaučius, kurių negalima buvo

nei įkainoti, nei suskaityti. [6]Kunigai įnešė Viešpaties sandoros skrynią
į jos vietą, į šventyklos žinyną, į šventų švenčiausiąją vietą po cheru-
binų sparnais; [7]nes cherubinai turėjo ištiestus sparnus skrynios vietoje
ir dengė iš viršaus skrynią ir jos karteles. [8]Ir nors kartelės buvo išsi-
kišusios ir jų galus buvo galima matyti iš šventyklos prieš žinyną, bet
jų nebuvo galima matyti iš lauko; jos ir pasiliko tenai iki šiai dienai.
[9]Skrynioje nebuvo nieko kita, kaip tik dvi akmeninės plokštės, kuriuo-
dvi jon buvo įdėjęs Mošė prie Horebo, Viešpačiui padarius sandorą
su Israėlio sūnumis, kuomet jie ėjo iš Egipto žemės. [10]Atsitiko gi, kad,
kunigams išėjus iš šventyklos, debesėlis pripildė Viešpaties namus,
[11]ir kunigai nebegalėjo stovėti ir atlikinėti savo tarnystės dėl debesėlio,
nes Viešpaties šlovė buvo pripildžiusi Viešpaties namus.

[12]Tuomet Saliamonas tarė: Viešpats sakėsi gyvensiąs debesėlyje.
[13]Aš statyte pastačiau namus gyventi, tvirčiausią tavo sostą per amžius.
[14]Paskui karalius atgręžė savo veidą ir palaimino visą Israėlio susirin-
kimą, nes visa Israėlio sueiga stovėjo. [15]Ir Saliamonas tarė: Pašlovin-
tas Viešpats, Israėlio Dievas, kurs kalbėjo savo burna mano tėvui Do-
vidui ir iš tikrųjų įvykdė, sakydamas: [16]Nuo tos dienos, kurioje išve-
džiau savo tautą Israėlį iš Egipto, neišsirinkau miesto iš visų Israėlio
giminių, kad būtų pastatytas namas ir kad būtų tenai mano vardas;
bet aš išsirinkau Dovidą, kad būtų mano tautos Israėlio viršininkas.
[17]Ir mano tėvas Dovidas norėjo pastatyti Viešpaties, Israėlio Dievo,
vardui namus, [18]bet Viešpats tarė mano tėvui Dovidui: Kad tu manei
savo širdyje statyti mano vardui namus, gerai darei, svarstydamas tą
dalyką mintyje; [19]tačiau ne tu pastatysi man namus, bet tavo sūnus,
kurs išeis iš tavo strėnų, jis pastatys mano vardui namus. [20]Viešpats
patvirtino savo žodžius, kuriuos yra kalbėjęs; aš stojau mano tėvo
vieton ir sėdausi į Israėlio sostą, kaip Viešpats yra kalbėjęs, ir pasta-
čiau Viešpaties, Israėlio Dievo, vardui namus; [21]ir paskyriau tenai
vietą skryniai, kurioje yra Viešpaties sandora, padarytoji su mūsų tė-
vais, kuomet jie išėjo iš Egipto žemės.

[22]Paskui Saliamonas stojosi prieš Viešpaties altorių Israėlio susi-
rinkimo akivaizdoje, ištiesė savo rankas dangun [23]ir tarė:

Viešpatie, Israėlio Dieve, nėra tau lygaus Dievo danguje aukštybėse
ir žemėje apačioje, kursai laikai sandorą ir mielaširdystę savo tarnams,
vaikščiojantiems tavo akivaizdoje visa savo širdimi, [24]kurs atitesėjai
savo tarnui, mano tėvui Dovidui, ką jam esi žadėjęs; burna kalbėjai
ir rankomis įvykdei, kaip šita diena parodo. [25]Dabar tat, Viešpatie,
Israėlio Dieve, atitesėk savo tarnui, mano tėvui Dovidui, ką jam esi

kalbėjęs, sakydamas: Nebus atimtas iš tavęs vyras mano akivaizdoje,
kurs sėdėtų Israėlio soste, taip tačiau, kad tavo sūnūs sergės tavo kelią,
idant vaikščiotų mano akivaizdoje, kaip tu vaikščiojai mano akivaiz-
doje. 26Ir dabar, Viešpatie, Israėlio Dieve, tebūna patvirtinti tavo
žodžiai, kuriuos esi kalbėjęs savo tarnui, mano tėvui Dovidui.
27Bet argi tai tikėtinas dalykas, kad Dievas iš tikrųjų gyvena žemėje;
nes jei dangus ir dangų dangūs negali tavęs sutalpinti, kaipgi mažiau
šitie namai, kuriuos aš pastačiau? 28Bet pažvelk į savo tarno maldą ir
jo prašymus, Viešpatie, mano Dieve; klausyk garbės giesmės ir mal-
dos, kuria tavo tarnas meldžiasi šiandien tavo akivaizdoje, 29idant tavo
akys būtų atviros ant šitų namų naktį ir dieną, ant tų namų, apie ku-
riuos esi sakęs: Mano vardas bus tenai,— kad išklausytumei maldą, ku-
ria tavo tarnas tau meldžiasi šitoje vietoje; 30idant išklausytumei savo
tarno ir tavo tautos Israėlio maldavimą, ko tik jie melsis šitoje vietoje; ir
išklausysi savo buveinės vietoje danguje, o išklausęs būsi maloningas.
31Jei žmogus nusidės savo artimui ir turės kokią priesaiką, kuria
pasilieka surištas, ir ateis dėl priesaikos tavo altoriaus akivaizdon į
tavo namus, 32tu išklausysi danguje ir darysi, ir teisi savo tarnus, pa-
smerkdamas bedievį ir grąžindamas jo kelią ant jo galvos, ir išteisin-
damas teisingąjį, ir jam atlygindamas pagal jo teisybę.
33Jei tavo tauta Israėlis bėgs nuo savo nepriETelių, nes jis bus tau
nusidėjęs, ir jei, darydami atgailą ir išpažindami tavo vardą, ateis,
melsis ir prašys tave šituose namuose, 34tu išklausyk danguje ir atleisk
tavo tautos Israėlio nusidėjimą, ir sugrąžink juos į žemę, kurią esi da-
vęs jų tėvams.
35Jei dangus bus uždarytas ir nelis lietus dėlei jų nusidėjimų, ir
jei jie, melsdamies šitoje vietoje, darys tavo vardui atgailą ir nusigręš
nuo savo nusidėjimų dėlei jų suspaudimo, 36išklausyk juos danguje ir
atleisk tavo tarnų ir tavo tautos Israėlio nusidėjimus, ir parodyk jiems
gerąjį kelią, kuriuo turi vaikščioti, ir duok lietaus ant savo žemės,
kurią esi davęs savo tautai paveldėti.
37Jei kils žemėje badas ar maras, ar sugedęs oras, ar kūlės, ar
skėriai, ar amaras, jei prispaus tautą jos nepriETelis, apguldamas vartus,
jei rasis kuri nors sloga, kuri nors liga, 38koks nors piktžodžiavimas ir
prakeikimas, kurs atsitiktų bet kuriam žmogui iš tavo tautos Israėlio,
jei kas pažins savo širdies slogą ir išties savo rankas šituose namuose,
39tu išklausysi danguje, savo gyvenamoje vietoje, ir būsi vėl malonin-
gas, ir padarysi taip, kad duosi kiekvienam pagal visą jo pasielgimą,
kaip matysi jo širdį, nes tu vienas žinai visų žmonių sūnų širdis, 40idant

bijotų tavęs per visas dienas, kolei gyvena žemėje, kurią davei mūsų
tėvams.
41Be to, kai ir svetimtautis, kurs nėra iš tavo Israėlio tautos, ateis
iš tolimos žemės dėl tavo vardo, nes bus išgirdęs didį tavo vardą ir
tavo galingą ranką, ir tavo petį, 42visur ištiestą, kuomet tat ateis ir
melsis šitoje vietoje, 43tu išklausysi danguje, savo gyvenamoje tvirtu-
moje, ir padarysi visa, ko dėlei šauksis į tave svetimtautis, idant visos
žemės tautos išmoktų bijoti tavo vardo kaip tavo tauta Israėlis ir pa-
tirtų, jog tavo vardas šaukiamas ant šitų namų, kuriuos pastačiau.
44Jei tavo tauta išeis į karą prieš tavo neprietelius keliu, kur tik juos
siųsi, jie melsis tau, atsigręžę miesto link, kurį išsirinkai, ir namų
linkon, kuriuos aš pastačiau tavo vardui, 45o tu išklausysi danguje jų
maldas ir jų prašymus ir padarysi jiems teisybę.
46O jei jie tau nusidės, nes nėra žmogaus, kurs nenusidėtų, ir susi-
rūstinęs tu paduosi juos jųjų neprieteliams, ir belaisviais bus nuvesti
į neprietelių žemę toli ar arti, 47ir darys savo širdyje atgailą savo
nelaisvės vietoje, ir atsigręžę maldaus tave savo nelaisvėje, sakydami:
Nusidėjome, darėme neteisingai, pasielgėme bedieviškai, 48ir sugrįš
prie tavęs visa savo širdimi ir visa siela savo neprietelių žemėje, į
kurią sugauti bus nuvesti, ir mels tave atsigręžę savo žemės linkon,
kurią esi davęs jų tėvams, ir miesto, kurį išsirinkai, ir šventyklos,
kurią pastačiau tavo vardui, 49tu išklausysi danguje, savo sosto tvirtu-
moje, jų maldas ir jų prašymus ir padarysi jiems teisybę, 50ir būsi
maloningas savo tautai, kuri tau nusidėjo, ir dovanosi visas jų neteisy-
bes, kuriomis tau nusikalto, ir duosi rasti mielaširdystę akivaizdoje
tų, kurie turės juos belaisviais, kad jų pasigailėtų.
51Nes jie tavo tauta ir tavo tėvonystė, kuriuos išvedei iš Egipto že-
mės, iš geležinės krosnies vidurio. 52Tegul tavo akys būna atviros tavo
tarnui ir tavo tautos Israėlio maldoms, ir išklausyk juos visame, ko
dėlei jie šauksis į tave; 53nes tu juos atskyrei sau iš visų žemės tautų į
tėvonystę, kaip esi kalbėjęs per tavo tarną Mošę, kuomet išvedei mūsų
tėvus iš Egipto, Viešpatie Dieve!
54O kuomet Saliamonas, melsdamos Viešpačiui, pabaigė visą šitą
maldą ir prašymą, jis atsikėlė iš Viešpaties altoriaus akivaizdos, nes jis
buvo atsiklaupęs abiem keliais ant žemės ir buvo ištiesęs rankas į
dangų. 55Taigi jis atsistojo ir palaimino visą Israėlio susirinkimą, dide-
liu balsu tardamas: 56Pašlovintas tebūna Viešpats, kurs davė savo
tautai Israėliui ramybę visai taip, kaip yra kalbėjęs; nežuvo nė vie-
nas žodis iš viso to, ką gera jis yra kalbėjęs per savo tarną Mošę.

[57]Viešpats, mūsų Dievas, tebūna su mumis, kaip buvo su mūsų tėvais,
nepalikdamas mūsų ir neatmesdamas, [58]bet tepalenkia mūsų širdis
prie savęs, kad vaikščiotumėm visais jo keliais ir laikytumėm visus jo
paliepimus, apeigas ir nutarimus, ką tik yra liepęs mūsų tėvams. [59]Ir
tegul šitie mano žodžiai, kuriais meldžiaus Viešpaties akivaizdoje,
būna arti prie Viešpaties, mūsų Dievo, dieną ir naktį, kad jis kasdien
darytų teisybę savo tarnui ir savo tautai Israėliui, [60]idant visos žemės
tautos žinotų, jog Viešpats yra Dievas ir jog nėra kito, be jo. [61]Taipgi
mūsų širdis tebūna tobula su Viešpačiu, mūsų Dievu, kad vaikščiotu-
mėm pagal jo nutarimus ir laikytumėm jo paliepimus kaip šiandien.
[62]Taigi karalius ir draug su juo visas Israėlis atnašavo aukas Vieš-
paties akivaizdoje. [63]Saliamonas papjovė dėkojimo aukas, kurias
paaukojo Viešpačiui, dvidešimt du tūkstančiu jaučių ir šimtą dvide-
šimt tūkstančių avių; ir taip karalius ir Israėlio sūnūs pašventino Vieš-
paties šventyklą. [64]Tą dieną karalius pašventino vidurį kiemo, kurs
buvo prieš Viešpaties namus, nes jis aukojo tenai deginamąsias aukas
ir duonines aukas, ir dėkojimo aukų taukus, kadangi varinis altorius,
buvusis Viešpaties akivaizdoje, buvo per mažas ir ant jo negalėjo su-
tilpti deginamosios aukos, duoninės aukos ir dėkojimo aukų taukai.
[65]Taip pat Saliamonas šventė tuo metu iškilmingą šventę ir draug su
juo visas Israėlis, didelė daugybė nuo įėjimo į Ematą iki Egipto upei,
Viešpaties, mūsų Dievo, akivaizdoje per septynias dienas ir septynias
dienas, tai yra per keturiolika dienų. [66]O aštuntoje dienoje jis paleido
žmones, kurie laimindami karalių išėjo į savo padangtes su džiaugsmu
ir linksma širdimi dėlei visų gėrybių, kurias Viešpats buvo padaręs
savo tarnui Dovidui ir savo tautai Israėliui.

9. [1]O kai Saliamonas pabaigė Viešpaties namų ir karaliaus namų
statymą ir visa, ką troško ir norėjo padaryti, atsitiko, [2]kad Viešpats jam
pasirodė antrą kartą, kaip jam buvo pasirodęs Gabaone. [3]Ir Viešpats
jam tarė: Išklausiau tavo maldą ir tavo prašymą, su kuriuo kreipeis
į mane; aš pašventinau šituos namus, kuriuos pastatei, kad dėčiau čia
savo vardą per amžius; ir mano akys, ir mano širdis bus čia per visas
dienas. [4]Ir jei tu vaikščiosi mano akivaizdoje, kaip vaikščiojo tavo
tėvas, neklastinga ir teisinga širdimi, ir darysi visa, ką tau įsakiau, ir
laikysi mano įstatus ir nutarimus, [5]aš patvirtinsiu amžinai sostą tavo
karalystės Israėlyje, kaip esu kalbėjęs tavo tėvui Dovidui, kuomet
sakiau: Nebus atimtas vyras iš tavo giminės nuo Israėlio sosto. [6]Bet
jei gręžte nusigręšite jūs ir jūsų sūnūs, nesekdami manęs ir nesergė-

dami mano įsakymų ir mano apeigų, kurias jums įsakiau, jei eisite
sau ir tarnausite svetimiems dievams, ir juos garbinsite, 7aš atimsiu
Israėlį nuo žemės paviršiaus, kurią jiems daviau, ir atmesiu iš po savo
akių šventyklą, kurią pašvenčiau savo veidui, ir Israėlis bus patarlė
ir pasaka visoms tautoms. 8Ir šitie namai virs pavyzdžiu; kiekvienas,
kurs eis pro juos, nustebs ir švilps, ir sakys: Kodėl Viešpats taip padarė
šitai žemei ir šitiems namams? 9Ir bus atsakyta: Nes jie pametė Vieš-
patį, savo Dievą, kurs išvedė jų tėvus iš Egipto žemės, ir sekė svetimus
dievus, juos garbino ir jiems tarnavo; todėlei Viešpats užvedė ant jų
visa šita pikta.

10Praslinkus dvidešimčiai metų po to, kai Saliamonas buvo pastatęs
dvejus namus, tai yra Viešpaties namus ir karaliaus namus, 11Tiro
karaliui Hiramui suteikiant Saliamonui kedrinių ir eglinių medžių, ir
aukso, kiek buvo reikiama, Saliamonas davė Hiramui dvidešimt mies-
tų Galilėjos žemėje. 12O Hiramas išėjo iš Tiro pasižiūrėtų miestų,
kuriuos Saliamonas jam buvo davęs, bet jie jam nepatiko 13ir jis tarė:
Argi tai šitie miestai, kuriuos man davei, brolau? Ir jis praminė juos
Khabulo žeme, taip jie vadinama iki šiai dienai. 14Hiramas atsiuntė
taipgi Saliamonui šimtą dvidešimt talentų aukso. 15Tiek buvo viso
išlaidų, kurias karalius Saliamonas suvartojo pastatyti Viešpaties
namams ir savo namams, Mėlui, Jerusalės mūrui, Heseriui, Magedui
ir Gazeriui.

16Egipto karalius Faraonas pakilo, paėmė Gazerį ir jį sudegino, o
Kananiečius, gyvenusius mieste, užmušė ir jį davė kaip kraitį savo
dukteriai Saliamono žmonai. 17Saliamonas tat atstatė Gazerį ir žemąjį
Bethoroną, 18Baalatą ir Palmirą tyrumos žemėje. 19Visus jam pri-
derėjusius miestelius ir neturėjusius mūro jis sustiprino, ir miestus
vežimams, ir miestus raiteliams; jis statė visa, kas tik jam patiko, Jeru-
salėje, Libane ir visoje savo valdžios žemėje.

20Visus gyventojus, kurie buvo pasilikę iš Amoriečių, Hetiečių,
Peresiečių, Neviečių ir Jebusiečių, nepriderančius prie Israėlio sūnų,
21jųjų vaikus, pasilikusius žemėje, tai yra tuos, kurių Israėlio sūnūs
negalėjo išnaikinti, Saliamonas padarė čyžininkais iki šiai dienai.
22Iš Israėlio sūnų Saliamonas nė vieno nepadarė baudžiauninku, bet
jie buvo vyrai kovotojai, jo tarnai, kunigaikščiai, vadai ir vežimų bei
arklių viršininkai. 23Vyriausiųjų, pastatytų prie visų Saliamono dar-
bų, buvo penki šimtai penkios dešimtys; jie turėjo po savim žmonių ir
duodavo paliepimus paskirtuose darbuose.

24Faraono duktė persikėlė iš Dovido miesto į savo namus, kuriuos

jai buvo pastatydinęs Saliamonas. Tuomet jis pastatė Mėlą. [25]Saliamonas aukojo taipgi tris kartus kiekvienais metais deginamųjų aukų ir dėkojimo aukų ant altoriaus, kurį buvo pastatydinęs Viešpačiui, ir degino smilkalus Viešpaties akivaizdoje; o šventykla buvo pabaigta.

[26]Karalius Saliamonas pasidarė sau taipgi laivyną Asiongaberyje, kurs yra prie Ailato Raudonosios jūros krante, Idumėjos žemėje. [27]O Hiramas siuntė tame laivyne savo tarnus laivininkus, apsipratusius su jūra, kartu su Saliamono tarnais. [28]Jie, nuvykę Ophiran, ėmė iš ten keturis šimtus dvidešimt talentų aukso, kurį atvežė pas karalių Saliamoną.

10. [1]Bet ir Sabos karalienė, išgirdus gandą apie Saliamoną vardan Viešpaties, atvyko jo išmėgintų mįslėmis. [2]Įėjus Jerusalėn su daugeliu palydovų, su turtais, kupranugariais, nešančiais kvepalų, be galo daug aukso ir brangių perlų, atėjo pas karalių Saliamoną ir jam kalbėjo visa, ką turėjo savo širdyje. [3]O karalius Saliamonas išaiškino jai visus klausimus, kuriuos ji buvo pastačiusi; nebuvo dalyko, kurs būtų galėjęs būti paslėptas karaliui ir jis nebūtų jai atsakęs. [4]Matydama gi Sabos karalienė visą Saliamono išmintį ir namus, kuriuos buvo pasistatydinęs, [5]ir jo stalo valgius, ir tarnų butus, ir tarnaujančiųjų eiles, ir jų apdarus, ir vynpylius, ir deginamąsias aukas, kurias jis atnašavo Viešpaties namuose, be galo stebėjosi [6]ir tarė karaliui: Tikra yra kalba, kurią girdėjau savo žemėje [7]apie tavo žodžius ir apie tavo išmintį; aš netikėjau man pasakojantiems, kolei pati neatėjau ir nepamačiau savo akimis, ir neįsitikinau, kad ir pusės man nebuvo pranešta. Tavo išmintis ir darbai didesni negu gandas, kurį girdėjau. [8]Laimingi tavo žmonės ir laimingi tavo tarnai, kurie stovi visuomet tavo akivaizdoje ir girdi tavo išmintį. [9]Tebūna pašlovintas Viešpats, tavo Dievas, kuriam tu įtikai ir kurs tave pakėlė į Israėlio sostą, nes Viešpats pamilo Israėlį per amžius ir pastatė tave karaliumi, kad darytumei teismą ir teisybę. [10]Taigi ji davė karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso ir labai daug kvepalų bei brangių perlų. Niekuomet kitą kartą neatnešta taip daug kvepalų, kaip tie, kuriuos Sabos karalienė davė karaliui Saliamonui. [11]O Hiramo laivynas, kurs gabeno auksą iš Ophiro, atvežė iš Ophiro taipgi labai daug kvepiančių medžių ir brangių perlų. [12]Karalius padarė iš kvepiančių medžių turėklių Viešpaties namams ir karaliaus namams ir kanklių bei arfas giesmininkams; tokių kvepiančių medžių nebeatnešta daugiau ir nebematyta iki šiai dienai. [13]Karalius gi Saliamonas davė Sabos karalienei visa, ko ji norėjo ir ko iš jo prašė, be to,

ką savaime buvo jai davęs kaip karališkąją dovaną. Ji grįžo ir iškeliavo
į savo žemę draug su savo tarnais.
14 Auksas, gabenamas Saliamonui kas metai, svėrė šešis šimtus šešias
dešimtis šešis auksinius talentus, 15 be to, kurį atnešdavo vyrai, pasta-
tyti prie muito, pirkliai ir visi smulkių daiktų pardavinėtojai, visi
Arabijos karaliai ir žemės viršininkai.
16 Karalius Saliamonas padirbdino taipgi du šimtu skydų iš tyriausio
aukso; jis davė šešis šimtus siklių aukso kiekvienam skydui aptraukti;
17 taipgi tris šimtus mažesnių skydų iš išmėginto aukso; kiekvienas
mažesnis skydas buvo aptrauktas trimis šimtais minų. Karalius padėjo
juos Libano girios namuose.
18 Karalius Saliamonas dar padarė iš dramblio kaulo didelį sostą
ir aptraukė jį labai geltonu auksu; 19 jis turėjo šešis laipsnius; sosto
viršus užpakalyje buvo apskritas; dvi atlošos laikė iš vienos ir kitos
šalies sėdynę, o prie abiejų atlošų stovėjo du liūtu. 20 Dvylika mažų
liūtų stovėjo ant šešių laipsnių iš vienos ir kitos šalies. Tokio darbo
nepadaryta nė vienoje karalystėje.
21 Taipgi visi indai, iš kurių karalius Saliamonas gerdavo, buvo
auksiniai, ir visi Libano girios namų rakandai buvo iš tyriausio aukso.
Nieko nebuvo iš sidabro, ir jis buvo laikomas be vertės Saliamono
dienose, 22 nes karaliaus laivynas draug su Hiramo laivynu plaukdavo
vieną kartą per trejus metus į Tarsį ir atgabendavo iš ten aukso, sidab-
ro, dramblių dantų, beždžionių ir povų.
23 Karalius tat Saliamonas viršijo turtais ir išmintimi visus karalius.
24 Ir visa žemė geidė išvysti Saliamono veidą, kad išgirstų jo išmintį,
kurią Dievas buvo jam davęs į širdį. 25 Kiekvienas atnešdavo jam kas-
met dovanų, sidabrinių ir auksinių rykų, apdarų ir kariškų ginklų,
taipgi kvepalų, arklių ir asilėnų. 26 O Saliamonas rinko vežimus ir rai-
telius, ir buvo pas jį tūkstantis keturi šimtai vežimų ir dvylika tūkstan-
čių raitelių; jis juos paskirstė į sustiprintus miestus ir prie karaliaus
Jerusalėje. 27 Jis padarė, kad toks buvo apstumas sidabro Jerusalėje
koks ir akmenų, ir atgabeno tokią daugybę kedrų kaip laukinių čiulps-
nių, augančių lygumose. 28 Arklių Saliamonui atvesdavo taipgi iš Egip-
to ir iš Koos; nes karaliaus pirkliai pirkdavo juos iš Koos ir už paskirtą
kainą atvesdavo. 29 Vežimas iš Egipto buvo atgabenamas už šešis šim-
tus siklių sidabro, o arklys už šimtą penkias dešimtis. Ir tuo būdu visi
Lietiečių ir Sirijos karaliai parduodavo arklius.

11. 1 Taigi karalius Saliamonas mylėjo daugelį svetimtaučių mo-

terų, ir Faraono dukterį, ir Moabietes, ir Amonietes, Idumėjietes ir
Sidonietes, ir Hetietes, [2]iš tų tautų, apie kurias buvo Viešpats sakęs
Israėlio sūnums: Neįeisite pas jas ir nė vienas iš jų neįeis pas jūsiškes;
nes jos tikriausiai nugręš jūsų širdis, kad sektumėte jų dievus. Taigi su
šitomis Saliamonas susirišo karščiausia meile. [3]Jis turėjo septynis
šimtus žmonų, kaip karalienių, ir tris šimtus gulovių, ir tos moteriškės
nugręžė jo širdį. [4]Kuomet jis buvo jau pasenęs, jo širdis buvo paga-
dinta per moteriškes, taip kad jis sekė svetimus dievus, ir jo širdis ne-
bebuvo tobula su Viešpačiu, jojo Dievu, kaip buvo jo tėvo Dovido
širdis. [5]Bet Saliamonas garbino Sidoniečių deivę Astartę ir Amoniečių
stabą Molokhą. [6]Ir darė Saliamonas, kas nepatiko Viešpaties akivaiz-
doje, ir nėjo ištikimai paskui Viešpatį kaip jo tėvas. [7]Tuomet Salia-
monas pastatė šventyklą Moabiečių stabui Khamosui kalne, kurs yra
ties Jerusale, ir Amono sūnų stabui Molokhui. [8]Taip jis padarė visoms
savo svetimtautėms žmonoms, kurios degino smilkalus ir darė aukas
savo dievams.

[9]Taigi Viešpats susirūstino ant Saliamono, kad jo širdis buvo nusi-
gręžusi nuo Viešpaties, Israėlio Dievo, kurs jam buvo pasirodęs antrą
kartą [10]ir buvo davęs apie tą dalyką paliepimą, kad neitų paskui sveti-
mus dievus, o jis nesilaikė, ką Viešpats buvo jam įsakęs. [11]Taigi Vieš-
pats tarė Saliamonui: Kadangi tu taip pasielgei ir nesilaikei mano
sandoros ir mano įsakymų, kuriuos esu tau davęs, aš perplėšiu ir pada-
linsiu tavo karalystę ir duosiu ją tavo tarnui. [12]Tačiau to nedarysiu
tavo dienose dėlei tavo tėvo Dovido; aš ją perskelsiu iš tavo sūnaus
rankos. [13]Ne visą karalystę atimsiu, nes vieną giminę duosiu tavo
sūnui dėlei mano tarno Dovido, taipgi ir Jerusalę, kurią pasirinkau.

[14]Taigi Viešpats sužadino Saliamonui priešininką Idumėjietį Adadą
iš karališkosios giminės, buvusį Edome. [15]Nes kuomet Dovidas buvo
Idumėjoje, o kariuomenės viršininkas Joabas buvo atėjęs palaidoti
užmuštųjų ir jis užmušė visus vyriškius Idumėjoje, [16]nes Joabas ir
visas Israėlis pasiliko tenai šešis mėnesius, kolei neišnaikino visų
vyriškių Idumėjoje, [17]tuomet Adadas pabėgo ir draug su juo kai kurie
Idumėjiečiai vyrai iš jo tėvo tarnų, kad eitų Egiptan; Adadas gi dar
buvo mažas vaikas. [18]Pakilę iš Madiano, jie atėjo į Pharaną, ėmė su
savim vyrų iš Pharano ir įėjo Egiptan pas Egipto karalių Faraoną.
Tasai jam davė namus, paskyrė maistą ir pažymėjo šalį. [19]Adadas įgijo
taip didelę malonę pas Faraoną, kad tasai jam davė moterystėn tikrą
savo žmonos karalienės Taphnės seserį. [20]Taphnės sesuo pagimdė
jam sūnų Genubatą, o Taphnė auklėjo jį Faraono namuose, ir Genu-

batas gyveno pas Faraoną kartu su jo sūnumis. [21]Kuomet Adadas iš-
girdo Egipte Dovidą užmigus su savo tėvais ir kariuomenės viršininką
mirus, jis tarė Faraonui: Paleisk mane, kad eičiau į savo žemę. [22]Fa-
raonas jam tarė: Ir ko gi tau pas mane trūksta, kad geidi eiti į savo
žemę? Jis atsakė: Nieko; bet maldauju tave, kad mane paleistumei.
[23]Dievas sužadino jam taipgi priešininką Eliados sūnų Razoną,
kurs buvo išbėgęs nuo savo šeimininko Sobos karaliaus Adarezerio.
[24]Jis surinko prieš jį vyrų ir pasidarė plėšikų kunigaikščiu, kada
Dovidas anuos užmušinėjo. Jie nuvyko Damaskan ir tenai apsigy-
veno, ir pastatė jį karaliumi Damaske. [25]Jis buvo Israėlio prieši-
ninkas per visas Saliamono dienas. Tai buvo toks kaip Adado
piktumas ir neapykanta prieš Israėlį. Jis karaliavo Sirijoje.
[26]Taipgi Nabato sūnus Jeroboamas, Ephratietis iš Saredos, Sa-
liamono tarnas, kurio motina buvo moteriškė našlė, vardu Sarva,
pakėlė ranką prieš karalių. [27]Priežastis maišto prieš Saliamoną bu-
vo ta, kad jis pastatė Mėlą ir užlygino savo tėvo Dovido miesto
daubą. [28]Jeroboamas buvo drąsus ir smarkus vyras. Saliamonas,
matydamas jaunikaitį esant išmintingą ir sumaningą, pastatė jį vir-
šininku visų Juozapo namų mokesčių tvarkytojų.
[29]Taigi anuo metu atsitiko, kad Jeroboamas ėjo iš Jerusalės, ir
jį sutiko kelyje pranašas Ahijas Silonietis, apsidengęs nauju apsiaus-
tu; buvo gi juodu tik dviese lauke. [30]Ahijas, nutvėręs savo naują
apsiaustą, kuriuo buvo apsidengęs, perplėšė į dvylika dalių [31]ir tarė
Jeroboamui: Imk sau dešimtį dalių, nes taip sako Viešpats, Israėlio
Dievas: Štai aš išplėšiu iš Saliamono rankos karalystę ir duosiu
tau dešimtį giminių. [32]Bet viena giminė pasiliks jam dėlei mano
tarno Dovido ir dėl Jerusalės miesto, kurį pasirinkau iš visų Israėlio
giminių, [33]nes jis pametė mane ir garbino Sidoniečių deivę Astartę
ir Moabo dievą Khamosą, ir Amono sūnų dievą Molokhą, ir ne-
vaikščiojo mano keliais, kad darytų, kas teisinga mano akivaizdoje,
ir vykdytų mano įsakymus bei nutarimus kaip jo tėvas Dovidas.
[34]Aš neatimsiu visos karalystės iš jo rankos, bet paliksiu jį vadu per
visas jo gyvenimo dienas dėlei mano tarno Dovido, kurį pasirin-
kau, kurs sergėjo mano paliepimus ir mano įsakymus. [35]Atimsiu
gi karalystę iš jo sūnaus rankos ir tau duosiu dešimtį giminių;
[36]jo gi sūnui duosiu vieną giminę, kad pasiliktų žiburys mano tarnui
Dovidui per visas dienas mano akivaizdoje Jerusalės mieste, kurį
pasirinkau, idant tenai būtų mano vardas. [37]Tave gi paimsiu, ir
tu karaliausi ant viso, ko tavo siela geidžia, ir būsi Israėlio karalius.

38Taigi jei klausysi viso, ką tau įsakysiu, ir vaikščiosi mano ke-
liais, ir darysi, kas teisinga mano akivaizdoje, sergėdamas mano
paliepimus ir mano įsakymus, kaip darė mano tarnas Dovidas, aš
būsiu su tavim ir tau pastatysiu ištikimus namus, kaip pastačiau
namus Dovidui, ir atiduosiu tau Israėlį, 39ir tuo būdu bausiu Dovido
namus, tačiau ne per visas dienas.
40To dėlei Saliamonas norėjo užmušti Jeroboamą; bet jis pakilo,
išbėgo į Egiptą pas Egipto karalių Sesaką ir buvo Egipte iki Sa-
liamono mirčiai.
41Kiti gi Saliamono veiksmai ir visa, ką darė, ir jo išmintis,
štai visa aprašyta Saliamono metraščių knygoje. 42Laiko gi, kurį
Saliamonas karaliavo Jerusalėje visam Israėliui, buvo keturios de-
šimtys metų. 43Saliamonas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas
savo tėvo Dovido mieste, o jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus
Roboamas.

12. 1Tuomet Roboamas atėjo į Sikemą, nes tenai buvo susirinkęs
visas Israėlis pastatyti jo karaliumi. 2Bet Nabato sūnus Jeroboamas,
kurs dar tebebuvo pabėgėliu nuo karaliaus Saliamono veido Egipte,
išgirdęs apie jo mirtį, sugrįžo iš Egipto. 3Buvo gi siuntę ir jį pasi-
kvietę. Taigi atėjo Jeroboamas ir visa Israėlio daugybė ir jie kalbėjo
Roboamui, ir tarė: 4Tavo tėvas uždėjo mums kiečiausią jungą; taigi
tu dabar sumažink truputį kiečiausią tavo tėvo viešpatavimą ir sun-
kiausią jungą, kurį jis mums uždėjo, ir mes tau tarnausime. 5Jis jiems
atsakė: Eikite ir trečią dieną sugrįžkite pas mane.
Tautai nuėjus, 6karalius Roboamas tarėsi su senesniaisiais, kurie
stovėdavo jo tėvo Saliamono akivaizdoje, kai jis tebebuvo gyvas,
ir tarė: Ką man patarsite atsakyti šitai tautai? 7Tie jam atsakė:
Jei šiandien paklausysi šitos tautos ir nusileisi, ir patenkinsi jų
prašymą, ir kalbėsi jiems meilingus žodžius, jie bus tau tarnais
per visas dienas. 8Bet jis nepritarė senesniųjų duotajai jam patarčiai
ir kreipėsi prie jaunųjų, kurie buvo draug su juo auklėjami ir su
juo bendravę, 9ir jiems tarė: Ką man patariate atsakyti šitiems
žmonėms, kurie man sakė: Palengvink jungą, kurį tavo tėvas mums
uždėjo? 10O jaunuoliai, kurie buvo auklėjami draug su juo, jam
atsakė: Taip sakysi šitiems žmonėms, kurie tau kalbėjo ir tarė: Tavo
tėvas sunkų padarė mūsų jungą, tu mums palengvink; tu jiems
kalbėsi taip: Mano mažiausias pirštas storesnis už mano tėvo nugarą.
11Taigi jei mano tėvas uždėjo jums sunkų jungą, tai aš dar pridėsiu

prie jūsų jungo. Mano tėvas plakė jus botagais; aš gi plaksiu jus
dygliuotais rimbais.
[12]Taigi Jeroboamas ir visa tauta atėjo trečią dieną pas Roboamą,
kaip karalius buvo kalbėjęs ir pasakęs: Sugrįžkite pas mane trečią
dieną. [13]O karalius, nesilaikydamas patarties, kurią jam buvo davę
senesnieji, atsakė tautai kietai [14]ir jiems kalbėjo, kaip buvo patarę
jaunuoliai, ir sakė: Mano tėvas sunkų padarė jūsų jungą, aš gi
dar pridėsiu prie jūsų jungo; mano tėvas plakė jus botagais, aš
gi plaksiu jus dygliuotais rimbais. [15]Taip karalius nepaklausė tautos,
nes Viešpats buvo nuo jo nusigręžęs, kad įvykdytų savo žodį, kurį
buvo kalbėjęs per Ahiją Silonietį Nabato sūnui Jeroboamui.
[16]Taigi tauta, matydama, kad karalius nenorėjo jų išklausyti, jam
atsakė ir tarė: Kokia mums dalis Dovide? Arba kokia tėvonystė
Isajo sūnuje? Eik į savo padangtes, Israėli; dabar žiūrėk savo namų,
Dovide. Ir Israėlis nuėjo į savo padangtes. [17]Israėlio gi sūnums,
kurie gyveno Judo miestuose, karaliavo Roboamas. [18]Po to kara-
lius Roboamas išsiuntė mokesčių viršininką Aduramą, o visas Isra-
ėlis užmušė jį akmenimis, ir jis mirė. Tuomet karalius Roboamas
skubiai sėdo savo vežiman ir pabėgo Jerusalėn. [19]Taip Israėlis pasi-
traukė nuo Dovido namų iki šiai dienai. [20]Atsitiko gi, kad visas
Israėlis, išgirdęs sugrįžus Jeroboamą, siuntė ir pasišaukė jį į surin-
ktą sueigą ir pastatė jį karaliumi visam Israėliui, ir niekas nesekė
Dovido namų, kaip tik viena Judo giminė.
[21]Roboamas, atvykęs Jerusalėn, surinko visus Judo namus ir
Benjamino giminę, šimtą aštuonias dešimtis tūkstančių rinktinių vy-
rų kovotojų, kad jie kariautų prieš Israėlio namus ir sugrąžintų
karalystę Saliamono sūnui Roboamui. [22]Bet Viešpaties žodžiai buvo
paskelbti Dievo vyrui Semėjui ir buvo pasakyta: [23]Kalbėk Judo
karaliui Saliamono sūnui Roboamui ir visiems Judo bei Benjamino
namams, ir kitiems iš tautos ir tark: [24]Štai ką sako Viešpats: Nepa-
kilsite ir nekariausite prieš savo brolius, Israėlio sūnus; kiekvienas
gi vyras tegrįžta į savo namus, nes tas dalykas mano padarytas.
Jie paklausė Viešpaties žodžių ir sugrįžo iš kelio, kaip jiems Viešpats
buvo įsakęs.
[25]Jeroboamas pastatė Sikhemą Ephraimo kalne ir gyveno tenai;
o išėjęs iš ten pastatė Phanuėlį. [26]Ir Jeroboamas tarė savo širdyje:
Karalystė veikiai sugrįš prie Dovido namų, [27]jei šita tauta eis aukų
daryti Viešpaties namuose Jerusalėn, ir šitos tautos širdis gręšis
prie jos valdovo, Judo karaliaus Roboamo; jie mane užmuš ir

sugrįš prie jo. [28]Taigi pagalvojęs jis sumanė ir padirbdino du auksi-
niu veršiu, ir tarė tautai: Nebeikite daugiau Jerusalėn; štai tavo dievai,
Israėli, kurie tave išvedė iš Egipto žemės. [29]Ir jis pastatė vieną
Betelyje, o kitą Dane, [30]ir tas dalykas tapo nuodėmės priežastimi,
nes tauta ėjo veršio garbinti iki Danui. [31]Taipgi jis pastatydino
šventyklų aukštumose ir pastatė kunigų iš tautos paskučiausiųjų,
kurie nebuvo iš Levio sūnų. [32]Jis paskyrė iškilmingą dieną aštun-
tame mėnesyje, penkioliktą mėnesio dieną, panašią į iškilmę, šven-
čiamą Jude; ir pats ėjo prie altoriaus. Taip pat jis padarė Betelyje,
kad aukotų veršiams, kuriuodu buvo padirbdinęs. Jis pastatė Betelyje
kunigus iš aukštų vietų, kurias jis buvo padaręs. [33]Jis užkopė ant
altoriaus, kurį buvo pastatydinęs Betelyje, penkioliktą aštuntojo mė-
nesio dieną, kurią buvo prasimanęs pats iš savo širdies, ir darė
iškilmę Israėlio sūnums; užžengęs ant altoriaus, jis degino smilkalus.

13. [1]Ir štai, Viešpačiui įsakant, iš Judo atėjo Dievo vyras į Betelį,
kuomet Jeroboamas stovėjo ant altoriaus ir bėrė smilkalus. [2]Jis
šaukė prieš altorių Viešpaties žodžiais ir tarė: Altoriau, altoriau,
tai sako Viešpats: Štai Dovido namams gims sūnus, vardu Jošijas,
ir aukos ant tavęs aukštų vietų kunigus, kurie dabar ant tavęs degina
smilkalus, ir sudegins ant tavęs žmonių kaulus. [3]Ir jis davė tą dieną
ženklą, sakydamas: Tasai bus ženklas, jogei Viešpats yra kalbėjęs:
Štai altorius perskils, ir išbyrės jame esantieji pelenai. [4]Karalius,
išgirdęs Dievo žmogaus žodžius, kuriais jis šaukė prieš altorių Be-
telyje, ištiesė savo ranką nuo altoriaus ir tarė: Suimkite jį. Tuo-
met jo ranka, kurią buvo prieš aną ištiesęs, padžiūvo, ir jis nebeįs-
tengė atitraukti jos atgal prie savęs. [5]Taipgi altorius perskilo, ir
pelenai išsipylė iš altoriaus sulig ženklu, kurį Dievo vyras buvo
paskelbęs iš anksto Viešpaties žodžiais. [6]Karalius tarė Dievo vy-
rui: Maldauk Viešpaties, tavo Dievo, veidą ir melskis už mane,
kad mano ranka būtų man sugrąžinta. Dievo vyras maldavo Viešpa-
ties veidą, ir karaliaus ranka sugrįžo prie jo, ir pasidarė kaip pirma
buvusi. [7]Karalius gi kalbėjo Dievo vyrui: Eikš draug su manim
į namus valgytų, ir aš duosiu tau dovanų. [8]Bet Dievo vyras atsakė
karaliui: Jei tu man duotumei pusę savo namų, neisiu draug su
tavim ir nevalgysiu duonos nei gersiu vandens šitoje vietoje; [9]nes
taip man liepta Viešpaties žodžiais, kurs įsakė: Nevalgysi duonos
ir negersi vandens nei grįši keliu, kuriuo atėjai. [10]Taigi jis nuėjo
kitu keliu ir negrįžo tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėjęs į Betelį.

[11]Gyveno gi Betelyje vienas senas pranašas; pas jį atėjo jo sūnūs
ir jam papasakojo visus veiksmus, kuriuos Dievo vyras tą dieną
buvo padaręs Betelyje; jie atpasakojo savo tėvui taipgi žodžius,
kuriuos jis buvo kalbėjęs karaliui. [12]O jų tėvas jiems tarė: Kuriuo
keliu jis išėjo? Jo sūnūs parodė jam kelią, kuriuo buvo išėjęs Dievo
vyras, atvykęs iš Judo. [13]Tuomet jis tarė savo sūnums: Pabalnokite
man asilą. Jiems pabalnojus, jis užsėdo, [14]nuvyko paskui Dievo
vyrą, rado jį sėdintį po terebintu ir jam tarė: Ar tu esi Dievo vyras,
kurs atėjai iš Judo? Tasai atsakė: Aš esu. [15]Tuomet anas jam tarė:
Eikš su manim į namus duonos valgyti. [16]Jis atsakė: Negaliu grįžti
nei eiti su tavim ir nevalgysiu duonos nei gersiu vandens šitoje
vietoje, [17]nes Viešpats man yra kalbėjęs Viešpaties žodžiais ir sakęs:
Nevalgysi duonos ir negersi čia vandens nei grįši atgal keliu, kuriuo
ėjai. [18]Anas jam tarė: Ir aš esu pranašas kaip ir tu, ir Angelas man
kalbėjo Viešpaties žodžiais, ir tarė: Atvesk jį atgal draug su savim
į savo namus, kad valgytų duonos ir gertų vandens. Taip anas su-
klaidino [19]ir atvedė jį atgal su savim; taigi jis valgė jo namuose
duonos ir gėrė vandens.

[20]Juodviem besėdint prie stalo, Viešpaties žodžiai buvo suteikti
pranašui, kurs buvo parvedęs aną atgal; [21]ir jis sušuko Dievo vyrui,
kurs buvo atėjęs iš Judo, ir tarė: Štai ką sako Viešpats: Kadangi
tu buvai nepaklusnus Viešpaties žodžiui ir nesilaikei paliepimo, kurį
Viešpats, tavo Dievas, buvo tau davęs, [22]ir sugrįžai, ir valgei duonos,
ir gėrei vandens vietoje, kurioje tau įsakyta nevalgyti duonos ir
negerti vandens, tavo lavonas nebus nuneštas į tavo tėvų kapą.

[23]Kuomet parvestasis pavalgė ir atsigėrė, parvedėjas pabalnojo
jam savo asilą. [24]O kai jis iškeliavo, sutiko jį kelyje liūtas ir pap-
jovė, ir jo lavonas gulėjo pamestas ant kelio; asilas gi stovėjo šalia
jo ir liūtas stovėjo šalia lavono. [25]Ir štai praeidami vyrai pamatė
lavoną, pamestą ant kelio, ir liūtą, stovintį šalia lavono. Jie atėjo
ir paskelbė mieste, kuriame gyveno anas senas pranašas. [26]Tai išgir-
dęs, anas pranašas, kurs buvo atvedęs jį atgal iš kelio, tarė: Tai
Dievo vyras, kurs buvo nepaklusnus Viešpaties žodžiams, ir Vieš-
pats padavė jį liūtui, o tasai jį sudraskė ir nužudė pagal Viešpaties
žodį, kurį yra jam kalbėjęs. [27]Paskui jis tarė savo sūnums: Pabal-
nokite man asilą. Jiems pabalnojus, [28]jis nuvyko, rado jo lavoną pa-
mestą ant kelio ir asilą bei liūtą, stovinčius prie lavono; liūtas
gi neėdė lavono ir nepažeidė asilo. [29]Taigi pranašas ėmė Dievo
vyro lavoną, užkėlė jį ant asilo ir grįždamas atgabeno į senojo

pranašo miestą, kad jį apraudotų. 30 Jis padėjo jo lavoną savo kapan,
ir jie jo raudojo: Vargas man, vargas man, mano broli. 31 O kai
jie buvo jį apraudoję, jis tarė savo sūnums: Kuomet būsiu miręs,
palaidokite mane kape, kuriame palaidotas Dievo vyras; greta jo
kaulų padėkite mano kaulus. 32 Nes iš tikrųjų bus įvykdyti žodžiai,
kuriuos jis paskelbė, Viešpačiui įsakant, prieš altorių, esantį Bete-
lyje, ir prieš visas aukštų vietų šventyklas, esančias Samarijos mies-
tuose.
33 Po šitų atsitikimų Jeroboamas negrįžo nuo savo blogiausio kelio,
bet, priešingai, jis darė iš tautos paskučiausiųjų aukštumų kunigus;
kas tik norėjo, pripildydavo savo ranką ir tapdavo aukštumų kunigu.
34 Tai buvo Jeroboamo namų nusidėjimas, ir todėl jie buvo sugriauti
ir sunaikinti nuo žemės paviršiaus.

14. 1 Anuo metu susirgo Jeroboamo sūnus Abija. 2 Jeroboamas
tarė savo žmonai: Kelkis, pakeisk drabužius, kad tavęs nepažintų,
jog esi Jeroboamo žmona, ir eik į Silą, kur yra pranašas Ahijas,
kurs man yra kalbėjęs, jog aš karaliausiu šitai tautai. 3 Imk taipgi
su savim dešimtį duonos kepalų, pyragą ir indą medaus ir eik
pas jį, nes jis tau pasakys, kas turi atsitikti šitam vaikui.
4 Jeroboamo žmona padarė, kaip jis buvo sakęs; atsikėlus ji nu-
vyko į Silą ir atėjo į Ahijo namus; jis gi negalėjo regėti, nes jo
akys buvo aptemusios dėlei senatvės. 5 Bet Viešpats tarė Ahijui:
Štai Jeroboamo žmona įeina, kad teirautųsi tavęs apie savo sergan-
tį sūnų; tai ir tai tu jai kalbėsi. Taigi, jai įeinant ir norint pasislėpti,
kas ji esanti, 6 Ahijas išgirdo jos, įeinančios pro duris, kojų trepsė-
jimą ir tarė: Įeik, Jeroboamo žmona; kam apsimeti kita esanti?
Aš gi siųstas esu pas tave kietas pasiuntinys. 7 Eik ir sakyk Jeroboamui:
Štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Kadangi aš išaukštinau tave
iš tautos tarpo ir daviau tave vadu savo tautai Israėliui, 8 ir perskėliau
Dovido namų karalystę, ir daviau ją tau, o tu nebuvai toks kaip
mano tarnas Dovidas, kurs sergėjo mano paliepimus ir sekė mane
visa savo širdimi, darydamas kas patinka mano akivaizdoje, 9 bet
padarei pikta daugiau už visus, kurie buvo pirm tavęs, ir pasidarei
sau svetimų ir nulietų dievų, kad vestumei mane rūstybėn, mane
gi metei savo užpakalin, 10 todėl štai aš užvesiu nelaimių ant Jero-
boamo namų ir užgausiu kiekvieną Jeroboamo vyriškį, ir uždarytąjį,
ir paskučiausiąjį Israėlyje, ir išvalysiu Jeroboamo namų liekanas,
kaip paprastai išvaloma mėšlas iki švarumui. 11 Kurie iš Jeroboamo

bus miręę mieste, tuos ės šunys; kurie gi bus mirę lauke, tuos ris
dangaus paukščiai, nes tai Viešpats kalbėjo. [12]Taigi tu kelkis ir
eik į savo namus, ir tau kojas įkeliant į miestą vaikas mirs, [13]o
visas Israėlis jo raudos ir jį palaidos: ir tasai vienas iš Jeroboamo
bus įneštas kapan, nes Viešpaties, Israėlio Dievo, rasta pasakytų apie
jį gerų žodžių Jeroboamo namuose. [14]Viešpats gi pastatys sau ka-
ralių Israėliui, kurs užgaus Jeroboamo namus šitą dieną ir šituo lai-
ku, [15]ir Viešpats, Israėlio Dievas, sukratys, kaip paprastai juda nend-
rė vandenyje, ir išraus Israėlį iš šitos geros žemės, kurią davė jų tėvams,
ir išvėtys juos už Upės, nes jie padarė sau girių, kad erzintų Viešpa-
tį. [16]Ir Viešpats atiduos Israėlį dėl nuodėmių Jeroboamo, kurs nusi-
dėjo ir į nuodėmę įvedė Israėlį.
[17]Taigi Jeroboamo žmona kėlėsi ir išėjo, ir atvyko į Tersą, o
kai ji žengė per namų slenkstį, vaikas mirė; [18]ir jie jį palaidojo.
Ir visas Israėlis raudojo jo pagal Viešpaties žodžius, kuriuos jis
kalbėjo per savo tarną pranašą Ahiją.
[19]Likusieji gi Jeroboamo veiksmai, kaip jis kovojo ir kaip jis
karaliavo, štai surašyti Israėlio karalių metraščių knygoje. [20]Laiko
gi, kurį Jeroboamas karaliavo, buvo dvidešimt dveji metai. Jis užmi-
go su savo tėvais, ir jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Nadabas.
[21]Tuo tarpu Saliamono sūnus Roboamas karaliavo Jude. Robo-
amui buvo keturios dešimtys vieneri metai, kai pradėjo karaliauti;
jis karaliavo septyniolika metų Jerusalės mieste, kurį Viešpats pasi-
rinko iš visų Israėlio giminių, kad tenai dėtų savo vardą. Jo motinos
vardas Amanietė Naama. [22]Ir Judas darė, kas yra pikta Viešpaties
akivaizdoje, ir jie erzino jį daugiau, negu buvo padarę jų tėvai
savo nusidėjimais, kuriais jie nusidėjo. [23]Nes ir jie pasidarė sau
altorių ir statulų, ir girių kiekviename kauburyje ir po kiekvienu
lapuotu medžiu. [24]Buvo taipgi žemėje kekšininkų, ir jie darė visas
nuobodas pagonių, kuriuos Viešpats sunaikino Israėlio sūnų aki-
vaizdoje.
[25]Penktais Roboamo karaliavimo metais Egipto karalius Sesakas
pakilo į Jerusalę. [26]Jis ėmė Viešpaties namų turtus ir karališkuosius
turtus ir visa išplėšė, taipgi auksinius skydus, kuriuos buvo padirbdi-
nęs Saliamonas; [27]užuot jų karalius Roboamas padarė varinių skydų
ir davė juos į skydininkų vadų rankas ir tų, kurie budėjo prie
karaliaus namų durų. [28]Karaliui įeinant į Viešpaties namus, juos
nešdavosi tie, kurie turėjo pareigą eiti priešakyje, o paskui nešdavo
atgal į skydininkų šarvinę.

29O kas dar sakytina apie Roboamą ir visa, ką darė, štai parašyta
Judo karalių metraščių knygoje. 30Ir buvo karas tarp Roboamo ir
Jeroboamo per visas dienas. 31Roboamas užmigo su savo tėvais
ir buvo palaidotas draug su jais Dovido mieste. Jo gi motinos
vardas buvo Amanietė Naama; jo vieton stojo karaliumi jo sūnus
Abiamas.

15. 1Taigi aštuonioliktais Nabato sūnaus Jeroboamo karaliavimo
metais Abiamas tapo Judo karaliumi. 2Jis karaliavo trejus metus
Jerusalėje. Jo motinos vardas buvo Abesalomo duktė Maakha. 3Jis
vaikščiojo visose savo tėvo nuodėmėse, kurias tasai buvo padaręs
pirm jo, ir jo širdis nebuvo tobula su Viešpačiu, savo Dievu, kaip
buvo jo tėvo Dovido širdis. 4Bet dėlei Dovido Viešpats, jo Dievas,
davė jam žiburį Jerusalėje, sužadindamas po jo jojo sūnų ir dary-
damas pastovią Jerusalę, 5nes Dovidas buvo padaręs, kas teisinga
Viešpaties akyse, ir neatstojo nuo viso to, ką jam buvo įsakęs per
visas jo gyvenimo dienas, tik be atsitikimo su Hetiečiu Uriju. 6Karas
tarp Roboamo ir Jeroboamo buvo, kolei anas buvo gyvas.
7O kas dar sakytina apie Abiamą ir visa, ką jis darė, argi tai
neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? Ir buvo karas tarp
Abiamo ir Jeroboamo. 8Abiamas užmigo su savo tėvais, ir palaidota
jį Dovido mieste, o jo vieton stojo karaliumi jo sūnus Asa.
9Taigi dvidešimtais Israėlio karaliaus Jeroboamo metais pradėjo
karaliauti Judo karalius Asa 10ir karaliavo Jerusalėje keturias de-
šimtis vienerius metus. Jo motina buvo Abesalomo duktė, vardu
Maakha. 11Asa darė, kas teisu Viešpaties akivaizdoje, kaip jo tėvas
Dovidas; 12jis išvarė kekšininkus iš žemės ir išvalė visus purvus
stabų, kuriuos buvo padarę jo tėvai. 13Be to, jis pašalino ir savo
motiną Maakhą, kad nebūtų viršininke Priapo šventyklose ir jo
girioje, kurią ji buvo pašventusi; jis sugriovė jo olą ir sutrupino
bjauriausią statulą, ir sudegino Kedrono upelyje. 14Aukštų gi vietų
jis nepanaikino. Tačiau Asos širdis buvo tobula su Viešpačiu per
visas jo dienas. 15Jis įnešė taipgi į Viešpaties namus tai, ką jo tėvas
buvo pašventęs ir apžadu paskyręs, sidabrą, auksą ir rykus.
16Karas gi tarp Asos ir Israėlio karaliaus Baasos buvo per visas
jųdviejų dienas. 17Anuo metu Israėlio karalius Baasa pakilo į Judą
ir pastatė Ramą, kad niekas iš Judo karaliaus Asos pusės negalėtų
nei išeiti, nei įeiti. 18Taigi Asa, ėmęs visą sidabrą ir auksą, kurs
buvo likęs Viešpaties namų ižde ir karaliaus namų ižde, davė jį į

savo tarnų rankas ir nusiuntė pas Sirijos karalių Heziono sūnaus
Tabremono sūnų Benadadą, gyvenusį Damaske, ir sakydino: [19]Tarp
manęs ir tavęs, tarp mano tėvo ir tavo tėvo yra sandora, todėl
aš tau atsiunčiau dovanų, sidabro ir aukso, ir prašau ateiti ir
panaikinti sandorą, kurią tu turi su Israėlio karaliumi Baasa, kad
jis pasitrauktų nuo manęs. [20]Benadadas, paklausęs karaliaus Asos,
siuntė savo kariuomenės vadus į Israėlio miestus, ir jie užkariavo
Ahioną, Daną, Abelbet-Maakhą ir visą Kenerotą, tai yra visą Nephta-
lio žemę. [21]Tai išgirdęs, Baasa liovėsi statęs Ramą ir sugrįžo į
Tersą. [22]Karalius gi Asa siuntė žinią į visą Judą, sakydamas: Tegul
nė vienas neišsikalbinėja. Ir jie ėmė akmenis iš Ramos ir jos medžius,
kuriais statė Baasa, o karalius Asa pastatė iš jų Benjamino Gabaą
ir Masphą.
[23]Kas gi dar sakytina apie Asą, ir visas jo drąsumas, ir visa, ką
padarė, ir miestai, kuriuos pastatė, argi tai neaprašyta Judo karalių
metraščių knygoje? Tačiau jo senatvės metu jam skaudėjo kojos.
[24]Ir jis užmigo su savo tėvais, ir buvo palaidotas draug su jais savo
tėvo Dovido mieste. Jo vieton ėmė karaliauti jojo sūnus Joza-
patas.
[25]Jeroboamo sūnus Nadabas pradėjo karaliauti Israėlyje antrais
Judo karaliaus Asos metais ir karaliavo Israėlyje dvejus metus.
[26]Jis darė, kas pikta Viešpaties akivaizdoje, ir vaikščiojo savo tėvo
keliais ir jo nuodėmėse, kuriomis jis atvedė Israėlį į nusidėjimus.
[27]Ahijo sūnus Baasa iš Isakharo namų patykojo jo ir užmušė jį
Pilistimų mieste Gebetone, nes Nadabas ir visas Israėlis buvo apgu-
lę Gebetoną. [28]Taigi Baasa užmušė jį trečiais Judo karaliaus Asos
metais ir pastojo karaliumi jo vieton. [29]Tapęs karaliumi, jis užmušė
visus iš Jeroboamo namų; jis nepaliko net nė vienos sielos iš ano
palikuonių, kolei nesunaikino jo pagal Viešpaties žodį, kurį jis
buvo kalbėjęs per savo tarną Ahiją Silonietį, [30]dėl Jeroboamo nusi-
dėjimų, kuriais tasai buvo nusidėjęs ir kuriais buvo atvedęs į nuo-
dėmę Israėlį, ir dėl nusikaltimo, kuriuo buvo suerzinęs Viešpatį,
Israėlio Dievą.
[31]Kas dar sakytina apie Nadabą ir visa, ką jis padarė, argi
tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [32]Karas tarp
Asos ir Israėlio karaliaus Baasos buvo per visas jųdviejų dienas.
[33]Trečiais Judo karaliaus Asos metais Ahijo sūnus Baasa pradėjo
karaliauti visam Israėliui Tersoje ir karaliavo dvidešimt ketverius
metus. [34]Jis darė, kas pikta Viešpaties akivaizdoje, ir vaikščiojo

Jeroboamo keliu ir jo nusidėjimuose, kuriais jis atvedė į nuodėmes
Israėlį.

16. [1]Viešpaties žodis buvo suteiktas Hananio sūnui Jėhui prieš
Baasą ir buvo pasakyta: [2]Todėlei, kad aš išaukštinau tave iš dulkių ir
padariau tave vadu mano tautai Israėliui, tu vaikščiojai Jeroboamo
keliu ir atvedei į nuodėmę mano tautą Israėlį, idant mane erzintumei
jų nusidėjimais; [3]štai aš iššluosiu Baasos palikuonis ir jo namų
palikuonis, ir padarysiu tavo namus kaip Nabato sūnaus Jeroboamo
namus. [4]Kas iš Baaso bus miręs mieste, tą suės šunys, o kas iš jo
bus miręs lauke, tą suės dangaus paukščiai.
[5]Kas gi dar sakytina apie Baasą, ir ką jis darė, ir jo karai, argi
tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [6]Taigi Baasa už-
migo su savo tėvais ir buvo palaidotas Tersoje, o jo vieton stojo
karaliumi jo sūnus Ela. [7]Bet Viešpaties žodis prieš Baasą ir prieš
jo namus, ir prieš visa pikta, kurį buvo padaręs Viešpaties akivaiz-
doje, kad jį erzintų savo rankų darbais, buvo suteiktas per Hananio
sūnų pranašą Jėhų, jog su juo taip būsią kaip su Jeroboamo namais,
todėlei jis užmušė jį, tai yra Hananio sūnų pranašą Jėhų.
[8]Dvidešimt šeštais Judo karaliaus Asos metais Baasos sūnus Ela
pradėjo karaliauti Israėliui Tersoje ir karaliavo dvejus metus. [9]Prieš
jį pakėlė maištą jo tarnas raitelių pusės vadas Zambris; Ela girtavo
Tersoje ir buvo girtas Tersos viršininko Arsos namuose. [10]Taigi
Zambris įpuolęs ištiko ir užmušė jį dvidešimt septintais Judo kara-
liaus Asos metais ir stojo karaliumi jo vietoje. [11]Pastojęs karaliumi
ir sėdęs į jo sostą, jis užmušė visus iš Baasos namų ir nepaliko iš
jų nė vieno vyriškio, nei jo giminaičių, nei prietelių. [12]Zambris
išnaikino visus Baasos namus pagal Viešpaties žodį, kurį jis buvo
kalbėjęs Baasai per pranašą Jėhų, [13]dėlei visų Baasos nuodėmių
ir dėl jo sūnaus Elos nuodėmių, kuriuodu patys nusidėjo ir į nuodė-
mes vedė Israėlį, erzindami Viešpatį, Israėlio Dievą, savo tuštybėmis.
[14]Kas gi dar sakytina apie Elą ir visa, ką jis darė, argi tai
neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [15]Dvidešimt septin-
tais Judo karaliaus Asos metais karaliavo Tersoje septynias dienas
Zambris. Kariuomenė tuomet buvo apgulusi Pilistimų miestą Ge-
betoną. [16]Visas Israėlis, išgirdęs, kad Zambris buvo pakėlęs maištą
ir užmušęs karalių, padarė sau karaliumi Amrį, buvusį tuo metu
Israėlio kariuomenės viršininku stovyklose. [17]Taigi Amris ir draug
su juo visas Israėlis pakilo nuo Gebetono ir apgulė Tersą. [18]Zambris,

matydamas, kad miestas buvo paimtas, įėjo į rūmus ir sudegino
save kartu su karaliaus namais; ir jis mirė [19]savo nuodėmėse, kurio-
mis nusidėjo, darydamas pikta Viešpaties akivaizdoje ir vaikščio-
damas Jeroboamo keliu ir jo nusidėjime, kuriuo vedė į nuodėmę
Israėlį.
[20]Kas gi dar sakytina apie Zambrį ir jo maištą, ir smarkų vieš-
patavimą, argi tai neaprašyta Israėlio karalių metraščių knygoje?
[21]Tuomet Israėlio tauta perskilo į dvi dali; viena tautos pusė ėjo
paskui Gineto sūnų Tebnį, kad pastatytų jį karaliumi, o kita pusė
Amrį. [22]Bet tauta, buvusi su Amriu, paėmė viršų ant tautos, ėjusios
paskui Gineto sūnų Tebnį, ir Tebnis mirė, o Amris tapo karaliumi.
[23]Trisdešimt pirmais Judo karaliaus Asos metais Amris tapo Is-
raėlio karaliumi ir karaliavo dvylika metų. Tersoje jis karaliavo
šešerius metus. [24]Jis pirko iš Semerio Samarijos kalną už du talentu
sidabro ir apstatė jį, ir praminė miestą, kurį buvo pastatęs, vardu
Samarija, dėlei kalno savininko vardo Semerio. [25]Amris darė pikta
Viešpaties akivaizdoje ir elgėsi pikčiau už visus, kurie buvo pirm jo.
[26]Jis vaikščiojo visu Nadabo sūnaus Jeroboamo keliu ir jo nusidėji-
muose, kuriais buvo įvedęs į nuodėmes Israėlį, idant erzintų Vieš-
patį, Israėlio Dievą, savo tuštybėmis.
[27]Kas dar sakytina apie Amrį ir jo karus, kuriuos vedė, argi
tai neaprašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [28]Amris užmigo
su savo tėvais ir buvo palaidotas Samarijoje, o jo sūnus Akhabas
stojo karaliumi jo vieton.
[29]Trisdešimts aštuntais Judo karaliaus Asos metais tapo Israėlio
karaliumi Amrio sūnus Akhabas. Amrio sūnus Akhabas karaliavo
Israėliui Samarijoje dvidešimt dvejus metus. [30]Amrio sūnus Akhabas
darė pikta Viešpaties akivaizdoje daugiau už visus, kurie yra buvę
pirm jo. [31]Negana jam buvo vaikščioti Nabato sūnaus Jeroboamo
nuodėmėse; be to, jis vedė žmoną Sidoniečių karaliaus Etbaalio
dukterį Jėzabelę. Jis ėjo ir tarnavo Baalui, ir garbino jį. [32]Jis
padarė Baalui altorių Baalo šventykloje, kurią buvo pastatęs Sa-
marijoje, [33]ir pasodino girią. Akhabas daugino savo piktus darbus
erzindamas Viešpatį, Israėlio Dievą, labiau už visus Israėlio kara-
lius, kurie yra buvę pirm jo. [34]Jo laiku Hiėlis iš Betelio pastatė
Jeriką. Dėdamas jo pamatus, jis nustojo savo pirmgimio sūnaus
Abiramo ir savo paskutinio sūnaus Segubo, statydamas vartus, pa-
gal Viešpaties žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per Nuno sūnų Jošuę.

17. [1]Tesbietis Elijas iš Galaado gyventojų tarė Akhabui: Kaip
gyvas Viešpats, Israėlio Dievas, kurio akivaizdoje aš stoviu, nebus
per šiuos metus rasos ir lietaus, jei mano burna nepasakys žodžio.
[2]Ir buvo jam suteiktas Viešpaties žodis, ir pasakyta: [3]Pasitrauk
iš čia, eik saulėtekio linkon ir pasislėpk prie Karito upelio, kurs yra
į rytus nuo Jordano. [4]Tenai atsigersi iš upelio, o varnams aš įsakiau
tenai maitinti tave. [5]Taigi jis išėjo ir darė pagal Viešpaties žodį;
o nuvykęs atsisėdo prie Karito upelio, kurs yra į rytus nuo Jordano.
[6]Varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos rytmetį, taip pat duonos ir
mėsos vakare, ir jis atsigerdavo iš upelio. [7]Bet po kurio laiko upe-
lis išdžiūvo, nes lietus nelijo ant žemės.
[8]Taigi jam buvo suteiktas Viešpaties žodis ir pasakyta: [9]Kelkis
ir eik į Sidoniečių Sareptą ir pasiliksi tenai; nes tenai aš įsakiau
vienai moteriškei našlei maitinti tave. [10]Jis atsikėlė ir nuėjo Sarepton.
Atėjęs prie miesto vartų, jis pamatė moteriškę našlę, renkančią
malkas, pašaukė ją ir jai tarė: Duok man truputį vandens inde
atsigerti. [11]Kai ji ėjo atnešti, jis šūktelėjo paskui ją ir tarė: Atnešk
man, meldžiamoji, ir duonos kąsnelį savo rankoje. [12]Ji atsakė: Kaip
Viešpats, tavo Dievas, gyvas, aš neturiu duonos, o tik miltų kibire,
kiek sauja galima pasemti, ir truputį aliejaus puodelyje; štai renkuos
šiek tiek malkų, kad sugrįžus prirengčiau sau ir savo sūnui valgyti
ir kad paskui mirtumėva. [13]Elijas jai tarė: Nebijok, bet eik ir
daryk, kaip sakei; tačiau iš to trupučio miltų pirma padaryk man
mažą paplotį ir atnešk pas mane; sau gi ir savo sūnui padarysi
paskui. [14]O Viešpats, Israėlio Dievas, štai ką sako: Miltų kibire
nepristigs ir aliejaus puodelyje nebus mažiau iki tai dienai, kurią
Viešpats duos lietaus ant žemės paviršiaus. [15]Ji nuėjo ir padarė,
kaip Elijas buvo sakęs; ir valgė jis ir ji, ir jos namai; o nuo anos
dienos [16]miltų puode nepritrūko ir aliejaus ąsotyje nepasidarė ma-
žiau pagal Viešpaties žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per Eliją.
[17]Paskui atsitiko, kad susirgo moteriškės šeimininkės sūnus, ir jo
liga buvo smarkiausia, taip kad jame nebeliko alsavimo. [18]Taigi
ji tarė Elijui: Kas man ir tau yra bendra, Dievo žmogau? Argi tam
atėjai pas mane, kad būtų primintos mano neteisybės ir kad užmuš-
tumei mano sūnų? [19]Elijas jai tarė: Duok man savo sūnų. Ir ėmęs jį
iš jos prieglobsčio, jis užsinešė į aukšto kambarį, kur pats turėjo
buveinę, ir paguldė į savo patalą. [20]Paskui jis šaukėsi į Viešpatį ir
tarė: Viešpatie, mano Dieve, argi ir našlę, per kurią aš šiaip taip
išlaikomas, nubaudei, kad numarinai jos sūnų? [21]Po to jis išsitiesė

ant vaiko išilgai tris kartus ir šaukė į Viešpatį, ir tarė: Viešpatie,
mano Dieve, maldauju, tesugrįžta šito vaiko siela į jo kūną! [22]Vieš-
pats išklausė Elijo balsą, ir vaiko siela sugrįžo į jį, ir jis atgijo.
[23]Tuomet Elijas ėmė vaiką ir nukėlė jį nuo aukšto į apatinį butą,
atidavė jo motinai ir tarė: Štai tavo sūnus gyvas. [24]Moteriškė tarė
Elijui: Dabar, iš šito atsitikimo aš pažįstu, kad tu esi Dievo žmogus
ir kad Viešpaties žodis tavo burnoje yra tikras.

18. [1]Ilgam laikui praslinkus, Viešpaties žodis buvo suteiktas Eli-
jui, trečiais metais, ir pasakyta: Eik ir pasirodyk Akhabui, kad
duočiau lietaus ant žemės paviršiaus. [2]Taigi Elijas ėjo pasirodyti
Akhabui; Samarijoje gi tuo tarpu buvo didelis badas.
[3]Akhabas pasišaukė savo namų užvaizdą Abdiją; Abdijas gi labai
bijojo Viešpaties; [4]nes, Jėzabelei užmušant Viešpaties pranašus, jis
ėmė šimtą pranašų ir paslėpė juos po penkias dešimtis, ir penkias
dešimtis olose ir maitino juos duona ir vandeniu. [5]Taigi Akhabas
tarė Abdijui: Eik prie visų šalies vandens šaltinių ir į visus slėnius,
bene galėsime rasti žolės ir išgelbėti arklius bei asilėnus, kad nežūtų
visi gyvuliai. [6]Taip juodu pasidalino kraštą, kad jį apeitų; Akhabas
ėjo vienu keliu, o Abdijas skyrium kitu keliu.
[7]Kai Abdijas buvo kelyje, jį pasitiko Elijas. Pažinęs Eliją, jis
puolė kniūbsčias ant savo veido ir tarė: Ar tu, mano valdove,
esi Elijas? [8]Tasai atsakė: Aš. Eik ir sakyk savo valdovui: Čia yra
Elijas. [9]Bet jis tarė: Kuo nusidėjau, kad įduodi mane, savo tarną,
į Akhabo ranką, idant mane užmuštų? [10]Kaip Viešpats, tavo Dievas,
gyvas, nėra tautos ar karalystės, kur mano valdovas nebūtų siuntęs
tavęs ieškoti, o visiems atsakant: Jo čia nėra, jis prisaikino kiekvieną
karalystę ir tautą, nes tavęs visai neatrasta. [11]O dabar tu man
sakai: Eik ir sakyk savo valdovui: Čia yra Elijas. [12]Man nuo tavęs
pasitraukus, Viešpaties Dvasia nuneš tave į vietą, kurios nežinau;
aš tuo tarpu įėjęs pranešiu Akhabui, o jis, neradęs tavęs, užmuš
mane; tavo gi tarnas bijo Viešpaties nuo savo kūdikystės. [13]Argi
nebuvo tau, mano valdovui, pranešta, ką padariau, Jėzabelei už-
mušant Viešpaties pranašus, jogei paslėpiau iš Viešpaties pranašų
šimtą vyrų, po penkias dešimtis ir penkias dešimtis olose, ir maitinau
juos duona ir vandeniu? [14]O dabar tu sakai: Eik ir sakyk savo
valdovui: Čia yra Elijas, kad mane užmuštų? [15]Bet Elijas atsakė:
Kaip gyvas kareivijų Viešpats, prieš kurio veidą stoviu, šiandien
aš jam pasirodysiu.

16Taigi Abdijas nuėjo pasitikti Akhabo ir jam pranešė, o Akhabas
atėjo pasitikti Elijo. 17Pamatęs jį, jis tarė: Ar tu esi tasai, kurs darai
sumišimą Israėlyje? 18Tasai atsakė: Ne aš padariau sumišimą Isra-
ėlyje, bet tu ir tavo tėvo namai, kurie pametėte Viešpaties įsakymus
ir sekėte Baalus. 19Tačiau dabar siųsk ir surink prie manęs visą
Israėlį Karmelio kalne ir keturis šimtus penkias dešimtis Baalo
pranašų, ir keturis šimtus girių pranašų, kurie valgo nuo Jėza-
belės stalo.
20Tuomet Akhabas siuntė pas visus Israėlio sūnus ir surinko
pranašus į Karmelio kalną. 21Elijas, prisiartinęs prie visos tautos,
tarė: Iki kolei jūs šlubuosite į abi pusi? Jei Viešpats yra Dievas,
sekite jį; o jei Baalas, jį sekite. Ir tauta neatsakė jam nė žodžio.
22Tuomet Elijas vėl tarė tautai: Aš vienas pasilikau Viešpaties pra-
našas, Baalo gi pranašų yra keturi šimtai penkios dešimtys vyrų.
23Tegul mums duoda du jaučiu: jie teišsirenka sau vieną jautį ir,
sukapoję į gabalus, tegul padeda ant malkų, bet ugnies tenepakiša;
o aš prirengsiu antrąjį jautį ir uždėsiu ant malkų, ugnies gi nepakišiu.
24Paskui šaukite savo dievų vardus, ir aš šauksiu savo Viešpaties
vardą, ir dievas, kurs išklausys per ugnį, tasai tebūna Dievas. Visa
tauta atsakydama tarė: Tai labai geras pasiūlymas.
25Taigi Elijas tarė Baalo pranašams: Išsirinkite sau vieną jautį
ir darykite pirmi, nes jūsų daugiau, ir šaukite savo dievo vardus,
bet ugnies nepakiškite. 26Tie ėmė jautį, kurį jiems jis buvo davęs,
prirengė ir šaukė Baalo vardą nuo ryto iki vidudieniui, sakydami:
Baalai, išklausyk mus. Bet nebuvo balso nė kas jiems atsakytų;
ir jie šokinėjo per altorių, kurį buvo pasidarę. 27Atėjus vidudieniui,
Elijas tyčiojosi iš jų, sakydamas: Šaukite didesniu balsu, juk jis
dievas; gal jis šnekasi ar yra užeigoje, ar kelionėje, ar gal miega,
kad pabustų. 28Taigi jie šaukė dideliu balsu ir darė sau pagal savo
apeigas įsipjovimų peiliais ir kirstekliais, kolei neapsipylė krauju.
29Praėjus gi vidudieniui ir jiems tebešūkaujant, atėjus metui, kada
paprastai atnašaujama auka, nesigirdint balso ir niekam neatsakant,
ir nežiūrint jų maldos, 30Elijas tarė visai tautai: Eikite prie manęs.
Prisiartinus prie jo tautai, jis pataisė Viešpaties altorių, kurs buvo
išardytas. 31Jis ėmė taipgi dvylika akmenų, pagal skaičių Jokubo
sūnų giminių, kuriam buvo suteiktas Viešpaties žodis ir pasakyta:
Tavo vardas bus Israėlis. 32Iš akmenų jis pastatė altorių vardan
Viešpaties; padarė aplink altorių griovelį apie dvi vagas platumo
33ir sudėjo malkas; paskui padalino jautį pagal sąnarius, uždėjo

ant malkų [34]ir tarė: Prisipilkite keturis kibirus vandens ir užpilkite
ant aukos ir ant malkų. Ir vėl tarė: Padarykite tai dar kartą.
Jiems tai padarius antrą kartą, jis tarė: Dar trečią kartą tą pat
padarykite. Ir jie padarė trečią kartą, [35]o vanduo ėmė bėgti aplink
altorių, ir griovelis buvo pilnas vandens.

[36]Atėjus metui atnašauti deginamąją auką, prisiartinęs pranašas
Elijas tarė: Viešpatie, Abraomo, Isaoko ir Israėlio Dieve, parodyk
šiandien, jog tu esi Israėlio Dievas ir jog aš tavo tarnas, ir visus
tuos dalykus padariau pagal tavo įsakymą. [37]Išklausyk mane, Viešpa-
tie, išklausyk mane, kad šita tauta patirtų, jog tu esi Viešpats Die-
vas ir jog tu vėl apgręžei jų širdį. [38]Tuomet Viešpaties ugnis nukrito
ir prarijo deginamąją auką ir malkas, ir akmenis, taipgi dulkes, ir
sulaižė vandenį, buvusį griovelyje. [39]Tai pamačiusi, visa tauta par-
puolė kniūbsčia ant savo veido ir tarė: Viešpats yra Dievas, Viešpats
yra Dievas! [40]O Elijas jiems tarė: Suimkite Baalo pranašus ir nė
vienas iš jų teneištrūksta. Kuomet juos suimta, Elijas nuvedė juos
prie Kisono upelio ir tenai juos užmušė.

[41]Po to Elijas tarė Akhabui: Pakilk, valgyk ir gerk, nes ūžia
prisiartinantis smarkus lietus. [42]Akhabas nuėjo valgyti ir gerti, Eli-
jas gi užėjo į Karmelio viršūnę ir, parpuolęs kniūbsčias ant žemės,
padėjo savo veidą tarp savo kelių. [43]Ir tarė savo tarnui: Eik ir
pasižiūrėk jūros linkon. Tasai nuėjęs ir pasižiūrėjęs tarė: Nieko
nėra. Tuomet Elijas vėl jam tarė: Sugrįžk septynis kartus. [44]Sep-
tintu gi kartu štai mažas debesėlis kaip žmogaus pėda kilo iš jūros.
Jis tarė: Eik ir sakyk Akhabui: Kinkyk savo vežimą ir važiuok že-
myn, kad neužkluptų tavęs lietus. [45]Jam besikraipant šen ir ten,
štai dangus apsiniaukė, kilo debesys ir vėjas, ir užėjo didelis lietus.
Taigi Akhabas kėlėsi ir iškako į Jėzrahelį. [46]O Viešpaties ranka
atėjo ant Elijo, ir jis, susijuosęs savo strėnas, bėgo priešakyje Akhabo,
kolei neatvyko į Jėzrahelį.

19. [1]Akhabas pranešė Jėzabelei visa, ką Elijas buvo padaręs ir
kaip buvo užmušęs kalaviju visus pranašus. [2]Jėzabelė siuntė pasiun-
tinį pas Eliją ir sakydino: Tai man tepadaro dievai ir tai teprideda,
jei rytoj šitą valandą aš nepadarysiu tavo gyvybei taip, kaip atsitiko
vieno iš anų gyvybei. [3]Elijas tat nusigando ir atsikėlęs ėjo, kur tik jį
vedė valia; taip jis atvyko į Judo Bersabėją ir tenai paliko savo tarną,
[4]pats gi ėjo tyrumon vienos dienos žygį. Atėjęs ir sėdėdamas po
vienu kadagiu, prašė sau mirties ir tarė: Gana man, Viešpatie!

Atimk mano gyvybę, nes aš ne geresnis už savo tėvus. [5]Po to jis
atsigulė ir užmigo po kadagiu; o štai Viešpaties angelas prisilietė
jo ir jam tarė: Kelkis ir valgyk. [6]Jis pažvelgė, o štai prie jo galvos
buvo duonos paplotis ir indas vandens; taigi jis valgė ir gėrė, ir
vėl užmigo. Viešpaties angelas sugrįžo antrą kartą ir palietė jį,
ir jam tarė: Kelkis, valgyk, nes tau lieka dar tolimas kelias. [8]Jis
atsikėlęs valgė ir gėrė, ir ėjo tuo maistu pastiprintas keturias dešimtis
dienų ir keturias dešimtis naktų iki Dievo kalnui Horebui.

[9]Nuėjęs tenai, jis pasiliko oloje, o štai jam buvo suteiktas Viešpaties
žodis ir pasakyta: Ką čia veiki, Elijau? [10]Jis atsakė: Aš
degu uolumu dėlei Viešpaties, kareivijų Dievo, nes Israėlio sūnūs
pametė tavo sandorą; jie sugriovė tavo altorius, užmušė kalaviju
tavo pranašus, likau aš vienas, ir jie ieško mano gyvybės, kad ją
atimtų. [11]Tuomet anas jam tarė: Išeik ir stovėk kalne Viešpaties
akivaizdoje. Ir štai praėjo Viešpats; didelis ir smarkus vėjas, griaunąs
kalnus ir sutrupinąs uolas, buvo Viešpaties priešakyje; bet ne
vėjuje buvo Viešpats. Po vėjo ėjo žemės drebėjimas, bet ne drebėjime
buvo Viešpats. [12]Po drebėjimo ėjo ugnis, ne ugnyje buvo
Viešpats; o po ugnies buvo tylus oro šlamėjimas. [13]Tai išgirdęs,
Elijas apsigaubė savo veidą apsiaustu ir išėjęs atsistojo olos angoje,
ir štai atsiliepė į jį balsas, ir tarė: Ką čia veiki, Elijau? Jis gi atsakė:
[14]Degu uolumu dėlei Viešpaties, kareivijų Dievo, nes Israėlio sūnūs
pametė tavo sandorą; jie sugriovė tavo altorius, tavo pranašus
užmušė kalaviju; likau aš vienas, ir jie ieško mano gyvybės, kad
ją atimtų.

[15]Viešpats jam tarė: Eik ir grįžk savo keliu per tyrumą į Damaską;
nuėjęs tenai patepsi Hazaėlį Sirijos karaliumi [16]ir Namsio sūnų
Jėhų patepsi Israėlio karaliumi, Saphato gi sūnų Elisiejų iš Abelmehulos
patepsi pranašu savo vieton. [17]Ir atsitiks, jog kas tik bus
pabėgęs nuo Hazaėlio kalavijo, tą užmuš Jėhus, o kas bus pabėgęs
nuo Jėhaus kalavijo, tą užmuš Elisiejus. [18]Aš paliksiu sau Israėlyje
septynis tūkstančius vyrų, kurių keliai nebuvo sulenkti prieš Baalą,
ir kiekvieną burną, kuri negarbino jo bučiavimu rankos.

[19]Taigi, išėjęs iš čia, Elijas rado Saphato sūnų Elisiejų, ariantį
dvylika jungų jaučių; ir jis pats buvo vienas iš ariančiųjų dvylika
jungų jaučių. Elijas, atėjęs prie jo, užmetė ant jo savo apsiaustą.
[20]Tasai, tuojau palikęs jaučius, bėgo paskui Eliją ir sakė: Meldžiu,
tepabučiuosiu savo tėvą ir savo motiną ir taip seksiu tave. Anas
jam tarė: Eik ir grįžk, nes kas man reikėjo, tau padariau. [21]Sugrįžęs

gi nuo jo, jis ėmė dvejetą jaučių, papjovė tuodu, mėsą išvirė ant
jaučių arklo ir davė žmonėms, ir jie valgė; atsikėlęs gi nuėjo, sekė
Eliją ir jam tarnavo.

20. [1]Sirijos karalius Benadadas surinko visą savo kariuomenę
ir tris dešimtis du karaliu su savim, ir arklius, ir vežimus ir atėjęs
kovojo prieš Samariją, ir apgulė ją. [2]Nusiuntęs gi pasiuntinius pas
Israėlio karalių Akhabą į miestą, [3]tarė: Štai ką sako Benadadas:
Tavo sidabras ir tavo auksas yra mano, tavo žmonos ir geriausi
tavo sūnūs yra mano. Tuomet Israėlio karalius atsakė: Pagal tavo
žodį, mano valdove karaliau, aš esu tavo ir visa, ką turiu. [5]Bet
pasiuntiniai sugrįžę tarė: Štai ką sako Benadadas, kurs siuntė mus
pas tave: savo sidabrą ir savo auksą, ir savo žmonas, ir savo sūnus
tu duosi man. [6]Taigi rytoj šitą pačią valandą aš siųsiu savo tarnus
pas tave, ir jie iškrės tavo namus ir tavo tarnų namus, ir visa,
kas jiems patiks, ims į savo rankas ir išsineš. [7]Tuomet Israėlio
karalius sušaukė visus žemės vyresniuosius ir tarė: Stebėkite ir
matykite, kad jis mūsų tykoja; nes jis siuntė pas mane dėl mano
žmonų ir vaikų, ir dėlei sidabro bei aukso, ir aš neatsisakiau.
[8]Tuomet visi vyresnieji ir visa tauta jam tarė: Neklausyk jo ir
nesutik. [9]Taigi jis atsakė Benadado pasiuntiniams: Sakykite mano
valdovui karaliui: Visa, ko dėlei siuntei pas mane, tavo tarną, pra-
džioje, padarysiu, šito gi dalyko padaryti negaliu. [10]Sugrįžę pasiunti-
niai tai jam atpasakojo. Bet jis siuntė juos atgal ir sakydino: Tai
tepadaro man dievai ir tai teprideda, jei Samarijos dulkių gana
bus, kad visi žmonės, kurie eina paskui mane, galėtų pasiimti po
saują. [11]Bet Israėlio karalius atsakydamas tarė: Sakykite jam: Kas
dar tik tebesijuosia, tenesigiria lygiai kaip tas, kurs nusijuosia. [12]At-
sitiko gi, kad Benadadas, išgirdęs šituos žodžius, gėrė pats draug su
karaliais palapinėse ir tarė savo tarnams: Apstokite miestą. Ir jie
apstojo jį.
[13]Štai vienas pranašas, priėjęs Israėlio karalių Akhabą, jam tarė:
Viešpats sako taip: Tu juk matei visą šitą begalinę daugybę? Štai
šiandien aš paduosiu ją į tavo rankas, kad žinotumei, jog aš esu
Viešpats. [14]Akhabas tarė: Per ką? Anas jam atsakė: Viešpats sako
taip: Per tuos, kurie eina paskui šalių kunigaikščius. Ir tarė: Kas
pradės kovoti? O anas atsakė: Tu. [15]Taigi jis suskaitė šalių kuni-
gaikščių tarnus ir rado jų skaičių du šimtu trisdešimt du; ir po jų
suskaitė tautą, visus Israėlio sūnus, septynis tūkstančius. [16]Ir jie išėjo

vidudieny. Benadadas gi puotavo ir buvo pasigėręs savo palapinėje,
ir kartu su juo trys dešimtys du karaliai, kurie buvo atėję jam
padėti. [17]Šalių kunigaikščių tarnai išėjo priešakyje. Taigi Benada-
das pasiuntė savuosius, kurie jam pranešė ir sakė: Išėjo vyrai iš
Samarijos. [18]Jis tarė: Ar jie ateina dėlei taikos, sugaukite juos
gyvus, arba kovoti — paimkite juos gyvus! [19]Taigi šalių kunigaikščių
tarnai išėjo, o likusioji kariuomenė ėjo paskui juos, [20]ir kiekvienas
ištiko ateinantį jam priešais vyrą. Tuomet Siriečiai pabėgo, o Israė-
lis juos vijosi. Taipgi Sirijos karalius Benadadas pabėgo ant arklio
kartu su savo raiteliais. [21]Taipgi Israėlio karalius išėjęs sumušė
raitelius ir vežimus ir padarė Sirijai didelį smūgį. [22]Priėjęs gi pra-
našas Israėlio karalių jam tarė: Eik ir būk drąsus, ir žinok, ir
žiūrėk, ką tu turi daryti, nes Sirijos karalius patrauks prieš tave
ir kitais metais.

[23]Sirijos karaliaus tarnai jam tarė: Kalnų dievai yra jų dievai,
todėl jie mus apgalėjo; bet geriau yra kariauti prieš juos lygumose,
ir mes apgalėsime juos. [24]Taigi tu padaryk tokį dalyką: Atstatyk
visus karalius nuo savo kariuomenės ir pastatyk užuot jų vadus,
[25]ir atpildyk skaičių kareivių, kurie krito iš tavųjų, ir arklių, kiek
pirma buvo arklių, ir vežimų tiek pat, kiek pirma turėjai vežimų; mes
kovosime prieš juos lygumose, ir matysi, kad juos apgalėsime. Jis
pasitikėjo jų patarimu ir taip padarė.

[26]Taigi, metams praslinkus, Benadadas peržiūrėjo Siriečius ir pa-
traukė į Apheką, kad kovotų prieš Israėlį. [27]Taipgi Israėlio sūnūs
buvo peržiūrėti ir, pasiėmę maisto, išėjo priešais, ir sustatė stovyklas
ties anais kaip dvi mažas kaimenes ožkų; Siriečių gi buvo pilna
žemė. [28]O priėjęs vienas Dievo vyras tarė Israėlio karaliui: Štai
ką Viešpats sako: Kadangi Siriečiai kalbėjo: Viešpats yra kalnų
Dievas ir ne slėnių dievas, tai aš duosiu visą šitą didelę daugybę į
tavo ranką, ir žinosite, jog aš esu Viešpats. [29]Ir šitie, ir anie statė
kariškas eiles vieni prieš kitus per septynias dienas, o septintoje
dienoje įvyko kova: ir Israėlio sūnūs sumušė viena diena šimtą
tūkstančių pėstininkų iš Siriečių. [30]Likusieji gi nubėgo į Apheko
miestą; ant dvidešimt septynių tūkstančių žmonių, kurie buvo likę,
krito mūras. Taipgi Benadadas bėgdamas atvyko miestan ir įėjo
į kambarį, kurs buvo kambario viduje. [31]Tuomet jo tarnai jam
tarė: Štai girdėjome, kad Israėlio namų karalius esąs mielaširdingas;
taigi užsidėkime sau ant kulšių maišus ir virves ant savo galvų
ir išeikime prie Israėlio karaliaus; gal jis paliks mus gyvus. [32]Taigi

jie apjuosė savo strėnas maišais, uždėjo sau ant galvų virves, atėjo
pas Israėlio karalių ir jam tarė: Tavo tarnas Benadadas sako: Mel-
džiu tave, palik man mano gyvybę. O anas tarė: Jei dar gyvas, jis
mano brolis. [33]Vyrai tai palaikė geru ženklu, skubiai pasigavo tą
žodį iš jo burnos ir tarė: Benadadas tavo brolis. O jis jiems tarė:
Eikite ir atveskite jį prie manęs. Taigi Benadadas išėjo prie jo,
o jis pasisodino jį į savo vežimą. [34]Benadadas jam tarė: Miestus,
kuriuos mano tėvas paėmė iš tavo tėvo, aš atiduosiu, ir pasidaryk
sau gatvių Damaske, kaip mano tėvas darė Samarijoje, ir aš, pa-
daręs sandorą, pasitrauksiu nuo tavęs. Taigi jis padarė sandorą
ir paleido jį.
[35]Tuomet vienas vyras iš pranašų sūnų tarė savo draugui, Vieš-
pačiui įsakant: Užgauk mane. Bet anas nenorėjo užgauti. [36]Jis jam
tarė: Kadangi nenorėjai paklausyti Viešpaties balso, štai tu pasitrauksi
nuo manęs, ir liūtas nužudys tave. Ir kuomet jis truputį nuo jo
pasitraukė, sutiko jį liūtas ir nužudė. [37]Radęs taipgi kitą vyrą, jam
tarė: Užgauk mane. Tasai užgavo jį ir sužeidė. [38]Taigi pranašas
išėjo ir pasitiko karalių kelyje ir pakeitė savo išvaizdą, pabarsty-
damas dulkėmis savo burną ir akis. [39]O kuomet karalius buvo
praėjęs, jis šaukė paskui karalių ir tarė: Tavo tarnas buvo išėjęs
kovoti iš arto; o kada vienas vyras pabėgo, kažin kas atvedė jį
pas mane ir tarė: Sergėk šitą vyrą; jei jis ištrūktų, tavo gyvybė bus
už jo gyvybę arba užmokėsi talentą sidabro. [40]Kuomet gi aš sumišęs
kraipiausi šen ir ten, jis ūmai pražuvo. Tuomet Israėlio karalius
jam tarė: Tai yra tavo pasmerkimas, kurį pats nutarei. [41]Bet jis
tuojau nutraukė dulkes nuo savo veido, ir Israėlio karalius pažino
jį, kad jis iš pranašų. [42]Tasai gi jam tarė: Štai ką Viešpats sako:
Kadangi tu išleidai iš savo rankos vyrą, vertą mirti, tavo gyvybė
bus už jo gyvybę ir tavo tauta už jo tautą. [43]Bet karalius grįžo į
savo namus, nenorėdamas klausyti, ir labai įtūžęs atvyko į Samariją.

21. [1]Po šitų atsitikimų Nabotas Jėzrahėlietis turėjo anuo metu
Jėzrahėlyje vynuogyną šalia Samarijos karaliaus Akhabo rūmų.
[2]Taigi Akhabas kalbėjo Nabotui ir sakė: Atiduok man savo vynuo-
gyną, kad aš pasidaryčiau sau daržą daržovėms, nes jis yra šalimais
ir arti mano namų, o aš tau duosiu už jį geresnį vynuogyną;
arba jei manytumei tau būsiant patogiau, užmokėsiu pinigais, kiek
verta. [3]Nabotas jam atsakė: Sergėk mane, Viešpatie, kad atiduočiau
tau savo tėvų palikimą. [4]Taigi Akhabas parėjo į savo namus pilnas

apmaudo ir įtūžęs dėlei žodžių, kuriuos jam buvo kalbėjęs Jėzra-
hėlietis Nabotas, sakydamas: Aš tau neduosiu savo tėvų palikimo.
Ir, atsigulęs į savo guolį, nugręžė savo veidą prie sienos ir nieko
nevalgė.
[5]Tuomet įėjo prie jo jo žmona Jėzabelė ir jam tarė: Kas tai
yra, kodėl tavo siela nuliūdusi? Ir kodėl nieko nevalgai? [6]Jis jai
atsakė: Aš kalbėjau Jėzrahėliečiui Nabotui ir jam sakiau: Atiduok
man savo vynuogyną už pinigus arba, jei tau tinka, aš duosiu tau
užuot jo geresnį vynuogyną. Bet jis tarė: Aš tau neduosiu savo
vynuogyno. [7]Taigi jo žmona Jėzabelė jam tarė: Didelį tu turi auto-
ritetą ir gerai valdai Israėlio karalystę. Kelkis ir valgyk, ir būk
ramus; aš tau parūpinsiu Jėzrahėliečio Naboto vynuogyną.
[8]Taigi ji parašė Akhabo vardu laiškų, užženklino juos jo žiedu
ir siuntė pas vyresniuosius ir šlovinguosius, buvusius jo mieste ir
gyvenusius kartu su Nabotu. [9]Laiškų gi turinys buvo toks: Paskelbki-
te pasninką ir pasodinkite Nabotą tarp tautos pirmųjų, [10]ir pastaty-
kite slapčia prieš jį du vyru, Belialio sūnudu, ir tepaliudija netei-
singai, sakydami: Jis keikė Dievą ir karalių; paskui išveskite jį
ir užmuškite jį akmenimis, ir taip tenumiršta. [11]Taigi jo piliečiai,
vyresnieji ir šlovingieji, gyvenusieji kartu su juo mieste, padarė,
kaip buvo jiems įsakiusi Jėzabelė ir kaip buvo parašyta laiškuose,
kuriuos ji buvo jiems atsiuntusi. [12]Jie paskelbė pasninką ir pasodino
Nabotą tarp tautos pirmųjų. [13]O atvedę du vyru, velnio sūnudu,
pasodino juodu ties juo; juodu gi, kaip velniški žmonės, liudijo prieš
jį daugybės akivaizdoje, sakydami: Nabotas keikia Dievą ir karalių;
todėlei jie išvedė jį už miesto ir užmušė jį akmenimis. [14]Po to jie siun-
tė pas Jėzabėlę, sakydami: Nabotas užmuštas akmenimis ir mirė.
[15]Atsitiko gi, kad Jėzabelė, išgirdus užmuštą esant akmenimis
Nabotą ir mirusį, kalbėjo Akhabui: Kelkis ir pasisavink Jėzrahėlie-
čio Naboto vynuogyną, kurs nenorėjo tavęs paklausyti ir duoti jo
už pinigus, nes Nabotas nebe gyvas, bet miręs. [16]Taigi tai išgirdęs
Akhabas, būtent Nabotą mirus, atsikėlė ir ėjo į Jėzrahėliečio Naboto
vynuogyną, kad jį pasisavintų.
[17]Taigi Viešpaties žodis buvo suteiktas Tesbiečiui Elijui ir pasa-
kyta: [18]Kelkis ir eik pasitikti Israėlio karaliaus Akhabo, kurs yra
Samarijoje; štai jis leidžiasi į Naboto vynuogyną, kad jį pasisavintų;
[19]ir tu jam kalbėsi, ir tarsi: Štai ką Viešpats sako: Užmušei, virš
to dar pasisavinai. Ir po to pridursi: Štai ką Viešpats sako: Toje
vietoje, kurioje šunys laižė Naboto kraują, jie laižys taipgi tavo

kraują. [20]Akhabas tarė Elijui: Argi radai, kad aš tavo neprietelis?
Jis atsakė: Radau, nes tu parsidavei, kad darytumei pikta Viešpa-
ties akivaizdoje. [21]Štai aš užvesiu ant tavęs nelaimę ir atpjausiu tavo
palikuonis, ir užmušiu iš Akhabo kiekvieną vyriškį, ir uždarytąjį,
ir paskutinį Israėlyje. [22]Ir padarysiu su tavo namais kaip su Nabato
sūnaus Jeroboamo namais ir kaip su Ahijos sūnaus Baasos namais,
nes tu taip elgeis, kad sužadinai mano rūstybę, ir tu įvedei į nuodė-
mes Israėlį. [23]Viešpats kalbėjo taipgi apie Jėzabelę ir tarė: Šunys ės
Jėzabelę Jėzrahėlio lauke. [24]Jei Akhabas bus miręs mieste, jį ės
šunys; o jei bus miręs lauke, ės jį dangaus paukščiai. [25]Taigi nebuvo
kito tokio kaip Akhabas, kurs buvo parsidavęs, idant darytų pikta
Viešpaties akivaizdoje; nes jį kurstė jo žmona Jėzabelė, [26]ir jis
tapo taip pasibjaurėtinas, kad ėjo paskui stabus, kuriuos buvo pasi-
darę Amoriečiai, kuriuos Viešpats sunaikino prieš Israėlio sūnų
veidą.

[27]Taigi Akhabas, išgirdęs šituos žodžius, perplėšė savo rūbus ir
apdengė ašutine savo kūną, ir alkino save, ir miegojo maiše, ir
vaikščiojo nuleidęs galvą. [28]Tuomet Viešpaties žodis buvo suteiktas
Tesbiečiui Elijui ir pasakyta: [29]Argi nematei Akhabo nusižeminusio
mano akyse? Kadangi jis nusižemino dėl manęs, neužvesiu nelai-
mės jo dienose, bet jo sūnaus dienose užvesiu nelaimę ant jo namų.

22. [1]Taigi praslinko treji metai be karo tarp Sirijos ir Israėlio.
[2]Trečiais gi metais Judo karalius Jozapatas atvyko pas Israėlio
karalių. [3]Tuomet Israėlio karalius tarė savo tarnams: Ar nežinote,
kad Ramot-Galaadas mums pridera, o mes nepaslenkame atimti
jį iš Sirijos karaliaus rankos? [4]Ir jis tarė Jozapatui: Ar eisi draug su
manim kovoti į Ramot-Galaadą? [5]Jozapatas tarė Israėlio karaliui:
Kaip aš esu, taip ir tu; mano tauta ir tavo tauta yra viena; ir mano
raiteliai yra tavo raiteliai. Be to, Jozapatas tarė Israėlio karaliui:
Klauskis šiandien, meldžiamasis, Viešpaties ištarmės. [6]Taigi Israėlio
karalius surinko pranašus, apie keturis šimtus vyrų, ir jiems tarė:
Ar aš privalau eiti į Ramot-Galaadą kariauti, ar ne? Jie atsakė:
Pakilk, o Viešpats duos jį į karaliaus ranką. Jozapatas gi tarė:
Ar nėra čia kokio Viešpaties pranašo, kad pasiklaustumėm per jį?
[8]Israėlio karalius tarė Jozapatui: Liko vienas vyras, per kurį galėtu-
mėm pasiklausti Viešpatį. Bet aš jo nekenčiu, nes jis nepranašauja
man gera, o tik pikta: yra tai Jemlos sūnus Mikhėjas. Jozapatas
jam tarė: Nekalbėk taip, karaliau. [9]Taigi Israėlio karalius pasišau-

kė vieną kamarponį ir jam tarė: Pasiskubink atvesti Jemlos sūnų
Mikhėją. [10]Israėlio gi karalius ir Judo karalius Jozapatas sėdėjo
kiekvienas savo soste, apsivilkę karališkais apdarais, aikštėje prie
Samarijos vartų angos, o visi pranašai pranašavo jųdviejų akivaiz-
doje. [11]Taipgi Khanaanos sūnus Sedekijas pasidarė sau geležinius
ragus ir tarė: Štai ką sako Viešpats: Tais vėtysi Siriją, kolei ją
sunaikinsi. [12]Ir visi pranašai pranašavo panašiai, sakydami: Pa-
kilk į Ramot-Galaadą ir eik laimingai, o Viešpats paduos jį į kara-
liaus rankas.
[13]Pasiuntinys gi, kurs buvo nuėjęs pašaukti Mikhėjo, kalbėjo jam
ir tarė: Štai pranašų žodžiai vienbalsiai skelbia karaliui, kas gera;
tegul tat tavo kalba būna panaši į jųjų, ir tu kalbėk, kas gera.
[14]Mikhėjas jam atsakė: Kaip Viešpats gyvas, ką tik man Viešpats
pasakys, tai aš kalbėsiu.
[15]Taigi jis atėjo pas karalių, o karalius jam tarė: Mikhėjau,
ar mes turime eiti kariauti į Ramot-Galaadą, ar liautis? Jis jam
atsakė: Pakilk ir eik laimingai, o Viešpats paduos jį į karaliaus rankas.
[16]Karalius gi jam tarė: Aš dar sykį įsakau tau su priesaika, kad
man kalbėtumei tiktai kas tiesa, vardan Viešpaties. [17]O anas tarė:
Mačiau visą Israėlį išsisklaisčiusį kalnuose kaip avis, neturinčias
piemens, o Viešpats tarė: Šitie neturi valdovo; tegrįžta kiekvienas
į savo namus ramybėje. [18]Todėl Israėlio karalius tarė Jozapatui:
Argi aš tau nesakiau, kad jis nepranašauja man gera, bet visuomet
pikta? [19]O anas pridurdamas tarė: Todėlei klausyk Viešpaties žo-
džių: mačiau Viešpatį sėdintį savo soste ir visą dangaus kariuomenę,
stovinčią prie jo dešinėje ir kairėje; [20]ir Viešpats tarė: Kas su-
klaidins Israėlio karalių Akhabą, kad patrauktų ir kristų Ramot-Ga-
laade? Ir vienas kalbėjo šitokius žodžius, o kitas kitaip. [21]Bet išėjo
dvasia ir stojosi Viešpaties akivaizdoje, ir tarė: Aš jį suklaidinsiu.
Viešpats jai kalbėjo: Kaipgi? [22]Ji atsakė: Aš išeisiu ir būsiu dvasia me-
lagė visų jo pranašų burnoje. Ir Viešpats tarė: Suklaidinsi ir apgalėsi;
išeik ir daryk taip. [23]Taigi štai dabar Viešpats davė melo dvasią į
burną visų tavo pranašų, kurie čia yra, ir Viešpats kalbėjo prieš tave
pikta.
[24]O Khanaanos sūnus Sedekijas prisiartino ir užgavo Mikhėją
į veidą, ir tarė: Ar tai mane paliko Viešpaties dvasia ir kalbėjo
tau? [25]O Mikhėjas tarė: Pamatysi tą dieną, kuomet įeisi į kambarį,
esantį viduje kambario, idant pasislėptumei. [26]Tuomet Israėlio ka-
ralius tarė: Imkite Mikhėją, ir tepasilieka pas miesto viršininką

Amoną ir pas Amelekho sūnų Joasą, 27ir tarkite jiemdviem: Štai
ką sako karalius: Imkite šitą vyrą kalėjiman ir maitinkite jį sielvarto
duona ir suspaudimo vandeniu, kolei sugrįšiu ramybėje. 28O Mik-
hėjas tarė: Jei sugrįši ramybėje, tai Viešpats nekalbėjo per mane.
Ir pridūrė: Išgirskite visi žmonės.
29Taigi Israėlio karalius ir Judo karalius Jozapatas pakilo prieš
Ramot-Galaadą. 30Ir Israėlio karalius tarė Jozapatui: Imk ginklus
ir eik kovon, ir pasilik apsivilkęs savo drabužiais. Bet Israėlio kara-
lius pakeitė savo apdarą ir ėjo kovon. 31Sirijos gi karalius buvo
įsakęs trisdešimt dviem vežimų viršininkams ir taręs: Nekovokite
prieš ką nors mažesnį ar didesnį, bet tik prieš vieną Israėlio karalių.
32Taigi vežimų viršininkai, pamatę Jozapatą, spėjo, kad tai Israėlio
karalius, ir puolę kovojo prieš jį; bet Jozapatas ėmė šaukti. 33Tuomet
vežimų viršininkai suprato, kad jis ne Israėlio karalius, ir atstojo
nuo jo. 34Vienas gi vyras įtempė kilpinį ir paleido vilyčią netaikin-
damas ir netyčiomis ištiko Israėlio karalių tarp plaučių ir pilvo.
O jis tarė savo vežėjui: Suk atgal ir išvežk mane iš kariuomenės
tarpo, nes esu sunkiai sužeistas. 35Taip tą dieną įvyko kova, ir
Israėlio karalius stovėjo savo vežime prieš Siriečius, o vakare mirė.
Kraujas gi iš žaizdos tekėjo į vežimo vidų. 36Ir, dar saulei nenusilei-
dus, šauklys paskelbė visai kariuomenei, sakydamas: Kiekvienas te-
grįžta į savo miestą ir į savo žemę. 37Karalius gi mirė ir buvo nuga-
bentas Samarijon, ir palaidojo karalių Samarijoje. 38O vežimą nuplovė
Samarijos tvenkinyje, ir šunys laižė jo kraują, nuplovė ir vadžias,
pagal Viešpaties žodį, kurį jis buvo kalbėjęs.
39Kas gi dar sakytina apie Akhabą, ir visa, ką darė, ir dramblio
kaulo namai, kuriuos pastatė, ir visi miestai, kuriuos įkūrė, argi
tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? 40Taigi Akhabas
užmigo su savo tėvais, ir jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Okhozijas.
41Asos sūnus Jozapatas buvo pradėjęs karaliauti Judui ketvirtais
Israėlio karaliaus Akhabo metais. 42Jam buvo trisdešimt penkeri
metai, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jerusalėje dvidešimt pen-
kerius metus; jo motina buvo Salajo duktė, vardu Azuba. 43Jis
vaikščiojo visu savo tėvo Asos keliu ir neiškrypo iš jo, ir darė, kas
buvo teisinga Viešpaties akivaizdoje. 44Tačiau aukštų vietų jis ne-
panaikino, nes tauta dar tebedarė aukas ir degino smilkalus aukštose
vietose. 45Jozapatas turėjo taiką su Israėlio karaliumi.
46Kas gi dar sakytina apie Jozapatą, ir jo veiksmai, kuriuos darė,
ir kovos, argi tai neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? 47Taip-

gi jis išnaikino iš žemės liekanas kekšininkų, kurie buvo pasilikę
jo tėvo Asos dienose. [48]Tuomet nebuvo pastatyta karaliaus Edome.
[49]Karalius gi Jozapatas buvo padirbdinęs laivų jūroje, kad plauktų
Ophiran aukso; bet jie negalėjo išplaukti, nes sudužo Asiongaberyje.
[50]Tuomet Akhabo sūnus Okhozijas tarė Jozapatui: Tegul mano tarnai
plaukia jūra draug su tavaisiais; bet Jozapatas nenorėjo. [51]Jozapatas
užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas kartu su jais savo tėvo Do-
vido mieste. Jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Joramas.

[52]Akhabo gi sūnus Okhozijas buvo pradėjęs karaliauti Israėliui
Samarijoje septynioliktais Judo karaliaus Jozapato metais ir kara-
liavo Israėliui dvejus metus. [53]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje
ir vaikščiojo savo tėvo ir motinos keliu, ir Nabato sūnaus Jeroboamo
keliu, kurs atvedė į nuodėmę Israėlį. [54]Jis taipgi tarnavo Baalui
ir garbino jį, ir erzino Viešpatį, Israėlio Dievą, visai taip, kaip buvo
daręs jo tėvas.

KETVIRTOJI KARALIŲ KNYGA,

hebrajų vadinama ANTROJI M^{E}*LAKHIM*

1. [1]Mirus Akhabui, Moabas sukilo prieš Israėlį. [2]Okhozijas nu-
krito per grotus nuo savo namų aukšto, kurį turėjo Samarijoje,
ir susirgo; jis siuntė pasiuntinius ir jiems tarė: Eikite, klauskitės
Akarono dievo Beelzebubo, ar galėsiu pagyti iš šitos savo ligos.
[3]Viešpaties gi angelas kalbėjo Tesbiečiui Elijui ir tarė: Kelkis
ir pakilk pasitikti Samarijos karaliaus pasiuntinių ir jiems sakyk:
Argi nėra Dievo Israėlyje, kad jūs einate klaustis Akarono dievo
Beelzebubo? [4]Todėl štai ką Viešpats sako: Iš guolio, į kurį atsigulei,
nebeatsikelsi, bet mirte numirsi. Ir Elijas nuėjo sau. [5]Pasiuntiniai
sugrįžo pas Okhoziją. O jis jiems tarė: Kodėlei sugrįžote? [6]Jie
gi jam atsakė: Pasitiko mus vyras ir mums tarė: Eikite ir grįžkite
pas karalių, kurs jus siuntė, ir jam sakysite: Štai ką sako Viešpats:
Nejaugi dėl to, kad nebūtų Dievo Israėlyje, tu siunti klaustis Akaro-
no dievo Beelzebubo? Todėl iš guolio, į kurį atsigulei, tu neišeisi,
bet mirte numirsi. [7]Jis jiems tarė: Kokios išvaizdos ir kaip apsidaręs
buvo anas vyras, kurs jus sutiko ir kalbėjo šituos žodžius? [8]Jie atsakė:
Tai buvo gauruotas vyras ir susijuosęs šikšnine juosta aplink strėnas.
Jis tarė: Tai Tesbietis Elijas.
[9]Ir jis siuntė pas jį penkių dešimtų viršininką ir penkias dešimtis
buvusių po juo. Tasai pakilo prie jo ir sėdinčiam kalno viršūnėje
tarė: Dievo žmogau, karalius tau įsako nužengti. [10]Elijas atsakyda-
mas tarė penkių dešimtų viršininkui: Jei aš Dievo žmogus, tenužengia
ugnis iš dangaus ir tepraryja tave ir penkias dešimtis tavųjų. Taigi
ugnis iš dangaus nužengė ir prarijo jį ir penkias dešimtis buvusių
draug su juo. [11]Po to jis vėl siuntė kitą penkių dešimtų viršininką
ir draug su juo penkias dešimtis. Tasai jam kalbėjo: Dievo žmogau,
karalius sako taip: Skubėk, nuženk. [12]Elijas atsakydamas tarė: Jei
aš Dievo žmogus, tenužengia ugnis iš dangaus ir tepraryja tave
ir penkias dešimtis tavųjų. Taigi ugnis iš dangaus nužengė ir prarijo

jį ir jo penkias dešimtis. [13]Jis vėl siuntė trečią penkių dešimtų viršininką ir penkias dešimtis buvusių draug su juo; tasai atėjęs sulenkė kelius prieš Eliją, maldavo jį ir tarė: Dievo žmogau, nepaniekink mano sielos ir sielų tavo tarnų, kurie yra su manim. [14]Štai ugnis iš dangaus nužengė ir prarijo du pirmuoju penkių dešimtų viršininku ir buvusius su juodviem penkias dešimtis; bet dabar maldauju, pasigailėk mano gyvybės.

[15]Tuomet Viešpaties angelas kalbėjo Elijui ir tarė: Nuženk su juo, nebijok. Taigi jis atsikėlė ir nuvyko draug su juo pas karalių [16]ir jam kalbėjo: Štai ką sako Viešpats: Kadangi siuntei pasiuntinius klaustis Akarono dievo Beelzebubo, lyg kad nebūtų Dievo Israėlyje, kurio galėtumei pasiklausti apie tą dalyką, todėl nesikelsi iš guolio, į kurį atsigulei, bet mirte numirsi.

[17]Taip tat jis mirė pagal Viešpaties žodį, kurį kalbėjo Elijas, ir jo vietoje ėmė karaliauti jo brolis Joramas antrais Judo karaliaus Jozapato sūnaus Joramo metais; nes jis neturėjo sūnaus. [18]Kas gi dar sakytina apie Okhoziją, ką jis yra padaręs, argi tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje?

2. [1]Kai Viešpats norėjo pakelti Eliją viesule į dangų, atsitiko, kad Elijas ir Elisiejus ėjo iš Galgalos. [2]Elijas tarė Elisiejui: Pasilik čia, nes Viešpats siuntė mane iki Beteliui. Elisiejus jam atsakė: Kaip Viešpats gyvas ir gyvas esi tu pats, aš tavęs nepaliksiu. O kai juodu nusileido Betelin, [3]išėjo prie Elisiejaus pranašų sūnūs, kurie buvo Betelyje, ir jam tarė: Ar tu žinai, kad šiandien Viešpats atims nuo tavęs pas save tavo valdovą? Jis atsakė: Ir aš žinau; tylėkite. [4]Elijas gi tarė Elisiejui: Pasilik čia, nes Viešpats siuntė mane Jerikan. O jis atsakė: Kaip Viešpats gyvas ir gyvas esi tu pats, aš nepaliksiu tavęs. Kai juodu atėjo Jerikan, [5]prisiartino prie Elisiejaus pranašų sūnūs, kurie buvo Jerike, ir jam tarė: Ar tu žinai, kad Viešpats atims šiandien nuo tavęs pas save tavo valdovą? Jis atsakė: Ir aš žinau; tylėkite. [6]Elijas jam tarė: Pasilik čia, nes Viešpats siuntė mane iki Jordanui. Jis atsakė: Kaip Viešpats gyvas ir gyvas esi tu pats, aš nepaliksiu tavęs. Taigi juodu ėjo draug, [7]ir penkios dešimtys vyrų iš pranašų sūnų ėjo paskui juodu ir sustojo nuošaliai, atokiai; juodu gi stovėjo prie Jordano. [8]Tuomet Elijas ėmė savo apsiaustą, suvyniojo jį ir užgavo vandenį, kurs persiskyrė į abi pusi, ir abudu perėjo sausai. [9]Kai juodu perėjo, Elijas tarė Elisiejui: Reikalauk, ko nori, kad tau padaryčiau pirma negu būsiu

atimtas nuo tavęs. O Elisiejus tarė: Meldžiu, kad man būtų suteikta
tavo dvasios dvigubai. [10]Jis atsakė: Pareikalavai sunkaus dalyko;
tačiau jei matysi mane, kuomet būsiu nuo tavęs atimamas, tau bus
suteikta, ko prašei; jeigu gi nematysi, nebus.
[11]Kai juodu keliavo toliau ir beeidamu šnekėjosi, štai ugninis
vežimas ir ugniniai arkliai perskyrė juodu, ir Elijas pakilo viesule
į dangų, [12]Elisiejus gi matė ir šaukė: Mano tėve, mano tėve, Israėlio
vežime ir jo vežike! Paskui jis daugiau jo nebematė ir, pagavęs
savo drabužius, perplėšė juos pusiau.
[13]Jis pakėlė Elijo apsiaustą, kurs jam buvo nukritęs, ir sugrįžęs
atsistojo Jordano krante. [14]Elijo apsiaustu, kurs jam buvo nukritęs,
jis užgavo vandenį, bet tasai nepersiskyrė. Tuomet jis tarė: Kurgi
yra Elijo Dievas? Ir užgavo vandenį, ir jis persiskyrė į vieną ir
į antrą pusę, o Elisiejus perėjo. [15]Matydami gi tai, pranašų sūnūs,
buvusieji kitoje pusėje, Jerike, tarė: Elijo dvasia nusileido ant Eli-
siejaus. Jie, atėję jo pasitikti, nusilenkė prieš jį, parpuldami kniūbsti
iki žemei, [16]ir jam tarė: Štai su tavo tarnais yra penkios dešimtys
stiprių vyrų, kurie gali eiti ir ieškoti tavo valdovo; kad kartais
Viešpaties dvasia nebūtų paėmusi jo ir numetusi jį viename iš kalnų
ar viename iš slėnių. Jis atsakė: Nesiųskite. [17]Bet jie vertė jį, kolei
jis sutiko ir tarė: Siųskite. Taigi jie siuntė penkias dešimtis vyrų,
kurie, paieškoję tris dienas, nerado [18]ir sugrįžo prie jo; o jis gyveno
Jerike ir tarė jiems: Argi aš nesakiau jums: Nesiųskite?
[19]Taigi miesto vyrai tarė Elisiejui: Štai gyvenimas šitame mieste
labai geras, kaip tu pats, valdove, matai; bet vanduo labai blogas ir
žemė nederlinga. [20]Jis tarė: Atneškite man naują indą ir įmeskite į jį
druskos. Jiems tai atnešus, [21]jis išėjo prie vandens šaltinio, įmetė į jį
druskos ir tarė: Štai ką Viešpats sako: Aš padariau sveiką šitą van-
denį, ir daugiau nebus jame mirties nei nederlingumo. [22]Taigi van-
duo pasidarė sveikas iki šiai dienai, pagal Elisiejaus žodį, kurį
jis ištarė.
[23]Iš ten gi jis pakilo į Betelį, ir jam einant keliu maži vaikai
išėjo iš miesto ir tyčiojosi iš jo, sakydami: Eik aukštyn, pliki, eik
aukštyn, pliki. [24]Jis atsigręžęs pamatė juos ir prakeikė juos vardan
Viešpaties, ir du lokiu išėjo iš girios, ir sudraskė keturias dešimtis du
iš vaikų. [25]Iš čia jis nuėjo į Karmelio kalną, o iš ten sugrįžo Samarijon.

3. [1]Akhabo sūnus Joramas tapo Israėlio karaliumi Samarijoje
aštuonioliktais Judo karaliaus Jozapato metais; karaliavo gi dvylika

metų. [2]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje, bet ne tiek, kiek jo
tėvas ir motina, nes jis pašalino Baalo statulas, kurias jo tėvas buvo
padaręs. [3]Tačiau jis laikėsi nuodėmių Nabato sūnaus Jeroboamo,
atvedusio į nuodėmes Israėlį, ir neatsitraukė nuo jų.

[4]Moabo karalius Mesa laikė daug gyvulių ir duodavo Israėlio
karaliui duoklės šimtą tūkstančių ėryčių ir šimtą tūkstančių avinų
su jų vilnomis; [5]bet, mirus Akhabui, jis nebesilaikė sutarties, kurią
turėjo su Israėlio karaliumi. [6]Taigi tuomet karalius Joramas išėjo iš
Samarijos ir suskaitė visą Israėlį.

[7]Jis siuntė pas Judo karalių Jozapatą ir sakydino: Moabo kara-
lius atsitraukė nuo manęs; eikš draug su manim prieš jį į kovą.
Jis atsakė: Eisiu; kas manasis, tas ir tavasis; mano tauta tavo tauta;
ir mano arkliai tavo arkliai. Anas tarė: Kuriuo keliu trauksiva?
Jis atsakė: Per Idumėjos tyrumą. [9]Taigi Israėlio karalius, Judo
karalius ir Edomo karalius išėjo ir ėjo keliu aplinkui septynias
dienas, ir nebuvo vandens kariuomenei ir gyvuliams, kurie ėjo
paskui juos.

[10]Tuomet Israėlio karalius tarė: Vargas, vargas, vargas! Viešpats
surinko mus tris karalius, kad įduotų į Moabo rankas. [11]O Jozapa-
tas tarė: Ar nėra čia Viešpaties pranašo, kad per jį maldautumėme
Viešpatį? Vienas Israėlio karaliaus tarnas atsakė: Yra čia Saphato
sūnus Elisiejus, kurs pildavo vandens Elijui ant rankų. [12]Jozapatas
tarė: Pas jį yra Viešpaties žodis. Tuojau Israėlio karalius, Judo
karalius Jozapatas ir Edomo karalius nuėjo pas jį. [13]Elisiejus gi
tarė Israėlio karaliui: Kas yra bendra tarp manęs ir tavęs? Eik pas
savo tėvo ir savo motinos pranašus. Israėlio karalius jam atsakė:
Kam Viešpats surinko tris šituos karalius, kad įduotų juos į Moabo
rankas? [14]Elisiejus jam tarė: Kaip gyvas kareivijų Viešpats, kurio
akivaizdoje stoviu, jei nesidrovėčiau Judo karaliaus Jozapato veido,
aš net nežiūrėčiau tavęs nei pažvelgčiau. [15]Bet dabar atveskite man
arfininką. Arfininkui žaidžiant, atėjo ant jo Viešpaties ranka, ir
jis tarė: [16]Štai ką Viešpats sako: Padarykite šito upelio vagoje grio-
vių ir griovių, [17]nes Viešpats sako taip: Nematysite nei vėjo, nei
lietaus, tačiau šita vaga bus pilna vandens, ir gersite jūs, jūsų
šeimynos ir jūsų gyvuliai. [18]Ir tai dar maža Viešpaties akivaizdoje;
be to, jis taipgi paduos Moabą į jūsų rankas. [19]Ir jūs sumušite visus
sustiprintus miestus ir visus rinktinius miestus, ir iškirsite visus
vaisinius medžius, ir užkimšite visus vandens šaltinius, ir apklosite
akmenimis kiekvieną geriausią dirvą. [20]Taigi atėjo rytmetis, kuo-

met paprastai atnašaujama auka, o štai vanduo tekėjo Edomo keliu,
ir žemė pasidarė pilna vandens.
[21]Visi gi Moabiečiai, išgirdę, kad atėjo karaliai, idant kovotų
prieš juos, sušaukė visus, kurie buvo apsijuosę savo ginklais, ir
sustojo prie sienų. [22]Atsikėlę labai anksti ir saulei užtekėjus ties
vandeniu, Moabiečiai pamatė priešais vandenį raudoną kaip kraują
[23]ir tarė: Tai kraujas nuo kalavijų; karaliai kovojo tarp savęs ir
sumušė vienas kitą; dabar, Moabe, eik prie grobio. [24]Taigi jie
patraukė į Israėlio stovyklas; bet Israėlis pakilęs sumušė Moabą,
ir jie bėgo iš po jų akių. Taigi tie, kurie buvo nugalėję, atėjo
ir sumušė Moabą, [25]ir sugriovė miestus, ir kiekvienas mesdamas
akmenis apklojo visas geriausias dirvas, ir užkimšo visus vandens
šaltinius, ir nukirto visus vaisinius medžius, taip kad liko tik iš
molio padaryti mūrai; miestas buvo apstotas vilpstininkų ir didžioji
jo dalis sugriauta. [26]Tai pamatęs, Moabo karalius, būtent neprie-
telius gavus viršų, ėmė su savim septynis šimtus vyrų, nešiojančių
kalaviją, kad jie įpultų pas Edomo karalių, bet jie neįstengė. [27]Tuo-
met pagavęs savo pirmgimį sūnų, kurs turėjo karaliauti užuot jo,
atnašavo jį kaip deginamąją auką ant mūro. Ir pasidarė Israėlyje
didelis apmaudas, ir jie tuojau pasitraukė nuo jo, ir sugrįžo į savo
žemę.

4. [1]Viena moteriškė iš pranašų žmonų šaukė į Elisiejų ir sakė:
Tavo tarnas mano vyras mirė, ir tu žinai, kad tavo tarnas bijojo
Viešpaties; o štai dabar atėjo skolintojas paimti dviejų mano sūnų,
kad juodu jam vergautų. [2]Elisiejus jai tarė: Ko nori, kad tau pada-
ryčiau? Pasakyk man, ką turi savo namuose? Ji atsakė: Aš, tavo
tarnaitė, neturiu savo namuose nieko kita, kaip tik truputį aliejaus
pasitepti. [3]Jis jai tarė: Eik, pasiskolink iš visų savo kaimynų nemaža
tuščių indų; [4]paskui įeik ir užsirakink savo duris, kai tu ir tavo
sūnūs būsite viduje, ir pilk iš ano į visus šituos indus, o kai bus
pilni, atimsi šalin. [5]Taigi moteriškė ėjo ir užsirakino paskui save
ir savo sūnus duris; jie padavinėjo indus, o ji pylė. [6]Kuomet indai
buvo pilni, ji tarė savo sūnui: Atnešk man dar indą. Bet jis atsakė:
Nebeturiu. Ir aliejus sustojo. [7]Tuomet ji atėjo ir pasakė Dievo
žmogui; jis tarė: Eik, parduok aliejų ir atsilygink savo skolintojui;
tu gi ir tavo sūnūs gyvenkite iš to, kas liks.
[8]Atsitiko vieną dieną, kad Elisiejus ėjo per Sunamą. Buvo gi
tenai žymi moteriškė, kuri jį sulaikė, kad pavalgytų; o kadangi

jis dažnai per ten eidavo, jis užsukdavo pas ją valgyti. [9]Tuomet
ji tarė savo vyrui: Matau, kad tasai, kurs dažnai pereina per mus,
yra šventas Dievo žmogus; [10]padarykiva tat jam aukšte mažą kam-
barį, padėkiva jame jam guolį, stalą, kėdę ir žibintuvą, kad, atėjęs
pas mus, pasiliktų tenai.
[11]Taigi atsitiko vieną dieną, kad jis atėjęs užsuko į kambarį ir
ilsėjosi tenai. [12]Paskui jis tarė savo tarnui Gieziui: Pašauk tą Suna-
mietę. Kuomet jis ją pašaukė ir ji atsistojo jo akivaizdon, [13]jis
tarė savo tarnui: Kalbėk jai: Štai tarnavai mudviem visame uoliai; ko
nori, kad tau padaryčiau? Gal turi reikalą ir nori, kad kalbėčiau kara-
liui ar kariuomenės viršininkui? Ji atsakė: Aš gyvenu savo tautos tarpe.
[14]Jis tarė: Tai ko gi ji nori, kad jai padaryčiau? O Giezis atsakė:
Nesiklausk, nes ji neturi sūnaus, o jos vyras pasenęs. [15]Taigi jis
liepė pašaukti ją. Kai ji buvo pašaukta ir sustojo prie angos, [16]jis
jai tarė: Šituo metu ir šitą pačią valandą, jei sveika sulauksi, turėsi
įsčioje sūnų. Bet ji atsakė: Meldžiamasis mano valdove, Dievo žmo-
gau, nekalbėk savo tarnaitei netiesos. [17]Tačiau moteriškė pradėjo
ir pagimdė sūnų tuo metu ir tą pačią valandą, kurią buvo pasakęs
Elisiejus.
[18]Vaikas paaugo. Ir vieną dieną, išėjęs pas savo tėvą prie pjovėjų,
[19]tarė savo tėvui: Skauda man galva, skauda man galva. Tasai
tarė tarnui: Imk ir vesk jį prie motinos. [20]Kai jis paėmęs atvedė
jį pas jo motiną, ji pasidėjo jį ant savo kelių iki vidudieniui, ir
jis mirė. [21]Po to ji užkopė aukštyn ir padėjo jį Dievo žmogaus
guolyje ir užrakino duris. Išėjus [22]ji pasivadino savo vyrą ir tarė:
Siųsk, meldžiamasis, draug su manim vieną iš tarnų ir asilę, kad
nukakčiau pas Dievo žmogų ir sugrįžčiau. [23]Jis jai tarė: Kodėlei
eini pas jį? Šiandien nei pirmoji mėnesio diena, nei šabatas. Ji
atsakė: Eisiu. [24]Ji pasibalnojo asilę ir įsakė tarnui: Varyk ir skubėk,
kad nedarytumei man gaiščio kelyje, ir tai daryk, ką tau liepiu.
[25]Taigi ji iškeliavo ir atvyko pas Dievo žmogų Karmelio kalne.
Pamatęs ją iš tolo, Dievo žmogus tarė tarnui Gieziui: Štai ta Suna-
mietė. [26]Eik tat jos pasitikti ir sakyk jai: Ar viskas gerai dedasi pas
tave, su tavo vyru ir su tavo sūnumi? Ji atsakė: Gerai. [27]O atėjusi
į kalną pas Dievo žmogų, ji apkabino jo kojas; Giezis priėjo jos
atitraukti. Bet Dievo žmogus tarė: Palik ją, nes jos siela apkartusi, o
Viešpats paslėpė nuo manęs ir man neapreiškė. [28]Ji jam tarė: Argi
aš prašiau iš mano valdovo sūnaus? Argi aš tau nesakiau: Ne-
klaidink manęs? [29]Jis tarė Gieziui: Susijuosk savo kulšis, imk mano

lazdą savo rankon ir eik. Jei sutiktų tave žmogus, nesisveikink
su juo, ir jei kas su tavim sveikintųsi, neatsakyk jam; ir tu padėsi
mano lazdą ant vaiko veido. [30]Bet vaiko motina tarė: Kaip Viešpats
gyvas ir gyva tavo siela, aš neatstosiu nuo tavęs. Taigi jis atsikėlė
ir ėjo paskui ją.

[31]Giezis atėjo pirm jųdviejų ir padėjo lazdą vaikui ant veido;
bet nebuvo nei žado, nei gyvybės ženklo. Tuomet jis sugrįžo jam
priešais ir jam paskelbė, sakydamas: Vaikas neprisikėlė. [32]Taigi
Elisiejus ėjo į namus, ir štai numiręs vaikas gulėjo jo guolyje.
[33]Įėjęs jis užsirakino duris paskui save ir vaiką ir meldėsi Viešpačiui.
[34]Paskui jis užkopė ir atsigulė ant vaiko; jis padėjo savo burną
ant jo burnos ir savo akis ant jo akių, ir savo rankas ant jo rankų
ir pasilenkė ant jo, ir vaiko kūnas sušilo. [35]Po to jis atsikėlė, ėjo
namuose vieną kartą šen ir ten; paskui užkopė ir išsitiesė ant
jo, o vaikas sužiovavo septynis kartus ir atmerkė akis. [36]Tuomet jis
pašaukė Giezį ir jam tarė: Pašauk tą Sunamietę. Pavadinta ji atėjo
pas jį. Jis gi tarė: Pasiimk savo sūnų. [37]Ji priėjo, puolė jam po kojų
ir nusilenkė iki žemei; po to pasiėmė savo sūnų ir išėjo; [38]o Elisiejus
sugrįžo į Galgalą.

Krašte buvo badas, ir pranašų sūnūs gyveno po Elisiejaus akių.
Tuomet jis tarė vienam iš savo tarnų: Užkaisk didelį puodą ir išvirk
pranašų sūnums viralo. [39]Vienas išėjo į lauką pasirinkti laukinių
žolių; tenai rado lyg kad laukinių vynuogių virkščių, nusiskynė nuo
jų laukinių kolokvintų, prisipylė savo apsiaustą ir sugrįžęs supjaustė
viralo puodan, nes nežinojo, kas tai yra. [40]Paskui jie pylė draugams
valgyti. Paragavę viralo, jie sušuko ir tarė: Puode mirtis, Dievo
žmogau! Ir negalėjo valgyti. [41]Jis tarė: Atneškite miltų. Jiems at-
nešus, jis supylė puodan ir tarė: Pilk žmonėms, kad valgytų. Ir
daugiau nebebuvo puode jokio kartumo.

[42]Vienas vyras atėjo iš Baalsalisos ir atnešė Dievo žmogui pir-
monių duonos, dvidešimt miežienės duonos kepalų ir naujų javų
savo maiše. Jis tarė: Duok žmonėms, kad valgytų. [43]Jo tarnas jam
atsakė: Kiekgi tai yra, kad padėčiau šimtui vyrų? Jis vėl tarė:
Duok žmonėms, kad valgytų, nes Viešpats štai ką sako: Jie valgys,
ir dar liks. [44]Taigi jis jiems padėjo, o jie valgė, ir dar liko, pagal
Viešpaties žodį.

5. [1]Sirijos karaliaus kariuomenės viršininkas Naamanas buvo vy-
ras galingas pas savo valdovą ir dideliai gerbiamas, nes per jį

Viešpats buvo išgelbėjęs Siriją; jis buvo drąsus ir turtingas vyras,
bet raupsuotas. [2]Iš Sirijos buvo išėję galvažudžiai ir nusivedę iš
Israėlio žemės nelaisvėn mažą mergaitę; ji tarnavo Naamano žmonai
[3]ir tarė savo valdovei: Kadgi mano valdovas būtų buvęs pas pranašą,
kurs yra Samarijoje; jis tikrai būtų pagydęs jį nuo raupsų, kuriuos
turi. [4]Taigi Naamanas įėjo pas savo valdovą ir jam paskelbė, saky-
damas: Taip ir taip kalbėjo mergaitė iš Israėlio žemės. [5]Sirijos karalius
jam tarė: Eik tenai, o aš nusiųsiu Israėlio karaliui laišką. Jis iške-
liavo, pasiėmęs su savim dešimtį talentų sidabro, šešis tūkstančius
auksinių ir dešimtį išeiginių drabužių, [6]ir nunešė pas Israėlio karalių
laišką, kuriame buvo parašyta: Gavęs šitą laišką žinok, jog siunčiu
pas tave savo tarną Naamaną, kad išgydytumei jį nuo jo raupsų.
[7]Israėlio karalius, perskaitęs laišką, perplėšė savo drabužius ir tarė:
Argi aš Dievas, kad galėčiau užmušti ir atgaivinti, jog tasai siunčia
pas mane, idant išgydyčiau žmogų nuo jo raupsų? Stebėkite ir
matykite, kad jis ieško prieš mane priekabių.

[8]Išgirdęs apie tai, Dievo žmogus Elisiejus, būtent kad Israėlio
karalius perplėšęs savo rūbus, siuntė pas jį ir sakydino: Kam per-
plėšei savo rūbus? Teateina jis pas mane ir težino, jog yra Israėlyje
pranašas. [9]Taigi Naamanas atėjo su arkliais ir vežimais ir sustojo
prie Elisiejaus namų angos. [10]Elisiejus siuntė pas jį pasiuntinį ir
sakydino: Eik ir apsiplauk septynis kartus Jordane, ir tavo kūnas
pasidarys sveikas, ir būsi apvalytas. [11]Naamanas supyko ir ėjo šalin,
sakydamas: Aš maniau, kad jis išeis prie manęs, atsistojęs šauks
Viešpaties, savo Dievo, vardą, prisilies savo ranka raupsų vietos
ir išgydys mane. [12]Nejaugi Damasko upės Abana ir Pharpharas ne
geresni už visus Israėlio vandenis, kad aš juose plaučiaus ir būčiau
apvalytas? Taigi kai jis apsigręžė ir ėjo šalin apmaudingas, [13]jo
tarnai prisiartino prie jo ir jam kalbėjo: Tėve, jei pranašas būtų
tau pasakęs ir didelį dalyką, tikrai būtumei turėjęs daryti, kaipgi
labiau kada jis dabar tau pasakė: Apsiplauk ir būsi apvalytas?
[14]Taigi jis nusileido ir apsiplovė Jordane septynis kartus, kaip Dievo
žmogus buvo kalbėjęs, ir jo kūnas atsitaisė kaip mažo vaiko kūnas,
ir jis buvo apvalytas. [15]Sugrįžęs pas Dievo žmogų su visais savo
palydovais, jis atėjo, stojo jo akivaizdon ir tarė: Aš žinau tikrai,
kad nėra kito Dievo visoje žemėje, kaip tiktai Israėlyje. Maldauju tat,
kad priimtumei iš tavo tarno palaiminimą. [16]Bet tasai atsakė: Kaip
gyvas Viešpats, kurio akivaizdoje stoviu, aš neimsiu. Ir nors jis
verste vertė, tasai tačiau visai nesutiko. [17]Tuomet Naamanas tarė:

Kaip sau nori; bet maldauju, leisk man, tavo tarnui, pasiimti žemės,
kiek gali panešti du asilėnu, nes tavo tarnas daugiau nebedarys
deginamųjų aukų ar atnašų svetimiems dievams, o tiktai Viešpačiui.
18Yra gi tik vienas dalykas, dėlei kurio melskis Viešpačiui už savo
tarną: Kai mano valdovas įeis Remono šventyklon pagarbinti, jei
jam pasiremiant ant mano rankos, aš nusilenksiu iki žemei Remono
šventykloje, jam pagarbinant toje pačioje vietoje, Viešpats teatleidžia
man, tavo tarnui, tą dalyką. 19Elisiejus jam tarė: Eik ramybėje. Taigi
išėjo nuo jo rinktiniu žemės laiku.
20Dievo žmogaus tarnas Giezis tarė: Mano valdovas pasigailėjo
šito Siriečio Naamano ir neėmė iš jo, ką tasai buvo atnešęs; kaip
Viešpats gyvas, aš bėgsiu paskui jį ir paimsiu iš jo šį tą. 21Taigi
Giezis vijosi paskui Naamaną; tasai gi, pamatęs jį bėgantį prie
savęs, nušoko nuo vežimo jo pasitikti ir tarė: Ar visa gerai dedasi?
22Anas atsakė: Taip; mano valdovas siunčia mane pas tave ir sakydi-
na: Pas mane ką tik atėjo du jaunikaičiu iš pranašų sūnų nuo
Ephraimo kalno; duok juodviem talentą sidabro ir du šventadieniu
apdaru. 23Naamanas tarė: Geriau bus, kad paimsi du talentu. Ir
jis jį privertė. Jis įrišo du talentu sidabro į du maišu, taipgi du
apdaru ir užkrovė ant dviejų savo tarnų, kuriuodu ir nešė jo
priešakyje. 24Pagrįžęs gi jau vakare, jis ėmė tai iš jųdviejų rankos
ir paslėpė namuose, o vyrus paleido, ir jie išėjo. 25Pats gi įėjęs
stojosi prieš savo valdovą. Elisiejus tarė: Iš kur ateini, Giezi? Jis
atsakė: Tavo tarnas niekur nebuvo išėjęs. 26Bet anas tarė: Argi
mano širdis nebuvo drauge, kuomet žmogus grįžo nuo savo vežimo
tavęs pasitikti? Taigi, dabar gavai sidabro ir gavai apdarų, kad
nusipirktumei alyvdaržių ir vynuogynų, ir avių, ir jaučių, ir tarnų, ir
tarnaičių. 27Bet ir Naamano raupsai prilips tau ir tavo palikuonims
per amžius. Ir jis išėjo nuo jo raupsuotas kaip sniegas.

6. 1Pranašų sūnūs tarė Elisiejui: Štai vieta, kurioje gyvename
po tavo akių, mums per ankšta. 2Eikime iki Jordanui, ir tepasiima
kiekvienas iš miško medžiagos, kad pasistatytumėm tenai sau vietą
gyventi. Jis atsakė: Eikite. 3Vienas iš jų tarė: Eikš tat ir tu kartu
su savo tarnais. Jis atsakė: Aš ateisiu. 4Ir jis nuėjo draug su jais.
Taigi atėję prie Jordano jie kirto medžius. 5Atsitiko gi, kad, vienam
bekertant medį, kirvio geležis įkrito į vandenį. Jis sušuko ir tarė:
Vargas, vargas, vargas, mano valdove! Ir tą patį buvau pasiskolinęs.
6Dievo gi žmogus tarė: Kur įkrito? Anas jam parodė vietą. Taigi

jis nusipjovė medį ir įmetė tenai, o geležis išplaukė. [7]Tuomet jis
tarė: Pasiimk. Anas ištiesė ranką ir pasiėmė ją.
[8]Sirijos karalius kovojo prieš Israėlį. Jis susitarė su savo tarnais
ir sakė: Toje ir toje vietoje pastatykime slastus. [9]Taigi Dievo žmogus
siuntė pas Israėlio karalių ir sakydino: Saugokis eiti į tą vietą,
nes tenai tykoja Siriečiai. [10]Israėlio tat karalius siuntė į tą vietą,
kurią jam buvo pasakęs Dievo žmogus, ir pirmas paėmė ją, ir sau-
gojosi tenai ne kartą ir ne du kartu.
[11]Siriečių karaliaus širdis pasidarė nerami dėl to dalyko, ir sušau-
kęs savo tarnus jis tarė: Kodėl man nepasakote, kas yra mano
išdavikas pas Israėlio karalių? [12]Vienas jo tarnų tarė: Anaiptol,
mano valdove karaliau; tai pranašas Elisiejus, kurs yra Israėlyje,
pasako Israėlio karaliui visus žodžius, kokius tik kalbi savo kamba-
ryje. [13]Jis jiems tarė: Eikite ir pasižiūrėkite, kur jis yra, kad siųs-
čiau ir sugaučiau jį. Jie jam pranešė, sakydami: Štai jis Dotane.
[14]Taigi jis siuntė tenai arklių ir vežimų, ir kariuomenės galybę.
Šitie, atėję nakčia, apstojo miestą. [15]Atsikėlęs gi auštant, Dievo žmo-
gaus tarnas išėjo ir pamatė kariuomenę aplink miestą ir arklius,
ir vežimus, ir jam pranešė, sakydamas: Vargas, vargas, vargas, mano
valdove, ką darysime? [16]Jis atsakė: Nebijok; nes su mumis daugiau
yra nekaip su jais. [17]Po to Elisiejus meldėsi ir tarė: Viešpatie,
atmerk šitojo akis, kad matytų. Ir Viešpats atmerkė tarno akis,
ir jis matė: ir štai aplink Elisiejų buvo kalnas, pilnas ugninių arklių
ir vežimų. [18]Tuo tarpu neprieteliai leidosi prie jo; Elisiejus gi meldėsi
Viešpačiui, sakydamas: Maldauju, ištik šituos žmones aklumu. Ir
Viešpats juos ištiko, kad neregėtų, kaip Elisiejus buvo kalbėjęs.
[19]Elisiejus gi jiems tarė: Tai ne šitas kelias ir ne tas miestas; eikite
paskui mane, o aš parodysiu jums vyrą, kurio ieškote. Taigi jis
nuvedė juos Samarijon. [20]Jiems gi įėjus Samarijon, Elisiejus tarė:
Viešpatie, atmerk jų akis, kad regėtų. Ir Viešpats atmerkė jų akis,
ir jie pamatė esą Samarijos viduryje. [21]O Israėlio karalius, pamatęs
juos, tarė Elisiejui: Ar užmušti juos, mano tėve? [22]Jis gi atsakė:
Neužmušk, nes jų nepaėmei savo kalaviju ir kilpiniu, kad užmuštu-
mei, bet padėk jiems duonos ir vandens, kad valgytų ir gertų, ir
grįžtų pas savo valdovą. [23]Taigi jiems buvo padėta didelė daugybė
valgių, o jie valgė ir gėrė, ir jis paleido juos; jie grįžo pas savo
valdovą, ir daugiau Sirijos plėšikai nebėjo Israėlio žemėn.
[24]Paskui gi atsitiko, kad Sirijos karalius Benadadas surinko visą
savo kariuomenę, pakilo ir apgulė Samariją. [25]Taigi Samarijoje pasi-

darė didelis badas; ir ji buvo tolei apgulta, kolei nepradėta pardavinėti
asilo galvos už aštuonias dešimtis sidabrinių ir ketvirtos kabo dalies
balandžių mėšlo už penkis sidabrinius. [26]Israėlio karaliui einant per
mūrą, viena moteriškė sušuko į jį, tardama: Gelbėk mane, mano val-
dove karaliau! [27]Jis gi tarė: Viešpats tavęs negelbi, kuo gi aš galiu
tave gelbėti? Ar kuo nors iš klojimo, ar iš spaustuvo? Po to karalius
jai tarė: Ko gi tu nori? Ji atsakė: [28]Šita moteriškė man tarė: Duok
savo sūnų, kad suvalgytumėva jį šiandien, o mano sūnų suvalgysiva
rytoj. [29]Taigi išvirėva mano sūnų ir suvalgėva. O kitą dieną aš jai ta-
riau: Duok savo sūnų, kad jį suvalgytumėva. Bet ji savo sūnų paslėpė.
[30]Tai išgirdęs, karalius perplėšė savo drabužius ir ėjo per mūrą.
Ir visi žmonės matė ašutinę, kurią jis buvo apsivilkęs apačioje ant
kūno. [31]Karalius tarė: Dievas tai man tepadaro ir tai teprideda, jei
Saphato sūnaus Elisiejaus galva pasiliks šiandien ant jo. [32]Elisiejus gi
sėdėjo savo namuose ir seniausieji sėdėjo draug su juo. Taigi karalius
siuntė pirm savęs vyrą; ir pirma negu tas pasiuntinys atėjo, Elisiejus
tarė seniausiems: Ar jūs žinote, kad tas žmogžudžio sūnus siuntė man
galvos nukirsti? Žiūrėkite tat, kai pasiuntinys ateis, užrakinkite duris
ir neleiskite jo įeiti, nes štai jo valdovo kojų trepsėjimas eina paskui jį.
[33]Jis jiems dar tebekalbėjo, o štai pasirodė pasiuntinys, kurs pas jį
ėjo. Ir jis tarė: Štai yra tokia didelė piktenybė nuo Viešpaties; ko gi
dar aš lauksiu iš Viešpaties.

7. [1]Elisiejus tarė: Išgirskite Viešpaties žodį: Viešpats sako taip:
Rytoj šituo metu smulkių miltų saikas bus vertas Samarijos vartuose
vieną siklį ir du miežių saiku vieną siklį. [2]Atsakydamas gi Dievo žmo-
gui vienas iš vadų, ant kurio rankos karalius buvo pasirėmęs, tarė:
Jei Viešpats atvertų ir užtvankas danguje, argi galės būti, ką kalbi?
Jis atsakė: Matysi savo akimis, bet iš to nevalgysi.
[3]Taigi prie vartų angos buvo keturi raupsuoti vyrai; jie kalbėjo vie-
nas kitam: Ko gi mes čia pasiliekame, kolei nenumirsime? [4]Ar mes no-
rėsime įeiti miestan, mirsime badu; arba pasiliksime čia, reikės mums
mirti; eikime tat ir bėkime į Siriečių stovyklas; jei jie pasigailės mūsų,
liksime gyvi; o jei norės užmušti, tai ir be to numirsime. [5]Taigi jie
atsikėlė vakare, kad eitų į Siriečių stovyklas; o atėję į Siriečių stovyklų
pakraštį, nerado tenai nė vieno; [6]nes Viešpats buvo padaręs, kad Si-
riečių stovykloje pasigirstų vežimų ir arklių, ir didžiausios kariuo-
menės ūžimas; ir jie kalbėjo vienas kitam: Štai Israėlio karalius pasi-
samdė prieš mus Hetiečių ir Egiptiečių karalius, ir tie atėjo prieš mus.

7 Taigi jie pakilo ir pabėgo, kolei buvo tamsu, ir paliko savo padangtes
ir arklius, ir asilus stovyklose, jie bėgo norėdami išgelbėti tik savo
gyvybes.

8 Taigi, atvykę į stovyklų priešakį, anie raupsuotieji įėjo į vieną pa-
dangtę, valgė ir gėrė, paskui ėmė iš ten sidabrą ir auksą, ir drabužius,
ir nuėjo sau, ir paslėpė; ir vėl sugrįžo į kitą padangtę ir taip pat pasi-
ėmę iš ten paslėpė. 9 Bet po to jie kalbėjo vienas kitam: Negerai daro-
me, nes tai geros naujienos diena. Jei tylėsime ir nenorėsime paskelbti
iki rytui, tai palaikys mums nusikaltimu; eikime tat ir atėję paskelbsime
karaliaus rūmuose. 10 Taigi, atėję prie miesto vartų, jie jiems pasakojo,
sakydami: Buvome nuėję prie Siriečių stovyklos ir neradome tenai
nė vieno žmogaus, o tik pririštus arklius ir asilus, ir ištiestas pa-
dangtes.

11 Tuomet vartų sargai ėjo ir pranešė karaliaus rūmų viduje. 12 Tasai
atsikėlė nakčia ir tarė savo tarnams: Pasakysiu jums, ką mums nori
padaryti Siriečiai. Jie žino, kad mes kenčiame badą, ir todėl jie išėjo
iš stovyklų ir slapstosi laukuose, sakydami: Kuomet jie bus išėję iš
miesto, mes suimsime juos gyvus ir tuomet galėsime įeiti į miestą. 13 Bet
vienas iš jo tarnų atsakė: Pasiimkime penkis likusius mieste arklius,
nes tiek tik yra tarp visos Israėlio daugybės, kiti gi suvalgyti, ir išsiuntę
galėsime ištirti. 14 Atvedė tat du arkliu ir karalius išsiuntė į Siriečių
stovyklas, sakydamas: Eikite ir pasižiūrėkite. 15 Jie ėjo paskui anuos
iki Jordanui: štai visas kelias buvo pilnas drabužių ir rykų, kuriuos
sumišę Siriečiai buvo pametę; ir pasiuntiniai sugrįžę pasakė tai ka-
raliui.

16 Taigi tauta išėjus išplėšė Siriečių stovyklas, ir pasidarė smulkių
miltų saikas vertas vieną siklį ir du miežių saiku vieną siklį, pagal
Viešpaties žodį. 17 Aną gi vadą, ant kurio rankos karalius buvo pasi-
rėmęs, jis pastatė prie vartų, o minia sumindžiojo jį vartų angoje, ir
jis mirė, taip kaip Dievo žmogus buvo kalbėjęs, kuomet pas jį buvo
atėjęs karalius. 18 Ir atsitiko pagal Dievo žmogaus žodžius, kuriuos jis
buvo pasakęs karaliui, kuomet tarė: Du miežių saiku bus vertu vieną
siklį ir smulkių miltų saikas vieną siklį, rytoj šituo pačiu metu Samari-
jos vartuose, 19 kuomet anas vadas buvo atsakęs Dievo žmogui ir taręs:
Nors Viešpats atsklęstų užtvankas danguje, nejaugi galės įvykti, ką
kalbi? O jis jam buvo pasakęs: Matysi savo akimis, bet tu iš to neval-
gysi. 20 Atsitiko tat jam, kaip buvo iš anksto paskelbta; tauta sumindžiojo
jį vartuose, ir jis mirė.

8. [1]Moteriškei, kurios sūnų buvo atgaivinęs, Elisiejus kalbėjo ir
tarė: Kelkis, eik tu ir tavo namai ir pasilik kur tik galėsi; nes Viešpats
pašaukė badą ir ateis į šalį per septynerius metus. [2]Ji atsikėlė ir padarė,
kaip Dievo žmogus buvo kalbėjęs, ir, iškeliavus su savo namais, pasi-
liko daugelį dienų Pilistimų žemėje. [3]Pasibaigus septyneriems metams,
moteriškė pargrįžo iš Pilistimų žemės ir ėjo šauktis į karalių dėl savo
namų ir savo dirvų. [4]Karalius kalbėjosi su Dievo žmogaus tarnu
Gieziu ir tarė: Papasakok man visus didelius dalykus, kuriuos yra
padaręs Elisiejus. [5]Jam gi bepasakojant karaliui, kaip anas buvo pri-
kėlęs iš numirusių, pasirodė moteriškė, kurios sūnų buvo atgaivinęs,
ir šaukėsi į karalių dėl savo namų ir savo dirvų. Tuomet Giezis tarė:
Mano valdove karaliau! Štai jos sūnus, kurį Elisiejus prikėlė iš numi-
rusių. [6]O karalius paklausė moteriškę, ir ji jam papasakojo. Karalius
tat pridavė jai vieną kamarponį ir tarė: Sugrąžink jai visa, kas jos, ir
visų dirvų pelną nuo tos dienos, kurioje paliko žemę, iki šiai dienai.
[7]Elisiejus atėjo taipgi Damaskan, kur Sirijos karalius Benadadas
sirgo, ir buvo jam paskelbta, ir pasakyta: Atėjo čia Dievo vyras. [8]Tuo-
met karalius tarė Hazaėliui: Imk su savim dovanų ir eik Dievo žmo-
gaus pasitikti ir teiraukis per jį Viešpatį, sakydamas: Ar galėsiu išgyti
iš šitos savo ligos? [9]Taigi Hazaėlis ėjo jo pasitikti, turėdamas su savim
dovanų ir visokių Damasko gėrybių, kiek keturios dešimtys kupranu-
garių gali panešti. Atsiradęs gi jo akivaizdoje, jis tarė: Tavo sūnus
Sirijos karalius Benadadas siuntė mane pas tave ir sakydino: Ar galėsiu
išgyti iš šios savo ligos? [10]Elisiejus jam atsakė: Eik, sakyk jam: Pagysi.
Bet Viešpats man parodė, kad jis mirte numirs. [11]Ir jis stovėjo draug
su juo, ir susijaudino taip, kad net jo veidas pasikeitė, ir Dievo žmogus
verkė. [12]O Hazaėlis tarė: Kodėl mano valdovas verkia? Jis gi atsakė:
Nes žinau, kokias piktenybes tu darysi Israėlio sūnums. Tu sudeginsi
jų sustiprintus miestus ir jų jaunuolius užmuši kalaviju, o jų kūdikius
sutriuškinsi ir nėščias persekiosi. [13]O Hazaėlis tarė: Ir kas gi aš esu,
tavo tarnas ar šuo, kad padaryčiau šitą taip didelį dalyką? Elisiejus
atsakė: Viešpats man parodė, kad tu būsi Sirijos karaliumi. [14]Po to
jis, pasitraukęs nuo Elisiejaus, atėjo pas savo valdovą. Tasai jam tarė:
Ką tau pasakė Elisiejus? O jis atsakė: Jis man tarė: Pagysi. [15]Atėjus
gi kitai dienai, jis ėmė antklodę, užpylė vandens ir ištiesė ant jo veido.
Jam mirus, Hazaėlis ėmė karaliauti jo vietoje.
[16]Penktais Israėlio karaliaus Akhabo sūnaus Joramo metais ir Judo
karaliaus Jozapato ėmė karaliauti Judo karaliaus Jozapato sūnus
Joramas. [17]Jam buvo trys dešimtys dveji metai, kai pradėjo karaliauti,

ir karaliavo Jerusalėje aštuonerius metus.[18]Jis vaikščiojo Israėlio
karalių keliais, kaip buvo vaikščioję Akhabo namai, nes jo žmona
buvo Akhabo duktė, ir jis darė kas pikta Viešpaties akivaizdoje. [19]Vieš-
pats nenorėjo sunaikint Judo dėlei savo tarno Dovido, kaip jam buvo
žadėjęs, kad duosiąs jam ir jojo sūnums žiburį per visas dienas. [20]Jo
dienose pasitraukė Edomas, kad nebebūtų po Judu, ir pasistatė sau
karalių. [21]Joramas atėjo į Seirą ir visi vežimai draug su juo; jis pakilo
nakčia ir sumušė Idumėjiečius, kurie buvo jį apstoję, ir vežimų virši-
ninkus, tauta gi pabėgo į savo padangtes. [22]Taigi Edomas pasitraukė,
kad nebebūtų po Judu iki šiai dienai. Taip pat anuo metu atpuolė ir
Lobna.
[23]Kas gi dar sakytina apie Joramą ir visa, ką jis padarė, argi tai ne-
parašyta Judo karalių metraščių knygoje? [24]Ir Joramas užmigo su
savo tėvais, ir buvo palaidotas draug su jais Dovido mieste, o jo sūnus
Okhozijas ėmė karaliauti jo vietoje.
[25]Dvyliktais Israėlio karaliaus Akhabo sūnaus Joramo metais tapo
karaliumi Judo karaliaus Joramo sūnus Okhozijas. [26]Okhozijui buvo
dvidešimt dveji metai, kai jis pradėjo karaliauti, karaliavo gi vienerius
metus Jerusalėje; jo motina buvo Israėlio karaliaus Amrio duktė,
vardu Atalija. [27]Jis vaikščiojo Akhabo namų keliais ir darė kas pikta
Viešpaties akivaizdoje, taip pat kaip Akhabo namai, nes jis buvo
Akhabo namų žentas. [28]Jis taipgi ėjo su Akhabo sūnumi Joramu kovo-
ti prieš Sirijos karalių Hazaėlį į Ramot-Galaadą, ir Siriečiai sužeidė
Joramą. [29]Jis sugrįžo gydytis Jėzrahėlyje, nes Siriečiai buvo sužeidę
jį Ramote, kuomet kovojo prieš Sirijos karalių Hazaėlį. Judo gi kara-
liaus Joramo sūnus Okhozijas ėjo aplankyti Akhabo sūnaus Joramo
į Jėzrahėlį, nes jis tenai sirgo.

9. [1]Pranašas Elisiejus pasišaukė vieną iš pranašų sūnų ir jam tarė:
Apsijuosk savo strėnas ir imk šitą indelį aliejaus į savo ranką, ir eik
į Ramot-Galaadą. [2]Atėjęs tenai pamatysi Namsio sūnaus Jozapato
sūnų Jėhų ir įėjęs pašauksi jį iš jo brolių tarpo, ir įsivesi į tolesnį
kambarį. [3]Paskui, laikydamas indelį aliejaus, išpilsi jam ant galvos ir
tarsi: Štai ką Viešpats sako: Aš patepiau tave karaliumi Israėliui; ir
atsidarysi duris, ir išbėgsi, ir tenai nesustosi. [4]Taigi pranašo tarnas
jaunuolis išėjo į Ramot-Galaadą [5]ir įėjo tenai; o štai sėdėjo kariuo-
menės viršininkai, ir jis tarė: Aš turiu pasakyti tau žodį, o karvedy!
Jėhus gi atsiliepė: Kuriam iš mūsų visų? Bet jis tarė: Tau, o karvedy!
[6]Anas atsikėlė ir įėjo į kambarį; jisai gi išliejo anam ant galvos

aliejų ir tarė: Štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Aš patepiau
tave karaliumi Viešpaties tautai Israėliui, [7]ir tu sunaikinsi savo val-
dovo Akhabo namus, ir taip aš atkeršysiu Jėzabelei už savo tarnų
pranašų kraują ir už visų Viešpaties tarnų kraują. [8]Ir pražudysiu
visus Akhabo namus, ir užmušiu iš Akhabo kiekvieną vyriškį, ir užda-
rytąjį, ir paskučiausią Israėlyje. [9]Ir padarysiu su Akhabo namais
kaip su Nabato sūnaus Jeroboamo namais ir kaip su Ahijos sūnaus
Baasos namais. [10]Taipgi Jėzabelę ės šunys Jėzrahėlio lauke ir nebus
kas ją palaidotų. Po to jis atsidarė duris ir išbėgo.
[11]Jėhus gi išėjo prie savo valdovo tarnų, kurie jam tarė: Ar visa
gerai klojasi? Ko tas beprotis buvo pas tave atėjęs? Jis jiems tarė:
Jūs žinote žmogų ir ką jis yra kalbėjęs. [12]O jie atsakė: Tai netiesa;
verčiau tu mums papasakok. Jis jiems tarė: Jis man tai ir tai kalbėjo
ir tarė: Štai ką Viešpats sako: Patepiau tave karaliumi Israėliui. [13]Taigi
jie pasiskubino, ir kiekvienas ėmė savo apsiaustą, padėjo jam po kojų,
darydami sosto panašumą, ir sutrimitavo trimitu, ir tarė: Jėhus kara-
liauja. [14]Taip tat Namsio sūnaus Jozapato sūnus Jėhus padarė sąmoks-
lą prieš Joramą, Joramas gi buvo apgulęs kartu su visu Israėliu Ramot-
Galaadą prieš Sirijos karalių Hazaėlį [15]ir buvo grįžęs gydytis Jėzra-
hėlyje dėl žaizdų, nes Siriečiai buvo sužeidę bekovojantį prieš Sirijos
karalių Hazaėlį. Ir Jėhus tarė: Jei jums tai patinka, nė vienas teneiš-
bėga iš miesto, kad nenueitų ir nepaskelbtų Jėzrahėlyje.
[16]Po to jis pakilo ir iškeliavo į Jėzrahėlį; nes Joramas tenai sirgo
ir Judo karalius Okhozijas buvo atvykęs Joramo aplankyti. [17]Taigi
žvalgas, kurs stovėjo Hėzrahėlio bokšte, pamatė atvykstančio Jėhaus
būrį ir tarė: Aš matau būrį. Joramas tarė: Imk vežimą ir siųsk jų pasi-
tikti, ir išsiųstasis tesako: Ar visa gerai klojasi? [18]Taigi tasai, kurs buvo
sėdęs į vežimą, nuvyko jo pasitikti ir tarė: Štai ką karalius sako: Ar
viskas taiku? O Jėhus tarė: Ką gali tau rūpėti taika? Praeik ir sek mane.
Žvalgas gi paskelbė ir tarė: Pasiuntinys nuvyko prie jų ir nebegrįžta.
[19]Jis siuntė taipgi kitą važiuotą, ir tasai nuvyko prie jų, ir tarė: Štai ką
karalius sako: Ar taika? O Jėhus tarė: Ką tau gali rūpėti taika? Praeik
ir sek mane. [20]Žvalgas gi paskelbė, sakydamas: Nuvyko iki jų ir
nebegrįžta; važiavimas lyg kad būtų Namsio sūnaus Jėhaus važiavimas,
nes jis vyksta smarkiai. [21]Tuomet Joramas tarė: Kinkyk vežimą. Taigi
pakinkė jo vežimą, ir Israėlio karalius Joramas bei Judo karalius
Okhozijas išvažiavo kiekvienas savo vežime; juodu išvažiavo pasitikti
Jėhaus ir sutiko jį Jėzrahėliečio Naboto dirvoje. [22]Joramas pamatęs
Jėhų tarė: Ar taika, Jėhau? Tasai gi atsakė: Kokia taika? Tavo moti-

nos Jėzabelės paleistuvystės ir daug jos žyniavimų dar tebesitęsia.
[23]Joramas pasuko atgal ir bėgdamas tarė Okhozijui: Klasta, Okhozi-
jau! [24]Tuo tarpu Jėhus įtempė ranka kilpinį ir pataikė Joramui į tarpu-
petį, taip kad vilyčia perėjo per jo širdį ir jis tuojau sukniubo savo ve-
žime. [25]Jėhus tarė vadui Badakeriui: Imk, pamesk jį į Jėzrahėliečio
Naboto dirvą; nes atsimenu, jog kai aš ir tu, sėdėdami vežime, sekėme
šitojo tėvą Akhabą, Viešpats skelbė prieš jį šitą ištarmę, tardamas: [26]Iš
tikrųjų už Naboto kraują ir už jojo sūnų kraują, kurį mačiau vakar,
sako Viešpats, aš tau atsilyginsiu šitoje dirvoje, sako Viešpats. Dabar
tat imk ir mesk jį į dirvą, pagal Viešpaties žodį.
[27]Tai pamatęs, Judo karalius Okhozijas bėgo keliu, kuriuo einama
į Beth-Haggan, Sodo butą; o Jėhus jį vijosi ir tarė: Užmuškite taip
pat šitą jo vežime. Ir jie sužeidė jį vežime Gavero šlaite, kurs yra prie
Jeblaamo; bet jis nubėgo į Magedą ir tenai mirė. [28]Jo tarnai įdėjo jį
į jo vežimą ir nugabeno į Jerusalę ir palaidojo jį kape draug su jo
tėvais Dovido mieste. [29]Vienuoliktais Akhabo sūnaus Joramo metais
Okhozijas buvo tapęs Judo karaliumi.
[30]Po to Jėhus atvyko į Jėzrahėlį. Jėzabelė, išgirdus apie jo atėjimą,
išsidažė savo akis juodais dažais, pasipuošė savo galvą ir žiūrėjo pro
langą [31]į įeinantį pro vartus Jėhų, ir tarė: Argi gali būti taika su Zamb-
riu, kurs užmušė savo valdovą? [32]Jėhus pažvelgė į langą ir tarė: Kas
šita? Ir du ar trys kamarponiai pasilenkė prie jo. [33]Jis gi jiems tarė:
Numeskite ją žemyn. Ir jie numetė ją, ir siena buvo apšlakstyta krauju,
o arklių kanopos sumindžiojo ją. [34]Įėjęs gi valgyti ir gerti, jis tarė:
Eikite ir pažiūrėkite tos prakeiktosios ir palaidokite ją, nes ji karaliaus
duktė. [35]Nuėję jos laidoti, nerado nieko kita, kaip tik kaukolę, kojas
ir rankų galus. [36]Sugrįžę gi, jie pranešė Jėhui. O jis tarė: Tai Vieš-
paties žodis, kurį jis kalbėjo per savo tarną Tesbietį Eliją, sakydamas:
Jėzrahėlio dirvoje šunys ės Jėzabelės kūną [37]ir Jėzabelės kūnas bus
kaip mėšlas žemės paviršiuje Jėzrahėlio dirvoje, taip kad praeinantieji
sakys: Ar tai yra ta Jėzabelė?

10. [1]Akhabas turėjo septynias dešimtis sūnų Samarijoje; taigi Jėhus
parašė laišką ir siuntė Samarijon miesto didikams, ir senesniesiems,
ir Akhabo auklėtojams, ir sakydino: [2]Tuojau, kai tik gausite šitą laiš-
ką, jūs, kurie turite savo valdovo sūnus ir vežimus, ir arklius, ir stip-
rius miestus, ir ginklus, [3]pasirinkite geresnįjį ir tą, kurs jums patiks
iš jūsų valdovo sūnų, ir pasodinkite jį į jo tėvo sostą, ir kovokite už jūsų
tėvo namus. [4]Šitie labai nusigando ir tarė: Štai du karaliu negalėjo

atsilaikyti prieš jį, ir kaipgi mes įstengsime priešintis? [5]Taigi namų
užvaizdai ir miesto viršininkai, ir senesnieji, ir globėjai siuntė pas
Jėhų ir sakydino: Esame tavo tarnai; ką liepsi, darysime ir nestatysime
sau karaliaus; daryk, kas tik tau tinka. [6]Jis gi parašė jiems antrą kartą
laišką ir sakydino: Jei jūs esate manieji ir klausote manęs, nukirskite
savo valdovo sūnums galvas ir ateikite rytoj šitą pačią valandą pas
mane į Jėzrahėlį. Karaliaus gi sūnūs, septynios dešimtys žmonių,
buvo auklėjami pas miesto didikus. [7]Atėjus pas juos laiškui, jie ėmė
karaliaus sūnus ir užmušė septynias dešimtis vyrų, sudėjo jų galvas
į pintines ir nusiuntė pas jį į Jėzrahėlį. [8]Pasiuntinys atėjo ir jam pra-
nešė, sakydamas: Atnešta karaliaus sūnų galvos. Jis atsakė: Sudėkite
jas į dvi krūvas prie vartų angos iki rytui. [9]Išaušus jis išėjo ir atsistojęs
tarė visai tautai: Jūs teisingi; jei aš padariau sąmokslą prieš savo
valdovą ir užmušiau jį, kas visus šituos nužudė? [10]Taigi dabar maty-
kite, kad nė vienas iš Viešpaties žodžių, kuriuos Viešpats yra kalbėjęs
prieš Akhabo namus, nenukrito žemėn, ir Viešpats padarė, ką yra
kalbėjęs per savo tarną Eliją. [11]Taigi Jėhus užmušė visus, kurie buvo
likę iš Akhabo namų Jėzrahėlyje, ir visus jo didikus, ir prietelius, ir
kunigus, kolei neliko iš jų nė vieno.

[12]Paskui jis pakilo ir atvyko į Samariją; atvykęs prie piemenų
Sueigos buto pakelėje, [13]rado Judo karaliaus Okhozijo brolius ir tarė
jiems: Kas jūs esate? Jie atsakė: Esame Okhozijo broliai ir atėjome
pasveikinti karaliaus sūnų ir karalienės sūnų. [14]Jis tarė: Sugaukite
juos gyvus. Sugavę juos gyvus, jie nugalabijo juos prie šulinio šalia
Sueigos buto, keturias dešimtis du vyru, ir jis nepaliko iš jų nė vieno.
[15]Vykdamas iš ten jis rado Rekhabo sūnų Jonadabą, išėjusį jo
pasitikti, ir palaimino jį, ir jam tarė: Ar tavo širdis neklastinga, kaip
mano širdis su tavo širdimi? O Jonadabas tarė: Taip! Jis tarė: Jei
taip, duok savo ranką. Tasai padavė jam savo ranką. O anas pakėlė
jį prie savęs į vežimą [16]ir jam tarė: Eikš su manim ir matyk mano
uolumą dėlei Viešpaties. Ir, įsisodinęs į savo vežimą, [17]nusivežė Sama-
rijon. Tenai jis užmušė visus, kurie buvo likę iš Akhabo Samarijoje
iki vienam, pagal Viešpaties žodį, kurį jis yra kalbėjęs per Eliją.

[18]Taigi Jėhus surinko visą tautą ir jiems tarė: Akhabas maža te-
tarnavo Baalui, aš gi tarnausiu jam labiau. [19]Dabar tat pašaukite prie
manęs visus Baalo pranašus ir visus jo tarnus, ir visus jo kunigus; te-
nebūna nė vieno, kurs neateitų, nes aš turiu daryti Baalui didelę auką;
ko nebus, tas neliks gyvas. Darė gi tai Jėhus klastingai, kad sunaikintų
Baalo tarnus. [20]Jis dar tarė: Švęskite Baalui iškilmingą dieną. Ir jie

paskelbė [21]ir siuntė į visas Israėlio sienas; ir visi Baalo tarnai atėjo;
nebuvo likę net nė vieno, kurs nebūtų atėjęs. Jie įėjo į Baalo šventyk-
lą, ir Baalo namai buvo pilni nuo vieno galo iki kitam. [22]Paskui jis
tarė tiems, kurie sergėjo rūbus: Išneškite drabužių visiems Baalo
tarnams. Ir išnešė jiems drabužių. [23]Tuomet Jėhus ir Rekhabo
sūnus Jonadabas, įėję į Baalo šventyklą, tarė Baalo garbintojams:
Peržiūrėkite ir matykite, kad kartais nebūtų draug su jumis ir Vieš-
paties tarnų, bet kad būtų vieni Baalo tarnai. [24]Taigi jie įėjo daryti
atnašų ir deginamųjų aukų. Jėhus buvo prirengęs sau lauke aštuonias
dešimtis vyrų ir jiems pasakęs: Jei kas išbėgs iš šitų žmonių, kuriuos
aš atvesiu į jūsų rankas, kiekvienas atsakys savo gyvybe už jo gyvybę.
[25]Atsitiko gi, jog, pasibaigus deginamajai aukai, Jėhus davė savo
kareiviams ir vadams įsakymą: Įeikite ir užmuškite juos; nė vienas
teneištrūksta. Tuomet kareiviai ir vadai užmušė juos kalavijo ašmeni-
mis ir išmetė laukan, nuėjo į Baalo šventyklos miestą, [26]išnešė iš
Baalo šventyklos statulą ir sudegino, [27]ir sutrupino ją. Jie sugriovė
taipgi Baalo šventyklą ir padarė iš jos išeinamąją vietą iki šiai dienai.
[28]Taip Jėhus išnaikino Baalą iš Israėlio; [29]tačiau jis nepasitraukė
nuo nusidėjimų Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs atvedė į nuodėmę
Israėlį, ir nepametė auksinių veršių, buvusių Betelyje ir Dane, [30]Vieš-
pats gi tarė Jėhui: Kadangi darei rūpestingai, kas buvo teisinga ir pa-
tiko mano akyse, ir įvykdei prieš Akhabo namus visa, kas buvo mano
širdyje, tavo sūnus sėdės Israėlio soste iki ketvirtai kartai. [31]Tuo tarpu
Jėhus nesirūpino vaikščioti visa savo širdimi Viešpaties, Israėlio Dievo,
įstatyme, nes nepasitraukė nuo nuodėmių Jeroboamo, kurs buvo
atvedęs į nusidėjimą Israėlį. [32]Anuo metu Viešpats ėmė bodėtis Israė-
lio, ir Hazaėlis sumušė juos visose Israėlio sienose, [33]nuo Jordano į
rytus, visą žemę Galaado, Gado, Rubeno ir Manaso, nuo Aroerio,
esančio prie Arnono upelio, kaip Galaadą, taip ir Basaną.
[34]Kas gi dar sakytina apie Jėhų, ir visa, ką jis padarė, ir jo drąsa,
argi tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [35]Ir Jėhus už-
migo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį Samarijoje; o jo sūnus Joakha-
zas ėmė karaliauti jo vietoje. [36]Laiko gi, kurį Jėhus karaliavo Samari-
joje Israėliui, buvo dvidešimt aštuoneri metai.

11. [1]Okhozijo gi motina Atalija, matydama savo sūnų mirus, pa-
kilo ir užmušė visus karališkuosius palikuonis. [2]Bet karaliaus Joramo
duktė, o Okhozijo sesuo Josaba ėmė Okhozijo sūnų Joasą ir pavogė
jį iš tarpo karaliaus sūnų, kurie buvo užmušami, taipgi jo auklę iš

valgomojo kambario, ir paslėpė jį nuo Atalijos veido, kad nebūtų už-
muštas. 3Ir jis buvo su ja šešerius metus slapčia Viešpaties namuose,
o Atalija karaliavo krašte.

4Septintais gi metais Jojada siuntė ir, pasiėmęs šimtininkų ir karei-
vių, įsivedė pas save į Viešpaties šventyklą, padarė su jais sandorą ir,
prisaikinęs juos Viešpaties namuose, parodė jiems karaliaus sūnų;
5jis įsakė jiems tardamas: Toksai yra dalykas, kurį turite padaryti:
6jūsų trečdalis teįeina šabate ir tebūna sargyboje prie karaliaus namų.
Trečdalis tebūna prie Suro vartų ir trečdalis tebūna prie vartų, kurie
yra už Skydininkų buto, ir būsite sargyboje prie Mesos namų. 7Dvi gi
jūsų dali, visi, kurie pasitraukia šabate, tebūna sargyboje Viešpaties
namuose aplink karalių. 8Jūs jį apstosite, turėdami savo rankose
ginklus; jei kas įeitų už šventyklos sienos, tebūna užmuštas, ir jūs būsi-
te su karaliumi jam įeinant ir išeinant. 9Šimtininkai padarė visa taip,
kaip jiems buvo įsakęs kunigas Jojada; ir kiekvienas, pasiėmęs savo
vyrus, kurie įeidavo šabate draug su tais, kurie išeidavo šabate, atėjo
prie kunigo Jojados. 10Jis davė jiems karaliaus Dovido ietis ir ginklus,
buvusius Viešpaties namuose. 11Ir jie sustojo, kiekvienas turėdamas
savo rankoje ginklus, dešiniame šventyklos šone iki kairiajam alto-
riaus ir namų šonui aplink karalių. 12Tuomet jis išvedė karaliaus sūnų
ir uždėjo jam vainiką ir liudijimą; ir jie padarė jį karaliumi, ir patepė,
ir plodami rankomis sakė: Tegyvuoja karalius.

13Atalija išgirdo bėgančių žmonių balsą, ir įėjus tarp minios į Vieš-
paties šventyklą, 14pamatė karalių stovintį pagal paprotį paaukštinime
ir arti jo giesmininkus ir trimitus, ir visą žemės tautą besilinksminan-
čią ir trimituojančią trimitais; ji perplėšė savo rūbus ir šaukė: Sąmoks-
las, sąmokslas! 15Jojada gi įsakė kariuomenės šimtinių viršininkams
ir jiems tarė: Išveskite ją už šventyklos sienų, ir kas tik ją seks, tebūna
ištiktas kalaviju. Nes kunigas buvo pasakęs: Tenebūna užmušta Vieš-
paties šventykloje. 16Jie suėmė ją rankomis ir išvilko ją keliu, kuriuo
vedama arkliai, prie rūmų, ir tenai ji buvo užmušta.

17Taigi Jojada padarė sandorą tarp Viešpaties ir tarp karaliaus,
ir tarp tautos, kad ji būtų Viešpaties tauta, ir tarp karaliaus ir tautos.
18Tuomet visa šalies tauta įėjo į Baalo šventyklą, ir jie suardė jo alto-
rius, ir visai sutrupino jo paveikslus; taipgi Baalo kunigą Mataną už-
mušė ties altoriumi. Po to kunigas pastatė sargybą Viešpaties namuo-
se. 19Jis ėmė šimtininkus ir Keretiečių bei Pheletiečių būrius, ir visą
žemės tautą, ir jie nusivedė karalių iš Viešpaties namų, ir atėjo Skydi-
ninkų vartų keliu į rūmus, ir jis sėdosi į karalių sostą. 20O visa žemės

tauta linksminosi ir miestas aprimo. Atalija gi buvo užmušta kalaviju
karaliaus namuose. [21]Joasui buvo septyneri metai, kuomet jis pradėjo
karaliauti.

12. [1]Septintais Jėhaus metais Joasas tapo karaliumi ir karaliavo
Jerusalėje keturias dešimtis metų. Jo motina buvo vardu Sebija iš
Bersabėjos. [2]Joasas darė kas teisinga Viešpaties akivaizdoje per visas
dienas, kolei jį mokė kunigas Jojada. [3]Tačiau aukštų vietų jis nepa-
naikino, nes tauta dar tebeaukojo ir degino smilkalus aukštumose.
[4]Tuomet Joasas tarė kunigams: Visus pašvęstuosius pinigus, kurie
bus įnešti praeinančiųjų į Viešpaties šventyklą, kurie atnašaujami
sielai išpirkti ir kuriuos laisva valia ir pagal savo norą įneša į Vieš-
paties šventyklą, [5]tegul juos ima kunigai pagal savo eiles ir tetaiso,
kas pagedę namuose, jei matys, kad kas taisytina. [6]Bet iki dvidešimt
trečių karaliaus Joaso metų kunigai netaisė šventyklos sugedimų.
[7]Taigi karalius Joasas pasikvietė vyriausiąjį kunigą Jojadą ir kuni-
gus ir jiems tarė: Kodėl netaisote šventyklos sugedimų? Nebeimkite
tat daugiau pinigų pagal savo eiles, bet atiduokite juos šventyklai
pataisyti. [8]Ir buvo uždrausta kunigams imti toliau pinigus iš tautos ir
taisyti namų sugedimus. [9]Tuomet vyriausias kunigas Jojada ėmė vieną
skrynią pinigams, padarė viršuje skylę ir padėjo ją šalia altoriaus
dešinėje įeinančiųjų į Viešpaties namus; o kunigai, kurie sergėjo duris,
metė į ją visus pinigus, kokie buvo atnešami į Viešpaties namus. [10]Pa-
matę, kad skrynioje labai daug pinigų, ateidavo karaliaus raštininkas
ir vyriausias kunigas, išpildavo ir suskaitydavo pinigus, kokie rasda-
vosi Viešpaties namuose, [11]ir duodavo juos pagal skaičių ir saiką į
rankas tų, kurie buvo pastatyti Viešpaties namų mūrininkų prižiūrėto-
jais, o jie išmokėdavo juos tiems rentėjams ir mūrininkams, kurie dirbo
Viešpaties namuose [12]ir taisė sugedimus, ir tiems, kurie tašė akmenis,
ir nupirkti medžiams ir akmenims, kurie buvo tašomi, kad Viešpaties
namų atnaujinimas būtų padarytas visur, kur reikėjo išlaidų namams
sustiprinti. [13]Bet iš tų pačių pinigų, iš pinigų, kurie buvo atnešami
į Viešpaties namus, nebuvo daroma Viešpaties namų kibirai, šakutės,
smilkytuvai, trimitai ir visi auksiniai, ir sidabriniai indai. [14]Nes jie buvo
duodami tiems, kurie dirbo darbą, kad būtų pataisyti Viešpaties namai,
[15]ir nereikalauta apyskaitos iš tų žmonių, kurie imdavo pinigus, kad
juos išdalintų amatininkams, bet jie buvo pavedami jų ištikimybei.
[16]Pinigų gi už nusikaltimą ir pinigų už nuodėmes nenešdavo į Vieš-
paties namus, nes jie buvo kunigų.

[17]Tuo metu Sirijos karalius Hazaėlis pakilo ir kovojo prieš Getą ir
jį paėmė, ir atgręžė savo veidą, kad pakiltų į Jerusalę. [18]Todėlei Judo
karalius Joasas ėmė visus pašvęstuosius dalykus, kuriuos buvo pašventę
jo tėvai Judo karaliai, Jozapatas, Joramas ir Okhozijas, ir ką tik jis
pats buvo atnašavęs, ir visą sidabrą, koks buvo galima rasti Viešpaties
namų iždе ir karaliaus rūmuose, ir nusiuntė Sirijos karaliui Hazaėliui;
tuomet jis pasitraukė nuo Jerusalės.

[19]Kas gi dar sakytina apie Joasą, ir visa, ką jis darė, argi tai nepa-
rašyta Judo karalių metraščių knygoje? [20]Jo gi tarnai sukilo ir pa-
darė tarp savęs sąmokslą, ir užmušė Joasą Mėlo namuose ir Sėlos
šlaite. [21]Nes jo tarnudu, Semato sūnus Josakharas ir Somerio sūnus
Jozabadas, užmušė jį, ir jis mirė; ir palaidota jį draug su jo tėvais
Dovido mieste; jo sūnus Amasijas ėmė karaliauti jo vietoje.

13. [1]Dvidešimt trečiais Judo karaliaus Okhozijo sūnaus Joaso
metais tapo Israėlio karaliumi Samarijoje Jėhaus sūnus Joakhazas
ir karaliavo septyniolika metų. [2]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje
ir sekė nuodėmes Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs įvedė į nusidėjimus
Israėlį ir nepasitraukė nuo jų. [3]Tuomet Viešpaties rūstybė užsidegė
prieš Israėlį, ir jis padavė juos į Sirijos karaliaus Hazaėlio rankas ir
į Hazaėlio sūnaus Benadado rankas per visas dienas. [4]Bet Joakha-
zas maldavo Viešpaties veidą, ir Viešpats išklausė jį, nes matė Israėlio
suspaudimą, kad Sirijos karalius buvo juos sunaikinęs, [5]ir Viešpats
davė Israėliui gelbėtoją, ir jis buvo išlaisvintas iš Sirijos karaliaus
rankos, ir Israėlio sūnūs gyveno savo padangtėse kaip vakar ir už-
vakar. [6]Tačiau jie nepasitraukė nuo Jeroboamo namų nuodėmių,
kurs atvedė į nusidėjimą Israėlį, bet jose vaikščiojo, nes Samarijoje
pasiliko taipgi ir giria. [7]Pasiliko gi Joakhazui iš tautos tiktai penkios
dešimtys raitelių, dešimts vežimų ir dešimts tūkstančių pėstininkų,
nes Sirijos karalius buvo juos užmušęs ir pavertęs lyg kad dulkėmis
klojimo kūlime.

[8]Kas gi dar sakytina apie Joakhazą, ir visa, ką jis darė, ir jo drąsu-
mas, argi tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [9]Joakha-
zas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį Samarijoje, o jo sūnus
Joasas ėmė karaliauti jo vietoje.

[10]Trys dešimtys septintais Judo karaliaus Joaso metais tapo Israėlio
karaliumi Joakhazo sūnus Joasas ir karaliavo Samarijoje šešiolika
metų, [11]ir darė kas pikta Viešpaties akivaizdoje; jis nepasitraukė nuo

visų nuodėmių Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs vedė į nuodėmę
Izraėlį, bet jose vaikščiojo.
[12]Kas gi dar sakytina apie Joasą, ir visa, ką jis padarė, ir jo drąsu-
mas, kaip jis kovojo prieš Judo karalių Amasiją, argi tai neparašyta
Izraėlio karalių metraščių knygoje? [13]Ir Joasas užmigo su savo tėvais;
jo gi sostan sėdosi Jeroboamas. Joasas buvo palaidotas Samarijoje
draug su Izraėlio karaliais.
[14]Elisiejus buvo susirgęs liga, kuria ir mirė, o Izraėlio karalius Joa-
sas nuvyko pas jį ir verkė jo akivaizdoje, ir sakė: Mano tėve, mano
tėve, Izraėlio vežime ir jo vežėjau! [15]Elisiejus jam tarė: Atnešk kilpinį
ir vilyčių. Kai anas atnešė prie jo kilpinį ir vilyčių, [16]jis tarė Izraėlio
karaliui: Padėk savo ranką ant kilpinio. O kai jis padėjo savo ranką,
Elisiejus uždėjo savo rankas ant karaliaus rankų [17]ir tarė: Atidaryk
langą į rytus. Jam atidarius, Elisiejus tarė: Paleisk vilyčią. Ir jis iššovė.
Elisiejus tarė: Viešpaties išgelbėjimo vilyčia ir išgelbėjimo vilyčia prieš
Siriją: tu sumuši Siriją Apheke, kolei sunaikinsi ją. [18]Jis dar tarė:
Paimk vilyčias. Kai jis paėmė, anas vėl jam tarė: Užgauk vilyčia žemę.
Kai jis užgavo tris kartus ir sustojo, [19]Dievo vyras supyko ant jo ir
tarė: Jei būtumei užgavęs penkis ar šešis, ar septynis kartus, būtumei
sumušęs Siriją iki sunaikinimo; dabar gi sumuši ją tris kartus.
[20]Taigi Elisiejus mirė, ir jie jį palaidojo. Plėšikai iš Moabo pradėjo
rodytis šalyje tais pačiais metais. [21]Vieną kartą laidodami žmogų pa-
matė plėšikus ir įmetė lavoną į Elisiejaus kapą. Ir kai tik jis prisilietė
Elisiejaus kaulų, žmogus atgijo ir atsistojo ant savo kojų.
[22]Taigi Sirijos karalius Hazaėlis spaudė Izraėlį per visas Joakhazo
dienas; [23]tačiau Viešpats pasigailėjo jų ir sugrįžo prie jųjų dėl savo
sandoros, kurią turėjo su Abraomu, Isaoku ir Jokubu, ir nenorėjo
sunaikinti jų nei visai atmesti iki šiam metui. [24]Kai Sirijos karalius
Hazaėlis mirė, jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Benadadas. [25]Tuomet
Joakhazo sūnus Joasas atėmė iš Hazaėlio sūnaus Benadado rankos
miestus, kuriuos jis buvo atėmęs iš jo tėvo Joakhazo rankos karo
teisėmis; Joasas sumušė jį tris kartus, ir jis atidavė Izraėliui miestus.

14. [1]Antraisiais Izraėlio karaliaus Joakhazo sūnaus Joaso metais
tapo karaliumi Judo karaliaus Joaso sūnus Amasijas. [2]Jis buvo dvide-
šimt penkerių metų, kai pradėjo karaliauti; karaliavo gi Jerusalėje
dvidešimt devynerius metus; jo motina buvo vardu Joadanė iš Jeru-
salės. [3]Jis darė kas teisinga Viešpaties akivaizdoje, tačiau ne taip kaip
jo tėvas Dovidas. Jis darė visa taip pat kaip jo tėvas Joasas; [4]tiktai kad

jis nepanaikino aukštų vietų; nes tauta dar tebeaukojo ir degino smil-
kalus aukštumose. [5]Įgavęs karalystę, jis liepė nužudyti savo tarnus,
kurie buvo užmušę jo tėvą karalių; [6]užmušėjų gi sūnų jis nenužudė,
pagal tai, kas parašyta Mošės įstatymo knygoje, kaip Viešpats yra įsa-
kęs ir taręs: Tėvai nemirs už vaikus nei vaikai nemirs už tėvus; bet
kiekvienas mirs dėl savo nuodėmės. [7]Jis sumušė dešimtį tūkstančių
Idumėjiečių Druskos slėnyje ir paėmė kovoje Uolą, ir praminė ją var-
du Jektehėlis; taip ji vadinama iki šiai dienai.

[8]Tuomet Amasijas siuntė pasiuntinių pas Israėlio karaliaus Jėhaus
sūnaus Joakhazo sūnų Joasą ir sakydino: Ateik ir pasimatykiva.
[9]Israėlio karalius Joasas siuntė atgal pas Judo karalių Amasiją ir saky-
dino: Libano usnis siuntė pas kedrą, esantį Libane, ir sakydino: Duok
mano sūnui savo dukterį moterystėn; bet girios žvėrys, kurie yra Liba-
ne, perėjo ir sumindžiojo usnį. [10]Tu sumušei ir nugalėjai Edomą,
todėl tavo širdis didžiuojasi; tebūna tau gana garbės, ir sėdėk savo
namuose; kam iššauki nelaimę, kad žūtumei tu ir draug su tavim
Judas? [11]Bet Amasijas nepaklausė. Taigi Israėlio karalius Joasas pa-
kilo, ir juodu pasimatė, jis ir Judo karalius Amasijas, Judo mieste
Betsame. [12]Tuomet Judas buvo Israėlio sumuštas, ir kiekvienas iš jų
pabėgo į savo padangtes. [13]Judo gi karalių Okhozijo sūnaus Joaso
sūnų Amasiją Israėlio karalius Joasas sugavo Betsame ir atvedė jį į
Jerusalę, ir išardė Jerusalės mūrą nuo Ephraimo vartų iki kampo
vartų per keturis šimtus mastų. [14]Taipgi jis ėmė visą auksą ir sidabrą,
ir visus indus, kuriuos rasta Viešpaties namuose ir karaliaus ižduose,
ir įkaitus ir sugrįžo Samarijon.

[15]Kas gi dar sakytina apie Joasą, ką jis yra padaręs ir su kokiu
drąsumu jis kovojo prieš Judo karalių Amasiją, argi tai neparašyta
Israėlio karalių metraščių knygoje? [16]Joasas užmigo su savo tėvais
ir buvo palaidotas Samarijoje su Israėlio karaliais, o jo vietoje ėmė
karaliauti jo sūnus Jeroboamas.

[17]Mirus Israėlio karaliui Joakhazo sūnui Joasui, Judo karalius
Joaso sūnus Amasijas gyveno dar penkiolika metų. [18]Kas gi dar saky-
tina apie Amasiją, argi tai neparašyta Judo karalių metraščių knygoje?
[19]Prieš jį buvo padarytas sąmokslas Jerusalėje, bet jis pabėgo į Lakhį.
Jie siuntė paskui jį į Lakhį ir tenai jį užmušė. [20]Po to parvežė jį ark-
liais, ir jis buvo palaidotas Jerusalėje draug su savo tėvais Dovido
mieste.

[21]Visa Judo tauta ėmė Azariją, turėjusį šešiolika metų, ir pastatė

jį karaliumi jo tėvo Amasijo vietoje. [22]Jis pastatė Elatą ir sugrąžino
jį Judui, karaliui užmigus su savo tėvais.
[23]Penkioliktais Judo karaliaus Joaso sūnaus Amasijo metais tapo
karaliumi Samarijoje Israėlio karaliaus Joaso sūnus Jeroboamas ir
karaliavo keturias dešimtis vienerius metus. [24]Jis darė kas pikta Vieš-
paties akivaizdoje. Jis nepasitraukė nuo visų nuodėmių Nabato sū-
naus Jeroboamo, kurs vedė į nuodėmę Israėlį. [25]Jis sugrąžino Israėlio
sienas nuo įėjimo į Ematą iki Tyrumos jūrai pagal Viešpaties, Israėlio
Dievo, žodžius, kuriuos jis yra kalbėjęs per savo tarną pranašą Ama-
čio sūnų Joną iš Geto, kurs yra Ophere. [26]Nes Viešpats matė be galo
kartų Israėlio prispaudimą ir kad jie buvo sunaikinti iki vergų ir lais-
vųjų, ir kad nebuvo kas padėtų Israėliui. [27]O Viešpats nebuvo sakęs,
kad išdildysiąs Israėlio vardą iš po padangės, ir jis išgelbėjo juos per
Joaso sūnų Jeroboamą.
[28]Kas gi dar sakytina apie Jeroboamą, ir visa, ką jis darė, ir su
kokiu drąsumu jis kovojo, ir kaip sugrąžino Damaską ir Judo Ematą
Israėliui, argi tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje?
[29]Ir Jeroboamas užmigo su savo tėvais Israėlio karaliais, o jo sūnus
Zakharijas ėmė karaliauti jo vietoje.

15. [1]Dvidešimt septintais Israėlio karaliaus Jeroboamo metais ėmė
karaliauti Judo karaliaus Amasijo sūnus Azarijas. [2]Jis buvo šešioli-
kos metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jerusalėje penkias
dešimtis dvejus metus; jo motina buvo vardu Jekhelija iš Jerusalės.
[3]Jis darė, kas įtiko Viešpaties akivaizdoje, visai taip pat, kaip darė jo
tėvas Amasijas. [4]Tačiau aukštų vietų jis nesugriovė; tauta dar tebe-
aukojo ir degino smilkalus aukštumose. [5]Viešpats ištiko karalių, ir jis
buvo raupsuotas iki savo mirties dienai, ir gyveno atskirame bute
nuošaliai; o karaliaus sūnus Joatanas valdė rūmus ir teisė žemės
tautą.
[6]Kas dar sakytina apie Azariją, ir visa, ką jis yra daręs, argi tai
neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? [7]Ir Azarijas užmigo su
savo tėvais, ir jie palaidojo jį su jo pranokėjais Dovido mieste, o jo
sūnus Joatanas tapo karaliumi jo vietoje.
[8]Trys dešimtys aštuntais Judo karaliaus Azarijo metais tapo Israė-
lio karaliumi Samarijoje Jeroboamo sūnus Zakharijas ir karaliavo
šešis mėnesius. [9]Jis darė kas pikta Viešpaties akivaizdoje, kaip buvo
darę jo tėvai, ir nepasitraukė nuo nuodėmių Nabato sūnaus Jeroboa-
mo, kurs vedė į nusidėjimą Israėlį. [10]Jabeso sūnus Selumas padarė

prieš jį sąmokslą, užpuolė jį viešai ir užmušė, ir ėmė karaliauti jo
vietoje.
[11]Kas gi dar sakytina apie Zakhariją, argi tai neparašyta Israėlio
karalių metraščių knygoje? [12]Šitie yra Viešpaties žodžiai, kuriuos
jis yra kalbėjęs Jėhui ir taręs: Tavo sūnūs sėdės Israėlio soste iki ketvir-
tajai kartai; taip ir atsitiko.
[13]Jabeso sūnus Selumas tapo karaliumi trys dešimtys devintais Judo
karaliaus Azarijo metais; karaliavo gi Samarijoje vieną mėnesį. [14]Pa-
kilo Gadžio sūnus Manahemas iš Tersos, atėjo į Samariją, užpuolė
Jabeso sūnų Selumą Samarijoje ir užmušė jį, karaliavo užuot jo.
[15]Kas gi dar sakytina apie Selumą ir jo sąmokslą, kuriuo jis darė
tykojimus, argi tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje?
[16]Tuomet Manahemas sunaikino Tapsą ir visus joje buvusius, ir jos
plotą nuo Tersos, nes jie nenorėjo jam atidaryti, ir jis užmušė visas
jos nėščias ir perskrodė jas.
[17]Trys dešimtys devintais Judo karaliaus Azarijo metais Gadžio
sūnus Manahemas tapo Israėlio karaliumi ir karaliavo Samarijoje
dešimtį metų. [18]Jis darė, kas buvo pikta Viešpaties akivaizdoje; nepasi-
traukė nuo nuodėmių Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs vedė į nusidė-
jimą Israėlį, per visas savo dienas. [19]Buvo atėjęs į kraštą Asirijos kara-
lius Phulis, ir Manahemas davė Phuliui tūkstantį talentų sidabro, kad
jam padėtų ir sustiprintų jo karalystę. [20]Manahemas apdėjo mokesčiais
Israėlį, visus galinguosius ir turtinguosius, kad duotų Asirijos karaliui
po penkias dešimtis siklių sidabro nuo kiekvieno; tuomet Asirijos
karalius sugrįžo ir nepasiliko šalyje.
[21]Kas gi dar sakytina apie Manahemą, ir visa, ką jis yra daręs, argi
tai neparašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [22]Ir Manahemas
užmigo su savo tėvais, o jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Phakėja.
[23]Penkiasdešimtais Judo karaliaus Azarijo metais tapo karaliumi
Israėlyje Manahemo sūnus Phakėja ir karaliavo dvejus metus. [24]Jis
darė, kas buvo pikta Viešpaties akivaizdoje; jis nesitraukė nuo nuodė-
mių Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs vedė į nusidėjimą Israėlį. [25]Bet
jo vadas Romelijos sūnus Phakėė padarė prieš jį sąmokslą, ištiko jį
Samarijoje karališkųjų namų bokšte šalia Argobo ir šalia Arijės ir
draug su juo penkias dešimtis vyrų iš Galaadiečių sūnų, užmušė jį ir
karaliavo jo vietoje.
[26]Kas gi dar sakytina apie Phakėę, ir visa, ką jis darė, argi tai nepa-
rašyta Israėlio karalių metraščių knygoje? [27]Penkiasdešimts antrais
Judo karaliaus Azarijo metais tapo karaliumi Romelijos sūnus Phakėė

ir karaliavo Israėliui Samarijoje dvidešimt metų. [28]Jis darė, kas buvo
pikta Viešpaties akivaizdoje; jis nesitraukė nuo nuodėmių Nabato
sūnaus Jeroboamo, kurs vedė į nusidėjimą Israėlį. [29]Israėlio karaliaus
Phakėės dienomis atėjo Asuro karalius Teglatphalasaras ir paėmė
Ajoną ir Abel-beth-Maakhą, ir Janoę, Kedesą, Asorą, Galaadą, Gali-
lieją ir visą Nephtalio žemę, ir išvedė gyventojus į Asiriją. [30]Bet Elos
sūnus Hošėja padarė sąmokslą ir pastatė slastus Romelijos sūnui
Phakėei, ištiko jį ir užmušė, ir ėmė karaliauti jo vietoje dvidešimtais
Ozijo sūnaus Joatamo metais.

[31]Kas gi dar sakytina apie Phakėę, ir visa, ką jis darė, argi tai ne-
parašyta Israėlio karalių metraščių knygoje?

[32]Antraisiais Israėlio karaliaus Romelijos sūnaus Phakėės metais
tapo karaliumi Judo karalius Ozijo sūnus Joatamas. [33]Jis buvo dvide-
šimt penkerių metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jerusalėje
šešiolika metų: jo motina buvo Sadoko duktė, vardu Jerusa. [34]Jis darė,
kas patiko Viešpaties akivaizdoje; elgėsi visai taip pat, kaip buvo daręs
jo tėvas Ozijas. [35]Tačiau aukštų vietų jis nepanaikino; tauta dar tebe-
aukojo ir degino smilkalus aukštumose; jis pastatė aukštuosius Vieš-
paties namų vartus.

[36]Kas gi dar sakytina apie Joatamą, ir visa, ką jis darė, argi tai ne-
parašyta Judo karalių metraščių knygoje? [37]Anuo metu Viešpats
siuntė į Judą Sirijos karalių Rasiną ir Romelijos sūnų Phakėę. [38]Ir
Joatamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas draug su jais savo
tėvo Dovido mieste, o jo vietoje ėmė karaliauti jo sūnus Akhazas.

16. [1]Septynioliktais Romelijos sūnaus Phakėės metais pradėjo
karaliauti Judo karaliaus Joatamo sūnus Akhazas. [2]Akhazui buvo
dvidešimt metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo jis Jerusalėje
šešiolika metų. Jis nedarė, kas patiko Viešpaties, jo Dievo, akivaizdoje,
kaip jo tėvas Dovidas, [3]bet vaikščiojo Israėlio karalių keliu; be to, ir
savo sūnų jis pašventė, duodamas pereiti per ugnį, pagal paprotį
pagonių stabų, kuriuos Viešpats išsklaistė Israėlio sūnų akivaizdoje.
[4]Jis darė taipgi kruvinas aukas ir degino smilkalus aukštose vietose
ir kauburiuose, ir po kiekvienu lapuotu medžiu.

[5]Tuomet Sirijos karalius Rasinas ir Israėlio karalius Romelijos
sūnus Phakėė pakilo į Jerusalę kovoti, bet, apgulę Akhazą, jie neį-
stengė apgalėti jo. [6]Anuo metu Sirijos karalius Rasinas sugrąžino
Sirijai Ailą ir išvarė Žydus iš Ailos; o Idumėjiečiai atėjo ir gyveno
tenai iki šiai dienai.

[7]Akhazas siuntė pasiuntinius pas Asiriečių karalių Teglatphalasarą
ir sakydino: Aš esu tavo tarnas ir tavo sūnus; ateik ir išgelbėk mane
iš Sirijos karaliaus rankos ir iš Israėlio karaliaus rankos, kuriuodu
sukilo prieš mane. [8]O surinkęs sidabrą ir auksą, koks buvo galima
rasti Viešpaties namuose ir tarp karaliaus turtų, jis siuntė Asiriečių
karaliui dovanų. [9]Tasai pritarė jo norui; nes Asiriečių karalius pakilo
į Damaską ir sunaikino jį, ir perkėlė jo gyventojus į Kirenę,
Rasiną gi užmušė.
[10]Karalius Akhazas iškeliavo į Damaską pasitikti Asiriečių karaliaus
Teglatphalasaro. Pamatęs gi Damasko altorių, karalius Akhazas
siuntė kunigui Urijui jo pavidalą ir panašumą, kaip jis buvo padirbtas.
[11]O kunigas Urijas pastatė altorių visai taip, kaip buvo įsakęs karalius
Akhazas iš Damasko; taip padarė kunigas Urijas, kolei karalius Akhazas
atėjo iš Damasko. [12]Atėjęs gi karalius iš Damasko pamatė altorių
ir pagerbė jį; jis užžengė ir atnašavo deginamąsias aukas ir savo
duoninę atnašą, [13]ir darė liejamąsias aukas, ir liejo kraują dėkojimo
aukų, kurias jis buvo atnašavęs ant altoriaus. [14]Varinį gi altorių,
buvusį Viešpaties akivaizdoje, perkėlė iš šventyklos priešakio ir iš
altoriaus vietos, ir iš Viešpaties šventyklos vietos ir pastatė jį altoriaus
šone šiaurės link. [15]Karalius Akhazas taipgi įsakė kunigui Urijui ir
tarė: Ant didesniojo altoriaus atnašauk rytmetinę deginamąją auką
ir vakarinę atnašą, ir karaliaus deginamąją auką, ir jo duoninę atnašą,
ir visos žemės tautos deginamąją auką, ir jų duonines atnašas, ir
jų liejamąsias aukas, ir išliesi ant jo visą deginamųjų aukų kraują
ir visą kruvinos atnašos kraują; varinis gi altorius bus prirengtas
mano nuožiūra. [16]Taigi kunigas Urijas darė visa taip, kaip jam buvo
įsakęs karalius Akhazas. [17]Karalius Akhazas atėmė išrašytas papėdes
ir buvusią viršuje praustuvę; ir jūrą jis nukėlė nuo varinių jaučių,
kurie ją laikė, ir padėjo ant akmenimi išklotos aslos. [18]Jis perkėlė
taipgi šabato Musakhą, kurį buvo pastatęs šventykloje, ir išorinį karaliaus
įėjimą jis nukreipė į Viešpaties šventyklą dėlei Asiriečių
karaliaus.
[19]Kas gi dar sakytina apie Akhazą, ką jis yra daręs, argi tai
neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? [20]Ir Akhazas užmigo
su savo tėvais, ir buvo palaidotas draug su jais Dovido mieste, o
jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Ezekijas.

17. [1]Dvyliktais Judo karaliaus Akhazo metais tapo karaliumi Elos
sūnus Ošėė Samarijoje ir karaliavo Israėlyje devynerius metus. [2]Jis

darė pikta Viešpaties akivaizdoje, bet ne taip kaip buvusieji pirm
jo Israėlio karaliai. 3 Prieš jį kariavo Asiriečių karalius Salmanasaras,
ir Ošėė tapo jo tarnu, ir mokėjo jam duoklę.
4 O kai Asiriečių karalius pamatė, kad Ošėė, bandydamas sukilti,
buvo išsiuntęs pasiuntinius pas Egipto karalių Suą, idant nebeduotų
Asiriečių karaliui duoklės, kaip paprastai darydavo kas metai, jis
apgulė jį ir surištą įmetė į kalėjimą. 5 Jis perėjo visą šalį ir, pakilęs
į Samariją, laikė ją apgulęs trejus metus. 6 Devintais gi Ošėės metais
Asiriečių karalius paėmė Samariją ir perkėlė Israėlį į Asiriją, ir apgy-
vendino juos Haloje ir Habore prie Gozano upės, Medų miestuose.
7 Tai atsitiko, nes Israėlio sūnūs, nusidėję Viešpačiui, savo Dievui,
kurs buvo išvedęs juos iš Egipto žemės, iš Egipto karaliaus Faraono
rankos, garbino svetimus dievus. 8 Jie elgėsi pagal papročius tautų,
kurias Viešpats buvo sunaikinęs Israėlio sūnų akivaizdoje, ir pagal
papročius Israėlio karalių, nes jie buvo darę panašiai. 9 Israėlio
sūnūs įrūstino negerais dalykais Viešpatį, savo Dievą, ir pasidarė
sau aukštų vietų visuose savo miestuose, pradedant nuo sargų bokšto
iki sustiprintam miestui. 10 Jie pasidarė sau statulų ir girių kiek-
viename aukštame kauburyje ir po kiekvienu lapuotu medžiu 11 ir
degino tenai smilkalus ant altorių tautų būdu, kurias Viešpats buvo
atėmęs iš po jų akių. Jie darė pikčiausius dalykus, erzindami Vieš-
patį, 12 ir jie garbino nešvarumus, apie ką Viešpats buvo jiems
įsakęs, kad to nedarytų.
13 Viešpats įspėjo Israėlį ir Judą per visus Pranašus ir Reginčiuosius
ir sakė: Gręžkitės nuo savo pikčiausių kelių ir sergėkite mano įsaky-
mus ir apeigas pagal visą įstatymą, kurį daviau laikyti jūsų tėvams
ir kaip aš siunčiau pas jus per mano tarnus Pranašus. 14 Jie gi ne-
klausė, bet sukietino savo sprandą, kaip buvo sukietinę savo spran-
dą jųjų tėvai, kurie nenorėjo klausyti Viešpaties, savo Dievo. 15 Jie
atmetė jo nutarimus ir sandorą, kurią jis yra padaręs su jų tėvais,
ir perspėjimus, kuriais buvo juos perspėjęs; jie sekė tuštybes ir tuš-
čiai elgėsi, ir sekė aplink juos buvusias tautas, apie kurias Viešpats
buvo jiems įsakęs, kad nedarytų, kaip jos darydavo. 16 Jie pametė
visus Viešpaties, savo Dievo, įsakymus ir pasidarė sau du nulietu
veršiu ir girių, ir garbino visą dangaus kariuomenę, ir tarnavo Baalui,
17 ir pašventė savo sūnus ir savo dukteris per ugnį, ir užsiimdavo
žyniavimu ir burtais, ir pasidavė daryti pikta Viešpaties akivaizdoje,
kad jį erzintų.
18 Taigi Viešpats smarkiai susirūstino Israėliu ir atmetė juos iš

po savo akių, ir pasiliko vien tiktai Judo giminė. [19]O ir Judas nesergėjo Viešpaties, savo Dievo, paliepimų, bet vaikščiojo Israėlio paklydimuose, kuriuos tasai buvo padaręs. [20]Tuomet Viešpats atmetė visus Israėlio palikuonis ir prispaudė juos, ir padavė juos į plėšikų rankas, kolei jų neatstūmė nuo savo veido; [21]ir tai nuo to jau laiko, kai Israėlis atskilo nuo Dovido namų ir kai jie pasistatė sau karalių Nabato sūnų Jeroboamą; nes Jeroboamas atskyrė Israėlį nuo Viešpaties ir atvedė juos į didelį nusidėjimą. [22]Israėlio sūnūs vaikščiojo visose Jeroboamo nuodėmėse, kurias jis buvo padaręs, ir nepasitraukė nuo jų, [23]kolei Viešpats neatmetė Israėlio nuo savo veido, kaip jis buvo kalbėjęs per visus savo tarnus Pranašus. Ir Israėlis buvo perkeltas iš savo žemės į Asiriją, iki šiai dienai.

[24]Asiriečių karalius atgabeno žmonių iš Babilono, iš Kutos, iš Avos, iš Emato ir iš Sepharvaimo ir apgyvendino juos Samarijos miestuose užuot Israėlio sūnų; jie pradėjo valdyti Samariją ir gyveno jos miestuose. [25]Pradėję gi tenai gyventi, jie nebijojo Viešpaties, o Viešpats siuntė prieš juos liūtų, kurie juos žudė. [26]Tai buvo pranešta Asiriečių karaliui ir pasakyta: Tautos, kurias perkėlei ir apgyvendinai Samarijos miestuose, nežino tos žemės Dievo įstatų; Viešpats siuntė prieš juos liūtų, ir štai tie žudo juos, nes jie nežino tos žemės Dievo apeigų. [27]Tuomet Asiriečių karalius įsakė ir tarė: Nuveskite ten vieną iš kunigų, kuriuos atvedėte iš ten kaip belaisvius; jis teeina ir gyvena draug su jais, ir tegul moko juos tos žemės Dievo įstatų.

[28]Taigi vienas iš tų kunigų, kurie kaip belaisviai buvo išvesti iš Samarijos, atėjęs gyveno Betelyje ir mokė juos, kaip reikia garbinti Viešpats. [29]Bet kiekviena giminė pasidirbdino savąjį dievą, ir jie pastatė juos šventyklose, aukštumose, kurias Samariečiai buvo pasidirbę, kiekviena giminė savo miestuose, kuriuose ji gyveno. [30]Nes Babiloniečiai pasidarė Šokhotbenotą, Kutiečiai pasidarė Nergelį, Ematiečiai pasidarė Asimą; [31]Heviečiai pasidarė Nebahazą ir Tartaką. Tie gi, kurie buvo iš Sepharvaimo, degindavo savo sūnus ugnyje Sepharvaimo dievams Adramelekhui ir Anamelekhui. [32]Tačiau jie garbino ir Viešpatį. Jie pasidarė sau aukštoms vietoms kunigų iš tautos tarpo be skirtumo ir statydavo juos aukštumų šventyklose. [33]Ir nors garbino Viešpatį, tarnavo taipgi savo dievams pagal paprotį tautų, iš kurių buvo atkelti Samarijon. [34]Jie seka iki šiai dienai seną paprotį, nebijo Viešpaties ir nelaiko jo

apeigų, nutarimų, įstatymų ir paliepimų, kuriuos Viešpats buvo
įsakęs laikyti sūnums Jokubo, kurį jis praminė Israėliu, [35]ir su
kuriais jis buvo padaręs sandorą, jiems liepęs ir taręs: Nebijokite
svetimų dievų ir negarbinkite jų, jiems netarnaukite ir neaukokite
jiems, [36]bet bijokite tiktai Viešpaties, savo Dievo, kurs jus išvedė
iš Egipto žemės su didele galybe ir ištiestu petimi, jį garbinkite ir
jam aukokite aukas. [37]Sergėkite taipgi apeigas ir nutarimus, ir įsta-
tymą, ir paliepimą, kurį jums davė, kad vykdytumėte per visas
dienas; ir nebijokite svetimų dievų. [38]Neužmirškite sandoros, kurią
padarė su jumis, ir negarbinkite svetimų dievų; [39]bet bijokite Vieš-
paties, savo Dievo, o jis išgelbės jus iš visų jūsų neprietelių rankos.
[40]Jie tačiau neklausė, bet darė pagal savo seną paprotį. [41]Taigi
šitos tautos bijojo, tiesa, Viešpaties, bet tarnavo taipgi savo stabams;
nes ir jų sūnūs, ir vaikaičiai taip daro iki šiai dienai, kaip darė
jųjų tėvai.

18. [1]Trečiaisiais Israėlio karaliaus Elos sūnaus Ošėės metais ėmė
karaliauti Judo karalius Akhazo sūnus Ezekijas. [2]Jis buvo dvidešimt
penkerių metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo dvidešimt de-
vynerius metus Jerusalėje; jo motina buvo Zakharijo duktė, vardu
Abi. [3]Jis darė, kas buvo gera Viešpaties akivaizdoje, visai taip pat,
kaip yra daręs jo tėvas Dovidas. [4]Jis sunaikino aukštas vietas ir
sutrupino statulas, ir iškirto girias, ir sulaužė varinį žaltį, kurį
buvo padirbdinęs Mošė, nes iki tam laikui Israėlio sūnūs degino
jam smilkalus, ir praminė jį vardu Nobestanas. [5]Jis pasitikėjo Vieš-
pačiu, Israėlio Dievu; taigi po jo nebebuvo panašaus į jį tarp visų
Judo karalių, bet nei tarp tų, kurie yra buvę pirm jo. [6]Jis laikėsi
Viešpaties, nepasitraukė nuo jo pėdų ir vykdė jo paliepimus, kuriuos
Viešpats buvo davęs Mošei. [7]Todėl ir Viešpats buvo su juo, ir visame,
ko imdavosi, jis elgėsi išmintingai. Jis sukilo taip pat prieš Asirijos
karalių ir nebetarnavo jam. [8]Jis sumušė Pilistimus iki Gazai ir
visą jų plotą nuo sargų bokšto iki sustiprintam miestui.
[9]Ketvirtais Ezekijo karaliaus metais, kurie buvo septinti Israėlio
karaliaus Elos sūnaus Ošėės metai, Asirijos karalius Salmanasaras
patraukė į Samariją, apgulė ją [10]ir paėmė; po trejų metų, šeštais
Ezekijo metais, tai yra devintais Israėlio karaliaus Ošėės metais,
Samarija buvo paimta. [11]Ir Asiriečių karalius perkėlė Israėlį į Asi-
riją, ir apgyvendino prie Gozano upių Haloje ir Habore, Medų mies-
tuose; [12]nes jie neklausė Viešpaties, savo Dievo, balso ir peržengė

jo sandorą; visa tai, ką buvo įsakęs Viešpaties tarnas Mošė, jie
neklausė ir nedarė.
[13]Keturioliktais karaliaus Ezekijo metais Asirijos karalius Senakhe-
ribas patraukė prieš visus sustiprintus Judo miestus ir paėmė juos.
[14]Tuomet Judo karalius Ezekijas siuntė pas Asirijos karalių pa-
siuntinius į Lakhį ir sakydino: Nusikaltau, pasitrauk nuo manęs, o aš
imsiu ant savęs visa, ką ant manęs uždėsi. Taigi Asiriečių karalius
liepė Judo karaliui Ezekijui išmokėti tris šimtus talentų sidabro
ir tris šimtus talentų aukso. [15]Ir Ezekijas davė visą sidabrą, koks
buvo rastas Viešpaties namuose ir tarp karaliaus turtų. [16]Anuo
tai metu Ezekijas sulaužė Viešpaties namų duris ir aukso juostas,
kurias pats buvo prisegęs, ir davė jas Asiriečių karaliui.
[17]Asirijos karalius siuntė Tartaną, Rabsarį ir Rabsakę iš Lakhio
į Jerusalę pas karalių Ezekiją su stipria kariuomene; tie pakilo,
atvyko į Jerusalę ir sustojo šalia vandentraukio aukštesniojo tvenki-
nio, kurs yra prie Veliko dirvos kelio. [16]Ten jie šaukė karalių. Išėjo
gi prie jų namų užvaizdas Helkijo sūnus Eliakimas, raštininkas Sob-
na ir metraščių vedėjas Asapho sūnus Joahė.
[19]Rabsakas jiems tarė: Kalbėkite Ezekijui: Štai ką sako didysis
karalius, Asirijos karalius: Koks tai yra pasitikėjimas, kuriuo tu
remies? [20]Gal sumanei rengtis kovai? Kuo pasitiki, kad drįsti kelti
maištą? [21]Ar tu pasitiki nendrine ir sulaužyta lazda, Egiptu, kuri,
jei žmogus ja pasirems, sutrupėjus įlįs jam į ranką ir pervers ją?
Toksai yra Egipto karalius Faraonas visiems, kurie juo pasitiki.
[22]O jei man sakysite: Mes pasitikime Viešpačiu, mūsų Dievu, ar
tai ne jis yra, kurio aukštas vietas ir altorius panaikino Ezekijas ir
įsakė Judui bei Jerusalei: Garbinsite ties šituo altoriumi Jerusalėje?
[23]Taigi dabar eikite lenktynių su mano valdovu Asiriečių karaliu-
mi; aš duosiu jums du tūkstančiu arklių, ir žiūrėkite, ar galėsite
turėti jiems raitelių. [24]Ir kaip galite pasipriešinti vienam vietininkui
iš mažiausiųjų mano valdovo tarnų? Ar tu pasitiki Egiptu dėl jo
vežimų ir raitelių? [25]Argi be Viešpaties valios aš pakilau į šitą
vietą, kad sunaikinčiau ją? Viešpats man tarė: Pakilk į šitą žemę
ir sunaikink ją.
[26]Tuomet Helkijo sūnus Eliakimas, Sobna ir Joahė tarė Rabsa-
kui: Meldžiamasis, kalbėk mums, tavo tarnams, siriškai, nes mes
suprantame tą kalbą, ir nekalbėk mums žydiškai, girdint tautai,
kuri yra ant mūro. [27]Bet Rabsakas atsakė jiems ir tarė: Argi mano
valdovas siuntė mane pas tavo valdovą ir pas tave, kad kalbėčiau

šituos žodžius, ir ar ne labiau pas visus, kurie sėdi ant mūro, kad
jie draug su jumis valgytų savo mėšlus ir gertų savo šlapumą?
[28]Taigi Rabsakas atsistojo ir šaukė dideliu balsu žydiškai, ir sakė:
Išgirskite didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus žodžius. [29]Štai ką ka-
ralius sako: Tenesuvedžioja jūsų Ezekijas, nes jis negalės išgelbėti
jūsų iš mano rankos. [30]Ir teneteikia jums pasitikėjimo Viešpačiu,
sakydamas: Viešpats gelbėte išgelbės mus, ir šitas miestas nebus
atiduotas į Asiriečių karaliaus rankas. [31]Neklausykite Ezekijo. Nes
štai ką sako Asiriečių karalius: Tarkitės su manim, kas jums naudin-
ga, ir išeikite prie manęs; o kiekvienas valgys iš savo vynuogyno
ir nuo savo figmedžio ir gersite vandens iš savo šulinių, [32]kolei
neateisiu ir neperkelsiu jūsų į žemę, kuri panaši į jūsų žemę, į derlingą
ir duodančią vyno žemę, į duonos ir vynuogynų žemę, į alyvmedžių,
alyvos ir medaus žemę, ir būsite gyvi, ir nemirsite. Neklausykite
Ezekijo, kurs jus apgaudinėja, sakydamas: Viešpats išgelbės mus. [33]Ar-
gi tautų dievai išgelbėjo savo žemę iš Asiriečių karaliaus rankos?
[34]Kur Emato ir Arphado dievas? Kur Sepharvaimo, Anos ir Avos
dievas? Argi jie išgelbėjo Samariją iš mano rankos? [35]Kurie yra tarp
visų kraštų dievų tie, kurie išgelbėjo savo šalį iš mano rankos,
kad Viešpats galėtų išgelbėti Jerusalę iš mano rankos?

[36]Bet tauta tylėjo ir nieko jam neatsakė, nes buvo gavę karaliaus
paliepimą neatsakyti jam. [37]O namų užvaizdas Helkijo sūnus Elia-
kimas, raštininkas Sobna ir metraščių vedėjas Asapho sūnus Joahė
atėjo prie Ezekijo perplėštais drabužiais ir pranešė jam Rabsako
žodžius.

19. [1]Tai išgirdęs, karalius Ezekijas perplėšė savo drabužius ir apsi-
dengęs maišu įėjo į Viešpaties namus. [2]Namų gi užvaizdą Eliakimą,
raštininką Sobną ir senesniuosius iš kunigų, apsidengusius maišais,
jis siuntė pas pranašą, Amoso sūnų Ješają. [3]Jie tarė: Štai ką sako
Ezekijas: Šita diena yra sielvarto, sudraudimo ir piktžodžiavimo
diena; kūdikiai atėjo iki gimdymui, o gimdyvė nebeturi jėgų. [4]Gal
Viešpats, tavo Dievas, girdėjo visus žodžius Rabsako, kurį jo valdo-
vas, Asiriečių karalius siuntė, kad piktžodžiautų gyvajam Dievui
ir niekintų žodžiais, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, girdėjo; pasi-
melsk už liekanas, kurios dar tebėra.

[5]Taigi karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas Ješają. [6]Ješajas jiems
tarė: Štai ką sakysite savo valdovui: Viešpats sako taip: Nebijok
girdėtų žodžių, kuriais Asiriečių karaliaus tarnai man piktžodžiavo.

[7]Štai aš siųsiu jam nusistatymą; jis išgirs žinią ir sugrįš į savo šalį,
o aš numesiu jį kalaviju jojo šalyje.
[8]Taigi Rabsakas sugrįžo ir rado Asiriečių karalių kovojantį prieš
Lobną; nes buvo girdėjęs, kad jis pasitraukė nuo Lakhio. [9]Išgirdęs
apie Etiopijos karalių Taraką sakant: Štai jis išėjo kovoti prieš
tave, eidamas prieš jį, jis vėl siuntė pasiuntinius pas Ezekiją ir
sakydino: [10]Tai sakykite Judo karaliui Ezekijui: Nesiduok suvedžio-
jamas savo Dievui, kuriuo pasitiki, ir nesakyk, Jerusalė nebus pa-
duota į Asiriečių karaliaus rankas. [11]Nes tu pats girdėjai, ką Asiriečių
karaliai yra padarę visiems kraštams, kaip sunaikino juos; argi
tat tu vienas galėsi išsigelbėti? [12]Argi tautų Dievai išgelbėjo visus
tuos, kuriuos sunaikino mano tėvai, būtent Gozaną, Haraną, Resephą
ir Edeno sūnus, buvusius Telasare? [13]Kur Emato karalius, Arphado
karalius, Sepharvaimo miesto karalius, Anos ir Avos? [14]Ezekijas,
gavęs iš pasiuntinių rankų laišką ir perskaitęs jį, užėjo į Viešpaties
namus ir ištiesė jį prieš Viešpatį, [15]ir meldėsi jo akivaizdoje, saky-
damas: Viešpatie, Israėlio Dieve, kurs sėdi ant cherubinų, tu vienas
visų žemės karalių Dievas, tu padarei dangų ir žemę. [16]Palenk
savo ausį ir išgirsk; atverk, Viešpatie, savo akis ir matyk; išgirsk
visus žodžius Senakheribo, kurs siuntė, kad niekintų prieš mus
gyvąjį Dievą. [17]Iš tikrųjų, Viešpatie, Asiriečių karalius sunaikino
tautas ir jų visų žemes, [18]ir įmetė jų dievus į ugnį, nes jie nebuvo
dievai, bet žmonių rankų padaras iš medžio ir akmens, ir jie pražudė
juos. [19]Taigi dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankos,
kad visos žemės karalystės žinotų tave, Viešpatį, vieną esant Dievą.
[20]Amoso gi sūnus Ješajas siuntė pas Ezekiją ir sakydino: Štai
ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Ko manęs meldei apie Asiriečių
karalių Senakheribą, aš girdėjau. [21]Viešpats štai ką yra apie jį
kalbėjęs:

Paniekino tave ir tyčiojosi iš tavęs
mergaitė, Siono duktė;
pakratė paskui tave galvą
Jerusalės duktė.
[22]Ką tu niekinai ir kam piktžodžiavai?
Prieš ką tu pakėlei savo balsą
ir pakėlei aukštyn savo akis?
Prieš Israėlio šventąjį!
[23]Per savo tarnus tu niekinai Viešpatį.

Taip tu manei:
Su mano vežimų daugybe
aš pakilau į aukščiausius kalnus,
į Libano viršūnę.
Aš nukirtau aukštus jo kedrus,
gražiausius kiparisus.
Aš pasiekiau aukščiausią viršūnę
ir jo Karmelio girią.
24 Aš išsikasiau šulinius
ir gėriau svetimą vandenį,
išdžiovinau savo kojų padais
visus užrakintuosius vandenis.
25 Argi negirdėjai,
ką aš esu padaręs pradžioje?
Nuo senųjų dienų aš tai sumaniau
ir dabar įvykdžiau;
kad sustiprinti kovojančiųjų miestai
bus griuvėsių kauburiais.
26 Jų gyventojai, silpni jėgomis, sudrebėjo ir buvo sugėdinti,
pasidarė kaip lauko žolės
ir žaliuojanti stogų žolė,
kaip javai, kurie suvyto dar nenunokę.
27 Aš iš anksto žinojau
tavo buveinę, tavo atsikėlimą ir tavo poilsį,
tavo išėjimą ir tavo įėjimą, ir tavo kelią,
taipgi ir tavo siautėjimą prieš mane.
28 Tu plūdai prieš mane
ir tavo puikybė pakilo iki mano ausų.
Taigi aš įversiu grandį į tavo nosį
ir dėsiu žąslus ant tavo lūpų,
ir sugrąžinsiu tave į kelią,
kuriuo atėjai.
29 Tau gi, Ezekijau, toks bus ženklas:
valgyk šiais metais, ką randi,
kitais gi metais, kas išauga savaime;
o trečiais metais sėkite ir pjaukite;
veiskite vynuogynus
ir valgykite jų vaisius.

30 Ir kas tik bus likę iš Judo namų,
leis šaknis į apačią
ir duos vaisių viršuje.
31 Nes iš Jerusalės išeis liekanos
ir kas bus išgelbėta iš Siono kalno;
kareivijų Viešpaties uolumas tai padarys.
32 Todėlei Viešpats štai ką sako apie Asiriečių karalių:
Jis neįeis į šitą miestą
ir nepaleis į jį vilyčios;
skydas neužims jo
ir apkasas neapsups jo.
33 Keliu, kuriuo atėjo, jis sugrįš
ir į šitą miestą neįeis,
taip sako Viešpats.
34 Aš apsaugosiu šitą miestą ir išgelbėsiu jį
dėlei savęs ir dėlei mano tarno Dovido.

35 Taigi aną naktį atsitiko, kad Viešpaties angelas atėjo ir paguldė
Asiriečių stovyklose šimtą aštuonias dešimtis penkis tūkstančius. O
kuomet atsikelta išaušus, štai buvo tik mirusiųjų lavonai. 36 Ir Asirie-
čių karalius Senakheribas tuojau pasitraukė, sugrįžo ir pasiliko
Ninivėje. 37 Kai jis garbino Nesrokho šventykloje savo dievą, du jo
sūnūs, Adramelekhas ir Sarasaras, užmušė jį kalaviju ir pabėgo
į Armėnų žemę, o jo sūnus Asarhadonas ėmė karaliauti jo vietoje.

20. 1 Anuo metu Ezekijas susirgo mirtinai, o pranašas, Amoso
sūnus Ješajas, atėjo pas jį ir jam tarė: Štai ką sako Viešpats Dievas:
Sutvarkyk savo namus, nes tu mirsi ir nebūsi gyvas. 2 Jis nugręžė
savo veidą į sieną ir meldė Viešpatį, sakydamas: 3 Maldauju, Vieš-
patie, atsimink, kaip aš vaikščiojau tavo akivaizdoje tiesoje ir tobula
širdimi ir dariau, kas patinka tavo akivaizdoje. Ir Ezekijas labai
graudžiai verkė.
4 Pirma negu Ješajas perėjo pusę kiemo, jam buvo suteiktas Vieš-
paties žodis ir pasakyta: 5 Grįžk ir sakyk mano tautos vadui Ezekijui:
Štai ką sako Viešpats, tavo tėvo Dovido Dievas: Aš girdėjau tavo
maldą ir mačiau tavo ašaras, ir štai aš pagydžiau tave; trečią dieną
tu pakilsi į Viešpaties namus. 6 Aš pridėsiu prie tavo dienų penkio-
lika metų; be to, išlaisvinsiu tave ir šitą miestą iš Asiriečių karaliaus
rankos ir apginsiu šitą miestą dėlei savęs ir dėlei mano tarno Dovido.

[7]Tuomet Ješajas tarė: Atneškite ryšelį figų. O kai jie tai atnešė ir
padėjo ant jo voties, jis išgijo. [8]Ezekijas gi buvo pasakęs Ješajai:
Koks bus ženklas, kad Viešpats išgydys mane ir kad trečią dieną
aš pakilsiu į Viešpaties šventyklą? [9]Ješajas jam tarė: Toks bus
ženklas nuo Viešpaties, kad Viešpats įvykdys žodžius, kuriuos yra
kalbėjęs; ar nori, kad šešėlis pakiltų dešimčia linijų, ar kad tiek pat
laipsnių sugrįžtų? [10]Ezekijas tarė: Nesunku šešėliui padidėti dešim-
čia linijų, ir ne tai aš noriu, kad įvyktų, bet kad sugrįžtų dešimtį
laipsnių. [11]Taigi pranašas Ješajas šaukėsi į Viešpatį, ir jis sugrąžino
Akhazo laikrodyje šešėlį linijomis, per kurias jau buvo nusileidęs
atgal per dešimtį laipsnių.

[12]Anuo metu Babiloniečių karalius Baladano sūnus Berodakhas
Baladanas siuntė laišką ir dovanų pas Ezekiją, nes buvo girdėjęs,
kad Ezekijas sirgo. [13]Ezekijas gi džiaugėsi jų atėjimu ir parodė
jiems kvepalų namus, auksą ir sidabrą, įvairias skaniai kvepiančias
žoles, taipgi tepalus, savo rykų namus ir visa, ką tik jis turėjo
savo iždUose. Nebuvo nieko, ko Ezekijas nebūtų jiems parodęs savo
namuose ir visoje savo valdžioje.

[14]Tuomet pranašas Ješajas atėjo pas karalių Ezekiją ir jam tarė:
Ką tau pasakė šitie vyrai? Ir iš kur jie atėjo pas tave? Ezekijas
jam atsakė: Jie atėjo pas mane iš tolimo krašto, iš Babilono. [15]Jis
gi tarė: Ką jie matė tavo namuose? Ezekijas atsakė: Jie matė visa,
kas tik yra mano namuose; nėra nieko, ko aš jiems nebūčiau parodęs
savo iždUose. [16]Taigi Ješajas tarė Ezekijui: Išgirsk Viešpaties žo-
džius: [17]Štai ateis dienos, ir bus atimta Babilonan visa, kas yra
tavo namuose ir ką yra sukrovę tavo tėvai iki šiai dienai; nieko
neliks, sako Viešpats. [18]Be to, bus paimta ir iš tavo sūnų, kurie
išeis iš tavęs, kurie tau gims, ir jie bus kamarponiais Babilono ka-
raliaus rūmuose. [19]Ezekijas atsakė Ješajui: Viešpaties žodžiai, kuriuos
kalbėjai, geri: tebūna ramybė ir tiesa mano dienose.

[20]Kas gi dar sakytina apie Ezekiją, ir visas jo drąsumas, ir kaip
jis padarė tvenkinį ir vandentraukį, ir įvedė vandens į miestą, argi
tai neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? [21]Ir Ezekijas užmigo
su savo tėvais, o jo sūnus Manasas ėmė karaliauti jo vietoje.

21. [1]Manasas buvo dvylikos metų, kai pradėjo karaliauti, ir ka-
raliavo jis Jerusalėje penkias dešimtis penkerius metus; jo motina
buvo vardu Haphsiba. [2]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje, gar-
bindamas stabus tautų, kurias Viešpats išnaikino iš po Israėlio sūnų

akių. [3]Jis apsigręžė ir pastatė aukštų vietų, kurias jo tėvas Ezekijas
buvo sugriovęs, pastatė Baalui altorius ir padarė girias, kaip buvo
padaręs Israėlio karalius Akhabas, garbino visą dangaus kariuo-
menę ir jai tarnavo. [4]Jis pastatė altorius Viešpaties namuose, apie
kuriuos Viešpats yra sakęs: Jerusalėje aš dėsiu savo vardą. [5]Ir pa-
statė visai dangaus kariuomenei altorius dviejuose Viešpaties šven-
tyklos prieangiuose, [6]ir davė pervesti savo sūnų per ugnį, ir žyniavo,
ir laikėsi prietarų, ir įstatė žynius, ir padaugino ženklų aiškintojus,
idant darytų pikta Viešpaties akivaizdoje ir erzintų jį. [7]Jis pastatė
taipgi girios stabą, kurį buvo padaręs Viešpaties šventykloje, apie
kurią Viešpats yra kalbėjęs Dovidui ir jo sūnui Saliamonui: Šitoje
šventykloje ir Jerusalėje, kurią pasirinkau iš visų Israėlio giminių,
aš dėsiu savo vardą per amžius; [8]ir nebeleisiu daugiau pajudinti
Israėlio kojos iš žemės, kurią daviau jų tėvams, jei tačiau jie laikys ir
darys visa, ką jiems įsakiau, ir visą įstatymą, kurį jiems davė vykdyti
mano tarnas Mošė. [9]O jie nepaklausė, bet davėsi suvedžiojami Ma-
nasui, kad darytų piktenybes daugiau už tautas, kurias Viešpats
sunaikino iš po Israėlio akių.
[10]Tuomet Viešpats kalbėjo per savo tarnus pranašus ir tarė: [11]Ka-
dangi Judo karalius Manasas padarė šitas nuobodas, daug piktesnes
už visa, ką yra padarę pirm jo Amoriečiai, ir kadangi jie įvedė
taipgi Judą į nusidėjimą savo nešvarumais, [12]todėl štai ką sako
Viešpats, Israėlio Dievas: Štai aš atvesiu nelaimių Jerusalei ir Ju-
dui, taip kad kas tik išgirs, spengs abi jo ausi; [13]ir ištiesiu ant Jerusalės
Samarijos virvę ir Akhabo namų naštą, ir išdildysiu Jerusalę, kaip
paprastai išdildomas raštas lentelėse, ir dildydamas vartysiu, ir daug
kartų vedžiosiu virbalą ant jos paviršiaus. [14]Aš paliksiu mano tė-
vonystės liekanas ir paduosiu jas į jos neprietelių rankas, ir galės
naikinti jas ir plėšti visi jos priešai, [15]nes jie darė pikta mano
akivaizdoje ir nesiliovė erzinę manęs nuo tos dienos, kurioje jų
tėvai išėjo iš Egipto, iki šiai dienai. [16]Be to, Manasas išliejo ir labai
daug nekalto kraujo, kolei nepripildė Jerusalės iki viršui, neminint
jojo nusidėjimų, kuriais jis įvedė į nuodėmę Judą, kad tasai darytų
pikta Viešpaties akivaizdoje.
[17]Kas gi dar sakytina apie Manasą, ir visa, ką jis darė, ir jo
nusidėjimas, kuriuo nusidėjo, argi tai neparašyta Judo karalių met-
raščių knygoje? [18]Ir Manasas užmigo su savo tėvais, ir buvo palai-
dotas savo namų sode, Ozos sode; o jo sūnus Amonas ėmė karaliauti
jo vietoje.

[19]Amonui buvo dvidešimt dveji metai, kai pradėjo karaliauti;
karaliavo gi jis Jerusalėje dvejus metus; jo motina buvo Haraus
duktė Mesalemietė iš Jetebos. [20]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje,
kaip buvo daręs jo tėvas Manasas, [21]ir vaikščiojo visais keliais,
kuriais buvo vaikščiojęs jo tėvas, ir tarnavo nešvarumams, kuriems
buvo tarnavęs jo tėvas, ir garbino juos, [22]ir pametė Viešpatį, savo
tėvų Dievą, ir nevaikščiojo Viešpaties keliu. [23]Jo tarnai patykojo
ir užmušė karalių jojo namuose. [24]Bet šalies gyventojai užmušė
visus, kurie buvo padarę sąmokslą prieš karalių Amoną, ir pastatė
sau jo vietoje karalių jo sūnų Jošiją.
[25]Kas gi dar sakytina apie Amoną, ką yra jis daręs, argi tai
neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? [26]Ir jie palaidojo jį
jojo kape, Ozos sode, o jo sūnus Jošijas ėmė karaliauti jo vie-
toje.

22. [1]Jošijui buvo aštuoneri metai, kai pradėjo karaliauti, kara-
liavo gi tris dešimtis vienerius metus Jerusalėje; jo motina buvo
Hadajo duktė, vardu Idida, iš Besekato. [2]Jis darė, kas patiko Vieš-
paties akivaizdoje, ir vaikščiojo visais savo tėvo Dovido keliais;
jis nenukrypo nei dešinėn, nei kairėn.
[3]Aštuonioliktais gi karaliaus Jošijo metais karalius siuntė Viešpaties
šventyklos raštininką, Mesulamo sūnaus Aslijos sūnų Saphaną, ir jam
sakė: [4]Eik pas vyriausią kunigą Helkiją, kad sutvarkytų įneštuosius
Viešpaties šventyklon pinigus, kuriuos šventyklos durininkai yra
gavę iš žmonių, [5]ir kad duotų per Viešpaties namų viršininkus
amatininkams, o jie tepadalija juos tiems, kurie dirba Viešpaties
šventykloje, taisydami šventyklos sugedimus, [6]būtent rentėjams ir
mūrininkams, ir tiems, kurie užtaiso plyšius, ir kad būtų nupirkta
medžių ir akmenų iš akmenynų Viešpaties šventyklai pataisyti. [7]Ta-
čiau nereikia reikalauti apyskaitos pinigų, kuriuos jie ima, bet jie
teturi juos savo žinioje ir ištikimybėje.
[8]Tuomet vyriausias kunigas Helkijas tarė raštininkui Saphanui:
Radau Viešpaties namuose Įstatymo knygą. Ir Helkijas padavė kny-
gą Saphanui, o tasai skaitė ją. [9]Raštininkas Saphanas atėjo pas
karalių ir papasakojo jam apie tai, ką jis buvo įsakęs, ir tarė:
Tavo tarnai surinko krūvon pinigus, kuriuos atrasta Viešpaties na-
muose, ir atidavė, kad Viešpaties namų darbų viršininkų būtų pada-
linti amatininkams. [10]Raštininkas Saphanas dar papasakojo karaliui
ir tarė: Kunigas Helkijas davė man knygą. O kada Saphanas perskai-

tė ją karaliaus akivaizdoje, [11]karalius, išgirdęs Viešpaties Įstatymo
knygos žodžius, perplėšė savo drabužius.
[12]Jis įsakė kunigui Helkijui, Saphano sūnui Ahikamui, Mikhos
sūnui Akhoborui, raštininkui Saphanui ir karaliaus tarnui Asajai
ir tarė: [13]Eikite ir pasiteiraukite Viešpatį apie mane ir apie tautą, ir
apie visą Judą dėlei žodžių šitos knygos, kuri atrasta; nes didelė
Dievo rūstybė yra užsidegusi prieš mus, dėl to kad mūsų tėvai
neklausė šitos knygos žodžių, idant darytų visa, kas mums parašyta.
[14]Taigi kunigas Helkijas, Ahikamas, Akhoboras, Saphanas ir Asaja
nuėjo pas drabužių sargo Arao sūnaus Tekuos sūnaus Selumo žmoną,
pranašę Holdą, gyvenusią Jerusalėje, Antrojoje dalyje, ir kalbėjosi
su ja.
[15]O ji jiems atsakė: Štai ką sako Viešpats, Israėlio Dievas: Saky-
kite vyrui, kurs siuntė jus pas mane: [16]Viešpats sako taip: Štai
aš atvesiu nelaimių šitai vietai ir jos gyventojams, visus Įstatymo
žodžius, kuriuos skaitė Judo karalius; [17]nes jie pametė mane ir aukojo
svetimiems dievams, erzindami mane visais savo rankų darbais,
ir mano rūstybė užsidegs šitoje vietoje, ir neužges. [18]Judo gi karaliui,
kurs siuntė jus, kad teirautumėtės Viešpatį, taip sakysite: Štai ką
šako Viešpats, Israėlio Dievas: Kadangi tu girdėjai šitos knygos
žodžius [19]ir tavo širdis nusigando, ir tu nusižeminai Viešpaties aki-
vaizdoje, išgirdęs žodžius prieš šitą vietą ir jos gyventojus, būtent
kad jie taps stebalu ir prakeikimu, ir perplėšei savo drabužius,
ir verkei mano akivaizdoje, aš išgirdau, sako Viešpats. [20]Todėlei
aš surinksiu tave prie tavo tėvų ir būsi surinktas į savo kapą
ramybėje, kad tavo akys nematytų visų nelaimių, kurias užvesiu
ant šitos vietos.

23. [1]Jie pranešė karaliui, ką ana buvo pasakiusi. Tuomet jis
siuntė, ir susirinko prie jo visi Judo ir Jerusalės senesnieji. [2]Karalius
pakilo į Viešpaties šventyklą ir draug su juo visi Judo vyrai, ir
visi gyvenusieji Jerusalėje kunigai, ir pranašai, ir visa tauta nuo
mažo iki dideliam, ir visiems girdint jis skaitė visus žodžius sandoros
knygos, kuri buvo rasta Viešpaties namuose. [3]Karalius atsistojo
ant laipsnio ir padarė sandorą Viešpaties akivaizdoje, kad jie vai-
kščios paskui Viešpatį ir sergės jo įsakymus, ir liudijimus, ir apeigas
visa širdimi ir visa siela, ir vėl vykdys šitos sandoros žodžius, kurie
parašyti toje knygoje; o tauta pritarė sandorai.
[4]Paskui karalius liepė vyriausiam kunigui Helkijui, antrosios

eilės kunigams ir durininkams išmesti iš Viešpaties šventyklos visus
rykus, kurie buvo padaryti Baalui ir Ašerai, giriai, ir visai dan-
gaus kariuomenei, ir jis sudegino juos už Jerusalės Kedrono slė-
nyje, ir nunešė jų pelenus į Betelį. 5Jis išnaikino taipgi žynius,
kuriuos Judo karaliai buvo pastatę aukoms daryti aukštose vietose,
Judo miestuose ir Jerusalės apylinkėje, ir tuos, kurie degino smilkalus
Baalui, Saulei, Mėnuliui, dvylikai ženklų ir visai dangaus kariuo-
menei. 6Jis liepė išgabenti Ašerą iš Viešpaties namų už Jerusalės
į Kedrono slėnį ir tenai sudegino ją ir pavertė dulkėmis, kurias
pametė liaudies kapuose. 7Jis sugriovė taipgi kekšininkų butus, bu-
vusius Viešpaties namuose, kuriems moterys audė tarsi Ašeros pa-
dangtes. 8Ir surinko visus kunigus iš Judo miestų, ir subjaurino
aukštas vietas, kur aukodavo kunigai, pradedant nuo Gabaos iki
Bersabėjai, ir sugriovė „Seirimų" altorius, angoje miesto kunigaikš-
čio Jošuės vartų, kurie buvo miesto vartų kairėje. 9Tačiau aukštumų
kunigai neidavo prie Viešpaties altoriaus Jerusalėje, bet tiktai val-
gydavo neraugintą duoną savo brolių tarpe. 10Jis sutepė taipgi Top-
hetą Enomo sūnaus slėnyje, kad nė vienas nebepašvęstų Molokhui
savo sūnaus ar dukters per ugnį. 11Jis pašalino taipgi arklius, kuriuos
Judo karaliai buvo pastatę Saulei Viešpaties šventyklos įėjime greta
buto kamarponio Natanmelekho, buvusio Pharurime. Saulės veži-
mus jis sudegino ugnyje. 12Karalius sunaikino taipgi altorius, buvu-
sius ant aukštojo Akhazo kambario stogo, kuriuos buvo padarę
Judo karaliai, ir altorius, kuriuos Manasas buvo padaręs dviejuose
Viešpaties šventyklos prieangiuose, o iš ten jis nubėgo ir išbarstė
jų pelenus į Kedrono upelį. 13Karalius sutepė taipgi aukštas vietas,
buvusias Jerusalėje Papiktinimo kalno dešinėje, kurias Israėlio ka-
ralius Saliamonas buvo pastatęs Sidoniečių stabui Astartei ir Mo-
abo papiktinimui Khamosui, ir Amono sūnų nuobodai Malkhomui.
14Jis sutrupino statulas ir iškirto girias, ir pripildė jų vietas mirusiųjų
kaulais.

15Taipgi ir altorių, buvusį Betelyje, ir aukštą vietą, padarytąją
Nabato sūnaus Jeroboamo, kurs įvedė į nusidėjimą Israėlį, tą tat
altorių ir aukštumą jis išardė ir sudegino, ir sutrynė į dulkes;
sudegino dar ir girią. 16O apsigręžęs Jošijas pamatė tenai kapus,
buvusius kalne, siuntė ir ėmė kaulų iš kapų, ir sudegino juos ant al-
toriaus, ir sutepė jį pagal Viešpaties žodį, kurį kalbėjo Dievo žmogus,
paskelbusis šituos dalykus iš anksto. 17Paskui jis tarė: Koks tas
paminklas, kurį matau? Ano miesto piliečiai atsakė: Tai kapas Die-

vo žmogaus, atėjusio iš Judo ir paskelbusio šituos dalykus, ku-
riuos tu padarei ant Betelio altoriaus. [18]Jis tarė: Palikite jį; nė vie-
nas tenepajudina jo kaulų. Ir jo kaulai pasiliko nepaliesti kartu su
kaulais pranašo, kurs buvo atėjęs iš Samarijos. [19]Virš to Jošijas
panaikino visas aukštų vietų šventyklas, buvusias Samarijos mies-
tuose, kurias buvo padarę Israėlio karaliai, kad erzintų Viešpatį,
ir padarė su jomis visai taip pat, kaip buvo padaręs Betelyje. [20]Jis
užmušė visus tenai buvusius aukštų vietų kunigus ant altorių ir su-
degino ant jų žmonių kaulus.
Sugrįžęs į Jerusalę, [21]jis įsakė visai tautai ir tarė: Darykite Vieš-
pačiui, jūsų Dievui, Paskhą, kaip parašyta šitos sandoros knygoje.
[22]Nes tokios Paskhos nebedaryta nuo laiko Teisėjų, kurie teisė
Israėlį, ir per visas Israėlio karalių, ir Judo karalių dienas, kaip
buvo padaryta šita Paskha Viešpačiui Jerusalėje aštuonioliktais
karaliaus Jošijo metais.
[24]Jošijas sunaikino taipgi žynius ir žavėtojus, ir stabų paveikslus,
ir nešvarumus, ir nuobodas, buvusias Judo žemėje ir Jerusalėje,
kad įvykdytų Įstatymo žodžius, parašytus knygoje, kurią kunigas
Helkijas rado Viešpaties šventykloje. [25]Pirm jo nebuvo jam lygaus
karaliaus, kurs būtų sugrįžęs prie Viešpaties visa savo širdimi ir
visa savo siela, ir visa savo galia pagal visą Mošės įstatymą; ir po
jo nebekilo jam lygus. [26]Tačiau Viešpats nenusigręžė nuo rūstybės
savo didelio užsidegimo, kuriuo jis buvo susirūstinęs prieš Judą
dėlei nusikaltimų, kuriais buvo jį erzinęs Manasas. [27]Taigi Viešpats
tarė: Atstumsiu taip pat Judą iš po savo akių, kaip atstūmiau Israėlį,
ir atmesiu šitą Jerusalės miestą, kurį pasirinkau, ir namus, apie
kuriuos tariau: Mano vardas bus tenai.
[28]Kas gi dar sakytina apie Jošiją, ir visa, ką jis yra daręs, argi
tai neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? [29]Jo dienose Egipto
karalius Faraonas Nekhao pakilo prieš Asiriečių karalių prie Eu-
phrato upės, o karalius Jošijas išėjo jam priešais ir buvo užmuštas
Magede, kai tik pamatė jį. [30]Tuomet jo tarnai nešė jį mirusį iš
Magedo ir atnešė į Jerusalę, ir palaidojo jį jo kape. Šalies gi
gyventojai ėmė Jošijo sūnų Joakhazą; jie patepė jį ir pastatė jį
karaliumi jo tėvo vieton.
[31]Joakhazas buvo dvidešimt trejų metų, kai pradėjo karaliauti,
ir karaliavo Jerusalėje tris mėnesius; jo motina buvo Jeremijo duktė,
vardu Amitalė, iš Lobnos. [32]Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje
visai taip pat, kaip buvo darę jo tėvai. [33]Jį paėmė nelaisvėn Faraonas

Nekhao Rebloje, kuri yra Emato krašte, kad nebekaraliautų Jeru-
salėje, ir uždėjo šaliai šimtą talentų sidabro ir vieną talentą aukso
pabaudos. 34 Faraonas Nekhao pastatė karaliumi Jošijo sūnų Elia-
kimą jo tėvo Jošijo vieton ir pakeitė jo vardą į Joakimą, Joakhazą
gi ėmė ir nusivedė Egiptan, ir jis tenai mirė. 35 Sidabrą gi ir auksą
davė Faraonui Joakimas, įsakęs kiekvienam krašte sunešti pagal
Faraono įsakymą; iš kiekvieno iš šalies gyventojų jis pareikalavo
pagal jo pasiturėjimą kaip sidabro, taip ir aukso, kad duotų Faraonui
Nekhao.
36 Joakimas buvo dvidešimt penkerių metų, kai pradėjo karaliauti,
ir karaliavo vienuolika metų Jerusalėje; jo motina buvo Padajo
duktė, vardu Zebida, iš Rumos. 37 Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje
visai taip pat, kaip buvo darę jo tėvai.

24. 1 Jo dienose atėjo Babilono karalius Nabukodonosoras, Joa-
kimas buvo tapęs jo pavaldiniu trejus metus; paskui gi vėl sukilo
prieš jį. 2 Tuomet Viešpats siuntė prieš jį Khaldiečių plėšikus ir
Sirijos plėšikus, ir Moabo plėšikus, ir Amono sūnų plėšikus ir at-
siuntė juos į Judą, kad naikintų jį pagal Viešpaties žodį, kurį
jis buvo kalbėjęs per savo tarnus pranašus. 3 Taigi atsitiko per Vieš-
paties žodį prieš Judą, idant atmestų jį nuo savęs dėl visų Manaso
nuodėmių, kurias jis yra padaręs, 4 ir dėl nekaltojo kraujo, kurį
išliejo, padarydamas Jerusalę pilną nekaltųjų kraujo; dėlei to tai
dalyko Viešpats nenorėjo duotis permaldaujamas.
5 Kas gi dar sakytina apie Joakimą, ir visa, ką jis yra daręs, argi
tai neparašyta Judo karalių metraščių knygoje? Ir Joakimas už-
migo su savo tėvais, 6 o jo sūnus Joakhinas ėmė karaliauti jo vietoje.
7 Egipto karalius nebeišėjo daugiau iš savo žemės, nes Babilono
karalius buvo atėmęs visa, kas priderėjo Egipto karaliui nuo Egipto
upeliui iki Euphrato upei.
8 Joakhinas buvo aštuoniolikos metų, kai pradėjo karaliauti, ir
karaliavo tris mėnesius Jerusalėje; jo motina buvo Elnatano duktė,
vardu Nohesta, iš Jerusalės. 9 Jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje
visai taip pat, kaip buvo daręs jo tėvas.
10 Anuo metu Babilono karaliaus Nabukodonosoro tarnai atėjo
prie Jerusalės, ir miestas buvo apsuptas pylimais. 11 Taipgi Babilono
karalius Nabukodonosoras atėjo su savo tarnais prie miesto jo už-
kariauti. 12 Tuomet Judo karalius Joakhinas išėjo prie Babilono
karaliaus, jis pats ir jo motina, jo tarnai, jo kunigaikščiai ir jo

kamarponiai, ir Babilono karalius priėmė jį aštuntais savo viešpa-
tavimo metais.
[13]Jis paėmė iš ten visus Viešpaties namų turtus ir karaliaus namų
turtus ir sulaužė visus auksinius indus, kuriuos Israėlio karalius
Saliamonas buvo padaręs Viešpaties šventykloje pagal Viešpaties žodį;
[14]ir išgabeno nelaisvėn visą Jerusalę ir visus kunigaikščius, ir visus
kariuomenės drąsuolius, dešimtį tūkstančių; be to, visus amatininkus
ir šaltkalvius; nieko neliko, išskyrus tik šalies gyventojų beturčius.
[15]Perkėlė taipgi Babilonan Joakhiną ir karaliaus motiną, ir kara-
liaus žmonas, ir jo kamarponius; ir šalies teisėjus jis išvedė nelais-
vėn iš Jerusalės į Babiloną, [16]taipgi visus stiprius vyrus, septynis
tūkstančius, amatininkų ir šaltkalvių tūkstantį, visus drąsius vyrus
ir kovotojus; ir Babilono karalius išvedė juos kaip belaisvius į
Babiloną. [17]O užuot jo pastatė jo dėdę Mataniją, kurį praminė
vardu Sedekijas.
[18]Sedekijui buvo dvidešimt pirmi jo amžiaus metai, kai pradėjo
karaliauti, ir karaliavo jis vienuolika metų Jerusalėje; jo motina
buvo Jeremijo duktė, vardu Amitalė, iš Lobnos; [19]jis darė pikta
Viešpaties akivaizdoje visai taip pat, kaip buvo daręs Joakimas.
[20]Nes Viešpats buvo įsirūstinęs Jerusalei ir Judui, kolei neatmetė jų
nuo savo veido. Ir Sedekijas pasitraukė nuo Babilono karaliaus.

25. [1]Atsitiko gi, kad devintais jo karaliavimo metais, dešimtame
mėnesyje, aštuntą mėnesio dieną atėjo Babilono karalius Nabuko-
donosoras pats ir visa jo kariuomenė prie Jerusalės ir apstojo
ją, ir pastatė aplink ją pylimų. [2]Taip miestas buvo uždarytas ir
apgultas iki vienuoliktų karaliaus Sedekijo metų, [3]iki devintai mėnesio
dienai. Mieste įsigalėjo badas ir žemės gyventojams nebebuvo duo-
nos. [4]Tuomet įsiveržta į miestą, ir visi vyrai kovotojai pabėgo
nakčia vartų keliu, esančiu tarp dviejų mūrų, prie karaliaus sodo,
Khaldiečiai gi laikė miestą apgulę aplinkui; taigi Sedekijas bėgo
keliu, vedančiu į Tyrumos lygumą. [5]Bet Khaldiečių kariuomenė
vijosi karalių ir sugavo jį Jeriko lygumoje, o visi buvusieji su juo
kovotojai išsisklaistė ir paliko jį. [6]Sugautą gi karalių jie nuvedė
Reblaton prie Babilono karaliaus, kurs paskelbė jam ištarmę. [7]Jis
liepė užmušti Sedekijo sūnus jojo akivaizdoje, išdūrė jam akis ir,
surišdinęs jį grandinėmis, nuvedė Babilonan.
[8]Devynioliktais Babilono karaliaus metais, penktame mėnesyje,
septintą mėnesio dieną atėjo į Jerusalę Babilono karaliaus tarnas,

kariuomenės viršininkas Nabuzardanas, 9 ir sudegino Viešpaties
namus ir karaliaus namus; jis sunaikino ugnimi Jerusalės namus
ir visus namus. 10 Ir Jerusalės sienas aplinkui sugriovė visa Khal-
diečių kariuomenė, buvusi su kareivių viršininku. 11 Kitą gi tautos
dalį, kuri buvo likusi mieste, ir pabėgėlius, kurie buvo nubėgę
pas Babilono karalių, ir likusią liaudį išgabeno kariuomenės viršinin-
kas Nabuzardanas. 12 Iš tautos beturčių jis paliko vynuogynų pri-
žiūrėtojus ir žemdirbius. 13 Varinius šulus, buvusius Viešpaties šven-
tykloje, papėdes ir varinę jūrą, buvusią Viešpaties namuose, Khal-
diečiai sulaužė ir išgabeno visą varį į Babiloną. 14 Jie ėmė taipgi
varinius puodus, samčius, trišakes, grūstuvėlius ir visus varinius in-
dus, kurie buvo vartojami tarnyboje; 15 be to, kariuomenės viršininkas
ėmė ir smilkytuvus, ir taures; kas buvo iš aukso, auksinius, ir kas
buvo iš sidabro, sidabrinius; 16 tai yra du šulu, vieną jūrą ir papėdes,
kurias buvo padaręs Saliamonas Viešpaties šventykloje; o visų indų
vario nebuvo galima pasverti. 17 Vienas šulas buvo aštuoniolika mas-
tų aukštas ir varinė galvena ant jo trimis mastais aukšta; ir pynė, ir
granatiniai obuoliai ant šulo galvenos visa buvo iš vario; tokių pat
pagražinimų turėjo ir antrasis šulas.
18 Kariuomenės viršininkas ėmė taipgi pirmąjį kunigą Sarają ir
antrąjį kunigą Sophoniją, ir tris durininkus, 19 ir iš miesto vieną
kamarponį, kurs buvo vyrų kovotojų viršininkas, ir penkis vyrus
iš stovėjusiųjų karaliaus akivaizdoje, kuriuos rado mieste, ir kariuo-
menės vadą Sopherį, kurs lavindavo jaunus kareivius iš šalies gy-
ventojų, ir šešias dešimtis vyrų iš liaudies, kurie buvo rasti mieste.
20 Ėmęs juos, kariuomenės viršininkas Nabuzardanas nuvedė prie
Babilono karaliaus į Reblatą. 21 O Babilono karalius liepė užmušti
juos Reblatoje, Emato žemėje, ir Judas buvo iškeltas iš savo krašto.
22 Žmonėms gi, paliktiesiems Judo žemėje, kurią Babilono kara-
lius Nabukodonosoras buvo palikęs, jis davė viršininką, Saphano
sūnaus Ahikamo sūnų Godoliją. 23 Kuomet tai išgirdo visi kareivių
vadai ir visi su jais buvusieji vyrai, būtent kad Babilono karalius
pastatęs Godoliją, atėjo prie Godolijo į Masphą Natanijo sūnus
Ismahelis, Karėės sūnus Johananas, Netophatietis Tanehumeto sū-
nus Saraja ir Maakhačio sūnus Jezonijas draug su jųjų draugais.
24 Godolijas prisiekė jiems ir jų draugams, sakydamas: Nebijokite
tarnauti Khaldiečiams, pasilikite šalyje, tarnaukite Babilono karaliui,
ir bus jums gerai. 25 Bet atsitiko, kad septintame mėnesyje atėjo
Elisamos sūnus, Natanijo sūnus Ismahelis iš karališkosios giminės

ir draug su juo dešimts vyrų, ir jie užmušė Godoliją, kurs ir mirė,
o taipgi ir buvusius su juo Masphoje Žydus ir Khaldiečius. 26 Tuomet
visa tauta nuo mažo iki didžiam ir kareivių viršininkai, bijodami
Khaldiečių, pakilo ir išvyko į Egiptą.

27 Trys dešimtys septintais gi Judo karaliaus Joakhino nelaisvės
metais, dvyliktame mėnesyje, dvidešimt septintą mėnesio dieną, atsi-
tiko, kad Babilono karalius Evilmerodakhas tais metais, kuriuose
pradėjo karaliauti, pakėlė Judo karaliaus Joakhino galvą iš kalė-
jimo. 28 Jis kalbėjo jam maloniai ir pastatė jo sostą aukščiau už sostus
karalių, buvusių draug su juo Babilone, 29 ir pakeitė jo drabužius,
kuriuos turėjo kalėjime, ir anas valgė visuomet jojo akivaizdoje
per visas savo gyvenimo dienas. 30 Jis paskyrė jam taipgi nuolatinį
išlaikymą, kuris jam buvo duodamas karaliaus kiekvieną dieną per
visas jo gyvenimo dienas.

PAAIŠKINIMAI

Rengiant šį J. J. Skvirecko ST vertimą, suvienodinta ir sudabartinta skyryba bei rašyba, išskyrus vietovardžius ir vardažodžius. Paaiškinimų autorius juos vartoja pagal dabartinę tradiciją.

PENKIAKNYGĖ

Penkios pirmosios Biblijos Senojo Testamento knygos sudaro Penkiaknygę, graikiškai vadinamą Pentateuchu, hebrajiškai — Tora, arba Įstatymu. Tai Pradžios, Išėjimo, Kunigų, Skaičių ir Pakartoto Įstatymo knygos. Jų autoriumi pagal tradiciją laikomas Mozė, todėl jos kartais vadinamos Mozės knygomis. Penkiaknygė — pati seniausia ST dalis. Joje aprašomi įvykiai apima didžiulį laikotarpį nuo pasaulio sukūrimo iki Mozės mirties prie Pažadėtosios žemės ribos. Visose penkiose knygose mitai persipina su istorinėmis legendomis, religiniais ir pasaulietiniais įstatymais, liturgijos nuostatomis.

Penkiaknygės dalys, kaip ir kitos ST knygos, išdėstytos prisilaikant vaizduojamų įvykių istorinės sekos. Tačiau autoriai nesistengia vien tik išdėstyti istorinius faktus. Jie vaizduoja žmogaus (Adomo, Abraomo, Jokūbo), vėliau ir visos Izraelio tautos santykio su Dievu ir Dievo veiklos žemėje istoriją, t.y. mitologizuotą istoriją. Tačiau Penkiaknygėje pateikta nemažai istorinių faktų, kuriuos patvirtina archeologiniai kasinėjimai, kitų tautų legendos bei istoriniai analai. Pavyzdžiui, Mesopotamijos, Mažosios Azijos, Indijos ir kitų tautų padavimai pasakoja apie tvaną, o Iš 1,11 paminėta Pitomo ir Ramesės miestų statyba leidžia tvirtinti, kad žydai išėjo iš Egipto apie 1250 m. pr. m. e. Dauguma teologų mano, kad Penkiaknygės autoriumi Mozė laikytinas labiau perkeltine prasme, kaip istoriją veikęs asmuo, per kurį Jahvė ant Sinajaus kalno sudarė sandorą su Izraelio tauta. Išvesdamas žydus iš Egipto, jis tartum atgaivino senąsias jų sutartis su Abraomo, Izaoko, Jokūbo Dievu, pažadino Pažadėtosios žemės viltį.

Penkiaknygės stilius nevienodas, yra pasikartojimų, netikslumų ir prieštaravimų. Neabejotina, kad jos knygas rašė skirtingi autoriai. Pagal paplitusią „dokumentinę" teoriją, Penkiaknygė buvo sudaryta iš keturių pagrindinių dokumentų. Seniausia, Jahvisto versija (kurioje Izraelio Dievas vadinamas Jahve) buvo užrašyta apie XI a. pr. m. e. Judėjoje; Elohisto versija (kur Dievas vadinamas Elohim) — kiek vėliau buvo užrašyta Izraelio karalystėje. Pastarajai žlugus, šios abi versijos buvo sujungtos į vieną. Judėją valdant karaliui Jozijui, prie Pradžios ir Išėjimo knygų, surašytų iš dviejų šalti-

nių, VI a. pr. m. e. prijungta Pakartoto Įstatymo knyga, o po Babilonijos nelaisvės — Kunigų knyga. Maždaug tuo metu galutinai suredaguotas visas Penkiaknygės tekstas.

Penkiaknygės sandara, redagavimo būdas kelia daug diskusijų. Kai kurie tyrinėtojai mano, kad Jahvisto ir Elohisto versijose buvo kalbama ne apie tą patį dievą, kad Abraomo ir Jokūbo Dievas buvo ne tas, kurį Izraeliui apreiškė Mozė, kad, mirus Saliamonui, Izraelio karalystė atsiskyrė nuo Judo ne tik dėl politinių, bet ir dėl religinių priežasčių. Tačiau įrodyti šių dalykų nebeįmanoma, nes akyli redaktoriai stengėsi iš ST teksto pašalinti viską, kas prieštaravo jų laikais susiformavusiai tikėjimo doktrinai.

Visose penkiose Mozės knygose svarbiausia Dievo pažado, sandoros su juo, kuri remiasi Dievo duotu įstatymu, tema. Jau Adomui Dievas pažada ateityje išgelbėti jo palikuonis. Paskui Dievas daro sutartis su Nojumi, Abraomu, Izaoku, Jokūbu, per Mozę — su visa Izraelio tauta. Tautai duodamas įstatymas, kurio ji privalo laikytis, jei nori, kad Dievas ją globotų ir leistų gyventi Pažadėtojoje žemėje. Visų Izraelio nelaimių priežastis — nusižengimas tam įstatymui.

Net pasaulietiniai įstatymai, surašyti Penkiaknygėje, traktuojami religiniu požiūriu. Istoriškai keičiantis žydų visuomenei, neišvengiamai turėjo atsirasti naujų jos gyvenimo normų. Stengdamiesi suderinti stilių, kunigai naujuosius įstatymus įrašydavo greta senųjų. Taip atsirado net du skirtingi Dešimties Dievo įsakymų (Dekalogo) variantai (plg. Iš 34, 14—26 su Iš 20,1—17 ir Įst 5,7—21). Pirmasis variantas apibrėžia tik žmonių santykius su Dievu, bet nenormuoja jų tarpusavio bendravimo, todėl, atrodo, bus gerokai senesnis.

PRADŽIOS KNYGA

1,1. Pradžioje (hebr. „Berešith")...— Daugelis ST knygų įvardytos pagal pirmąjį žodį. *Dievas* — šiuo žodžiu verčiamas hebr. „Elohim", turintis daugiskaitos formą. Gali tai būti iš senųjų politeistinių pažiūrų užsilikęs bendrinis dievo vardas.

1,5. ...praminė šviesą Diena...— Žydų įsitikinimu, suteikiant vardą, patvirtinamas daikto ar reiškinio pavaldumas. Adomas įvardija gyvius, karaliai keičia pavergtų valdovų ir miestų vardus, Dievas naujai įvardija asmenis, kuriuos pašaukia ypatingai misijai. *Pirmoji diena.*— Diena (hebr. „iom") dažnai reiškia ne tik paros dalį, bet ir neapibrėžtą laiko tarpą. Dėl šios vietos daug diskutuota. Vėlesniais laikais, mokslui pradėjus tiksliau nustatyti žemės amžių, populiariausia tapo pažiūra, pagal kurią kūrimo dienos yra įvairios trukmės vystymosi tarpsniai. Gali būti, kūrimo veiksmas į septynias dalis buvo suskirstytas vėliau, kai reikėjo pagrįsti įsakymą švęsti šabą.

1,26. Žydų Rašto aiškintojai mano, jog Dievas šiais žodžiais kreipiasi į angelus, krikščionys teologai čia mato švč. Trejybės paslapties užuominą. *Žmogus* (hebr. „adam").— Moteriška šio žodžio lytis „adama" — „žemė", „adaman" — „padarytas iš žemės". „Adam", kaip ir liet. „žmogus", gali reikšti tiek vyrą, tiek moterį. Babilonijoje, Egipte, Graikijoje taip pat buvo mitų apie žmogaus sukūrimą iš molio.

2,1. Pagražinimas — hebr. tekste „kariuomenė"; šis žodis dažnai apibūdina dangaus angelus, žvaigždes, čia tikriausiai reiškia dar ir žmones bei gyvūnus.

2,4. Tai yra dangaus ir žemės istorija...— Matyt, šiais žodžiais prasideda skyrius, paimtas iš Jahvisto versijos. Joje pirmųjų žmonių sukūrimo istorija kitokia, yra ir daugiau skirtumų. *Viešpats Dievas* — hebr. tekste „Jahveh Elohim". Manoma, kad hebr. žodį YHVH reikia skaityti „Jahve". Jis visur toliau verčiamas „Viešpats". Žydai vengdavo

tarti šį vardą, jo vietoje sakydavo „Adonai". Jahvė — labiau Izraelio Dievas, sudaręs sandorą su išrinktąja tauta (plg. Iš 3,14). Elohim, arba El — daugelio semitų genčių Dievas, iki šiol garbinamas kaip musulmonų Alachas.

2,6. Šaltinis — hebr. tekste „garai" arba „debesys".

2,8. ...buvo užveisęs linksmybių Rojų...— Hebr. tekste: „buvo įveisęs sodą Edene į rytus". „Eden" gali reikšti „linksmybė", „malonumas".

2,9. Gyvybės medis.— Čia pateiktas mitas gali būti nepilnas, be kai kurių frazių, todėl įvairiai interpretuotinas. Gyvybės medžio vaisius galėjo padaryti žmogų nemirtingą, „žinojimo gero ir pikto" medžio vaisius — mirtingą. Žmogui buvo pasiūlyta rinktis.

2,10—14. Daugelio tyrinėtojų nuomone, iš šių pavadinimų galima spręsti, kad Rojaus sodą autorius vaizdavosi kažkur Armėnijoje arba Mesopotamijoje.

3,1. Žaltys — būtybė, užimanti svarbią vietą daugelio pasaulio tautų mitologijoje; tai gyvybės, galios, išminties simbolis. Žalčio elgesio motyvai neaiškūs. Gal jis norėjo tapti nemirtingas, todėl suklaidino pirmumo teisę rinktis turintį žmogų per jo moterį ir tapo nemirtingu šėtonu.

3,5. ...būsite kaip dievai...— Žaltys meluoja Ievai, kad būtent „žinojimas gera ir pikta", o ne nemirtingumas juos prilygins dievams. Kitos veiksmažodžio „žinosite" reikšmės: pažinsite, mokėsite, valdysite, turėsite (taip pat ir moterystės prasme). Neragavę pažinimo medžio vaisiaus, pirmieji žmonės tik iš Dievo žodžių žinojo, kas gera ir kas pikta, o paragavę turėjo tai patirti. „Gera ir pikta" dažnai reiškia „visa".

3,7. Hebr. tekste žodžių žaismas: žmonės paragavo uždrausto vaisiaus, norėdami įgyti išminties („arum"), bet pamatė, kad jie nuogi („erum"). Ši nuogybė simbolizuoja žmogaus menkumą Dievo akivaizdoje. Vylęsi būti „kaip dievai", jie tepatyrė savo būties menkumą ir kūno negalią.

3,15. Ši Pradžios knygos vieta vadinama Protoevangelija. Krikščionys teologai čia mato Atpirkėjo atėjimo pažadą.

3,20. Jieva (hebr. „Khavvah") —„gyvybė". Ji turėjo teikti gyvybę žmonių giminei.

4,1. Kainas — hebr. „gautasis", arabų ir sirų k. „kalvis".

4,2. Abelis.— Ką hebr. reiškia šis vardas, neaišku, galbūt — „menkumas, tuštybė". Ieva pagimdė ir daug dukterų, bet apie jas nekalbama.

4,15. ...įdėjo Kainui žymę...— Galbūt ta žymė turėjo jį apsaugoti nuo Abelio vėlės keršto. Žudikas daugelyje tautų buvo laikomas suteptu. Jo prisilietus buvo galima susitepti, taip pat jis sutepdavo žemę ja vaikščiodamas, ir ji darydavosi nevaisinga. Taigi tokį žmogų reikėdavo paženklinti.

4,19. Lamekas.— Jis pirmasis pradėjo gyventi su keliomis žmonomis. Kaino palikuonys rūpinosi žemiška gerove ir gyvenimo patogumais. Jie padėjo civilizacijos pagrindus. *Ada* — hebr. „grožis", *Sela* —„ūksmė".

4,22. Noema — hebr. „dailioji".

4,25. Setas — hebr. „pavaduotojas"; „atlyginimas".

5,3. Skirtinguose ST nuorašuose metų skaičiai nesutampa, tad vieningos chronologijos nėra.

5,24. Henochas gyveno dievobaimingai, todėl buvo gyvas paimtas į dangų, kaip vėliau pranašas Elijas.

5,29. Noė — hebr. „poilsis", „paguoda".

6,2. Dievo sūnūs — angelai arba dievobaimingi Seto palikuonys, vedę Kaino giminės moteris. Daugelio tautų mitologijoje yra pasakojimų apie dievų ir žemės dukterų santuokas.

6,14. Arka (hebr. „thebah").— ST taip dar vadinamas lopšys, į kurį buvo paguldytas Mozė ir paleistas plūduriuoti Nilo upės melduose (Iš 2,3).
6,15. Mastas — 0,52 m.
6,18. Sandora (hebr. „berith").— Čia pirmą kartą ST paminima sandora, kūrią vėliau Dievas ne kartą atnaujino su patriarchais ir išrinktąja tauta.
7,11. ...antrame mėnesyje...— Žydai metus skaičiuodavo dvejopai: religiniai metai prasidėdavo pavasarį, o paprasti saulės metai — rudenį. Todėl tvanas galėjo prasidėti lapkričio viduryje, kuomet Rytuose ateina liūčių sezonas. Archeologiniai kasinėjimai patvirtino, kad apie IV tūkst. pr. m. e. Mesopotamijoje būta didelio potvynio, apie kurį pasakoja labai panašūs šumerų ir babiloniečių mitai.
7,24. Čia nurodyta tvano trukmė nesutampa su 8,4. Tikriausiai ne visai atidžiai sujungtos skirtingos versijos.
8,4. ...Armėnijos kalnuose...— Hebr. tekste: „Ararato kalnuose". Taip senovėje vadinosi visas kraštas, esantis Armėnijos viduryje. Bet gali būti, ši vietovė vadinosi „Urarat" (t.y. Urartu) ir virto „Ararat", suklydus perrašinėtojui.
9,13. ...lanką į debesis...— vaivorykštę.
9,22. Pagal žydų papročius, tai buvo nusikalstama nepagarba tėvui.
9,25. Prakeiktas Kanaanas...— Nojus prakeikia ne patį Chamą, o jo palikuonis, nes Chamas kartu su juo buvo gavęs Dievo palaiminimą. Semui perduodamas svarbiausias Dievo palaiminimas. Jafeto palaiminimas labiau susijęs su žemiškais dalykais, Nojus jam dar linki dvasine prasme „gyventi Semo padangtėse", t.y. išpažinti tą patį tikėjimą.
10,1. Noės sūnūs — ištisų tautų grupių protėviai. Aprašomoji tautų kilmė remiasi ne tiek etniniu bendrumu, kiek istorine-geografine kaimynyste. Jafeto sūnūs, daugiausia indoeuropiečiai, apsigyveno Mažojoje Azijoje ir Viduržemio jūros salose, Chamo sūnūs — Egipte, Etiopijoje, Arabijoje, Kanaane. Tarp šių dviejų tautų grupių apsigyveno Semo palikuonys semitai — elamitai, asirai, aramėjai, akadai ir izraelitų protėviai.
10,2. Gomerą teologai laiko kimrų ar keltų protėviu, *Magogą* — skitų, *Madajį* — medų ir persų, *Javaną* — jonėnų ir visų graikų, *Tubalį* ir *Mosokhą* — tautų, gyvenančių tarp Juodosios ir Kaspijos jūrų, *Tirą* — trakų.
10,3. Aiškinama, kad iš *Askenezo* kilo Frigijos askaniečiai ir gal net vokiečiai, o iš *Togormos* — armėnai.
10,4. Elisa — Elidos apylinkių gyventojų protėvis, *Ketimas* — kipriečių, *Dodanimas* (kituose nuorašuose *Rodanimas*) — rodosiečių.
10,5. Tautų salomis žydai vadino visą pietinę Europą.
10,6. Kušas — etiopų protėvis, *Mesraimas* — egiptiečių, *Putas* — libiečių, *Kanaanas* — kanaaniečių.
10,7. Saba — Meroės gyventojų protėvis, *Hevila* — avaliečių, gyvenusių Afrikoje, *Sabata, Regma* ir *Šaba* — nedidelių pietų Arabijos tautelių protėviai.
10,8. Nemrodas — Asirijos-Babilonijos valstybės įkūrėjas, kitų tautų užkariautojas.
10,10. Arakas — miestas į pietus nuo Babilono, vėliau — Varka. *Akadai* — semitų tauta, gyvenusi šiaurinėje Mesopotamijos dalyje. *Kalanė* — miestas prie Tigro upės, į pietryčius nuo Babilono. *Seneaaro žemė* — derlinga Mesopotamijos lyguma.
10,11. Asura — Asirija. *Ninivė* — senovėje garsi Asirijos sostinė, *Kalė* — dabar Nimrudas.
10,13—14. Įvardijamos mažos Egipto tautelės.
10,15. Sidonas — didžiausias Finikijos miestas prie Viduržemio jūros. Finikiečiai dar buvo vadinami sidoniečiais, arba punais. *Hetiečiai* — hetitai, šiaurės Palestinos gyventojai.

10,16. Jebusiečiai — pirmieji Jeruzalės (Jebus) gyventojai. Toliau vardijamos mažytės Sirijos ir Palestinos tautelės, gyvenusios Kanaane iki izraelitų atėjimo.
10,21. Eberas — Abraomo ir visų žydų protėvis.
10,22. Iš *Elamo* kilo elamiečiai, iš *Asuro* — asirai, iš *Arpaksado* — chaldėjai, iš *Ludo* — lidiečiai, iš *Aramo* — aramėjų (sirų) tautelės.
10,23. Kitos čia išvardytos semitų tautelės mažai težinomos.
11,1. ...vieną kalbą...— Čia aiškiai prieštaraujama 10,5;20,31 arba kalbama apie tautas, nepriklausiusias Nojaus palikuonims.
11,3. Žemės sakai — derva, susidariusi iš žemės paviršiun ištryškusios naftos.
11,9. Babelis — asirų k. „Dievo vartai", hebr. „babal"—„sumaišyti". Babelio bokštas galėjo būti senovės Babilono šventykla zikuratas — didžiulis į laiptuotą piramidę panašus bokštas, turėjęs dvi šventyklas: apatinę, kurioje vykdavo apeigos, ir viršutinę, į kurią nužengdavo pats dievas.
11,10. Čia išvardytos ne iš Semo kilusios tautos, o aprašoma žydų protėvio Abraomo ir jo giminaičių genealogija.
12,4. Haranas turėjo būti šiaurinėje Mesopotamijos dalyje. Abraomas iš ten išėjo maždaug XVIII—XVI a. pr. m. e., kitų nuomone — XVI—XIV a. pr. m. e.
12,6. Sikemas — gražus slėnis tarp Hebalio ir Garizimo kalnų.
12,13. ...mano sesuo... — Saraja iš tiesų buvo Abraomo sesuo: vieno tėvo, bet ne vienos motinos.
13,1. Pietinė šalis — Negebo žemė.
13,18. Ebronas — seniausias miestas pietų Palestinoje už 30 km į pietus nuo Jeruzalės.
14,1. Čia paminėtiems karaliams vadovavo Elamo karalius Chodorlaomoras, visos Babilonijos valdovas.
14,3. Druskos jūra — Negyvoji, arba Mirties jūra, ST dar vadinama Sodomos, arba Saulėtekio jūra.
14,5—7. Čia minimos tautelės gyveno į rytus nuo Jordano.
14,14. Danas — miestas šiaurės Palestinoje, tais laikais dar vadinęsis Lais Lesemu. Kita nuomonė: Dan-Jaano miestas.
14,15. Hobai — miestas Sirijoje į šiaurę nuo Damasko.
14,18. Salemas (Uru-Salim) — manoma, kad anuo metu taip vadinosi Jeruzalė. *Melkisedekas* — hebr. „teisybės karalius". Nors jis ne žydų tikėjimo, bet čia nurodoma, kad buvo aukščiausiojo Dievo kunigas. Krikščionys teologai jį laiko kitos, ne Aarono, kunigų tradicijos atstovu ir sieja su Kristaus kunigyste. Duonos ir vyno aukoje jie mato aliuziją į šv. Mišių auką.
14,20. ...davė dešimtinę...— Abraomas, pripažindamas Melchizedeko kunigystę, duoda kunigams priklausantį mokestį.
15,5. ...tavo palikuonys.— Krikščionių teologų nuomone, čia kalbama ne tik apie kūniškus palikuonis, bet ir apie dvasiškus, tuos, kurie gyvens sandoroje su Dievu ir vėliau užgims Kristuje.
15,10. Daugelyje senovės tautų svarbesnės sutartys būdavo sudaromos abiem suinteresuotoms pusėms praeinant tarp padalytos aukojamo gyvulio skerdienos.
15,17. Rūkstanti krosnis ir ugninis žiburys — Jahvės simboliai.
15,18. Egipto upė — Nilas, bet čia veikiau kalbama apie nedidelį upelį Rinokolurą, įtekantį į Viduržemio jūrą.
17,5. Abramas — hebr. „prakilnus tėvas", *Abraomas* —„daugelio tėvas".
17,10. Apipjaustymas nuo seniausių laikų buvo praktikuojamas Afrikoje ir Artimuosiuose Rytuose kaip vedybiniam gyvenimui paruošiantis ritualas. Jis turėjo apginti

žmogų nuo piktųjų dvasių ir buvo laikomas simboline santuoka su gėrio dvasiomis.
17,12. Matome, kad „išrinktajai tautai“ galėjo priklausyti ne tik tiesioginiai Abraomo palikuonys.
17,15. Saraja — babiloniškas vardas, galbūt reiškiantis „mano kunigaikštienė“, *Sara* — tiesiog „kunigaikštienė“.
17,19. Isaokas — hebr. „Dievas nusišypsojo“ arba „te nusišypso Dievas“.
17,25. Arabai tebeturi paprotį apipjaustyti vaikus, kai jiems sueina 13 metų.
18,2. ...trys vyrai...— Čia krikščionys teologai mato švč. Trejybės užuominą, o anglų antropologui J. G. Frazer'iui trys vyrai po medžiu primena Romuvos Ąžuolą ir jame gyvenančius tris prūsų dievus.
19,5. ...pažintumėm...— t.y. „patenkintumėme geidulius prigimčiai priešingu būdu“.
19,24. Sodoma ir Gomora — du svarbiausi Pentapolio miestai, nors kartu žuvo Adama ir Seboimas, liko tik mažiausias, Segoras. Archeologiniai kasinėjimai rodo, kad šiose vietose tikrai įvyko didelė katastrofa.
21,31. Bersabėja — vardas, padarytas iš dviejų hebr. žodžių: „šulinys“ ir „septyni“, antrasis dar reiškia „prisiekti“.
22,2. Regėjimo žemė (hebr. Moriah) — iš pradžių taip vadinosi vietovė, paskui — joje esantis kalnas, ant kurio vėliau Saliamonas pastatė šventyklą.
22,3. Žydai ir kanaaniečiai turėjo labai seną paprotį aukoti pirmagimius (t.y. geriausius), pirmuosius vaisius dievams, kad jie laiduotų vaisingumą. Teologai pastebi: kaip Abraomas nesvyruodamas sutiko paaukoti savo vienintelį sūnų, taip Dievas vėliau atidavė žemiškai kančiai savąjį.
22,6. Izaokas neša malkas savęs aukojimo laužui į Morijos kalną, kaip vėliau Kristus — medinį kryžių į Golgotą.
22,14 ...mato...— Hebr. tekste pavartotas tas pats veiksmažodis kaip ir 22,8, kuris verčiamas „parūpins“.
22,17. ...paveldės savo nepriešelių vartus — t.y. juos nugalės: kieno vartai, to ir visas miestas.
23,3. Heto vaikai — hetitai. Jų valstybė gyvavo XVIII—XIII a. pr. m. e. pietrytinėje Mažosios Azijos dalyje.
23,20. Taip buvo įgyta pirmoji nuosavybė Kanaane. Vėliau čia buvo palaidotas Abraomas, Izaokas, Rebeka, Lija, Jokūbas.
25,1. Toliau *Ketura* vadinama sugulove.
25,25. ...rausvas... (hebr. „admoni“).— Todėl jį vėliau praminė Edomu; *...plaukuotas* (hebr. „esau“) — todėl jo vardas Ezavas. *...laikė brolio kulnį...*— Hebr. „ja'aqob“— „laikąs kulnį“.
25,34. Laišiai — ankštinis augalas, panašus į žirnius.
27,1—40. Nepaisant aiškintojų mitrumo, čia aprašytas Jokūbo poelgis neatrodo doras. Tačiau ST redaktoriai galėjo nebesuprasti ano meto visuomeninių santykių ir Jokūbo palaiminimo sceną pavaizduoti kaip apgavystę. Jokūbo laikais teisė paveldėti buvo pripažįstama vyresniajam broliui (majoratas), tačiau tebebuvo nepamiršta ir jaunesniojo brolio paveldėjimo teisė (minoratas), ypač paplitusi tarp klajoklių tautų, nes atitiko jų gyvenimo būdą. Pats Izaokas paveldėjo pagal minorato teisę. Paminėtina Judo sūnų Faro ir Zaros istorija (Pr 38,27—30). Visais tais atvejais prireikė sugalvoti papildomų gudrybių herojų veiksmams pateisinti. Tačiau anais laikais minoratą įteisindavo be jokios apgaulės, panašiai kaip aprašoma 16 eil. Daugelis šiaurės rytų Afrikos tautelių tebeturi apeigą, imituojančią antrą žmogaus gimimą „iš ožkos“, tikriausiai siejamą su totemizmu: vaikui ir jaunuoliui ožkos kailiu apvyniojama rankas ir kaklą.

Tikriausiai ir Jokūbas taip „užgimė“ antrą kartą ir, jau kaip vyriausias sūnus, buvo teisėtai palaimintas.
28,12. ...kopėčias...— Žemę ir dangų, žmones ir dievus jungiančias kopėčias (medį, nendrę, pupą) sutinkame daugelio tautų mitologijoje.
28,18—19. Pastatė jį paminklu...— Senovėje tikėta, jog dievai prisisapnuoja tik tam tikrose šventose vietose. Graikijoje buvo daug šventyklų, į kurias maldininkai rinkdavosi nakvoti, tikėdamiesi susapnuoti pranašišką sapną. Ir Jokūbas, susapnavęs tokį sapną, norėjo pažymėti šią vietą. Jis pastatė akmenį, kokių Kanaane nemažai yra dar ir šiandien, ir aukojo jam aliejaus. *Betelis* — hebr. „Dievo namai“. Galbūt Jokūbas taip praminė šią vietą, o vėliau taip pradėtas vadinti šalia buvęs miestas Luza. O gal taip buvo pramintas pats akmuo. Senovėje daugelis tautų tikėjo dievus gyvenant akmenyse ir aukodavo jiems aukas.
29,11. ...ėmė balsiai verkti... — Kodėl jis apsiverkė, neaišku. Greičiausiai to reikalavo etiketas. Dar ir dabar kai kurios necivilizuotos tautelės turi paprotį susitinkant ir išsiskiriant garsiai raudoti, lieti ašaras.
29,32. Rubenas (hebr. Re'uben) —„žiūrėkite — sūnus“.
29,33. Simeonas (hebr. Šim'on) —„išklausymas“.
29,34. Levis — iš hebr. žodžio „illaveh“—„prisirišimas“.
29,35. Judas (hebr. Je'huda) — iš žodžio „odeh“—„šlovinsiu“.
30,6. Danas — iš hebr. žodžio „dananni“—„parodė man teisingumą“.
30,8. Nephtalis — hebr. „naphthali“ — „mano kova“.
30,11. Gadas — iš hebr. žodžio „bagad“ — „laimingai“.
30,13. Aseras — iš hebr. žodžio „ašer“—„mano laimei“.
30,14. Mandragora — žolė, turinti didelę šaknį, kartais savo forma primenančią žmogaus figūrą, ir geltonus obuoliukus. Tikėta, kad ji gali padaryti moterį vaisingą ir pririšti prie jos vyrą.
30,18. Isakharas (hebr. Iššaskar) —„užmokestis“.
30,20. Zabulonas (hebr. Zebulun) —„buveinė“.
30,24. Juozapas (hebr. Joseph) — iš žodžio „asaph“— „nuėmė“ ir „joseph“—„teprideda“.
31,19. Tuo metu daugelis žydų garbino stabus.
31,45—54. Daugelis senovės tautų turėdavo paprotį prisiekti laikantis akmens. Tai turėdavo sutvirtinti priesaiką, be to, prisiekiantieji lyg pavesdavo akmeny gyvenančiai dvasiai saugoti sutartį ir bausti ją sulaužiusiąją pusę.
32,3. ...į Seiro žemę...— Ezavas gyveno atskirai nuo tėvo žemėje, kurią vėliau imta vadinti Edomu, arba Idumėja.
32,10. Jordanu čia tikriausiai vadinama Jaboko upė, tekėjusi per Mahajimo vietovę. Jordanas hebr. gali reikšti apskritai upę.
32,24. ...Vienas vyras...— Gal šis vyras buvo iš 32,1 minimo angelų būrio. Daugelio tautų mitologijoje yra padavimų apie herojų grumtynes su jūrų ar upių dievais, norint priversti juos pranašauti ateitį.
32,28. Israelis — hebr. žodis, sudarytas iš „itsra“—„buvo galingas prieš“ ir „El“— „Dievas“. Dažniausiai šis žodis verčiamas: „Dievas kovoja“ arba „kovotojas su Dievu“.
32,30. Phanuelis — hebr. „Dievo veidas“.
32,32. ...nevalgo gyvulių gyslos...— žinomas paprotys nevalgyti tam tikrų sausgyslių, kad pagal simpatinės magijos dėsnius nenudžiūtų atitinkama žmogaus sausgyslė.
35,4. Kalbama apie stabus, kuriuos Rachelė pavogė iš tėvo namų. Stabus, matyt, vis dar laikė kiti Jokūbo namų žmonės.

35,22. Už šią paleistuvystę Rubenui buvo atimta pirmgimystės teisė.
37,17. *Dotainas* — į šiaurę nuo Sichemo, dabar Tel Dotanas.
37,28. *Dvidešimt sidabrinių* — įprasta tuo metu vergo kaina.
37,29. Matyt, Rubeno nebuvo, kuomet broliai pardavė Juozapą.
37,35. *Mirusiųjų buveinė* — hebr. „še'ol"—„gilybės".
38,8. Senas paprotys, vėliau pavadintas levirato įstatymu. Vyresniojo brolio našlę turėjo vesti jaunesnysis; pirmas iš šios santuokos gimęs vaikas buvo laikomas mirusiojo brolio įpėdiniu. Onanas, norėdamas pats paveldėti brolio turtą, stengėsi Tamaros neapvaisinti.
38,24. Formaliai Tamara buvo skirta Selai, todėl jos pastojimas buvo laikomas svetimoteryste ir pagal žydų papročius baudžiamas mirtimi.
38,26. Judas pagal paprotį turėjo atiduoti Tamarą Selai. To nepadaręs, jaučiasi kaltesnis už ją.
38,29. *Pharesas* — hebr. „plyšys". Jis priklauso Kristaus genealogijai.
38,30. *Zara* — hebr. „zarakh"—„išeinantis".
39,1. Manoma, jog tuo laiku Egiptą valdė užkariautojų semitų hiksų dinastijos faraonas. Hiksai viešpatavo Žemutiniame Egipte XVII — XVI a. pr. m. e., tačiau duoklę jiems mokėjo ir Aukštutinis Egiptas.
40,4. Faraono vynpilys ir duonkepys buvo aukšti valdininkai, todėl net kalėjime jiems buvo paskirtas tarnas.
40,8. Sapnus Egipte laikė dievų apreiškimu. Valdininkai liūdi dėl to, kad būdami kalėjime negali kreiptis į sapnų aiškintojus.
41,2. Derlius Egipte priklausė nuo Nilo potvynių. Riebios karvės, besiganančios toli nuo upės, reiškė, kad Nilas plačiai išsilies, todėl derlius bus didelis, o ėdančios pačioje pakrantėje — kad potvyniai bus maži, javai užderės tik labai siaurame ruože ir tuos pačius nusvilins karštis.
41,40. Semitas Juozapas tautybe buvo artimas faraonui hiksui, todėl taip mielai skirtas dideliu valdininku.
41,51. *Manasas* — hebr. „užmaršinantis".
41,52. *Ephraimas* — hebr. „dvigubai vaisingas".
42,9. Kanaano gyventojai dažnai užpuldavo silpnesnes Egipto sritis.
42,11. *...vieno vyro sūnūs...*— vienos šeimos nariai negalėtų užpulti galingos Egipto valstybės.
43,11. *Sakai* (hebr. „tsori") buvo gaunami iš riešutmedžio Pistacia lentiscus. *Storaksas* (hebr. „nekhoth") — augalo Astragalus sakai. *Mira* (hebr. „ladanum") — kvepiančio medelio Cistus ladaniferus sultys. Šiuos kvepalus Egipte naudodavo balzamavimui.
44,5. Egipte burdavo pagal vandens, į kurį lašėdavo aliejus, garsą ir aliejaus lašų vandenyje judėjimą bei formą, taip pat pagal vaizdus, atsispindinčius vandens paviršiuje.
44,14. Judas buvo garantavęs tėvui Benjamino saugumą, todėl pirmas ėjo pas Juozapą.
45,10. *Geseno kraštas* — Nilo delta, dabartinio Sueco kanalo rajonas, vėliau pavadintas Rameso žeme. Jokūbo sūnūs norėjo ten apsigyventi, tikėdamiesi klestėti ir likti gana nepriklausomi.
47,14—23. Juozapas vykdo užkariautojams hiksams patinkančią politiką, bet šventikų liesti nedrįsta dėl jų didelės įtakos.
47,31. *...guolio galvūgalin...*— Septuagintoje verčiama: „pagarbino nusilenkdamas lazdos viršūnei".
48,5. *...bus laikomi manaisiais...*— t.y. bus atskirų, jų vardais vadinamų Izraelio giminių, o ne vien Juozapo giminės protėviai.
48,15. Žodžiai, kuriais Jokūbas palaimino Efraimą ir Manasą, vėliau tapo formule.

48,16. ...tesivadina... Abraomo ir Isaoko vardais...— t.y. jiems turi galioti visi Dievo pažadai patriarchams.
48,22. Jokūbas dar dovanojo Juozapui netoli Sichemo nusipirktą lauką.
49,3—4. Rubenui primenamas jo nusidėjimas (35,22), todėl jam tenka menkokas palaiminimas.
49,5—7. Už žiaurų Simeono ir Levio būdą Jokūbas jiedviem pranašauja nekokį likimą. Nestipriai Simeono giminei vėliau teko smulkūs kaimai ir miesteliai, išsibarstę į pietus nuo Judo. Levio giminė iš karto buvo išskirstyta po visą Izraelį, vėliau Dievas jiems uždėjo kunigystės pareigą.
49,8. Judui suteikiama pirmgimystės teisė, nors jis taip pat buvo nuodėmingas (37,26—27; 38,1).
49,9. Judui pranašaujama viešpatauti. Net Kristus save vadina liūtu iš Judo giminės (Apr 5,5).
49,10. Judui pažadama, kad iš jo giminės gims Mesijas. *...kolei neateis Siųstinasis...*— Taip verčiama, manant, kad hebr. „šiloh" padarytas iš „šalakh"—„siųsti". Dauguma komentatorių aiškina taip: Judo giminė laikys skeptrą, kol ateis Mesijas, t.y. Jėzus Kristus. Kiti mano, jog kalbama apie antrąjį Kristaus atėjimą. Žydai tebelaukia Mesijo — karaliaus, valdysiančio visas pasaulio tautas.
49,11. Judui metaforiškai žadama derlinga žemė, kur vynmedžiai stori, o vyno tiek, kad jame galima drabužius skalbti.
49,12. Galima versti ir taip: „Jo akys aptemo nuo vyno ir jo dantys pabalo nuo pieno".
49,13. Zabulono giminei teko siauras žemės ruožas nuo Genezareto ežero iki Viduržemio jūros.
49,14. Isacharo giminei teko derlingo Ezdrelono slėnio dalis ir kalnuota Galilėjos apylinkė tarp Taboro kalno ir Genezareto ežero. Jie vertėsi žemdirbyste ir prekių pervežimu.
49,16. Galbūt norima pasakyti, jog Danas bus teisybės, Izraelio tautos teisių gynėjas.
49,19. Gyvenančią kitapus Jordano Gado giminę nuolat puldinėsią arabai.
49,20. Asero giminei turėjo tekti derlingos žemės Finikijos pasienyje.
49,21. Egzegetai, besilaikantys Septuagintos vertimo, šios eilutės mintį išreiškia taip: „Neftalis, opus žolynas, išaugs į aukštą ir puikų medį".
49,23. Šauliai — Juozapo broliai.
49,24. Ganytojas ir Izraelio uola — Juozapas.
49,26. Amžinųjų kalvų troškimas — Mesijas. *Nazarajas* (hebr. „nazir") — „išskirtas, pašvęstas". Efraimo ir Manaso giminės bus išskirtos: gaus derlingiausią Palestinos ir Užjordanės dalį.
49,27. Karingi Benjamino palikuonys pateisino jų protėviui duotą vilko vardą. Iš šios giminės kilo teisėjas Aodas ir Saulius.
50,22. ...gimė ant Juozapo kelių.— Juozapas juos įsūnijo.

IŠĖJIMO KNYGA

1,1. Šitie yra vardai (hebr. „Ve'elle šemoth").— Pagal pirmuosius žodžius taip vadinasi ši knyga.
1,8. Per nutylėtąjį laikotarpį Aukštutinio Egipto XVIII Tebų dinastija išvijo Žemutinį Egiptą valdžiusius hiksus ir suvienijo karalystę. Žydus persekioti ir spausti prie darbo pradėjo XIX dinastijos faraonas Ramzesas II (gr. Sezostris). Jis nebeglobojo Juozapo, tarnavusio užkariautojų dinastijos faraonui.

1,11. Pitomas — egiptiečių Pi Tumo ar Ha Tumo miestas į vakarus nuo Timsacho ežero. *Ramesė* — Ramzeso II sostinė, dabar turbūt Tsau.
2,3. Pintine (hebr. „thebah") vadinama ir Nojaus arka. Istorija apie kūdikį pintinėje sutinkama daugelio tautų mitologijoje. (Labai panaši Sargono Didžiojo, pirmojo semitų kilmės Babilonijos karaliaus, valdžiusio XXVI a. pr. m. e., istorija.) Panašūs padavimai tikriausiai kilo iš papročio mesti kūdikį į vandenį, norint įsitikinti, ar jis teisėtas. Mozė gimė iš Amramo ir jo tetos iš tėvo pusės. Pagal vėlesnius įstatymus tokia santuoka buvo neleistina.
2,4. Kalbama apie Mariją (Miriam), vėliau tapusią pranaše.
2,10. Mošė (hebr. Mošeh) — „gelbėtojas" (iš vksm. „maša" — „išgriebti"). „Moses" — sutrumpinta egiptietiško vardo forma. Labiau tikėtina, kad egiptiečių auginamas berniukas buvo pavadintas egiptietišku vardu.
2,15. Madianiečiai buvo Abraomo ir jo sugulovės Keturos ainiai ir gyveno į rytus nuo Akabo (Elamo) įlankos.
2,18. Raguėlis — kitur vadinamas *Jėtru.*
2,22. Gersamas (hebr. Geršon) — „ateivis tenai"; *Eliezeris* — hebr. „mano Dievas yra pagalba".
2,23. Daug laiko... — Manoma, kad apie 40 metų.
3,1. Horebas — hebr. „sausas, uolingas". Dar šis kalnas vadinamas Sinajumi, pagal madianiečių garbintos mėnulio deivės vardą.
3,2. Sinajaus pusiasalyje auga krūmas, išskiriantis eterinį aliejų, kuris karštomis dienomis užsiliepsnoja. Teologai degantį, bet nesudegantį krūmą laiko žmogiškosios ir dieviškosios prigimties jungimosi simboliu, Dievo Motinos įvaizdžiu.
3,13. Koksai yra jo vardas? — Iki tol žydai Dievą vadino Elohim, El, El-Elion, El-Šaddai (žr. Pr 2,4 paaišk.).
3,14. Aš esu, kursai esu (hebr. „Eh'jeh Ašer Eh'jeh"). — Teologų nuomone, šiais žodžiais paaiškinama vardo YHVH prasmė (žr. Pr 2,4 paaišk.), susijusi su vksm. „hava" („būti") forma. Nors Jahvės vardas sutinkamas jau Pr knygoje, tik čia jis save taip įvardija. Yra nuomonių, kad Pr knygoje Jahvės vardas atsiradęs vėlesnių redaktorių ar autorių dėka. Teologai mano, kad Dievas šiuo vardu apibūdina save ir kaip asmenį, ir kaip esantį už visų apibrėžimų ir įvardijimų. Senovės Rytų tautos tikėjo, kad vardo žinojimas žinančiajam suteikiąs tam tikrą magišką galią ir valdžią. Taigi šiuo pasakymu Jahvė galbūt stengiasi nuslėpti savo tikrąjį vardą. Gal todėl po Babilonijos nelaisvės žydai pradėjo Viešpatį vadinti „Adonai", vengdami minėti Jahvės vardą.
3,15. Viešpats, jūsų tėvų Dievas... — Šia tiesa patikėjo tik Izraelio palikuonys, kiti semitai, atrodo, netapatino Jahvės ir Elohim.
4,24. ...norėjo jį užmušti. — Neaišku, kodėl Viešpats norėjo numarinti Mozę, kurį pats ką tik pasirinko. Gal pastarasis susirgo todėl, kad buvo neapipjaustęs savo vaiko, o gal pats buvo neapipjaustytas.
4,25. ...palietė kojas... — Galbūt šitaip ji simboliškai apipjaustė ir savo vyrą. *Kruvinas sužadėtinis.* — Pagal senovinį paprotį, žmonės, dalyvavę apipjaustant, tapdavo kraujo giminėmis.
5,1. Tikriausiai kalbama apie Ramzeso II sūnų Merneptą I.
5,7. ...šiaudų plytoms dirbti... — Egipte į molio plytas dėl tvirtumo dėdavo šiaudų. Javus pjaudavo prie pat varpų, o šiaudai likdavo lauke.
6,3. Visagalis Dievas — hebr. „El-Šaddai". *Adonai* — Viešpats, hebr. tekste Yahveh.
6,12. ...neapipjaustytomis lūpomis... — t.y. neiškalbingas.
7,1. ...faraono Dievu... — Mozė bus viršesnis už faraoną.

7,15. ...jis eis prie vandens...— Faraonas, matyt, kas rytą eidavo pagarbinti Nilo dievo Hapio, Egipto maitintojo.
7,20. Prieš potvynį Nilo vanduo ima žaliuoti ir dvokti, o kildamas parausta nuo dumblių, atneštų iš Etiopijos.
8,2. Nuslūgus potvyniui, laukuose likdavo galybė varlių.
8,17. Spalio mėnesį, pasibaigus potvyniui, atsirasdavo begalė smulkių, skaudžiai kandančių mašalų.
8,24. Kartais Egipte vėjas į kurią nors vietovę atneša didžiulius musių debesis.
9,6. Nilo deltoje siausdavo didelės gyvulių epidemijos, kurioms pasibaigus, veislei gyvulių tekdavo vežtis iš kitur.
9,9. Sausas dykumų vėjas dažnai atneša į Deltą dulkių debesis.
9,23. Kruša Egipte būna labai retai.
10,4. Skėrių antplūdžiai Egipte nėra dažni.
10,21. ...tirštos tamsybės...— Sutemti galėjo nuo smėlio debesų, karšto vėjo atneštų iš Libijos dykumos, arba nuo saulės užtemimo.
12,2. Šitas mėnuo...— „Abib" — „varpų mėnuo", vėliau babilonietiškai pradėtas vadinti „nisan", maždaug atitinkąs kovo—balandžio mėnesį. Žydai skaičiuoja laiką pagal mėnulį.
12,4. Avinėlį turėdavo valgyti nuo dešimties iki dvidešimties žmonių.
12,7. Tai senas klajoklių paprotys. Taip stengtasi apsisaugoti nuo ligų ir kitas nelaimes nešančių dvasių. Šiuo atveju — tai ženklas pirmagimius žudančiam Jahvei, kad neliestų pažymėtų namų.
12,8. Nerauginta duona (hebr. „matstsoth") — mums žinomi „macai". Tokią duoną buvo galima greičiau ir lengviau iškepti.
12,11. Avinėlis valgomas taip, tarsi visi ritualo dalyviai būtų pasiruošę kelionei. *Paskha* (hebr. „pesakh") — „perėjimas". Tikriausia tai sena bandų pirmgimių ir pirmųjų žemės derliaus gėrybių aukojimo šventė. Nuo šiol ji įgauna naują prasmę: tai Jahvės „perėjimo" per Egiptą ir žydų išėjimo iš Egipto nelaisvės šventė.
12,35. Kai kurie tyrinėtojai mano, kad vis tik žydai sukilo prieš egiptiečius ir pabėgo, smurtu prisigrobę visokių gėrybių.
12,37. Sokotas.— Ten turėjo susirinkti žydai iš įvairių vietų. Jei vyrų buvo apie 600 tūkst., tai iš viso pabėgėlių turėjo būti apie 2 mln. Šis skaičius aiškiai per didelis. Tačiau jei hebr. „elef" versime ne „tūkstantis", o „šeima", kas taip pat galima, paaiškės, kad Mozė išvedė apie 600 šeimų.
12,43. Svetimtautis (hebr. „ben-nekhar") —„svetimtaučio sūnus".
13,13. Visi pirmgimiai priklauso Jahvei, todėl juos reikia arba paaukoti, arba išpirkti, pinigus atiduodant kunigams.
14,2. ...jūros priešais Beelsephonq...— Tiksliai nenustatyta, kur buvo ši vietovė. Net neaišku, ar Mozė vedė tautą būtent per Raudonąją jūrą. ST hebr. ši jūra vadinama Jam Sufu — Meldų jūra. Tai galėjo būti pelkės dabartinio Sueco kanalo rajone ar net Viduržemio jūros įlanka.
15,25. Įmetus į tokį šaltinį rūgštynių rūgšties turinčio krūmo elvos šakelę, karčios druskos nusėda, ir vandenį galima gerti.
16,13. Putpelės iš Afrikos per Sinajaus pusiasalį skrenda į Europą. Jos taip nuvargsta, kad krinta ant žemės, ir jas galima pagauti rankomis.
16,14. Sinajaus pusiasalyje auga tamarisko krūmeliai Tamarix manifera, kurių sakai panašūs į čia aprašomą maną.
16,16. Gomoras (hebr. „omer") — tūrio matas, lygus 3,88 l.

16,31. Koriandro grūdai — maži apvalūs kvepiantys grūdeliai, kuriuos augina to paties pavadinimo žolė.

17,6. Nepaisant ilgos sausros, kalnų papėdėje, po puriu smėlio ir kalkakmenio sluoksniu, susirenka lietaus vandens. Beduinai ir šiandien juo malšina troškulį.

17,14. ...knygon...— Hebr. tekste yra artikelis, rodantis, kad kalbama apie konkrečią knygą.

18,5. Dievo kalnas — Horebas (Sinajus).

19,4—6. Ankstesnė sandora su Nojumi galiojo visai žmonijai, o Sinajaus kalne Jahvė sudarė sandorą tik su išrinktąja Izraelio tauta.

19,22. Kunigai.— Iš Aarono paveldimos kunigystės tada dar nebuvo. Kunigais čia vadinami šeimų vyresnieji.

20,1—17. Paskelbiami Dešimt Dievo įsakymų (Dekalogas). Manoma, kad, redaguojant ST, jie paimti iš neišlikusios Įstatymo knygos. Šie įsakymai, atrodo, suredaguoti daug vėliau negu tie, kurie pateikti Iš 34,14—26. Panašūs įsakymai skelbiami Įst 5,7—21.

21,1. Tie yra įstatai...— įžanga į 21—23 sk. surašytus įstatymus. Jie daug kuo panašūs į Egipto ir Babilonijos kodeksus.

21,3. Su kokiu apdaru įėjo...— Septuagintoje verčiama: „Jei jis įėjo pats vienas, pats vienas ir išeis“.

21,6. Rytuose tai buvo paplitęs paprotys. Vergą simboliškai tartum prisegdavo prie namų durų staktos.

21,13. ...Dievas jį padavė į jo rankas...— t.y. užmušė netyčia. *Vieta* — prieglaudos miestai.

21,24. Čia skelbiama keršto teisė retai buvo taikoma. Už skriaudą teisėjai dažniausiai skirdavo pinigines kompensacijas.

21,28—32. Senovėje gyvulys, kaip ir žmogus, buvo laikomas atsakingu už savo veiksmus. Europoje teismo procesai prieš gyvūnus vyko iki XVII a.

22,3. ...pats numirs.— Hebr. tekste „atlygins“. Dieną galima nuo vagies apsiginti jo neužmušant.

22,18. Žyniams — t.y. burtininkams arba raganoms.

23,7. ...nes aš bjauriuos bedieviu.— Hebr. tekste: „nes aš neišteisinsiu kaltininko“.

23,11. Čia minimi šabo metai. Pasiturintieji jiems privalėdavo susitaupyti maisto, o beturčiai valgydavo vaisius, kuriuos natūraliai augina žemė.

23,14. Tris sykius... švęsite šventes.— Tai Pascha (pjūties pradėtuvės), Sekminės (po septynių savaičių, arba 50 dienų — pjūties pabaigtuvės) ir Padangčių šventė (ūkininkavimo metų pabaiga). Pastarąją švęsdavo spalio mėn. Ji dar turėdavo priminti žydams keturiasdešimt metų, pragyventų padangtėse.

23,15. Kiekvienas turėdavo atsinešti kokią gali auką.

23,17. Triskart per metus reikėdavo ateiti prie Viešpaties padangtės, vėliau — į Jeruzalės šventyklą.

23,18. Primenama, kaip reikia valgyti Velykų duoną ir avinėlį.

23,19. Nevirsi ožiuko jo motinos piene.— Šis priesakas kėlė daug diskusijų. Kai kas aiškino, jog tai kažkokių pagoniškų apeigų liekana. Tačiau žinoma, jog daugelio primityvių piemenų tautų papročiai apskritai draudė virinti pieną (kad neužtrūktų galvijai), valgyti pieniškus produktus kartu su mėsiškais ir net daržovėmis, kad jie nesusiliestų skrandyje ar net induose ir ant stalo. Tikėta, jog tai kenkia bandų sveikatai. Žydai dar ilgai laikėsi šių priesakų.

23,31. Nurodomos didžiausios Dovydo ir Saliamono karalystės ribos nuo Akabo įlankos iki Viduržemio jūros ir nuo Sinajaus iki Eufrato.

24,1. Nadabas ir Abijus — Aarono sūnūs.
24,6—8. Šlakstant tos pačios aukos kraują ant Jahvės altoriaus ir Izraelio tautos, patvirtinama sandora. Pasak krikščionių teologų, vėliau sandora panašiai buvo patvirtinta Kristaus krauju.
24,11. ...jis neištiesė rankos... — Žydai nuo seno tikėjo, jog matęs Dievą žmogus būtinai mirs.
24,14. ...Aaroną ir Hurą... — Jiems Mozė pavedė vadovauti tautai, kol jo nebus.
25,2. Pirmonės (hebr. „therumah").— Taip buvo vadinamos ir šiaip dovanos.
25,10. Skrynia (hebr. „aron") — skrynelė su kulto reikmenimis, ant kurios dangčio buvo pavaizduoti du ją saugą sfinksai, per procesijas ją nešdavo Egipto žyniai.
25,15. Taip turi būti, kad nereikėtų liesti pačios skrynios.
25,16. Liudijimas — akmens plokštės su Dešimt Dievo įsakymų.
25,17. Maldytuvė (hebr. „kapporeth") — auksinis gaubtas virš skrynios, kurį kartą per metus vyriausiasis kunigas apšlakstydavo aukos krauju, maldaudamas Dievą atleisti tautai jos nuodėmes. Dar ji vadinama žinynu, nes iš šios vietos Dievas pažadėjo Mozei duoti įsakymus.
25,18. Kherubas (hebr. „kherub", dgsk. „kherubim") — sparnuotas sfinksas, panašus į babiloniečių karibu — šventyklas bei rūmus saugančias dvasias. Maldytuvė tarp dviejų cherubinų buvo regimasis Dievo sostas.
25,30. Padėtinės duonos — hebr. tekste „veido duonos". Pašventintą duoną dėdavo ant paauksuoto stalo.
25,39. Talentas — ST lygus 43,65 kg.
26,15. ...lentų (hebr. „gerašim"). — Tikroji šio žodžio prasmė nežinoma. Tai galėjo būti lentų skydai arba rėmai.
27,1. Altorius — skirtas aukoms deginti.
27,2. Ragai — švenčiausia altoriaus dalis, tepama aukų krauju. Gali būti, jog tai jaučio kulto pėdsakai.
27,4. Narinė — rėtis, įstatomas į altorių, ant kurio kraudavo malkas ir deginamąją auką.
27,9. Prieangis — didelis kiemas, aptvertas ant kuolų sukabintomis skraistėmis.
28,30. Mokslas ir Tiesa (hebr. „urim" ir „thummim"). — Dabar nebežinoma, ką tie žodžiai reiškia. Atrodo, tai buvo tam tikri simboliai, kuriuos vyriausiasis kunigas nešiodavo ant krūtinės ir kurie jam leisdavo patirti Dievo valią. Panašius simbolius nešiodavo ir Egipto žyniai, o ant faraono karūnos virš kaktos būdavo pavaizduota gyvatėlė („urei") — dieviškumo ženklas.
28,35. ...kad girdėtųsi skambėjimas... — pranešąs Sandoros skrynią saugančioms dvasioms, jog įeina kunigas, kurio žudyti nereikia. Varpelio garsas dar turėdavo atbaidyti piktąsias dvasias.
29,40. Hinas — apie 6,5 l.
30,13. Siklis — 14,55 gr.
32,4. ...nuliedino veršį.— Tai galėjo būti Egipte garbintas jautis Apis, vienas iš saulės dievo Ra įsikūnijimų. Daugelio Rytų tautų mitologijoje jautis yra aukščiausiojo dievo įvaizdis. Labai tikėtina, kad jautis buvo semitų dievo El atvaizdas, kurį žydai iš Kanaano atsinešė į Egiptą. Yra nuomonė, kad jungiant Jahvisto ir Elohisto versijas, vyriausiasis El šventikas Aaronas buvo paskelbtas Jahvės kunigo Mozės broliu. Tuomet išeitų, jog ši vieta atspindi religinius nesutarimus.
32,26. Pats Mozė buvo Levio giminės, tad ja ir pasiremia malšindamas kilusį maištą.
32,27. ...brolį ir prietelį, ir artimą — t.y. visus, garbinusius veršį.

32,28. Toks skaičius pateikiamas tik Vulgatoje, kituose vertimuose — apie tris tūkstančius.
32,29. Jūs pašventėte savo rankas Viešpačiui... — „Jūsų rankomis buvo įvykdyta Jahvės valia".
32,34. Šios žudynės buvo dar nepakankama bausmė už nuodėmę. Galbūt religinė opozicija buvo nenugalėta, tik laikinai įbauginta.
33,7. Sandoros Padangtė (hebr. „ohel moe'ed") — „susitikimo padangtė". Čia kalbama ne apie tikrąją Sandoros padangtę, ji dar nebuvo padaryta, o apie Mozės palapinę, kurioje jis spręsdavo tautos reikalus. Pasistatydamas ją už stovyklos, Mozė parodo, kad jo sandora su tauta, vadinasi, ir tautos su Jahve, tebėra neatstatyta.
34,14. ... duosiu tau poilsį — t.y. nuvesiu į Pažadėtąją žemę.
34,14—26. Čia užrašytas seniausias Dešimties Dievo įsakymų variantas, kuriame nieko nekalbama apie žmonių tarpusavio santykius, tik nusakomos žmogaus prievolės Dievui. Šis Dekalogas gerokai skiriasi nuo vėlesnių redakcijų Iš 20,1—17, Įst 5,6—21.
34,29. ...iš jo veido... ėjo spinduliai.— Kai kuriuose vertimuose per daug pažodiškai laikomasi hebr. teksto ir spindulius vadinama ragais. Todėl ikonografijoje Mozė kartais ir vaizduojamas su ragais.

KUNIGŲ KNYGA

1,1. ...iš Liudijimo padangtės — t.y. iš Sandoros padangtės, kuri jau buvo padaryta.
1,2. Avys.— Hebr. „ts'on" reiškia smulkius naminius gyvulius, tad ir ožkas.
1,3. Deginamoji auka.— Hebr. „olah" — pažodžiui „tai, kas kyla aukštyn".
1,4. ...teuždeda ranką... — Taip aukotojas tikriausiai perduodavo aukai ne tik savo maldavimus, bet, pagal seną paprotį, ir nuodėmes.
2,1. Duoninė auka — Mozės įstatyme — nekruvina auka.
2,3. Švenčiausia dalis.— Buvo šventos ir švenčiausios aukų dalys. Šventa tekdavo aukotojui ir kunigams, kurie galėdavo neštis jas į namus. Švenčiausioji dalis turėdavo būti suvalgyta prie altoriaus.
2,13. Druska — švarumo, pastovumo ir amžinumo simbolis.
3,1. Dėkojimo auka — ja būdavo dėkojama už suteiktas malones ir prašoma naujų.
3,17. Jahvei aukojamos kūno dalys vadinamos riebiausiomis ir geriausiomis. Tačiau jos mažiausiai tinkamos maistui, ypač pietuose. Todėl šiuose nurodymuose esama ne tik religinių sumetimų.
5,2. Nešvarumo samprata labai sena, būdinga visiems primityviems tikėjimams.
7,20. Klajoklis, išvarytas iš savo genties, pasmerkiamas mirčiai. ST tai reiškia dar ir netekimą viso to, ką Dievas pažadėjo Abraomui.
10,1. Aarono sūnūs pažeidė apeigų tvarką, tačiau kuo būtent jie nusikalto, neaišku. Iš 8 eil. galima spręsti, kad buvo įgėrę.
10,6. Aaronui ir jo sūnėnams draudžiama gedėti, nes anuos nusidėjėlius nubaudė pats Jahvė.
11,3—46. Kai kurie tyrinėtojai gyvūnų skirstyme į suteptus ir nesuteptus mato totemizmo ir tabu liekanų. Tačiau taip pat aišku, kad beveik visi uždrausti valgyti gyvuliai maistui netiko, ypač turint omeny pietų klimatą.
11,20. Kalbama apie vabzdžius.

11,27. ...eina letenomis... — kaip šuo, katė, lokys.
13,1—14,57. Žmogų, susirgusį raupsais, atskirdavo nuo bendruomenės, o tai buvo viena iš didžiausių nelaimių. Todėl pateikta tiek daug įstatymų dėl raupsuotųjų.
14,4. ...valgomu žvirbliu... — Hebr. „tsippor" reiškia nedidelį paukštį.
14,10. Šeštinė — 0,29 l.
14,34. Namų raupsai — puvėsiai, tikriausiai panašūs į medienos grybą.
16,1—34. Šiame skyriuje aprašomos metinės permaldavimo dienos apeigos, kuomet tauta melsdavo Dievą atleisti nuodėmes.
16,4. Vyriausiajam kunigui liepiama apsivilkti paprasto kunigo apdaru, pasiliekant tik galvos apdangalą.
16,8. Burtai metami, norint nustatyti, katrą ožį reikia papjauti aukai, o katrą — išvaryti į tyrus, prieš tai sukrovus jam visas nuodėmes. Tai labai senas paprotys. Iš čia atėjęs ir posakis „atpirkimo ožys".
16,22. Vėliau ožį nustumdavo nuo stačios uolos.
16,29. ...varginsite savo sielas... — t.y. badausite.
17,7. ...piktoms dvasioms (hebr. „se'irim")... — Kitur šis žodis reiškia labai gauruotus ožius. Tai, matyt, pagoniškų augmenijos dievų atvaizdai.
18,21. Molokhas — kanaaniečių ir finikiečių dievas, kuriam aukodavo kūdikius, juos sudegindami.
19,1—37. Pagrindinis Kunigų knygos pamokslas.
19,27—28. Visame senovės pasaulyje buvo paplitę barbariški papročiai, gedint dėl mirusio artimo žmogaus, žalotis kūną ir kirptis plaukus. Tuo norėta parodyti mirusiojo dvasiai savo sielvartą ir nuo jos apsisaugoti, taip pat sustiprinti mirusiojo dvasią jai paaukotu savo krauju ir plaukais, kurie buvo laikomi jėgos šaltiniu, kad ji galėtų pasiekti jai skirtą vietą mirusiųjų pasaulyje. (Dar žr. Kun 21,5 ir Įst 14,1—2.)
19,29. Kalbama apie dalyvavimą Kanaano vaisingumo dievų garbinimo orgijose ir religinę prostituciją.
20,20. ...mirdami be vaikų.— Dievas jiems arba neduos vaikų, arba tie vaikai neturės jokių teisių žydų bendruomenėje.
23,24. Nors religinių metų pradžia nukelta į nisano mėnesį, liepiama švęsti ir pirmąją tirši mėnesio dieną — naujųjų ūkininkavimo metų pradžią.
25,9. Pasibaigus septintiems šabo metams, prasidėdavo jubiliejaus metai. Jų pradžią septintąjį mėnesį paskelbdavo trimitais.
25,10. Žydų visuomenėje, išskyrus kai kuriuos atvejus, nekilnojamas turtas nebūdavo parduodamas visam laikui. Jubiliejaus metais žemė ir trobesiai grįždavo ankstesniam savininkui, parsidavusieji vergijon atgaudavo laisvę.
26,35. Vienas iš didžiausių nusidėjimų — nesilaikymas šabo metų.
27,2. ...savo gyvybę... — Hebr. tekste daugiskaita, turbūt kalbama ne tik apie savo, bet ir kitos būtybės gyvybę.
27,16. ...trimis dešimtimis saikų... — Hebr. tekste — vienu „khomer", kuris lygus 10 efų (30 „seah" — 30 „saikų", arba 388 l).
27,29. ...paaukota (hebr. „kherem").— Dar galima versti „pašvęsta" arba „užkeikta". Tas pašventimas skiriasi nuo minimo 28 eil. „Cherem" — dažniausiai karine priesaika Jahvei pažadėti priešai, karo grobis, dideli nusikaltėliai ir pan. Jie turėdavo būti sudeginami.

SKAIČIŲ KNYGA

1,20—46. Čia pateikiami Izraelio giminių skaičiai nelabai tikėtini (plg. Iš 12,37).
3,12. Nors pirmgimystės teises paveldėjo Judas (Pr 49,8), čia pirmgimius pakeičia ne jo, o Levio giminė. Tai irgi liudija, kad Egipte įvyko Mozės religinė reforma.
3,40—51. Už pirmgimius Jahvei pašvenčiami visi levitai, o šių pritrūkus, skirtumas apmokamas sidabru.
4,6. ...įvers kartis.— Iš 25,15 draudžiama iš skrynios išimti grandžių kartis, kad niekam nereikėtų liesti pačios skrynios. Todėl čia gali būti redaktorių klaida.
5,18. Karčiausias vanduo — 17 eil. minimas šventintas vanduo.
6,2. Žydai tam tikram laikui pasišvęsdavo Dievui. Tokie pašvęstieji vadinosi nazarajais (hebr. „nazir").
9,11. ...antrame mėnesyje... — t.y. mėnesiu vėliau, nes apsivalymui reikėjo laiko.
10,17. Kelionėje levitai persiskirdavo. Gersono ir Merario sūnūs eidavo priekyje, kad spėtų naujoje vietoje išskleisti padangtę, kol ateis kiti su Sandoros skrynia.
10,29. Raguėlis (arba *Jėtras*) — Mozės uošvis (Iš 2,18).
11,4. Mišrioji liaudis — tarp žydų gyvenę kitataučiai ar gimusieji iš mišrių santuokų. *Kas mums duos mėsos valgyti?* — Stovyklaujant, kuomet būdavo ištiesta padangtė, žydai valgydavo aukojamų gyvulių mėsą, o žygiuojant jos negaudavo.
11,17. Jahvė išklauso Mozę ir sutinka suteikti dieviškąją dvasią Izraelio vyresniesiems, kad ir jie galėtų rūpintis tauta.
11,33. ...didelė sloga — neaiški liga, bet, gali būti, žmonės susirgo nuo putpelių mėsos: į Sinajaus pusiasalį iš tikrųjų kartais atskrenda putpelės iš Sudano, prilesusios nuodingų augalų grūdų.
12,1. Etiopė.— Taip kartais vadinama apskritai kitatautė. Seforą čia norima suniekinti, o ji buvo ne etiopė, bet madianietė, Abraomo ainė.
13,1. Parano tyruma — galbūt Kadesas.
13,21. ...tuo metu... — Vynuogės Palestinoje prinoksta liepos pabaigoje.
13,22. ...nuo Sino tyrumos... — nuo pietinio Palestinos pakraščio. *Rohobas* — vietovė šiaurėje netoli Dano (Laiso) miesto.
14,25. Norėdami išvengti beprasmiškų susirėmimų su vietos gyventojais, žydai grįžta į dykumą.
14,29. Visi... surašyti...— Levio giminė buvo surašyta atskirai, žvalgas levitas nebuvo pasiųstas į Kanaaną, todėl Jahvės paskelbta bausmė jiems negrėsė.
14,40. ...užėjo ant kalno... — Matyt, tai buvo kalnuotos Hebrono apylinkės.
14,45. Horma — miestas, įkurtas vėliau pusiaukelėje tarp Kadeso ir Bersabėjos.
15,38. Kutai (hebr. „tsitsith").— Juos rišdavo iš kelių baltų ir vieno mėlyno siūlo ir kabindavo prie meldžiantis apsigaubiamos skraistės kampų. Tikriausiai jie simbolizuoja religinę bendruomenę.
16,1. Isaaras buvo Mozės ir Aarono tėvo Amramo brolis. Maišto vadas *Korė* (hebr. Qorakh) tikriausiai buvo nepatenkintas, kad kunigystė teko tik jo brolėno Aarono palikuonims, o ne visiems levitams. Korė turbūt pakurstė *Dataną* ir *Abironą* reikalauti iš jų protėvio Rubeno atimtų pirmgimystės teisių.
16,6. ...tegul ima savo smilkytuvą...— Aukoti smilkalus buvo tiktai kunigų pareiga ir teisė. Maištininkai smilkydami savintųsi kunigų teises. Jahvė, priimdamas jų smilkymą, patvirtintų, kad jų reikalavimai teisėti.
16,14. Ar ir akis mums nori išlupti? — Prk.— kad jie nematytų akivaizdžios tiesos.
17,2. Lazda — giminės vado, kai kur vadinamo kunigaikščiu, valdžios ženklas.

18,1. Nešiosite nusikaltimus... pakelsite nuodėmes... — t.y. atsakysite už savo nuodėmes ir klaidas, padarytas per apeigas.
18,20. Jahvė nežada kunigams ir levitams jokios dalies Palestinoje.
20,1. Pirmame mėnesyje...— Vieni aiškina, jog tai buvo pirmas mėnuo trečiaisiais metais nuo išėjimo iš Egipto, kiti — kad keturiasdešimtųjų metų pradžia, kuomet, išmirus visiems pasmerktiesiems Izraelio žmonėms, tauta vėl atėjo prie Pažadėtosios žemės.
20,12. ...kadangi man netikėjote... — tikriausiai turima omenyje Mozės abejonė, pasakyta 10 eil.
20,14. ...tavo brolis Israelis... — Edomiečiai buvo kilę iš Jokūbo brolio Ezavo.
20,22. Horo kalnas.— Spėjama, kad dabar jis vadinasi Džebel Harimu.
21,1. Karalius Aradas — Arado miesto Negebo krašte karalius. Manoma, kad kalbama apie pirmąjį mūšį su kanaaniečiais, kuomet nepaklausiusi Mozės Izraelio tautos dalis stojo į mūšį ir pralaimėjo.
21,2. Kada įvyko šis susirėmimas, neaišku. Tikriausiai daug vėliau, nes, nugalėję Arado karalių, žydai būtų žygiavę tiesiai į Kanaaną, o ne sukę aplinkui pro Negyvąją jūrą.
21,5. Menkiausias valgis — mana.
21,6. Ugniniai žalčiai — nuodingos gyvatės. Sinajaus pusiasalyje yra slėnių, kur veisiasi daug nuodingų gyvačių.
21,8. Padaryk varinį žaltį...— Ši vieta tebekelia daug ginčų. Jahvė, ne kartą liepęs neturėti kitų dievų ir nedaryti jokių atvaizdų, dabar leidžia pasigaminti varinį žaltį, senojo žalčio atvaizdą, tartum pats negalėtų išgydyti gyvačių sugeltų žmonių. Žalčio kultas žydų tautoje buvo labai senas ir išsilaikė maždaug iki VIII a. pr. m. e. (plg. 4 Kar 18,4). Galbūt žaltys buvo senas levitų genties dievas arba totemas ir būtent jie privertė Mozę pagaminti varinį jo atvaizdą; o gal tai — vienas iš senovinių Jahvės atvaizdų. Turėdamas omeny žalčio gydomąją galią, Kristus jį lygina su kryžiumi (Jn 3,14).
21,10. Obotas — tikriausiai į rytus nuo Seiro kalnų.
21,11. Apėję Edomo sienas, izraelitai rytiniu Moabo karalystės pakraščiu traukė į šiaurę.
21,12. Zaredo upelis.— Spėjama, kad tai slėnis, dabar vadinamas Vadi el-Chesa.
21,13. Arnonas — dabar vadinamas El-Modžibu.
21,14. Viešpaties Karų knyga.— Kokia tai knyga, nežinoma, galbūt kokia nors Jahvės darbus šlovinančių giesmių knyga. Kiti šią vietą verčia visai kitaip ir aiškina, jog tai Mozės nurodymai, kaip pulti amoriečių žemę.
21,15. Aras — Moabo sostinė.
21,20. Šis slėnis buvo anksčiau amoriečių užkariautas.
21,21. Į rytus nuo Jordano buvo dvi amoriečių karalystės: pietinę, su sostine Hesebonu, valdė Sehonas, šiaurinę (Basaną), su Astaroto ir Edrajo miestais, valdė Ogas.
21,27. ...sakoma patarlėje... — Hebr. tekste: „sako giesmininkai“ arba „poetai“. Galbūt šią giesmę sudėjo moabiečių poetas.
22,5. Balaamas.— Vieni aiškintojai jį laiko netikru pranašu, kiti — tikru, tik pražudytu godumo.
22,41. Baalo aukštumos — kalvos, ant kurių buvo garbinamas kanaaniečių dievas Baalas. Žodis „ba'al“ reiškia „viešpats“, todėl tuo vardu kartais savo Dievą vadindavo ir žydai.
24,7. Agagas.— Spėjama, kad Agagais buvo vadinami visi amalekiečių karaliai.

25,2. Sk 31,16 sakoma, jog tai buvo padaryta Balaamui patarus, kad susilpnėtų Izraelis. Tuo pateisinamas šio pranašo nužudymas (Sk 31,8).
25,3. Beelphegoras (hebr. „Baal Peor") — „Baalas, garbinamas Peore".
27,3. Galbūt Salfaado dukterys mano, kad Dievas neduoda sūnų už nuodėmes.
27,12. Abarimo kalnas.— Taip buvo vadinami kalnai į šiaurės rytus nuo Negyvosios jūros.
28,4. Hebr. tekste šios eilutės gale dar yra žodžiai: „Išliesite liejamą vyno auką".
31,2. Madianiečiams reikėjo keršyti už tai, kad jie sugundė žydus garbinti jų dievus.
31,27. Taip karo grobis buvo dalijamas ir vėliau.
33,1. Čia turbūt surašytos tik didesnės stotys, kuriose būdavo išskleidžiama Sandoros padangtė.
34,7. Aukščiausias kalnas.— Spėjama, jog taip vadintas pietinis Libano kalnų kraštas.
35,22. Teisėjui nustačius, kad nužudyta netyčia, kraujo kerštas uždraudžiamas, bet žmogus, praliejęs kraują, turi bėgti į nurodytą miestą, kad nepakliūtų mirusiojo giminėms. Kita vertus, daugelis senovės tautų manydavo, kad vaikščiodamas žeme žudikas ją sutepa (33 eil.) ir ji praranda šventumą.
36,7. ...visos moterys... — t.y. tos, kurios paveldi žemę.

PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

Paskutinė Penkiaknygės dalis, gr. ir lot. vadinama Deuteronomium, nes joje pakartota tai, kas jau buvo rašyta. Pagal tradiciją ji laikoma Mozės veikalu, tačiau dabar beveik vieningai pripažįstama, kad ji buvo galutinai suredaguota tik po Babilonijos nelaisvės. Todėl Pakartoto Įstatymo knyga priskiriama vadinamosios deuteronominės istorijos knygų ciklui, į kurį dar įeina Jozuės, Teisėjų ir Karalių knygos. Veikiausiai iš pradžių buvo trys Pakartoto Įstatymo knygos variantai, vėliau surašyti į vieną knygą. Todėl ją sudaro kaip ir trys Mozės pamokslai, susidedantys iš istorinės įžangos, įsakymų, palaiminimų ir bauginimų: 1—4,40; 4,21—26 ir 28—30.

1,1. Tarp Pharano ir Tophelio...— Parano dykuma minima Sk 10,12. Spėjama, kad Tofeliu vadintas Kadesas. Kitos čia paminėtos vietovės tiksliai nenustatytos.
1,7. Amoriečių kalnas — kalnuota Negebo žemės dalis prie pietinės Palestinos ribos arba plokštikalnis vidurinėje Kanaano dalyje, dar vadinamas Judo kalnu.
1,19. Į Kadesbarnę — t.y. į Parano dykumą (plg. Sk 13,1).
1,44. Amoriečiai — Sk 14,45 šie izraelitų nugalėtojai vadinami amalekiečiais ir kanaaniečiais. Galbūt amoriečiais buvo vadinamos mažos tautelės, gyvenančios kalnuose, o kanaaniečiais — slėnių gyventojai.
2,12. Horiečiai — plg. Pr 14,6. Jų negalima tapatinti su huritais, atsikėlusiais į Palestiną XV a. pr. m. e. Egiptiečiai Palestiną vadino Huru, galbūt iš čia ir tos tautelės pavadinimas.
2,19. ...neduosiu Amono žemės... — Ji buvo į rytus nuo amoriečių. Draudimas kovoti su amoniečiais minimas pirmą kartą.
2,23. Heviečiai — viena iš Kanaano tautelių, Jokūbo laikais gyvenusi Sichemo apylinkėse (Pr 10,17; 34,2). *Kapadokiečiai* (hebr. Kaphtorim) — daugelio nuomone, taip čia vadinami pilistimai (arba filistiečiai), kilę iš Kretos salos, o ne kapadokiečiai.

3,8. Ermono kalnas — viršukalnė Antilibano kalnų pakraštyje, dabar Džebel-eš-Šeichas.
3,11. Geležinė lova — pažodžiui „guolis". Tai gali būti ir lova, ir sarkofagas, greičiausiai kalbama apie pastarąjį.
3,14. Gesuriečiai, Makhatiečiai.— Spėjama, jog tai Hermono apylinkėse gyvenusios tautelės. *...iki šiai dienai.*— Ši frazė, sutinkama Pr ir Įst knygose, rodo, kad jos buvo suredaguotos daug vėliau.
4,48. Sijono kalnas (hebr. Sijon) — Jeruzalės tvirtovės kalnas Sionas hebr. vadinamas Tsijon. Todėl čia greičiausiai minima ketvirtoji Hermono viršukalnė, kitur dar vadinama Sirjon.
5,1. Klausyk (hebr. „šema").— Taip vadinama šiuo žodžiu prasidedanti malda, iki šiol skaitoma sinagogose. Ją sudaro šie ST tekstai: Įst 6,4—9; 11,13—21; Sk 15,37—41.
5,7—21. Pakartojami Dešimt Dievo įsakymų (plg. Iš 20,1—17 ir Iš 34,14—26).
8,15. ...troškulio angių...— Kitur verčiama „skorpionų".
10,6. Pagal Sk 33,30—33 tai būtų Benejaakanas ir Moserotas. Aaronas mirė Horo kalne (Sk 33,38), tad Mosera turėjo būti jo papėdėje.
11,29. Garizimas; Hebalis — du kalnai vidurio Palestinoje, atskirti Sichemo slėnio. Hebalis (dabar Džebel Eslamijė) yra į šiaurę nuo to slėnio, Garizimas (dabar Džebel el-Toras) — į pietus.
12,1. Seniausios įstatyminės dalies pradžia.
12,2. ...aukštuose kalnuose, kauburiuose, po kiekvienu šakotu medžiu.— Dar ir dabar Palestinoje yra šventų kalvų, apaugusių šventomis giraitėmis, su kokio nors šventojo kapu ar be jo, kur tebesimeldžia vietiniai žmonės. Nepaisant griežtų Jahvės įsakymų naikinti aukštumas, kuriuos vėliau primins daugelis pranašų, šios vietos išliko. Be abejo, tai apylinkę globojančio pagoniško žemės dievo Baalo, taip pat medžių dvasių arba vaisingumo deivės Astartės buveinės, kuriose šie dievai garbinti nuo priešistorinių laikų. Šios vietos siejasi ir su ST istorija: Abraomui Sicheme ir Mambrėje Dievas apsireiškė po ąžuolu, Jokūbas po ąžuolu užkasė namų dievus, o Jozuė — padėjo priesaikos akmenį ir t.t. Net paties Jahvės šventykla Sile buvo įrengta būtent ant tokios šventos kalvos. Tas pat pasakytina apie kitas jo šventyklas-aukurus, kur izraelitai aukodavo aukas iki pat Jozijo religinės reformos.
12,4. ...taip nedarysite... — t.y. nestatysite jam aukurų daugelyje vietų.
12,5—14. Reikalavimas aukoti Jahvei vienoje vietoje čia sutinkamas pirmą kartą. 621 m. pr. m. e., remontuojant Jeruzalės šventyklą, kunigai rado vadinamąją Įstatymo knygą (žr. 4 Kar 22), pagal kurią tuometinis karalius Jozijas pradėjo vykdyti religinę reformą. Šios knygos turinys dabar nežinomas. Pagal joje surašytus įstatymus, Jeruzalės šventykla buvo paskelbta vienintele aukojimo Jahvei vieta. Vėliau šia dvasia buvo perredaguotos kitos ST knygos. Šia reforma siekta įtvirtinti vieno Dievo kultą, uždrausti ant šventų kalvų po ąžuolais Jahvės ir vietinių Kanaano dievų garbinimo apeigas. Tačiau vieno Dievo idėja, siejama su viena jo garbinimo vieta, iš esmės nepranoko vietinio žemės dievo garbintojų supratimo. Reforma taip ir nebuvo iki galo įvykdyta. Tai ST autoriai laiko pagrindine Izraelio valstybės žlugimo priežastimi.
13,1—3. Tikrąjį pranašą rodo ne mokėjimas pranašauti, o ištikimybė Jahvei.
13,13. Belialis.— Hebr. „belijaal" — „be naudos". Tuo žodžiu vadinama piktoji dvasia arba tiesiog nenaudėlis.
14,1. Žr. Kun 19,28. *...dėl numirėlio...* — Galbūt čia kalbama ir apie mirštantį bei prisikeliantį dievą Baalą.

17,16—17. Šiems įstatymams nusižengė Saliamonas ir jo įpėdiniai.
20,5—7. Tais atvejais žydai būdavo atleidžiami nuo karinės tarnybos vieneriems metams.
21,8. ...bus atimta kraujo kaltė... — Už žmogžudystę turėjo būti atlyginta žmogžudžio mirtimi. Šio nesuradus, kaltė krisdavo arčiausiai nuo žmogžudystės vietos esančiam miestui, ir jis turėdavo aukoti šią permaldavimo auką.
21,11. ...gražią moteriškę... — Tikriausiai kalbama apie tolimesnių tautų moteris, nes visos kanaanietės turėjo būti išžudytos.
21,22. ...bus pakartas...— Žydai kardavo jau nebegyvus.
22,8. ...padarysi aplink stogą mūrą... — Stogai rytuose būdavo plokšti, ant jų žmonės melsdavosi, valgydavo, miegodavo.
22,15. ...mergystės žymes... — Po pirmosios jaunavedžių nakties likusias kraujo dėmes.
23,1. Į Viešpaties susirinkimą neįeis... — t.y. neįeis į Izraelio tautą, neturės joje jokių teisių.
23,2. Iškekšinis (hebr. „mamzer").— Tikroji žodžio prasmė nežinoma. Taip buvo vadinami Azoto gyventojai ir visi pilistimai.
23,3. Amonietis ir Moabietis.— Negana to, jie buvo kilę iš paleistuviškų Loto santykių su dukterimis (Pr 19,30).
23,7. Idumėjiečiai — Ezavo palikuonys.
23,10. ...susiteptų sapne...— Kalbama apie poliucijas (žr. Kun 15,16).
23,13. ...nešdamos baslelį... — kad tam reikalui nereikėtų vartoti ginklo.
23,15. Čia turbūt kalbama apie vergą, atbėgusį iš kitos šalies.
23,17. Kalbama apie religinę prostituciją per deivės Astartės garbinimo apeigas.
23,18. ...šuns kainos... — Galbūt šunimi čia vadinamas paleistuvis vyras.
24,6. Girnos buvo kasdien reikalingos javams malti, jų nevalia iš žmogaus atimti.
24,7. ...betykojąs... — Hebr. tekste: „pavagiąs žmogų iš savo brolių".
24,12. Kalbama apie apsiaustą, be kurio neturtingas žmogus negali apsieiti naktį.
24,16. Kraujo kerštas buvo paplitęs daugelyje aplinkinių tautų.
25,4. Javus kuldavo klojime: klodavo juos ant žemės ir po juos vedžiodavo jaučius.
25,5. Minimas levirato įstatymas (plg. Pr 38,8). Vesti mirusiojo našlę privalėjo jaunesnis brolis, o šiam mirus, dar jaunesnis. Kiti, artimesni giminės, turėjo teisę naudotis šiuo įstatymu, bet neprivalėjo (plg. Rut 3,12).
26,2. Šią apeigą Pažadėtojoje žemėje turėjo atlikti kiekviena šeima. Iš paskirtos žemės gavus pirmąjį derlių, reikėjo iškelti pokylį prie šventyklos — parodyti, kad šeima jau paveldėjo Jahvės žadėtą žemę.
26,5. ...Sirietis persekiojo mano tėvą... — Hebr. tekste: „klaidžiojantis aramietis buvo mano tėvas".
27,1. Niekur kitur nepasakyta, kad Mozė kalbėjo tautai kartu su vyresniaisiais.
27,12. ...kad laimintų... — Toliau aprašomi prakeiksmai, todėl gali būti, kad palaiminimai tiesiog praleisti.
27,27. ...Egipto votimi... — žr. Iš 9,9. *...kūno dalį...* — kalbama apie hemorojų.
29,11. ...išskyrus malkų kirtėjus ir vandens nešėjus.— Hebr. tekste sakoma priešingai: „Nuo malkų kirtėjo iki to, kuris semia tavo vandenį".
29,19. ...girtas sunaikintų trokštantį.— Atrodo, tai patarlė, kurios prasmė: kad per kaltą nenukentėtų nekaltas.
32,1—43. Didžioji Mozės giesmė. Tikriausiai tai buvo savarankiškas kūrinys, vėliau įdėtas į šią knygą.
32,5. ...sūnūs išsigimėliai... — Hebr. tekste: „ne jo sūnūs, bet jūsų susitepimas".

33,1. Palaiminimas.— Mozė kaip ir Jokūbas kiekvienai Izraelio giminei suteikia palaiminimą.
33,6. Rubenui linkima neišnykti, bet ir neaugti už aną seną nuodėmę (Pr 49,3—4). Po jo turėjo būti laiminamas Simeonas, bet jis kažkodėl praleistas.
33,8. Tavo tobulumas ir tavo mokslas (hebr. „thummim“ ir „urim“)...— žr. Iš 28,30. *...šventam vyrui...*— Aaronui.
33,9. Tarnyba Dievui buvo svarbesnė už kraujo ryšius.
33,14. ...saulės vaisiais ir mėnulio vaisiais... — Hebr. tekste: „geriausiais dalykais, kuriuos saulė duoda, ir geriausiais dalykais, kuriuos išželdina mėnulis“ (t.y. metų mėnesiai).
33,17. ...nosiaragio... — Hebr. tekste „stumbro“.
33,19. ...jie čiulps... turtus.— Zabulonas prekiaus su Finikija, Isacharas dirbs žemę.
33,20. ...ranką ir makaulę... — savo aukos dalis.
33,21. ...palaikytas mokytojas.— Hebr. tekste: „nes ten buvo prirengta dalis vadui“, t.y. Gado giminės dalis. *...teismą su Israėliu.*— Gado giminė pagal susitarimą ėjo užkariauti Kanaano, nors savo dalį jau buvo gavusi.
33,23. ...jūrą ir pietus — t.y. Genezareto ežero pakraščius.
33,24. ...temirko aliejuje... — Šiais žodžiais linkima gausumo.
33,25. Autuvas — hebr. tekste „užkaiščiai“. Linkima daug geležies ir vario.
34,6. ...kurs jį palaidojo... — Sakoma, Mozę palaidojo pats Jahvė, kad tauta nežinotų jo kapo vietos ir negarbintų jo kaip pusdievio.

JOŠUĖS KNYGA

Jozuės (Jošuės) knyga prasideda istorinės ST knygos, kuriose pasakojama apie Kanaano užkariavimą ir tolesnį Izraelio tautos likimą. Tačiau jų autoriams rūpi ne tiek išdėstyti istorinius įvykius, kiek pavaizduoti, kaip jie priklauso nuo tautos ištikimybės Jahvei, parodyti, kaip Viešpats baudžia už jo priesakų nesilaikymą. Todėl žydai istorines knygas (Jozuės, Teisėjų ir Karalių) vadina Ankstyvaisiais pranašais.

Daugelio Vakarų biblistų nuomone, Jozuės knyga buvo parašyta Babilonijos nelaisvėje ir galutinai suredaguota neužilgo po to, maždaug tuo pat metu kaip ir Penkiaknygė. Kalbinė analizė rodo, kad jas galbūt tvarkė tie patys redaktoriai. Todėl kartais Jozuės knyga jungiama prie Penkiaknygės ir visas ciklas vadinamas Šešiaknyge.

Tradicija knygos autoriumi laiko patį Jozuę. Tačiau yra gana svarių įrodymų, kad atskiros jos dalys ir versijos rašytos ne vieno autoriaus, skirtingu laiku, ir vėliau, panašiai kaip Penkiaknygės dalys, sujungtos į vieną.

Kanaaną žydai užkariavo ne vienu karo žygiu, o per ilgoką laikotarpį. Kai kurie istorikai, remdamiesi archeologiniais duomenimis, teigia, kad buvo dvi užkariavimų bangos. Pavyzdžiui, Jerichas sugriautas visu šimtmečiu anksčiau, negu Mozės vadovaujami žydai atėjo iš Sinajaus pusiasalio, o Jeruzalė iki pat Dovydo laikų liko jebusiečių rankose. Izraelitai taip ir neišnaikino Kanaano gyventojų, o susimaišė su jais, ir daugelis priėmė jų tikėjimą. Visame ST teigiama, jog tai buvo pagrindinė visų Izraelio nelaimių priežastis. Pagrindinė Jozuės knygos mintis ir yra, kad Jahvės pažadėtą ir dovanotą žemę galėjo pasiimti tik ištikima bei ryžtinga tauta, kad reikėjo sukaupti visas jėgas ir iki galo vykdyti Viešpaties priesakus.

Jozuės knygoje aprašyti įvykiai gerokai skiriasi nuo pavaizduotų Teisėjų knygoje. Jie labiau panašūs į norimą, o ne į realų Pažadėtosios žemės užkariavimo vaizdą. Kaip rodo kitos ST knygos ir archeologija, Jozuė nukariavo tik silpnesnius ir skurdesnius kalnų miestus, o slėniai liko kanaaniečių rankose.

1,1. Viešpaties tarnas.— Nors visi žydai buvo Dievo tarnai, šiuo garbingu titulu vadindavo tuos, kuriuos Viešpats išsirinkdavo ypatingai tarnystei, t.y. patriarchus, karalius, pranašus.
1,10. Kunigaikščiai — hebr. „šotrim" — „raštininkai".
2,1. Jeriko miestas — vienas seniausių pasaulio miestų. Jame žmonės gyveno VI tūkst. pr. m. e. Archeologiniai duomenys rodo, kad jis buvo smarkiai sugriautas XX ir XIV a. pr. m. e.
2,15. ...namai buvo prisišlieję prie mūro... — t.y. prie miesto sienos. Kasinėjant tokių namų rasta.
3,5. Pasišventinkite... — t.y. atlikite apsivalymo apeigas.
3,11. Visos žemės Viešpats.— Šio posakio nėra Penkiaknygėje.
3,16. ...Edomu, iki Sartano... — Galbūt šios vietovės buvo netoli Jaboko žiočių. Taip galėjo atsitikti per žemės drebėjimą, upės vagą užgriuvus uoloms ir žemei. Panašūs įvykiai užregistruoti 1267, 1924, 1927 m.
3,17. ...susijuosę — tvirtai, vienoje vietoje.
4,19. ...dešimtą pirmojo mėnesio dieną... — Tą pačią dieną prieš 40 metų Egipte žydams buvo liepta išsirinkti velykinį avinėlį, kurį reikėjo paaukoti keturioliktą dieną.
4,20. Galgala.— Hebr. „galgal" — „akmenų ratas". Taip vadinamų vietovių Kanaane buvo ir daugiau. Ši Galgala buvo tarp Jordano ir Jericho.
5,6. ...buvo neapipjaustyti... — Vienų nuomone, todėl, kad kelionėje visada reikėdavo būti pasirengus žygiui, kitų — kad po maišto Kadese sandora su Jahve buvo laikinai nutraukta (Sk 14,26—38).
5,8. ...kolei nepagijo... — t.y. mažiausiai tris dienas.
5,9. Egipto gėda — galbūt Kadese paskelbtas iškeikimas.
6,4. Trimitai (hebr. „šopheroth") — trimitai, padaryti iš avino ragų.
6,17. Iškeiktas (hebr. „kherem") — žr. Kun 27,28. Jeriche buvo išžudyti ne tik žmonės, bet ir galvijai, o visas grobis sudegintas, nes tai buvo Jahvei skirtos pirmonės.
6,20. ...mūras tuojau sugriuvo... — Jericho kasinėjimai rodo, kad miestą bent tris kartus sugriovė žemės drebėjimas. Tačiau siena galėjo būti sugriauta ir panaudojant ano meto karinę gudrybę. Užpuolikų žvalgai pasikasdavo po miesto siena ir ją paremdavo mediniais ramsčiais, kuriuos paskui padegdavo. (Galbūt izraelitai ėjo trimituodami aplink miestą, kad nukreiptų dėmesį.) Ramsčiams apdegus, siena griūdavo.
6,26. Tikriausiai čia uždraudžiama atstatyti Jericho tvirtovę, nes pats miestas buvo netrukus atstatytas. Jozuės prakeikimas išsipildė karaliaus Achabo laikais, kuomet Hielis iš Betelio bandė aptverti Jerichą siena (3 Kar 16,34).
7,2. Hajis (hebr. „haj" — „griuvėsiai").— Spėjama, kad ši vieta buvo apie 20 km į šiaurės vakarus nuo Jericho. Kai kas Hajį tapatina su Beteliu, gaisro sudegintu XII a. pr. m. e.
8,18. ...skydą... — Hebr. tekste „ietį".
8,30. Hebalio ir Garizimo kalnai buvo į šiaurę nuo Hajo, prie Sichemo. Apie Sichemo paėmimą nieko nekalbama. Galbūt jo gyventojai pasidavė patys, o gal vėlesnieji redaktoriai neatsižvelgė į tai, kad Sichemas dar ilgai po Jozuės mirties buvo kanaaniečių rankose.

9,3. Gabaonas.— Spėjama, kad šis miestas buvo už 10 km į šiaurės vakarus nuo Jeruzalės, kur dabar El-Džibas. Archeologiniai kasinėjimai patvirtina, kad jis sugriautas nebuvo.
10,3. Adonisedekas — „teisybės viešpats". *Hebronas* buvo į pietus nuo Jeruzalės, dabar El-Chalilas; *Jerimotas* — į pietryčius, dabar Jarmukas; *Lakhis* — atrodo, tarp Gazos ir Eleuteropolio, kur dabar Um-Lachis.
10,12—14. Komentatoriai, linkę išaiškinti antgamtiškus reiškinius, minimus ST, mano, kad ilgos dienos įspūdis galėjo susidaryti mūšio įkarštyje sutemus (dėl minėtų krušos debesų) ir vėl nušvitus.
10,12. Ajalono slėnis — slėnis į vakarus nuo Gabaono.
10,13. Teisiųjų knyga — neišlikusi knyga apie Izraelio karžygius.
10,29. Lebna — spėjama, kad ji buvo tarp Jeruzalės ir Gazos.
10,38. Dabiras — į pietryčius nuo Hebrono, anksčiau vadinosi Kariat-Seferis.
10,40—42. Iš kitų Jozuės knygos skyrių (13,1—6; 14,6—13; 15,13—19) paaiškėja, kad visa Palestina buvo užkariauta per ilgesnį laiką, o ne per du karo žygius.
10,40. ...kalnų ir pietų kraštą... — t.y. Judo kalnus ir Negebo žemę.
11,1—3. Kalbama apie šiaurės Kanaano karalių sąjungą.
11,8. Didysis Sidonas — senoji finikiečių sostinė prie Viduržemio jūros, dabar Saida. *Masphės laukas* buvo į šiaurę nuo Hermono kalno.
13,3. Drumzlinoji upė — turbūt Rinokoluras.
15,8. ...pro Jebusiečius...— Jeruzalė tada buvo jebusiečių rankose.
17,14. ...vieną dalį... — Dviejų Juozapo sūnų giminėms šiapus Jordano duodama tik viena per pusę perskirta dalis.
17,16. Geležiniai vežimai — geležimi apkaustyti dviračiai kovos vežimai.
18,1. Silas — miestelis netoli Sichemo prie kelio į Jeruzalę, dabar Selunas. Čia Sandoros padangtė buvo iki Samuelio laikų.
19,34. ...prie Judo... — Septuagintos vertime to nėra: Neftalio ir Judo valdos nesusiliečia.
22,12. Naujas altorius grasino susilpninti politinę Izraelio giminių vienybę. Jo statytojai nusižengė Mozės įsakymui (Įst 12,10—14), jeigu jis tada buvo žinomas.
23,1. Daugeliui laiko praslinkus... — t.y. apie 20 metų.
23,14. Visos žemės kelias — pomirtinis kelias.
24,1. Sichemas buvo tinkamiausia vieta sandorai atnaujinti: čia Abraomas pastatė pirmąjį aukurą Dievui (Pr 12,7).
24,14. ...Mezopotamijoje ir Egipte... — Mesopotamijoje Abraomo protėviai garbino akadų-babiloniečių panteono dievus. Apie jų tikėjimą Egipte tikslių žinių neišliko. Matyt, vėlesni redaktoriai kruopščiai stengėsi pašalinti bet kokius politeizmo pėdsakus. Tačiau aukso veršis ir varinis žaltys liudija, kad būta rimtų religinių nukrypimų.
24,32. Palaikų perkėlimas rodo Izraelio tautos psichologinį lūžį: iš klajoklių žydai tampa sėsliais gyventojais. Šiaip klajoklių tautos nelinkusios rūpintis mirusiųjų kapais.

TEISĖJŲ KNYGA

Teisėjais čia vadinami ne tie, kurie teisia piliečius, o žmonės, Dievo pašaukti išlaisvinti prispaustos tautos ir taip įtvirtinti teisingumo. Daugelyje vakarinių semitų kalbų veiksmažodis „šafat" reiškia ne tik „teisti", bet ir „valdyti". Izraelio istorijoje priskaitoma penkiolika ar šešiolika teisėjų (daugelis abejoja, ar Jahelę galima laikyti

tikra teisėja). Komentatoriai teisėjus skirsto į didžiuosius ir mažuosius. Didieji: Otonielis, Aodas, Barakas (Debora), Gedeonas, Jeftė ir Samsonas; mažieji: Samgaras, Jahelė, Tola, Jairas, Abesanas, Ahialonas, Abdonas. Dar apie du teisėjus Helį ir Samuelį kalbama Samuelio knygose.

Teisėjų knyga susideda iš trijų dalių: įvado (1,1—2,5), pagrindinės dalies (2,6—16,31) ir dviejų priedų — apie Dano genties persikėlimą bei naujos šventyklos įsteigimą (17—18) ir apie karą su Benjamino gimine (19—21). Knygos redaktorių pateikiama įvykių chronologija netiksli. Kai kas vyko tuo pačiu metu, kai kuriuos įvykius skyrė ilgesnis laikotarpis. Priespaudos ir laisvės laikotarpiai kartojosi ne visoje teritorijoje, o atskirų giminių žemėse. Knygoje vaizduojamas laikotarpis apima maždaug 1200—1050 m. pr. m. e.

Teisėjų knygoje matome visai kitokį Pažadėtosios žemės užkariavimo vaizdą negu Jozuės knygoje. Kiekviena Izraelio giminė kovoja atskirai, lengviau paima kalnų miestus, o lygumų miestai lieka nepaimti, kanaaniečiai neišnaikinti, jie lieka gyventi tarp izraelitų. Klajokliai piemenys žydai, atėję į Kanaaną, rado klestinčius miestus, gerai prižiūrimus sodus ir vynuogynus, gana aukštą kultūrą. Todėl izraelitai lengvai perėmė jų papročius, tikėjimą, noriai su jais maišėsi. Ateiviai nemokėjo dirbti žemės, amatų, todėl vietos, kur jie įsitvirtino, kultūriškai nuskurdo. Tik Saliamono laikais Izraelio kultūra pakilo, žmonės išmoko dirbti žemę, šalyje atsirado pirklių, amatininkų, padaugėjo mokytų žmonių.

1,5. Bezekas, minimas 1 Kar 11,8, buvo prie Sichemo, toli nuo Judo valdų, todėl čia kalbama tikriausiai ne apie jį. *Adonibezekas* — „Bezeko viešpats". Tai, matyt, šito miesto karaliaus titulas. Galbūt tai asmuo, minimas Joz 10,1.

1,6. ...rankų ir kojų galus.— Hebr. tekste: „nykščius". Žmogus be nykščių negalėjo nei vartoti ginklo, nei greitai bėgti. Kariui tai buvo didelis pažeminimas.

1,8. ...visą miestą... — t.y. visą žemutinį miestą. Aukštutinio miesto su Siono pilimi jie neįstengė paimti, jį valdė jebusiečiai iki Dovydo laikų.

1,10. Čia grįžtama į Jozuės laikus.

1,16. Mošės genties Kiniečio sūnūs — Mozės giminaičio Hobabo palikuonys, atėję drauge su izraelitais nuo Sinajaus kalno.

1,17. Sephaatas.— Spėjama, kad šis miestas buvo Negebo žemės viduryje.

1,19. Slėnio gyventojai — tikriausiai Šefelos lygumos gyventojai, kurių geležimi apkaustyti kovos vežimai turėjo iš šonų pritvirtintus lyg ir dalgius, kuriais „šienaudavo" priešo pėstininkus.

1,28. ...apdėjo juos mokesčiais... — Taip nusižengta Jahvės valiai.

2,5. Kur buvo ši vieta, neaišku. Aukoti Jahvei buvo galima tik Sile. Ši išimtis teisinama angelo pasirodymu.

2,11. ...darė, kas buvo pikta... — t.y. pasidavė stabmeldystei. *...Baalams.*— „Baal" vakarų semitų kalbose reiškia „viešpats". Tai audros, griaustinio, vaisingo lietaus dievas, įvairių Artimųjų Rytų tautų vadintas skirtingais vardais. Tai mirštantis ir prisikeliantis žemdirbių dievas, artimas šumerų Dumuziui, akadų Tamuzui, egiptiečių Oziriui, finikiečių Adoniui. Nepaisant jahvistų priešinimosi, jis buvo garbinamas Kanaane iki V a. pr. m. e. Virsdami sėsliais žemdirbiais, izraelitai, vietinių gyventojų pavyzdžiu, aukodavo Baalui, statė jam šventyklas šventose giraitėse ant šventų kalvų.

2,13. Astartė — vaisingumo, derlingumo, mėnulio, meilės deivė, dažnai garbinta kaip Baalo žmona. Jos kultas nuo šumerų laikų buvo paplitęs Artimuosiuose Rytuose (Inana, Ištara, Kibelė). Jos statulėlių, bareljefų, atspaudų randama net Jahvės

šventyklose. Kai kurios jai skirtos apeigos buvo orgiastinės, praktikuota religinė prostitucija. Dažniausiai jos kultas būdavo susijęs su tam tikra vietove, todėl jos vardas minimas daugiskaitos forma. Žydai vadindavo ją „Aštoreth“, pridėdami žodžio „bošeth“ („gėda“, „papiktinimas“) galūnę.

3,1. Kanaaniečių karai — Jozuės karai.

3,9. Otoniėlis (hebr. „Othniel“) — „Viešpaties dvasia“ (plg. 1,13).

3,12. Padarę pikta... — Moabiečių ir amoniečių žemės dalį, užkariautą karaliaus Sehono, atkovojo Izraelis.

3,15. Jeminis — Benjaminas; *...valdė abiem rankom lygiai kaip dešine.*— Hebr. tekste: „buvo kairiarankis“.

3,20. Vasarnamis — kambarys, įrengtas ant plokščio namo stogo.

3,31. ...žagre... — Hebr. tekste: „lazda, kuria raginami jaučiai“.

4,2. Jabino... Asore.— Šį miestą sunaikino Jozuė (Joz 11,10—11). Tai patvirtina archeologiniai duomenys. Todėl greičiausiai čia suplakti skirtingų laikotarpių įvykiai.

4,4. Debora (hebr. Deborah) — „bitė“.

4,21. ...padangtės vinį... — kuolą, prie kurio rišamos padangtės virvės.

5,1—31. Deboros giesmė, viena seniausių ir poetiškiausių ST dalių, galėjo būti sukurta tuojau po joje apdainuojamų įvykių.

5,14. Makhiras — Manaso sūnus.

5,15—17. Peikiamos kovoje nedalyvavusios Izraelio giminės.

5,19. ...prie Magedo vandenų... — Magedo slėniu teka Kisono upelis.

5,23. Merozas.— Šio nežinomo miesto gyventojai, matyt, turėjo padėti Barako kariams, bet nepadėjo.

6,1. Madianiečiai buvo Abraomo ir Keturos palikuonys. Tai klajokliai, gyvenę Užjordanėje ir netoli Akabo įlankos.

6,11. ...kūlė kviečius spaustuve... — Gedeonas nekūlė klojime bijodamas madianiečių.

6,32. Jerobaalis.— Tai reiškia: „Baalas tegul atkeršija“.

7,5. Kurie laks vandens... — t.y. nepadėdami ginklo vandenį sems viena ranka.

7,23. Izraelio vyrai... viso Manaso... — tie, kurie buvo atleisti, bet dar nespėjo grįžti namo.

8,2. Gedeonas buvo iš Abiezerio giminės. Jis nori pasakyti, kad šioje kovoje svarbiausia buvo pabaiga.

8,5. Sokotas — miestas Užjordanėje, Gado giminės valdose.

8,6. Gal Zebėės ir Salmanos rankų delnai jau yra tavo rankoje... — Šį pasakymą reikia suprasti ne tik perkeltine prasme. To meto Artimųjų Rytų karuose dažnai būdavo nukapojamos nugalėtųjų rankos ar kitos kūno dalys, jei reikėdavo parodyti savo pergalę.

8,8. ...į Phanuelį... — t.y. ten, kur Jokūbas grūmėsi su angelu (Pr 32,34).

8,21. Pats kelkis ir pulk mudu... — Būti užmuštiems vaiko — didelė negarbė, todėl nugalėtieji prašo, kad Gedeonas pats tai padarytų.

8,27. ...padirbdino ephodą... — Žr. Iš 28,6. Gedeonas neturėjo teisės pasidaryti šios vyriausiojo kunigo apdaro dalies ir aukoti Jahvei Efroje.

9,22. ...Israėlyje...— t.y. Efraimo ir pusės Manaso giminės valdose.

9,27. ...naikindami vynuogynus... — t.y. skindami vynuoges ir darydami iš jų vyną.

9,28. ...ant Sikemo tėvo Emoro...— Gaalas primena, kad Sichemą valdė kažkada garsus kunigaikštis Emoras (plg. Pr 34,2).

9,45. ...druskos ant jo pabarstė.— Tai simbolinis veiksmas, kuriuo norima žemę

padaryti amžiams nevaisingą. Archeologiniai duomenys rodo, kad Sichemas buvo sugriautas XIII a. pr. m. e.
9,50. Gal Tebo gyventojai buvo prisidėję prie sichemiečių maišto.
10,3. Jairas galaadietis — iš Manaso giminės.
10,7. Pilistimai puolė iš pietvakarių, amoriečiai — iš rytų.
11,1. Gimęs iš Galaado — taip buvo vadinamas Jeftės tėvas.
11,3. Tobo žemė — viena iš Sirijos sričių.
11,24. Khamosas — amoniečių dievas.
12,1. ...Ephraime kilo maištas...— Efraimo giminė buvo gausiausia, iš jos buvo kilęs Jozuė, jos valdose buvo Sandoros skrynia. Todėl efraimiečiai visur norėjo pirmauti, nesiskaitė su kitomis giminėmis.
13,1. Pilistimai — arba filistiečiai, dar buvo vadinami „jūros tautomis". XII a. pr. m. e., šiek tiek anksčiau negu Jozuės vadovaujami žydai, jie įsiveržė į Viduržemio jūros pakrantes. Manoma, jog tai buvo iš Kretos, kitų Viduržemio jūros salų bei pakrančių atsikraustę achajai ir danajai. Pilistimai bandė užkariauti net šiaurinį Egiptą, bet pralaimėjo mūšį Ramzesui III ir įkūrė Kanaane Pentapolį, kurį sudarė šie miestai: Gaza, Aškelonas, Ašdodas, Gatas ir Ekronas.
13,4. Iš Samsono motinos reikalaujama laikinai susilaikyti. Apie nazarajus žr. Sk 6,1—21.
13,24. Samsonas (hebr. „Šimšon").— Manoma, kad šis žodis reiškia „naikintojas" arba „spindintis". Tai tipiškas liaudies sakmių herojus, jo paveikslas turi mitologinių elementų. Nesunku pastebėti jo panašumą į šumerų-akadų Gilgamešą ir graikų Heraklį. Galbūt jo paveiksle įkūnytas Kanaano saulės dievaitis (akadų kalba „šamšu" — „saulė").
14,1. Tamnata — miestas Dano giminės valdose.
16,4—21. Panašių legendų yra daugelio tautų mitologijoje. Pažymėtina, kad visos jos pasakojamos iš moters ir jos vaduotojo pozicijų, o ne atvirkščiai, kaip čia.
16,7—14. Trys pirmieji Samsono atsakymai Dalilai — trys mįslės, kurias įminusi ji pati galėtų atspėti Samsono galios paslaptį.
16,17. Daugelio tautų tikėta, kad plaukai žmogui garantuoja dvasių pasaulio paramą, suteikia ne tik fizinę, bet ir magiškąją galią.
16,23. Dagonas — pilistimų dievas: žmogus su žuvies uodega.
17,2—3. Tikriausiai Micha buvo pavogęs motinos pinigus, bet išsigandęs prakeikimo juos grąžino. Motina dalį pinigų, jeigu jie atsiras, buvo pažadėjusi paaukoti Dievui.
17,5. Teraphimai — namų dievai (žr. Pr 31,19). Neaišku, kokiam dievui buvo įrengta ši šventovė. Tai, kad Micha šventiku nori samdyti būtinai levitą, rodo jį buvus Mozės religijos šalininką.
19,1. ...žmoną... — Hebr. „iššah pilegeš" — „moteris sugulovė".
19,2. ...kuri jį paliko...— Hebr. tekste: „buvo neištikima".
19,22. Belialio sūnūs — t.y. ištvirkėliai.
21,8. Galaado Jabė — svarbiausias Manaso giminės miestas anapus Jordano.

RUTOS KNYGA

Ši knyga gana pagrįstai laikoma Teisėjų knygos dalimi, trečiuoju jos priedu. Ruta gyveno ankstyvųjų teisėjų laikais. Nepaisant griežtų Jahvės įsakymų nesigiminiuoti su kitataučiais, matyt, pradėjo plisti liberalesnės pažiūros. Knygos autorius siekia įrodyti,

kad ir kitos tautos žmogus, besilaikantis Dievo įsakymų, gali tapti Izraelio tautos dalimi. Be to, Rutai skiriamas toks dėmesys, nes ji buvo karaliaus Dovydo prosenelė.
1,2. ... Ephratiečiai iš Judo Betliejaus.— Spėjama, kad senovėje Betliejus vadinosi Efrata.
1,11. Noema turi omeny levirato įstatymą.
2,20. ...nes jis tą pačią malonę... laikė ir mirusiems.— Hebr. tekstą reikėtų versti: „Kadangi jis neatitolino savo malonės nuo gyvųjų ir mirusiųjų".
4,7. ...senovinis paprotys... — Šie žodžiai rodo, kad levirato įstatymo jau pradėta nebesilaikyti.

SAMUELIO KNYGOS

ST dalį, kurioje pasakojama Izraelio tautos istorija nuo pilistimų užpuolimo (apie 1050 m. pr. m. e.) iki Babilonijos nelaisvės pradžios (apie 580 m. pr. m. e.), Tridento susirinkimas pavadino Keturiomis Karalių knygomis. Tačiau hebrajiškoje Biblijoje šis veikalas padalintas į dvi dalis. Pirmoji jo pusė vadinama Samuelio, antroji — Karalių knygomis.

Samuelio knygose pasakojama tolesnė Izraelio istorija paskutiniųjų teisėjų ir pirmųjų karalių valdymo laikais. Ją galima suskirstyti į tris dalis: Samuelio istoriją (1 Kar 1,1—7,17), Sauliaus istoriją (1 Kar 8,1—31,13) ir Dovydo istoriją (2 Kar 1,1—20,26). Pabaigoje (2 Kar 21,1—24,25) pridurti dar keli savarankiški pasakojimai. Tradicija Samuelio knygos autoriais laiko karalių Saliamoną, pranašus Gadą ir Nataną. Tačiau greičiausiai visą tekstą, naudodamasis įvairiais šaltiniais, parašė vienas žmogus, kuomet Izraelio tauta jau buvo perskilusi į dvi karalystes, o galutinai suredagavo kunigai po Babilonijos nelaisvės.

Samuelio knygose pirmą kartą minimas Mesijas, pasakojama, kaip buvo įsteigtas ir sustiprintas amžinasis sostas Judo giminės Dovydo namuose. Pasakotojas kur kas palankesnis Dovydui negu Sauliui, tačiau nesistengia nutylėti pirmojo nusižengimų.

PIRMOJI KARALIŲ KNYGA

1,1. Ramataimsophimas.— Spėjama, kad Ramos miestas buvo tarp Betliejaus ir Hebrono. „Ramataim" — vardo „Ramah", reiškiančio „aukštuma", dviskaita, „sophim" — „apylinkė".
1,3. Kareivijų Viešpats (hebr. „Yahve tsebaoth").— Ne visai aišku, ką reiškia antrasis žodis. Tai gali būti ir Izraelio kariuomenė, ir dangaus šviesulių ar angelų rikiuotė. *Helis* — tuometinis vyriausiasis kunigas.
1,16. ...vieną iš Belialio dukterų... — t.y. palaidą moterį.
1,18. Veidas daugiau nebesikeitė — t.y. nebebuvo liūdnas.
1,20. Samuelis (hebr. Šemuel) — „Dievo išklausytas".
2,1. ...mano ragas pakilo... — Tai vidinės stiprybės ir šlovės ženklas. Onos giesmė išsiskiria poetiškumu ir dvasingumu.
2,10. Pateptasis — Dovydas.
2,13. Kalbama apie padėkos auką. Iš jos kunigams priklausydavo tiktai krūtinė ir petys. Gauti savo dalį jie galėdavo tik tada, kai būdavo sudeginti gyvulio taukai.

Imti mėsą prieš tai buvo didelis nusikaltimas.
2,22. ...budėdavo prie padangtės angos...— Kai kurie tyrinėtojai aiškina, jog tuo metu Sile, be Jahvės, garbinta ir Astartė, ir čia kalbama apie jos kulto tarnaites.
2,27. Dievo žmogus — pranašas, daugiau apie jį nieko nežinoma. *...tavo tėvo...*— t.y. Aarono.
2,31. ...tavo tėvo namų petį...— Turima omeny du Helio sūnūs. *...nebūtų pasenusio tavo namuose* — t.y. visi mirtų jauni.
4,1. Pagalbos akmuo. – Ši vieta taip pavadinta vėliau. *Apheka* — vietovė pietų Palestinoje netoli Masfos.
4,21. Ikhabodas — hebr. „nėra šlovės".
5,1. Azotas — didžiausias pilistimų Pentarchijos miestas.
5,2. ...pastatė šalia Dagono...— kaip pergalės ženklą.
5,6. ...slaptinėje pasturgalio dalyje...— Kalbama apie hemorojų.
6,5. ...pasturgalius...— Hebr. tekste: „(hemoroidų) pūslės".
6,9. Betsamas — levitų miestas Judo giminės valdose.
6,18. ...net ir iš Didžiojo Abelio ...buvusi iki tai dienai...— hebr., chaldėjiškame ir Septuagintos tekste: „ir liudytojas yra didelis akmuo, kuris ten yra iki šiai dienai".
6,21. Karjatjarimas — miestas prie Jeruzalės—Silo kelio.
7,1. Sandoros skrynios nebegrąžinta į Silą, nes jį pilistimai visiškai sugriovė, o Sandoros padangtę sudegino. Tai patvirtina ir archeologiniai duomenys.
7,6. Kalbama apie ritualinį apsiplovimą.
7,10. ...Samueliui atnašaujant deginamąją auką...— Vėliau suredaguotas kunigų kodeksas draudė tai daryti ne prie Sandoros padangtės.
7,12. ...Pagalbos akmuo.— Šioje vietoje prieš 20 metų pilistimai buvo paėmę į nelaisvę Sandoros skrynią (4,1).
7,14. Nuo duoklės amoriečiams žydus išlaisvino tik Dovydas.
8,2. Bersabėja — Palestinos pietūs.
8,5. Pastatyk mums karalių...— Žydai jaučia, kad nebeįstengia atskiromis giminėmis priešintis iš visų pusių spaudžiantiems kanaaniečiams. Silo šventykla sugriauta, Izraelio giminės pakrikusios. Tik karaliaus valdžia gali suvienyti ir sutvirtinti tautą. Samuelis, teokratijos šalininkas, priešinasi šiam reikalavimui ir priima jį vos ne kaip asmeninį įžeidimą.
10,5. Dievo kauburys — arti Sauliaus tėviškės esanti šventa kalva. *Pilistimų stotis* — pilistimų karinės įgulos stovykla. *Pranašai* (hebr. „nabi").— Pranašų judėjimas prasidėjo apie 1000 m. pr. m. e. Specialiose mokyklose išmokyti žmonės, muzikos ir šokio pagalba pasiekę religinę ekstazę, pranašaudavo. Šios apeigos tikriausiai buvo kanaanietiškos kilmės, pasiskolintos iš Baalo ir Astartės garbintojų, o gal per Finikiją atėjusios iš Frigijos (plg. 3 Kar 18,19). Samuelis buvo įsteigęs kelias tokių pranašų mokyklas, kurių viena buvo Gabaoje, kita Ramoje (žr. 19,20). Galbūt jose mokėsi Saulius ir Dovydas.
11,2. Taip būdavo daroma vergams.
11,10. Žodžiai Naasui ir jo kariuomenei.
12,17. Šiaip gegužės mėnesį Palestinoje nelyja.
13,2. Jonatas — Sauliaus sūnus.
13,5. ...trys dešimtys tūkstančių...— Skaičius gerokai padidintas. Geležimi kaustyti kovos vežimai buvo pagrindinis pilistimų ginklas.
13,7. ...perėjo per Jordaną...— tikėdamiesi, kad pilistimai ten jų nepasieks.
13,9. To daryti Saulius neturėjo teisės.

13,19. Geležies gamybos ir apdirbimo technologiją pilistimai tikriausiai buvo perėmę iš anksčiau nukariautų hetitų ir ją labai saugojo, kad kaimynai neišmoktų kalvystės ir nepradėtų gamintis ginklų.
14,3. Akhijas — tuometinis vyriausiasis kunigas, buvęs Sauliaus stovykloje.
14,35. Altorių turėjo statyti vyriausiasis kunigas.
15,2. Amalekas.— Amalekiečiai gyveno į pietvakarius nuo Palestinos. Jie pirmieji užpuolė keliaujančius iš Egipto žydus.
15,3. ...sunaikink visa...— Liepiama iškeikti „cherem" (Kun 27,28).
15,12. Karmelis — miestas Judo giminės valdose. *...garbės vartus...*— Turimas omeny pergalės paminklas. Vulgatoje jis vadinamas triumfo arka, tačiau hebr. tekste apibūdintas žodžiu „jad"—„ranka".
15,20. ...Amaleką užmušiau...— t.y. amalekiečių tautą.
15,29. Apgalėtojas (hebr. „Netsakh") — kitur nesutinkamas Dievo vardas.
15,32. Ir atvesta prie jo... karčioji mirtis? — Hebr. tekste: „Agagas atėjo linksmas ir tarė: iš tikrųjų mirties kartumas pašalintas".
16,1. Isajis — Boozo ir Rutos palikuonis (žr. Rut 4,18).
16,13. Dovidas — hebr. „david"—„mylimasis".
16,14. ...jį kankino piktoji dvasia...— Iš teksto galima spręsti, kad Saulių kamavo kažkokia psichinė liga ar šiaip melancholija.
16,23. Buvo tikima, kad metalo skambesys (arfos stygos, varpeliai, varinės lėkštės, gongai) atbaido piktąsias dvasias (plg. Iš 28,35).
17,1. ...Judo Sokhan...— į pietvakarius nuo Jeruzalės.
17,4. Tarpinis žmogus.— Hebr. „iš-habbenajim" pažodžiui reiškia „tarpinių erdvių žmogus". Tikriausiai taip vadinosi kovojančių kariuomenių atstovai, kurių dvikova prieš mūšį turėdavo įkvėpti kovotojus ir dažnai nulemdavo kovos baigtį, nes tikėta, jog dvikovos baigtis išreiškia dievų valią. *...šešiais mastais...*— Išeitų, kad Galijoto ūgis buvo 3,4 m.
17,5. ...penkis tūkstančius siklių vario...— apie 82 kg.
17,54. ...atnešė ją Jerusalėn...— Siono tvirtovė tebepriklausė jebusiečiams, todėl tai įvykti galėjo vėliau, kuomet pilį paėmė Dovydas.
17,55—58. Šis tekstas prieštarauja 16,18—23. Jei Dovydas buvo Sauliaus arfininkas, šis turėjo jį gerai pažinoti. Tikriausiai čia ne visai vykusiai sujungtos dvi versijos.
18,4. Tai buvo didelės draugystės ženklas.
19,13. ...statulą...— hebr. „theraphim"— namų dievaičio statulėlę.
19,18. Najotas — ta vieta turėjo prieglaudos teisę.
20,8. ...Viešpaties sandorą...— t.y. patvirtintą Jahvės vardu.
21,1. Akhimelekas — tuometinis vyriausiasis kunigas. Galbūt tai tas pats Achijas, paminėtas 14,3.
21,4. Neturiu... tik šventintosios duonos...— Ją galėjo valgyti tik levitai.
21,13. Rytuose tikima, kad pamišėlius globoja dievai, todėl jų bijoma.
22,1. Odolamo ola.— Spėjama, kad ji buvo netoli Betliejaus.
22,5. Hareto miškas — Judo kalnuose.
23,1. Keilas — miestas Judo giminės valdose, netoli pilistimų žemės.
23,14. Zipho tyruma — pietinis pakraštys dykumos, esančios tarp Judo kalnų ir Negyvosios jūros.
23,24. ...Maono tyruose...— t.y. dar toliau į pietus.
23,28. Perskyrimo ola — hebr. tekste: „ištrūkimo".
24,1. Engadė — miestas vakariniame Negyvosios jūros krante.

25,1. Pharano tyruma — dykuma tarp Egipto, Sinajaus ir Palestinos.
25,3. Nabalis — hebr. „paikas".
25,29. ...mano valdovo gyvybė... gyvųjų pluošte...— Šioje metaforoje atsispindi senas primityviųjų tautų tikėjimas, kad siela gali būti prievarta atskirta nuo kūno ar pats jos savininkas gali ją patikėti kam nors saugoti.
26,19. Izraelitai tikėjo, kad Jahvė viešpatauja tik jų žemėje, o kitus kraštus valdo kiti dievai. Todėl išvarytas iš savo žemės žmogus būdavo atskiriamas ir nuo Dievo.
27,10. Jerameėlis... Kenis — smulkesnės izraelitų giminės.
28,4. Sunamas — miestas Isacharo giminės valdose.
28,7. Žyniavimo dvasia — hebr. „ob"—„mirusiųjų dvasia". Kalbama apie nekromantę, galinčią iškviesti mirusiojo dvasią. Toks žyniavimas buvo laikomas dideliu nusikaltimu ir baudžiamas mirtimi (žr. Kun 20,27).

ANTROJI KARALIŲ KNYGA

1,18. Kilpinio giesmė.— Gal ši giesmė taip pavadinta todėl, kad joje minimas Jonato mokėjimas šaudyti kilpiniu.
2,8. Isbosetas — hebr. „išbošeth"—„gėdos vyras". Tai ketvirtasis Sauliaus sūnus, anksčiau vadinęsis Esbaaliu (hebr. „ešbaal"—„Baalo ugnis").
3,29. ...besilaikančių verpstės...— Tai moterų darbas, juo užsiimti vyrui buvo gėda.
3,35. ...valgytų su Dovidu...— hebr. tekste: „įkalbėtų Dovydą valgyti".
5,6. ...nebent tu pašalintumei akluosius ir raišuosius...— Tai, matyt, buvo prie jebusiečių šventyklos gyvenę elgetos, kurie meldėsi ant miesto sienų, trukdydami paimti pilį.
5,7. Dovido miestas.— Taip vadinama ne visa Jeruzalė, o tik jos pietryčiuose esanti Siono aukštuma.
5,8. ...pasieks namų rindas...— Hebr. „tsinnor" gali reikšti „vamzdis", „kanalas". Tikriausiai kalbama apie kanalą, kuriuo tvirtovės gyventojai kibirais traukdavo vandenį iš rezervuaro, įrengto tvirtovės kalno papėdėje, oloje. Jį 1867 m. atrado anglų karininkas. Tuomet 5,6 minėti „aklieji ir raišieji" galėjo būti vandens sėmėjai.
5,9. Mėlas — manoma, jog taip vadinosi Jeruzalės dalis tarp Siono ir Morijos kalvų.
5,11. Hiramas — Saliamono bičiulis (plg. 3 Kar 5,1).
5,18. ...Raphainų slėnyje...— į pietvakarius nuo Jeruzalės.
5,20. Baal-Pharasimas — hebr. „Perskyrimų valdovas".
6,2 ..iš Judo vyrų...— Hebr. tekste: „iš Judo Baalės", t.y. iš Kariat-Jarimo, kuris anksčiau vadinosi Kariat-Baalas. Tikriniuose varduose dažnai pasitaikąs Baalo vardas leidžia manyti, jog anais laikais šį žemdirbių dievą izraelitai garbino šalia Jahvės, pastarajam palikdami daugiau karo dievo funkcijas.
6,12. Obededomas.— Spėjama, jog tai buvo levitas iš Merario giminės.
6,14. Matyt, Dovydas čia elgėsi kaip pranašas (žr. 1 Kar 10,5), o gal bandė įvesti naujas Jahvės garbinimo apeigas (plg. 1 Kron 6,31). *Lininis ephodas* — paprasto levito apdaras. Toks Dovydo religingumo pasireiškimas, matyt, buvo neįprastas, kad papiktino Micholę.
7,12. ...pažadinsiu po tavęs palikuonį...— Tai viena žymiausių ST pranašysčių apie Dovydo karalystės amžinumą per Mesiją.
7,18. ...atsisėdo...— Žydai melsdavosi stovėdami ar klūpodami.

7,19. Adomo įstatymas.— Neaiški vieta, galima versti „žmogaus įstatymas“— įstatymas apie žmogų (Dovydą).
8,3. Soba — miestas tarp Eufrato ir Damasko.
8,9. Ematas — miestas prie šiaurinės Palestinos sienos.
8,13. ...Druskos slėnyje...— į pietus nuo Negyvosios jūros.
8,18. Keretiečiai ir Pheletiečiai — Dovydo sargyba. *...buvo kunigais.*— Dovydas nebuvo levitas, jo sūnūs negalėjo būti Jahvės kunigai. Todėl arba buvo nusižengta įstatymui, arba jie buvo Baalo kunigai, arba čia taip vadinama kokia nors rūmų tarnyba.
11,8. ...karališkas valgis.— Hebr. tekste: „dovana nuo karaliaus“.
12,24. Saliamonas — hebr. „Šelmoh“ — „ramybės žmogus“.
13,1. Amnonas — Achinoamos sūnus; *Absalomas ir Tamara* — Maachos vaikai.
13,29. ...sėdo ...ant savo asilėno...— Įstatymas žydams draudė auginti asilėnus (žr. Kun 19,19). Taigi arba Dovydo laikais jo nepaisyta, arba šiuos gyvulius jie gabendavosi iš kitur.
14,17. ...žodis būtų įvykdytas kaip auka.— Hebr. tekste: „žodis man būna ramybė“.
15,7. ...keturioms dešimtims metų...— Dovydas iš viso karaliavo keturiasdešimt metų. Turbūt čia turėtų būti „ketveriems metams“.
15,23. Kedrono upelis.— Hebr. „kidron“—„juodasis“. Taip buvo vadinamas upelis ir gilus slėnis tarp Jeruzalės ir Alyvų kalno, vėliau pavadintas Jozafato slėniu.
16,3. Kur tavo valdovo sūnus? — Mifibozetas buvo Jonato sūnus, Sauliaus vaikaitis.
16,21. Įeik pas tavo tėvo guloves...— Viena vertus, tai buvo simboliškas poelgis, tartum patvirtinąs karaliaus valdžią, kita vertus, pagal įstatymą mirtimi baudžiama nuodėmė.
17,23. Pirmoji ST minima savižudybė.
18,18. Karaliaus slėnis — dar vienas Kedrono, arba Jozafato slėnio pavadinimas.
18,24. ...tarp dviejų vartų...— Miesto siena būdavo plati, tad joje įrengdavo dvejus vartus — iš vidaus ir iš lauko.
19,37. Khamaamas — Berzelajo sūnus.
21,1. ...nes jis užmušė Gabaoniečius.— Kada jis tai padarė, nežinoma.
21,8. ...Mikholės...— Čia klaida, turi būti „Merobės“.
21,19. ...audėjas Betliejietis, Miško sūnus Dievo duotasis...— hebr. tekste: „Jaare-Orgimo sūnus Elchananas Betlėjietis“. Galbūt Elchananas buvo tikrasis Dovydo vardas, o gal čia kalbama apie Galijoto brolio Lachmio žuvimą. Matyt, tai atskirus šaltinius jungusių redaktorių klaida.
22,1—51. Uolos giesmė. Taip ji vadinama todėl, kad joje kelis kartus Dievas pavadintas uola.
23,1. ...paskutiniai Dovido žodžiai...— turbūt paskutinė, prieš mirtį parašyta Dovydo psalmė.
23,8. Sėdįs krasėje, išmintingiausias...— Kai kurie aiškintojai mano, jog šioje vietoje turi būti: „Hachamonio sūnus Jesbaamas“.
24,1. Čia aiškiai pasakyta, kad Jahvė vėl supyko ant Izraelio, todėl liepė Dovydui jį suskaičiuoti. Pasak 1 Kron 21,1, Dovydą sugundęs šėtonas, tačiau tai tikriausiai vėlesnė interpretacija. Primityviosios tautos iki šiol tebetiki, jog dalis suskaičiuotų žmonių ar gyvulių būtinai pražūna, todėl jose draudžiama skaičiuoti vaikus, kaimų gyventojus, gyvulius, daiktus ir kt. Teologai aiškina, kad Jahvė nubaudė tautą už Dovydo puikybę, norą pasigirti valdinių skaičiumi.
24,9. Šie skaičiai aiškiai per dideli ir skiriasi nuo tų, kuriuos pateikia 1 Kron 21,5. Išeitų, kad Palestinoje turėjo gyventi 5—6 mln. žmonių, o tiek šis kraštas išmaitinti negalėjo.

24,16. ...Areunos klojimo...— Šis klojimas buvo Morijos kalne, kur Abraomas rengėsi aukoti Izaoką.
24,23. Karalius Areuna visa davė karaliui...— Daugelis mano, kad reikia versti: „Karaliau, Areuna viską atiduoda karaliui". Tačiau kai kas mano, kad Areuna — jebusiečių didiko titulas.

KARALIŲ KNYGOS

Trečioji ir Ketvirtoji Karalių knyga sudaro atskirą veikalą, žydų Biblijoje vadinamą Karaliais, arba Karalių knygomis. Jose aprašoma Izraelio karalystės istorija nuo Saliamono valdymo iki Babilonijos nelaisvės pradžios, t.y. 970—580 m. pr. m. e.

Karalių knygos paprastai skirstomos į tris dalis: pirmoji apima Saliamono istoriją (3 Kar 1,1—11,43), antroji — dviejų karalysčių istoriją (3 Kar 12,1—4 Kar 17,41), trečioji — Judo karalystės istoriją iki Babilonijos nelaisvės (4 Kar 18,1—25, 30).

Šio veikalo autorius mini tris pagrindinius šaltinius: Saliamono istoriją, Izraelio karalių metraštį ir Judo karalių metraštį, tačiau tikriausiai naudojosi ir kitais dokumentais. Žydų padavimas tuo autoriumi laiko pranašą Jeremiją. Veikalo stilius šiek tiek panašus į Jeremijo pranašysčių stilių, tačiau jokių tikresnių įrodymų nėra. Knygose jaučiama ir vėlesnių redagavimų pėdsakai Pakartoto Įstatymo knygos dvasia: nuolat smerkiama Betelio šventykla ir „aukštumos", religiniu požiūriu panašiomis žodinėmis formulėmis įvertinamas kiekvienas karalius. Nepaisant kai kurių karalių ištikimybės Jahvei, nuodėmingų valdovų tiek Izraelyje, tiek Judėjoje vis tik būta daugiau. Jų pikti darbai nusvėrė svarstyklių lėkštę, ir abi karalystės pamažu artėjo prie žlugimo.

TREČIOJI KARALIŲ KNYGA

1,1. ...pasenęs...— Jeigu jis tapo karaliumi Hebrone, turėdamas 30 metų, ir karaliavo 40 metų, tai jam turėjo būti apie 70 metų.
1,2. ...tešildo mūsų valdovą...— Senovės gydytojai tikėjo, kad jaunų žmonių kūno šiluma gali palaikyti nykstančias senių gyvybines jėgas.
1,5. Žuvus vyresniesiems sūnums Amnonui ir Absalomui, o Kalebui, atrodo, mirus, Adonijas laikė save vyriausiuoju įpėdiniu. *Pasigamino vežimų...*— kaip kitados Absalomas.
1,33. Gihonas.— Ta vieta buvo į šiaurės vakarus nuo Jeruzalės, priešingoje pusėje negu Rogelio šaltinis.
1,50. ...laikėsi altoriaus rago.— Deginamųjų aukų altorius keturiuose kampuose turėjo medinius, bronza aptrauktus ragus, kuriuos kunigai tepdavo aukų krauju. Jų įsitvėręs nusikaltėlis buvo neliečiamas.
2,22. Reikalauk jam ir karalystės...— Saliamonas šiame motinos prašyme įžvelgia Adonijo pasikėsinimą į sostą.
2,27. ...idant įvyktų... apie Helio namus Sile.— Žr. 1 Kar 2,30.
2,31. Jei žudikas buvo įvykdęs nusikaltimą tyčia, jį derėjo atitraukti nuo altoriaus ir nužudyti (plg. Iš 21,14).
3,1. Spėjama, jog tai buvo XXI dinastijos faraonas Psusenas II arba jo pirmtakas Siamonas. Vedybos su faraono dukterimi rodo didžiulį Saliamono tarptautinį prestižą. Istorija

žino nemažai atvejų, kuomet faraonai atsisakydavo leisti savo dukteris už kitų šalių karalių.

3,2. Matyt, kalbama apie aukojimą Jahvei. Dėl vienų ar kitų priežasčių nebuvo laikomasi įsakymo jam aukoti vienoje vietoje, prie Sandoros padangtės. Jahvės kultas ėmė panašėti į vietinių Kanaano dievų garbinimą ant šventų kalvų po medžiais.

3,4. ...į Gabaoną...— į šiaurės vakarus nuo Jeruzalės; dabar El-Džibas.

4,24. Taphsa — miestas dešiniajame Eufrato krante.

4,26. Skaičius per didelis: 2 Kron 9,25 mini 4 tūkst., o 3 Kar 10,26 kalbama apie 1400 karinių vežimų.

4,31. Čia minimi išmintimi pagarsėję levitai.

6,1. T.y. apie 966 m. pr. m. e. *Zijo mėnuo* — balandžio pabaiga—gegužės pradžia.

6,2. Saliamono šventyklos statytojai sėmėsi architektūrinių idėjų iš Sandoros padangtės ir kanaaniečių šventyklų, kurių sąrangą puikiai žinojo statytojai iš Tiro.

6,7. Tai buvo daroma magijos sumetimais.

6,16. ...galinę žinyno dalį jis padarė švenčiausiąja vieta.— Panašiai kaip Sandoros padangtėje, Saliamonas atskyrė mažesniąją žinyno dalį, kur turėjo būti padėta Sandoros skrynia.

7,13. Hiramas — karaliaus Hiramo bendravardis. Šis Jeruzalės statytojas yra svarbus masonų legendų personažas.

7,21. Jakhinas — hebr. „jakhin“ — „jis (Dievas) tvirtai pastatys“. *Boozas* — „jame (Dievuje) stiprybė“.

7,23. Jūra — praustuvė prie šventyklos durų (plg. Iš 30,18).

7,26. Kibiras (hebr. „bath“) — 36,44 l.

7,27. Papėdės — įrengimai, ant kurių buvo dedamos praustuvės deginamajai aukai nuplauti. Jų aprašymas gana neaiškus.

8,1. ...perkelti... iš Siono.— Perkelti į Morijos, arba šventyklos, kalną.

8,2. ...iškilmingoje dienoje...— per Padangčių šventę.

9,15. Heseris — miestas netoli Meromo ežero; *Magedas* — miestas Esdrelono slėnyje; *Gazeris* — miestas pietiniame Palestinos pakraštyje.

9,18. Baalatas ir Palmira — miestai tarp Damasko ir Eufrato.

9,26. Asiongaberis — uostas prie Akabo įlankos. Netoli jo archeologai aptiko didžiules vario kasyklas ir lydymo krosnis. Matyt, tai buvo pagrindinė Saliamono eksporto prekė.

9,28. Ophiras.— Tiksliai nežinoma, kur buvo šis kraštas — Arabijoje ar Indijoje.

10,1. Saba (hebr. Šeba) — kraštas Arabijos pietuose.

10,12. Kvepiantys medžiai — spėjama, kad sandalas.

10,14. Auksas... svėrė šešis šimtus šešias dešimtis šešis...— Pagal magijos tradiciją — tai „šėtono skaičius“.

10,22. Tarsis — tikriausiai miestas pietų Ispanijoje, tačiau tuo vardu galėjo būti vadinamos ir šiaip tolimos šalys.

10,28. ...iš Egipto...— Egiptas hebr. vadinasi Misrajim, Asirijos archyvuose yra žinių apie arkliais garsią šiaurės Sirijos vietovę Musri, taigi čia gali būti neteisingai išversta. *...iš Koos* (hebr. „miqveh“) — gal galima versti „būriais“, o gal turėta omenyje Kilikija Mažojoje Azijoje, hebr. Qeveh.

11,15. Kalbama apie žygį, minimą 2 Kar 8,14.

11,26. Ephratietis — iš Efraimo giminės.

11,27. ...miesto daubą...— tarp Siono ir Morijos kalvos.

12,1. Sikemas.— Matyt, jau tada Jeruzalė buvo suvokiama labiau kaip Judėjos sostinė, todėl karūnuoti viso Izraelio karalių nutarta „neutralioje“ vietoje. Sandoros padangtė

iš netoli Sichemo esančio Silo buvo išgabenta dar vyriausiojo kunigo Helio laikais, tačiau ši vieta tebebuvo laikoma šventa.

12,25. Pastatė Sikemą — t.y. sustiprino. Jį sugriovęs buvo Abimelechas (žr. Ts 9,45).

12,28. Sandoros skrynia liko Jeruzalėje, o Jeroboamui reikėjo naujoje šventykloje pastatyti kokį nors Jahvės simbolį, nors įstatymas tai ir draudė. Jautis, jėgos ir vaisingumo simbolis, visose Viduržemio jūros, Rytų šalyse, Egipte buvo laikomas dieviška gyvuliu. Galbūt su šia simbolika buvo susijęs senasis semitų dievas, vadinamas El, arba Elohim. Tad Jeroboamo poelgis galėjo turėti dar didesnę prasmę: atspindėti abraomiškojo elohizmo ir moziškojo jahvizmo konfliktą.

12,29. Betelis buvo prie pietinės Izraelio karalystės sienos, *Danas* — prie šiaurinės.

12,31. Dievai aukštumose buvo garbinami ir anksčiau. Matyt, Jeroboamas tose vietose pastatė koplytėlių, altorių ir paskyrė joms kunigų, tuo Jahvės kultą padarydamas panašų į apylinkės Baalo garbinimą.

13,2. Jošijas.— Jis turėjo gimti po 300 metų.

13,33. ...pripildydavo savo ranką...— Turimos omenyje įšventinimo kunigu apeigos.

14,15. Girios (hebr. „ašerim") — čia — medinės Astartės kulto statulos (žr. Ts 2,13).

14,23. Ne tik Izraelio, bet ir Judo karalystėje, sustiprėjo Baalo ir Astartės kultas, atgijo aukštumų šventyklos.

14,24. ...kekšininkų...— hebr. tekste „pašvęstųjų". Taip čia vadinami Astartės garbintojai, užsiimantys religine prostitucija.

14,25. Sesakas (Šašenkas).— Jį tikriausiai pasikvietė Jeroboamas kariauti prieš Judo karalystę, tačiau jis nusiaubė ne tik Judo, bet ir Izraelio žemes.

15,13. Falinis orgiastinis Priapo kultas Rytuose išplito tik po Aleksandro Makedoniečio žygio, todėl čia galbūt kalbama apie panašias Baalo apeigas.

15,27. Gebetonas.— Šis miestas kažkada buvo Dano valdose, bet jį atsikovojo pilistimai.

16,24. Samarija — visų vėlesniųjų Izraelio karalių sostinė, gyvavusi iki pat Izraelio karalystės žlugimo.

17,1. Elijas (hebr. Elijahu) —„Jahvė — mano Dievas". Tai vienas iš didžiausių Izraelio pranašų. Jo gyvenimas, apgaubtas mitų ir legendų, dažnai lyginamas su Mozės.

17,6. Varnai (hebr. „arbim").— Kai kurie aiškintojai šį žodį skaito „arabim" — „arabai", tačiau dauguma teologų tam nepritaria.

17,7. Didelę, maždaug tuo metu buvusią sausrą mini finikiečių metraščiai.

17,18. Turbūt moteris mano, kad pranašas gali ne tik suteikti namams palaiminimą, bet ir užtraukti nelaimę.

18,19. Girių pranašai — Astartės kunigai. Čia pateiktas jų skaičius rodo, kiek daug vien Izraelio karalystėje buvo senųjų dievų garbintojų.

18,26. ...jie šokinėjo per altorių...— Hebr. tekste: „jie šlubavo aplink altorių". Ekstatiški šokiai buvo apeigų dalis.

18,31. Kitados taip darė Mozė ir Jozuė (plg. Iš 24,4 ir Joz 4,5). Elijo aukojimas Karmelio kalne panašus į daugelyje tautų paplitusias lietaus maldavimo apeigas.

18,46. Matyt, Elijas norėjo įsiteikti Achabui, kad jis pasiliktų pranašą ir atgaivintų Jahvės kultą.

19,4. Kadagys (hebr. „rothem") — krūmas Genista monosperma. *...ne geresnis už savo tėvus...*— turbūt jo tėvai garbino senuosius Kanaano dievus.

19,8. Nuo Bersabėjos iki Horebo (Sinajaus) yra 90 val. kelio.

19,19. ...užmetė ant jo savo apsiaustą.— Tai buvo pranašavimo galios suteikimo ženklas.

20,1. Benadadas — Sirijos karalius, Judėjos sąjungininko sūnus.

20,11. Patarlės prasmė: nepradėjęs kovos, nesigirk pergale.

20,26. Aphekas — Jezraelio slėnyje, dabar Fike.
20,33. Achabas gerai elgėsi su nugalėtu Sirijos karalium, nes norėjo su juo sudaryti sąjungą prieš augančią Asirijos galybę. Tačiau, kaip rodo vėlesni įvykiai, ši sąjunga greitai iširo.
22,2. Jozafatas buvo vedęs Achabo dukterį Ataliją.
22,48. Nebuvo... karaliaus Edome.— Idumėją valdė Jozafato vietininkas.
22,49. Asiongaberis — žr. 9,26.

KETVIRTOJI KARALIŲ KNYGA

1,2. Akaronas — vienas iš pilistimų Pentapolio miestų. *Beelzebubas* (hebr. „Baal Zebub") —„musių valdovas".
2,9. Vieni aiškintojai Eliziejaus žodžius supranta tiesiogiai, kiti sako, kad jis, kaip pirmas Elijo mokinys, prašo dvigubos pirmgimio dalios, pagal Įst 21,17 minimą įstatymą.
2,23. Galvos nuplikimą žydai laikė gėdingu dalyku.
3,8. Tiesiau būtų buvę eiti per Jordaną, tačiau Judo karalius, matyt, norėjo pasiimti į pagalbą Edomo karalių.
3,27. ...atnašavo jį...— norėdamas permaldauti savo dievą Chamosą. Izraelis, kaip teigia išlikusi moabiečių stela, pasitraukė dėl to, kad antrame mūšyje buvo sumuštas.
7,1. Vienas siklis — nemaža kaina, bet, palyginti su badmečio brangumu, nedidelė.
7,17. ...pastatė prie vartų...— tikriausiai tam, kad darytų tvarką.
8,21. Seiras — Idumėja.
8,22. Lobna — miestas Judo karalystės pietryčiuose.
9,30. Archeologiniai radiniai patvirtino, kad moterys dažydavosi vokus ir blakstienas stibio dažais.
*13,3.*Dar Joachazo tėvas Jėhus buvo nutraukęs sąjungą su Sirija ir mokėjo duoklę Asirijai. Hazaelis, keršydamas už išdavystę, puldinėjo Izraelį, kol jį pavergė.
13,6. Giria — šventoji giraitė su Astartės statula.
14,7. Uola (hebr. „Sela") — svarbiausias Edono miestas. *Jaktehėlis* — galbūt „atkovotas per Dievą".
14,22. Elata — uostamiestis prie Akabo įlankos.
14,25. ...iš Geto, kurs yra Ophere...— t.y. kiek šiauriau Nazareto.
15,14. Manahemas — tuometinis kariuomenės vadas.
15,16. Tapsa — gal ta pati Tapsa prie Eufrato (plg. 3 Kar 4,24).
15,19. Phulis — antrasis Tiglat-pilezero III vardas.
15,25. Argobas, Arijė — greičiausiai Fakėjos valdininkai, stoję jo ginti.
15,29. Teglaphalasaras — Tiglat-pilezeras (asiriškai Taklat-Habal-asar, 745—727 pr. m. e.) užkariavo šiaurinę Palestiną ir Užjordanę, daug žmonių išsivarė į Asirijos nelaisvę.
15,30. Tiglat-pilezeras savo analuose rašo liepęs nužudyti Fakėją ir pastatyti jo vieton „Ausię" (Ozėją).
16,3. ...savo sūnų jis pašventė...— paaukojo Molochui sudegindamas. Mozės įstatymas tai griežtai draudė (žr. Kun 18,21, Įst 18,10).
16,6. Aila — Elata prie Akabo įlankos.
16,9. Achazas paprašė Asirijos karalių pagalbos prieš Izraelio ir Sirijos karalių sąjungą, už tai turėjo mokėti jam duoklę.

16,18. Musakhas — gal dengta koplytėlė, kurioje karalius stovėdavo per aukojimo apeigas.
17,3. Salmanasaras (asir. Salmanu-Asir) — Teglat-pilezero įpėdinis, valdęs 727—722 m. pr. m. e.
17,4. Sua — Šabakas ar Sobekas, XXV dinastijos įsteigėjas. Čia atsispindi Asirijos, vėliau Babilonijos varžybos su Egiptu dėl Palestinos.
17,6. Asirijos karalius Sargonas II užėmė Samariją 721 m. pr. m. e. ir, pagal jo užrašus, išvarė į nelaisvę 27 290 vietinių gyventojų, kuriuos apgyvendino šiaurės Mesopotamijoje.
17,26. Tam tikroje vietovėje viešpataujančio žemės dievo samprata (plg. Įst 12,2) buvo būdinga daugeliui Artimųjų Rytų genčių, todėl „aukštumose" pasikeisdavo tik dievų vardai ir apeigos. Šiuo atveju atvykėliai nori garbinti senąjį vietos dievą, nes tiki, kad jis tebevaldąs šią žemę.
18,4. Nohestanas (hebr. „Nekhuštan") —„žalvarinis".
18,8. Ezechijas paėmė visus įtvirtinimus.
18,13. Senakheribas — Sargono sūnus, viešpatavęs 704—681 m. pr. m. e.
18,14. Lakhis — vietovė Judo karalystės pietvakariuose. Matyt, Senacheribas ruošėsi kampanijai prieš Egiptą.
18,17. Tartanas — vyriausiasis asirų karvedys; *Rabsaris* — rūmų valdytojas; *Rabsakas* — vyriausiasis vynpilys.
18,27. Tokios būdavo apgulties pasekmės.
19,9. Tarakas — paskutinis XXV dinastijos Egipto faraonas.
19,21. Mergaitė, Siono duktė — Jeruzalės personifikacija.
19,35. Herodotas rašo, kad Senacheribas laikinai nutraukęs Jeruzalės apgultį, nes nužygiavęs kovoti su Egiptu. Tuo metu asirų stovyklą užplūdusios lauko pelės, jos pagraužusios lankų temples ir odines ginklų dalis, tad asirams belikę pasitraukti.
19,37. ...du jo sūnūs... pabėgo...— nugalėti Asarhadono.
20,9. Kalbama apie saulės laikrodį.
20,20. Kalbama apie uolose iškaltą kanalą, kuriuo Gihono šaltinio vanduo tekėjo į tvenkinį Siono kalne (plg. 2 Kron 32,30).
21,6. ...davė pervesti savo sūnų per ugnį...— paaukojo Molochui.
21,13. ...ištiesiu... virvę...— t.y. sulyginsiu su žeme. *Raštas lentelėse...*— Senovėje rašydavo virbu gerai išvaškuotose lentelėse, o ištrindavo užrašą bukuoju virbo galu.
22,8. Įstatymo knyga.— Šia knyga rėmėsi Jozijo religinė reforma. Neaišku, ar čia kalbama apie visą Penkiaknygę, ar apie Pakartoto Įstatymo knygą, ar tik apie vieną pastarosios dalį, vėliau panaudotą galutinai redaguojant Penkiaknygę (plg. Įst 12,5—14). Taip pat nežinia, kas ir kada tą knygą šventykloje paslėpė.
23,5. Dvylika ženklų.— Zodiako ženklus žydai garbino, matyt, chaldėjų papročiu.
23,6. Ašera — Astartė. *...pametė liaudies kapuose...*— Kapus žydai laikė suteptą vieta.
23,8. ...subjaurino aukštas vietas...— Čia taip pat kalbama apie ant kalvų pastatytus Jahvės altorius. Jo kultas daugelyje vietų buvo iškraipytas, supanašėjęs su vietinio dievo kultais. *...Jošuės vartų...*— Neaišku, apie kokį miestą kalbama. Jeruzalėje taip vadinamų vartų nebuvo.
23,10. Tophetas — vietovė Hinomo slėnyje, kur Molochui buvo aukojami kūdikiai.
23,11. Kalbama, matyt, apie visoje Mesopotamijoje garbinto Saulės dievo Šamašo altorius.
23,15. Žr. 3 Kar 12,28. Asirų administracija nesipriešino Jozijo religinei reformai ir

abejingai žiūrėjo, kaip griaunamos vietinių dievų garbinimo vietos.

23,29. Nekhao — Egipto faraonas, 609 m. pr. m. e. žygiavęs į pagalbą paskutiniam Asirijos karaliui, kurį jau spaudė babiloniečiai ir midai.

24,1. Nabukodonosoras — Babilonijos karalius (606—561 pr. m. e.) drauge su persų karaliumi Kjaksaru nugalėjęs Asiriją, vėliau, sumušęs faraono Nechao kariuomenę, užkariavo ir Palestiną.

Parengė KORNELIJUS PLATELIS

ŠVENTOJO RAŠTO KNYGŲ PAVADINIMŲ SANTRUMPOS

Abd	— Abdijo pranašystė	(ST)
Ag	— Agėjo pranašystė	(ST)
Am	— Amoso pranašystė	(ST)
Apd	— Apaštalų darbai	(NT)
Apr	— Apreiškimas Jonui	(NT)
Bar	— Barucho pranašystė	(ST)
Dan	— Danieliaus pranašystė	(ST)
Ef	— Laiškas Efeziečiams	(NT)
Est	— Esteros knyga	(ST)
Ez	— Ezechielio pranašystė	(ST)
Ezd	— Ezdro knyga	(ST)
Fil	— Laiškas Filipiečiams	(NT)
Fm	— Laiškas Filemonui	(NT)
Gal	— Laiškas Galatams	(NT)
Gg	— Giesmių giesmė	(ST)
Hab	— Habakuko pranašystė	(ST)
Įst	— Pakartoto Įstatymo knyga	(ST)
Iš	— Išėjimo knyga	(ST)
Išm	— Išminties knyga	(ST)
Iz	— Izaijo pranašystė	(ST)
Jdt	— Juditos knyga	(ST)
Jre	— Jeremijo pranašystė	(ST)
Jl	— Joelio pranašystė	(ST)
Jn	— Evangelija pagal Joną	(NT)
1 Jn	— 1-asis Jono laiškas	(NT)
2 Jn	— 2-asis Jono laiškas	(NT)
3 Jn	— 3-asis Jono laiškas	(NT)
Job	— Jobo knyga	(ST)
Jok	— Jokūbo laiškas	(NT)
Jon	— Jonos pranašystė	(ST)

Joz	— Jozuės knyga	(ST)
Jud	— Judo laiškas	(NT)
1 Kar	— 1-oji Karalių knyga	(ST)
2 Kar	— 2-oji Karalių knyga	(ST)
Koh	— Koheleto knyga (Pamokslininko, arba Ekleziasto)	(ST)
Kol	— Laiškas Kolosiečiams	(NT)
1 Kor	— 1-asis laiškas Korintiečiams	(NT)
2 Kor	— 2-asis laiškas Korintiečiams	(NT)
1 Krn	— 1-oji Kronikų knyga	(ST)
2 Krn	— 2-oji Kronikų knyga	(ST)
Kun	— Kunigų knyga	(ST)
Lk	— Evangelija pagal Luką	(NT)
1 Mak	— 1-oji Makabiejų knyga	(ST)
2 Mak	— 2-oji Makabiejų knyga	(ST)
Mal	— Malachijo pranašystė	(ST)
Mch	— Michėjo pranašystė	(ST)
Mk	— Evangelija pagal Morkų	(NT)
Mt	— Evangelija pagal Matą	(NT)
Nah	— Nahumo pranašystė	(ST)
Neh	— Nehemijo knyga	(ST)
Oz	— Ozėjo pranašystė	(ST)
Pat	— Patarlių knyga	(ST)
Pr	— Pradžios knyga	(ST)
Ps	— Psalmynas	(ST)
1 Pt	— 1-asis Petro laiškas	(NT)
2 Pt	— 2-asis Petro laiškas	(NT)
Rd	— Raudų knyga	(ST)
Rom	— Laiškas Romiečiams	(NT)
Rut	— Rutos knyga	(ST)
1 Sam	— 1-oji Samuelio knyga (3-oji Karalių knyga)	(ST)
2 Sam	— 2-oji Samuelio knyga (4-oji Karalių knyga)	(ST)
Sir	— Siracido knyga (Ekleziastikas)	(ST)
Sk	— Skaičių knyga	(ST)
Sof	— Sofonijo pranašystė	(ST)
1 Tes	— 1-asis laiškas Tesalonikiečiams	(NT)
2 Tes	— 2-asis laiškas Tesalonikiečiams	(NT)
1 Tim	— 1-asis laiškas Timotiejui	(NT)
2 Tim	— 2-asis laiškas Timotiejui	(NT)
Tit	— Laiškas Titui	(NT)
Tob	— Tobijo knyga	(ST)
Ts	— Teisėjų knyga	(ST)
Zch	— Zacharijo knyga	(ST)
Žyd	— Laiškas Žydams	(NT)

SVARBESNIEJI ŠVENTOJO RAŠTO VERTIMAI Į LIETUVIŲ KALBĄ

Evangelias bei Epistolas/ Vertė B. Vilentas.— 1579.

Evangelia Lukaszaus... Psalteras Dowido/ Vertė J. Bretkūnas.— 1579—1580.

Postilla catholicka/ Vertė M. Daukša.— 1599.

Biblia, tatey ira Rasztas Szwętas seno ir naujo Testamenta/ Vertė B. Chilinskis.— Londonas, 1660—1662.

Ewangelie polskie y litewskie.../ Vertė J. Jaknavičius.— 1647.

Naujas Testamentas Lietuwiszkas.../ Vertė S. Bitneris.— Karaliaučius, 1701.

Naujas Testamentas Musu Pono Jezaus Kristaus ir Psalteras Dowido.../ Vertė J. Naunynas, K. Rebentišas, R. Rozenbergas, P. Ruigys.— Karaliaučius, 1727—1728.

Biblia, Tai esti Wissas Szwentas Rasztas, Seno ir Naujo Testamento.../ Vertė J. Berentas, M. Z. Engelis, K. K. Gericas ir kt.— Karaliaučius, 1734—1735.

Naujas Istatimas Jezaus Christaus Wieszpaties musu/ Vertė J. A. Giedraitis.— Vilnius, 1816.

Wisas psalmes Dowida Karalaus/ Vertė M. Valančius.— Tilžė, 1869.

Šventa Musu Viešpaties Jezaus Kristaus Evangelija ir Apaštalų darbai/ Vertė J. Skvireckas.— Kaunas, 1906

Šventasis Raštas Senojo ir Naujojo Įstatymo.../ Vertė ir komentorių pridėjo... J. Skvireckas.— T. 1—6.— Kaunas, 1911—1937.

Naujasis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Testamentas/ Vertė J. Skvireckas.— Kaunas, 1922.

Jėzaus Kristaus Evangelijos/ Vertė P. Jakubėnas ir A. Šernas.— Klaipėda, 1934.

Šventojo Apaštalo Petro Laiškai/ Vertė J. Inkenas.— Šiauliai, 1936.

Naujasis Testamentas/ Vertė Č. Kavaliauskas. Vilnius—Kaunas, 1972 (Antras leid. 1986 m.).

Psalmynas / Vertė A. Liesis.— Vilnius—Kaunas, 1973.

Parengta pagal „Lietuviškąją enciklopediją", 3 t., ir „Naująjį Testamentą" (1988).

TURINYS

PASAULINĖS LITERATŪROS BIBLIOTEKA

9 KNYGA

ŠVENTASIS RAŠTAS

Senasis Testamentas, I t.

Tituliniame puslapyje:
Hieronimo Boscho (1450—1516) „Linksmybių sodas", fragmentas
Parengė dailininkas *Martynas Ambrazas*

Redaktorė *Z. Marienė*. Meninis redaktorius *L. Spurga*. Techninė redaktorė *E. Juzėnienė*
Korektorės *J. Mackevičienė* ir *L. Lengertienė*

Duota rinkti 1990 04 02. Pasirašyta spausdinti 1990 09 19. S. L. Nr. 275. Leidinys 12503
Formatas 60×90 /16. Ofsetinis popierius Nr. 1
Garnitūra „Taims", 10 punktų. Fotorinkimas. Ofsetinė spauda
38 sąl. sp. l. 39,25 sąl. spalv. atsp. 36,71 apsk. leid. l.
Užsakymas 6201 Tiražas 100 000 egz. Kaina 10 rb

„Vagos" leidykla, 232600 Vilnius, Gedimino pr. 50
Rinko „Spindulio" spaustuvė, 233000 Kaunas, Gedimino 10
Spausdino „Vilties" spaustuvė, 232600 Vilnius, Strazdelio 1

Šv33 **Šventasis** raštas.— V.: Vaga, 1990.— 605 p.— (Pasaul. literatūros b-ka/ Red. komis.: G. Baužytė-Čepinskienė ir kt.; Kn. 9. Literatūra iki XIX a.).

[T. 1]: Senasis Testamentas /Iš lot. k. vertė J. J. Skvireckas.— 3-iasis leid.— 605 p.— ISBN 5-415-00801-2

Pirmajame Šventojo Rašto (Senojo Testamento) tome pateikta Penkiaknygė ir Istorinės knygos.

Š $\frac{4704000000-143}{M852(08)-90}$ Neskelbta

UDK 89-8